

A golden angel with large, feathered wings stands on the right side of the image, holding a long wooden staff. The angel is positioned next to a golden structure that resembles the Ark of the Covenant, which is partially covered by a draped golden cloth. The background is a warm, golden-brown gradient with a large, glowing circular light source in the upper left corner, creating a halo effect. The overall scene is rendered in a clean, 3D style with soft shadows.

- Kampen mellom Paktens Ark
og Dyrets Merke -

KONFRONTASJON

Miskunn og sannhet har møtt hverandre.
Rettferdighet og fred har kysset hverandre.
Sannhet skal spire opp fra jorden, og
rettferdighet skue ned fra himmelen.

Salm. 85:11-12

Også utgitt på engelsk under tittelen:
Confrontation - The Battle Between the Ark of the Covenant and
the Mark of the Beast
<http://thirdangelsmessage.com>

KONFRONTASJON -

KAMPEN MELLOM
PAKTENS ARK OG
DYRETS MERKE

av

Rebecca Tourniaire

INNLEDNING

Historien begynner

Ron Wyatt hadde allerede arbeidet på flere bibelsk arkeologiske steder da han i 1978 dro sammen med sine sønner til Sinai-halvøya. På dette tidspunktet var Sinai-halvøya fortsatt okkupert av Israel, og den eneste måte de kunne komme seg til Rødehavet hvor de skulle dykke, var å reise fra Israel. Ved å undersøke historien om israelittenes utvandring fra Egypt, fant de frem til et sted de anså som det eneste sannsynlige stedet hvor Israelittene vandret over Rødehavet.

En av de mest kjente historiene i Bibelen er den hvor Moses leder israelittene ut fra Egypt, hvor de deretter blir forfulgt av den egyptiske hær. I det de når frem til havet, oppdager de at de ikke har noen mulighet til å komme seg unna sine forfølgere. Akkurat da de tror alt håp er ute, løfter Moses opp staven sin og Gud deler havet. På denne måten gikk så israelittene over Rødehavet mens vannet sto som vegger på hver side av dem. Da den egyptiske hæren fulgte etter dem, skyllet vannet over dem, og drepte faraoen og hele hans hær.

Ron og hans to sønner, Danny og Ronny, dro ned til Muzayyinah på Neuweiba, for å dykke etter rester fra hæren som skulle ha druknet her. Muzayyinah betyr “Moses åpning”, og stedet hadde flere kjennetegn på at det var det riktige. Hvis Israelittene hadde gått over Rødehavet her, måtte det berømte Sinai-fjellet være i Saudi Arabia, og ikke på det som i dag blir kalt Sinai-halvøya. Siden Moses skrev i sin bok at han hadde blitt bedt om å ta med israelittene tilbake til det stedet hvor han gjemte seg for en rasende farao i 40 år, trodde Ron at dette fjellet måtte ha vært utenfor egyptisk kontroll. Stedet som i dag blir hevdet å være Sinai-fjellet på Sinai-halvøya, var på Moses’ tid i nærheten av egyptiske kontrollposter. Det lå også i nærheten av et tempel, som ble bygd til den egyptiske prinsessen Hatshepsut. Det ville vært umulig for Moses å gjemme seg på dette stedet i 40 år uten å bli oppdaget. Stedet i Saudi Arabia, som Ron hevdet måtte være det rette Sinai-fjellet lå i Midian. Dette var bibelens navn på stedet hvor Moses var i 40 år, og stedet som han senere hentet israelittene til.

Ron hadde allerede funnet flere koralliserte vognhjul, som kunne stamme fra den tiden hvor egypterhæren skulle ha druknet. På denne dykkerturen i 1978 ble Ron meget solbrent, og måtte avbryte ekspedisjonen. Han ble så solbrent at hans ben hovnet opp i den grad at det var umulig for ham og få på seg svømmeføttene. På denne tiden var det ikke noe overnattingssted i nærheten, og på grunn av Rons skade bestemte de seg for å dra tilbake til Jerusalem, for å vente der til flyet deres fra Tel Aviv skulle gå.

Litt skuffet over ekspedisjonens utfall ble Ron sittende på hotellet til hevelsen i bena hadde gått betraktelig ned. Så fort han hadde mulighet til det, bestemte Ron seg for å gå en tur i området rundt hotellet, på nordsiden av Jerusalems gamle bymur. Mens han pratet med en offiser som var en lokal autoritet i antikvitetsdepartementet, skjedde det noe med Ron som han aldri hadde opplevd før. De stoppet opp ved et gammelt steinbrudd, kjent for noen som “Golgata-bratthenget”, og Rons hånd pekte på et sted som ble brukt til søppelplass. Han sa: “Der er Jeremias grotte, og Paktens Ark er der inne.” Ron ble forbauset over det han selv sa. Det var som om noen hadde løftet opp armen hans, og sagt disse ordene gjennom han. Han hadde heller aldri tenkt på å lete etter Paktens Ark. Mannen som sto sammen med Ron ble meget entusiastisk, og lovt Ron at han skulle skaffe ham skriftlig tillatelse til utgravingen, i tillegg til gratis bosted og mat.

For Ron var dette en altfor merkelig opplevelse til at han ville påbegynne en utgravning før han forsto mer. Hele hendelsen virket “overnaturlig”, og selv om Ron var en kristen følte han at det trengte ikke nødvendigvis å være Gud som sto bak. Hvorfor skulle israelittenes største helligdom befinne seg under denne søppelplassen? Ron følte at han måtte takke nei til mannens tilbud foreløpig. Ron dro tilbake til Tennessee, USA, hvor han bodde. Her begynte han med alvorlige studier om en av verdens største forsvunne historiske skatter.

Innhold:

Innledning.....	s. 5
Del I : Paktens ark.....	s. 11
Paktens ark.....	s. 13
Arkenshistorie.....	s. 19
Salomos tempel.....	s. 23
Paktenbrutt.....	s. 27
Jerusalem under beleiring.....	s. 30
Paktens ark forsvunnet.....	s. 33
Del II: Funnet.....	s. 37
Rons studier.....	s. 39
Ugravingen begynner.....	s. 42
Golgata bratthenget.....	s. 45
Korsfestelsesstedet.....	s. 51
Et stort hulesystem.....	s. 56
Det sjokkerende funnet.....	s. 58
Innholdetikammeret.....	s. 62
Sidkias grotte.....	s. 64
En spesiell erfaring.....	s. 68
Det fjerde besøket i kammeret.....	s. 70
Blodprøven.....	s. 72
Budskapet ingen hadde hørt.....	s. 73
Del III : Befrieren.....	s. 93
Befrieren.....	s. 95
Yeshuas virksomhet.....	s. 100
Fenomenet synd.....	s. 103
JEG ER.....	s. 106
Nattverden.....	s. 110
For retten.....	s. 112
Henrettelsen.....	s. 118
Yeshua dør og begraves.....	s. 120
Oppstandelsen.....	s. 124
På veien til Emmaus.....	s. 126

DelIV:Betydningen.....s.129

Det store spørsmålet.....	s. 131
Kampen i himmelen.....	s. 133
De første ofringene.....	s. 136
Jesus vant makten til å tilgi.....	s. 140
Frelsesplanen vist gjennom påsken.....	s. 143
Avslutningen på den jordiske helligdommen.....	s. 147
Begynnelsen på den himmelske helligdommen.....	s. 154
Når gikk Han inn i Det aller helligste?.....	s. 160
Hva er egentlig gjenstanden Paktens ark?.....	s. 165
Den gamle og den nye pakt.....	s. 169
Isak og Ismael.....	s. 196
Hvordan ble paktene stadfestet?.....	s. 198
Skarlagenfarget ull og isop.....	s. 210
Salving av Det aller helligste.....	s. 212
Blodanalysen.....	s. 213
Den tredje engels budskap.....	s. 218

DelIV:Dyretsmerke.....s.221

Religions kaoset.....	s. 223
Dyret.....	s. 229
Hedenskap i en kristen forkledning del 1.....	s. 303
Hedenskap i en kristen forkledning del 2.....	s. 350
666.....	s. 396
Dyrets merke.....	s. 400
Dyret som kom opp av jorden.....	s. 410
Paktens ark mot dyrets merke.....	s. 423
Det siste store bedrag.....	s. 427
Drømmen om et fredsrrike.....	s. 429
Kom ut fra henne!.....	s. 435

Tillegg:Paulusog loven.....s.441

All Naturens lover.....	s. 445
Indre og ytre former for religion.....	s. 450
Nåde.....	s. 457
Lovproblematikken på disiplenes tid.....	s. 462
Dagens Paulus problematikk.....	s. 469
En nærmere titt på ord og begreper.....	s. 473
Paulus og de ulærde.....	s. 486
Et nytt bud og en ny lære?.....	s. 489

Kristus, lovens ende.....	s. 498
Sabbaten og Sabbater i det nye testamentet.....	s. 500
Jesus og Sabbaten.....	s. 504
Når mennesker lager et gudebilde.....	s. 507
Fordi Han elsker først.....	s. 513
7nde gang i Jordan elven.....	s. 523

Del 1

PAKTENS ARK

“De skal lage en ark av akasietre. ..Du skal kle den med rent gull. ..Du skal lage en nådestol av rent gull. ..Du skal lage to kjeruber av hamret gull, du skal lage dem ved de to endene av nådestolen. ..Du skal sette nådestolen opp på arken, og i arken skal du legge Vitnesbyrdet, som Jeg skal gi deg.

(2.Mos.25,10-22)

PAKTENS ARK

Israelittene

Da israelittene, med Moses i spissen, hadde flyktet fra Egypt til Midian, slo de leir ved et fjell som ble kalt Sinai-fjellet. Etter flere hundre år i Egypt hadde dette folket glemt mye av det som deres stamfedre Abraham, Isak og Jakob lærte dem om en Gud som hadde skapt hele jorden på seks dager. Folket ble kalt israelitter etter Jakob, som de alle stammet fra gjennom Jakobs tolv sønner. Moses forteller i 1.Mosebok at Jakob fikk et nytt navn av Gud etter å ha “kjempet med Gud”. Jakob hadde vært livredd for at hans egen bror skulle ta livet hans på grunn av noe Jakob hadde gjort over fjorten år før, og i sin fortvilelse klynget han seg til Gud og troen på at Gud hadde tilgitt han for hans tidligere overtredelse mot sin bror. Etter en hel natt i kamp med Gud ble han fortalt: “Jakob skal ikke lenger være ditt navn, men Israel. For du har kjempet med Gud og med mennesker, og vunnet.” (1.Mos. 32,28)

Moses

Selv om de fleste hadde lagt mye av læren om Gud i glemmeboken, var det likevel mange israelitter som holdt fast på den troen de hadde fått overlevert av forfedrene. En av disse var en kvinne som stammet fra Levi, en av Jakobs tolv sønner, og som het Jokebed. Israelittene hadde fått bosted i Egypt gjennom Josef, Jakobs yngste sønn, sin høye stilling i Egypt. Faraو Djoser, som var farao på denne tiden, fikk stor makt i Egypt da mange solgte sine eiendommer under en syv år lang hungersnød som rammet landet. Flere generasjoner og makt overtager etter Faraو Djoser, kom nye faraoer fra sørlige (øvre) Egypt til makten. I begynnelsen hadde israelittene og deres religion blitt respektert på grunn av Josefs høye posisjon, men nå da situasjonen hadde endret seg i Egypt, ble israelittene sterkt undertrykt. I frykt for at de skulle bli for mange og ta over landet, bestemte denne nye faraoen seg for å hindre fremtidige problemer, og uttrydde

alt hannkjønn som ble født av israelittene.

Jokebed fødte en gutt på denne tiden, og prøvde å gjemme han så lenge som hun kunne. Hennes oppriktige bønner til Gud om hjelp ble hørt, og Gud sørget for at faraos datter fant denne babyen inni en kurv i et siv på Nilen. Babyens storesøster, som passet på gutten, fikk faraos datter til å la guttens mor die han. På den måten ble barnet opplært i Jokebeds tro helt til han var rundt 12 år. Denne gutten ble kronprins, men på grunn av de ting hans opprinnelige mor, Jokebed, hadde lært ham, nektet han å innordne seg etter sin egyptiske fostermor. Bibelen forteller “Ved tro nektet Moses da han var blitt stor, å kalles sønn av Faraos datter” (Heb.11,24).

Ettersom Moses hadde en høy posisjon i Egypt, var det mange som håpet han ville utfri dem fra fangenskapet og slavearbeidet. Situasjonen var allerede vanskelig fordi Moses nektet å glemme hvem hans folk var, og selv farao så faren ved fremtiden hvis Moses kom til tronen. Da Moses slo ihjel en egypter for å hjelpe en israelittisk slave, rømte han. Han visste dette var dråpen som ville flyte over i faraos beger. I tillegg hadde noen israelitter gitt uttrykk for at de ikke aksepterte ham som deres “fyrste og dommer” (2.Mos. 2,14). Ved disse israelittenes utsagn mistet Moses motet. Når ikke engang hans eget folk var med ham i kampen, hvordan kunne han da utfri dem? Av frykt for farao, og ved mangelfull støtte, rømte Moses til Midian, hvor han ble i hele førti år før han returnerte til Egypt som en åtti år gammel mann. Der levde han et rolig og gudfryktig liv som gjeter hos en prest som het Jetro. Moses giftet seg også etterhvert med en av prestens syv døtre, og fikk en sønn som han kalte Gersjom. Under tiden Moses bodde i Midian skrev han 1.Mosebok om jordens opprinnelse, Skapelsen, vannflommen og Noas ark, språkforvirringen ved Babels tårn og om de ting hans stamfedre hadde opplevd. Historier som hadde blitt fortalt gjennom generasjoner etter generasjoner, og til slutt til ham av hans mor Jokebed.

Moses ble så kalt av Abrahams, Isaks og Jakobs Gud til å returnere til Egypt og ta med seg alle av Israels etterkommere tilbake. Denne beskjeden kom til Moses fra en stemme ved en brennende busk. Moses spurte: “Se, når jeg kommer til Israels barn og sier til dem: Deres fedres Gud har sendt meg til dere, og de sier til meg: Hva er Hans navn? Hva skal jeg da si til dem?” Han fikk svaret: “Dette skal du si til Israels barn: JEG ER har sendt meg til dere.” (2.Mos. 3,14) “Jeg er,” eller Herren, er Den som gjennom alle de gammeltestamentlige bøkene veileder profeter og gjør mirakler.

Lovene

“Jeg er” lovte å være med Moses og hjelpe ham da han dro for å lede flere millioner mennesker ut fra slaveriet i Egypt.

Da Moses kom tilbake til stedet hvor han hadde samtalt med “Jeg er,” eller Herren, hadde han israelittene med seg. Helt fra utgangen av Egypt hadde “Jeg er” vært med israelittene i form av en skystøtte om dagen og i form av en ildstøtte om natten.

Israels etterkommere hadde blitt mange, og undertrykkelsen i Egypt hadde fått mange til å glemme hva deres Gud sto for. Noe av det første de ble påminnet om, var å holde Sabbaten som Gud hadde gjort hellig, da han hvilte på denne dagen etter han hadde skapt jorden på seks dager. Den syvende dagen i uken skulle være et minne om hvem som hadde skapt jorden og således hvem som skulle tilbes som Gud. Fordi dette var kjennetegnet på hvilken Gud de tilbad, var det viktig å lære dem å holde denne dagen som en paktsdag. Siden det ikke var noe mat i ørkenen og folket begynte å sulte, sendte “Jeg er” dem manna-brød fra himmelen. Seks dager kunne de gå ut å plukke manna frøene, men den syvende dag sendte Gud ingenting (2.Mos. 16). På den måten lærte han dem å igjen holde Sabbaten, som de hadde blitt tvunget til å overtre ved slavearbeid i Egypt.

Det var også mange andre påbud Gud ønsket at de skulle lære å holde, slik at de kunne leve i fred med hverandre og Gud. Tidligere hadde det vært unødvendig å ha disse morallovene skriftlig, men fordi tiden hadde degenerert menneskesinnet, bestemte Gud seg for at de trengte disse budene skriftlig.

“Jeg er” sin hensikt med å kalle et folk ut fra verden, var for at de kunne representere Hans ideologi for verden. (Sal.105,45) En ideologi som alene kunne gjøre mennesker lykkelige og få dem til å leve i fred med hverandre. Gud hadde skapt jorden, men menneskene hadde valgt å overtre Guds morallover, og dette hadde fått katastrofale følger for menneskene. De hadde det vondt, gråt og skyldte på Gud for verdens elendighet. Nå ville Gud igjen prøve å lære dem grunnprinsippene for et godt liv, slik at mennesker kunne se det var mulig å slippe alt det vonde om de bare valgt rett.

Fordi han har skapt menneskene og dyrene, vet han alt om hvordan kroppen fungerer. Han ga derfor lover om hva de kunne spise og ikke kunne spise, for å leve lengre og være mest mulig fri fra sykdommer mens de levde. Helsereglene og morallovene som Gud ga israelittene skulle gjøre dem til fredfulle og sunne vitner for verden. Når Han således ga dem et eget land hvor de kunne praktisere disse lovene, ville verden se hvilken fremgang og lykke det ga. På denne måten håpet Gud at verden langsomt kunne få tillit til Hans styresett, og se at alt Han påbød var for deres eget beste, for at de skulle slippe å ha det vondt. Han som alt ble skapt ved, ville at de skulle forstå at reglene var der fordi Han var glad i dem som foreldre er glad i sitt barn.

Steintavlene med de ti bud

Moses ble bedt om å gå opp på toppen av Sinai-fjellet, som israelittene campet under,

og der ville “Jeg er” gi dem morallovene skriftlig. Før Moses hadde gått opp for å hente loven, hadde “Jeg er” og Moses allerede fortalt israelittene om hvilken lover han ønsket at de skulle holde hvis de skulle representere ham som et folk. Da folket hadde fått høre om lovene, lovt de “Jeg er” at de skulle holde disse lovene. Moses skrev alle lovene ned i en bok sammen med løftet israelittene hadde gitt, og så stadfestet han denne paktens med blod fra offerdyr og sprinklet dette på vegne av folket. Etter dette gikk Moses opp på fjellet og fikk to steintavler som “Jeg er” hadde skrevet 10 enkle bud på. “Jeg er” skrev på begge sider av disse steintavlene.

Da Moses kom ned med steintavlene, hadde israelittene allerede brutt løftet sitt til Gud. De hadde laget en gullkalv etter den egyptiske guden, og tilbad og festet rundt den. Dette til tross for at en av budene de hadde lovet å holde var å ikke lage seg noe gudebilde. Denne type avgudstilbedelse var ofte preget av seksuell umoral og vold. Moses ble så fortvilet og sint på “Jeg er” vegne at han kastet steintavlene på bakken slik at de knuste. Senere, da folket hadde angret og bedt Gud om en ny sjanse, gikk Moses tilbake opp på fjellet for å få nye steintavler. Igjen skrev “Jeg er” de ti bud på steintavlene, budene som skulle gi Guds folk lykke, fred og fremgang hvis de holdt dem.

Arken

For at folket hver dag skulle bli påminnet om Guds plan med dem og for dem, ga Han dem et symbolsk ritual-system. Hver ting i dette systemet hadde en egen betydning. “Jeg er” ba Moses om å lage et tabernakel, flere gjenstander og Paktens Ark, “etter avbildet og skyggen av de himmelske ting” (Heb.8,5). For de to steintavlene skulle Moses få laget en gull-kiste eller en ark som de kunne ligge i. “Så laget Besalel arken av akasietre. Den var to og en halv alen lang, en og en halv alen bred og en og en halv alen høy. Han kledde den med rent gull både på innsiden og utsiden, og laget en list av gull helt rundt den. Han støpte også fire ringer av gull til den, som skulle settes i de fire hjørnene, to ringer på den ene siden og to ringer på den andre siden av den. Han lagde stenger av akasietre og kledde dem med gull. Han satte stengene i ringene på siden av arken, så arken kunne bæres. Han laget også nådestolen av hamret gull.

Den var to og en halv alen lang og en og en halv alen bred. Han laget to kjeruber av hamret gull. Han laget dem på de to endene av nådestolen, en kjerub på den ene siden og den andre kjeruben på den andre enden. Han laget kjerubene ved de to endene i ett stykke med nådestolen. Kjerubene stod med vingene utspent der oppe og skygget over nådestolen med vingene sine. De hadde ansiktene vendt mot hverandre. Mot nådestolen var ansiktene til kjerubene vendt.” (2.Mos. 37,1-9) Det var denne arken som ble kalt Paktens ark.

Egyptisk hyroglyf som viser tilbedelse slik som israelittene gjorde ved Sinai.

Plasseringen til Arken

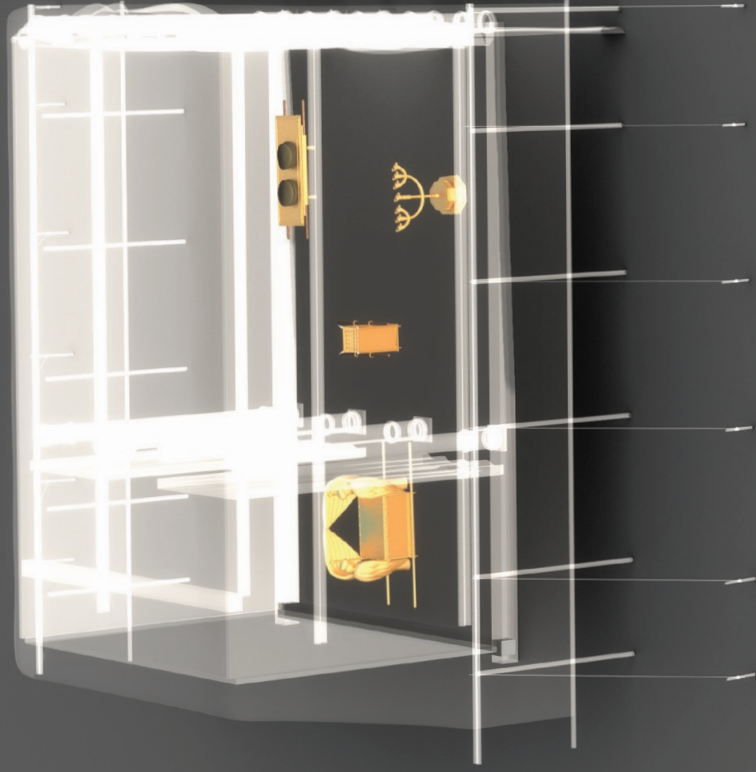
Tabernaklet og gjenstandene som skulle være i det, ble så satt opp etter det bildet Moses hadde sett av de “himmelske ting”. Det skulle settes opp som et telt med en forgård rundt. Det skulle kun være én inngang til komplekset. Den første gjenstanden man så når man kom inn var et kvadratisk brennofferalter med en rist av bronsetetting og horn på de fire hjørnene av alteret. Alle redskapene til dette alteret ble laget i bronse. Alteret ble også laget med stenger slik at det kunne flyttes.

Det neste man kom til før man gikk inn i selve teltet, var et renselseskar av bronse. Inni teltet var det to avdelinger. I den første avdelingen sto det et gullbelagt bord laget av akasietre hvor det skulle ligge tolv skuebrød. Dette bordet ble kalt skuebrødsbordet. Ovenfor bordet sto det en lysestake av rent gull. Lysestaken var laget i ett stykke og hadde syv armer med begre som var formet som mandelblomster. På den syvarmede lysestaken var det sju lamper hvor det skulle fylles med olje, slik at lysestaken kunne tennes med ild.

Foran inngangen til den andre avdelingen sto røkelsesalteret. Også den var laget av akasietre, kledd med gull og hadde fire horn. Mellom den første og den andre avdelingen var det et forheng, slik at de som var i den første avdelingen ikke kunne se inn i den andre avdelingen. Den første avdelingen ble kalt Det hellige, og den andre avdelingen ble kalt Det aller helligste. I Det aller helligste ble Paktens Ark plassert, og skystøtten som “Jeg er” hadde vist sin tilstedeværelse med, hvilte nå over nådestolen på Paktens Ark. Ingen fikk lov til å gå inn i Det aller helligste utenom en spesielt utvalgt, som skulle ta med blod fra et offerdyr en gang i året. Hvis noen gikk inn likevel ville vedkommende dø. Fordi Herren hadde valgt å vise seg i skyen over nådestolen og gjort det

Andre afdeling: Det aller helligste med Paktens ark, Nåde stolen og Moseloven.

Første afdeling: Det hellige, med skuebrødene, lysestaken og røkelsesalteret.

Tabernaklet med offeralteret og renselseskarret.

ARKENS HISTORIE

I krig

Israelittene hadde blitt lovet et land hvor de skulle få muligheten til å vokse og være vitner for verden etter Guds plan, men mye av dette landet var bebodd av andre folkeslag. Dette landet hadde allerede blitt lovet til Abraham, men først flere hundre år etter var folkeslagene blitt så onde at Gud tillot at de ble drept. Mange av disse folkeslagene ofret mennesker og babyer til gudene sine, i tillegg til perverse seksuelle ritualer. Hvis disse folkeslagene fikk fortsette sin utvikling ville jorden raskt bli uboelig for alle folkeslag. Israelittene skulle nå ta over disse landområdene. Da Moses hadde dødd og Josva tatt over ledelsen, begynte de inntagelsen av landet fra den siden vi i dag kaller Jordan. De skulle gå over Jordanelven på samme måte som generasjonen før hadde gått over Rødehavet, da de hadde egypterhæren etter seg. Byen på andre siden av Jordanelven, som skulle inntas, var Jeriko. Innbyggerne der var allerede redde for israelittene, fordi alle folkeslagene hadde hørt om hvordan Rødehavet hadde åpnet seg for dem. Israelittene fikk beskjed om å følge etter Paktens ark. Når de som bar arken gikk ut i Jordanelven, ville vannet som kom ovenfra og strømmet nedover reise seg i en demning slik at de kunne gå over. Foran seg i striden skulle de bære arken. Uten Herren kunne de ikke seire, og han hvilte i skyen over nådestolen på arken. Derfor ble det å la Arken gå foran dem i strid, et minne om at Gud var med dem og ville gi dem seier.

Josva og israelittene seiret over hele 31 konger, og enda var det flere landområder som skulle inntas. Israelittene hadde satt frykt i alle nabolandene og var klare til å oppfylle sin hensikt. Men det tok ikke langt tid før de falt fra, begynte å tilbe avguder og brøt paktens de hadde gjort med Gud. På grunn av dette ble Guds plan for dem langsomt ødelagt og umuliggjort. Utgangen fra Egypt, den mirakuløse overgangen over Rødehavet og seieren over alle kongene, hadde fått verden oppmerksom på Israels Gud. Hensikten var nå at mens de hadde denne æresfrykten fra naboland, så kunne de representere Guds plan og morallover for menneskene slik at det kunne bli fred og fordragelighet på jorden.

Ettersom tiden gikk, ble israelittene mer og mer troløse, og de tapte flere kamper mot fienden. Fordi deres atferd var blitt mye lik omverden, ville ikke Gud velsigne dem med seier.

Arkens vandring

Fra de ti bud ble plassert i arken, og til den forsvant, fikk arken mange midlertidige bosteder. Når den ikke var under flytting, var den som regel i et ttempel sammen med de andre møblene Moses fikk lagd ved Sinai-fjellet. Hver gang et tabernakel ble satt opp, ble det satt opp etter det mønsteret som ble gitt Moses, og med Arken i Det aller helligste rommet.

Da Paktens Ark sto i et slikt tabernakel i Sjilo, var selv mange av de som gjorde tjeneste i tabernaklet korrupte og ugudelige. “Jeg er” hadde vært taus ovenfor disse arbeiderne, og brukte nå profeter til å frembringe budskap til dem. Likevel talte han til en liten gutt med navn Samuel, som lå og sov i tabernaklet hvor arken var. En dom over Eli, som hadde ansvaret for Guds hus, ble sagt gjennom Samuel. Tabernakeltjenesten skulle snart få oppleve å bli nedlagt, for en lang tid. Fordi israelittene hadde blitt troløse mot paktens Gud hadde opprettet med dem, hadde de selv blitt forblindet for betydningen av Paktens ark. De trodde at alt de trengte var arken for å vinne kampene mot fiendene. De glemte at arken alene ikke hadde noen kraft til å gi dem seier. Da de var i kamp med filisterne tapte Israel og mistet fire tusen menn. I sin mangelfulle forståelse besluttet de å hente ut Paktens ark fra tabernaklet i Sjilo, for å ta den med seg i striden i håp om at de på den måten tvang Gud til å være med dem i kampen. De hentet arken og satte i et seiersrop i den tro at seieren nå var deres. Enda var ryktene om hvordan Gud hadde sendt plager over Egypt og ledet israelittene over Rødehavet kjent, og filisterne ble livredde da de hørte at Israel hadde hentet arken. Israelittene ble likevel slått, og Paktens ark ble tatt av fienden.

Arken ble så ført fra Eben-Eser til Asjdod og inn i et avgudshus. En av de mest vanlige religionene var soltilbedelse, og filisternes gud, Dagon, var en del av denne tilbedelsen. Arken ble så plassert ved siden av en Dagon statue. “Neste morgen stod folket i Asjdod tidlig opp. Og se, Dagon var falt ned med ansiktet mot jorden rett foran Herrens Ark. Så tok de Dagon og satte ham tilbake på plassen sin. Også morgenen etter stod de tidlig opp. Og se, Dagon var falt ned med ansiktet mot jorden rett foran Herrens Ark. Både hodet og begge hendene på armene til Dagon var hogd av og lå på dørterskelen. Bare selve kroppen til Dagon var igjen av den” (1.Sam. 5, 3-4)

Arken ble et problem for filisterne, og de sendte den til byen Gat. Etter arken kom til Gat, ble alle mennene i byen slått med byller. På grunn av dette sendte de fort arken

videre til byen Ekron. Ekronittene ble livredde og nektet å la arken bli hos dem. Etter at arken hadde vært hos filisterne i syv måneder var de slått hardt av plager og besluttet seg for å sende den tilbake til israelittene. De minnet seg selv om hvordan det gikk med egypterne som motsatte seg Gud, og de håpet nå at Gud ville ta vekk plagene om de sendte arken tilbake. De plasserte så Arken på en vogn og lot to kuer dra vognen. Ingen styrte vognen, og kuene gikk helt av seg selv til Bet-Sjemesj innenfor Israels grenser. "Folket i Bet-Sjemesj holdt på med å høste inn hveteavlingen i dalen. De løftet blikket og fikk se arken, og de gledet seg over å se den. Så kom vognen ut på åkeren til Josva fra Bet-Sjemesj, og den ble stående der." (1.Sam. 6,13-14) Flere mennesker hadde forbrutt seg mot Guds forbud om å se ned i arken, og femti tusen og sytti menn ble drept. Nå ønsket heller ikke de å ha arken hos seg, og de sendte bud om at noen måtte komme og hente den. Det kom da noen fra Kirjat-Jearim og tok med Arken til huset til en mann som het Abinadab. Denne mannens sønn, Elasar, ble satt til å vokte Arken.

Samuel som hadde arbeidet i tempelet i Sjiilo før Arken ble tatt, oppfordret nå israelittene å kaste vekk avgudene og vende seg tilbake til Skaperen. Kallet ble tatt imot og de kastet fra seg avgudene. Gud lot dem nå seire over filisterne, og for en stund turte ikke fienden å angripe eller gå innenfor Israels grenser mer.

Det varte ikke lenge. Igjen ble israelittene opptatt av å ha det mer likt landene rundt seg, og krevde å få en konge til å herske over seg isteden for dommere, som blant annet Samuel hadde vært. Det var imot Israels Guds vilje, men han lot dem få det som de ville. Samuel salvet Israels første konge som het Saul, men Saul gjorde imot Guds vilje. Etter at Gud hadde gitt ham gjentatte sjanser, ba Gud Samuel om å krone en annen i hans sted. Det skulle likevel komme mange interne kriger og mye motstand, før kong David kom til makten. David var etterkommer av Juda stamme og ønsket å følge den pakten som israelittene hadde gjort med Gud.

Kong David er aller mest kjent for alle sangene han skrev, og som nå er samlet sammen i Salmenes bok i Bibelen. Da kong David hadde inntatt datidens Jerusalem og beseiret filisterne, bestemte han seg for å hente arken til den nye kongebyen. Arken hadde til nå stått beskyttet hos Abinadab i flere år, og skulle nå endelig få settes inn i en helligdomstjeneste slik som Moses hadde beskrevet. Tretti tusen menn var med David da han kom til Abinadabs hus for å hente arken. Abinadabs to sønner kjørte vognen som arken hadde blitt plassert på, mens David og tusenvis av israelitter spilte musikk og gledet seg. Turen fikk likevel en skyggeside, en av mennene, Ussa, rakte hånden ut og tok på Paktens ark. Han døde umiddelbart. Dette satte frykt i David, og han turte ikke ta den med seg tilbake til Davidsbyen. Derfor lot han den tas med inn i huset til en gidtitt som het Obed-Edom. Gud velsignet Obed-Edom og hele familien, for at de tok vare på arken. Da alle hørte om hvordan Obed-Edom hadde blitt velsignet ved å ha arken,

The remains
of the area
around the
temple in
Shiloh.

fikk David motet tilbake og kom å hentet den. Tre måneder etter den hadde blitt plassert hos Obed-Edom førte David Paktens Ark til Davidsbyen, Jerusalem. David hoppet og danset, og hele Israels hus satte i frydsrop over denne store begivenheten. Arken ble plassert inni et tabernakel likt det Moses satte opp, og ritualene ble gjenopptatt.

David ønsket likevel å bygge et ordentlig hus til arken og de andre helligdomsgjenstandene. Men gjennom en profet som het Natan fikk David følgende beskjed fra Herren: “Vil du bygge et hus for Meg, et hus der Jeg skal bo? For Jeg har ikke bodd i noe hus siden den dagen Jeg førte Israels barn opp fra Egypt og helt til i dag. Men jeg har flyttet omkring i et telt og i et tabernakel.” (2.Sam. 7,5-6) “Jeg er” gir igjen til kjenne at hans sted på jorden var ved Paktens ark. I tillegg får vi vite at arken aldri har vært utildekket, og alltid hatt et telt rundt seg. David fikk ikke lov av “Jeg er” å bygge et tabernakelhus for Gud, fordi han hadde vært i for mange kriger og hadde for mye “blod på hendene.” “Jeg er” lot David få vite at han skulle la Davids sønn, Salomo, bygge et hus for Herren og arken.

SALOMOS TEMPEL

Salomos tempel

I Bibelen er kong Salomo mest kjent for alle visdomsordene han skrev og tempelet han bygde. I Bibelen er det en hel bok som heter Salomos ordspråk, i tillegg til en bok om kjærlighet mellom en brud og en brudgom, en bok som heter Salomos høysang. Salomo er også forfatteren av boken Forkynneren. Stedet der Salomo bygde dette storslåtte tempelet hadde hans far kjøpt mens han enda levde. David kjøpte landområdet, som da var en treskeplass, av en mann som het Aravna. Området lå på en fjelltopp, like ved Davids hus . Dette fjellet blir kalt Moria-fjellet.

Dette ble fjellet hvor Salomos tempel ble oppreist, og Israels hovedplass for tilbedelse. Flere titusener av israelitter var med på arbeidet for å få bygget dette tempelet. Han fikk sedertrær og sypresstømmer hentet helt fra Libanon. Grunnmuren til tempelet ble laget av stein fra Moria-fjellet. Det var hele åtti tusen menn som hadde arbeid med å hogge ut steinene og sytti tusen menn til å flytte og bære de tilhogde steinene. Alle steinene ble gjort ferdige i selve steinbruddet, slik at det ikke ble noe særlig bråk under byggingen. Tempelet ble laget etter det samme mønsteret Moses lagde telt-helligdommen, med en forgård, et hellig sted og et aller helligste hvor Paktens ark skulle stå. De innvendige veggene i huset ble laget av sedertre og gulvet av sypresstre.

“På innsiden av huset var det sedertre, utsmykket med utskårne blomsterknopper og utsprungne blomster. Alt var av sedertre. Det var ingen stein å se. Han laget i stand Ordets helligdom inne i huset, for Herrens paktsark skulle stå der. Ordets helligdom var tjue alen lang, tjue alen bred, og tjue alen høy. Han kledde den med rent gull, og kledde også alteret helt med sedertre. Så kledde Salomo innsiden av huset med rent gull. Med gullkjeder stengte han foran Ordets helligdom, og dekket også den med gull. Hele huset kledde han med gull, helt til han var ferdig med hele huset. Også hele alteret som stod foran Ordets helligdom, kledde han med gull. Inne i Ordets helligdom laget han to

kjeruber av oliventre, hver av dem var ti alen høy. Den ene vingen på kjeruben var fem alen, og den andre vingen på kjeruben var fem alen. Det var ti alen fra den ene vingespissen til den andre. Den andre kjeruben var også ti alen. Begge kjerubene var like av størrelse og skikkelse. Høyden på den ene kjeruben var ti alen, og det var også den andre kjeruben. Så satte han kjerubene midt inne i den indre helligdommen. De strakk ut vingene på kjerubene, slik at vingen til den ene berørte den ene veggen, og vingen til den andre kjeruben berørte den andre veggen. Midt i rommet berørte vingene deres hverandre. Han kledde også kjerubene med gull. Så laget han utskjæringer på veggene i hele huset, både i den indre og den ytre helligdommen. Det var utskårne bilder av kjeruber, palmetrær og utsprungne blomster. Gulvet i huset dekket han med gull, både i den indre og den ytre helligdommen. For inngangen til Ordets helligdom laget han dører av oliventre. Dørterskelen og dørstolpene utgjorde en femtedel av veggen. På de to dørene av oliventre skar han ut bilder av kjeruber, palmetrær og utsprungne blomster, og kledde dem med gull. Han dekket kjerubene og palme-trærne med gull. Som dør for selve templet laget han også dørstolper av oliventre, som utgjorde en fjerdedel av veggen. De to dørene var av syresstre. To dørblader utgjorde en foldedør, og to dørblader utgjorde den andre foldedøren. Så skar han ut kjeruber, palmetrær og utsprungne blomster på dem, og dekket dem med gull, lagt jevnt utover utskjæringene. Han bygde den indre forgården med tre rader hogd stein og en rad med sederbjelker.” (1.Kong. 6,18-36)

Salomo brukte syv hele år på å gjøre tempelet ferdig, og først da ble Paktens ark tatt med inn i det nybygde indre rommet som ble kalt Det aller helligste. Dette var en stor begivenhet for Jakobs etterkommere. Ikke bare ble arken hentet fra Davids by, men også de andre tempelgjenstandene som skuebrødsbordet, den syvarmede lysestaken og røkelsesalteret, i tillegg til annet hellig utstyr. “Også kong Salomo og hele Israels forsamling som var samlet hos ham, ble stående sammen med ham framfor arken. De ofret sauer og okser i en slik mengde at de verken kunne telles eller regnes. Så førte prestene Herrens paktsark inn på sin plass, inn i Ordets helligdom i huset, inn i Det Aller Helligste, under vingene til kjerubene. For kjerubene bredte de to vingene sine ut over stedet der arken stod, og kjerubene skygget over både arken og stengene som hørte til... I arken var det ikke noe foruten de to steintavlene som Moses hadde lagt ned der ved Horeb, da Herren sluttet en pakt med Israels barn, da de drog ut av landet Egypt. Da prestene kom ut av Det Hellige, skjedde det: Skyen fylte Herrens hus, slik at prestene ikke kunne fortsette å gjøre tjeneste på grunn av skyen. For Herrens herlighet fylte Herrens hus. Så talte Salomo: “Herren har sagt at Han vil bo i den mørke skyen. Sannelig, jeg har bygd et opphøyet hus for Deg, og et sted der Du kan bo til evig tid.” (1.Kong. 8, 5-13)

Tross alle generasjonene som hadde gått, og alle historiene rundt mystikken av

Øverst: Innfeltet viser toppen av Moria fjellet hvor Salomos tempel ble bygd.
Nederst:

Til venstre: Den muslimske helligdommen (klippemosqueen) ble bygget og står i dag der Salomos tempel engang sto.

Paktens ark, forsto Salomo hva som var det viktige med denne arken. Om Det aller helligste som han hadde laget sa han: “Der har jeg laget et sted for arken. I den ligger Herrens pakt, den Han sluttet med våre fedre da Han førte dem ut av landet Egypt.” (1.Kong.8,21) I Salomos bønn ved tempelets forgård foran hele forsamlingen sa han: “Må Herren vår Gud være med oss, slik Han var med våre fedre. Må Han aldri forlate oss eller forkaste oss! Må Han vende våre hjerter til Seg, så vi vandrer på alle Hans veier, og holder Hans bud og Hans lover og Hans dommer, slik Han befalte våre fedre. Må disse mine ord, som jeg har båret frem i min bønn om nåde for Herrens åsyn, være nær hos Herren vår Gud dag og natt, så han kan dømme rett for Sin tjener og dømme rett for Sitt folk Israel, slik det er nødvendig hver dag, for at alle folk på jorden kan kjenne

at Herren er Gud, Han og ingen annen. La derfor deres hjerte være helt med Herren vår Gud, så dere vandrer etter Hans lover og holder Hans bud, slik dere gjør i dag.” (1.Kong 8,57-61)

Salomo hadde forstått Guds plan om å gjøre Israel til et lys for verden, ved at de fulgte de eneste lovene som kunne gi mennesker helse og lykke. Salomos kunnskap og styresett etter Guds bud, ble berømt til land langt unna Israel. Guds plan blomstret, og nabolandene respekterte Salomo og lot Israel bo i fred. En meget berømt historie er den om dronningen av Saba, som kom helt fra Afrika for å høre på Salomos “visdomsord”. For en liten stund så det ut som om “Jeg ers” plan endelig skulle bli gjennomført, etter mange år med frafall og intern strid mellom israelittene. Hele planen var imidlertid bygget på at folket valgte å bli med på denne pakten av deres egen frie vilje, og det tok ikke lang tid før avgudsdyrkelse blant israelittene ble gjenopptatt. Gud hadde kun lovet å beskytte og ta vare på dem hvis de holdt hans pakt. Hvis de ikke gjorde dette, tillot han dem å bli beseiret. Dette skjedde fordi Gud ville vise dem at han ikke kunne velsigne dem hvis de valgte å gjøre det som var ondt. Hvis Gud hadde gjort dette, ville omverden tro at Gud velsignet og sto for ting Han ikke sto for. Verden skulle få se at Gud ikke gjorde forskjell på folk, og at om mennesker valgte å gjøre urett så måtte de også ta konsekvensene av sine valg, uten å forvente at Gud skulle spare dem for konsekvensene av deres egne handlinger.

Imot Guds råd tok Salomo seg mange koner som var avgudsdyrkere. Etter hvert ble Salomo dratt vekk fra Gud, og satte til og med opp avgudsaltre, for at hans koner skulle få tilbe sine guder. Salomo satte et elendig eksempel for hele folket, og det varte ikke lenge før avgudsdyrkelse og umoral ble en del av israelittenes hverdag. Tilbake sto Paktens ark med loven og pakten, hvor “Jeg er” hadde vist seg i en sky over, og folket vendte denne helligdommen og planen ryggen. Da Salomos tempel flere år senere ble ødelagt, var arken og de andre gjenstandene i Det hellige, allerede forsvunnet og tatt vekk fra israelittene.

PAKTEN BRUTT

Frafallet

Da Salomo ble gammel, vendte han seg tilbake til Gud, men hans dårlige innflytelse hadde allerede ødelagt mye for landet. Konsekvensen av dette var at israelriket ble delt. Salomos etterfølgere fikk kun beholde kongedømmet over Juda stammen, den ene av de tolv stammene etter Jakobs tolv sønner. Jeroboam, en av Salomos tjenere, gjorde opprør mot kongen og rømte senere til Egypt. Etter at Salomo var død, ble det splid mellom Salomos sønn og folket, og Jeroboam ble satt som konge over ti av stammene. Salomos sønn, Rehabeam, satt kun igjen med Judas etterkommere sammen med Benjamins stamme. Israel var nå delt i to, og de ti stammene ble kalt Israel, mens Juda stammen er bedre kjent for oss i dag som jøder. Likevel var de alle etterkommere av Israel. Både Israel og Juda forlot paktens som deres stamfedre hadde gjort med Gud. Kong Jeroboam satte opp gullkalver, for at ikke hans folk skulle dra ned til Salomos tempel, som lå i området til jødene.

Tidligere hadde Israels folk skriftlig fått vite konsekvensen av å følge andre veier enn den Gud hadde rådet dem til å følge. Disse konsekvensene begynte nå å forme seg over både Juda og Israel. Av og til dukket det opp profeter som fortvilet prøvde å kalle folket til en omvendelse, slik at Gud kunne hjelpe dem mot alle deres plager. “Jeg er” hadde ikke gitt dem opp. En av profetene han sendte het Elia, og i følge 1.Kongebok slapp Elia å dø, men ble tatt rett opp til himmelen levende i en ildvogn. “Jeg er” lot både Elia og hans etterfølger Elisja, helbrede mennesker.

Ved ett tilfelle samlet profeten Elia Israel ved et fjell som ble kalt Karmel. Elia ville vise folket hvem som var Gud og sa til dem: “Jeg, jeg er alene igjen som Herrens profet, men Ba’als (Ba’al var en solgud) profeter er fire hundre og femti menn. La dem derfor gi oss to okser! La dem velge seg ut en okse, dele den opp i stykker og legge den på veden, uten å sette ild på den. Så skal dere påkalle navnet til deres gud, og jeg vil kalle på Her-

rens navn. Da skal det være slik at den Gud som svarer med ild, Han er Gud.” Så svarte alt folket og sa: “Det ordet er rett” (1.Kong. 18,22-24) De som var profeter av solguden brukte hele dagen på å påkalle sin gud, de hylte og skrek til de kom i en “profetisk henrykkelse,” men det kom ikke noe ild. Da de hadde gitt opp gikk Elia frem til offeret sitt, fikk noen til å helle flere bøtter med vann over offeret og sa en enkel rolig bønn. Før han var ferdig kom det ild fra himmelen og fortærte offeret. Ingen kunne benekte hvilken gud som hadde mest makt, og for en liten stund reformerte de seg. Likevel tok det ikke lang tid før både Israel og Juda levde i avgudsdyrkelse og umoral igjen. De hadde brutt paktens med Gud, og Gud kunne ikke lenger beskytte og velsigne dem når de gjorde så mye ondt. Israel og Juda var i stadig konflikt med naboland, og de skulle snart miste sine landområder som de hadde fått for å være vitner for Gud.

Da Hiskia, en av Judas konger, fikk besøk fra Babylon, viste han dem stolt alle skattene han eide. En lite taktisk ting å gjøre for verdens nye voksende supermakt. Det varte ikke lenge før Babylon var klar til å erobre Jerusalem. Det så mørkt ut for det folket som engang hadde hatt så store utsikter om å bli noe stort. Juda hadde likevel ikke sett sin siste gudfryktige konge.

Josjia og Paktens bok

Josjia var bare åtte år gammel da han ble konge. Han ønsket å holde seg til sine forfedre, Abrahams, Isaks og Jakobs Gud. Hans ønske om reform ble gjort til virkelighet da en av prestene fant den gamle lovboken, også kalt Paktens bok, som Moses skrev ned Guds pakt med isrealittene i. Før Moses hadde gått opp på fjellet for å hente lovtavlene, hadde isrealittene allerede lovet å holde Guds bud. Moses hadde skrevet isrealitenes løfter og de bud de hadde gitt løfte om å holde, i en bok. Dette skjedde ved stadfestelsen av paktens mellom isrealittene og Gud, og denne paktens ble stadfestet med blod av offerdyr. Senere, ved grensen til det landet de hadde blitt lovet, før Moses døde, skrev han ned konsekvensene som ville komme over isrealittene om de brøt denne paktens. Velsignelsene som ville komme hvis de holdt paktens, ble også skrevet ned. Denne boken hadde vært forsvunnet lenge, og da den ble funnet, leste statskrivere den for Kong Josjia. Josjia ble forferdet og sorgfull da han hørte hva forbannelsene var hvis isrealittene brøt paktens. Det var akkurat de konsekvensene som hadde kommet over dem, og enda flere konsekvenser sto for døren. Han samlet hele folket og fikk Paktens boken opplest for ledere, prester og småfolk. Kong Josjia fornyet paktens med Gud foran hele folket, og gikk så til verks for å ødelegge alle avgudsalterene og templene. Under avgudsdyrkelsen drev folket med seksuell umoral, prostitusjon, og flere steder hadde Israels barn gått så langt at de ofret sine barn for avgudene. Josjia fikk ulovliggjort disse grusomhetene. Hovedreligionene hadde vært soltilbedelse blandet med tilbedelsen av Gud, og soltilbedelses ritualer hadde blitt gjort rett utenfor Salomos tempel. De hadde lagt vekk hele ritualformen som skulle gjøres i Guds tempel, og Paktens

ark hadde blitt flyttet under dette fra-fallet. Flere av de foregående kongene av Juda hadde vært skyldige i å sette opp alle disse solgudene, solalterene og andre ting som hadde med soldyrkelsen å gjøre. “Så fikk han bort hestene som kongene av Juda hadde innviet til solen, rett ved inngangen til Herrens hus, ved det kammeret hoffmannen Natan-Melek hadde i Pavarim. Han brente også solens vogner på ilden. Alterene som var i taket, i det øvre kammeret til Akas, det som kongene av Juda hadde laget, og alterene som Manasse hadde laget i de

Baal statues from biblical times.

to forgårdene til Herrens hus, rev kongen ned, smuldret dem og kastet støvet av dem i Kedron-bekken. Deretter erklært kongen offerhaugene for urene, de som lå rett ovenfor Jerusalem, som var på den høyre siden av Fordervelsens berg, og som kong Salomo av Israel hadde bygd for Astarte, sidoniernes avskyelige avgud. ...Han knuste også steinstøttene i småbiter og hogg ned Asjera-pælene. Stedene der de hadde stått, fylte han igjen med menneskeknokler. Han rev også ned alteret i Betel og offerhaugen som var laget av Jeroboam, Nabats sønn, han som fikk Israel til å synde. Han rev ned både alteret og offerhaugen. Han satte fyr på offerhaugen og brente og knuste den til støv. Asjera-pælen brente han opp.” (2.Kong. 23, 11-15)

Så gjenopprettet Josjia påskefeiringen som “Jeg er” hadde gitt israelittene gjennom Moses da de skulle vandre ut av Egypt etter fangenskapet. Den aller siste gang Bibelen avslører lokaliseringen til Paktens ark, er her under kong Josjias reform. Han sa følgende til levittene som hadde tatt vare på arken under Israels mørketid: “Sett den hellige arken i det huset som Salomo, Davids sønn, Israels konge, har bygd.” (2.Krøn. 35,3)

JERUSALEM UNDER BELEIRING

Jeremia

Kong Josjia var konge i Juda i trettien år. Tross hans enorme anstrengelse for å få reformert sitt folk, falt det fort tilbake til frafall og soltilbedelse. Det var i Josjias 18. regjeringsår han fikk Paktens ark hentet og gjenplassert i Salomo tempel. Bare trettifem år senere ble dette tempelet lagt i grus.

Sidkia, Josjias barnebarn, fikk et tilbud av Nebukanesar, kongen av Babylon. Hvis han underordnet seg Nebukanesars påbud og krav skulle han få være konge isteden for sin bror og folket skulle få leve i fred. Nebukanesar gjorde Sidkia til konge som følge at han gikk med på denne avtalen. Sidkia brøt senere denne overkomsten, noe som resulterte at Jerusalem ble ødelagt.

Babylonerne lagde en beleiringsmur rundt hele byen, og denne beleiringsmuren sto en tid før babylonerne inntok byen. Det resulterte i at ingen kunne komme ut eller komme innenfor Jerusalems murer. Sult og død herjet i byen. Jødene hadde som vane å gravlegge de døde utenfor bymuren, men selv dette ble umuliggjort under den tiden de var i beleiring.

Før byen ble ødelagt, reiste Gud opp en ung mann som het Jeremia, for å la folket vite hva de kunne gjøre for å unngå et stort mannefall ved Babylons inntakelse. Jeremia, som har skrevet flere bøker i Bibelen (Jeremias bok og Klagesangene), rådet folket til å underordne seg Babylon. Han rådet Sidkia gjentatte ganger til å overholde avtalen som hadde blitt gjort med Babylons konge, Nebukanesar. Fordi folket mente de var spesielt utvalgt av Gud, og at Gud ikke ville tillate at de ble overvunnet, nektet de å høre på Jeremia. De glemte at Guds løfter om beskyttelse var blitt gitt på betingelse. Til og med de øverste prestene som hadde høy respekt hos folket, påsto at Jeremia var en falsk profet.

Selv forkynte de at ingen ulykke ville komme over dem, og at babylonerne aldri ville lykkes å innta byen deres.

Lederne hadde folkets tillit, og det var lettere for folket å tro på dem enn på Jeremia, som forkynte elendighet. Fordi menneskene hadde blitt så tunghørte, ba Gud Jeremia om å bruke fysiske gjenstander til å forkynde budskapet. Ved ett tilfelle ble han bedt om å kjøpe en krukke, ta den med til lederne, knuse den foran bena deres og fortelle dem rett ut at dette var hva som ville skje med dem, om de ikke vendte om. En annen gang viste Gud Jeremia en pottemaker som formet en leirkrukke. Budskapet var at Gud ønsket å få hjelpe og forme sitt folk på samme måte som denne pottemakeren formet leirkrukken. Igjen og igjen prøvde han å overbringe advarslene fra Gud om at de ikke måtte trosse babylonerne, men han ble bare ledd av. Fordi folket hadde satt en slik enorm tillit til sine ledere, kom Gud med følgene beskjed til dem: “Så sier Herren: Forbannet er den mann som stoler på mennesker og holder kjød for sin arm.” (Jer 17,5) Gjennom Jeremia ble de også rådet til å ikke tro det prestene og lederne fortalte: “Så sier hærskares Herre: Hør ikke på ordene fra profetene som profeterer for dere. De fyller dere med tomme håp. De taler et syn fra sitt eget hjerte, ikke fra Herrens munn. De sier hele tiden til dem som forakter meg: “Herren har sagt: Dere skal ha fred.” Til hver den som følger sitt eget harde hjerte, sier de: “Intet ondt skal komme over dere. ...Jeg har ikke sendt disse profetene, likevel sprang de avsted. Jeg har ikke talt til dem, likevel profeterte de. Men dersom de hadde stått i Mitt råd, da ville de latt Mitt folk høre Mine ord, da ville de ha fått dem til å omvende seg fra deres onde vei, og fra deres onde gjerninger.” (Jer. 23, 16-22)

“Jeg er” håpet fortsatt på å få tilgi og lege det døende folket. Han ba Jeremia om å skrive ned alt han hadde fortalt ham om det som kom til å skje. Herren sa: “Det kan være at Judas hus vil høre om den onde ulykken som Jeg har tenkt å føre over dem, så hver av dem kan vende om fra sin onde vei, så Jeg kan tilgi deres misgjerning og deres synd. Da kalte Jeremia på Baruk, Nerias sønn. Baruk skrev ned i en bokrull det Jeremia sa, alle de Herrens ord som Han hadde talt til ham” (Jer. 36,3-4) Guds håp om å redde folkets liv ble forverret da Kong Jojakim, Josjias sønn, skar i stykker bokrullen og kastet den på ilden etter bare å fått tre eller fire spalter opplest. Både Baruk og Jeremia måtte gå i dekning etter at kongen satte en arrestordre på dem. Jeremia ble kastet i fengsel flere ganger under sitt arbeid med å advare folket, og tross at både Kong Jojakim og hans sønn Kong Sidkia fikk gjentatte råd om å underkaste seg Babylons konge, nektet de. Til slutt ble Sidkia, jødernes siste konge før ødeleggelsen, fanget av babylonerne. De drepte hans sønner foran ham, og deretter blindet de ham og tok han med til Babylon.

Folket fortsatte å utøve soltilbedelse helt til Jerusalem ble inntatt. Folkets leder bøyde kne utenfor Salomos tempel, med ryggen til Det aller helligste og Paktens ark med loven

i, og tilbad solen som kom opp i øst. Jeremia nevner arken for siste gang i Jeremias bok: “Når dere er blitt mange og fruktbare i landet i de dager, sier Herren, skal det skje: De skal ikke mer si: “Herrens paktsark”. Tanken på den skal ikke lenger komme opp i hjertet, og de skal ikke huske på den, og de skal ikke savne den, og den skal ikke bli laget mer.” (Jer. 3,16)

PAKTENS ARK FORSVUNNET

Paktens ark forsvunnet

I år 586 f.Kr ble Jerusalem og det storslåtte Salomos tempel lagt i grus. Både kongens og Herrens hus ble brent opp og Jerusalems murer revet ned. Resten av folket som var igjen, ble tatt til fange og ført til Babylon. Skattene og verdisakene fra Salomos tempel ble også tatt med. Bronsesøylene, vognene, bronsehavet i tempelet ble brutt i stykker og tatt med. De tok også askekarene, ildskuffene, vekesakene, røkelseskålene og alle bronse-redskapene som hadde vært brukt i helligdomstjenesten. "Ildfatene og skålene, alt som var av rent gull og rent sølv, tok kommandanten for livvakt med seg. De to søylene, det ene havet og vognene som Salomo hadde laget til Herrens hus, bronsen av alle disse gjenstandene kunne ikke veies." (2.Kong.25, 15-16)

I Esras bok får vi vite at alt som ble bortført til Babylon fra Herrens hus ble tatt tilbake igjen 70 år etter. Arken derimot, var verken bortført eller returnert. Paktens ark, den syvarmede lystempen, skuebrødsbordet og røkelsesalteret var allerede forsvunnet, til tross for at Kong Josjia bare trettifem år før ødeleggelsen hadde fått dem plassert i tempelet. Ikke bare var Arken forsvunnet fra Bibelens historie, men den var også forsvunnet for israelittene, akkurat slik som Jeremia hadde profetert at den kom til å bli. (Jer.3,16) Når de kom tilbake skulle de ikke lenger ha arken. Da jødene reiste opp et nytt tempel etter fangenskapet, ble de bedt, gjennom en profet som het Esekiel, om å lage nye ting til tempelet. Noen ny ark ble de derimot ikke bedt om å lage.

Slukt av jorden

Det finnes mange eldre jødiske kilder som ikke er med i Bibelen. Flere av disse kildene regnes ikke som direkte inspirert av Gud, men mye av det kan likevel regnes som subjektive historiske kilder. I boken "Ark of the Covenant" skrevet av Roderick Grierson og Stuart Munro-Hay beskriver de et avsnitt fra Baruchs andre bok, skrevet lenge etter ødeleggelsen av det første tempelet, på følgende måte: "Episoden begynner idet den

babylonske arme nærmer seg Jerusalem. Baruk, Jeremias tjener, sitter alene i nærheten av et eiketre og klager over Sions skjebne. Mens han tenker over lidelsen som Jerusalems innbyggere vil måtte lide i fangenskap, blir han i ånden løftet opp i luften og båret over byens murer. Han ser fire engler som står ved byens fire hjørner, hver av dem med en fakkel i hånden. En annen engel kommer ned fra himmelen og ber dem om ikke å ødelegge byen før han sier ifra. Han har blitt sent av Gud for å gjemme noe under jorden. Baruk får så se en engel gå inn til Det aller helligste i Tempelet og ta forhenget, livkjortelen til øverstepresten, nådestolen, de to lovtavlene, prestedrakten, røkelsesalteret, de 48 steinene som prestene var kledd i, [menes muligens de 12 steinene prestene bar på brystet. R.S.] og alle de hellige karene i tabernaklet. Engelen sier da med en høy røst med et kall til jorden om å høre Guds ord og ta imot de tingene som engelen ville tiltro det. Jorden skulle da vokte over dem til de siste tider, slik at fremmede aldri finner dem, og jorden skulle så gi dem tilbake ved tidenes slutt. Gud har bestemt at Jerusalem skulle bli overgitt til fienden, til tiden da den ville bli gjenoppbygd for all tid. Jorden åpnet så munnen og svelget de hellige gjenstandene.” I samme bok beskriver de også en annen optegnelse skrevet i det andre århundret: “Jeremia spør Gud om hva han forventer at han skal gjøre med de hellige gjenstandene i tempelet. Gud ber ham om å ta dem med og gi dem til jorden. ...Den [jorden] skulle vokte gjenstandene fra tempelet til “den elskede” kom. Jeremia og Baruk går så inn i helligdommen, og etter at de har hentet de hellige gjenstandene leverer de det under jorden slik Gud hadde bestemt. Umiddelbart svelger jorden gjenstandene, og de to mennene setter seg ned og gråter.” (Greierison/Munro-Hay, 2000, 117-118, egen oversettelse)

Det finnes flere variasjoner og optegnelser på hva som skal ha skjedd med arken. Historiene beskriver hendelsene noe forskjellig, og dette rører at de kan ikke alle fortelle sannheten, om noen av dem i det hele tatt. Selv om mye av dette ble skrevet lenge etter det faktisk hendte, så er det trolig at det som er skrevet er blitt bygget på et sagn om hva som skjedde med arken. Det er derfor sannsynlig at Jeremia var involvert i forsvinningen av denne gullbelagte kisten. Den mest sannsynlige forklaringen på det som skjedde, finnes i en annen ikke-bibelsk kilde. I den apokryfiske skrift, 2 Makkabeerbok 2-3 står det: “I det samme skriftet står det også at profeten etter en guddommelig åpenbaring hadde befalt at møteteltet og paktskisten skulle bæres etter ham, og at han så drog ut til fjellet som Moses hadde gått opp på og sett ut over Guds arvelag. Da Jeremia kom dit, fant han en romslig hule; der han bar inn teltet, paktkisten og røkelsesalteret, og sperret så inngangen. Noen av dem som fulgte med ham, gikk for å merke seg veien, men de kunne ikke finne den. Da Jeremia fikk vite det, irettesatte han dem og sa: “Stedet skal være ukjent inntil Gud samler sitt folk igjen og viser det nåde.” Forfatteren av dette brevet forklarer hvor han fikk denne informasjonen fra: “Samme sak er også omtalt i de offentlige opp tegnelse og i Nehemjas erindringer. Der står det dessuten om hvordan han grunnla et bibliotek og samlet bøkene om kongene og profetene, Davids skrifter

og kongelige skriv angående tempelgaver. På tilsvarende måte har også Juda samlet alle de bøkene som var kommet bort på grunn av krigen vi har hatt; og de finnes nå hos oss. Hvis dere skulle ha bruk for dem, så send noen som kan hente dem til dere” (Apokryfiske skrift, 2.Makkabeerbok, 2,13-15) Heller ikke denne boken kan nødvendigvis regnes som 100% korrekt, men den viser enda en oppfatning om at Jeremia var personen som gjemte Arken før babylonerne inntok Jerusalem og ødela tempelet.

Arkens mystikk

Mystikken rundt Paktens ark har blitt en legende for hele verden. Mange var i den tro at den hadde superkrefter, og at en hver kriger som hadde med seg denne arken i kamp ville vinne. Bibelen viser imidlertid helt klart at det ikke hjalp å dra med arken ut i strid hvis ikke Gud var med dem. Det at folkeslag som tok arken opplevde plager og manefall helt til de ga den fra seg, har likevel satt spor i menneskers fantasi. Hendelsene om at over femti tusen menn i Bet-Sjemesj ble drept da de så ned på arken, skapte frykt selv hos israelittene. Bibelen lærer likevel at det var Gud som lot dette skje når noen overtrampet påbudene som gjaldt arken. Det var altså ikke arken i seg selv som hadde denne kraften, men Gud som beskyttet den. Så hvorfor var det egentlig så viktig for Gud å beskytte denne arken? Hva betydde den og hvilken plass hadde den blant menneskene?

Kun en gang i året, i tabernakeltjenesten, hadde en øversteprest lov til å gå inn i Det aller helligste hvor arken sto. Hver gang skulle han ha med seg blod fra et offerdyr som skulle sprinkles på Nådestolen, lokket over arken hvor de ti bud var. Resten av året fikk han ikke gå inn, men når et dyr ble ofret skulle presten likevel gå inn i Det helligste og sprinkle blod i retning av arken. Arken hadde også sin underfulle oppgave ved at “Jeg er”, eller Herren, viste seg i en sky over denne arken fra tid til annen. Da jødene vente tilbake fra Babylon etter sytti års fangenskap, og de ønsket å tjene Gud igjen, lagde de et nytt tempel for å utføre blodsprinklingritualene, men fikk ikke arken tilbake. Den var fortsatt gjemt. Hvorfor ga ikke Gud dem arken tilbake når han så de hadde vendt om og ønsket å gjenoppta tjenesten de hadde fått veiledning av Moses å gjøre? Var det ikke bare til denne tjenesten Paktens ark var blitt gitt? Hvorfor fikk de den da ikke tilbake? Eller hadde denne arken en større oppgave?

Del 2 FUNNET

“For ingenting er skjult som ikke skal bli åpenbart og heller ikke noe er gjemt, som ikke skal bli kjent og komme fram i lyset.”.

(Luk.8,17)

Del 2, er skrevet i samarbeid med H.M.Trangerud etter Ron Wyatts personlige vitnesbyrd, fra W.A.R's presentasjons video og W.A.R's nyhetsbrev.

RON'S STUDIER

Da Ron Wyatt etter den spesielle hendelsen i Jerusalem, kom tilbake til USA og gikk i gang med et dypere bibelstudie, fant han siste gang Arkens plassering var nevnt. Det var da kong Josjia av Juda ville reformere landet: “Josjia holdt påske for Herren i Jerusalem, og de slaktet påskelammet på den fjortende dagen i den første måneden. ...Så sa han til levittene som lærte hele Israel, som var helliget for Herren: “Sett den hellige arken i det huset som Salomo, Davids sønn, Israels konge, har bygd. Den er ikke lenger en byrde på skuldrene deres. Tjen nå Herren deres Gud og Hans folk Israel! ...I det attende året av Josjias regjeringstid ble denne påsken holdt.” (2.Krøn.35,1.3.19)

Dette skjedde rundt år 621 f.kr., 35 år før Nebukanesar og babylonerne la Jerusalem i ruiner. Ettersom tempelet da ble fullstendig ødelagt, er det ingen tvil om at arken hadde blitt fjernet før den tid. Flere steder i Bibelen blir vi gitt detaljerte beskrivelser av de gjenstandene som babylonerne tok med seg fra kongens hus og tempelet. (Se 2.Kong.24,13; 2.Kong.25,13-18; Jer.52,17-23) Her blir det til og med nevnt “skjæer” og andre mindre gjenstander som ble brukt i tempeltjenesten. Det blir lagt stor vekt på bronsegjenstandene, ettersom “bronsen av alle disse gjenstandene kunne ikke veies” (2.Kong.25,16), men den verdifulle og betydningsfulle paktsarken er ikke nevnt. Heller ikke blir den omtalt i listen over de ting som ble brakt tilbake fra Babylon etter fangeskapet. (Esra 1,7-11) Dette indikerer at arken ikke ble ført til Babylon, men at den ble fjernet fra tempelet en gang mellom år 621 og 586 f.kr.

Beleiringsmuren

Babylonerne beleiret Jerusalem og bygde en beleiringsmur rundt byen: “I det niende året han var konge, i den tiende måneden og på den tiende dagen i måneden, skjedde

det at Nebukadnesar, Babylons konge, og hele hans hær kom imot Jerusalem og slo leir mot den. De bygde en voll rundt den. Slik ble staden beleiret helt til kong Sidkias ellevte år.” (2.Kong.25,1-2) Denne beleiringen varte i over ett år, før byen ble inntatt.

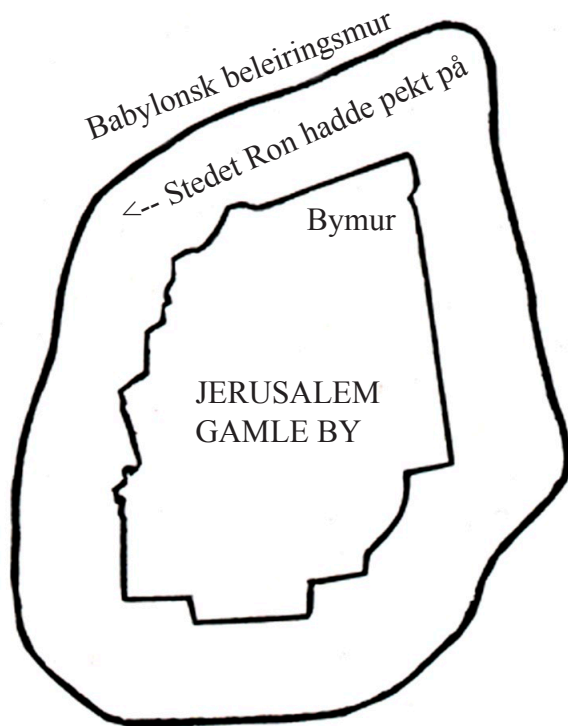
For å ha noen effekt, måtte beleiringsmuren omringe byen, slik at all nødvendig tilførsel til dens innbyggere ble hindret. Det var nettopp denne “utsultningstaktikken” som til slutt førte til at Jerusalem ble inntatt. “På den niende dagen i den fjerde måneden var hungersnøden blitt så stor i staden at det ikke fantes mer mat til folket i landet. Da var det noen som brøt seg gjennom bymuren, og om natten flyktet alle stridsmennene gjennom porten mellom de to murene, tett ved kongens hage. Dette gjorde de til tross for at kaldeerne fortsatt lå i leir rundt staden. Kongen tok veien over sletten. Men kaldeernes hær satte etter kongen, og de tok han igjen på slettene ved Jeriko. Hele hans hær ble spredt og forlot ham.” (2.Kong.25,3-5)

En annen viktig hensikt med å lage en beleiringsmur, var å beskytte hæren som gjorde seg klar til å angripe. Følgelig måtte murene bygges så langt unna byen at dens innbyggere ikke ville være i stand til å skade hæren. Over hundre år før Jerusalems ødeleggelse, hadde Ussia vært konge i Juda. Han hadde styrket Jerusalems forsvarsverk. “Så utstyrte Ussia dem. Hele hæren fikk skjold, spyd, hjelmer, rustning, buer og slynger til å kaste steiner med. I Jerusalem laget han stridsutstyr som var oppfunnet av dyktige menn, som skulle stå i tårnene og i hjørnene og som skulle brukes til å skyte piler og store steiner med.” (2.Krøn.26,14-15) Slike katapultter var i stand til å nå over 300 meter. “Se, stridsvåpnene som dere har i hendene, og som dere bruker til å stride mot Babylons konge og kaldeerne som beleirer dere utenfor muren..” (Jer.21,4) Den babylonske beleiringsmuren var derfor høyst sannsynlig blitt plassert utenfor rekkevidden av disse.

Resultatet av Rons Wyatts studie fikk han til å komme til flere konklusjoner. Paktens ark kunne ikke ha blitt ført til Babylon ifølge bibelske referanser. Den måtte ha blitt gjemt en gang mellom år 621 (kong Josjias 18 regjeringsår) og år 586 f.kr. (da babylonerne inntok byen og tempelet ble ødelagt), og den må ha blitt gjemt innenfor den babylonske beleiringsmuren. Siden Jerusalem ble totalt ødelagt, var det sannsynlig at arken heller ikke var gjemt innenfor bymuren.

Alle disse punktene passet med det stedet Ron Wyatt hadde pekt på som Jeremias grotte. Stedet var utenfor bymuren, men samtidig innenfor beleiringsmuren. Dette var nok til at han bestemte seg for å reise tilbake til Jerusalem og sette i gang med utgravninger.

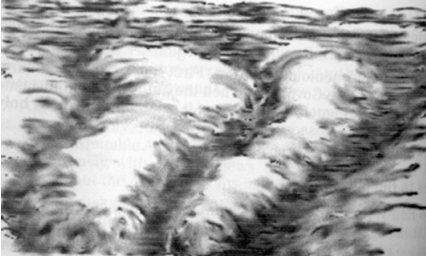
UTGRAVINGEN BEGYNNER

Ny gravingstillatelse

Da Ron begynte å lete etter Paktens Ark på det stedet han hadde utpekt, fant han fort ut at det ikke var så lett å få gravingstillatelse som det først hadde virket som. Mannen fra det lokale antikvitetsdepartementet, som hadde lovet han skriftlig tillatelse, var ikke lenger i stand til å overholde det han hadde lovt. Ron hadde arbeidet mange år ved arkeologiske steder og studert mye på egen hånd, men han var ikke en autorisert arkeolog. Dette gjorde saken enda vanskeligere. Ron hadde levert en ny søknad om gravingstillatelse, og ventet i tre uker. Til slutt dro han og teamet hans til vestkysten av Israel i byen Ashkelon for å koble av. Da de dro ned for å bade, stakk Ron foten sin på noe i vannet. Da han dykket for å se hva det var, fant han en stor, gammel steinkrukke. Etter hvert som de undersøkte området, fant de haugevis av slike krukker. Alle disse gjenstandene var godt forseglet, noe som gjorde at innholdet var intakt. Da de åpnet en av krukkenes for å finne ut av hva som var forsøkt bevart så godt, fant de en masse benrester. Dette var helt tydelig begravelleskrukker. Ron dro rett til departementet for oldtidsaker med disse funnene. Begeistring ble stor da det viste seg at det var kanaanittiske gravpottes. En annen arkeolog hadde tidligere lett over hele landområdet for å finne gravplassen til dette oldtidsfolket, men uten hell. Ingen hadde noen sinne tenkt på å lete bare noen få meter ut i Middelhavet. For Ron var ikke disse funnene så betydningsfulle som andre funn han hadde arbeidet med, men fordi han hadde funnet disse, fikk han umiddelbart gravingstillatelse i Jerusalem. Rons arbeid med å lete etter Paktens Ark på det stedet hvor han hadde pekt på, kunne begynne.

Stedet for utgravningen

De tre mest kjente fjellene i Jerusalem-området er Sion, Moria og det som i dag kalles

Illustrasjon av de to fjellene Jerusalem er bygget på. Sion-fjellet er det til venstre, og Moria det til høyre.

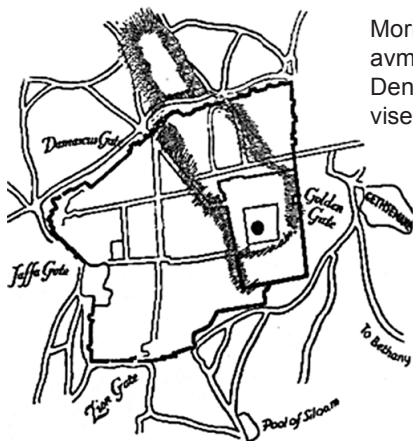
Oljebjerget. Selve byen er bare bygget på Sion og Moria-fjellet. Likevel blir hele byen i Bibelen vanligvis bare kalt for Sion.

Stedet som Salomo bygde tempelet, var på Moriafjellet. I følge 1.Mosebok skjedde det også en annen historisk ting på dette stedet.

Antagelig lot Gud Abraham tro at hans sønn Isak var løftens sønn som skulle ofres for menneskeheten, og i lydighet og visshet om at Gud kunne reise sønnen opp igjen fra de døde, gikk han til dette spesielle stedet på Moriafjellet for å ofre sønnen. Gud sender imidlertid en engel for å hindre ham i å gjøre dette. Abraham får se en vær som sitter fast i krattet, og han ofrer denne istedenfor sin sønn. I dag står den høyhellige Klippe-moskêen på det stedet hvor det første og det andre tempelet sto, og hvor Abraham hadde satt opp et alter for å ofre sønnen. Til Abrahams lettelse over at hans sønn ikke var den som skulle dø, fikk han vite at det var på dette fjellet Gud ville sørge for en stedfortreder: "Abraham kalte dette stedet Herren ser seg ut. Til denne dag blir det sagt: "På Herrens fjell skal det bli sørget for." (1.Mos.22,14)

På øst-, sør- og vestsiden av Jerusalem er det dype daler, som gjennom historien har beskyttet byen mot angrep. Den nordre delen av byen derimot, var meget sårbar. En tørr vollegrav ble hogget ut av Moriafjellet på denne nordlige siden for å hindre fiender i å angripe muren fra dette høydetraket. Dette området ble så brukt som steinbrudd. 1.Kongebok forteller at Salomo brukte steiner fra et steinbrudd til å bygge det første tempelet. Det er derfor meget sannsynlig at det er steinbruddet i Moriafjell det her er snakk om. Denne nordlige delen av Moria fjell, som nå ble skilt fra byen og resten av fjellet, er i dag kjent for mange som Golgata bratthenget. Det var dette stedet Ron hadde pekt ut som stedet for Jeremias grotte, og hvor han snart skulle begynne å grave.

I årenes løp har Jerusalem blitt ødelagt og gjenreist utallige ganger. Det var vanlig å bygge en ny by oppå restene av den gamle. Resultatet er at vi i dag kan finne lag på

Moria fjellet. Golgata bratthenget er avmerket med en ring. Den firkantede sorte linjen viser bymuren.

lag med rester etter flere byer som har eksistert på samme område. Dermed steg også bakkenivået. For å finne det opprinnelige nivået, måtte Ron grave rett ned ved fjellveggen.

Første hindring

Det var Januar 1979, og det hadde kommet en del snø det året, som hadde lagt seg som slaps rundt i området. Stedet var i tillegg fylt med søppel. Lukten var dertil. Det var meget ubehagelige omstendigheter å starte en utgravning. Det tok ikke lang tid før de oppdaget at stedet hadde en enorm fjellstein under jorden som gjorde det vanskelig å grave rett ned. De var bare tre stykker den gangen, Ron og hans to sønner Danny og Ronny, som hadde vært med Ron på mange arkeologiske turer tidligere. På grunn av fjellsteinen bestemte Ron seg for å begynne utgravningen flere meter til høyre.

GOLGATA BRATTHENGET

Golgata bratthenget

Den hodeskallignende formen på bratthenget og beliggenheten til stedet, har fått mange til å lure på om denne avskårne delen av Moria fjell kan ha vært stedet hvor den verdensomtalte Jesus ble korsfestet. Stedet skulle ligge utenfor byen og ble kalt “Hodeskallestedet” eller “Golgata”. (Matt.27, 33) Selv i dag kan den digre “hodeskallen” ses på den sørlige siden av bratthenget. Dette fjellet vakte likevel interesse først på 1800-tallet. Otto Thenius, en tysker, kom i 1842 til den konklusjon, at dette måtte være korsfesteslesstedet. “Det var også flere amerikanske besøkende som på denne tiden som kom til en lignende konklusjon: Rufus Anderson (1845), Fisher Howe (1853), Charles Robinson (1867) og Selah Merrill (1845) sammen med engelsmannen Henry Tristram (1858) og den berømte franskmannen Ernest Renan, forfatteren av *Vie de Jèsus* (1863).” (The Weekend That Changed the World, Peter Walker, 1999)

Bratthenget lå i tillegg ved en gammel hovedvei. Et gammelt byzantinsk kart viser også at hovedveien og hovedporten ut av Jerusalems by gikk ut gjennom Damaskus porten. Veien mellom Damaskusporten og den avskårne delen av Moria fjell var en hovedvei til de største byene på Jesu tid. Quintillian*, en Romersk veltalenhetslærer, sa: “Hver gang vi korsfester kriminelle, velger vi svært trafikkerte hovedveier slik at mange kan se det og bli skremt av det, for all avstraffelse er ikke så mye for hevnens skyld som for eksempelets.”

Det var også vanlig at all henrettelse forgikk på samme område. En annen form for henrettelse som ble brukt i tillegg til korsfestelser var å steine mennesker til døde. Claude Conder, en ung britisk mann, ble i 1842 sendt for å lede en topografisk kartlegging av Palestina. Han ble fascinert da han fant ut at “Sephardic” jøder fortsatt identifiserte dette bratthenget som det gamle steiningsstedet. Det kom frem fra Mishnah (Sanhedrin

6:1-4), en samling av gamle rabbiniske skrifter, noe som tydelig røper at dette var stedet for henrettelser på Jesu tid.

Det er mange ting som peker på dette stedet som stedet hvor Jesus ble henrettet, men én ting til er verdt å nevne. Historien om Abraham som gikk opp på Moria fjell for å ofre og det han etterpå sa: “Abraham kalte dette stedet “Herren ser Seg ut”. Til denne dag blir det sagt: “På Herrens fjell skal det bli sørget for” (1.Mos. 22;14), indikerer at det var på Moriafjellet Gud skulle sørge for det sanne “offerlam” eller Messias. Siden dette bratthenget er en del av Moria fjell er det nok en indikasjon på at dette stedet må være det rette.

Jesu grav

Om stedet for korsfestelsen står det: “På det stedet Han var blitt korsfestet, var det en hage, og i hagen var det en ny grav som ingen ennå var lagt i.” (Joh.19,41) Denne graven tilhørte en rik mann som het Josef, og han lot Jesus bli begravd i den. Siden stedet for korsfestelsen var så tydelig utpekt, var det i fullt samsvar med Bibelen at graven skulle være å finne i et gammelt hageområde i nærheten.

I 1857 ble en bortgjemt grav oppdaget omlag 200 meter fra hodeskallefiguren. Graven var innhugget i den venstre delen av det samme bratthenget. Lukas, en av Jesu disipler, skrev at det var “en grav som var hogd ut i fjellet”. (23,53) Dette harmoniserte med dette gravfunnet. Det tok likevel noen år før flere fikk interesse for denne graven. Engelskmannen General Gordon var sikker på at dette måtte være Jesu grav. Ikke bare var den nær hodeskallestedet, men den lå i en gammel hage. Det ble forelagt en henvendelse i England om å kjøpe området, og i dag er fortsatt dette hageområdet eid av engelskmenn. Mange refererer til bratthenget som “Gordens Golgata” på grunn av General Gordens offentlige engagement for å få anerkjent stedet. Graven hadde en “renne” ved inngangen som var tydelig laget for en diger rullestein. Dette avstraffelse er ikke så mye for hevners skyld som for eksempelets.”

Det eldste kart av Jerusalem ble funnet i en kirke i Madaba, Jordan. Damaskusporten ses til venstre på kartet. Antoniaborgen kan ses øverst på midten.

Det var også vanlig at all henrettelse foregikk på samme område. En annen form for henrettelse som ble brukt i tillegg til korsfestelser var å steine mennesker til døde. Claude Conder, en ung britisk mann, ble i 1842 sendt for å lede en topografisk kartlegging av Palestina. Han ble fascinert da han fant ut at "Sephardic" jøder fortsatt identifiserte dette bratthenget som det gamle steiningsstedet. Det kom frem fra Mishnah (Sanhedrin 6:1-4), en samling av gamle rabbiniske skrifter, noe som tydelig røper at dette var stedet for henrettelser på Jesu tid.

Det er mange ting som peker på dette stedet som stedet hvor Jesus ble henrettet, men én ting til er verdt å nevne. Historien om Abraham som gikk opp på Moria fjell for å ofre og det han etterpå sa: "Abraham kalte dette stedet "Herren ser Seg ut". Til denne dag blir det sagt: "På Herrens fjell skal det bli sørget for" (1.Mos. 22;14), indikerer at det var på Moriafjellet Gud skulle sørge for det sanne "offerlam" eller Messias. Siden dette bratthenget er en del av Moria fjell er det nok en indikasjon på at dette stedet må være det rette.

Jesu grav

Om stedet for korsfestelsen står det: "På det stedet Han var blitt korsfestet, var det en hage, og i hagen var det en ny grav som ingen ennå var lagt i." (Joh. 19,41) Denne graven tilhørte en rik mann som het Josef, og han lot Jesus bli begravd i den. Siden stedet for korsfestelsen var så tydelig utpekt, var det i fullt samsvar med Bibelen at graven skulle være å finne i et gammelt hageområde i nærheten. stemmer også med Bibelens beskrivelse av graven. Markus, en annen av Jesu disipler, skrev det følgende: "Og han la ham i en grav som var hogd ut i fjellet, og rullet en stein foran åpningen til graven." (Mark. 15,46) Selve rullesteinen ble likevel ikke funnet.

Oppdagelser av flere vanncisterner avslører at stedet hvor graven er også lå i en hage på Jesu tid. Den største som er funnet rommer ca 900 000 liter. I 1924 ble det oppdaget en gammel vinpresse, hogd ut i stein, som viser at det også må ha vært en vingård her på et tidligere tidspunkt.

Det var et sted mellom hodeskalleformen og graven at Ron nå gravde seg nedover ved bratthenget.

---

*Quintilian levde ca 35-100 e.Kr. Keiser Vespasian gjorde ham til første innehaver av en offentlig lærestol i retorikk i Roma. Hans retorikk er preget av etisk grunnholdning, human og tolerant innstilling. (Kilde: Aschehoug og Gyldendals store leksikon, 1980)

I 1857 ble en bortgjemt grav oppdaget omlag 200 meter fra hodeskallefiguren. Graven var innhugget i den venstre delen av det samme bratthenget. Lukas, en av Jesu disipler, skrev at det var “en grav som var hogd ut i fjellet”. (23,53) Dette harmoniserte med dette gravfunnet. Det tok likevel noen år før flere fikk interesse for denne graven. Engelskmannen General Gordens var sikker på at dette måtte være Jesu grav. Ikke bare var den nær hodeskallestedet, men den lå i en gammel hage. Det ble forelagt en henvendelse i England om å kjøpe området, og i dag er fortsatt dette hageområdet eid av engelskmenn. Mange refererer til bratthenget som “Gordens Golgata” på grunn av General Gordens offentlige engagement for å få anerkjent stedet. Graven hadde en “renne” ved inngangen som var tydelig laget for en diger rullestein. Dette stemmer også med Bibelens beskrivelse av graven. Markus, en annen av Jesu disipler, skrev det følgende: “Og han la ham i en grav som var hogd ut i fjellet, og rullet en stein foran åpningen til graven.” (Mark. 15,46) Selve rullesteinen ble likevel ikke funnet.

Oppdagelser av flere vanncisterner avslører at stedet hvor graven er også lå i en hage på Jesu tid. Den største som er funnet rommer ca 900 000 liter. I 1924 ble det oppdaget en gammel vinpresse, hogd ut i stein, som viser at det også må ha vært en vingård her på et tidligere tidspunkt.

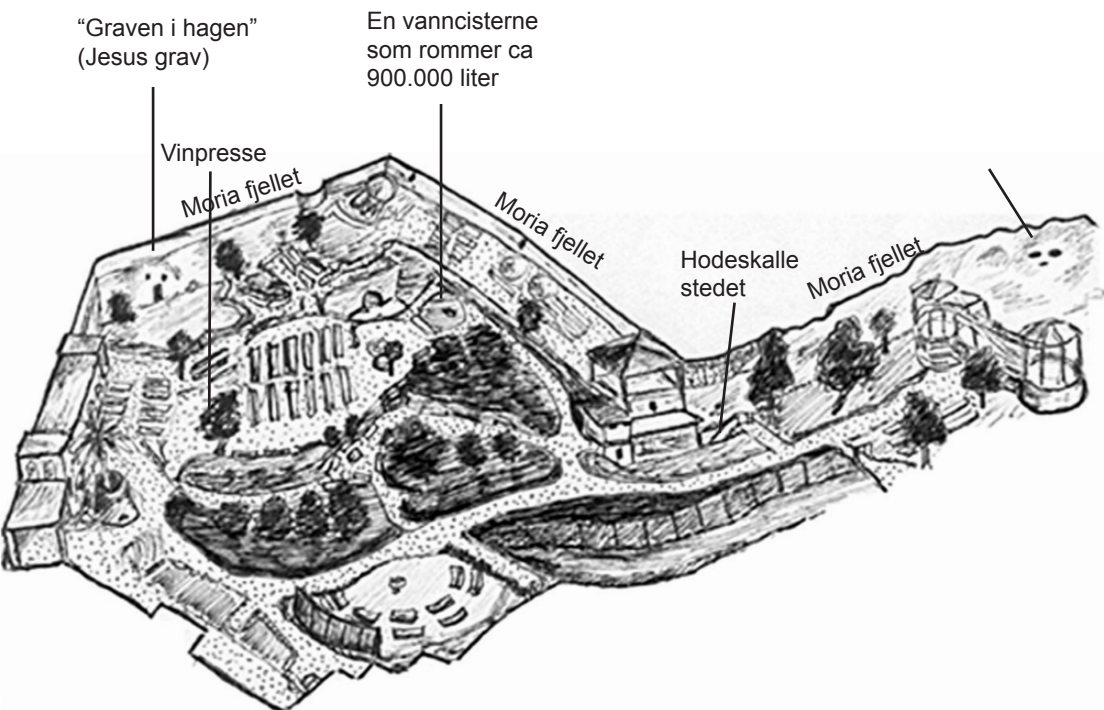
Det var et sted mellom hodeskalleformen og graven at Ron nå gravde seg nedover ved bratthenget.

Nisjene

Ron og hans medhjelpere tok fatt på arbeidet med å grave seg rett ned langs klippefasaden. Det var et enormt arbeid, hvor de kom til å måtte flytte flere tonn med stein, jord og murrester. Samtidig måtte de følge kravene fra Antikvitsdepartementet, om å sikte gjennom alt for å oppdage eventuelle kulturgjenstander. Ettersom de gravde seg nedover, oppdaget Ron tre hylleliknende nisjer som var hugget inn i klippeveggen. Siden det er blitt funnet liknende romerske nisjer, var det ikke vanskelig å forstå hva disse nisjene hadde blitt brukt til. På romersk tid var det ikke uvanlig at slike nisjer ble laget for å sette plakater med kunngjøringer på. Plakatene bestod av gipsdekte treplater, som ble skrevet på med store, sorte bokstaver. Når kunngjøringen ikke lenger var aktuell, ble platene hvitvasket, slik at nye inskripsjoner kunne bli skrevet på.* De tre nisjene Ron hadde funnet, var hogd inn i fjellveggen på Golgatha bratthenget, og det var derfor svært sannsynlig at de hadde blitt brukt som feste til plakatene som oppgav de korsfestedes forbrytelser. Jesus hadde blitt henrettet på en romersk måte og det åpnet Rons øyne for at

* *Ancient scrolls, 1994 Palphot, Israel, Michael Avi-Yonah*

kanskje anklagene mot Jesus, som Bibelen forteller ble skrevet på tre forskjellige språk, kan ha vært satt på slike plakater som ble plassert bak den korsfestede.

Når en person ble dømt til å korsfestes, ble han først pisket. Deretter måtte han selv bære korsbjelken til korsfestelsesstedet, hvor han ble naglet eller bundet til bjelken, som så ble satt på plass i oppreist stilling. Slik foregikk de fleste romerske korsfestelser, og det var denne behandlingen Jesus gjennomgikk da han ble dømt til døden.

“Pilatus skrev en tittel og festet den på korset. Og der stod det skrevet: JESUS FRA NASARET, JØDENES KONGE. Denne tittelen fikk mange av jødene lese, for stedet der Jesus ble korsfestet lå nær byen, og det var skrevet på hebraisk, gresk og latin.” (Joh. 19,19-20) Det har vært vanlig å fremstille Jesus korsfestet med et lite, håndskrevet papirnotat hengende over seg på korset. Denne oppfatningen bygger mer på kunstneriske fremstillinger enn på hva som var vanlig, og som ville fungere i praksis. For det første skulle korsfestelsen være et avskrekkingsmiddel. Den dømtes forbrytelse måtte derfor bli oppskrevet, slik at de forbigående fikk vite om den. For det andre måtte

opptegnelsen være så tydelig at folk kunne se den. Følgelig ville en papirlapp være altfor liten, og når vi husker på at “anklagen” ble skrevet på de tre språk som den gang var vanlig i Jerusalem - hebraisk, gresk og latin - er det mye som taler for at den romerske landshøvdingen Pilatus skrev tekstene på tre forskjellige treplater, som ble plassert i slike innhogde nisjer. At inskripsjonene faktisk var så store og iøyenfallende, vet vi jo. Mange av jødene fikk lese dem, for Jesus ble korsfestet på et sentralt sted i nærheten av byen, og da det i tillegg var påske, var det ikke få jøder som strømmet til Jerusalem. Jødernes yppersteprester reagerte kraftig på dette, og de kom til Pilatus og sa: “Skriv ikke jødernes Konge, men at han sa: Jeg er jødernes Konge. Pilatus svarte: “Det jeg skrev, det skrev jeg.” (Joh.19,21-22) Så det er ingen tvil om at inskripsjonene som Pilatus satte opp, må ha vakt stor oppsikt.

Det kan likevel virke som om Johannes, som var øyevitne til det hele, skrev at inskripsjonene ble festet på korset. I vår Bibel leser vi: “Pilatus skrev en tittel og festet den på korset.” (Joh.19,19) Det ordet som her er oversatt med “på” er det greske *epi*, som også kan bety “over” eller “ovenfor”. Vi finner det samme ordet brukt i Matteus evangelium, men her er det blitt oversatt med “over”. “Og over (*epi*) hodet Hans satte de opp anklagen som var skrevet mot Ham: DETTE ER JESUS, JØDENES KONGE.” (Matt.27,37) Det sier seg selv at *epi* umulig kunne ha blitt oversatt med “på” her! Også andre steder i Bibelen er *epi* oversatt med “over”, og det er derfor ingen nødvendighet at inskripsjonen ble festet på korset for at det skal stemme overens med Skriften. Det eneste vi med sikkerhet kan vite er at inskripsjonene ble plassert over eller ovenfor korset.

Ron Wyatt antok at de tre nisjene han hadde funnet var blitt brukt til å feste romerske plakater med de korsfestedes forbrytelser, og han plasserte plater i dem med påmalt skrift for å demonstrere nisjenes funksjon. Lite visste han da om hvordan hans konklusjoner senere skulle bli bekreftet.

KORSFESTELSESTEDET

Cisternen

Ettersom jordveggen der de gravde begynte å virke ustabil, bestemte Ron seg for å avslutte arbeidet ved nisjene, og isteden gå i gang med utgravninger på det stedet han opprinnelig hadde pekt på. Han oppdaget at det var stor nok plass til å grave bak den store steinen han tidligere hadde sett på som en hindring, altså mellom steinen og klippeveggen. Der de først hadde begynt å grave, hadde klippefasaden gått loddrett ned som en vegg. Her, derimot, viste den seg å skråne innover. Slik ble det dannet et beskyttende tak av fast fjell over stedet de gravde.

Omtrent 11,5 meter under dagens bakkenivå nådde de fjellgrunnen. Ved forsiktig å rydde bort store mengder potteskår og murrester, fant de et rundt, uthogget kammer med en diameter på ca. 4,5 meter. Langs veggen var det meislet inn trappetrinn, som gikk i en spiral fra bunnen og opp. Et utmeislet hull lenger oppe i klippeveggen, som tydeligvis hadde vært et rephull, vitnet om at kammeret en eller annen gang var blitt omgjort til en cisterne. Rephullet må ha vært for tauet som var festet til bøtta, som ble brukt for å hente opp vann eller korn fra sjakten.

Da Ron meislet gjennom murpussen som var brukt som fyll for å forme cisternen, fant han en mengde potteskår, som han leverte til to antikvitetsforretninger for vurdering. Der fikk han vite at noen av dem stammet fra jebusittenes tid, altså tiden før David erobret Sion og gjorde byen til hovedstad i Israel, mens de nyeste prøvene var fra romernes tid. Dette viste at kammeret var blitt omformet med murpuss i løpet av den romerske perioden.

Steiningsstedet

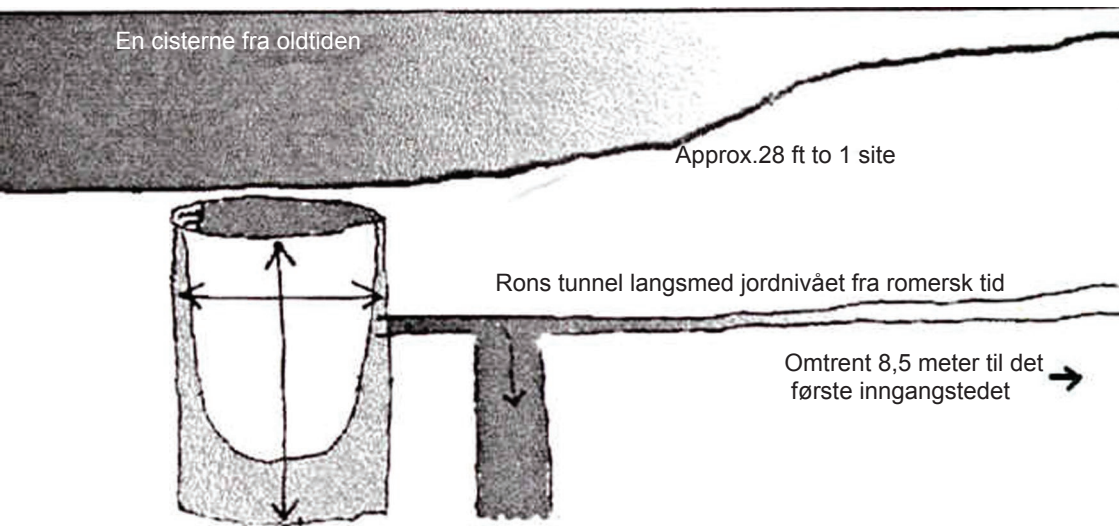
På grunnlag av potteskår og mynter, kunne de også utpeke romertidens bakkenivå. Her begynte de å lage en tunnel langs klippeveggen, mot det stedet de først hadde begynt

å grave. Hensikten var å finne en inngang til en hule eller tunnel i den underjordiske klippeveggen, men det de kom over, var et vitne om grusomheter som har funnet sted i fortiden.

Omtrent én meter fra kanten av cisternen, tok fjellgrunnen en brå slutt. Ved å grave en meter rett ned, fant Ron en mengde steiner på størrelse av en knyttneve, og blant disse fant han også menneskebein, særlig fingerbein. Det er ikke vanlig å finne så mange steiner av denne størrelsen på ett og samme sted, og de mange løse skjelettbenene viste helt klart at dette ikke var en grav. Rons konklusjon var at dette var det steiningsstedet som blant annet blir omtalt i Apostlenes gjerninger, kapittel 7, hvor vi kan lese om steiningen av Stefanus. “Da ropte de med høy røst, holdt seg for ørene og sprang mot ham alle som en. Og de kastet ham ut av byen og steinet ham.” (v.57-58)

Korshull

Ron fortsatte å grave på tunnelen i retning av det første utgravingsstedet. Det tok ikke mange meter før de fant rester etter en gammel bygning. Denne bygningen var bygget parallelt med klippefasaden. Det var imidlertid bare bygningens grunnmur som stod igjen. En stein som gikk ut fra den ene veggen, var slitt, glatt og minnet om en slags

Det lysegrå feltet viser den sementerte del av cisternen gjort på et senere tidspunkt enn selve kammeret

alterstein. Noen må ha brukt dette som et minnested, men minne over hva?

Litt foran og under den horisontale altersteinen la Ron merke til en stor uvanlig stein. Selve korshullet gikk hele 59 cm ned i det solide fjellet. Sprekken, som gikk ut fra korshullet, strakte seg enda dypere. Ron renset ikke sprekken for å måle dybden av den på dette tidspunktet, men over et år senere fant han ut at den gikk ca. 6 meter ned i fjellgrunnen.

Datering av bygningen

Mynter de fant, gjorde det mulig å tidfeste bygningen. Den ene mynten var med keiser Tiberius, som var keiser fra år 14 til år 37 e.Kr. De fant ingen eldre mynter enn denne. Andre mynter de fant, var fra år 135 e.Kr. Det betyr at bygningen må ha blitt satt opp en gang mellom korsfestelsen og år 135 e.Kr. Stedet var imidlertid neppe bygget før etter Jerusalem ble ødelagt av general Titus 70 år e.Kr. Fra Jesus ble korsfestet og til byen ble erobret var korsfestelsesområdet sannsynligvis fortsatt i bruk. I en bok kalt “Jødernes kriger”, i kapittel XI, paragraf 1, får vi vite at hele 500 mennesker ble korsfestet hver dag under Titus beleiring av Jerusalem. Dette ville gjort det vanskelig for kristne å lage et minnested ved Jesu korsfestelsessted.

Etter at Jerusalem ble totalt ødelagt av romerne i år 70 e.Kr., opphørte massekorsfestelsene. De fleste jødiske innbyggerene ble enten drept eller solgt som slaver. Byen som hadde vært så storslått, og som nå hadde opplevd sin andre totalødeleggelse, ble redusert til en romersk leir. Det andre tempelet, som hadde blitt bygget på det stedet Salomos tempel hadde stått, var lagt i grus, og gullgjenstandene var tatt som krigsbytte. En garnison på 800 romere var stasjonert i leiren for å sørge for at ingen prøvde å bygge opp igjen byen.

De kristne hadde overlevd Jerusalems ødeleggelse, da de visste på forhånd når de måtte dra fra byen. Mens Jesus ennå levde, hadde han fortalt dem hvordan byen kom til å bli ødelagt, og han ga dem også et tegn på når de måtte forlate byen for å unngå å bli drept av ødeleggelsen. Da den romerske keiser Hadrian i år 130 e.Kr kom for å gjenoppbygge byen, viste han velvilje mot de kristne. Jødene derimot, ble nektet å sette sine føtter i byen. Keiseren kalte den nye byen han bygget for Aelia Capitolina. De jødene som hadde kommet tilbake til Judea, gjorde opprør mot han, og det endte med at en halv mil-

---

*Travertin er en gulhvitt kalkstein som dannes ved utfelling av kalkholdig kildevann. Når syremettet grunnvann siver gjennom kalkstein, løser det opp kalsiumkarbonat. Når så dette

vannet, som inneholder kalsiumkarbonat, renner over gjenstander og begynner å fordampe (eller miste CO₂), vil den oppløste kalksteinen avleires i form av stalakitter (ned-

hengende dryppstein) eller stalagmitter (rettoppstående dryppstein). Ved rask utfelling kan disse smelte sammen og danne en søyle.

lion jødiske menn mistet livet.

Siden den siste mynten som ble funnet ved bygningen, var fra 135 e.Kr. var det mulig at de kristne hadde fått mulighet til å bygge dette oppsettet på den tiden etter Jerusalems ødeleggelse hvor de ble tolerert og gitt adgang til disse områdene av romerne. At det ikke er funnet flere mynter fra senere tid, indikerer at stedet må ha blitt forlatt engang etter år 135 e.Kr. Restene etter bygningen kan avsløre at stedet ikke har blitt ødelagt, men bare blitt forlatt og at den derfor har forfalt. Ettersom årene gikk, har stedet etter hvert blitt dekket av jord og murrester.

Et minnested?

Bygningen hadde en svært enkel konstruksjon. Ut fra den bakre veggen strakte det seg to ytre vegger i 90 graders vinkel. Da Ron og teamet gravde etter den siste veggen, fant de en nesten 60 cm tykk tilhogget klippeblokk. Mesteparten av den var dekket av jord og murrester, men den delen som stakk frem, så ut til å være avrundet, og den minnet om en stor bordplate. Platen viste seg å være kjempediger, og de gav opp videre forsøk på å grave den helt frem. Ron lurte på om dette var forseglingssteinen som engang hadde dekket Jesu grav.

Siden den runde forseglingssteinen var lagt i den gamle bygningsstrukturen, var det mulig at de kristne som hadde laget dette minnestedet, hadde innlemmet flere ting relatert til Jesus som en del av oppsettet. Det kunne forklare hvorfor forseilingssteinen var blitt tatt vekk fra graven og plassert ved korshullene.

Nisjene

Den bakre veggen som strekker seg langs klippeveggen

The rear wall extending along the cliff face

Altersteinen som strekker seg ut fra den bakre veggen

Forhøyet fjellavsats med ett korshull

ca. 1,2 meter høyere enn fjellgulvet

Tre korshull i den lavere delen av fjellgulvet
Jesu korshull trolig blant de nedre.

ET STORT HULESYSTEM

Et stort hulesystem

Nesten to år hadde gått siden Ron og hans sønner startet utgravingen, og de hadde ennå ikke funnet noe hulesystem eller skjulte tunneler. Selv om Ron hadde funnet flere ting av stor betydning, var det likevel ikke disse tingene han hadde lett etter. Ron Wyatt lette fortsatt etter Paktens ark. Arbeidet begynte nå å gå i stå, og Ron visste ikke hvordan han skulle fortsette utgravningen.

Ron forteller: “Jeg fikk det inntrykket at jeg skulle bryte gjennom den solide fjellveggen. Jeg var kanskje dum, men jeg trodde ikke jeg var så dum. Så jeg fortsatte å lete etter en måte å komme innenfor klippeveggen. Jeg visste at det var huler innenfor ettersom honningbier kom inn og ut av sprekker og fløy ut, så de hadde trolig leir der inne.

Min yngste sønn sa da: “Har du bedt om dette?”

Jeg sa: “Ja”.

Når jeg tenker over de mange feilene vi hadde gjort, burde jeg ha bedt sammen med mine sønner. Jeg mener, vi ba sammen hver morgen og hver kveld, men jeg burde ha bedt der og da.

Uansett, han sa: “Har du bedt om dette?”

Og jeg sa: “Ja”.

Han sa: “Fikk du noe som helst inntrykk om hva du skulle gjøre?”

Og jeg sa: “Ja, det er meningen at jeg skal bryte meg gjennom denne solide fjellfasaden.”

Han sa: “La oss gjøre det”

Og jeg sa: “Aldri i livet! Det er jo dumt. Jeg gjør det bare ikke.”

Så vi fortsatte å jobbe i tre, fire dager. Vi skulle reise hjem dagen etter. Min eldste sønn var nede i hulesystemet med meg og løftet opp verktøyene til min yngre sønn så han kunne samle og ta vare på dem.

Min eldste sønn er en mer stille person, og han sa: “Pappa, har du bedt om dette?”

Jeg sa: “Selvfølgelig, ja jeg har det”

Og han sa: “Vel?”

Jeg sa: “Jeg fikk det inntrykket at jeg skulle bryte gjennom fjellveggen her.” Han sa: “La oss gjøre det!”

Jeg sa: “Nei, det er dumt. Jeg slår ikke “hodet løs” mot en fjellvegg.”

Og han sa: “Pappa, unnskyld at jeg sier dette, men jeg har sett deg gjøre dummere ting enn dette før.”

Jeg sa: “Ok” og ba Ronny om å sende ned igjen verktøyene.

Så vi gikk ca 46 cm til siden, tok hamrene og meislene våre, og begynte å markere steinen opp og ned og opp og ned. Til slutt falt et stort stykke av fra fjellveggen. Vi dyttet det til siden og så tilbake mot bunnen. Det var et lite mørkt hull på rundt denne størrelsen. [Ron lager et hull med fingrene ved å holde tommelen mot pekerfingeren.] Det så ikke lovende ut i det hele tatt. Jeg fikk sønnen min til å overrekke meg lommelykten som vi hadde satt opp for at vi kunne se, for dette var langt ned i en tunnel. Og jeg lyste så opp ved hullet, og vi kunne skimte et stort hulekammer der inne. Har dere noen gang hatt gåsehud over den type ting som gjør deg overveldet? Vel, det var hva som skjedde med meg. Det tok meg ikke lang tid å få lagd hullet stort nok til at jeg kunne kravle inn. Jeg trodde Paktens Ark ville komme til å stå rett innenfor. Det gjorde den ikke. Siden vi måtte dra neste morgen, tettet vi igjen hullet, kom opp igjen til overflaten og la alt til rette så ingen kunne se hvor vi hadde vært, så dro vi. Jeg måtte dra hjem og jobbe for å spare opp mer penger så vi kunne komme tilbake.” (Ron Wyatt forteller, videobånd fra Sedekias hule, desember 1996, egen oversettelse)

DET SJOKKERENDE FUNNET

Det sjokkerende funnet

Da de kom tilbake neste gang, oppdaget de at kammeret ledet til et større kompleks av huler og tunneler. Ikke alle tunnelene var forbundet med hverandre, og de brukte mye tid på å meisle seg gjennom fjellvegger for å finne enda flere tunneler og huler. Hulesystemet virket helt uberørt av mennesker. Det var desember 1982, og det var nokså kaldt i Jerusalem; Både Ron og hans to sønner hadde fått en kraftig forkjølelse. Ron var likevel sikker på at Gud ville la han finne arken på denne turen. Han hadde opplevd flere bønnesvar som ledet han til å tro dette. Grunnet hans egen, og hans sønners, dårlige helse begynte det likevel å se mørkt ut.

Ron forteller: “Mine to sønner hadde blitt syke, i 1982. Jeg sendte en av mine sønner hjem på juleaften og den andre hjem nyttårsaften. Jeg skyldte hotellet 300 dollar, men jeg hadde ikke noe penger i det hele tatt. En venn som var araber lot meg spise på hans restaurant og det, dere, er for meg ydmykende. Det er noen ting jeg ikke føler meg komfortabel med, og jeg hadde opplevd flere av dem på denne turen. Jeg hadde bestemt meg for å finne Paktens ark eller dø i hullet. Det høres kanskje litt melodramatisk ut, men jeg var ydmyket. Jeg kunne ikke betale regningene mine på hotellet, og jeg ville heller dø enn å være i en situasjon som det. ..Så, uansett, den lille arabereren som hadde latt meg spise på sin restaurant, var en fullvoksen mann, men han var bare så høy. (Ron peker litt over livet sitt når han sier dette.) Og han var liten, petit. Så når vi gikk gjennom dette hulesystemet, kravlet han inn i kamre og jeg ga han lommelykten, og han lyste rundt der inne, og jeg så om det var noe der inne. Så vi gjorde dette om og om igjen. Vi kom til dette ene hullet, og du vil ikke tro hvor mye vi hadde gått omkring i dette hulesystemet. Hvor mange av dere har vært i et stort hulesystem, eller tunneller og kammere og slikt? Vel, da vet dere hva jeg snakker om. Vi hadde vært rundt over alt, opp og ned, på forskjellige nivåer. På dette tidspunktet hadde vi gått hele 14 meter ned, og så tilbake oppover. Dette hullet var i veggen, og var cirka så stort (Ron holder hendene sine ca.

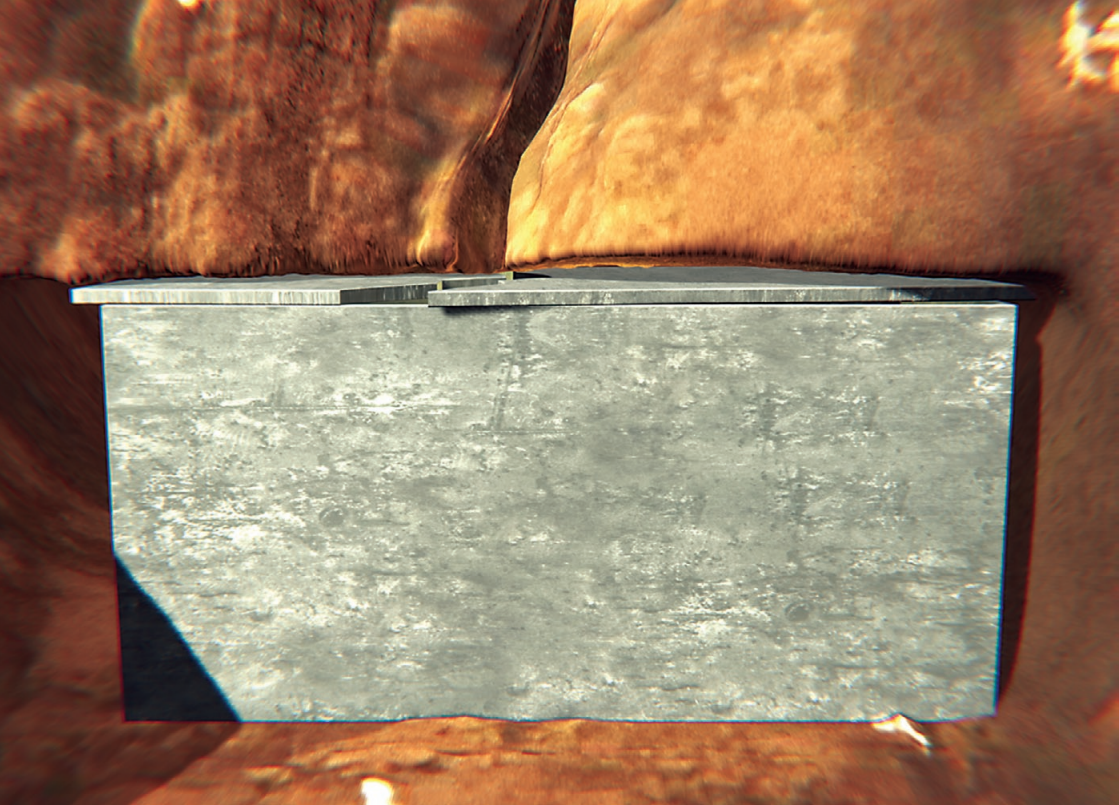
20 cm fra hverandre og lager en sirkel), og det var en stalakitt som hang ned fra midten av den. Det var den eneste stalakitten jeg hadde sett i hule systemet som ikke var så liten. (Ron demonstrerer størrelsen ved å holde pekefingeren så langt fra tommelen som mulig) Og denne var en stor en. Jeg har den nå i samlingen min. Så jeg brakk den av og lagde hullet stort nok til at han kunne kravle inn. Han kravlet inn, og jeg rakte ham lommelykten så han kunne gjøre det som vi vanligvis gjorde når vi åpnet et kammer. Han kom fykende ut derfra, og hans øyne var så store som de kunne få blitt, og han sa: "Hva er der inne? Hva er der inne? Jeg går ikke tilbake inn dit!"

Og jeg spurte ham: "Hva så du?"

Og han sa: "Jeg så ingenting."

Og jeg tenkte "Vel, han har vært på trangere steder enn dette og ikke reagert på den måten." Så jeg antok at dette må være guddommelig frykt. Overnaturlig frykt. Så jeg tenkte at dette enten var stedet hvor Paktens Ark var, eller det var veien til hvor Arken var. En av de to, og Gud ville kanskje ikke at denne unge mannen skulle vite hvor den var. Uansett, han sa: "Jeg må bare komme meg ut herfra." Så dro han. Jeg lagde hullet stort nok til at jeg kunne kravle inn, og jeg kom inn. Det var fullt av steiner, større enn de dere ser her. Og det var bare ca. 46 cm opp til taket. Hvis denne unge mannen ikke hadde blitt livredd og kommet ut derfra slik han gjorde, ville jeg ikke ha gått inn dit. Vi hadde vært inni flere huler av denne typen i nesten tre år. Uansett så kravlet jeg inn dit med lommelykten, og jeg kravlet rundt på toppen av steinene og lyste ned gjennom dem. Der var det noe flatt, gullignende som reflekterte tilbake mot meg. Så jeg flyttet litt på meg og lyste flere steder. Det var to refleksjoner, en her og en der og en der borte, så jeg visste det hadde en flat gullignende topp. Og jeg tenkte: "Det må være Paktens ark!" Jeg glemte helt at det skulle være kjeruber på toppen av nådestolen. Jeg begynte å flytte på steinene, og jeg plasserte dem overalt hvor jeg kunne. Da jeg kom ned til den blanke gulloverflaten hadde jeg steinene bak skuldrene mine mens jeg lente meg bakover mot dem. Det viste seg at det var skuebrødsbordet. Vel, det var tross alt ikke en dårlig ting, men jeg lette jo etter Paktens ark. Det var først da jeg tok meg tid til å nøye se gjennom kammeret. Før hadde jeg bare kravlet inn, tatt en rask titt og begynt å lete under steinene. Idet jeg beveget lommelykten rundt på veggene, så jeg en steinboks inntil veggen med toppen bare noen få cm fra taket. Lokket var ødelagt på midten og skjøvet til sidene, og rett over var en sprekk med noe brunaktig i enden. Jeg var i stand til å se toppen av lokket på boksen. På begge sidene av lokket som var blitt skjøvet til sidene, var det mer av dette brune materialet. (Stillhet, Ron gråter) Plutselig forsto jeg at jeg satt foran Paktens Ark, og at Jesu blod hadde rent ned på den. (Stille)

Jeg hadde aldri hørt noen forkynne om en slik mulighet, og det ble for mye for meg. Da jeg fikk bevisstheten tilbake og jeg så på klokka, oppdaget jeg at det var gått hele 45 minutter fra jeg kom inn i kammeret. (Ron Wyatt forteller, filmtape fra Sedekias hule, 1996, egen oversettelse)

Myndighetene

Løftet om at han på denne turen ville finne arken, var blitt oppfylt, men han hadde ennå ikke fått se den. Heller ikke var det mulig å ta arken ut av fra hulen. I sin frustrasjon over dette, mottok Ron et kraftig inntrykk: “Jeg sa bare at du skulle finne den. Den vil komme ut når tiden er inne.”

Ron rapporterte om funnet til de israelske myndighetene, og han gav dem en gjenstand, et granateple, med en inskripsjon som viste at dette faktisk var en gjenstand fra Salomos tempel. Dette granateplet var den eneste gjenstanden de noensinne hadde sett fra det første tempelet, og den står i dag utstilt på Israel museum i Jerusalem. Dette funnet overbeviste dem at Ron sannsynligvis snakket sant om funnet av Paktens ark. Ron var tross alt den eneste som noensinne hadde funnet en gjenstand fra det første tempelet, hvor også arken hadde stått. I tilfelle noen ville anklage han for ikke å være den som brakte ut dette granateplet, knakk Ron av en liten bit som han senere gjemte i kammeret hvor Paktens ark sto.

Myndighetene ga Ron beskjed om å holde oppdagelsen av arken hemmelig. De

begrunnet dette med sin bekymring om hvilke problemer funnet kunne skape for Israel, som allerede var en levende “kruttønne”. De fryktet opptøyer og ekstreme jøders reaksjon hvis de fikk vite at Paktens ark, som hadde vært “JEG ERs” sted på jorden, var blitt funnet. Mange jøder ønsker allerede å gjenoppta tempeltjenesten og offringer. Tidligere har kampen om tempelplassen skapt blodige sammenstøt.

INNHALDET I KAMMERET

Innholdet i kammeret

Det hadde ikke vært mulig å bringe noen av gjenstandene ut av kammeret. For det første hadde det vært fullt av stein, og for det andre ville Ron først være nødt til å finne inngangen som tingene opprinnelig var blitt fraktet inn gjennom. Han returnerte til kammeret flere ganger. En gang tok han med seg en “trinkle drill”, som brukes av ortopediske kirurger, og et tykktarmscope, et optisk apparat med kraftig lyskilde, som leger bruker til å se inn i menneskekroppen. Steinkassen sto så tett opp mot taket at det var umulig å se arken fra der lokket var skøvet til sidene. Med drillen forsøkte han å lage et lite hull i steinkassen, slik at han kunne forsikre seg om at arken virkelig var der. Da dette ikke gikk, meislet han i stedet et hull. Inn her førte han tykktarmsscopet. Dette apparatet viser kun et mindre område av gangen, men ved å lede det nedover kunne han snart se den gyldne gjenstanden. Det første han så var bunnen av kronstøpingen rundt toppen av nådestolen. Dernest så han den flate gullsiden. Dette var nok til at han skjønnte at paktkisten virkelig var der.

Ron var senere i stand til å identifisere følgende gjenstander i kammeret: Paktens ark, som stod i steinkassen; skuebrødsbordet; røkelsesalteret i gull; den syvarmede lyssetaken; et stort sverd; en efod; en myntvekt i messing; en rekke oljelamper, og en messingring. Det var også andre gjenstander der, men det er uvisst hva disse var blitt brukt til. Da Ron fant disse gjenstandene, var de dekket av mørkt dyreskinn. Oppå dette var det lagt tørråtnet tommerstokker, og øverst en haug store steiner.

Steintavlene med de ti bud lå fremdeles i Paktens ark, og på baksiden av arken var det et lite, åpent avlukke som inneholdt Paktens bok, som Moses skrev på Guds befaling. “Da Moses hadde fullført arbeidet med å skrive ordene i denne loven i en bok, da alle var skrevet ned, skjedde det at Moses befalte levittene som bar Herrens paktsark, og sa: Ta denne Lovboken og legg den ved siden av Herren deres Guds paktsark, så den kan

være der som et vitne mot deg.” (5.Mos.31,24-26 Se også: 2.Mos.24,7; 5.Mos.17,18; 5.Mos.29,21) Etter det Ron kunne se, var de fleste Mosebøkene der. Forbausende nok var disse bokrullene, som var laget av dyreskinn, i perfekt stand.

Ett sted fant Ron syv oljelamper, som han antok var blitt brukt av dem som en gang brakte gjenstandene inn i kammeret. En av lampene var utsmykket med et typisk assyrisksk motiv, en geit eller en vær som står på bakbeina og spiser av en vinranke. Dette reflekterer den kulturelle innflytelsen som assyrerne hadde i Judea i tiden like før fangeskapet i Babylon.

Den opprinnelige inngangen

Det hulesystemet hvor Ron Wyatt hadde kommet inn i kammeret, virket uberørt av mennesker. Den inngangen han hadde gravd frem var dessuten altfor liten og for dårlig plassert til at det kunne ha blitt fraktet større gjenstander gjennom den. Det store spørsmålet var nå hvilken vei personene som gjemte gjenstandene i kammeret, hadde brukt.

Ron begynte å undersøke kammeret for å finne en annen inngang. Et sted fant han noe som var dekket med steiner, som så ut til å lede til et annet åpent rom. Da han ryddet vekk noen av steinene, kom han inn i en lang tunnel, som opplagt var naturlig, men meislemerkene røpet at den var blitt utvidet av mennesker. Problemet var bare at resten av tunnelen var fullstendig blokkert av store steiner. Å rydde tunnelen ville bli en altfor vanskelig oppgave for Ron, og han forseglet passasjen han brukte inn til kammeret, og bestemte seg for å lete etter stedet hvor tunnelen begynte fra den andre enden.

Ettersom tingene var blitt fraktet fra tempelet, måtte dette ha vært utgangspunktet, mens kammeret var endestasjonen. Ron visste ikke om noen tunnel som gikk i den retningen, men han hadde likevel en idè om hvor han kunne begynne å lete. Sidkias grotte, som strekker seg 230 meter inn i Moria-fjellet, har en gang i tiden blitt brukt som steinbrudd. Denne grotten befant seg mellom tempelplassen og golgata bratthenget, og var et mulig bindeledd.

SIDKIAS GROTTE

Sidkias grotte

Amerikaneren Dr. James Turner Barclay arbeidet som lege og misjonær i Jerusalem fra 1851 til 1857. Han er fortsatt kjent for blant annet å ha gjenoppdaget en port til tempelplassen. Porten fikk derfor etterhvert kallenavnet “Barclays gate” i litteraturen, og den er fortsatt kjent under dette navnet i dag.

Dr. Barclay pleide ofte å gå på tur med sin hund i områdene rundt gamlebyen. En søndag vinteren 1854, gikk han på en tur ved nordsiden av Jerusalems gamle bymur. Plutselig forsvant hunden hans, og Dr. Barclay prøvde å plystre på den. Hunden kom ikke, og Dr. Barcleys sønn, som var med, begynte å lete etter den. Da han lette ved den delen av steinbruddet som gamlemuren var bygd på, oppdaget han et dypt hull. Så hørte de hunden bjeffe langt inne i hulen.

Slik ble denne gigantiske grotten gjenoppdaget. I århundrer hadde inngangen til den vært blokkert av steinkonstruksjoner. Grotten fikk navnet “Sidkias grotte”.

En rømningsvei

Det er manges tro at Salomo brukte steiner fra Sidkias grotte til å bygge det første tempelet hvor blant annet Paktens ark sto. Bibelen beskriver at steinene ble hogd ut i et steinbrudd, og at steinenes form ble hogd ferdig i steinbruddet for å unngå bråk i byen

under byggingen.

Hulen har likevel fått navnet “Sidkias” grotte, fordi mange mener dette var hulen kong Sidkia rømte gjennom for å komme seg ut av Jerusalem uten at beleiringshæren skulle se det. Bibelen derimot forteller bare: “Fyrsten [Sidkia] som er iblant dem, skal bære sakene sine på skulderen i det stummende mørket, og dra ut. De skal grave en åpning i muren for å føre ham ut gjennom den.” (Esek.12,12) “Da var det noen som brøt seg gjennom bymuren, og om natten flyktet alle stridsmennene gjennom porten mellom de to murene, tett ved kongens hage. Dette gjorde de til tross for at kaldeerne fortsatt lå i leir rundt staden. Kongen tok veien over sletten. Men kaldeernes hær satte etter kongen, og de tok ham igjen på slettene ved Jeriko.” (2.Kong.25,4-5)

Steinhuggernes åpning

Mens han gikk rundt og undersøkte denne grotten, forsøkte Ron å sette seg inn i steinhuggernes situasjon. Da han så hvor dypt inn i fjellet grotten strakte seg, skjønte han hvor meningsløst og tungvint det ville være å bringe steinene ut av steinbruddet, og så bære dem inn i byen gjennom en av de nordre portene i bymuren. Siden steinbruddet gikk langt under selve byen, ville det virket enklere om de tilhogde steinene ble fraktet fra steinbruddet og direkte inn i byen. Et enkelt hull i taket kunne for eksempel lette arbeidernes arbeid betraktelig. Ron begynte derfor å undersøke steinpilarene, som arbeiderne hadde latt være igjen for å hindre hulen fra å rase sammen. En av pilarene viste seg å være noe ganske annet enn en solid fjellstøtte. Den så ut til å være en gigantisk jordhaug med murblokker, som var stablet opp til taket og gjennom et hull. På overflaten ville dette se ut som en naturlig del av bakken. Denne oppdagelsen fikk Ron til å tenke at det kanskje fantes tunneler som ledet fra selve steinbruddet. Dersom dette var tilfelle, var det mulig at arken og de andre gjenstandene var blitt fraktet ned gjennom dette hullet i taket, som var i området nord for tempelet, inn i en sammenhengende tunnel, og videre inn i en tunnel som førte til kammeret.

En vaktende kjerub

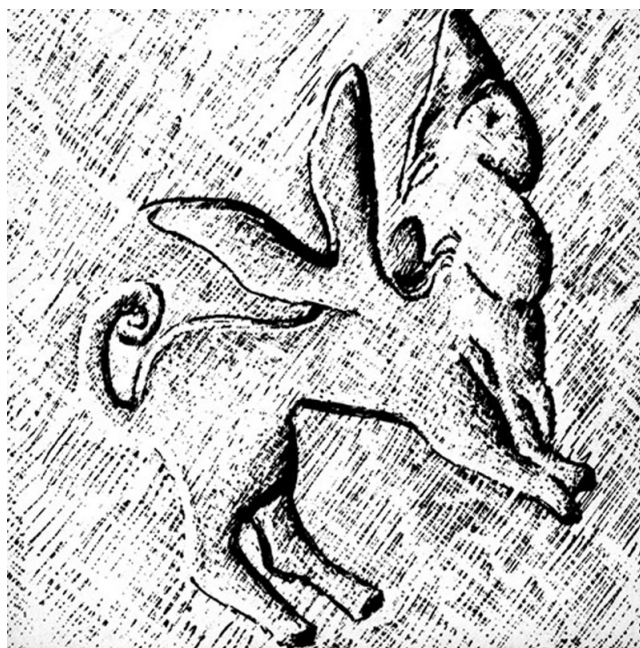
Ron begynte å lete etter tunneler, og godt skjult bak store steiner og hengeklipper fant han snart en åpning som var forseglet med en rekke store, tilhugde steiner. Tunnelen vendte i riktig retning, men avstanden til kammeret var stor. Dersom dette var den riktige tunnelen, ville han ha en kjempejobb foran seg med å få ryddet den.

Da franskmannen Charles Clermont-Ganneau på slutten av 1800-tallet undersøkte og kartla Sidkias grotte, laget han skisser, kart og diagrammer av nær sagt hver minste detalj i det enorme steinbruddet. En av oppdagelsene han gjorde, var av en innrisset kjerub, en skapning med løvekropp, vinger, menneskehode og hatt. Clermont-Ganneau

sørget for å få meislet ut en tykk plate av fjellet rundt innrisningen, som ble sendt til “The Palestinian Exploration Foundation” i London. Figuren ligner en kerub fra det isrealittiske slott i Samaria. Stilen stammer fra rundt det 7. århundre f.Kr., da Israel var under kulturell innflytelse fra Assyria. Dette var før babylonerne inntok Jerusalem, og følger på den tid da gjenstandene fra tempelet ble skjult.

I denne sammenheng er det interessant å ta nok en titt på sitatet fra 2. Makkabeers bok, som ble referert til tidligere i boken. Vi fikk vite at Jeremia sørget for å frakte tempelgjenstandene inn i en hule. “Så sperret han inngangen. Noen av dem som fulgte med ham, gikk for å merke seg veien, men de kunne ikke finne den. Da Jeremia fikk vite det, irettesatte han dem og sa: “Stedet skal være ukjent inntil Gud samler sitt folk igjen og viser det nåde.” Det er ikke umulig at den innrissede kjeruben, som var nær den blokkerte inngangen, er merket som ble laget av de menn som ledsaget Jeremia.

Ved en senere anledning brukte Ron radarscanning til å påvise at det faktisk gikk en tunnel fra steinbruddet til kammeret hvor Paktens ark og de andre gjenstandene var funnet. Omtrent 6,5 meter under bakken fant han et tunneliknende tomrom som gikk i retning av korshullene og kammeret, men på grunn av bygninger, var han ikke i stand til å følge tunnelen helt frem. I stedet tok han raderen med inn i Sidkias grotte og scannet

inngangen han hadde funnet. Da det viste seg å være et tomrom bak steinblokkene, brøt han igjennom. Et stykke lenger inne var tunnelen igjen sperret av stein og jord, som var ordnet så naturlig at det så ut som om noen hadde forsøkt å skjule at dette var en tunnel. Passasjen var godt sperret, og arbeidet med å få ryddet den ville bli altfor krevende.

EN SPESELL ERFARING

En spesiell erfaring

Rons siste mulighet til å lage en større inngang til kammeret, var å grave en sjakt ovenifra, tvers ned gjennom fjellet. Dette var et risikabelt tiltak, ettersom sjakten kunne rase sammen og ødelegge noen av gjenstandene. Det var dessuten en enorm oppgave, som ville kreve forferdelig mye arbeid. I løpet av en rekke turer klarte de å komme gjennom omlag tre meter med kalkstein, men målet synes ikke å være i sikte. Det hadde gått nesten ti år siden Ron først fant arken, og han følte seg frustrert over de enorme anstrengelsene som ikke syntes å gi resultater.

En eller to måneder før han igjen dro tilbake til Jerusalem for å arbeide på sjakten, hadde Ron holdt et møte i en menighet i North-Carolina. Han viste videoer, og folk stilte spørsmål. Blant annet var det en som ville vite når Ron skulle til Israel neste gang.

Da Ron og en assistent ankom hotellet i Jerusalem, satt denne personen der og ventet på ham. Det virket som om han trodde han var en slags profet, og han forsøkte å trenge seg inn i prosjektet. Så lenge han var tilstede, var det umulig for Ron å fortsette arbeidet. Han mistet motet og ville helst avslutte hele prosjektet. Han tolket den mislykkede turen som at han nå var “tatt av jobben”. Han visste at Gud ikke trengte han for å fullføre arbeidet.

Så fikk Ron en erfaring som gjorde dypt inntrykk på ham. Han satt like ved stedet de hadde funnet de uthogde nisjene og korsmerkene. Mannen som hadde gjort oppholdet til Ron så vanskelig, satt bare noen meter unna og spise lunsj i skyggen av en stor busk. Grunnivået der de nå satt var mange meter lavere enn området rundt. Med ett hørte Ron en stemme bak seg som sa: “Gud velsigne deg for det du gjør her.” Han snudde seg. På den mye høyere bakkenivået, ved toppen av en trapp, stod en høy, slank mann med

mørkt hår. Han var iført en lang, hvit kappe og et hodeklede som lignet det som ble brukt i bibelsk tid. Ron hadde ikke fortalt noen hva han “gjorde her”, og han lurte på hvem dette kunne være. Han fikk en merkelig følelse av at denne personen visste alt om han, og hva han holdt på med. Ron forsøkte å finne ut av hvem denne underlige personen var, og prøvde høflig å innlede en samtale. “Bor du her i området?” spurte han mannen.

“Nei,” var det enkle svaret han fikk. Det ble stille.

“Er du en turist?” spurte Ron.

“Nei.” Igjen ble det stille. Ron visste ikke hva mer han skulle si, så han bare satt der og så inn i det vennlige ansiktet. “Jeg er på vei fra Sør-Afrika til det nye Jerusalem,” sa den hvitkledde personen, og han gjentok ordene han først hadde sagt: “Gud velsigne deg for det du gjør her.” Så gikk han.

Fordi han satt under busken, hadde ikke den andre mannen sett den hvitkledde personen, men han hadde hørt samtalen. Etter litt spurte han: “Ron, tror du vi har snakket med en engel?” “I hvertfall,” svarte Ron, men han satt igjen med det inntrykket at det kunne ha vært Jesus selv.

Det finnes kun én inngang til Gravhagen, og utenom denne porten er det ikke mulig å komme inn. Dag etter dag stod de samme gateselgerne utenfor, og med tiden hadde Ron blitt godt kjent med dem. Da han etter den spesielle hendelsen spurte dem om de hadde sett den hvitkledde personen, fikk han vite at ingen slik person hadde kommet eller gått. Ingen hadde sett ham. Erfaringen styrket Ron og oppmuntret ham til å fortsette, uansett hva som måtte inntreffe.

DET FJERDE BESØKET I KAMMERET

Den fjerde besøket til kammeret

Ron hadde prøvd flere ganger med både fotoapparat og videokamera å få et klart bilde av arken, men hver gang hadde bildene blitt uklare. Dette ble etter hvert kilden til mye frustrasjon for Ron. Han klarte ikke å få tatt et klart bilde av dette fantastiske funnet. På sitt fjerde besøk i kammeret tok Ron med seg et 8 mm videokamera og et kamerastativ i håp om å endelig få et klart bilde av arken.

Etter at han hadde gått inn gjennom den samme åpningen som han alltid hadde brukt for å komme inn, la han øyeblikkelig merke til at noe var annerledes. Steinene som hadde vært i veien var ikke lenger på plass. Han kunne komme inn i kammeret og komme helt ned på gulvet. Så kom det et lys på i kammeret fra en kilde han ikke helt kunne forklare. Ron så da at kammeret var blitt fullstendig rensket for alle steinene, en oppgave Ron visste måtte gjøres, men som ville ta lang tid. Nå var jobben gjort. Kammeret var fullstendig ryddet, og Paktens ark var blitt tatt ut av steinboksen. Ron var overveldet av det han så. Arken sto fortsatt mot den ene veggen i kammeret, direkte under jord-skjelvsprekken i taket hvor Jesu blod hadde rent ned på nådestolen. De andre tempelmøblene var satt i sin rette orden i forhold til arken. Resten av gjenstandene var plassert inntil den ene siden.

Selv om han vanskelig kunne beskrive nøyaktig hvordan det så ut, minnet veggen bak arken om krystall og gjenspeilet regnbuens farge. Mens han så på dette, merket han plutselig at han ikke var alene i kammeret. Ron kunne kjenne nærværet av engler. Da så han fire unge menn i kammeret. De så ikke ut som den populære oppfatningen av hvordan engler ser ut, og de var kledd i helt vanlige klær. Han sto der i noen minutter uten å bevege seg eller snakke. Han ønsket å spørre dem om hva de gjorde der, men han klarte ikke.

Så stod en av englene frem og gikk bort til arken, og steintavlene ble tatt ut. Engelen

satte steintavlene frem inni en nisje i veggen, før han gikk bort til Ron og fortalte han en viktig ting. Arken og steintavlene skulle først vises frem like etter en lov hadde blitt vedtatt i verden som skulle forsøkte å tvinge mennesker til å ta “dyrets merke”.

Ron hadde filmet både lovtavlene og Paktens ark med videokameraet. Han tok nå med seg alt dette og gikk ut av kammeret gjennom den originale inngangen. Ved å følge denne tunnelen fant han veien ut av hulesystemet og ut på gaten. Han dro direkte til sitt hotellrom hvor han så på opptaket. Arken, englene og steintavlene var alle synlige på opptaket, og Ron var glad opptaket var blitt så bra. Hans glede fikk likevel en skygeside da han husket hva engelen hadde sagt. Dette skulle ikke bli vist før loven om dyrets merke var blitt vedtatt. Ron viste hvilken lov dette dreide seg om, og kjente til betydningen av det. Hva skulle han gjøre med videoen til dette skjedde? Hvor ville den være trygg til da?

Ron visste ikke hva han skulle gjøre og bestemte seg for å dra tilbake til kammeret og spørre engelen om hva han kunne gjøre med videofilmen. Da han kom tilbake til kammeret var de fire englene fortsatt der, og den han hadde snakket med tidligere, gikk fram og spurte Ron hva han ville. Han fortalte at han ikke følte han hadde noe trygt sted å legge videotapen. Engelen tok da videobåndet fra Ron og la det ved lovtavlene som fortsatt sto fremme.

Det var i 1990-årene, og Ron nærmet seg sytti. Grunnet en form for hudkreft han hadde vært plaget med, frem og tilbake, begynte han å bli sliten. Likevel arbeidet han hardt, og gjorde alt han kunne for å hjelpe andre mennesker, og også fortelle om funnene, og om den levende Kristus. I August 1999 døde Ron Wyatt i Tennessee, USA, som en følge av kreften.

BLODPRØVEN

Blodprøven

Ron forteller: “Etter at jeg hadde vært inne i hulen tre ganger, og kom inn for fjerde gang, sto fire unge menn der. Hvis jeg hadde møtt dem på gata, ville jeg ikke sett forskjell på dem og andre. En av dem sa: Vi er englene som er gitt oppgaven å vokte Paktens ark. Vi skal fortelle deg hva Gud ønsker gjort med disse gjenstandene, og vi vil hjelpe deg å få det utført. De ville at jeg skulle ta en prøve og få det analysert. Alt jeg hadde med meg var en filmboks og en slik liten metallbit som rives av når man åpner en coca-cola boks. Jeg tok denne metallbiten, og rettet den ut for å forme den som en skje, og fylte den ca. 1/3 del med det størknende blodet. Vi fikk dette analysert. Vi plasserte noe av det tørknede blodet i vanlig salinopløsning, ved kroppstemperatur, og ristet det regelmessig i 72 timer. Dette var en del av instruksjonen jeg fikk fra engelen. Da vi la det i et vekstmedium i nye 72 timer, og så på det gjennom et mikroskop, delte de hvite blodcellene seg, og vi kunne telle kromosomene. Det var 24 kromosomer. 23 fikk Jesus fra Maria. Han fikk et kjønnsbestemmende y-kromosom, som avgjorde at han ble en mann, fra sin himmelske Far. Totalt ble det 24 kromosomer. Alle mennesker har 46 kromosomer. Vi får 23 kromosomer fra vår far og 23 fra vår mor.

Blodet var fortsatt levende etter nesten 2000 år. Det laboratoriet som hadde analysert blodet, trodde jeg spøkte med dem. Aldri før hadde de sett tørket blod som fortsatt var levende. Det er et skriftsted som sier det følgende om Kristus. Det står i Salmenes bok, og det sier: “For Du skal ikke forlate Min sjel i dødsriket, heller ikke skal Du overlate Din Hellige til å se fordervelse.” (Sal. 16,10) Etter nesten 2000 år var Kristi blod fortsatt i live og er fortsatt det. Derfor vitner fortsatt “ånden, blodet og vannet” virkelig på jorden.” (Ron forteller: videobånd fra Sidkias grotte 1996, Egen oversettelse)

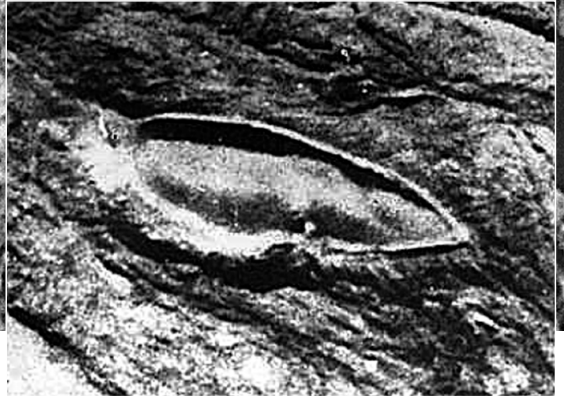
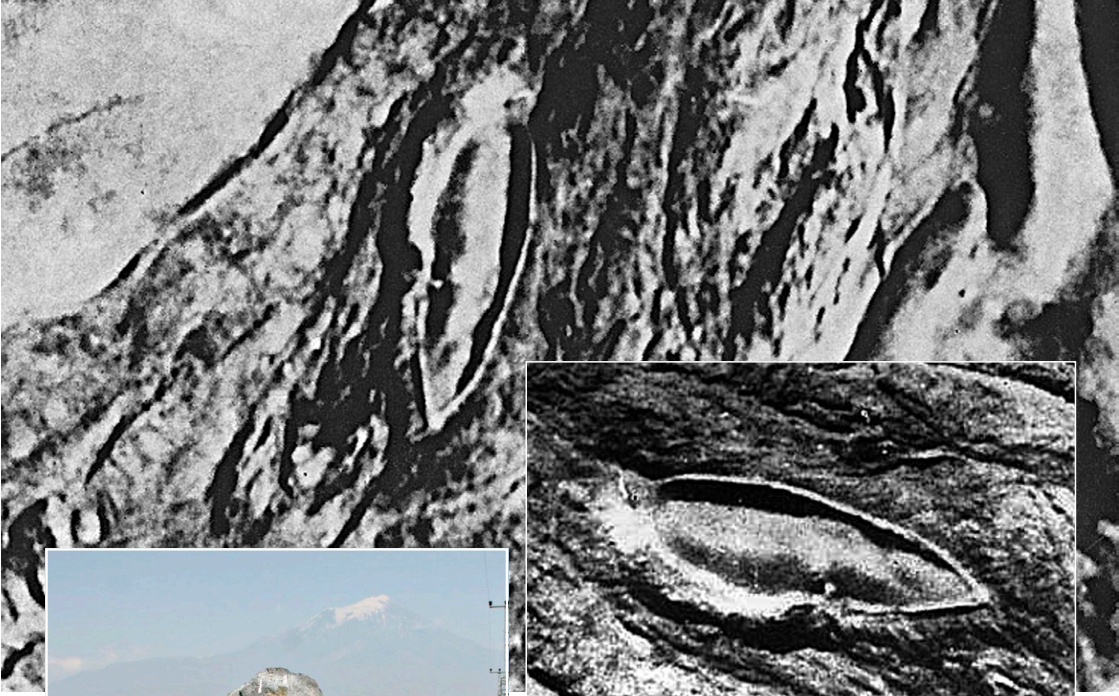

BUDSKAPET INGEN HADDE HØRT

Ron Wyatts historie har vekt mye oppsikt og debatt. En ubetydelig mann fortalte et budskap ingen før hadde hørt. En utrolig historie som virker som om den er fra en annen verden, hvor den usynlige verden blir fremstilt som troverdig og ekte. Den meste utbredte boken i verden, Bibelen, hevdes å være sann, men ikke bare det, mannen som ble født inn i denne verden for over 2000 år siden blir hevdes å virkelig være den Messias jødene ventet på, men forkastet. Ikke bare det, Han blir hevdes å være den Gud skapte denne jorden ved. Rons funn har likevel skapt vantro i den kristne verden og uro i den jødiske. Likevel har dette budskapet en effekt på hele verden. Er virkelig Bibelen sann?

Ron Wyatts historie mangler ikke troverdighet, for mange har vært med ham under utgravningene, og kan bevitne det meste av det Ron har fortalt. Ved et tilfelle var det opp til femten mennesker som hjalp til med å rydde tunneler. Den lille arabermannen som først gikk inn i hulen og ble slått av en ubeskrivelig frykt, og kom løpende ut av kammeret, lever i dag, og granateplet som var det første funn gjort fra det første tempelet, og som i dag står i en liten glassmonter i Israels museum, er også et vitne. Blodprøven fra kammeret har allerede sjokkert flere forskere, og ingen kan benekte mange av de ting som vitner om at Rons historie er sann. Likevel virker historien for utrolig for mange, og fordi de ikke selv har sett arken med blodet, velger de å ikke tro. Ron fortalte at verden skal få se med egne øyne, men hvis de ikke ønsker å tro når de får se, er det heller lite som kan overbevise dem. Er verden klar til å tro at skapelsen virkelig fant sted, og at vi aldri har utviklet oss fra aper og andre krypdyr?

At Jesu blod skulle ha rent ned på nådestolen, er budskapet ingen hadde hørt eller tenkt, selv ikke Ron, før han fant arken og fortalte historien. Likevel gjenstår et spørsmål i mange sinn: “Hvorfor skjedde det?” og “Hva betyr det?”.

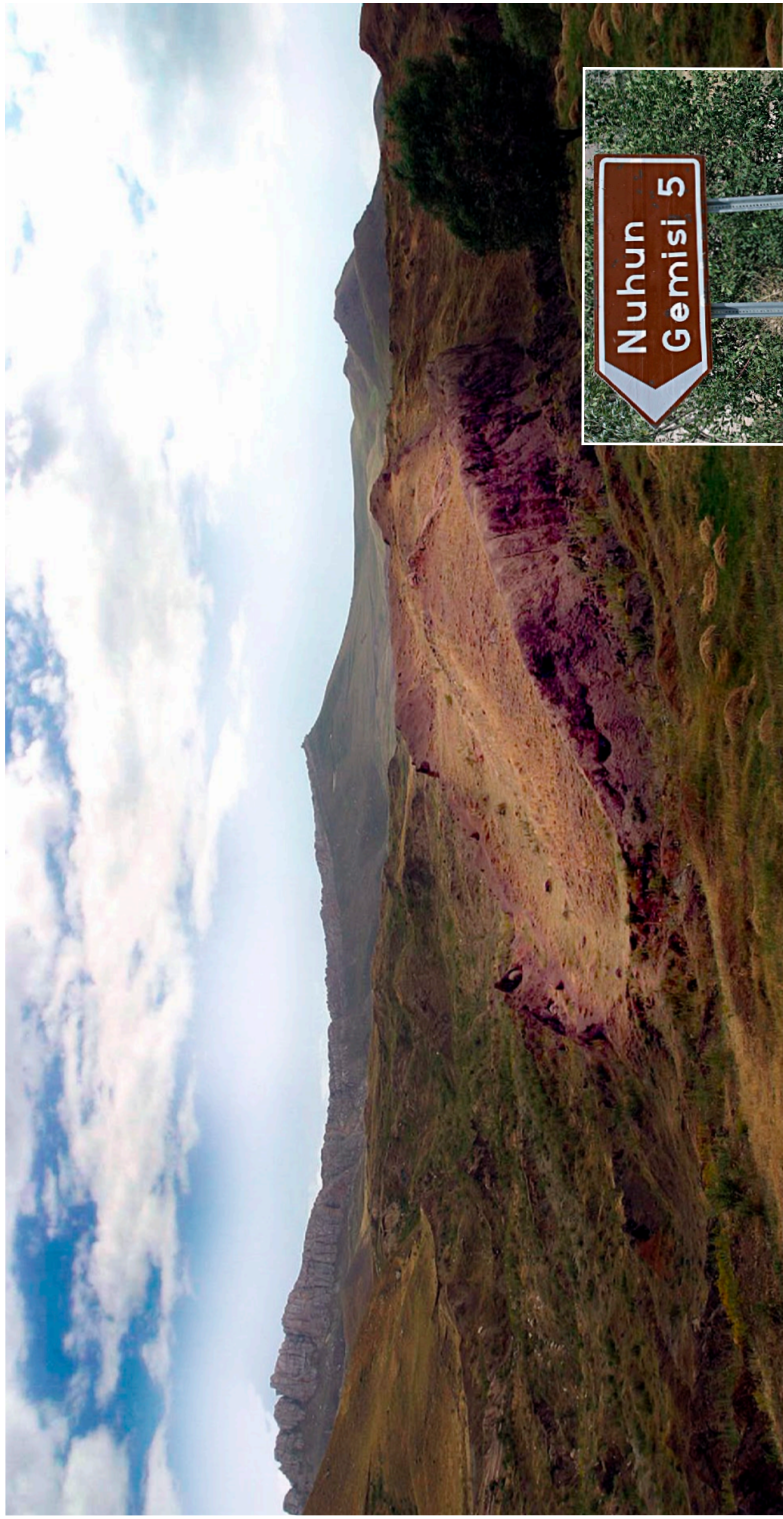
Satellitt foto av båtfomasjonen som fikk Ron til å begynne å forske på objektet. Båten har utrolig nok de samme målene som beskrevet i 1.Mosebok i Bibelen. Dette satellitt bildet er tatt før et jordskjelv løftet objektet 6 meter opp. Bildet på neste side er tatt etter jordskjelvet. Det gjenværende treverket er imidlertid forsteinet, noe som har holdt den bevart i så mange år. Området viser også en høyere forekomst av carboninnhold enn området rundt arken.

Det er gjort metalløk flere ganger over båtskroget. Det har åpenbart regelmessige utslag der metallboltene har sittet. Et regelmessig mønster viser at det ikke kan være naturlig. Noen av metallboltene er gravd ut og undersøkt og testet. Den viser en legering som kun kan være laget av mennesker.

Ankersteiner lik dem man finner på båter fra oldtiden, er funnet i området nær båtskroget. Kristne har på et senere tidspunkt inngravert kors på steinene.

Restene etter arken er forøvrig funnet i Ararat-fjellene (Urartu) slik Bibelen beskriver landingstedet. Den nærmeste landsby heter Nisir. I de babylonske kileskriftene fortelles det at det var nettopp der båten var.

Båt-strukturen slik du finner den i dag, liggende i den vulkanske lava som drev den nedover fjellsiden. (Du finner historien om Noas ark i 1. Mosebok kapittel 6,7,8 og referanser i Lukas 17, 26,27)
Forfatterens sønn foran skiltet "Nuhun Gemisi" (Noas ark) som leder reisende til dette stedet.

Restene av byene Sodoma og Gomorra ble oppdaget ikke mange årene tilbake. De gigantiske askestrukturene inneholder millioner av svovelkuler i forskjellige størrelser. Det stabile klimaet har bevart restene i tusener av år. Bibelen beskriver hvordan restene etter byene skulle se ut: "Han gjorde byene Sodoma og Gomorra til aske" (2.Pet.2,6) "Hele landet er forbrent med svovel og salt. Det er ikke tilsådd, og ingenting spirer. Ikke noen vekster gror fram, som da Sodoma og Gomorra, Adma og Sebojim ble ødelagt" (5.Mos.29,23)

(Du finner historien om byenes ødeleggelse i 1.Mose-bok 19 + henvisn. 2.Peter2,6-8. Luk.17,28-29)

Asken, som kjennes som pudder, er analysert og viser at det er aske etter bygninger laget av kalkstein blandet med svovelrestene.

Ron Wyatt undersøker en liten del av strukturen som er falt av. Delen inneholder flere svovelkuler med tydlige brennmerker rundt.

Bildet nederst til høyre viser rester etter en byggeskikk med støttevegger som var svært vanlig i Israel på denne tid og senere. Sammenlignbare støttevegger fra Bet Shean ses over.

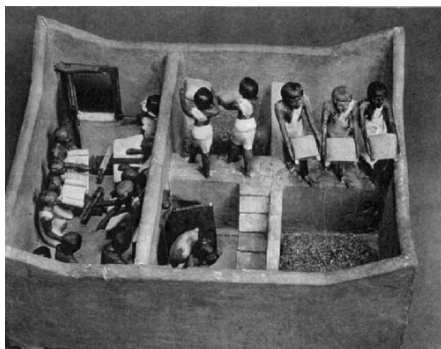
Josefs identitet i Egyptiske hyrolgifer har ikke blitt annerkjent av egyptologer som ikke ønsker å bekrefte Bibelens nøyaktighet.

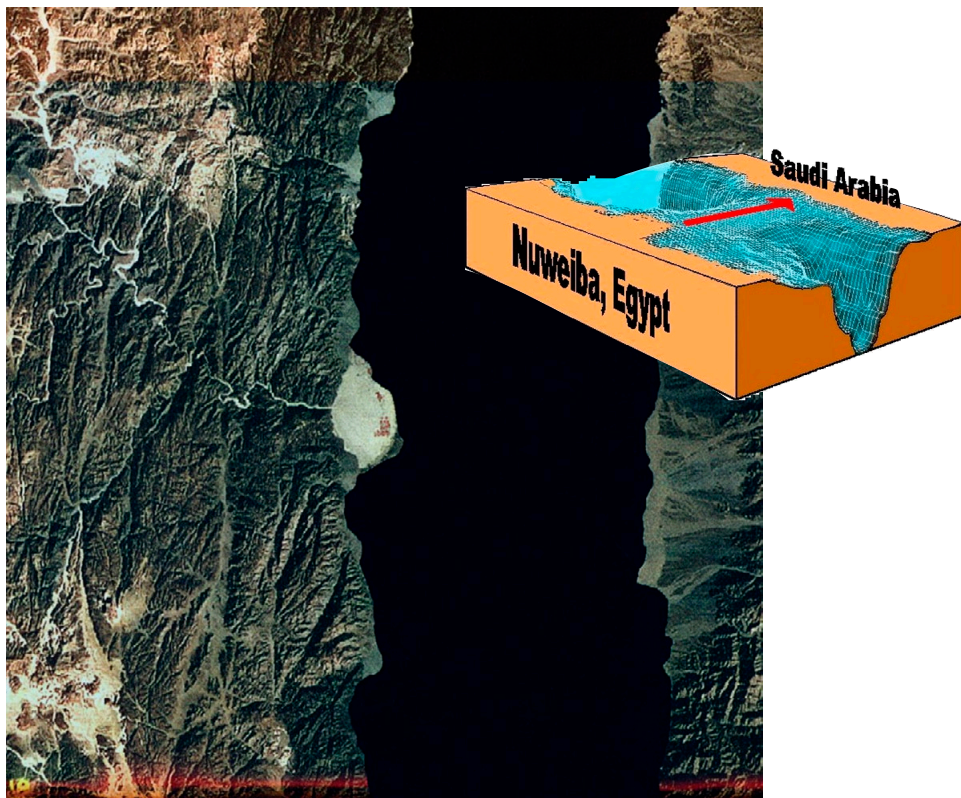
Josef hadde stor innflytelse i Egypt og hans visdom ble kjent lenge etter hans død helt til Hellas. Mye av det Josef lærte egypterne ble likvel misbrukt og blandet inn i den egyptiske avgudsdyrkelsen. Imhotep eller Josef tjente likevel bare en Gud og det han lært bort var fra hans egen gudstro.

En av de få statuene som ble laget av imhotep.

Farao Djoser forteller på en inskripsjon av en statue av han selv, om Imhoteps posisjon i Egypt. Han var nest etter farao, han var sjef over hele hans hus og var den som hadde bygget de store "kamrene". Likhetene mellom Imhotep og Josef er så mange og nøyaktige at det ikke kan være tilfeldig. De ble også begge 110 år gamle. Under Imohetep og Farao Djoser regjeringstid fikk de utvidet sine grenser til langt sør. Bibelen forteller dette skjedde under hungersnøden, da alle solgte sine eindommer til faraoen for å få kjøpt korn. På gamle innskripsjoner i Egypt får vi også vite at det var under Farao Djoser det var 7 års hungersnød i Egypt, og at prestene fikk særfordeler nøyaktig slik Bibelen beskriver.

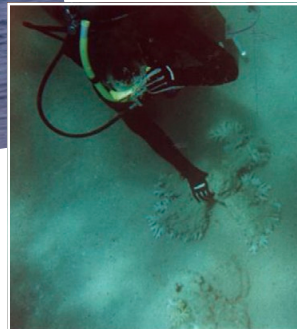

Neuweiba, Egypt, hvor Ron og hans sønner lette etter spor fra isralittenes overgang over Rødehavet. Sate­li­tt bildet viser veien gjennom fjellene som ender ved en stor strand. Grunnet fjellene rundt og et egyptisk fort i nord ble isralittene fanget. De kunne heller ikke gå tilbake den veien de kom grunnet den egyptiske hæren som forfulgte dem.
(Du finner historien i 2.Mosebok 14)

Tvers over havet finnes det en fin sandvei i dypet, med svak helning mot midten. Ingen korallrev, svære steiner eller pluselige dyp, slik du ellers finner det i hele Akababukta.

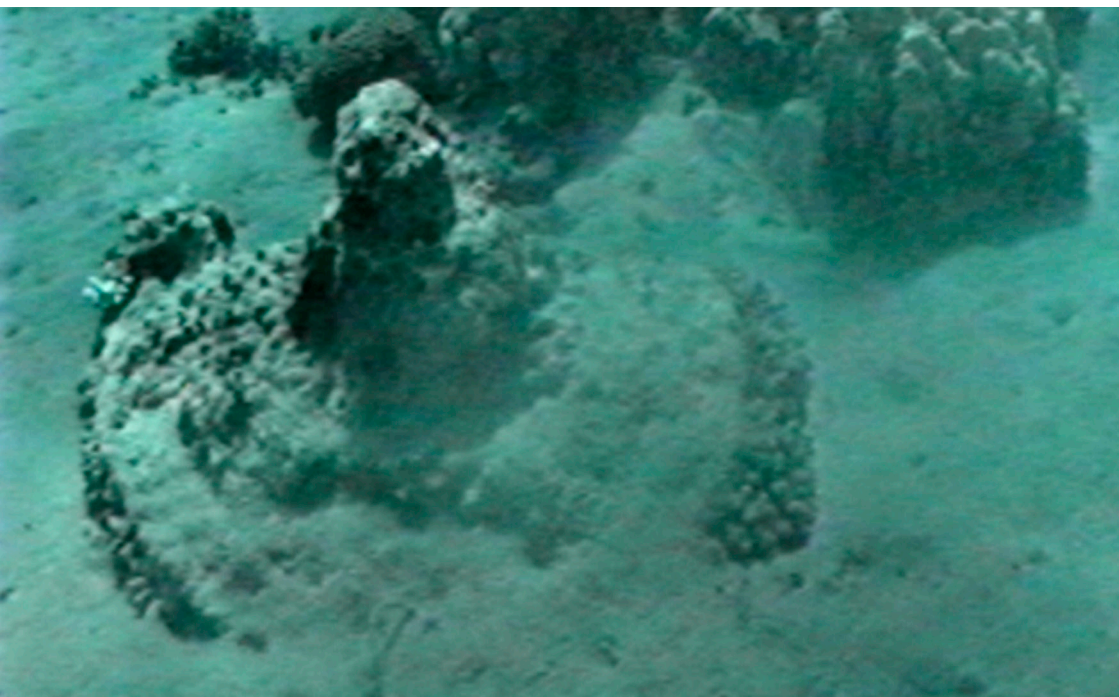
Øverst: I dag har mange forskere fra forskjellige land, og mange amatører, dykket på havbunnen på jakt etter faraos hær som druknet her.

Rester som vist her blir funnet på hele “veien” over til den andre siden.

Nederst: Et eldgammelt egyptisk koralisert vognhjul funnet ved overgangsstedet. I tillegg er det funnet koraliserte rester av menneskeskjelett, hestesko, vogner og masse hjul.

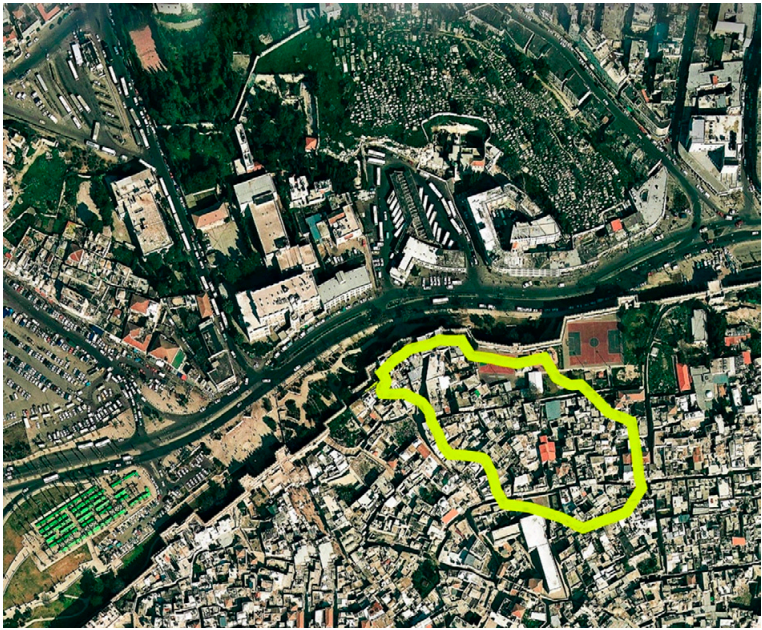

Både på den egypt-iske og den saudi arabiske siden ble det funnet en minnestøtte. Den som ble funnet på den egyptiske siden ble funnet i vannet og Inskripsjonene visket ut. Den på den saudi arabiske innholdt inskripsjoner som nevnte israels overgang og røpet at den trolig var satt opp som minnestøtte av Salomo. Denne støtten er nå tatt hånd om av saudi arabiske myndigheter.

Øverst: Ron Wyatt i Sedekias hule. Plakaten bak er satt opp der hvor en kjerub ble funnet inngravert. Til høyre: En eldre tunnel i Jerusalem viser hvordan det var vanlig å lage tunneler under byen.

Kartet viser Jerusalem ovenifra. Det går et tunnelsystem ved Sedekias hule helt til under Golgata bratthenget.

Det vrirler av tunneler i alle retninger i Jerusalem. Det ble mye problemer med de palestinske innbyggerne da Israel valgte å åpne denne tunnelen, som går nord for klagemuren under gamlebyen, for turister. Til høyre: Det ses det går en tunnel herfra og til Kippemoskeèn. Tunnelen er murt igjen.

Til venstre: Et eldre fotografi av Golgata bratthenget. Nederst: Slik det ser ut i dag. På bildet er gravhagen helt til venstre bak bygningene. Bildet er tatt fra Jerusalems bymur, den andre delen av Moria berg.

Golgotha, eller hodeskallestedet.

Øverst: Jesu grav fra Gordons gravhage i Jerusalem

Nederst: Nærbilde av graven. Da denne graven ble gjenoppdaget på slutten av 1800-tallet ble den funnet tom. Graven lå opprinnelig lavere en området rundt og inngangspartiet, eller døren, var betydelig mindre enn det den er i dag. Graven er blitt noe restaurert.

Til venstre og nede: Ron lagde plakater og satte dem i nishene for å få et bilde av hvordan det kan ha sett ut.

Til venstre: Mange steder var det åpne hull som gikk rett ned.

Til høyre: En av Rons mange medhjelpere inni hulesystemet. Nederst: Mye av støvet fra boring og hakking gjorde at de som arbeidet måtte bruke munbind. Bildet viser en av Rons hjelpere.

Nederst: Denne inngangen brukte Ron Wyatt for å ta seg ned og inn i Golgata bratthenget. Her fra Gravhagen. Foto:John Berglund

Øverst: Ron og hans yngste sønn Ronnie utenfor Sidkias hule i 1995.

Til høyre: Stedet hvor den "uvanlige mannen" som oppmuntret Ron til å fortsette arbeidet, sto.

Øverst: Illustrasjon av Paktens Ark, tegnet av Jim Pinkoski etter Ron Wyatts beskrivelse Til venstre: Inne i Sidkias hule Nederst: Ved inngangen som leder til tunnelen mot hulen hvor Paktens ark er.

Konfrontasjon

Fra Rons arbeid i hulesystemene bragte han ut dette granateplet som har tilhørt tjenesten i det første tempelet. Granateplet har siden vært brukt som et nasjonal symbol i Israel på blant annet frimerker. Mange har hevdet granateplet var falskt med ekspertenes siste vurdering er at det er ekte. Ron brakk av en bit av granateplet i tilfelle noen ville bestride det var han som hadde brakt granateplet til myndighetene. Biten ligger i hulen med de andre gjenstandene.

Del 3

BEFRIEREN

“Hvem trodde det budskapet vi hørte? For hvem ble Herrens arm åpenbart? For Han skjøt opp som en spire for Hans åsyn, som et rotskudd ut av tørr jord. Han hadde ingen skikkelse og ingen herlighet. Når vi så Ham, kunne vi ikke ha vår lyst i synet av ham. Han var foraktet og avvist av mennesker, en smertens mann, vel kjent med sykdom. Folk skjulte sitt ansikt for Ham. Han var foraktet, og vi regnet Ham for intet.”

(Jes.53,1-3)

Jesus ble født under Augustus tid.
Augustus kalte seg gudesønn og ypper-
steprest.

BEFRIEREN

Mirakelbarnet

Under Medo-Persia's regjeringstid hadde jødene fått gjenoppbygge Jerusalem og et nytt tempel der Salomos tempel engang hadde stått. Likevel måtte landet forbli under Medo-Persias herredømme. Etter Medo-Persia kom Alexander den store fra Grekenland, og tok over det meste av landområdene som hadde vært under Medo-Persia. Deretter fikk det romerske riket makten over disse områdene, som inkluderte Jerusalem. Jødene fikk leve noenlunde i fred til å praktisere sin tro, men byen var under kontroll av romere. Herodes var satt som konge over Jerusalem.

Gjennom sine forfedres skrifter ventet jødene på en Messias, som skulle komme og frelse dem fra undertrykkelse. Den offisielle forståelsen var at han skulle frelse dem fra romernes undertrykkelse, og gjøre jødene til verdens herskere. En av profetiene var at denne "Fredsyrsten" skulle komme før den tiden da en konge ikke lenger skulle sitte på Davids trone. Nå satt det en romersk hersker i slottet i Jerusalem. Hvor var det blitt av denne mannen som skulle forløse folket? Flere uvanlige hendelser hadde skjedd. En prest som het Sakarja hadde påstått at en engel hadde sagt at han skulle få et barn med sin kone Elisabet. Et barn som skulle "gå foran Ham", eller berede veien for Messias. Noen betydningsfulle vise menn fra østen hadde kommet og skapt røre i Jerusalem da de kom for å lete etter "jødenes konge" som skulle ha blitt født, og noen gjeterere hadde hevdet å ha fått englebesøk som fortalte dem det samme. Alle jødene var kjent med profetien om at Fyrsten skulle komme fra Betlehem. (Matt 2,6, Mika 5,2) Likevel var det ingen, foruten de fremmede vismennene og gjeterene, som tok bryet med å dra dit og undersøke om denne befrieren virkelig var blitt født. Kong Herodes hadde

derimot tatt dette så alvorlig at han beordret at alle guttebarn som var to år eller yngre skulle drepes, i frykt for denne kommende Jødernes konge. Ryktene om at befrierens fødsel hadde skjedd, ble vanskelig for jødene å glemme på grunn av Herodes sin brutale reaksjon.

En mann hadde dukket opp, en som hevdet han var denne befrieren, og han fikk rundt fire hundre disipler som fulgte etter ham. Han het Teudas, og ble drept. Alle som adlød ham ble spredt, og det de hadde startet ble til ingenting. Så kom det enda en mann. Han var fra Galilea, og fikk mange folk med seg. Judas het han, og også han gikk til grunne og tilhengerene hans ble spredt. Ryktet om dette barnet som skulle ha blitt født, gikk over hele landet. Likegyldigheten var likevel større en nysgjerrigheten, og denne “nye befrieren” var vel kun nok et bedrag i likhet med Taudas og Judas?

Elisabeth, som hadde fått det barnet presten fikk vite skulle “gå foran” befrieren, hadde en slektning som het Maria. Maria hadde født dette lille omstridte barnet i Betlehem. Flere og flere visste hvem denne gutten var, som flere hadde fått åpenbaring om var befrieren.

En mann hadde giftet seg med Maria til tross for at barnet hun hadde vært gravid med ikke var hans. Hun derimot, hadde hevdet at hun fortsatt var jomfru, og ikke hadde ligget med noen mann. Josef fikk bekreftet av en engel at Maria hadde fortalt sannheten. Dette stemte med jødernes profetier om barnet: “Se, jomfruen skal bli med barn og føde en sønn.” (Jes. 7,14) Barnet fikk navnet Yeshua, men er best kjent i den vestlige verden under navnet Jesus. Gutten vokste opp under fattige kår i en av jødernes minst religiøse byer. Stedet var ikke det beste stedet å vokse opp. Da gutten ble ungdom, begynte han å arbeide sammen med sin fosterfar, Josef, som tømmermann og murer. Dette var et fysisk tungt yrke. Yeshua gikk rolig gjennom tyveårene uten å vise tegn på å være en “befrier”, han

levde et vanlig liv og arbeidet som alle andre. Han hadde god fysikk, og var sterk på grunn av arbeidet han utførte hver dag.

Den unge mannen hadde flere søsken, de het Jakob, Joses, Simon og Judas. Han fikk også oppleve sorg og savn, ved at hans fosterfar døde, av fattigdom og ved mobbing.

Nazareth today.

Imens Yeshua levde dette rolige livet i en by i Galilea begynte hans slektning, som han aldri hadde møtt, å forkynne befrierens komme. Dette var Elisabets og presten Sakarjas sønn, Johannes.

Dåpen

Johannes var en modig person, som gikk forbi jødernes ledere ved å ha virksomhet uten deres tillatelse. Han ble tidlig sett på som en profet av folket, og de jødiske lederne rørte ham ikke. Johannes sa rett ut til både lederne og folket at det hjalp dem lite hvilken ætt de var hvis de ikke gjorde Guds vilje. De kunne ikke kalle seg løftets folk om de ikke holdt pakten Gud hadde laget med dem som et folk. Hvis de brøt den, var de under samme omstendigheter som folket hadde vært før, da de brøt paktene og ble overvunnet av fiender. Forholdene var fortsatt de samme; ville de holde pakten, kunne Gud beskytte dem individuelt og som et folk, men brøt de dette paktsforholdet, ville Gud la dem få

---

*The Hebrew word ‘almah in Isaiah 7,14 means “young woman”, and in the Tanakh always “a young woman of unsullied reputation”, which is why the Jewish translators of the Septuagint, the Greek version of the Tanakh prepared 200 years before Yeshua’s birth, rendered this word into Greek as parthenos, “virgin”, this is the word used at Matthew 1:23 (Quote from the Jewish Bible, David Stern)

***Y-H-V-H saves, the name is also a masculine form of yeshu’ah (Salvation)*

konsekvensene av sine egne handlinger på samme måte som andre folkeslag.

Gud kunne ha ledet flere enn vismennene og sauebøndene til Jesu fødested. Han kunne ha ledet jødernes prester og ledere dit, men da de ikke lot seg lede av Gud, mistet de denne anledningen. Dette viser at Gud ikke gjorde forskjell på verken fremmed eller jøde. De som var interessert i Guds profetier og løftet om Messias, fikk del uansett hvem de var. Derfor kom det fremmede fra Østen til Jesu krybbe, og ikke jødernes ledere. Johannes prøvde å forklare disse tingene for å få dem til å forstå at det var det indre og hva et menneske gjør som betød noe, ikke hvilken ætt de tilhørte eller hvilken posisjon de hadde. Han sa dette rett ut til både jødernes ledere, andre jøder og romere, uten å gjøre forskjell.

Johannes begynte å døpe voksne mennesker som ønsket å vende om fra det livet de levde, og som ønsket å begynne på nytt. Dåpen skulle symbolisere en ny fødsel eller et nytt liv. Flere lurte på om ikke Johannes var befrieren som skulle komme, men han sa klart ifra at han ikke var denne personen.

Plutselig en dag kom den da tretti år gamle Yeshua ned til elven hvor Johannes døpte folk. Han var en sterk og sunn mann. Johannes skjønte raskt hvem som sto foran seg, og

Dåp i Jordan elven i vårt århundrede.

utbrøt: “Jeg trenger å bli døpt av Deg, og så kommer Du til meg?” Yeshua ba likevel om at det måtte skje, og Døperen Johannes fikk se “Guds Ånd fare ned som en due” over Yeshua, og en stemme som sa: “Dette er Min Sønn, Den elskede, i Ham har Jeg velbehag.” (Matt.3,13-17) Dette var en hendelse som hadde skapte reaksjoner hos mange, og rykter begynte å gå rundt. Rett etter denne dåpen forsvant Yeshua i over en måned. Da han kom tilbake var han blitt tynn, og så meget utslitt ut. Han hadde ikke spist på førti hele dager. Yeshua fortalte senere sine disipler om flere av de tøffe prøvelsene han hadde gjennomgått i ørkenen. Da Johannes så Ham igjen, fortalte han folket at dette var “Guds lam som bærer bort verdens synd”, (Joh.1,29), og at dette var mannen han hadde sagt skulle komme. Jødene, som ventet på en stor befrier, måtte blitt skuffet da de så denne magre og utslitte unge mannen. Han var en snekker fra Nasareth, som aldri hadde gått på deres rabbinerskoler, og som kom fra et fattig og ubetydelig hjem. Det var ikke vanskelig for folk øyeblikkelig å se ned på denne unge mannen, som var så tydelig lavere stilt en dem selv.

YESHUAS VIRKSOMHET

Alene begynte Yeshua sin forkynnelse, en virksomhet som skulle komme til å vare i litt over tre år før den ville få en brutal slutt. Likevel fikk han raskt følge av flere yngre menn. Flere av dem som hadde tatt imot Døperen Johannes sin forkynnelse, tok også imot budskapet fra Johannes om at dette var Befrieren. Hvorfor Johannes kalte han for “Guds lam”, tok det likevel lang tid for de forsto. De fulgte etter Yeshua, og ba om å få være med ham hjem og høre på han. Yeshua begynte å undervise i synagogene, ute i naturen og hvor enn han fikk mulighet til det. Det var ikke bare hans forkynnelse fra Mosebøkene og profetene som vakte oppsikt, men Hans mirakler. Flere og flere mennesker kom løpende og fortalte om sykdommer de var blitt friske av ved Yeshuas hånd. De mest forhatte og uheldelige sykdommer forsvant ved denne unge mannens befaling. Ingen kunne bortforklare disse hendelsene.

Yeshua ble tidlig upopulær blant de høyerestående lærerne, eller skriftlærde, og lederne. De var vant til å bli sett opp til, og til å ha kontrollen over jødernes religiøse liv. De bestemte hva som var sannhet, og hva som var bedrag, og folk hadde tillit til dem. I tillegg hadde de egne regler som folket måtte følge. Dette var deres egne, og tidligere høytstående skriftlærdes, spesielle fortolkninger av hvordan tidligere profetord og Moseloven skulle overholdes. Nå hadde midlertidig en ung mann stått frem, en ulært mann fra en fattig og ubetydelig familie, og han fikk stadig mer og mer innflytelse iblant folket. Ikke bare innflytelse, han fikk også motstand av mange. At denne mannen skulle være Messias, Jødernes konge, ble fort mislikt. De prøvde å innlate seg i diskusjoner med ham, for å vise folket hvem som hadde krav på folkets respekt, men hver og en som

prøvde seg ble skuffet. Yeshua kjente Skriften bedre enn noen annen, og begrunnet sine handlinger ut fra disse.

Hver påske kom det jøder fra hele landet for å ofre påskelam. Påskefeiringen og offerritualet ble utført til minne om den dagen israelittene vandret ut av fangenskapet i Egypt sammen med Moses. Før de dro ut skulle alle, etter “JEG ER” sitt påbud ofre et lam. En gang da det nærmet seg påske, og folk strømmet til tempelet for å utføre offerritualet, kom også Yeshua dit. De hadde gjort hele plassen om til en handelsbod hvor de solgte offerdyr, og kjøpmenn benyttet høytiden til å tjene penger. Mennesker som hadde kommet langveisfra for å ofre, var villige til å betale hva som helst for et offerdyr, mange måtte betale overpris, og meningen bak hele offeritalet var blitt borte i larmen av pengevekslere. Da Yeshua så dette ble Han fra seg av ergrelse, og han “tømte ut pengevekslernes penger og veltet bordene”. Han sa: “Ta dette bort! Gjør ikke Min Fars hus til en handelsbod!” (Joh. 2,15-16) Ikke bare hadde han tatt en myndighet over området som bare lederene hadde, men han hadde også kalt huset for sin Fars hus. Hvem trodde han egentlig at han var? Guds Sønn? Var ikke det gudsbespottelse? Eller var han en ny bråkmaker på lik linje med Judas fra Galilea og Teudas, som også hadde skapt problemer?

Mer populær ble han ikke, da han ikke viste noen tegn til å ville gå til strid mot romerene for å ta landet tilbake. Istedet pratet han om å frigjøre mennesker fra synd. Han påstod at det de trellet under var synden, og at det var fordi de overtrådte morallovene de var i fangenskap. (Joh.8,31-36, 1.Joh 3,4) Han kalte dem rett og slett for syndere. Hvordan våget han? Lederne og folket var alle blitt stemplet som lovbrøyttere som trengte å omvende seg til å leve bedre. (Matt.5,20) Det var da ingenting galt med deres liv? Nei, det var romerne som undertrykte dem, ikke synd. Var de ikke et utvalgt folk? Hvis Gud var for dem, hvilken rett hadde da denne mannen til å kalle dem for syndere som måtte omvende seg til Gud? Nei, dette var ikke befrielsen de hadde ventet på. Den Messias de trodde på, og hadde lært om fra lærere og rabbinere, skulle være en som var stor og fryktinngytende og skulle redde dem fra romernes undertrykkelse. Messias skulle ikke være en fattigslig mann som angrep sine egne ved å kalle dem syndere.

I byen Nasareth, hvor Yeshua hadde tilbragt sin oppvekst, mislikte de enda mer ideen om at han skulle være “Jødernes konge”. De fleste kjente ham og hadde sett han vokse opp, de kjente hans mor og hans brødre. Mange følte seg bedre enn denne personen, og de kunne ikke tenke seg å være ham underlagt på noen som helst måte. Miraklene Yeshua gjorde hadde heller ikke klart å trenge gjennom stoltheten deres. Ved en anledning hvor Yeshua var i synagogen han vokste opp i, hvor han hadde

gått hver Sabbat, ble han bedt om å lese dagens skriftlesning. Han ble gitt en tekst i Jesaja. Teksten var om Messias: “Herrens Ånd er over Meg, for Han har salvet Meg til å forkynne evangeliet for de fattige. Han har sendt Meg for å helbrede dem som har et sønderknust hjerte, og for å rope ut frihet for fanger, og for at blinde skal få synet igjen, for å sette undertrykte i frihet, for å rope ut et nådens år fra Herren” (Luk. 4, 18-19, Jes.61,1-2) Mens alle i synagogen så på ham, sa han: “I dag er dette skriftordet blitt oppfylt for ørene deres”. Deretter forklarte han dem det som også Johannes hadde prøvd å si. Verken slektsbånd eller posisjon gjør dem i større grad utvalgt til frelse enn andre. Det var deres liv, deres individuelle forhold til Gud og hans pakt som avgjorde. Han sa: “Det var mange enker i Israel i Elias dager, da himmelen var stengt i tre år og seks måneder, og det kom en stor hungersnød over hele landet. Men Elia ble ikke sendt til noen av dem, bare til Sarepta i Sidon-landet, til en kvinne som var enke der. Og det var mange spedalske i Israel på profeten Elisjas tid, og ingen av dem ble rensset, bortsett fra syreren Na’aman.” (Luk.4,25-27) Til tross for at de hadde sett Yeshua vokse opp, sett han hver Sabbat i denne synagogen, ble de så rasende på ham at de forsøkte å drepe han. De drev han ut av byen på et høydedrag og skulle til å dytte han utenfor stupet, da han ved et mirakel kom seg unna. Yeshua kom sjelden tilbake til Nasareth etter dette. Det å bli forsøkt myrdet av mennesker han kjente og hadde vokst opp med, mennesker som representerte Gud i synagogen, må ha vært en vond påkjenning for han. Begynnelsen av Yeshuas misjon hadde gitt han vonde og tøffe opplevelser, men han fortsatte likevel sin virksomhet, denne gangen til mennesker som ønsket å høre.

Ved flere anledninger samlet Yeshua tusenvis av mennesker ute i naturen hvor han forkynte for dem. Menneskene strømmet på. Rykter ble spredt om at denne mannen ikke bare helbredet mennesker fra sykdommer og sinnslidelser, men at både hav og vind lød ham. Ved et tilfelle hadde Yeshua og tolv av disiplene hans dratt over Galileasjøen i en båt, og mange småbåter hadde fulgt etter ham for å se hvor de skulle. En voldsom storm hadde kommet, de store bølgene skyllet inn i båten og den var i ferd med å synke. Småbåtene som fulgte etter, var i like stor fare som båten Yeshua var i. Alle var utmatet av frykt, og våte av den piskende vinden og bølgene. Da hadde de hørt han si til uværet: “Hold fred, vær stille!” Vinden og bølgene roet seg ned, og stillheten la seg over Galileasjøen. De andre i de andre småbåtene var like forskrekket som Yeshua sine egne disipler, og i frykt og undring sa de: “Hvem kan Dette være, siden til og med vinden og sjøen adlyder Ham?” (Mark.4,36-41) Hvem var han egentlig?

FENOMENET SYND

Fenomenet synd

Yeshua fortsatte sin undervisning til tross for de jødiske ledernes motstand. Han lærte folket ut fra skriftene, om lovene de engang hadde fått gjennom “JEG ER”. Han forklarte budene nøyere, og prøvde å forklare hva som var meningen med disse lovene. De var til for at menneskene skulle leve i fred med hverandre, med de universelle lovene, og Gud. Fire av de ti budene som var blitt plassert i Paktens Ark, omhandlet å “elske Gud”, og de seks siste omhandlet å “elske sin neste.” (1.Joh.5,2. 2,3-4, Joh.14,15.14,21) Budene og lovene om hvilken mat de skulle spise, var laget for å gi menneskene trygghet i verden, og for å spare dem for lidelser og sykdommer. Han forklarte at å gjøre andre vondt og være egenkjærlige, bare ødela for personen selv og andre rundt personen. Drap, voldtekt, tyveri, egoisme, sjalusi og slike ting måtte renses ut av sjelen, for at mennesket skulle kunne være lykkelig. Han prøvde å vise at frihet ikke var å gjøre det man ville, men å være lykkelig og leve i fred med de valg man tar. Hvis en mann forbrøt seg mot en kvinne, var det frihetsberøvelse for kvinnen. Enhver handling som skadet andre fysisk eller psykisk, var å ta friheten fra et annet menneske. Yeshua kalte synd for fangenskap. Han mente det var fangenskap ikke bare for ofrene, men også for overgriperne. Mange brudd på loven starter inni personen, og kan skape angst, depresjoner, skyldfølelse, og et vondt følelsesliv som igjen ville påvirke den fysiske helsen. Derfor hadde de fått lover som skulle ivareta friheten til mennesker, for at de skulle kunne få leve trygt seg imellom, slippe sorg og elendighet, og samtidig ha fred med Gud. De som brøt disse lovene ble kalt syndere. Synd og skyld blir omtalt som det samme i Bibelen. (1.Joh.3,4. Matt.6,12) På ingen måter ville han unnskyld synd. Flere ganger hadde denne unge, uvanlige mannen vært på gråten foran folket. Hans vilje til å hjelpe fysisk og psykisk lidende,

uavhengig av om de var skyldige i sin egen ulykke eller ikke, gjorde et uslettelig inntrykk på mange. Hovedformålet hans var likevel å hjelpe mennesker til å vende om, og å få dem til å slutte med den syndige, destruktive atferden. “Hvem av dere kan overbevise Meg om synd? Og hvis Jeg sier sannheten, hvorfor tror dere Meg ikke?” Sa Han. “Den som gjør synd er syndens trell.” (Joh.8, 34.46) Yeshua, eller Jesus som vi kaller han, var klar over at det var vanskelig for mange å leve annerledes når de først levde i synd, og han hevdet han ville hjelpe de som ønsket å vende om. Hvordan kunne han hjelpe dem? Hvem var han egentlig?

Frihet fra romerne

Tidligere i israelittene historie hadde de blitt lovet frihet fra folkeslagene rundt, hvis de holdt seg til pakten. Da de likevel brøt denne pakten, tok Gud vekk beskyttelsen, og lot dem få konsekvensene av sine valg. Da de senere reformerte seg tilbake til Gud, fikk de oppleve å leve i fred. Gud kunne ikke beskytte dem framfor andre folk hvis de ikke levde rett. Hvis Gud hadde gjort dette hadde han vært urettferdig ovenfor andre mennesker og folkeslag. Det samme gjaldt for alle. Var de i et paktsforhold med Gud, og søkte å gjøre etter lovene som Gud hadde gitt for å hjelpe dem, så ville Gud kunne velsigne dem. Jesus kunne ha fridd jødene fra romernes makt, men igjen, som gjennom hele historien, gikk han rett til roten av problemet, at de levde i synd. Hvis de hadde tatt imot kallet om omvendelse som et folk, kunne Gud fullført planen for og med dem. Han ville sørge for at de hadde friheten sin slik som Gud først planla for og med dem da de inntok Det lovede landet mange år tilbake. Jødene hadde glemt dette, at de var i fysisk fangenskap på grunn av deres synd, og forventet en Messias som skulle komme å frigjøre dem uansett hva de gjorde. Gud kom ikke med et slikt tilbud. Levde de ugudelig som folkene rundt, ville de ikke få noen fordel framfor andre folk. Dermed gikk ikke Yeshua i strid med Guds tidligere kall og betingelser om hva som måtte skje for at jødene kunne få frihet fra fiendene rundt seg. Yeshua viste at han var “i går og i dag den samme, ja, til evig tid” (Heb.13,8; Ap.gj.10,34-35; Salm.67,5; Jak.2,9; Jes.56,6-7; Rom 2,11. 9,6 10,12)

Guds lov og menneskelover

Jødene skriftlærde og ledere var fortsatt fiendtlig innstilt mot Yeshua. De hadde ikke noe ønske om å godkjenne denne mannen som Messias. Jødene selv levde ikke lenger bare etter de lover og forskrifter Moses, gjennom “Jeg er” hadde gitt, men de hadde gjennom årene laget sin egen kolleksjon av ekstra regler, egen tolkninger av Moseloven og tradisjoner. Disse verkene er best kjent som Talmud og brukes fortsatt av jøder i dag. De mente at når Yeshua ikke overholdt deres ekstra regler, så viste han fiendskap mot “Jeg er” og de forskrifter de hadde fått igjennom hans profet Moses. Yeshua overholdt bevisst ikke disse ekstra påbudene som forvrengte loven. Isteden sa han til dem, til deres store forferdelse: “dere fariseere renser utsiden av begeret og fatet, men deres indre er

fullt av grådighet og ondskap” (Luk. 11,39) “Hvorfor bryter så dere Guds bud på grunn av deres egne forskrifter?” (Matt. 15,3) Yeshua påstod at de ekstra lovene de hadde lagt til, forvrenget de budene Gud hadde gitt dem, og resultatet var at de faktisk brøt hovedbudene. Meningen med nestekjær lighet som lå i budene, ble borte i deres religionsutøvelse. De var opptatt av små regler de selv hadde funnet på, mens hovedbudene i moralloven ble brutt, og de mente de representerte Gud når de påtvang folket å overholde de samme budene. I tillegg vitnet de falsk mot Yeshua, noe som var brudd på det 9 bud, og de planla mord på han som var brudd på det 6 bud. “Har ikke Moses gitt dere loven?” spurte han dem. Foran folket ble de sett på som rettskaffne, og nå ble de avslørt til ikke å være noe bedre enn andre, kanskje enda verre. De var i ferd med å miste sitt grep på folket. “Har ikke Moses gitt dere loven? Og ingen av dere holder loven! Hvorfor forsøker dere å drepe Meg?” (Joh. 7,19) sa Yeshua.

Det fjerde bud, å holde Sabbaten den syvende dag hellig som en paktsdag, hadde også blitt brutt til fordel for ekstra regler. De hadde laget så mange restriksjoner på denne dagen at alle gruete seg til den kom. Dagen hadde “Jeg er” eller “Herren” sagt skulle være “en stor glede” og en avkoblingsdag for menneskene, så de kunne ha fri fra arbeidet sitt, ha samfunn med Skaperen og nyte skaperverket. Isteden var hele poenget med denne dagen blitt borte, folk fikk ikke tenne ild, gå for mange skritt, samt en rekke andre fanatiske lover som var lagt til selve Sabbatsbudet. Blanding av Guds bud, menneskelover og tradisjoner hadde forvrenget hensikten med Guds bud og usynliggjort Guds karakter. Dermed endte det opp med at Sabbatsbudet ble brutt, selv om de selv trodde de overholdt det.

Fariseerne og de skriftlærde hadde prøvd ved hjelp av Moseloven å finne noe å ta han for, men de fant ikke noe. Han hadde ikke brutt noen av forskriftene eller budene som de hadde fått overlevert fra “Jeg er”. Jo mer de prøvde å finne på han, jo mer forarget ble de da de ikke fant noe. Likevel var det flere som løy og forvrenget ting han hadde sagt, og dette ble hovedtiltaler mot Yeshua.

Yeshua fortsatte å gjøre mirakler, og fikk 70 medhjelpere som han sendte ut for å hjelpe mennesker, helbrede og fortelle dem om hans misjon. Det var tolv disipler som sto Yeshua spesielt nær, og som var med han mesteparten av tiden. Også de ventet at Jesus skulle opprette et jordisk rike for jødene og befri dem fra romerne. De jødiske lærerne og lederne var alt i gang med sin virksomhet for å få stoppet denne mannen, som begynte å bli et mye større problem enn andre før ham. For å overbevise folket om at han var en bedrager, måtte de prøve å få det til å se ut som om det var Yeshua som var lov-bryteren, og ikke de. De måtte forsøke å bevise for folket at han fortalte vranglære, som ikke stemte med Moses og tidlige profeters skrifter om “Jeg er” og lovene.

JEG ER

JEG ER

Hvorfor skulle folket tro Han? Hvordan kunne Yeshua overtrampe tidligere høyaktede rabbinere som hadde satt disse lovene, og gjort disse tradisjonelle tolkningene av Moseslovene? Yeshua hadde ikke tillatelse til å drive sin virksomhet, og var i lederens øyne en opprører. Likevel kunne ikke folket la være å undre seg over denne mannen, som gjorde så store mirakler, og noen hadde til og med hørt rykter om at han hadde gått på vannet. Hvem var han?

Yeshua hadde ikke mye tid igjen, og hans virksomhet var i ferd med å få en brutal slutt. Nok engang dro han til tempelet og drev ut de som hadde gjort det til en handelsplass. Da han senere gikk inn i tempelet og begynte å undervise mennesker der, kom de mot han. Dette var deres område, deres tempel, de var ledere for jødene og kun de hadde makt på dette stedet. “Med hvilken myndighet gjør Du dette? Og hvem gav Deg myndigheten?” (Matt.21,23) sa de i alles påhør. Yeshua ville ikke si det igjen, for de visste allerede svaret. Han hadde alt sagt det.

Yeshua hadde påstått at han kunne gi evig liv til de som holdt fast på hans lære (Joh.8,51), men når de fortsatte å anklage ham, for de påstod at han trodde han selv var bedre enn deres forfedre Abraham og profetene, fortalte han noe som skulle forskrekke mange. Han hadde sagt det før, nå utdypet han det igjen. Mannen som kalte seg Guds Sønn, hadde ikke skapt undring for siste gang. Han påstod at han hadde eksistert før selv

Abraham: “Sannelig, sannelig sier Jeg dere: Jeg er før Abraham var.” (Joh.8,58) Ordet Jesus brukte var Ego Eimi, som var “JEG ER” sitt navn. Han sa også: “Dersom dere ikke tror at Jeg er Den Jeg er (Ego Eimi, “JEG ER”), skal dere dø i deres synder” (Joh.8,24).

“JEG ER”? Det var han som hadde vist seg i den brennende busken for Moses, som hadde vært i skystøtten over Paktens Ark og ildstøtten som hadde fulgt med dem på vandringen ut av Egypt. Det var han som hadde tatt bolig i det storslåtte tempelet Salomo hadde bygget, det var han som hadde gitt ordningen om tabernakeltjenesten, han som hadde besøkt Abraham, vært med Isak og Jakob. Kunne dette virkelig være “JEG ER”? Denne mannen, en sønn av et menneske?

Jødene, som nettopp hadde stått og anklaget ham for å være demonbesatt, nølte ikke. Denne gangen hadde Yeshua gått for langt, han måtte dø for gudsbespottelse. Øyeblikkelig, der og da, rasende, “tok de opp steiner for å kaste på Ham. Men Jesus skjulte Seg og gikk ut av tempelet. Han gikk midt imellom dem og kom forbi på denne måten.” (Joh.8,59) Ved nok et mirakel kom Jesus seg unna. Han hadde tilbudt dem evig liv, han hadde lært dem grunnen til lovene, at de var gitt for å gi mennesker frihet fra det som er ondt, Han hadde kurert nesten alle på jødernes områder for sykdom og sinnslidelse. Hvilken trussel utgjorde han egentlig? Han var en makt-trussel for lederne, en kunnskapstrussel for de lærde, en trussel mot menneskenes egne regelverk som undertrykte folket, en trussel for de som ønsket å gjøre synd.

Han hadde blitt offentlig anklaget for å være en samaritaner, løgner, besatt av demoner og lovbryter. Ingen kunne bortforklare hans mirakler og kontroll over naturlover, men deres største angrep mot ham, var å påstå det var onde makter som sto bak dette. De gjorde sort til hvitt og hvitt til sort, og han ble anklaget for å arbeide for Satan selv. Dette skremte mange av folket vekk fra Yeshua. Var det ikke tryggere å høre på lederne? Hadde ikke de erfaring og visdom nok til å vurdere dette rett? Var de ikke i tillegg mer utdannet og mye eldre enn Yeshua var?

Yeshua hadde påstått at han ikke var kommet “for å oppheve loven eller profetene”, men for å “oppfylle”. “Jeg er” hadde røpet mange år tidligere til profeten Jeremia: “Dager kommer, sier Herren, da Jeg skal slutte en ny pakt med Israels hus og med Judas hus, ikke slik som den paktet Jeg sluttet med deres fedre på den dagen Jeg tok dem ved hånden for å lede dem ut av landet Egypt. De brøt Min pakt, selv om Jeg var deres ekte-mann, sier Herren. Men dette er den paktet Jeg skal slutte med Israels hus etter de dager, sier Herren: Jeg skal legge Min lov i deres indre og skrive den på deres hjerter. Jeg skal være deres Gud, og de skal være Mitt folk. Da skal de ikke lenger lære hverandre, hver

mann sin neste, og hver mann sin bror, og si: “Kjenn Herren!” For de skal alle kjenne Meg, fra den minste til den største, sier Herren. For Jeg skal tilgi deres misgjerning, og deres synd skal Jeg ikke minnes mer.” (Jer. 31,31-34)

Hvorfor hadde “JEG ER” kommet til jorden som et menneske, og hva var det han forsøkte å gjøre? Hvorfor kom han ikke som en konge med myndighet i stedet for en fattigslig mann fra en av jødernes mest ugudelige byer? Hva var egentlig planen hans? Mange spørsmål plaget disiplene, men de hadde ennå ikke gitt opp håpet om at Yeshua som de elsket og trodde på, skulle ta kontrollen over landet. Johannes som hadde døpt Yeshua hadde kalt han “Guds lam, som bærer verdens synd”. Hvorfor hadde Johannes sammenlignet deres kommende konge med en av lammene som ble ofret i helligdomstjenesten? Yeshua prøvde å forklare dem, men de forsto ikke helt hva han mente.

Lasarus

Yeshua hadde påstått at han kunne gi evig liv til de som søkte ham. En påstand som hadde blitt latterliggjort, og gitt ham stemplet gudsbespotter enda en gang. Likevel var ikke Yeshua opptatt av å bevise at han snakket sant for sin egen skyld, men å overbevise dem, så de kunne tro at det virkelig var mulig for dem å få evig liv. Noe som skulle være en gledens nyhet for enhver. En av Yeshua sine venner, Lasarus, hadde dødd mens Yeshua var sammen med sine disipler og forkynte. Han fikk melding om at Lasarus var syk, men til disiplenes forbauselse valgte Yeshua ikke å dra til han med en gang. De ble hvor de var enda to dager. Så sa han til disiplene sine: “Vår venn Lasarus sover, men Jeg drar for å vekke ham opp” Da de ikke forsto hva Han mente sa Han det rett ut: “Lasarus er død”. (Joh.11,11.14) Da Yeshua kom dit hadde Lasarus allerede ligget i graven i fire dager. Mange av jødene hadde kommet for å sørgе sammen med Lasarus sine to søstre, Martha og Maria. Yeshua hadde igjen hevdet å ha makt til å gi liv: “Jeg er oppstandelsen og livet. Den som tror på Meg, skal leve, selv om han dør.” (Joh.11,25) “Da Jesus kom bort til graven, blir Han igjen opprørt i Sitt indre. Graven var en hule, og en stein lå foran den. Jesus sier: “Ta bort steinen!” Marta, den avdødes søster, sier til Ham: “Herre, han lukter allerede, for det er jo den fjerde dagen.” Jesus sier til henne: “Sa Jeg deg ikke at hvis du tror skal du se Guds herlighet?” Da tok de steinen bort fra stedet der den døde mannen lå. Jesus løftet blikket og sa: “Far, Jeg takker Deg for at Du har hørt Meg. Jeg vet Du alltid hører Meg, men på grunn av folkemengden som står rundt her sa Jeg dette, for at de skal tro at det er Du som har sendt Meg.” Da Han hadde sagt alt dette, ropte Han med høy røst: “Lasarus, kom ut hit!” Han som hadde vært død, kom ut, ombundet på hender og føtter med likklær. Ansiktet hans var omhyllet av en svette duk. Jesus sier til dem: “Løs ham og la ham gå!” Mange av de jødene som var kommet til Maria, og som hadde sett det Jesus gjorde, kom da til å tro på Ham.” (Joh.11, 38-45)

Yeshua var nå blitt litt over 33 år, og det var over tre år siden han forlot hjemmet og jobben sin for å begynne sin virksomhet. Allerede i begynnelsen hadde han møtt stor motgang, men han hadde likevel fått flere tilhørere enn noen andre. Hans gode gjerninger for de syke hjalp ingenting; lederene for folket hadde bestemt seg; han måtte vekk. Det hadde alt blitt gjort attentatforsøk mot ham, men de hadde mislykkes. De hadde egentlig heller ikke lov til å utføre en offentlig henrettelse uten romerenes samtykke. For at han skulle bli offentlig henrettet, måtte han finnes skyldig i å ha brutt romersk lov eller utgjøre en trussel for romerne. De begynte å utforme en plan, alt i Guds navn. De mente de gjorde det beste for alle. En av Yeshua sine tolv nærmeste disipler hadde tatt kontakt med dem, og for tretti sølvpenge sa han seg villig til å føre dem dit Yeshua var, slik at de kunne arrestere ham og føre han for retten.

NATTVERDEN

Nattverden

Yeshuas siste kveld i frihet tilbrakte han med sine tolv disipler. Det var påske og det var etter tradisjonen vanlig å samles til påskemåltid. Retten besto av lam og usyret brød. Ikke lenge før hadde flere av disiplene diskutert hvem av dem som skulle være størst, og hvem som skulle ha høyest stilling hos Yeshua etter han hadde blitt gjort til konge. Nå var de alle samlet rundt bordet. “Det hadde også oppstått et annet stridsspørsmål. Ved et festmåltid var det skikk og bruk at en tjener vasket gjestenes føtter, og ved denne anledningen var de vanlige forberedelser gjort. Vannkrukke, fat og håndkle var på plass, klart til fotvaskingen. Men det var ingen tjener til stede. Derfor var det disiplenes plikt å utføre denne handlingen. Men hver av disiplene gav etter for sin sårede stolthet og bestemte seg for at han ikke ville påta seg tjenerens rolle” (Slektenes Håp, s.490, E.G.White) Mannen som hevdet han var “Jeg er”, medskaper av jorden, reiser seg fra bordet. Disiplene stirrer på han. Yeshua tar et håndkle og binder det rundt seg. “Deretter fyller Han vann i et fat, og begynner å vaske disiplene føtter og tørke dem med håndkleet Han har rundt Seg.” Alle er tause. “Forstår dere hva Jeg har gjort med dere?” sa Han. Yeshua vrent på hele bildet av verdslig tankegang om storhet og stilling. “Dere er alle brødere” hadde Han sagt til dem tidligere. Det var umulig for dem å sette seg selv høyt uten å undertrykke noen av de andre. De kunne ikke ha en høy stilling uten å gjøre en annens stilling lav. Jesus ønsket at de skulle se på hverandre som likeverdige. “Forstår dere hva Jeg har gjort med dere? Dere kaller Meg Mester og Herre og det med rette, for det er Jeg. Hvis da Jeg som er deres Herre og Mester, har vasket føttene deres, skylder også dere å vaske føttene til hverandre. Nå har Jeg gitt dere et eksempel, for at dere skal gjøre som Jeg har gjort mot dere. Sannelig, sannelig sier Jeg dere: En tjener er ikke

større enn sin herre. Heller ikke er den som er utsendt, større enn han som har sendt ham. Hvis dere skjønner dette, er dere salige, så sant dere gjør det.” (Joh.13,12-17)

Mens de spiste, tok Yeshua et brød, takket, brøt det, gav disiplene og sa: “Ta et! Dette er Mitt legeme.” Og Han tok en kalk, takket, gav dem og sa: “Drikk alle av den! For dette er Mitt blod, den nye pakts blod, som utgytes for mange til syndenes forlatelse.” (Matt.26,26-28) Disiplene tok del, men dette var likevel noe nytt for dem. Den nye pakt? Den nye pakts blod?

Yeshua prøvde å berede dem på at han skulle bli borte. Han sa: “Den som tror på Meg, han skal gjøre de gjerningene Jeg gjør. Han skal gjøre større gjerninger enn disse, for Jeg går til Min Far.” “Hvis dere blir i Meg og Mine ord blir i dere, kan dere be om hva dere vil, og det skal bli gjort for dere.” Disiplene hadde ofte uttrykt sin hengivenhet til Yeshua, men han ville at de skulle forstå hele hensikten med hans ønske for dem og menneskene. “Hvis dere elsker Meg, så hold Mine bud” “Den som har Mine bud og holder dem, han er den som elsker Meg. Og den som elsker Meg, skal bli elsket av Min Far, og Jeg skal elske ham og åpenbare Meg for Han.” Han advarte dem om at de ville få det vanskelig, men forsikret dem: “Fred etterlater Jeg dere, Min fred gir Jeg dere. Ikke som verden gir, gir Jeg dere. La ikke hjertet forferdes, og la det heller ikke gripes av frykt! (Joh, 14,12.15.21.27; 15,7) Han forklarte dem at de kom til å bli forfulgt av sine egne. “Jeg sa til dere: En tjener er ikke større enn sin herre. Har de forfulgt Meg, skal de også forfølge dere.” “De skal utstøte dere av synagogene. Ja, den tid kommer da hver den som dreper dere, skal tro han gjør Gud en tjeneste. Dette skal de gjøre mot dere fordi de ikke har kjent verken Faderen eller Meg.” (Joh.15,20 16,2-3)

FOR RETTEN

For retten

Den natten dro de til et område nedenfor Oljeberget kalt Getsemane. Yeshua var oppe hele natten i angst og bønn. Han begynte å grue seg til det han nå villig skulle begi seg ut på. Han sa til dem: “Min sjel er dypt bedrøvet, like til døden.” (Mark.14, 34) Likevel skjønte de ikke hva det var som kom til å skje, de håpet fortsatt på at Yeshua skulle berope seg som konge.

Iblant trærne og det stummende mørket kom en folkemengde mot Yeshua og disiplene. De bar på sverd og stokker. Det var yppersteprestene, de skriftlærde og de eldste som hadde sendt dem. I blant dem var den ene disippelen som hadde gjort avtale med lederne. Disippelen som forrødte Yeshua, hadde gitt dem et tegn på hvem det var som skulle gripes. Han gikk bort til Yeshua å ga ham et kyss.

Han sa: “Hvem leter dere etter?”

De svarte Ham: “Jesus fra Nasareth”

Jesus svarte da: “Jeg er” (Ego Eimi)

Da Han sa Guds navn trakk de seg tilbake og falt til jorden.

Da spurte Han dem igjen: “Hvem er det dere leter etter?”

Og de sa: “Jesus fra Nasareth.”

Jesus svarte: “Jeg har sagt dere at Jeg er. (Ego Eimi) Hvis dere leter etter Meg, så la disse gå sin vei.” (Joh.18,1-8)

Flere fra folkehopen gikk frem og grep Yeshua.

Disiplene var forvirret og den ene gikk impulsivt til kamp ved å trekke frem et

sverd. Disippelen slo sverdet mot yppersteprestens tjener og hogg øret av han. Jesus derimot “rørte ved øret hans og helbredet han” Han sa: “Stikk sverdet ditt tilbake i sliren...Eller tror du ikke at Jeg i denne stund kan be Min Far, og Han vil sende Meg mer enn tolv legioner engler?” Han snudde seg mot folkemegden. “Er dere kommet ut som mot en røver, med sverd og stokker

for å fange Meg? Jeg satt daglig sammen med dere og lærte i tempelet, men dere grep Meg ikke.” (Matt.26,51-55.) Da disiplene så faren i situasjonen, og Yeshua som ble grepet, rømte de alle hver sin vei i frykt. Yeshua var alene igjen med mobben.

“I hast førte de Jesus av sted over Kedronbekken, forbi hager og olivenlunder og gjennom

View over the Mount of Olives and Gethsemane.
Below. From Gethsemane Christ was taken through the Kidron Valley.

gatene i den sovende byen. Det var over midnatt, og støyen fra folkehopen som fulgte ham, lød skjærende i den stille natteluft. Jesus var bundet og ble voktet nøye. Det var smertefullt for Ham å bevege seg. Men de som hadde grepet han, skyndte seg ivrig av sted med ham til den tidligere øverstepresten Annas residens. Annas var overhodet for den prestefamilien som hadde ansvaret for tjenesten. Av aktelse for hans alder anerkjente folket ham som øversteprest. Hos ham søkte man råd, og det han tilrådet, ble fulgt som om det var Guds egen røst. Han måtte være den første til å møte Jesus som nå var fange i prestens makt. Han måtte også være til stede under forhøret av ham, fordi de fryktet at den mindre erfarne Kaifas ikke skulle være i stand til å oppnå det som var deres hensikt. Ved denne anledningen ville de benytte seg av hans sluhet, list og skarpsindighet, for de måtte i alle fall være sikre på å få Jesus dømt.

Formelt skulle han forhøres av Det høye råd, men Annas foretok et foreløpig forhør av ham. Under det romerske styret kunne Rådet ikke avsi dødsdom. Det kunne bare forhøre en fange og avsi en dom som skulle stadfestes av de romerske myndigheter. Det var derfor nødvendig å komme frem med slike anklager som romerne ville betrakte som kriminelle. De måtte dessuten finne en anklage som også etter jødernes oppfatning ville føre til domfellelse.

Ikke så få av prestene og rådsherrene var blitt overbevist av Kristi undervisning. Det var bare frykten for å bli utstøtt fra synagogen som hindret dem i å bekjenne ham. Prestene husket godt innvendingen Nikodemus tidligere hadde kommet med: “Vår lov dømmer vel ikke en mann før han er blitt forhørt, og en vet hva han har gjort?” Den gangen hadde dette ført til at rådsmøtet ble avbrutt, og deres planer ble forpurret. Nå ble ikke Josef fra Arimatea og Nikodemus innkalt. Men det var andre som kanskje ville våge å uttale seg og hevde rett og rettferdighet. Forhøret måtte bli ledet på en slik måte at Rådets medlemmer ble enige om å ta standpunkt mot Jesus.

Det var to anklager som prestene ønsket å fremme. Hvis man kunne bevise at Jesus var gudsbespotter, ville han bli fordømt av jødene. Hvis han ble erklært skyldig i oppvigleri, ville romerne sikkert dømme ham. Annas prøvde først å få fastslått den andre av disse anklagene. Derfor spurte han Jesus ut om hans disipler og hans lære, i håp om at han skulle si noe som kunne gi ham bevismateriale som han kunne benytte. Han hadde til hensikt å lokke frem en eller annen uttalelse til bevis for at Jesus prøvde å danne en hemmelig organisasjon i den hensikt å opprette et nytt rike. Deretter ville prestene kunne overlevere ham til romerne som en fredsforstyrrer og opprørsleder.

Kristus leste prestens hensikt som en åpen bok. Som om han så inn i dypet av anklage-rens sjel, avviste han at det fantes noen hemmelig overenskomst mellom ham og dem som fulgte ham, eller at han samlet dem i hemmelighet for å kunne skjule sine planer. Han hadde ingen hemmeligheter når det gjaldt hans hensikter og hans lære. “Jeg har talt åpent og fritt til alle,” svarte han. “Alltid har jeg undervist i synagoger og i templet, der alle jøder kommer sammen; i det skjulte har jeg ikke talt.”

Jesus viste hvilken motsetning det var mellom hans egen måte å virke på og de metodene hans anklagere brukte. I månedsvis hadde de vært på jakt etter ham og forsøkt å legge en felle for ham og få ham fremstilt for en hemmelig domstol. Ved falsk edsavleggelse kunne de oppnå det som var umulig ved hederlige midler. Nå holdt de på å gjennomføre sine hensikter. Når han ble pågrepet ved midnattstider av en pøbelhop, når han ble hånet og mishandlet før han var dømt, eller endog anklaget, var det deres arbeidsmetode, men ikke hans. Deres handlemetode var i strid med loven. Deres egne regler slo fast at ethvert menneske skulle bli behandlet som uskyldig inntil det motsatte var bevist. Prestene var faktisk domfelt av sine egne regler. Henvendt til ham som spurte ham ut, sa Jesus: “Hvorfor spør du meg?” Hadde ikke prestene og rådsherrene sendt ut spioner som skulle overvåke hans bevegelser og rapportere hvert eneste ord han sa? Hadde ikke disse

utsendingene vært til stede hver gang folk kom sammen, og underrettet prestene om alt han hadde sagt og gjort? “Spør heller dem som har hørt Meg, hva jeg har talt til dem. De vet hva jeg har sagt.”

Den bestemte måten Jesus svarte på, gjorde Annas taus. Han fryktet for at Kristus skulle si noe om hans handlemåte som han helst ville holde skjult. Derfor sa han ikke mer til ham denne gangen. En av vaktene ble sint da han så at Annas var bragt til taushet. Han slo Jesus i ansiktet og sa: “Er det slik du svarer øverstepresten?” Rolig svarte Jesus: “Har jeg sagt noe galt, så før bevis for det! Men var det rett det jeg sa, hvorfor slår du meg da?” (Slektenes håp, s.529-530, E.G.White)

Yeshua blir så igjen avhørt, denne gangen av ypperstepresten Kaifas. Mange som mislikte Jesus, hadde stått frem og fortalt løgnehistorier, likevel var deres argumenter for tynde til å domsfelle han. “Selv om mange falske vitner kom frem, fant de ikke noe. Men til slutt kom to falske vitner frem, og de sa: “Denne Mannen har sagt: Jeg kan ødelegge Guds tempel og bygge det opp på tre dager” Og ypperstepresten reiste seg og sa til Ham: “Svarer du ikke? Hva er det disse mennene vitner imot Deg?” Men Jesus tidde. Og ypperstepresten svarte og sa til Ham: “Jeg tar Deg i ed ved Den levende Gud for at Du skal si oss om Du er Messias, Guds Sønn!” Jesus sier til ham: “Det er som du sa. Men Jeg sier dere: Fra nå av skal dere se Menneskesønnen sitte ved Kraftens høyere hånd og komme på himmelens skyer.” Da flerret ypperstepresten sine klær og sa: “Han har spottet Gud! Hva skal vi med flere vitner? Se, nå har dere hørt Hans gudsbesottelse! Hva mener dere?” De svarte og sa: “Han fortjener døden.” Da spyttet de Ham i ansiktet og slo Ham med knyttneven. Og andre slo Ham med håndflaten. Og de sa: “Profeter for oss, Kristus! Hvem er det som slår Deg.” (Matt.26,60-68)

Det jødiske rådet hadde bestemt dommen. Nå måtte de få overbevist den romerske autoritet til å få Yeshua henrettet. “Da morgenen kom, la alle yppersteprestene og folkets eldste planer slik at de kunne få tatt livet av Jesus. Og da de hadde bundet Ham, førte de Ham bort og overlot Ham til Pontius Pilatus, landshøvdingen.” “De begynte å anklage Ham og sa: “Vi fant Denne som holdt på med å forderve folket. Han gir forbud mot å betale skatt til keiseren og sier at Han selv er Kristus, en Konge. Da spurte Pilatus Ham og sa: “Er Du jødernes Konge?” Han svarte med å si: “Du sier det.” Så sa Pilatus til yppersteprestene og folkemengden: “Jeg finner ingen skyld hos Dette Mennesket.” Men de ble enda mer voldsomme og sa: “Han oppvigler folket ved å undervise over hele Judea. Han begynte i Galilea og har nå kommet til dette stedet.” Da Pilatus hørte om Galilea, spurte han om Dette Mennesket var galileer. Så snart han fikk vite at Han tilhørte Herodes’ myndighetsområde, sendte han Jesus til Herodes, som også var i Jerusalem på den tiden.” (Matt.27,1-2 Luk.23,2-7)

Herodes var mannen som hadde vært ansvarlig for at Døperen Johannes ble halshogd. “Da Herodes så Jesus, ble han meget glad. Han hadde i lang tid ønsket å få se Ham,

for han hadde hørt mye om Ham, og han håpet å få se Ham gjøre et eller annet tegn. Så spurte han Ham ut med mange ord, men Jesus svarte ham ingenting.” (Luk.23,8-9) Yppersteprestene og de skriflærde som hadde fraktet Yeshua til Pilatus for å få ham dømt, hadde også vært med til Herodes. For at ikke Herodes skulle slippe Yeshua fri, var de på pletten for å fortelle ham alt det Yeshua var skyldig i. Herodes nyskjerrighet til Yeshua ble fort omgjort til sinne da Yeshua nektet å svare han på hans spørsmål. Hans anmodninger til Yeshua om å utføre et mirakel for å bevise sine påstander om å være Guds Sønn ble også møtt med taushet. “Herodes og soldatene hans behandlet Ham da med forakt og spottet Ham. De kledde Ham i en praktfull kappe og sendte Ham tilbake til Pilatus.” (Luk.23,11) Mannen som hevdet å være Guds Sønn, “Jeg er”, som hadde vært med på å skape jorden, naturen, dyrene og menneskene, ble nå latterliggjort av menneskene. Da de kledde han som en konge var det for å gjøre narr av hans påstand om å være Guds Sønn, Kongenes konger.

Pilatus hadde prøvd å fraskrive seg ansvaret ved å sende Yeshua til Herodes. Han hadde håpet Herodes ville ta avgjørelsen om hva som skulle skje med Yeshua, men det gjorde han ikke. Igjen sto Pilatus i den situasjonen hvor jødernes ledere og mye av folket la enormt press på ham, for at han skulle dømme Yeshua til døden som de hadde forlangt. Deres forsøk på å fremstille Yeshua som en som gjorde opprør mot Keiseren selv og mot romerne, gjorde Pilatus redd. Det kunne gå ut over han hvis lederne hans fikk vite at han hadde satt fri en mulig opprører. Jødene derimot hadde ikke fremlagt klare bevis på denne påstanden, og Pilatus tvilte på at de var sanne. Pilatus ville sette Yeshua fri, men var redd konsekvensene. Han håpet derfor at jødene selv ville trekke tilbake dommen de hatt satt på Yeshua, at han måtte dø. “Da Pilatus hadde kalt sammen yppersteprestene, rådsherrene og folket, sa han til dem: “Dere har ført Dette mennesket til meg, som En som villeder folket. Og se, jeg har nå forhørt Ham i påhør av dere. Men jeg har ikke funnet noen skyld hos Dette Mennesket, slik som dere har anklaget Ham for. Nei, heller ikke Herodes fant noen skyld, for jeg sendte dere tilbake til ham. Og se, Han har ikke gjort noe som fortjener døden. Jeg vil derfor piske Ham og løslate Ham.” På høytiden var det vanlig å løslate en fange for dem, den som de bad om. Og det var en som hette Barabbas som satt lenket sammen med noen andre opprørere. De hadde begått mord under opprøret. Så skrek folkemengden høyt og begynte å be Pilatus om å gjøre det slik som han alltid hadde gjort for dem. Men Pilatus svarte dem med å si: “Vil dere at Jeg skal løslate jødernes Konge for dere?” For han visste at det var på grunn av misunnelse yppersteprestene hadde overgitt Jesus til ham. Men yppersteprestene hisset opp folkemengden, for at han i stedet skulle løslate Barabbas for dem. Pilatus talte igjen til dem: “Hva vil dere da at jeg skal gjøre med Ham som dere kaller jødernes konge? Så skrek de på ny: “Korsfest Ham!” Pilatus så på Jesus som ikke hadde gjort noe ondt og deretter på Barrabas som var en morder. Hvorfor hatet de Jesus så intenst? Hvordan kunne de heller ønske en morder fri? “Da sa Pilatus til dem: “Hva ondt har Han gjort?” Men de skrek bare enda høyere: “Korsfest Ham!” Og Pilatus som gjerne ville gjøre

folkemengden til lags, løslot Barabbas for dem. Og etter at han hadde latt Ham piske, overgav han Jesus til å bli korsfestet.”

Jødene hadde ikke bare gjort et fysisk valg, men også et teologisk valg. Yeshua hadde helbredet hundrevis av mennesker, han hadde forsvart Guds lov og oppfordret mennesker til å endre livene sine til det bedre, for deres egen skyld. Da de valgte Barabbas, gjorde de et symbolsk og konkret valg imot Gud, hans lov og all rettferdig menneskebehandling. De hadde tatt standpunkt ikke bare mot personen Yeshua, men også mot alt det Yeshua sto for.

“Så tok Pilatus Jesus og lot Ham piske.” “Landshøvdingens soldater tok deretter Jesus med seg inn i borgen, og de samlet hele vaktstyrken rundt Ham. Og de kledde av Ham og tok på Han en skarlagensfarget kappe. Etter å ha flettet en krone av torner, satte de den på hodet Hans, og gav Ham et rør i Hans høyre hånd. Og de bøyde kne for Ham og spottet Ham og sa: “Vær hilset, Du jødernes Konge!” Så spyttet de på Ham og tok røret og slo Ham i hodet.” Tross at Pilatus hadde gått med på å la Yeshua bli korsfestet gjorde han enda et forsøk på å overtale folkemassen til å angre sin beslutning. Det rant blod nedover ansiktet til Yeshua fra tornekrone, blåmerker fra slag og merker etter mishandlingen hadde gjort Ham ugjenkjennelig. Hele kroppen til Yeshua var blodig etter å ha blitt pisket og Han kunne såvidt stå oppreist. “For Han var skamfert så Han ikke var som en mann å se til” “Så gikk Pilatus ut igjen og sier til dem: “Se jeg fører Ham ut til dere for at dere skal vite at jeg ikke finner noe skyld hos Ham. Da kom Jesus ut, og Han bar tornekrone og purpurkappen. Og Pilatus sier til dem: “Se Det Mennesket!” Da yppersteprestene og vaktene så Ham, ropte de og sa: “Korsfest Ham, Korsfest Ham!” Pilatus sier til dem: “Ta Ham dere og korsfest Ham, jeg finner ingen skyld hos Ham.” Jødene svarte ham: Vi har en lov, og etter vår lov er Han skyldig til å dø, for Han har gjort Seg Selv til Guds Sønn.” Da Pilatus hørte dette snakket, ble han enda reddere. Han gikk på ny inn i borgen og sier til Jesus: “Hvor er du fra?” Men Jesus gav ham ikke noe svar. Da sier Pilatus til Ham: “Vil Du ikke snakke med meg? Vet Du ikke at jeg har makt til å korsfeste Deg, og makt til å løslate Deg?” Jesus svarte: “Du hadde ingen som helst makt over Meg hvis den ikke hadde vært gitt deg ovenfra. Derfor har han som overgav Meg til deg, større synd.” Fra da av prøvde Pilatus å løslate Ham, men jødene ropte og sa: “Hvis du lar Denne gå, er du ikke keiserens venn. Hver den som gjør seg selv til konge, taler imot keiseren.” Da Pilatus hørte dette ordet, førte han Jesus ut og satte seg i dommersetet på den plassen som kalles Helleplassen, på hebraisk Gabbata. Nå var det forberedelsesdagen til påsken og omkring den sjetten time. Og Pilatus sier til jødene: “Se, kongen deres!” Men de ropte: “Bort med Ham, bort med Ham, korsfest Ham!” Pilatus sier til dem: “Skal jeg korsfeste Kongen deres?” Yppersteprestene svarte: “Vi har ingen annen konge enn keiseren!” Da overgav han Ham til å korsfestes. Så grep de Jesus og førte Ham bort.” (Luk.23,13-16; Mark.15,6-15; Matt.27,27-31; Joh.19,4-16; Jes.52,14)

HENRETTELSEN

Henrettelsen

Yeshua måtte selv bære sitt kors til henrettelsesstedet. Dette var en helt vanlig prosedyre. Den behandlingen Yeshua hadde fått, piskingene, slagene og det at han ikke hadde fått noe søvn siden natten før pågripelsen, gjorde det vanskelig for en nå fysisk svak og utmattet mann å bære det tunge korset helt alene. “En mann som da kom forbi, Simon fra Kyrene, far til Alexander og Rufus, tvang de til å bære korset Hans. Han kom ute fra marken. Og de førte Ham til stedet Golgata, som betyr Hodeskalle-stedet.” “En stor folkemengde fulgte Ham, og det gjorde også noen kvinner som sørget og klaget over Ham” “Det var også to andre, to forbrytere, som ble ført ut sammen med Jesus for å henrettes. Da de kom til det stedet som kalles Golgata, korsfestet de Ham der. Forbryterne ble også korsfestet, den ene på Hans høyre side og den andre på Hans venstre side. Men Jesus sa: “Far, forlat dem, for de vet ikke hva de gjør.” De delte klærne Hans mellom seg og kastet lodd om dem. Folket stod og så på. Men også rådsherrene som var sammen med dem, spottet og sa: “Han har frelst andre. La Ham nå frelse Seg Selv hvis Han er Kristus, Guds utvalgte.” Også soldatene spottet Ham, og de kom og tilbød Ham sur vin og sa: “Hvis Du er jødenes konge, så frels Deg Selv.” Over Ham var det også laget en innskrift med greske, latinske og hebraiske bokstaver: **DETTE ER JØDENES KONGE.**” “Denne tittelen fikk mange av jødene lese, for stedet der Jesus ble korsfestet lå nær byen, og det var skrevet på hebraisk, gresk og latin. Derfor sa jødenes yppersteprester til Pilatus: “Skriv ikke jødenes Konge, men at Han sa: Jeg er jødenes Konge.” Pilatus svarte: “Det jeg skrev, det skrev jeg.” Da soldatene hadde korsfestet Jesus, tok de

klærne Hans og delte dem i fire deler, en del til vær soldat. De tok også kjortelen. Men kjortelen var uten søm, vevd fra toppen i ett stykke. Derfor sa de til hverandre: “La oss ikke rive den i stykker, men kaste lodd om den for å se hvem som skulle ha den.” Det var for at skriften skulle bli oppfylt som sier: “De delte Mine klær mellom seg, og om Min kjortel kastet de lodd.” “De som gikk forbi, spottet Ham, ristet på hodet og sa: “Nå! Du som river ned tempelet og bygger det opp på tre dager, frels Deg Selv og kom ned fra korset! På samme måten spottet også yppersteprestene Ham seg imellom, sammen med de skriflærde, og de sa: “Andre har Han frelst, men Seg Selv kan Han ikke frelse. La Kristus, Israels Konge, nå stige ned fra korset, så vi kan se og tro.”

Gjennom Kong David utrykte Yeshua hvordan han hadde det under henrettelsen: “Jeg er en mark og ikke et menneske. En hån blant mennesker og foraktet av folket. Alle som ser Meg, spotter Meg. De åpner munnen på vidt gap, de rister på hodet og sier: “Han stoler på Herren, la Ham utfri Ham... De gaper mot Meg med sin munn... Jeg blir utøst som vann, og alle Mine bein skiller seg fra hverandre. Mitt hjerte er som voks. Det har smeltet inni Meg. Min kraft er tørket inn som et potteskår, og Min tunge henger fast ved ganen... Jeg er omringet av hunder. De ondes forsamling har omsluttet Meg. De har gjennomboret Mine hender og Mine føtter. Jeg kan telle alle Mine bein. De ser, ja, de stirrer på Meg. De deler Mine klær mellom seg, og om Min kjortel kaster de lodd.” (Salm.22, 7-19; Mark.15,21-22; Luk.23,27; Luk 23,32-38; Joh.19,20-24; Mark.15,29-32)

YESHUA DØR OG BEGRAVES

Yeshua dør og begraves

“Fra den sjette til den niende time ble det mørke over hele landet. Og omkring den niende time ropte Jesus med høy røst og sa: “Eli, Eli, lamà sabaktàni?” Det betyr: “Min Gud, Min Gud, hvorfor har Du forlatt Meg?” Da noen av dem som stod der hørte det, sa de: “Han roper på Elia!” Straks sprang en av dem og hentet en svamp, fylte den med sur vin og satte den på et rør og gav Ham å drikke. De andre sa: “La Ham være! La oss se om Elia kommer og frelser Ham!”

Og Jesus ropte igjen med høy røst og oppgav ånden. Og se, forhenget i tempelet revnet i to fra øverst til nederst. Og jorden skalv, og fjellene revnet... Men da høvedsmannen og de som var med ham -de som holdt vakt over Jesus - så jordskjelvet og det som hadde skjedd, ble de grepet av stor frykt og sa: Sannelig, Han var Guds Sønn!” “Siden det var beredelsesdagen, og for at de døde legemene ikke skulle bli hengende på korset på sabbaten - denne sabbaten var nemlig en høytidsdag -, bad jødene Pilatus om at beina skulle bli brutt på dem, og at de måtte bli tatt bort. Da kom soldatene og brøt beina på den første og den andre som var korsfestet sammen med Ham. Men da de kom til Jesus og så at Han allerede var død, brøt de ikke beina Hans. Men en av soldatene stakk Ham i siden med et spyd, og straks kom det ut blod og vann.” (Matt.27,45-54; Joh.19,31-34)

“Josef fra Arimatea var en disippel av Jesus, men han var det i hemmelighet av frykt for jødene. Nå spurte han Pilatus om han kunne få ta ned Jesu legeme. Og Pilatus gav ham tillatelse til det. Så kom han og tok ned Jesu legeme. Nikodemus, som første gangen kom til Jesus om natten, kom også. Han hadde med seg en blanding av myrra og aloe, omtrent hundre pund. Så tok de Jesu legeme og svøpte det inn i lintøy med velluktene salveolje, slik jødenes begravelsskikk er. På det stedet Han var blitt korsfestet, var det

en hage, og i hagen var det en ny grav som ingen ennå var blitt lagt i. Der la de Jesus, av hensyn til jødene forberedelsesdag, for graven var like ved.” “Og han (Josef) veltet en stor stein foran gravåpningen, og så gikk han bort” (Joh.19,38-42; Matt.27,60)

Disiplenes forventninger hadde falt i grus. Mannen de trodde så inderlig hadde vært Messias, var nå blitt torturert og drept. Yeshua hadde utført så mange mirakler, til og med storm og uvær hadde adlydt ham, men likevel hadde Yeshua ikke gjort noe forsøk på å stoppe henrettelsen. Skulle ikke Yeshua bli kronet til konge og herske i all evighet? Var det ikke det profetiene hadde sagt? Hvorfor i all verden skulle Yeshua dø? Hadde de tatt feil, var denne mannen bare en bedrager? De hadde hatt et nært forhold til Yeshua, ikke bare hadde han vært deres lærer, men også deres venn. Disiplene var knust. Flere av dem hadde overvært henrettelsen, og Jesu mor og flere av Jesu venner hadde holdt seg i nærheten da Yeshua hang på korset. Johannes hadde blitt ved korset selv etter Yeshua døde, og da soldaten stakk sverdet i Jesu side og blod og vann kom ut, bevitnet han dette.

Det var blitt sabbat, hviledagen som “Jeg er” hadde skrevet inn som det fjerde bud i ti

A drawing of soldiers onto an image of Christ's tomb in The Garden Tomb. On the right side of the tomb you can see a long earthquake crack. This Bible says there was an earthquake when Christ rose from the dead. The earthquake crack here is evidence of the Bible's credibility.

budsloven. En dag som skulle være til minne om Skaperen. Da Han hadde skapt alt på jorden og også menneskene står det: "På den sjuende dagen fullendte Gud Sitt verk, det Han hadde gjort, og på den sjuende dagen hvilte Han fra hele Sitt verk, det Han hadde gjort. Så velsignet Gud den sjuende dagen og helliget den, for på den dagen hvilte Han fra hele Sitt verk" (1.Mos.2,2-3). Jesus hadde hatt noen tøffe siste dager. Han ble tatt ned fra korset og gravlagt rett før Sabbaten kom ved solnedgangen fredag, og nå lå han i graven og hvilte. Da Yeshua hadde skapt verden, hvilte han på den syvende dagen, Sabbaten. Da Han hadde igjen-kjøpt den, hvilte han på Sabbaten. De to største begivenhetene i jordens historie.

Da Sabbaten var over og den første dagen kom, var han forsvunnet. Alt som lå igjen i graven var lintøyet Han hadde blitt svøpt i. Ikke bare det, men "gravene ble åpnet, og mange av de hellige som var døde...kom ut av gravene...og de gikk inn i Den Hel-

lige Stad og viste seg for mange” (Matt.27,52-53) Sjøkket var stort for både romerne, disiplene og jødernes ledere. Ikke bare var Jesu legeme sporløst forsvunnet, men mange ukjente mennesker som så ut som de kom fra en annen tidszone var kommet vandrende inn i Jerusalem, og så forsvunnet igjen. Mørket som hadde kommet over byen da Yeshua var korsfestet, jordskjelvet, forhenget som dekket Det Aller Helligste var revnet så alle kunne se inn, og nå var den korsfestede borte. Den første anklagen de kom med, var likevel at Yeshua sine disipler hadde stjålet liket av han, men dette hadde de selv sørget for var umulig. For dagen etter han ble korsfestet, på sabbaten, “samlet yppersteprestene og fariseerne seg hos Pilatus. Og de sa: “Herre vi husker hva denne forførelsen sa, mens Han ennå var i live: Etter tre dager skal Jeg oppstå. Gi derfor befaling om at graven skal sikres til den tredje dag, slik at ikke disiplene Hans skal komme om natten og stjele Ham med seg, og så si til folket: Han er stått opp fra de døde! Da ville den siste forførelsen bli verre enn den første.” Pilatus sa til dem: “Her har dere en vaktstyrke. Gå av sted og vakt graven. De forseglet steinen og satte ut vekten.” (Matt.27,62-66)

OPPSTANDELSEN

Oppstandelsen

Soldatene som hadde vaktet graven, hadde fortalt yppersteprestene om natten da Yeshua hadde forsvunnet. Det hadde kommet et nytt stort jordskjelv. “En Herrens engel kom ned fra himmelen, gikk bort og veltet steinen fra åpningen og satte seg på den. Hans ansikt var som lynet, og hans klær så hvite som snø. Og vaktene skalv av frykt for ham, og de ble som døde.” (Matt.28,2-4)

Da soldatene “hadde vært sammen med de eldste og rådslått med hverandre, gav de en stor pengesum til soldatene. Og de sa: “Dere skal si: Disiplene Hans kom om natten og stjal Ham mens vi sov. Og hvis dette kommer landshøvdingen for øre, skal vi berolige ham og sørge for at dere er trygge” Så tok de pengene og gjorde som de hadde fått beskjed om. Og dette ryktet er blitt spredt blant jødene helt til denne dag.” (Matt.28,12-15)

“Da sabbaten var over, gikk Maria Magdalena, Maria, mor til Jakob, og Salome og kjøpte krydder, for å gå å salve Ham. Meget tidlig om morgenen, da solen hadde stått opp på den første dag i uken, kom de til graven. Og de sa til hverandre: “Hvem skal rulle bort steinen fra gravåpningen for oss?” Men da de så opp, så de at steinen var blitt rullet bort. For den var meget stor. Og da de kom inn i graven, så de en ung mann kledd i en lang, hvit kappe, sitte på høyre side. Og de ble forskrekket. Men han sa til dem: “Vær ikke forskrekket! Dere søker Jesus fra Nasaret, Han som ble korsfestet. Han er oppstått! Han er ikke her. Se, der er stedet de la Ham! Men gå og si til disiplene Hans, og til Peter,

at Han går i forveien for dere til Galilea. Der skal dere få se Ham, slik som Han sa til dere.”

Maria hadde kommet før fram til graven enn de andre kvinnene, og da hun hadde sett at graven var tom hadde hun fortet seg til disiplene for å fortelle om hva som hadde skjedd før hun fikk hørt budskapet fra engelen. Derfor sa hun til disiplene: “De har tatt Herren bort fra graven, og vi vet ikke hvor de har lagt Ham.” Derfor gikk Peter ut sammen med den andre disippelen, og de kom til graven. Så løp de begge sammen, og den andre disippelen løp fortere enn Peter og kom først til graven. Da han bøyde seg og så inn, så han linklærne ligge der. Likevel gikk han ikke inn. Så kommer Simon Peter etter ham, og han gikk inn i graven. Og han ser linklærne ligge der. Svetteduken som hadde vært rundt hodet Hans, lå ikke sammen med linklærne, men var foldet sammen på et sted for seg selv. Nå gikk den andre disippelen, som hadde kommet først til graven, også inn. Og han så og trodde. For de forstod ennå ikke Skriften, at Han måtte stå opp fra de døde. Da gikk disiplene tilbake til sine hjem.” Maria Magdalena hadde dratt tilbake til graven med de to disiplene, imens hadde de andre kvinnene vært og fortalt de andre disiplene om det de hadde opplevd ved graven og om engelen de hadde sett. “For apostlene hørtes kvinnes ord ut som løst snakk, og de trodde ikke på dem.”

“Men Maria stod utenfor ved graven og gråt. Mens hun gråt, bøyde hun seg og så inn i graven. Hun ser to engler i hvite klær sitte der Jesu legeme hadde ligget, den ene ved hodet den andre ved føttene. Da sier de til henne: “Kvinne, hvorfor gråter du?” Hun svarer dem: “Fordi de har tatt min Herre bort, og jeg vet ikke hvor de har lagt Ham.” Da hun hadde sagt dette, snudde hun seg rundt og ser Jesus stå der, men hun visste ikke at det var Jesus. Jesus sier til henne: “Kvinne, hvorfor gråter du? Hvem leter du etter?” Hun tror det er gartneren og sier til Ham: “Herre hvis det er Du som har båret Ham bort, så si meg hvor Du har lagt Ham, så skal jeg hente Ham.” Jesus sier til henne: “Maria!” Hun snur seg og sier til Ham: “Rabbuni!”, som betyr Mester. Jesus sier til henne: “Ikke rør Meg, for Jeg er ennå ikke ferdig opp til Min Far. Men gå til Mine brødre og si til dem: Jeg farer opp til Min Far og deres Far, og til Min Gud og deres Gud.” Maria Magdalena kom og fortalte disiplene at hun hadde sett Herren, og at Han hadde sagt dette til henne.” (Mark.16,1-7; Luk.24,11; Joh.20, 2-10. 11-18)

PÅ VEIEN TIL EMMAUS

På veien til Emmaus

Yeshua hadde til nå vist seg for flere, men han hadde enda ikke vist seg for disiplene. Selv om han mange ganger hadde prøvd å forklare dem sin misjon på jorden hadde de misforstått mye. Før disiplene kunne sendes ut som vitner for ham, var han nødt å lære dem mer om hans misjon og om ritualene som han i tidligere tider hadde overlevert til israelittene. Hva betydde alt sammen, hva i all verden var hensikten med at Gud skulle sende sin sønn til å bli født som et menneske, for så å dø? Å få disiplene til å forstå dette, var viktigere enn at de bare fikk se han. Hva hjalp det om de så han, og trodde at det var han, hvis de ikke forsto noe av hvem han var, hva han sto for eller hva hans misjon var?

To av Yeshuas disipler gikk på veien fra Jerusalem mot Emmaus. De hadde hørt om de som hevdet å ha sett Yeshua, om Jesu legeme som hadde forsvunnet fra graven, anklagene om at disiplene hadde tatt det, det merkelige jordskjelvet og om alt annet som hadde skjedd og som hadde skapt forvirring. De gikk bedrøvet og pratet om alt som hadde skjedd da en fremmed mann kom gående ved siden av dem. Mannen spurte dem: "Hva er det dere går og snakker med hverandre om på veien, og hvorfor ser dere så sørgmodige ut?" Den ene av dem, som hette Kleopas, svarte med å si til han: "Er Du den eneste fremmede i Jerusalem, og har Du ikke fått kjennskap til alt det som har hendt der i disse dagene?" Han sa til dem: "Hva er det?" Da sa de til Ham: "Alt det som har hendt med Jesus fra Nasaret, En Mann som var en profet, mektig i gjerning og ord for Gud

og hele folket, og hvordan yppersteprestene og rådsherrene våre overgav Ham til å bli dømt til døden og korsfestet Ham. Men vi håpet det var Han som skulle forløse Israel. Dessuten er det i dag den tredje dagen siden alt dette skjedde. Ja, og noen kvinner iblant oss, som kom tidlig til graven, har oppskaket oss. De hadde ikke funnet legemet Hans, men kom og sa at de hadde sett et syn av engler som sa at Han lever. Noen av dem som var sammen med oss, gikk da til graven og fant det nøyaktig slik som kvinnene hadde sagt. Men Ham så de ikke.” Da sa Jesus til dem: “Hvor uforstandige dere er, og trege av hjertet til å tro alt det som profetene har talt! Måtte ikke Kristus lide alt dette og så gå til Sin herlighet?” Idet Han begynte fra Moses og fra alle profetene, utla Han for dem alt det som er skrevet om Ham Selv i alle Skriftene. Så nærmet de seg landsbygden som de skulle til, og Han ga uttrykk for at Han ville gå lenger. Men de holdt Han tilbake og sa: “Bli hos oss, for det lir mot kveld, og dagen er snart omme.” Han gikk da inn for å bli hos dem. Og det skjedde mens Han satt til bords sammen med dem, at Han tok et brød, velsignet det og brøt det og gav det til dem. Da ble øynene deres åpnet, og de kjente Ham igjen. Og Han ble usynlig for dem. De sa til hverandre: “Brant ikke hjertet vårt i oss da Han talte med oss på veien, og da Han åpnet Skriftene for oss?” Så brøt de opp med det samme og vendte tilbake til Jerusalem. Og de fant de elleve og dem som var sammen med dem, og de sa: “Herren er virkelig oppstått og har vist seg for Simon!” De fortalte om det som hadde hendt på veien, og hvordan de gjenkjente Han da Han brøt brødet. Mens de fortalte om alt dette, stod Jesus Selv midt iblant dem og sa til dem: “Fred være med dere!” Men de ble forskrekket og fylt av frykt, og trodde at de så en ånd. Han sa til dem: “Hvorfor er dere så forvirret? Og hvorfor oppstår tvilende tanker i deres hjerter? Se hendene og føttene Mine, at det er Meg. Ta på Meg og se, for en ånd har ikke kjøtt og bein, slik dere ser at Jeg har.” Da Han hadde sagt dette, viste Han dem hendene og føttene Sine. Men da de fortsatt ikke kunne tro på grunn av glede og undring, sa Han til dem: “Har dere noe mat her?” Så gav de Ham et stykke av en stekt fisk og noe av en honningkake. Han tok det og spiste det rett foran dem. Så sa Han til dem: “Dette er de ord som Jeg talte til dere da Jeg fremdeles var sammen med dere, at alt det skal oppfylles som er skrevet om Meg i Moseloven og Profetene og Salmene.” Og Han åpnet deres forstand så de kunne forstå Skriftene. Så sa Han til dem: “Slik står det skrevet, og derfor var det nødvendig at Kristus måtte lide og oppstå fra de døde den tredje dag, og at omvendelse og syndenes forlatelse skulle forkynnes i Hans navn for alle folkeslag.” (Luk.24,17-47)

DEL 4 BETYDNIGEN

“Miskunn og sannhet har møtt hverandre. Rettferdighet og fred har kysset hverandre. Sannhet skal spire opp fra jorden, og rettferdighet skue ned fra himmelen”.

Salm.85,11-12

DET STORE SPØRSMÅLET

De fleste vet at Paktens Ark finnes, men hvor er den? Det utrolige med funnet av Paktens Ark er ikke selve Arken, men at Jesu blod rant ned på den. Rant virkelig Jesu blod ned på Paktens Ark, og hvis dette er tilfelle, hvorfor? Hva symboliserte dette og hva ble oppfylt?

Mange kristne tror at når ordet “evangelium” blir brukt, er det ene og alene snakk om bøkene Matteus, Markus, Lukas og Johannes, de fire “evangeliene”, dette til tross for Paulus ord: “For evangeliet ble også forkynt for oss slik som det ble for dem.” (Heb.4,2) Hvem er “dem”? Jo, hvis vi går litt tilbake i kapitelet, ser vi at det er snakk om israelittenes ørkenvandring på Moses tid. Vi vet da at når vi snakker om evangeliet som ble gitt dem, er det snakk om flere ting, blant annet helligdomstjenesten.

“Din vei, Gud er i helligdommen.” (Sal.77,14) De fikk også høre evangeliet gjennom påskefeiringen, men den detaljerte frelsesplanen ble gitt gjennom helligdomstjenesten.

Herren ville gjerne fortelle om Sin egentlige misjon. Dette viser historiene om Jesu gjerning etter oppstandelsen. Jesus brukte Skriftene (Det gamle testamentet) for å forklare og støtte Sin misjon, antagelig for at de skulle kunne forklare andre hvem Han var og hva Hans misjon var, ved å bruke Skriftene og profetene. Ved dette viste Han hvor viktig Det gamle testamentet er, og hvor viktig det er å tolke Guds plan ut fra det. Han begynte med å forklare Sin misjon fra Mosebøkene. Jesus kunne forklare alt ut fra disse bøkene, slik Det nye testamentet ofte blir brukt i dag. Derfor kan man ikke si at Det gamle er en kontrast til Det nye. Ved å studere like mye i de eldre skriftene, som i de nye, får man et klarere og mer balansert syn enn om man bare konsentrerer seg om de

nye. Flere av profetiene i Det gamle testamentet skulle oppfylles først i vår tidsalder, og derfor er meget viktige.

“De hellige skrifter som har kraft til å gjøre deg vis til frelse ved troen på Jesus Kristus. Hele skriften er innåndet av Gud, og den er nyttig til lærdom, til overbevisning, til rettleiding og til opplæring i rettferdighet.” (2.Tit.3,15-16) Dette ble skrevet av Paulus før det var noe “nye testamente”. Jesus sa om de gamle bibelske skriftene: “Skriften kan ikke gjøres ugyldig.” (Joh.10,35) Herren prøver å knytte oss til Seg gjennom Sitt ord, mens den religiøse verden i dag knytter seg ofte til lærere og ledere på samme måte som jødene gjorde på Jesu tid.

“Så sa Han til dem: “Dette er de ord som Jeg talte til dere da Jeg fremdeles var sammen med dere, at alt det skal oppfylles som er skrevet om Meg i Moseloven og Profetene og Salmene. Og Han åpnet deres forstand så de kunne forstå Skriftene. Så sa Han til dem: “Slik står det skrevet, og derfor var det nødvendig at Kristus måtte lide og oppstå fra de døde” (Luk.24,44-46)

Nettopp dit Jesus gikk for å forklare hvorfor Han skulle dø, hva Hans misjon var og hvem Han er, skal vi nå ta en nærmere titt på, for å forstå funnet av Paktens Ark og Jesus død. Ikke minst for også å finne ut av hva alt dette betyr for oss som lever i dag.

KAMPEN I HIMMELEN

La oss først se på det mest elementære. Hvis vi bygger oppå noe som noen andre har bygget på, er det lett å miste grunnsteinen av syne. La oss derfor gå tilbake til begynnelsen og bygge derfra. Hva var grunnen til at Jesus måtte dø for å kunne tilby oss tilgivelse og evig liv, og hvorfor ba Han alle fra Adams tid om å ofre uskyldige dyr?

Bibelen forteller oss at det finnes makter og myndigheter i den himmelske verden. (Ef.3,10; 1.Pet.3,22; Kol.1,16; 1.Kol.1,16) Vi kan derfor regne med at det er mange verdener der ute. Da jorden ble skapt av Gud, står det i Hebreerbrevet.1,2 at Gud skapte verden (gresk: verden i flertall) ved Jesus. Jesus var altså vår medskaper. Guds Ord forteller at Faderen og Sønnen er som ett. Satan var kun en skapning, også skapt av Faderen.

Satan gjorde opprør mot Gud. Jesaja 14,12-15 forteller oss at Satan ønsket å være like stor som Gud og dermed også større enn Jesus. Satan opponerte mot Guds universelle lov. Han hevdet at Gud var urettferdig. Hva kunne Gud gjøre?

Han kunne ha dømt Satan til døden, og jorden ville blitt spart for sitt fall. Likevel må vi huske at Bibelen forteller oss at det er makter og myndigheter i himmelens verdener. Hva ville disse tro om Gud hvis Han utslettet Satan bare fordi han satte "spørsmålstejn" ved Guds regjering? De ville adlyde den universelle lov av frykt for Gud, istedenfor å lyde den fordi den er rett, rettferdig og for deres egen beskyttelse. En slik lovlydighet under tvang og frykt ville trolig ende i nye opprør, og universet ville vært i stadig fare. Gud hadde ikke noe valg. Hvis Han skulle la alle skapninger beholde den frie viljen Han hadde skapt dem med, måtte Han la dem se

selv hva ulydighet mot den universelle lov førte til, slik at maktene og myndighetene selv kunne støtte opp om loven fordi den er kjærlighet og rettferdighet.

Johannes forteller oss at synd er synonymt med lovbrudd. (1.Joh.3,4) Synd hadde aldri vært et problem før, og vi kan regne med at Faderen og Sønnen advarte mot Satans filosofi og hans metode. Alle englene, myndighetene og skapninger måtte velge; enten måtte de tro Skaperen Gud eller skapningen Satan. Alle ble advart mot Satan, til og med Adam og Eva, som var jordens første mennesker.

Satan mistet sin posisjon i himmelen, og ble enda mer ivrig på å lage opprør. Av alle makter, myndigheter og verdener, var det kun en som valgte å tro Satan og opponere mot Guds kjærlighets lov, og det var jorden.

Ifølge første Mosebok hadde Herren, Jesus, allerede forklart Adam og Eva konsekvensene av å velge synd. Straffen ville bli å miste det evige liv. Om ikke synden stoppes, går den ut over andre uskyldige. Gud måtte lage en slik lov for hele universet. Vi kan bare forestille oss hvordan det ville blitt om alle skapninger fikk leve evig med synd. Gjennom generasjonene har vi selv vært vitne til hvordan synd har ødelagt en hel verden; barnemord, menneskeofringer, incest, barneprostitusjon, snuffilmer, drap, massakrer, selvmord, angst, depresjoner, sultkatastrofer, brutale kriger og mye mer.

Vi, som har følt resultatet av synd, kan forstå at Gud ikke ønsker at et helt univers skal bli slik for alltid. Det er ikke frihet i synd slik Satan påsto. Det er ikke frihet å være redd for å gå ut av huset sitt etter mørkets frembrudd. Det er ikke frihet å bli bestjålet, eller utsatt for voldtekt, incest og drap. Det er ikke frihet å bli bedratt av sine nærmeste. Frihet er å være trygg og lykkelig, alltid.

Herren advarte Adam og Eva, men de valgte å tro på Satans definisjon av frihet. Da Jesus var på jorden som et menneske, sa Han gjentatte ganger at den som gjorde synd, var en trell. (Joh.8,34) Synd er fangenskap.

En hel planet stilte seg på Satans side, men Guds ord om konsekvensen sto fast. Vi kan lese i første Mosebok 3,22 at Adam og Eva etter syndefallet ble nektet retten til å spise av livets tre som ga dem evig liv. Slik ble de dødelige mennesker. En grensestasjon var satt mellom jorden og resten av universet. Planeten som engang hadde vært i harmoni og frihet sammen med andre verdener, var nå dømt til fangenskap og ensomhet alene i sin galakse uten noen anledning til å ta kontakt med andre planeter. Det var den eneste måten å beskytte resten av universet fra menneskenes innflytelse og ondskap. Gud og Jesus var sønderknuste. Menneskene var deres verk, og det må ha vært verre enn det er for oss når våre barn gjør opprør mot oss.

I første Korinterbrev 4,9 står det at jorden ble til et skuespill for den himmelske verden. Jordens mennesker var likevel selv skyldig i elendigheten da de valgte å bruke sin frie vilje til å opponere mot Gud og Hans fredslover sammen med Satan. De måtte ta konsekvensene som fulgte med deres valg. Alle de skapninger og myndigheter som hadde valgt troskap mot Gud, kunne snart se fruktene av Satans ideologi på jorden. Forestill deg en verden uten synd som for første gang ble vitne til syndens konsekvens. Hvem kunne forutse at konsekvensene ville bli så ille? Det er neppe utenkelig at de gledet seg over at de hadde valgt å følge Gud fremfor Satan. Vi kan tenke oss at de, etter å ha hørt om den ene grusomheten etter den andre, ville ha gjort opprør mot Gud, dersom Han hadde ombestemt seg og tillatt synden å fortsette i evigheten. Hvem ville vel ha elendigheten? Alle som hadde tvilt på Gud, ble overbevist om Hans rettferdighet. Universet ville aldri mer tvile på Guds kjærlighet for deres ve og vel, som er hele grunnen til at Gud satte en lov mot synd.

Faderen og Sønnen var knust over menneskenes valg, de ønsket å gi menneskene en ny sjanse og en frelsesplan skulle snart realiseres. Bibelen forteller oss at Gud er rettferdig og at loven er rettferdig. Gud ville ikke endre Sin rettferdighet. Hvorfor skulle noe som er rett og rettferdig, endres på?

Gud hadde kun to muligheter hvis de skulle igjen gi menneskene rett til evig liv: Han kunne fjerne selve loven, for hvis det ikke er noen lov, er det heller ingen som kan bryte den. Men ærlig talt: Ville vi løse problemene med kriminalitet her i landet ved å fjerne landets lover? Tenk etter: Hvis en tyv stjeler og blir puttet i fengsel fordi han stjal, er det da loven mot tyveri, som gir personen tittelen tyv, som må fjernes for å løse problemet, eller er det faktumet at tyven stjal, selve gjerningen, som er problemet? Selv om loven som vitner mot tyveri ble tatt vekk, ville ikke tyven slutte å stjele. Det er en meningsløs slagplan å fjerne loven som beskytter andre, for å la tyven fortsette å stjele uten straff...

Hvis Gud hadde valgt en slik ufornuftig løsning, hadde synden blitt lovlig i universet. Slik menneskene nå driver på, ville det vært krig i universet i all evighet. Gud er ingen løgner. Han hadde sagt at straffen for å overtre loven var døden. "Gud er ikke et menneske, så Han skulle lyve, eller en menneskesønn, så Han skulle angre. Har Han talt, uten å gjøre det? Eller har Han talt, uten å sette det i verk?" (4.Mos.23,19)

Loven som avslørte lovbryterene som syndere, skulle ikke under noen omstendighet avskaffes, verken i himmelen eller på jorden, nettopp for å beskytte universet.

Siden overtredelse av loven førte til døden, var den eneste muligheten for å lage fred mellom overtrederen, loven og Gud at den rettferdige og uforanderlige loven ble trådte i kraft. For "har Han talt, uten å sette det i verk?"

DE FØRSTE OFFRINGENE

Planen

Etter å ha blitt lurt av Satan i en forkledning, valgte Adam og Eva å trosse Guds bud. Selv om de var blitt lurt, hadde de likevel blitt grundig advart mot å sette seg i opposisjon mot Gud. Senere, da de så hva de var skyld i å gjøre ved opprøret, angret de begge for deres opprør mot Guds ordninger.

Alt håp syntes å være ute. Adam og Evas feilgrep hvilte tungt på dem. Da deres eneste fremtidsutsikt var døden, kom et fantastisk løfte fra Herren til de redde og sønderknuste menneskene. Løftet kom med slangens forbannelse: “Jeg setter fiendskap mellom deg og kvinnen, og mellom din sæd og hennes sæd. Han skal knuse ditt hode, og du skal knuse hans hel.” (1.Mos.3,15) De øynet et håp og ble senere undervist i hele frelsesplanen.

I begynnelsen, da Adam og Eva nettopp hadde syndet, stod livets tre tilgjengelig. Gud gjorde nå som Han hadde sagt. Guds lov sto fast.

Ifølge Bibelen var det Gud som endret språkene. Kina har vært et land med avgudsdyrkelse, likevel ligger Bibelens Gud og sannhet skjult i skriftspråket.

Her: Ordet frister er sammensatt av følgende ord: hemmelighet + menneske+hage+ (levende) = djevel. Djevel + trær + skjuler =Frister

Herren hadde sagt: “den som spiser av treet skal sannelig dø.” Under ingen omstendighet ville Han invitere syndig natur til å ta del i evigheten. Det ville vært like utenkelig som det er for oss å sende en aktiv pedofil inn i en barnehage. “Så sa Herren Gud; Se, mennesket er blitt som en av Oss til å kjenne godt og ondt. Bare han nå ikke rekker ut hånden og eter av livets tre, så han lever evig.” (1.Mos.3,22) Ved dette ble Adam og Eva dødelige mennesker.

Hva besto så frelsesplanen i, når verken loven eller dens krav skulle avskaffes og syndige mennesker ikke skulle få “spise av livets tre og leve evig”?

For å kunne gi syndige mennesker adgang til himmelen og det evige liv, måtte følgende to ting skje:

- Siden loven ikke skulle fjernes, måtte den fullbyrdes. Derfor måtte noen dø for synden som var begått slik loven krevde.

- Synderen kunne fortsatt ikke inviteres til himmelen og evigheten dersom han fortsatte å bryte loven. Derfor måtte også synderen få hjelp til å slutte å synde. Mennesket måtte søke «omvendelsen» [Å vende om - snu]

Synderen trengte en som kunne fri ham fra straffen og fra de onde tilbøyelighetene. Planen var at en stedfortreder skulle ta plassen til overtrederen, og videre skulle overtrederen bli hjulpet til å leve i samsvar med “frihetens lov” og dermed være fri til å spise frukten fra livets tre. “Salige er de som gjør Hans bud, slik at de kan ha rett til livets tre og kan komme inn gjennom portene til Staden.” (Jak.1,25, Åp.22,14)

Guds sønn

Hvem ville og kunne ta straffen for hvert enkelt menneske? En engel? En beboer fra en av de andre verdnene? Verdien måtte være lik kravet. Hvem kunne gå i vektskålen sammen med billioner av mennesker og veie like mye som loven og dens krav?

“Synden oppsto i egenkjærlig maktsyke. Lucifer, den vernende kjerub, ønsket å være den fremste i himmelen. Han prøvde å vinne kontroll over de himmelske vesener. Han ville lede dem bort fra Skaperen, og selv tilvende seg deres hyllest. Derfor fremstilte han Gud i et falsk lys, og han tilla ham et ønske om å ta all ære til seg selv. Han prøvde å tillegge Skaperen sine egne onde egenskaper. På den måten bedrog han englene, og slik bedrog han også mennesker. Han fikk dem til å tvile på Guds ord og nære mistillit til hans godhet. Gud er rettferdig, og han er fryktingytende i sin majestet. Derfor fikk

Satan dem til å oppfatte ham som streng og uforsonlig. Slik fikk han menneskene til å alliere seg med ham i opprør mot Gud, og natten senket seg over verden. Jordan ble mørk på grunn av misoppfatningen av Gud. Satans bedragerske makt måtte brytes hvis de mørke skyggene skulle spres, så verden igjen kunne vende tilbake til Gud. Dette kunne ikke skje ved bruk av makt. Maktbruk er i strid med prinsippene i Guds rike. Herren ønsker bare kjærlighetens tjeneste. Kjærlighet er ikke noe en kan forlange, og den kan heller ikke vinnes med makt eller myndighet. Kjærlighet kan bare vekkes ved kjærlighet. Å kjenne Gud er å elske ham. Hans egenskaper måtte fremstilles som en motsetning til Satans egenskaper. Bare et eneste vesen i hele universet kunne gjøre dette. Bare han som kjente høyden og dybden av Guds kjærlighet, kunne gjøre den kjent. "Rettfærdig sol" måtte renne over den mørke verden "med legedom under sine vinger" (Mal.4,2) Planen om å gjenløse oss var ikke en etterpå-tanke, en plan som ble utarbeidet etter Adams fall. Den var en åpenbaring av "den hemmelighet som har vært holdt skjult fra evige tider". Den var en utfoldelse av de prinsipper som fra evighet av var grunnvullen for Guds styresett. Fra begynnelsen av visste Gud og Kristus om Satans frafall og om menneskets fall på grunn av den ondes villedende makt. Gud hadde ikke bestemt at synden skulle eksistere, men han forutså at den ville komme, og traff forholdregler for å møte denne fryktlige ulykken. Så høyt elsket han verden, at han gjorde en pakt om å gi sin enbårne Sønn, "for at hver den som tror på ham ikke skal gå fortapt, men ha evig liv". (Rom.16,25; Joh.3,16) Lucifer hadde kunngjort: "Høyt over Guds stjerner reiser jeg min trone. ...Jeg vil ...gjøre meg lik den høyeste." Men om Kristus sies det: "Han var i Guds skikkelse, men så det ikke som røvet gods å være Gud lik. Han gav avkall på sitt eget, tok på seg en tjeners skikkelse og ble mennesker lik." (Jes. 14,13.14; Fil.2,6-7) Dette var et frivillig offer. Jesus kunne fortsatt ha vært ved Faderens side. Han kunne ha beholdt himmelens herlighet og englenes hyllest. Men han valgte å gi seperet tilbake til Faderen og forlate himmelen for å bringe lys til dem som var i mørke, og liv til dem som var i ferd med å omkomme." (Slektenes håp, s.10-11, E.G.White)

Offring av dyr

Hvorfor ble menneskene bedt om å ofre spesielle dyr når "det ikke er mulig at blodet av okser og bukker kan ta bort synder"? (Heb.10,4) Offersystemene som menneskene ble bedt om å følge når de hadde syndet, var symbolske. "Et system som krevde ofring av forskjellige dyr, ble iverksatt for å påminne menneskeheten om det slangen fikk Eva til å tvile på, nemlig at straffen for ulydighet er døden." (Christ in His Sanctuary, s.20, E.G.White)

Loven skulle ikke avskaffes, og det var derfor Jesus måtte dø som vår stedfortreder. Hvis Gud hadde avskaffet loven og dens krav, hadde verken Jesus eller de som ikke

tok imot Jesu offer, behøvd å dø. “Ved blodofferet erkjente synderen lovens autoritet, tilsto skyld for sin overtredelse, og uttrykte sin tro på Ham som skulle ta bort verdens synd, men han var ikke fullstendig løst fra lovens fordømmelse.” (Patriarker og Profeter, 355-358, E.G.White)

De fleste kjenner historien om Adam og Evas to sønner, Kain og Abel. (1.Mos.4,1-15) Abel brakte fram et levende offer, mens Kain la grønnsaker på alteret. Dette til tross for at Kain visste at Gud hadde bedt han om å ofre dyr. Da Kain brakte frem et offer av grønnsaker, som ikke har liv eller inneholder blod, var det en fornektelse av at “syndens lønn er døden.” Gud ville at de som hadde syndet, når de ofret dyrene, skulle forstå at synden var grusom. De skulle se at: “Dette lammet må dø fordi jeg har brutt loven. Det skulle ha vært mitt liv som gikk til grunne, ikke dette lille lammets. Men takket være det sanne Offerlammet som tok min straff, kan jeg gå fri.” Det å betrakte det uskyldige lammet på alteret skulle få dem til å tenke på hvor alvorlig den synd de hadde gjort egentlig var, og hva som var konsekvensen av den. Så kunne han forstå alvoret ved synd og motta hjelp til ikke å gjenta synden.

Kain ville ikke se denne symbolikken. Han anerkjente ikke lovens krav som sier at synderen må dø for sin synd. “Men på Kain og hans offer så Han (Gud) ikke med velbehag”(1.Mos.4,5), fordi “den som vender sitt øre fra å høre på loven, selv hans bønn er en styggedom.” (Ord.28,9) Kain fornektet loven, han fornektet at noen måtte dø for å oppfylle lovens krav, og dermed fornektet han også Jesu Kristi fremtidige offer.

Kunnskapen om loven og om offersystemene, som skulle vise en viktig del av frelsesplanen, ble gitt mennesket i begynnelsen. Etter hvert som tiden gikk og menneskenaturen ble mer og mer fordervet, forsvant mye av kunnskapen, og Gud måtte igjen og igjen fortelle menneskene om loven og frelsesplanen. På alle tenkelige måter åpenbarte Gud sin kjærlighet til dem, en kjærlighet så stor at “Han ga Sin Sønn, Den enbårne, for at hver den som tror* på Ham ikke skal gå fortapt, men ha evig liv.” (Joh.3,16) Nettopp fordi han trodde på dette, “bar Abel fram for Gud ett mye bedre offer enn Kain bar fram.” (Heb.11,4)

JESUS VANT MAKTEN TIL Å TILGI

Hvis ikke Jesus hadde dødd på korset, hadde Han ikke kunnet tilby oss tilgivelse. Den største gleden Jesus fikk ved å gjennomgå det Han gjorde, var nettopp å kunne tilby oss tilgivelse. Likevel føler mange at det er vanskelig å gå til Gud når de har syndet.

En liten gutt ble av sin far advart om ikke å spille ball i nærheten av vinduene. Gutten gjorde det likevel i den tro at han hadde full kontroll, og at farens frykt var overdrevet, men gutten klarte selvfølgelig å knuse et vindu. Hvor skyldbetyngnet må ikke denne lille gutten ha vært når han måtte gå til sin far, som ga ham påbudet, og fortelle at han har knust et vindu. Dette vil selvfølgelig opprøre faren, men vil han støte bort sønnen? Faren vil ikke støte bort gutten, men i stedet trøste ham og igjen gi ham påbudet om ikke å spille ball i nærheten av vinduene. Faren vil jo ikke ha flere knuste vinduer.

Hvis denne faren kan tilgi sin sønn, hvor mye mer vil da ikke vår Far i Himmelen tilgi oss? “Som en far er barmhjertig mot sine barn, er Herren barmhjertig mot dem som frykter Ham.” (Sal.103,13) For å hjelpe oss med å forstå Hans tilgivende kjærlighet, fortalte Jesus historien om den fortapte sønn i Lukas 15. Han sier også “Kan vel en kvinne glemme sitt diende barn, så hun ikke har medynk med barnet ved sitt bryst? Sannelig, disse kan vel glemme, men Jeg kan ikke glemme deg!” (Jes.49,15) Jesus har mulighet for å tilgi oss. Han har “kjøpt vår synd” ved å betale med Sitt eget liv. “Dere ble kjøpt for en høy pris.” (1.Kor.6,20) Han som har seiret over døden sier: “Jeg er Han som lever og var død, og se, Jeg er levende i all evighet. Amen. Og Jeg har nøklene til dødsriket og til døden.” (Åp.1,18)

Vi må aldri være redde for å gå til Gud når vi har gjort noe som er imot Hans vilje. Den som ikke vil at vi skal gå til Gud, er Guds fiende. Han vet at når vi går til Herren med vår synd, vil Han tilgi oss, og djevelen vil miste sin makt over oss. Når Satan har fått noen til å snuble, gjør han alt han kan for å hindre dem i å gå til Gud for å erkjenne synden. Vi må aldri vente med å gå til Gud når vi har falt. Da vil såret forbli ubehandlet og fortsette å verke, og Satan vil beholde sin makt over oss. “Du skal åpne øynene deres så de vender seg fra mørke til lys og fra Satans makt til Gud, så de kan få syndenes forlatelse.” (Apg.26,18) Vi må akseptere Gud slik Han er, en kjærlig og rettledende Far, og ikke en streng dommer. Det Han gjør er av kjærlighet. Har Han ikke til det fulle bevist Sin kjærlighet til oss? Våre liv var så kjære for Ham at Han sendte Sin Egen Sønn for å gå i døden for oss.

Han kan ikke ta med våre synder på korset hvis vi ikke har overgitt dem til Ham. “Kast fra dere alle overtredelsene som dere har forbrutt dere mot, og skaff dere et nytt hjerte og en ny ånd! Hvorfor skulle dere dø, du Israel hus? For Jeg har ikke behag i noens død, sier Herren Gud. Vend derfor om, så skal dere leve!” (Esek.18,31-32) Med ekte glede, som når en fortapt sønn vender tilbake, tar Han imot synderen og tar byrden fra Ham. “Barmhjertig og nådig er Herren, sen til vrede og rik på miskunn.” (Sal.103,8) “For Du, Herre, har ikke forlatt dem som søker Deg.” (Sal.9,11) “Herren er nær hos dem som har et sønderbrutt hjerte, og den som har en sønderknust ånd, frelser Han.” (Sal.34,19)

Vi kan aldri gjøre oss fortjent til Guds tilgivelse. Det er umulig. Alt vi kan er å angre oppriktig, og søke Ham. Vår holdning bør være som Kong Davids: “Min synd bekjente jeg for Deg, og min misgjerning har jeg ikke dekket over. Jeg sa: “Jeg vil bekjenne mine overtredelser for Herren.” (Sal.32,5) “Fri meg fra alle mine overtredelser!” (Sal.39,9) Da kan vi glede oss. “Du har vendt min klage til gledesdans for meg. Du har tatt av meg mine sørgeklær og kledd meg i glede.” (Sal.30,12)

Vi må ikke ta tilbake vår skyld når vi har overgitt den til Kristus. Mennesker er alltid opptatt av hva de har vært og det de har gjort, men når vi har gitt våre synder til Herren, har Han lovet oss: “Jeg vil være nådig ovenfor deres urett, og deres synder og deres lovbrudd skal Jeg aldri minnes mer.” (Heb.8,12) Vi kan trygt legge alt bak oss og begynne et nytt liv i Kristus. Jesus vil ikke danne en ny karakter i oss uten først å fjerne den gamle. “Vet dere ikke at en liten surdeig syrer hele deigen? Rens derfor ut den gamle surdeigen, så dere kan være en ny deig, siden dere i sannhet er usyret.” (1.Kor.5,6-7) Satan vil gjerne at vi skal minnes våre synder etter at vi har overgitt dem til Kristus. Da

får han oss mismodige, og ved at vi ser på våre gamle synder i stedet for på Jesus, er det lettere for den onde å få oss til å snuble. Vi må aldri tvile på Jesu tilgivelse. Heller ikke må vi tvile på Hans løfter for “så langt som øst er fra vest, har Han tatt våre overtredelser bort fra oss”. (Sal.103,12) Makten til å tilgi tilhører Herren, Jesus Kristus. Han vil gjøre for oss som Han gjorde for Josva da “Satan stod ved Hans høyre hånd for å anklage ham (Josva). Herren sa: “Herren refse deg, Satan! Herren refse deg, Han som har utvalgt Jerusalem. Er ikke denne mannen en rykende brann revet ut av ilden?” Josva var kledd i skitne klær, og han sto foran Engelens åsyn. Han tok til ordet og sa til dem som sto foran Hans åsyn: “Ta av ham de skitne klærne.” Til Josva sa Han: “Se, Jeg har tatt din misgjerning bort fra deg. Jeg skal kle deg i høytidsskrud.” (Sak.3,1-4)

FRELSESPLANEN VIST GJENNOM PÅSKEN.

Etter flere bønnerop fra noen rettferdige mennesker, bestemte Herren Seg for å fri Sitt folk fra egypternes hånd. Moses kom flere ganger frem for Faraos med en appell om at han måtte la israelittene dra, og Gud lot den ene plagen etter den andre falle. Så kom vendepunktet for Faraos. Den tiende plagen tok livet av hans førstefødte og alle de andre egyptiske førstefødte, både barn og voksne. Plagen skulle ramme alle dem som ikke gjorde det Herren påla dem. Alle som valgte å sette seg opp mot Herrens påbud, ville miste sin førstefødte. Igjen ser vi det samme som med de første ofringene. Det var ikke handlingen i seg selv som skånte dem, men det symbolske ved det.

Israelittene ble bedt om å gjøre det følgende: “Herren talte til Moses og Aron i landet Egypt, og sa: “Denne måneden skal være den første av månedene deres. Den skal være den første måneden i året hos dere. Tal til hele Israels menighet og si: På den tiende i denne måneden skal hver mann ta seg ut et lam for sin fars hus, et lam for hver husstand. Hvis husstanden er for liten til lammet, da skal han og naboen i det nærmeste huset ta lammet sammen, ut fra hvor mange mennesker det er. ...Lammet skal være uten lyte, av hankjønn og årsgammelt. Dere kan ta det enten fra sauene eller fra geitene. Dere skal ta vare på det til den fjortende dagen i den samme måneden. Da skal hele forsamlingen av Israels menighet slakte det mellom de to aftenstundene. De skal ta noe av blodet og stryke det på de to dørkarmene og på dørbjelken i husene hvor de eter det. Så skal de ete kjøttet samme natt. Stekt over ilden, med usyret brød og bitre urter skal de ete det. ...Dere skal ikke la noe av det bli igjen til morgenen etter, og det som blir igjen av

det til morgenen, skal dere brenne på ilden. Slik skal dere ete det: Dere skal ha hoftene ombundet, ha sandaler på føttene og stav i hånden. Dere skal ete det i hast. Det er Herrens påske. For jeg skal gå gjennom landet Egypt den natten, og Jeg skal slå alle første-fødte i landet Egypt, både mennesker og dyr. Jeg skal holde Min dom over alle gudene i Egypt. Jeg er Herren. Blodet skal være til et tegn for dere på husene der dere er. Når jeg ser blodet skal jeg gå forbi dere. Plagen skal ikke komme over dere og ødelegge dere når Jeg slår landet Egypt. Denne dagen skal være en minnedag for dere, og dere skal holde den som en høytid for Herren i alle slekter etter dere. Det skal være en evig lov at dere feirer denne høytiden.” (2.Mos.12,1-14)

“Påskan skulle være både et minne og et forbilde. Den skulle ikke bare peke tilbake på utfrielsen fra Egypt, men også vise frem til utfrielsen fra syndens trelldomsåk, som Kristus skulle fullbyrde for Sitt folk. Offerlammet representerte “Guds lam,” vårt eneste håp om frelse. Apostelen sier: “For vårt påskelam er slaktet, Kristus.” Det var ikke nok at påskelammet ble slaktet. Blodet måtte strykes på dørstolpene. Sjelen må bli delaktig i Kristi fortjeneste. Det er ikke nok at vi tror på Hans død for verden. Vi må tro at Han døde for hver enkelt av oss. Hver og en må tilegne seg kraften i sonofferet.

Isop-knippen som ble brukt til å stryke blodet med, var et symbol på renselse. Det ble brukt i forbindelse med renselse av spedalske og slike som hadde vært i berøring med døde. I Davids bønn kommer dette tydelig til uttrykk; “Rens meg fra synd med isop så jeg blir ren, tvett meg så jeg blir hvitere enn snø.”

Lammet skulle tilberedes i hel tilstand. Ikke ett ben skulle brykkes. Slik skulle heller ikke et eneste ben bli brutt når Guds lam døde for vår skyld. Dette viser at Kristus ble ofret helt og fullt. Kjøttet skulle spises. Det er ikke nok at vi tror på Kristus for at vår synd skal bli tilgitt. Ved tro må vi stadig motta åndelig styrke og næring gjennom Hans ord. Kristus sa: “Hvis dere ikke spiser Menneskesønnens legeme og drikker Hans blod, har dere ikke livet i dere. Men den som spiser Mitt legeme og drikker Mitt blod, har evig liv, og Jeg skal reise ham opp på den siste dag.” For å forklare hva Han mente, sa Han: “De ord Jeg har talt dere er ånd og liv.”

Jesus godtok sin Fars lov, oppfylte dens prinsipper i Sitt liv, kunngjorde dens innhold og åpenbarte dens velgjørende kraft. Johannes sier: “Ordet ble menneske og tok bolig iblant oss, og vi så Hans herlighet, den herlighet som den eneste Sønn har fra Sin Far, full av nåde og sannhet.” Kristi etterfølgere må få del i Hans erfaring. De må ta imot og tilegne seg Guds ord slik at det blir drivkraften til liv og handling. Ved Kristi kraft må

de bli forvandlet så de ligner Ham og gjenspeiler Hans karakter. De må ete Guds Sønn's legeme og drikke Hans blod, ellers vil de ikke ha liv i seg. Kristi ånd og gjerning må bli Hans disiplers ånd og gjerning.

Lammet skulle spises sammen med bitre urter til minne om den bitre trelldommen i Egypt. Når vi henter næring hos Kristus, bør det skje med et sønderknust hjerte på grunn av vår synd. Bruken av usyret brød hadde også stor betydning. Det var uttrykkelig påbudt i loven om påskefeiringen at ingen surdeig måtte finnes hos dem under høytiden, og jødene overholdt dette strengt. På samme måte skulle syndens surdeig fjernes hos alle som ville motta næring og liv fra Kristus. Paulus skriver til menigheten i Korint: "Rens ut den gamle surdeigen, så dere kan være en ny deig! Dere er jo som usyret brød. For vårt Påskelam er slaktet, Kristus. Så la oss holde høytid, ikke med gammel surdeig av ondskap og synd, men med renhets og sannhets usyrede brød." (1.Kor.5,7.8)

Før slavefolket kunne bli fri, måtte de vise sin tro på at utfrielsen virkelig ville finne sted. Blodets tegn måtte settes på husene, og de selv og familiene deres måtte skille lag med egypterne og oppholde seg i sitt eget hus. Hvis israelittene på noe punkt hadde oversett den veiledning de hadde fått, for eksempel om de hadde unnlatt å skille barna sine fra egypterne, ville de ikke vært trygge. Det samme ville ha vært tilfelle dersom de hadde latt være å stryke blodet på dørstolpene, eller om noen av familiemedlemmene hadde gått ut av huset. Det kunne tenkes at noen mente at de hadde gjort alle nødvendige forberedelser, men deres godtroenhet ville ikke frelse dem. Alle familier som ikke hadde fulgt Herrens veiledning, ville miste sin førstefødte når ødeleggeren kom.

Folket skulle vise sin tro ved lydighet. På samme måte må alle som vil bli frelst ved Kristi blods fortjeneste, innse at de selv må gjøre noe for å sikre seg frelsen. Selv om det utelukkende er Kristus som kan fri oss fra straffen for overtredelse, må vi vende om fra synd til et liv i lydighet. Mennesket blir frelst ved tro, ikke ved gjerninger. Men troen må gi seg utslag i gjerninger. Gud har gitt Sin Sønn til å dø som en soning for vår synd. Han har åpenbart sannhetens lys, veien til livet. Han har sørget for muligheter, forskrifter og privilegier. Så blir det menneskets sak å benytte seg av disse frelsende virkemidler. Mennesket må ta imot og bruke de hjelpemidler Gud har skaffet til veie, ved å være tro og lydig mot alle Hans krav." (I Historiens Morgen s. 204-205, E.G.White)

Mye av det Herren lærte israelittene om veien til frelse gjennom alle disse symbolene, hadde Han lært deres forfedre før dem, men "ved lang tid sammen med avgudsdyrkelse

hadde Israels folk blandet inn hedenske skikker i sin tilbedelse.” (Christ in His Sanctuary, s.22, E.G.White.)

Nå måtte Han minne dem på mye av det de hadde glemt da de bodde i avgudslandet Egypt. At de senere laget en gullkalv ved Sinai-fjellet, beviser at de fleste av dem sannsynligvis tok del i avgudsdyrkelse mens de var i Egypt.

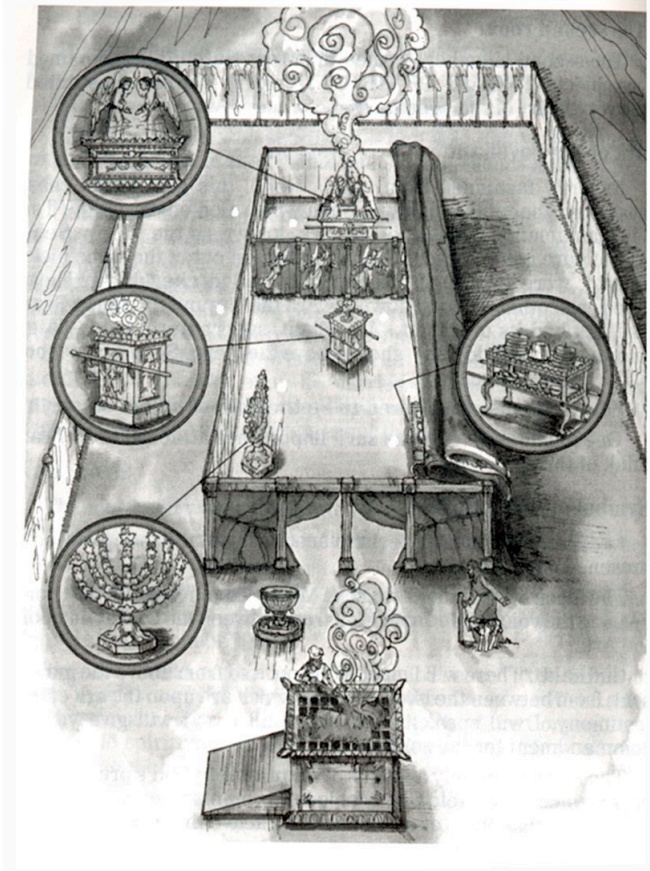
Jesus skulle ikke dø i Påsken på grunn av utvandringen. Utvandringen og det usyrede brøds høytid ble gitt dem som en profeti om det som var bestemt “før verdens grunnleggelse” (1.Pet.1,20), nemlig tidspunktet da Jesus skulle dø og fri dem som tror på Ham fra syndens trelldom og fengsel. Påskehøytiden inneholder mange profetier, og viser blant annet når på året Jesus skulle dø. Vi finner også mange av de samme symbolene i påskefeiringen, som vi finner i den jordiske helligdomstjenesten. Det er ingen tvil om at Påsken skulle representere Jesu død som vår utfrier.

AVSLUTNINGEN PÅ DEN JORDISKE HELLIGDOMMEN

Avslutningen på den jordiske Helligdommen

Alle ofringene i offersystemet og i helligdomstjenesten symboliserte Jesus, men dette betydde ikke at Jesus skulle dø en gang for hvert offer som ble ofret til de forskjellige tider av året. “Ikke slik at Han skulle ofre Seg flere ganger, slik ypperstepresten går inn i Det Aller Helligste hvert år med en annens blod. Da måtte Han ha lidt mange ganger siden verdens grunnleggelse” (Heb.9,25-26)

Profeten Daniel, som Gud reddet da han ble kastet i en løvehule, profeterte følgende om Messias: “Etter de sekstio ukene skal Messias bli utryddet... Han skal stadfeste en pakt med de mange i en uke. Midt i uken gjør Han slutt på slaktoffer og grødeooffer.” (Dan.9,26,27) Da det sanne offerlam skulle ofres, var det ikke lenger en nødvendighet å ofre flere dyr. Bildet hadde møtt sitt motbilde. Det skulle derfor heller ikke være en jordisk tabernakeltjeneste, for det var ikke mulig å fortsette dette systemet uten å ofre dyr. Etter Jesu død var det ingen hensikt med å fortsette tempeltjenesten på samme måte som før. Ved Sin død sørget Han for at dette ikke kunne misforstås: “Og Jesus ropte igjen med høy røst og oppgav ånden. Og se, forhenget i templet revnet i to fra øverst til nederst.” (Matt.27,50-51) “Siden hele den symbolske verdien av ritualene var symboler på Kristus, hadde det ingen verdi utenom Jesus.” (Christ in His Sanctuary, s.43, E.G.White)

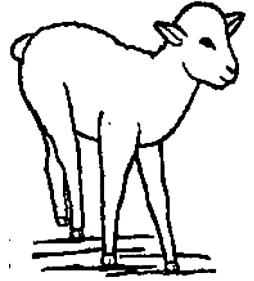
Illustrasjon av den jordiske helligdommen.

For at prestene kunne gå inn i teltet, måtte de vaske hender og føtter i et renselseskar som alltid stod foran selve helligdommen. Renselsesalteret var alteret hvor de daglige ofringene ble gjort. I den første avdelingen av helligdommen, som vises på tegningen, var det tre gjenstander: skuebrødsbordet, den syvarmede lystaken og røkelsesalteret. Bak det andre forhenget stod Paktens Ark,

Hvis noen fikk en kopi av et flott maleri og hengte det opp på den beste plassen på vegg, og senere fikk originalmaleriet, ville de ikke da ta ned kopien og erstatte den med originalen? Da forhenget i templet revnet ved Jesu død, representerte det slutten på den jordiske tabernakelritualene og avslutningen på alle offersystemene.

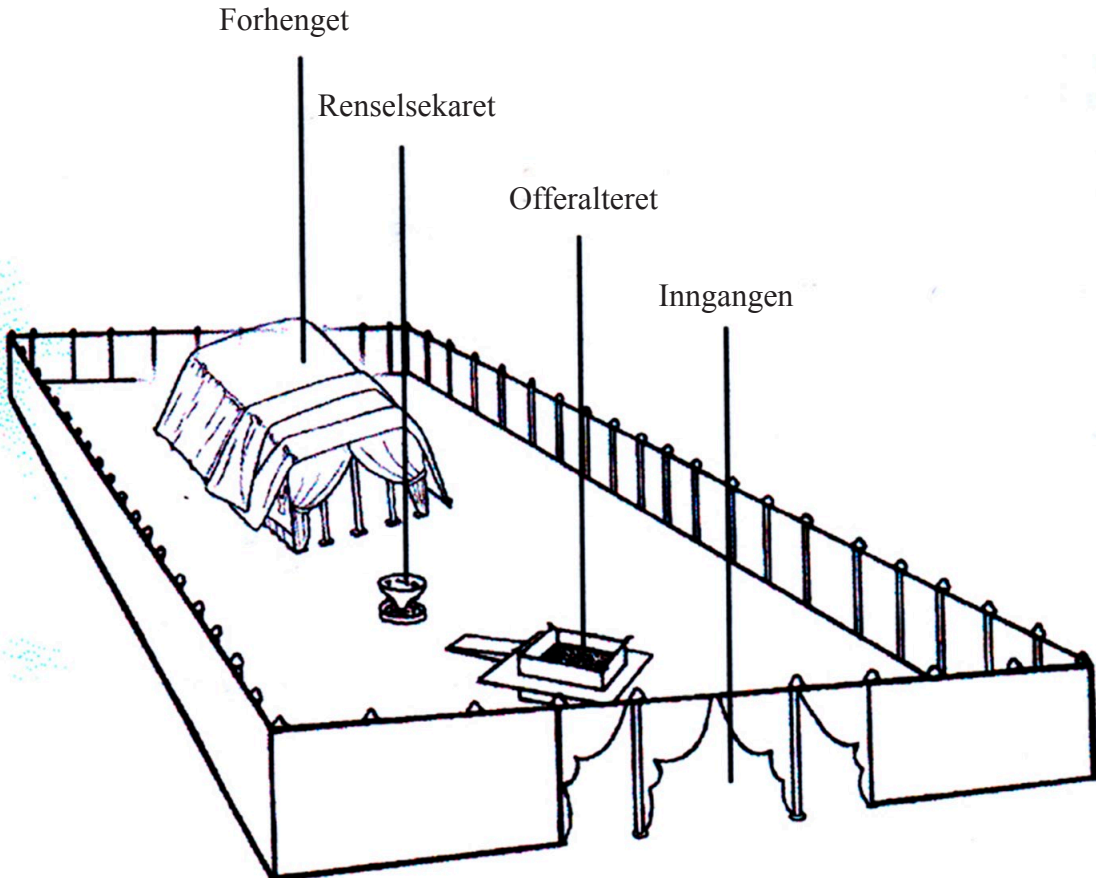
Det Aller Helligste ble åpenbart da forhenget revnet i to. Dette representerte også at Jesu har beredt veien for oss. Det sanne of–ferlam hadde gitt Sitt liv og på den måten brakt til veie middelet (Sitt blod), som hadde makt til å ta oss inn i Det Aller Helligste. Det Aller Helligste inneholdt loven og løftet: “Så skal Jeg gi dem ett hjerte, og Jeg skal gi en ny ånd i deres indre. Jeg skal ta stein–hjertet bort fra deres kjød og gi dem et hjerte av kjød, for at de kan vandre etter Mine lover og holde Mine dommer og gjøre etter dem.” (Esek.11,19-20)

“Vis meg Dine veier, Herre!” (Sal.25,4) “Din vei, Gud, er i helligdommen.” (Sal.77,14)

Først i helligdomstjenesten har vi offeret. Det finnes ingen vei inn i helligdommen uten at vi legger våre synder på Ham og lar Hans død på korset bli en personlig virkelighet for oss. For “uten blodsutgytelse blir det ingen tilgivelse.” (Heb.9,22)

Renselseskaret er symbolet som vitner om at vi må la Jesu blod rense oss. “Han som elsket oss og renset oss fra våre synder i Sitt eget blod.” (Åp.

1,5) Når vi er blitt rensset fra våre synder, må vi ikke ta dem opp igjen, for da vil vi ikke få muligheten til å gå inn i helligdommen. Ingen fikk gå inn i det jordiske tabernaklet uten å ha vært innom renselsekaret. “Derfor, brødre, har vi frimodighet til å gå inn i helligdommen ved Jesu blod. Vi har en ny og levende vei som Han har innviet for oss gjennom forhenget, det vil si Hans kjød.” (Heb. 10,19-20)

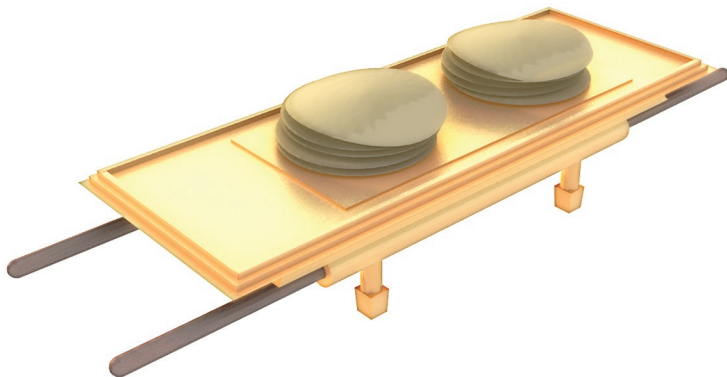
Innenfor forhenget, som er Jesu “kjød,” finner vi nøkkelen til hvordan ett kristenliv skal leves og hvordan synden skal bekjempes. Jesus Kristus kom i kjød: “Og Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss.” (Joh 1,14) Jesus, “som i alle ting er blitt prøvd slik som vi, men uten synd,” (Heb.4,15) Ble “gjort lik Sine brødre i alle ting.” (Heb.2,17) Han lærte oss hvordan synden må bekjempes. “Han fordømte synden i kjødet.” (Rom.8,3) Forhenget rundt det hellige representerer Hans kjød, og innholdet viser hvordan “Han fordømte synden i kjødet.” Jesu liv på jorden viser oss hvordan vi må leve.

Jesus “etterlot oss et eksempel, for at dere skulle følge i Hans fotspor: Han som ikke gjorde synd, heller ikke ble det funnet svik i Hans munn” (1.Peter.2,21-22) Når vi har gått inn i Det hellige, må vi følge Hans eksempel så vi ikke faller tilbake i syndens trelldom.

Det Hellige inneholder tre gjenstander som symboliserer den kraft og styrke som tilbys oss, slik at vi kan holde fred (leve i samsvar) med loven som er i Det Aller Helligste.

Bordet med skuebrødene representerer Jesus og Hans Ord, som vi må “spise” slik at det kan bli en del av oss. Vi kjenner igjen den samme symbolikken som vi fant i påskefeiringen. “Jeg er livets brød,” sa Jesus

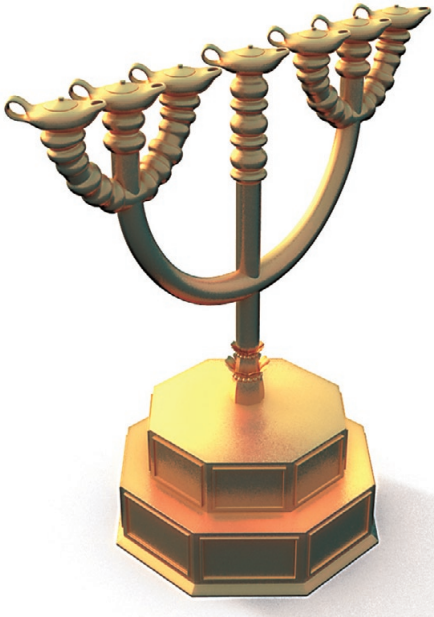
(Joh. 6,48), og hva var Jesus? Jo, “Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss.” (Joh.1:14) Jesus “etterlot oss et eksempel” som Menneske. Da djevelen fristet Ham og Han ble “prøvd slik som oss,” måtte Jesus gjøre bruk av Skriften, Guds Ord, for å avsløre bedraget. (Jesu fristelse beskrevet i evan-

geliene)

Det neste vi finner i Det Hellige er lysestaken hvor ilden ikke skulle slukkes.

Lysestaken representerer Guds tempel, de som tilhører hans menighet, og oljen som alltid må brenne, er den Hellige Ånd. “Vet dere ikke at dere er Guds tempel, og at Guds Ånd bor i dere?” (1.Kor.3,16) “For Jeg er Herren deres Gud. Derfor skal dere hellige dere, og dere skal være hellige, for Jeg er hellig.” (3.Mos.11,44) “Jeg formaner dere derfor, brødre, ved Guds barmhjertighet, at dere fremstiller deres legemer som et levende offer, hellig og velbehagelig for Gud. Dette er deres åndelige gudstjeneste.” (Rom. 12,1)

“Hvis noen ødelegger Guds tempel, skal Gud ødelegge ham. For Guds tempel er hellig, og dere er dette tempel.” (1.Kor.3,17)

Gud har også gitt oss oppskrifter på hvordan vi kan leve, og ta vare på «Guds tempel». og være sunne og friske. Vi finner også dette prinsippet omtalt i historien om Daniel og hans venner. De sto fast på Guds lover om hva de kunne og ikke kunne spise, og på grunn av dette “så de bedre ut og var i bedre hold enn alle de unge

mennene som spiste sin del av Kongens lekre retter.” “Gud gav disse fire unge mennene kunnskap og forstand på all slags skrift og visdom.” (Dan.1,15-17)

Oljen som alltid brenner er Den Hellige Ånd. “Det er Ånden som gir liv.” (Joh.6,63)

Etter at Jesus var blitt døpt, kom Ånden over Ham. Jesus trengte ikke å bli rensset eller døpt, for Han var alt ren og uten synd. Johannes, som døpte Jesus, sa: “Jeg trenger å bli døpt av Deg, og så kommer Du til meg?” (Matt.3,14) Jesus gjorde ikke dette fordi Han trengte det, men “Han etterlot dere et eksempel for at dere skulle følge i Hans fotspor.” Jesus ble også ledet av Ånden da Han ble fristet i ødemarken. “På samme måten hjelper også Ånden oss i våre svakheter.” (Rom.8,26) “Om dere lever etter kjødet, skal dere dø...” (Rom.8,13) “For kjødets sinnelag er fiendskap mot Gud, for

det bøyer seg ikke under Guds lov.” (Rom.8,7)

Det var dette som var hele problemet; vi syndet. Jesus kom ikke bare for å ta vekk vår straff, men for å hjelpe oss til å slutte å trelle under synden, slik at vi i stedet kan være forenet med “frihetens lov.” (Jak.1,25)

Jesus sa at Han ville “sende Ham (Talsmannen, som er Den Hellige

Ånd) til dere.” (John.16,7) “Hvis dere ved Ånden dreper legemets gjerninger, skal dere leve. For så mange som blir ledet av Guds Ånd, de er Guds barn.” (Rom.8,13-14) Hva var problemet med kjødet? Jo, at “det bøyer seg ikke under Guds lov.” Så da må løsningsen være at Den Hellige Ånd hjelper oss til å holde den. Slik blir Det Aller Helligste, Loven, åpenbart i våre hjerter som Han ga løfte om: “Jeg vil legge Min lov i deres indre og skrive den på deres hjerter.” (Heb.8,10)

Den siste gjenstanden i Det Hellige er røkelsesketten, “Røkelse, som er de helliges bønner.” (Åp.5,8) “Og røyken av røkelsen, sammen med de helliges bønner, steg opp foran Gud.” (Åp.8,4) “Be ustanselig,” rådet Paulus oss til. (1.Tess.5,15) Vårt bønneliv er vår kommunikasjon med Faderen. “Be så skal dere få,” sa Kristus, og Jakob forkynner at vi skal be om kunnskap. (Jak.1,5.) “Stå opp og be, så dere ikke kommer i fristelse,” sa Jesus. (Luk.22,46) “Hvis dere blir i Meg og Mine ord blir i dere, kan dere be om hva dere vil, og det skal bli gjort for dere.” (Joh.15,7) Det er ingen grunn til at vi skal mangle noe når vi har slike fantastiske løfter. Også her var Jesus et eksempel for oss: “Og da Han hadde sendt skarene av sted, gikk Han opp i fjellet for Seg Selv for å be.” (Matt.14,23) “I de dager hendte det at Han gikk opp i fjellet for å be, og Han var i bønn

---

* Det greske ordet “sarx” som er brukt i NT om Jesu natur, betyr fallen natur.

til Gud hele natten” (Luk.6,12) “Han trakk seg tilbake fra dem, omtrent et steinkast, og Han knelte ned og bad... Fordi Han var i dyp angst, bad Han enda mer inntrengende” for “Han ble gjort lik Sine brødre i alle ting.” (Luk.22,41-44, Heb.2,17)

For at Jesus kunne leve syndfri på jorden i syndig kjød*, måtte Han bruke samme fremgangsmåte som Han har bedt oss om å benytte. På denne måten “fordømte Han synden i kjødet,” ga oss oppskriften og “etterlot oss et eksempel, for at dere skulle følge i Hans fotspor. Han som ikke gjorde synd, heller ikke ble det funnet svik i Hans munn.” (1.Pet.2,21-22) Mennesket Jesus Kristus er Mellommannen mellom oss og Gud. (1.Tim.2,5) Jesus kom i kjød, og forhenget rundt Det Hellige og Det Aller Helligste representerer seier over synd i kjødet og dermed også fred med Guds lov. “Derfor, brødre, har vi frimodighet til å gå inn i helligdommen ved Jesu blod.” (Heb.10,19) “La oss derfor komme fram til nådens trone med frimodighet for at vi kan få miskunn og finne nåde til hjelp i den tid vi trenger det.” (Heb.4,16)

Selv om Kristus har åpenbart veien inn til det Aller Helligste ved å gi oss oppskriften, nåden og kraften, representerte helligdomstjenesten også andre ting. Da forhenget revnet i to da Jesus døde på korset, representerte det først og fremst slutten på offersystemene på jorden.

Tilgivelse

=

Rettferdiggjørelse

Undervisning

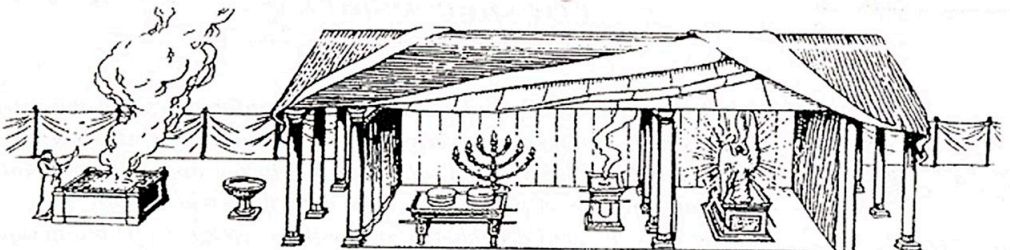
=

Helliggjørelse

Besegling

=

Målet

BEGYNNELSEN PÅ DEN HIMMELSKE HELLIGDOMMEN

Øversteprestens oppgave

Jesus er vår sanne Øversteprest, men Han var også offeret i helligdomstjenesten. Det var ingen vei inn til Det Hellige og videre til Det Aller Helligste, utenom først å gå gjennom porten, forbi alteret og renselseskaret. Det var kun én inngang til tabernaklet. Vi vet at det jordiske tabernaklet var “avbildet og skyggen av de himmelske ting, slik Moses fikk guddommelig befaling om da han skulle til å oppføre tabernaklet. For Han sa: “Se til at du lager alle ting etter det forbildet som ble vist deg på fjellet.” (Heb.8,5)

Nå har vi omtalt symbolene for kristenlivet, men gjenstandene i tabernaklet var også symboler på Jesu tjeneste som vår Øversteprest. Jesus var både Øversteprest og offer. “Ikke ved blod av bukker og kalver, men med Sitt eget blod, gikk Han inn i Det Hellige*.” (Heb.9,12) Etter å ha gitt Sitt liv og offeret var fullbrakt, kunne Han gå videre i frelsesplanen, og da inn i Det Hellige. Igjen finner vi symbolene fra den første avdelingen (Det Hellige); skuebrødsbordet, lysestaken med oljen og røkelsesalteret.

Gjenstandene symboliserer himmelens tilbud, og viser hva Jesus, som vår Øversteprest, gjør for å hjelpe oss. Skuebrødene peker på Jesus og Guds Ord. Etter at Frelseren hadde vært på jorden som Menneske, sørget Han for at Ordet skulle være tilgjengelig for dem som søkte Ham. Bibelen har vært smuglet og skjult, endret, brent på bål og bannlyst, men den overlevde alt dette, og er idag tilgjengelig for nesten alle i hele

verden. Som Øversteprest har Jesus gitt oss Sitt Ord. Lysestaken representerer Guds tempel eller menigheten, “menigheten som er Hans legeme.” (Efes.1,23) “Og Han er hodet for legemet, menigheten.” (Kol.1,18) Jesus ga Sin menighet Den Hellige Ånd etter at Han hadde vært i “himmelens helligdom for å helle olje på lysestaken”.

Før Han kunne gjøre disse tingene, måtte Han fullføre Sin oppgave som offer og renselseskår. Da Han hadde stått opp fra de døde og gått inn i Det Hellige i himmelens helligdom, kunne Han som vår Øversteprest fylle olje på lampene. Derfor sa Han: “For hvis Jeg ikke går bort, kommer ikke Talsmannen til dere. Men hvis Jeg går bort, skal Jeg sende Ham til dere.” (Joh.16,7) Røkelsesalteret symboliserer våre bønner. Jesu oppgave som Øversteprest er også å gå i forbønn for oss. “Det er Kristus som døde, ja, mer enn det, som også er oppstått, som også sitter ved Guds høyre hånd, og som også går i forbønn for oss.” (Rom.8,34)

Jesu død på korset var oppfyllelsen av alteret og renselseskåret i helligdomstjenesten. “Sannelig, vårt Påskelam er slaktet for oss; Kristus.” (1.Kor.5,7) Jesu død på korset var ikke hele forsoningen. Offeret var fullkomment, men forsoningen ble ikke avsluttet her. Synden som var lagt på syndofrene, ble båret inn i helligdommen ved blodet. Fordi synden ble båret inn i helligdommen, skulle helligdommen renses fra synd en gang i året. Dette skjedde på den store forsoningsdagen. “Ved syndofringene gjennom året, ble en stedfortreder godtatt i synderens sted, men BLODET fra offeret hadde ikke gjort FULL SONING for synden. Det hadde bare skaffet til veie middelet som synden ble overført til helligdommen.” (Patriarker og Profeter, 355-358, E.G.White)

Hva representerte egentlig den store forsoningsdagen?

På den jordiske forsoningsdagen ble alle ledd i soningen, altså hele soningsplanen, vist på én dag. Når vi leser om forsoningsdagen i 3.Mos.16. lærer vi hvor mange steg det er i forsoningen. Tre hovedsteg kommer fram:

u soning ved syndofferet

v soning ved helligdommen

w soning ved sydebukken

1.steg: Soning ved syndofferet. Et syndoffer blir ført frem for å dø i stedet for synderen. “Så skal han slakte bukken til syndofferet for folket, føre blodet av den innenfor forhenget...” (3.Mos.16,15)

2.steg: Soning og renselse av helligdommen. Siden synden var blitt overført til helligdommen, måtte det gjøres soning i helligdommen. Synden måtte altså fjernes fra helligdommen. “Blodet... ble jo båret inn for å GJØRE SONING i helligdommen.” (3.Mos.16,27) “Så skal det gjøres soning for det Aller Helligste.” (3.Mos.16,33)

3.steg: Soning ved sydebukken. “Når han har fullført soningen for helligdommen, Åpenbaringsteltet og alteret, skal han komme frem med den levende bukken.” (3.Mos.16,20) “Den bukken loddet falt på for å være sydebukk, skal stilles levende frem for Herrens åsyn. Det skal GJØRES SONING ved den, og så skal den sendes ut i ørkenen som sydebukk.” (3.Mos.16,10)

Vi ser at det er tre ledd, og disse tre leddene utgjør til sammen hele forsoningen. Første del skjedde på korset. Hele Bibelen vitner om at Jesus var syndofferet. Andre ledd, renselsen av helligdommen og Det Aller Helligste, forteller profeten Daniel at skjedde etter de “2300 aftener og morgener.” (Vi skal snart se nærmere på dette.) Det tredje ledd vil skje når vår Øversteprest avslutter arbeidet i Det Aller Helligste i himmelen. Som vist ved den jordiske helligdomstjenesten, vil synden Satan har vært ansvarlig for å frembringe, bli lagt på sydebukken, Satan, som vil bli bundet i avgrunnen/ødemarken og senere tilintetgjort. (3.Mos.16,20-21 & Åp.20,1-3)

De første to trinnene i frelsesplanen/forsoningen fjerner ikke synden, men overfører den bare:

- fra synderen til Offeret
  - fra offeret til helligdommen
  - synd blir så overført til djevelen, som til slutt blir tilintetgjort. (Mye av denne synden har Satan vært medvirkende til, og han må ta straffen for sin skyld.)
- Først ved det tredje ledd blir synden borte for godt. Men hvorfor tre ledd for å fri synderen fra synden?

Korset alene er nok til å gi oss tilgivelse. En stedfortreder har dødd i vårt sted. Men selvom vi har mottatt tilgivelse for vår synd, er synden ennå i verden, også en snare for oss. Guds mål er å gjøre ende på synden, og først når det er skjedd er Guds plan med syndens problem lødt.

Skjer ikke den første del av soningen, som er Kristi død, faller begge de andre leddene vekk. Korset er viktigst, men Kristi gjerning er mer enn å dø for oss. Han må også full-

føre resten av soningsplanen. Derfor blir Jesus i tillegg til “soningen for våre synder” (1.John.2,2), altså syndofferet, også kalt for vår “Yppersteprest” (Hebreerbrevet). Leser vi om Øversteprestens oppgave i den jordiske avbildningen, kan vi forstå hvilken oppgave Jesus har nå, etter korset.

Første ledd av soningen blir gjort for i det hele tatt å kunne tilby oss frelse. Synden blir så overført til helligdommen. Hva er så formålet med å overføre den til helligdommen?

Gud vet hva som er rett og galt, og trenger egentlig ikke lage en rettsak, men det hjelper ikke om Gud vet dette hvis englene og beboere av andre verdener ikke gjør det. De har tross alt vært vitne til kampen mellom det gode og det onde. Gud ønsker at de skal forstå hva som er rett og hvorfor, slik at de stiller seg på Hans side av kjærlighet og ikke ved tvang. Den universelle rettsaken blir holdt for at alle i himmelen, i andre verdener og vi mennesker skal se at Gud har handlet rettferdig med hensyn til hvem som blir frelst og hvem som går fortapt. Satan har alltid forsøkt å fremstille Skaperen på en gal måte, og anklage Ham for å være urettferdig. Frelsesplanen vil i seg selv motbevise dette og vise at Skaperen er mer enn rettferdig.

Bibelen forteller at syndene våre er skrevet opp i en bok. “Og de døde ble dømt etter det som var skrevet i bøkene, etter sine gjerninger.” (Åp.20,12) Dette er fordi mennesker som elsker synd og urettferdighet, ikke skal arve Guds rike. (Gal.5,21) “På samme måte som den symbolske rensingen av helligdommen på jorden skjedde ved at synden som hadde tilsmusset den, ble fjernet, skal den virkelige rensingen av Helligdommen i himmelen skje ved at syndene som er nedskrevet der, blir fjernet eller slettet. Men før det kan skje, må bøkene granskes for å gjøre det klart hvem som har angret sin synd og tatt imot Kristus i tro og derfor har del i hans soningsverk. Rensingen av Helligdommen forutsetter derfor en undersøkning og en rettergang.” (Mot Historiens Klimaks, s.325, E.G.White)

Det må skje en undersøkende rettsak før Jesu annet komme, slik at det blir klart hvem som skal bli tatt med til himmelen, og hvem som skal dø. Ved å studere Daniels bok (7,10), vil vi også kunne se at dommen foregår før Jesu annet komme. Jesus har tilbudt soning til alle mennesker, men ikke alle vil ta imot den. De som ikke angrer sin skyld godkjenner heller ikke Jesu stedfortredende død for dem. Saken til hvert menneske som hevder de er Kristi etterfølgere, vil bli tatt opp, men Jesus har sagt: “Ikke alle som sier til Meg: “Herre, Herre”, skal komme inn i himmelens rike.” (Matt.7,21) Derfor må det være en undersøkende dom. Hvem har virkelig angret sin skyld? Hvilket navn skal

oppføres i “livets bok”, og hvilket skal strykes ut av den? (2.Mos.32,32-33, Sal.69,29, Åp.20,12)

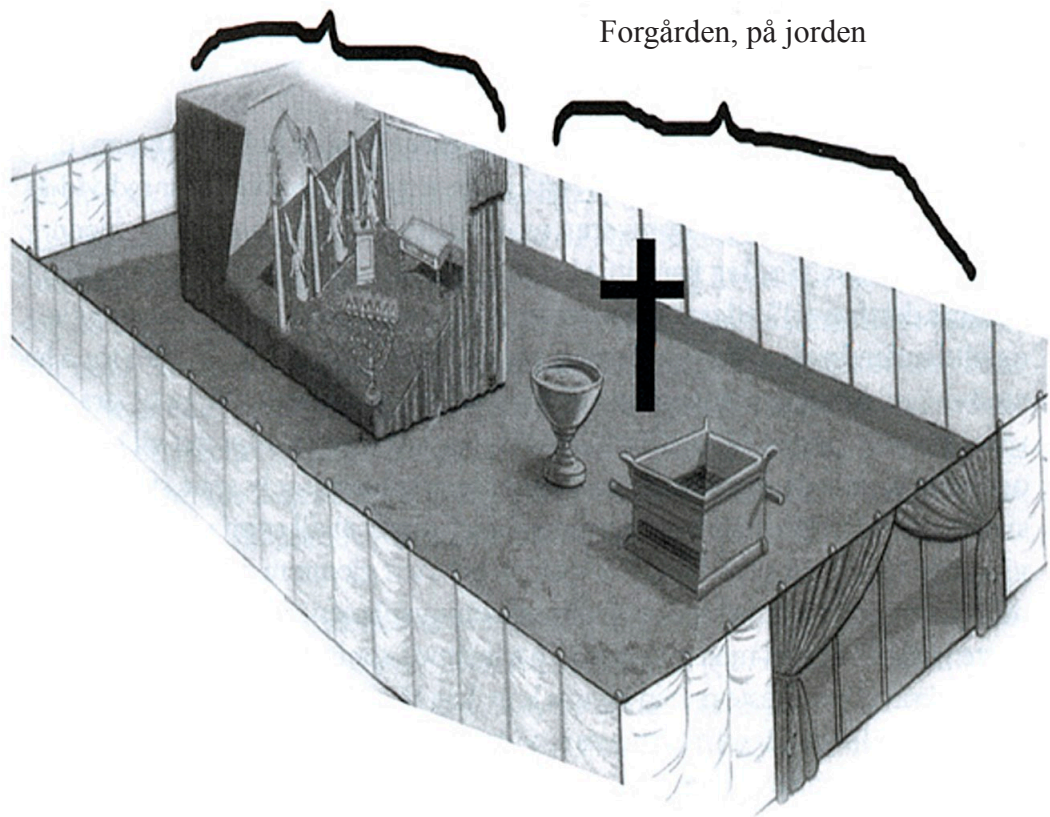
Jesu gjerning som vår Øversteprest under renselsen av helligdommen, er å fremstille Sitt blod til forsvar for hvert eneste angrende individ. Når individets sak blir tatt opp, vil vår forsvarer og Øversteprest enten si: “Jeg kjenner denne personen. Se, Jeg har gitt Mitt blod i stedet for hans, for at han kan få komme der Jeg er!” eller: “Jeg kjenner ham ikke...” Når all synd er oppgjort og alle saker ferdige, må også skyld legges på Satan, som må ta straffen for å ha medvirket i å ha fått menneskene til å begå disse syndene, i tillegg til straffen for sine egne synder. (3.Mos.16,21) All synd skal sones for før det vil bli fred, og Satan og alle de som ikke har tatt imot Jesu offer må selv sone straffen for sine synder. På den måten har soningsplanen sikret at all synd vil bli sonet (straffet) og gjort opp for etter lovens krav. Når synden har vært gjennom den undersøkende dom, er vi helt fri fra skylden. Dette er soningsplanen, eller frelsesplanen, i korte trekk. Poenget med alle disse tre trinnene i soningsplanen, er å oppfylle lovens krav. Den eneste måten lovens krav kan bli oppfylt uten at overtrederen dør, er å skille synden fra synderen, videre å holde den borte fra ham og så legge skylden på en annen.

Jesu død på korset er som sagt bare en del av soningsplanen. Neste ledd er å skille de som har tatt imot frelsen fra de som har forkastet den. Siste ledd handler om at alle de som ikke har en forløser må ta sin egen straff sammen med syndens opphavsmann (Satan).

Jesus tilhører Den himmelske helligdommen, likevel skulle Han ikke dø i himmelen. “For offerdyrenes kadavre blir brent utenfor leiren, etter at ypperstepresten har båret blodet deres inn i helligdommen til sonoffer. Derfor led også Jesus utenfor porten, for at Han kunne hellige folket med Sitt eget blod.”(Heb.13,11-12) Jesus døde utenfor den himmelske porten, (her på jorden), og “derfor, brødre, har vi frimodighet til å gå inn i helligdommen ved Jesu blod.” (Heb.10,19) Jesu død på korset representerte første del av den himmelske helligdomstjenesten og første ledd av soningsplanen.

Den himmelske helligdom,
i himmelen

Forgården, på jorden

NÅR GIKK HAN INN I DET ALLER HELLIGSTE?

2300 år

“Han sa til meg: “I to tusen tre hundre kvelder og morgener. Da skal helligdommen igjen bli rettferdiggjort.” (Dan.8,14) Fra når skal denne tid regnes? Engelen Gabriel sa til Daniel: “Sytti uker er fastsatt (châthak = skåret av) for ditt folk og for din hellige stad, til å innelukke overtredelsen, til å gjøre slutt på syndene, til å gjøre soning for misgjerning, til å føre fram evig rettferdighet, til å besegle syn og profet, og til å salve Det Aller Helligste. Derfor skal du vite og forstå at fra ordet om å gjenreise og bygge opp igjen Jerusalem går ut (Se Esra 7,12) inntil Messias, Fyrsten, kommer, skal det være sju uker og sekstito uker. Gaten og vollgraven skal bli bygd igjen, men i tider med trengsel. Etter de sekstito ukene skal Messias bli utryddet. Ingenting skal han ha. Folket til en fyrste som skal komme, skal ødelegge staden og helligdommen. Slutten på det skal komme med en flom. Inntil enden skal det være krig, ødeleggelse er fast bestemt. Han skal stadfeste en pakt med de mange i én uke. Midt i uken gjør han slutt på slakteroffer og grødeoffer.” (Dan.9,24-27)

* “Fra Bibelen lærte jødene å telle år som dager. 6 arbeidsdager ble lik seks arbeidsår. Det syvende året skulle være sabbatsår, jorda skulle hvile, de skulle ikke så og ikke høste. Det som vokste på marken av seg selv skulle de plukke og spise. Dette kalte de etterhvert åraker. En årake var det samme som 7 år. I senere jødisk litteratur (for eksempel “Jubileerboka”) bruker konsekvent betegnelsen årake for å forklare tidsperioder.” (MVV, EHB)

I Esekiel 4,6, fjerde Mosebok 14,34 og flere eldre jødiske skrifter lærer vi den profetiske tolkningen av tid. Prinsippet ved å regne en dag for et år* kommer til kjenne. Tidsprofetien i Daniel 8,14 avslører at det skulle gå 2300 kvelder og morgener før helligdommen skulle renses, eller før den himmelske rettergangen skulle begynne. Jesus gikk derfor inn i det Aller Helligste etter 2300 år. Denne tidsperioden begynner da “ordet om å gjenreise og bygge opp Jerusalem går ut”, noe som skjedde i 457 f.Kr. 2300 år fra år 457 f.Kr. ender opp i år 1844 e.Kr. (År 0 finnes ikke) Ifølge profeten Daniels syn skulle altså “helligdommen igjen få sin rett” i 1844.

Rettsaken

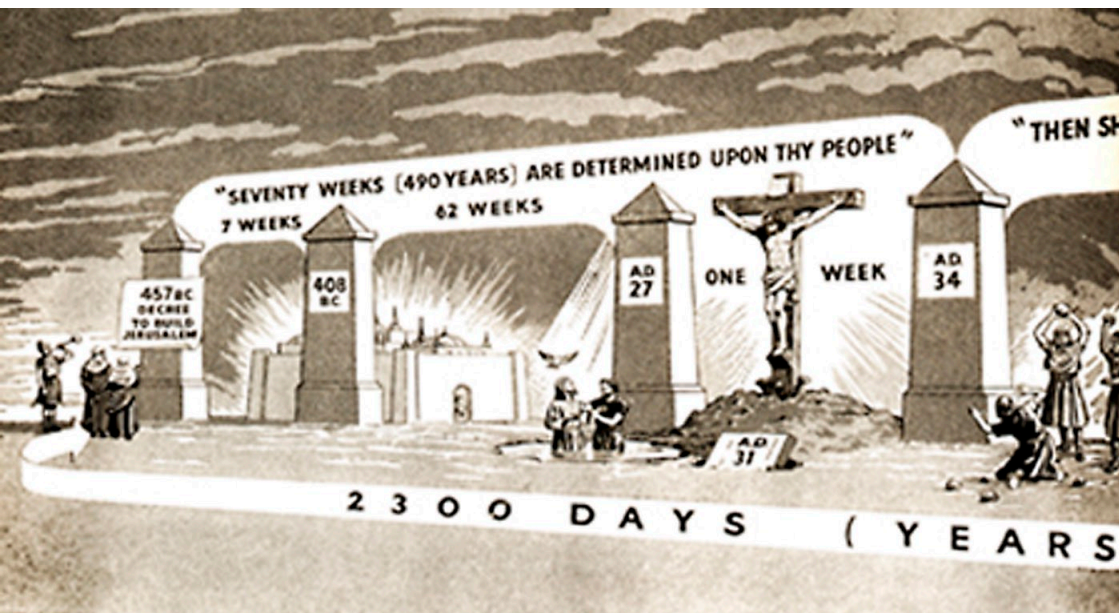
I 1844 begynte den undersøkende rettergang: “Det ble satt troner frem, og Den gamle av dager satte seg. Hans klær var hvite som snø, håret på Hans hode var som ren ull. Hans trone var som flammene av ild, hjulene på den var brennende ild. ... Tusen ganger tusen gjorde tjeneste for Ham. Ti tusen ganger ti tusen stod fremfor Ham. Retten ble satt, og bøker ble åpnet.” (Dan.7,9-10) Siden profetiene som blir beskrevet i versene foran dette skjedde lenge etter at Jesus døde på korset, skjønner vi at retten ble satt lenge etter Jesu død, men også en tid før Han kommer igjen. Dette bekrefter igjen Daniels profeti om de 2300 kvelder og morgener.

Mange mener at når det står at Jesus satte Seg ved Guds høyre hånd etter oppstandelsen, skjedde dette i Det Aller Helligste. Det er ingen grunnlag for en slik tro, bortsett fra gjetninger. Bibelen røper derimot: “Sju ildfakler brenner foran tronen.” (Åp.4,5) De syv ildfaklene er ilden fra den syvarmede lysestaken som er plassert i Det Hellige. Helligdomstjenesten viser tydelig at lysestaken med ilden som alltid skulle brenne, ikke stod i Det Aller Helligste og skulle heller aldri flyttes dit. Derfor var tronen beskrevet i Åp.4, plassert i Det Hellige i Den himmelske helligdommen. Guds Ord gir enda en bekreftelse på at Guds trone ikke stod i Det Aller Helligste før 1844. Om dommen står det: “Det ble satt troner fram og Den gamle av dager satte seg.” Guds trone var altså ikke i Det Aller Helligste, det rommet der den “himmelske renselsen av helligdommen” skulle foregå, og derfor måtte det settes fram troner (eller flytte, Guds trone beskrevet i Esekiels bok har hjul) også for Ham da den rettslige undersøkelsen skulle begynne.

Så lenge Jesus står i Det Aller Helligste som forsvarer i en rettergang, blir det gjort soning for vår skyld. Nådedøren stenges når Jesus går ut av Det Aller Helligste, for da er det ikke lenger noen som kan forsvare oss fremfor Faderen. Derfor sier Han om den tid: “Den som gjør urett, la ham fortsatt gjøre urett! Den som er uren, la ham fortsatt være uren! Den som er rettferdig, la ham fortsatt være rettferdig! Den som er hellig, la

ham fortsatt være hellig!” (Åp.22,11) Den himmelske Arken, som den jordiske Arken ble laget etter, befinner seg i Det Aller Helligste i Himmelen, hvor den undersøkende dom foregår, og hvor Jesus minner om Sitt blod i rettsaken.

Jesu blod ble også sprinklet på den jordiske Paktarken, men dette representerte ikke “Den himmelske forsoningsdagen,” for på den himmelske forsoningsdagen vil Paktarken i himmelen bli brukt. Så hva betydde det at Jesu blod rant ned på “kopien,” som også er en original, her på jorden? Hvis dette ikke skulle representere renselsen av den himmelske helligdommen, hva representerte det da?

I følge tidsprofetien ble Jesus innviet til gjerningen i år 27 e.Kr. og døde i år 31 e.Kr. Bibelen røper imidlertid at Jesus døde da han var 33 år gammel. Grunnen til at profetien sier år 31 e.Kr er trolig at vår tidsregning av at Jesus ble født i år null en feil. Jesus kunne umulig ha blitt født da, for den Herodes som regjerte i Jerusalem da Jesus ble født, døde noen år før det som i dag blir kalt år null. Jesus måtte derfor ha blitt født noen år før år null. Dermed stemmer bibelens profeti hvor Jesus skulle "bli utryddet" 31 e.Kr, da han var 33 år gammel.

(En profetisk dag = et år. Esek.4,6 og 4.Mos.14,34.
Tidsprofetiens begynnelse er fastsatt i Dan.9,25.)

HVA ER EGENTLIG GJENSTANDEN PAKTENS ARK?

Hva er egentlig gjenstanden Paktens Ark?

Paktens Ark ble laget i to hele deler, eller stykker. Den første delen ble kalt “Vitnesbyrdets Ark”. Navnet fikk den ganske enkelt fordi: “I arken skal du legge Vitnesbyrdet som Jeg skal gi deg” (2.Mos.25,16) Hva er Vitnesbyrdet? De ti bud blir kalt Vitnesbyrdet (2.Mos.32,15), Steintavlene, Paktens tavler (5.Mos.9,11) og Paktens ord (2.Mos.34,28). Først da De ti bud, Vitnesbyrdet, ble lagt i arken, ble arken kalt Vitnesbyrdets Ark. Dette er det eneste formålet med Arken; å være “hjemmet” til De ti bud. Arken i seg selv var ikke hellig, men Loven var hellig, og først da loven ble plassert i Arken, ble Arken en viktig gjenstand. Dette var den første delen.

Den andre delen ble kalt “Nådestolen”. Denne delen skulle lages som en separat del fra Arken. Nådestolen skulle ha to kjeruber i endene, og alt dette ble laget i ett stykke. Vitnesbyrdets Ark og Nådestolen ble laget som to forskjellige deler for å symbolisere dens to ulike formål, dens karakter og hensikter. Arken ble laget for å huse og representere loven, men Nådestolen hadde en annen viktig oppgave.

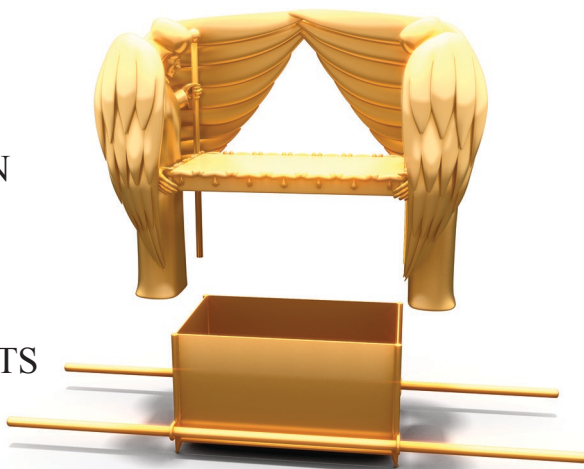
La oss begynne med å se på det hebraiske ordet som de norske og engelske bibeloversettelsene har kalt “Nådestolen”, som er et passende ord for denne delen av Paktens Ark. Ordet som brukes om Nådestolen er “kappôreth”, og det er aldri brukt om noe annet enn denne. “Kappôreth” kommer fra ordet “kâpar”, som røper hvorfor Gud har kalt Nådestolen nettopp dette. “Kâpar” betyr “å gjøre soning” eller “et sted for soning”. Det var nettopp det Nådestolen ble brukt til i den gamle helligdommen. Handlinger ble utført

over Nådestolen for å gjøre soning for folket og for å gjøre soning ved helligdommen. (3.Mos.16) Når vi forstår at Nådestolen representerer soning, blir det neste skrittet å forstå hva soning er. “Å sone” er å å betale en straff eller å gjøre opp for seg. Siden det er synd som er forbrytelsen, er det den det skal sones for.

Den første delen av Paktens Ark, Vitnesbyrdets Ark, er loven, som er den fornærmede. Vi husker at Johannes skriver at synd er lovbrudd. (1.Joh.3,15) Ikke bare er loven den fornærmede, men den er også “vitnet” mot den anklagde (Lovbryteren).

Som Paulus sa: “Jeg lærte ikke synden å kjenne uten ved loven” (Rom.7,7) Det er loven som avslører overtrederen, og derfor er loven også vitnet mot oss.

NÅDESTOLEN
+
VITNESBYRDETS
ARK

=

PAKTENS ARK

Som alt nevnt, var loven allerede før menneskers første synd. Loven som ble gitt Moses på Sinaifjellet, var “avbildet og skyggen” (Heb.8,5) av det som allerede var i himmelen. Da mennesket forbrøt seg mot loven ved å være ulydig mot Gud, ble det nødvendig å legge en ny del til Pakten for å redde menneskene: tilbudet om en stedfortreders blod. Siden det er loven som krever overtreders død, er det også loven som skal bli tilfredsstillt, og som skal bevitne at det skjer en soning eller at overtrederen blir straffet.

Nå er det slik at den eneste måten “å gjøre opp for synden” eller “å sone” på, er at “den som synder skal dø.” Tilgivelse kan ikke gis uten at synden er blitt gjort opp for. “Uten blodsutgytelse blir det ingen tilgivelse.” (Heb.9,22) Det kan altså kun gis soning eller gjøres opp for synden ved blod. Når vi forstår at ordet “kappôreth”, av “kâpar,” betyr “å sone (soningssted)”, og at den eneste gyldige soningen er blod, skjønner vi at Nådestolen er laget for å ta imot blod. Alltid når det blir ofret til Gud i Det gamle testamentet, har blodet blitt helt på eller ved et alter. Alteret ble laget for å ta imot offerets blod. Nådestolen representerer da, siden den ble laget for å ta imot soningsblodet, et alter.

La oss oppsummere de to sidene av Paktens Arks misjon:

Første del: Vitnesbyrdets Ark med Paktens ord; den fornærmede (pakten brutt); Guds vitnesbyrd; vitnet og anklageren.

Andre del: Nådestolen; stedet for soning; alteret, der den fornærmede vil bli gitt sin rett; blodet.

Vi har Paktens Ord, loven som ble brutt, og vi har tillegget som Gud ga pakten da menneskene hadde forbrutt seg mot den tidligere pakten, nemlig løftet om blodet til en stedfortreder, Messias. Når vi legger disse to sammen, får vi pakten, og når vi legger Vitnesbyrdets Ark (loven) og Nådestolen (sonings blodet) sammen, får vi Paktens Ark. Dyreblod ble symbolsk sprinklet på Nådestolen, men “det er ikke mulig at blodet av okser og bukker kan ta bort synder.” (Heb.10,4) Derfor var dyreblodet, som ble sprinklet på Arken, egentlig ikke godkjent som soning. Loven krevde vårt eget blod for vår synd, eller Jesu blod. Vitnesbyrdets Ark fikk derfor aldri det blodet den søkte før Jesu stedfortredende blod nådde Nådestolen. Vi kan derfor si at Nådestolen ble laget for å ta imot den eneste godkjente soningen bortsett fra vår egen død, Jesu blod. Alle handlingene som presenterte dyreblod, var for å minne folket om det sanne Offerlam, Jesus Kristus.

Når Nådestolen er “et sted for soning” og den eneste godkjente soningen er Jesu Blod, må vi også kunne kalle Nådestolen “et sted for Jesu blod.”

“Miskunn og sannhet har møtt hverandre. Rettferdighet og fred har kysset hverandre. Sannhet skal spire opp fra jorden, og rettferdighet skue ned fra himmelen.” (Salm.85,11-12)

Vitnene i himmelen og vitnene på jorden

“Folkeslagene raste, og din vrede er kommet, og tiden da de døde skal bli dømt...Så ble Guds tempel i himmelen åpnet, og Hans paktsark kunne ses i Hans tempel” (Åp.11,19)

Jesus blir av disiplen Johannes kalt for “Ordet.” “I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Han var i begynnelsen hos Gud. Alt ble til ved Ham, og uten Ham ble ingenting til av det som ble til. I Ham var liv, og livet var menneskenes lys. Og lyset skinner i mørket, og mørket forsto det ikke. ...Og Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss, og vi så Hans herlighet.” (Joh.1, 1-14)

Johannes forklarer at det er tre i himmelen som vitner om blodet og vannet. Det vil si; om Jesu offer og soningsblodet. “For det er tre som vitner i himmelen: Faderen, Ordet (Jesus) og Den Hellige Ånd. Og disse tre er ett.” (1.Joh.5,7) Bevisene selv ligger derimot på jorden: “Det er tre som vitner på jorden: Ånden, vannet og blodet. Og disse tre er ett.” (1.Joh.5,7-8) .

Ved den undersøkende dom, står Han ved den himmelske Arken, ved den himmelseke loven som er blitt brutt, mens hvert individs sak blir tatt opp, og minner retten om at lovens krav er blitt oppfylt. Han minner dem om Sitt blod som ble gitt for å oppfylle lovens krav, og henviser til “bevisene/vitnene på jorden” Etter som hvert menneskes lovbrudd kommer frem henviser “Ordet” at denne synden er blitt betalt for, og så blir synden strøket ut av Dommerens bok. En etter en synd blir strøket ut og slettet fra helligdommen i himmelen, og på denne måten skjer det en “rensing av helligdommen” og en rettslig frikjenning av oss.

Når Jesus forlater Det Aller Helligste, er det ikke lenger noen til å gå i forsvar for lovbruddene. De lovbruddene som står igjen i boken når Jesus forlater rettergangen, må lovbrysterne selv ta straffen for. En straff som er døden.

DEN GAMLE OG DEN NYE PAKT

Eller Det gamle og Det nye testamentet*

Mange ser på Gud som hard, uforsonlig og kravstor, men Jesus ser man på som barmhjertig, tolerant og elskelig. På mange måter blir Gud og Jesus to motsetninger, ikke bare hos ikke-troende men også hos troende. Det er vanskelig å tro på Jesus uten å tro på Gud, derfor har mange kristne lagt sitt hjerte i det nye testamentet mens det gamle blir lagt til side som noe gammelt og foreldet. Disse oppfatningene om Gud og Jesus har laget et vanskelig bilde av den gamle og den nye pakt.

Gud som den strenge dommeren og Jesus som den kjærlige forløseren gjør dem forskjellige i meget vesentlige ting. Det er ikke til å unngå å forstå at sitter man med et slikt inntrykk av Gud og Jesus har man ikke bare misforstått en av dem, men begge to.

Jesus forklarer at Han og Gud er ett, på samme måte som hvis disiplene fortsatte i Hans fotspor, ville de være ett med Ham. Det er ikke snakk om fysisk enhet, men enhet i tro og lære. Gud og Jesus var ett i karakter og hensikt. Ikke bare det, men Jesus hevdet Han kom for å vise hvem Faderen egentlig var. Jesus kom for å vise Guds personlighet, Hans veier og Hans rike. Jesus sa: ”Hvis Jeg ikke gjør Min Fars gjerninger, så tro Meg ikke.” (Joh. 10:37) Han sa også: ”Verken denne mannen eller hans foreldre har syndet, men dette skjedde for at Guds gjerninger skulle bli åpenbart på ham. Mens det ennå er dag, må Jeg gjøre Hans gjerninger som har sendt Meg.” (Joh. 9:3-4) ”Mange gode gjerninger fra Min Far har Jeg vist dere.” (Joh.10:32)

Jesu personlighet og virke var en gjenspeiling av den Gud som mange finner så intolerant og hard i det gamle testamentet. For mange blir dette forvirrende, har da Gud endret

seg? Likevel sier Bibelen: ”Hos Ham er det ingen forandring eller skiftende skygge.” (Jak. 1:17) og ”Jeg skal ikke bryte Min pakt, og det som har gått ut over Mine lepper skal Jeg ikke forandre.” (Sal. 89:35)

Bibelen gav inntrykk av at den pakt som ble inngått med Israel i det gamle testamentet var en dårlig pakt og at det derfor var nødvendig å lage en ny og bedre. Mange tenker da at Gud har blitt vennligere, justert seg litt og laget en ny pakt som viser en omvendt Gud. Men var det Gud som trengte en omvendelse? Ifølge skriftstedene vi nettopp leste kan ikke dette stemme. Gud er den samme nå som da. Hvordan skal vi da forstå Gud og paktene på rett måte? Og hvis Gud ikke gjorde noe feil i den første pakt, hva var det da som var feil? Hvis Gud ikke har endret seg, og Jesus representerte den samme personlighet og de samme verdier Gud hadde i gamle testamentet, og mennesker ser en annerledes Gud i det gamle testamentet, hva er misforstått og hva har vi forstått rett?

Det er noen oppklaringer fra skriften vi trenger for å sette de to forskjellige paktene i rett lys. Paulus forklarer at problemet med den gamle pakt var ikke Guds bidrag, men folkets respons. Paulus sier i Heb.8:6 at det var løftene som var dårlige. Israel lovet å holde pakt, men brøt løftet gang på gang. Problemet var at mennesker ikke ville rette seg etter pakt, at de brøt pakt og de lovene Gud ga i pakt. Side opp og side ned i Israels historie inneholder forbannelser hvis pakt blir brutt og velsignelser om den blir holdt.

Men gjør ikke nettopp dette Gud til en streng og uforsonlig Gud? Hold pakt eller dø, er ofte budskapet. Hvor er barmhjertigheten i dette? Er ikke dette en diktatorisk styremåte? Mange ikke-troende misliker Gud akkurat fordi de mener Hans måte å styre Sitt folk på var både dominerende og frihetshemmende. Nettopp derfor ser mange på Jesus som et eksempel på noe de liker. Han spiste med tollere og syndere, Gud i det gamle testamentet dømte og forkastet dem.

Mange som aktivt går i strid med Guds lover finner derfor troen på Jesus, og føler Gud har modernisert seg og omvendt seg fra det gamle testamentets dogmer. Jesus er Gud omvendt. På en måte så er det i manges øyne endret seg fra at mennesket trenger omvendelse til Guds bud (som er budskapet i gamle testamentet) til at Gud gjennom Jesus nå har omvendt seg til at brudd på Hans lov er ok. En slik oppfattelse harmonerer verken med skriften eller med Jesu egne ord. Likevel er mange direkte forvirret.

Jesus sa: ”Tro ikke at Jeg er kommet for å oppheve loven eller profetene. Jeg er ikke kommet for å oppheve, men for å oppfylle.” og han sa om det gamle testamentet: ”Skriften kan ikke gjøres ugyldig.” Han sa også at om Han ikke representerte og gjenspeilet Gud så skulle vi ikke tro på Han. Johannes, som var Jesu disippel skrev: ”Hver den som

gjør synd, gjør også lovbrudd, og synd er lovløshet. Og dere vet at Han ble åpenbart for å ta bort syndene våre, og i Ham er det ikke synd. Hver den som blir i Ham, synder ikke. Hver den som synder, har verken sett Ham eller kjent Ham. Dere barn! La ingen føre dere vill! Den som gjør rettferdigheten, er rettferdig, likesom Han er rettferdig. Den som gjør synden, er av djevelen, for djevelen har syndet fra begynnelsen. I denne hensikt ble Guds Sønn åpenbart, at Han skulle gjøre djevelens gjerninger til intet. Hver den som er født av Gud, gjør ikke synd, for Hans sæd blir i ham. Og han kan ikke synde, for han er født av Gud....” (Matt. 5:17; Joh.10:34; 1.Joh. 3:4-9)

Ifølge denne apostelen hadde Jesus faktisk holdt seg til Guds bud og Han hadde ikke kommet for å tillate synd. Synd var av djevelen og Jesus var kommet for å ivareta Guds lov og fordømme synd og lovbrudd. En teologi som godkjente brudd mot Guds lov var av djevelen. Dette er merkelig når nettopp det Johannes skriver er djevelens misjon hos mange kristne og ikke-troende, blir antatt å være Jesu misjon. Det må ha skjedd en feil i menneskers oppfatning et sted, en feil som har blandet djevelen og Jesu misjon. Dette i seg selv burde være skremmende for kristne og tankevekkende for ikke-kristne.

Men apostlene fikk vite at noe slikt kunne skje. Paulus skrev: ”Jeg undrer meg over at dere så snart vender dere bort fra Ham som kalte dere i Kristi nåde, til et annetledes evangelium, som slett ikke er et annet. Men det er noen som forvirrer dere og vil forvrengte Kristi evangelium.” (Gal. 1:6) ”Og det er ikke noe å undre seg over. For Satan selv omskaper seg til en lysets engel. Derfor er det ikke noe stort om tjenerne hans også omskaper seg til rettferdighetens tjenere.” (2.Kor. 11:14) og Peter skrev: “Og de som er ulærde og ubefestede, forvrenger dette, slik de også gjør med de andre Skriftene, til sin egen undergang. Siden dere, mine kjære, altså vet dette på forhånd, så vær på vakt så ikke dere også blir ledet bort ved de ugudeliges villfarelse og faller bort fra deres egen faste stand. Men voks i nåde og kjennskap til vår Herre og Frelser Jesus Kristus!” (1.Pet. 3:16-18)

Det er et falskt evangelium ute og går, et evangelium konstruert av djevelen og hans medarbeidere. Plutselig virker det ikke så merkelig lenger at Jesu og djevelens misjon er blandet sammen, og at folk er forvirret.

For folk er forvirret. De er lært opp til hva evangeliet er gjennom fortolkere av skriften, og når de selv setter seg ned for å studere Guds ord virker det selvmotsigende for dem. De kan lese ett skriftsted av Paulus og tenke at det strider mot noe Johannes og Peter skrev. Men hvis vi på forhånd er fortalt hvordan vi skal tolke ett skriftsted, og vi har hørt lignende taler rundt visse skriftsteder om og om igjen, er det vanskelig

å se noe annet i et skriftsted enn det man er blitt lært opp til å se. Skriftsteder som virker selvmotsigende blir derfor lagt til side og ansett som 'for vanskelig å forstå'.

Bibelen er ikke selvmotsigende, og Jesus og den Gud vi møter i det gamle testamentet har ikke endret seg, og de er fortsatt ett i lære og sinn.

Men vi må nesten få oppklart Gud og Hans lover og veier i det gamle testamentet. Vi må forstå om Han virkelig er så grusom og frihetsberøvende som mange ikke-troende skal ha til, og om Han var en Gud som trengte å omvende seg som mange kristne tror.

I begynnelsen da Adam og Eva bodde i Edens have kom Herren gående til dem. Andre mennesker som også har møtt og snakket med Ham direkte er Abraham, Jakob og Moses. Om Moses står det at Han snakket med Ham ansikt til ansikt. Det som er underlig med dette, er at Johannes skriver: "Ingen har noen sinne sett Gud." (1.Joh. 4:12) Og Paulus skriver: "Han som ikke noe menneske har sett eller kan se" (1.Tim. 6:16) Så hvem var det som spaserte i Edens have, hvem var det Abraham snakket med under eiketreet i Mamre, hvem var det Jakob kjempet med en hel natt og hvem var det Moses snakket til ansikt til ansikt? Johannes skriver: "Aldri har noen sett Gud. Den enbårne Sønn, som er i Faderens favn, Han har forklart Ham." (1.Joh. 1:18) Jesus representerte ikke Gud kun da Han ble født inn i denne verden, men også gjennom hele det gamle testamentet. Jesus var der og samtalte med Moses, ansikt til ansikt. Gjennom Jesus gav Gud Israels barn lovene, forordningene og domsbudskapene som så mange misliker så sterkt med Gud, og som de føler Jesus gikk i strid med.

Så endret Gud og Hans Sønn mening om hvordan mennesker skulle nås, og fant opp frelsesplanen? Var denne ideèn deres omvendelse? Peter skriver at frelsesplanen var planlagt før denne jordens grunnvoll var lagt " ...men med det dyrebare Kristi blod, som av et lam uten lyte og uten flekk. Dette ble Han utsett til på forhånd, før verdens grunnleggelse.." (, og da Adam og Eva falt i synd fikk de vite om denne planen. " Jeg setter fiendskap mellom deg og kvinnen, og mellom din sæd og hennes Sæd. Han skal knuse ditt hode, og du skal knuse Hans hæl.»" (1.Pet.1:19-20; Efes.1:3-4; 1.Mos.3:15)

Så hva skjedde da? Hadde de først en plan og så lagde de en ny plan og så gikk de tilbake til den opprinnelige planen? Det er tydelig at vi på mange måter har misforstått Gud. Ikke bare står det at Han ikke endrer Seg, men nå skal man tro at han ikke bare endret planer en gang men to ganger?! Det høres ut som en meget ustabil Gud.

Den første pakt Gud gjorde med menneskeheten er den pakt som var før syndefallet. Dette er den sanne første pakt. Etter syndefallet ga Han et løfte om et tillegg i denne pakt, nemlig løftet om Jesu blod. Likevel er det også en annen pakt som i det nye

testamentet ofte blir kalt for den “gamle pakt”. Den pakten ble stadfestet mellom Gud og israelittene ved Sinai-fjellet i Saudi Arabia. Denne pakten ble opprettet ved dyreblod, som igjen skulle symbolisere Jesu blod. Denne pakten var derfor ikke den pakten Jesus hadde gitt løfte om til Adam og Eva. Den rituelle siden ved pakten som Moses var med på å stadfeste på Sinai fjellet, inneholdt symboler på den sanne pakt Jesus skulle stadfeste. Likevel var det noen forandringer fra den pakten som ble opprettet der, og den som Kristus skulle opprette. Den pakten som ble opprettet på Sinai-fjellet og som i det nye testamentet blir kalt “den gamle pakt” blir ofte kalt en “feilende pakt”. Den pakten Jesus opprettet på korset blir kalt “den nye pakt”.

Problemet er bare at det som i dag kalles ”den gamle pakt” aldri var noe annet enn et symbol på den sanne pakt. Det var ikke en annen pakt. Paulus sier: ”En pakt som forut er stadfestet av Gud, gjør ikke loven, som er gitt fire hundre og tretti år etter, ugyldig, så den skulde gjøre løftet til intet.” (Gal.3:17) På Sinai ble det gitt sermonilover som jødene endte opp med å tro var pakten istedenfor symboler på pakten. Paulus prøver å forklare at sermonilovene som var en del av pakten Gud stadfestet med dem, ikke var istedenfor det løfte om en forsoner som alle fra Adam til Abraham hadde blitt lovet. Det var ingen frelse i dyreofringene Israelittene gjorde i ørkenen. Det var bare symboler.

Mange kristne i dag sier at loven var problemet med denne pakten og derfor avskaffet Jesus loven da Han stadfestet den nye pakt på korset. Men problemet var aldri loven, men det at Israel trodde de kunne bli frelst ved symbolene istedenfor det symbolene pekte hen til.

Salmisten forkynner: “Hans henders gjerninger er sannhet og rett. Alle Hans forskrifter er sanne. De holdes oppe for all evighet, og er gjort i sannhet og rettvishet. Han har gitt løsepengen for Sitt folk. For evig tid har Han satt opp Sin pakt. Hellig og fryktinngytende er Hans navn.” (Sal.111:7-9) “Herrens lov er fullkommen, den styrker sjelen.” (Sal.19:8) Hvordan kan noe som er fullkomment bli bedre? Hva var da galt med Den gamle pakt siden Herren ville lage en ny?

Guds lov har aldri vært et problem. Det er synden som er problemet. Jesus ville ikke misforstås: “Men før skal det skje at himmel og jord forgår, enn at en tøddel av loven skal falle bort.” (Luk.16:17) Han sa: “Tro ikke at Jeg er kommet for å oppheve loven eller profetene. Jeg er ikke kommet for å oppheve, men for å oppfylle.” (Matt.5:17) Hvordan kan loven bli oppfylt? Loven krevde overtreders død, og ved å ta våre synder på Seg, som en Mellommann, oppfylte Jesus lovens krav. Det var umulig for Ham å oppfylle lovens krav uten å samtidig godkjenne lovens rett.

Herren oppfylte loven fordi den var rettferdig og fordi dens krav var rettferdige. Som

Mellommann åpnet Kristus en vei for den som angret sitt lovbrudd (synd) og ønsker hjelp til å gjøre Guds vilje, for "Forløseren skal komme til Sion, til dem i Jakob som vender om fra overtredelse." (Jes.59:20)

Jesus kom også for å oppfylle løftet Han hadde gitt gjennom Sine profeter: "Se, de dager kommer, sier Herren, da Jeg skal stadfeste det gode som Jeg har lovt Israels hus og Judas hus: I de dager og på den tiden skal Jeg la Rettferdighetens Spire spire frem fra David. Han skal gjøre rett og rettferdighet i landet." (Jer.33:14)

Da Jesus sa Han ikke var kommet for å oppheve loven og profetene, og at Han Selv hadde holdt Guds bud, så er dette en Jesus i full harmoni med den lære Han forfektet på vegne av Faderen i Det Gamle Testamantet.

Guds problem med Israel som et folk er beskrevet som et problem i den forstand at Israel brøt Guds bud. Ikke noen steder blir det på noen måte gitt inntrykk at Israels problem i det gamle testamentet var at de holdt Guds bud, men nettopp det at de brøt den. Om og om igjen kaller Gud dem til omvendelse og gir dem et kall om å holde Guds bud, om og om igjen forkaster de dette og bryter dem.

Feilen i den gamle pakt, var at de ikke holdt Guds lov og kun hadde dyreblod til soning for seg. Dette dyreblodet kunne ikke rense folket.

"Mitt folk går til grunne fordi det mangler kunnskap. Fordi du har forkastet kunnskapen, skal Jeg også forkaste deg, så du ikke skal være prest for Meg. Fordi du har glemt din Guds lov, skal Jeg også glemme dine barn. Jo flere de ble, jo mer syndet de mot Meg. Jeg skal bytte deres ære ut med skam." (Hos.4:6)

"Jeg gav dem også Mine sabbater. De skulle være et tegn mellom dem og Meg, så de skulle kjenne at Jeg er Herren som helliger dem. Men likevel gjorde Israels hus opprør mot Meg i ørkenen. De vandret ikke etter Mine lover, og de forkastet Mine dommer, ... Så løftet Jeg også Min hånd til en ed for dem i ørkenen, om at Jeg ikke skulle føre dem inn i det landet Jeg hadde gitt dem, det som flyter med melk og honning, det herligste blant alle landene. For de forkastet Mine dommer og vandret ikke etter Mine lover, men de vanhelliget Mine sabbater. For deres hjerte fulgte deres avguder. Likevel hadde Mitt øye medynk med dem så Jeg ikke ødela dem. Jeg gjorde ikke ende på dem i ørkenen. Men Jeg sa til deres barn i ørkenen: «Dere skal ikke vandre etter deres fedres lover, hold ikke deres dommer og gjør dere ikke urene ved deres avguder! Jeg er Herren deres Gud: Dere skal vandre etter Mine lover, holde Mine dommer og gjøre etter dem.

Hold Mine sabbater hellig, så skal de være et tegn mellom Meg og dere, så dere skal kjenne at Jeg er Herren deres Gud.» Likevel gjorde barna opprør mot Meg. De vandret ikke etter Mine lover, og de holdt Mine dommer og gjorde etter dem. ...Jeg løftet også

Min hånd til en ed for dem i ørkenen, om at Jeg ville spre dem blant folkeslagene og strø dem ut i landene, fordi de ikke hadde fulgt Mine dommer, men hadde foraktet Mine lover og vanhelliget Mine sabbater, og de hadde festet blikket på deres fedres avguder..” (Esek.20:12-24)

”For en prests lepper skal holde fast på kunnskap, og folk skulle få søke loven fra hans munn. For han er hærskares Herres budbærer. Men dere har vendt dere bort fra veien, og dere har fått mange til å falle ved loven.” (Mal.2:7-8)

Den siste profeten gitt før Jesu komme, Malaki, fikk følgende budskap å gi fra Herren: ”Husk på loven til Moses, Min tjener, den som Jeg bød ham på Horeb for hele Israel, med lover og dommer. Se, Jeg skal sende dere profeten Elia før den store og fryktinngytende Herrens dag kommer. Han skal vende fedrenes hjerte til barna og barnas hjerte til deres fedre, så Jeg ikke skal komme og lyse jorden i bann.” (Mal.4:4-6)

Det virker underlig at så mange har klart å få inntrykk av at Jesu budskap i det nye testamentet er å gjøre det motsatte av det Han gjorde i det gamle. I det gamle refset Han de som forkastet og brøt Guds lov, og i det nye refsers Han de som holder på Guds lov og sabbat. Kan dette virkelig stemme? Og hvis Jesus refset de som holdt loven i motsetning til de som brøt den, representerte Han da virkelig loven og profetene? Hva med den siste profets budskap før Jesu komme? ”Husk på loven til Moses, Min tjener, den som Jeg bød ham på Horeb for hele Israel, med lover og dommer.” Og nå kommer Jesus med refs til nettopp de som tok denne oppfordringen? Er Han da virkelig Guds representant? ”Hvis Jeg ikke gjør Min Fars gjerninger, så tro Meg ikke.”(Joh.10:37) sa Jesus. En oppfordring mange jøder i dag tar når de blir presentert med et evangelium som er motsatt av Guds veier slik de har lært. Profeten Malaki sier om Guds sendebud ”For en prests lepper skal holde fast på kunnskap, og folk skulle få søke loven fra hans munn. For han er hærskares Herres budbærer.”(Mal.2,7) Hvis Jesus endret eller ugyldiggjorde Guds lov, var Han rett og slett ikke Guds sendebud og heller ikke Guds yppersteprest slik Paulus beskriver i Hebreerbrevet. Mange i dag som er lært opp i det gamle testamentet og blir presantert for evangeliet av en ivrig tilhenger tror selvsagt at Jesus er en bedrager.

Men folks inntrykk av Jesu misjon og hva Han gjorde er blitt mye forvridd. Advarslene fra Jesu apostler om at Satan ville lage ett nytt evangelium og forvirre mennesker ser vi etterdønningene av i dag. Det har virkelig skjedd! Da Satan fristet Jesus i ørkenen brukte han bibelsitater for å prøve å få Jesus til å synde! I dag antar mange at om en prest står å forkynner og han henviser fra skriften er han en talsmann for Gud. Men det er ingen slike garantier. Satan brukte skriftstedene galt og laget en ny ramme rundt dem. Mange kristne pastorer og prester gjør det samme i dag. Og resultatet er at mennesker får en

forvridd forståelse av Gud, Jesus og Hans misjon. Og ikke minst: de får en forvridd forståelse av hva slags respons Gud ønsker fra dem.

La oss se på noen av de mytene som mange sitter med gjennom å blitt undervist i sine menigheter, og la oss se hva Guds ord egentlig sier:

Myte fra forkynnere: Fariseerne var altfor opptatt av å holde loven, og vi må passe oss for å bli likedan...”

Jesus sa: Tvert imot: ”For Jeg sier dere at hvis ikke deres rettferdighet langt overgår rettferdigheten til de skriftlærde og fariseerne, skal dere aldri komme inn i himlenes rike. Dere har hørt at det er sagt til de i gamle dager: «Du skal ikke slå i hjel, og den som slår i hjel, blir skyldig for dommen.» Men Jeg sier dere at den som blir vred på sin bror uten grunn, blir skyldig for dommen.”(Matt.5:20-21) Videre spesifiserer Jesus flere ting fra Guds lov og forklarer at den må holdes mer detaljert enn det de religiøse lederne gjorde.

Myte fra forkynnere: Lovene fariseerne var opptatt av å holde, var Guds lover og forskrifter.

Jesus sa: Men Jesus anklaget dem og sa; ”For dere setter Guds bud til side og holder fast på menneskers forskrifter – slik som vasking av øser og beger, og mange andre slike ting gjør dere. Han sa til dem: Altfor lettvindt forkaster dere Guds bud, for at dere kan holde fast på deres egne forskrifter.”(Mark.7:8)

Myte fra forkynnere: Fariseerne opplevde Jesu misnøye ved at de ”strengt” overholdt Guds bud og forskrifter.

Jesus sa: Jesus forklarte: ”Dette folket kommer nær Meg med sin munns tale og ærer Meg med sine lepper, men deres hjerte er langt borte fra Meg. Og forgjeves tilber de Meg, når de underviser menneskebud som om det var den rette lære.” (Matt.15:8-9) Fariseerne sa til Jesus: ”Hvorfor bryter disiplene Dine eldste forskrifter? For de vasker ikke hendene sine når de spiser brød.” Ha (Jesus) svarte med å si dem: ”Hvorfor bryter så dere Guds bud på grunn av deres egne forskrifter?” (Matt.15:2-3) De opplevde altså Jesu misnøye fordi de brøt Guds lov for å holde sine egne lover.

Myte fra forkynnere: Fariseerne var uten kjærlighet fordi de bare var opptatt av å holde Herrens forskrifter hele tiden...

Jesus sa: i klartekst ”Den som har Mine bud og holder dem, han er den som elsker Meg. Og den som elsker Meg, skal bli elsket av Min Far, og Jeg skal elske ham og åpenbare Meg for ham.” (Joh.14,21) og ”disippelen som Jesus elsket” sa: ”På dette kjenner vi at vi elsker Guds barn, når vi elsker Gud og holder Hans bud. For dette er Guds kjærlighet, at vi holder Hans bud. Og Hans bud er ikke tunge å bære.” (1.Joh.5:2-3)

Myte fra forkynnere: Jesus mislikte at fariseerne holdt Guds lov til punkt og prikke...
Jesus sa: Tvert imot. Dette er hva Jesus refset dem for. Jesus sa: ”Har ikke Moses gitt dere loven? Og ingen av dere holder loven” (Joh.7:19) Stefanus var samstemt med Jesus da han sa til fariseerne som steinet ham: ”dere som har mottatt loven ved englers anvisning og ikke har holdt den.” (Apg.7:53)

Myte fra forkynnere: Fariseerne var altfor ”rettferdige”...

Jesus sa: Jesus sa om dem: ”På samme måten gir også dere menneskene inntrykk av å være rettferdige i det ytre, men innvendig er dere fulle av hykleri og lovløshet.” (Matt.23:28) De var ikke rettferdige, de brøt jo Guds bud. De lot som de holdt den, men som Jesus sa det; de hyklet!. ”Så talte Jesus til folkeskarene og til disiplene Sine og sa: ”De skriflærde og fariseerne sitter på Moses’ stol. Derfor skal dere holde og gjøre alt det de ber dere om å holde. Men gjør ikke etter gjerningene deres, for de sier det, men de gjør det ikke.” (Matt.23:1-3)

Myte fra forkynnere: Alle som er opptatt av å holde Herrens lover og forskrifter er trel-ler, altså ”lovtreller” og i tillegg er de lik fariseerne som Jesus motsa og var i konflikt med...

Jesus sa: “Men den som ser inn i den fullkomne lov, frihetens lov, og fortsetter med det og ikke blir en glemsom hører, men en gjerningens gjør, han skal være salig i alt han gjør.” (Jak.1:25) Jesus lovt: ”Hvis dere holder Mine bud, blir dere i Min kjærlighet” (Joh.15:10) Det finnes ikke noen annen konklusjon her enn at dersom mennesker legger vinn på å holde Guds bud og forskrifter, blir de velsignet, ikke forbannet. Jesus lovt oss: ”Jeg vil legge Mine lover i deres sinn og skrive dem på deres hjerter” (Heb.8:10) og ”det hjertet flyter over av, det taler munnen.” (Matt.12:34) Hvis noen da er opptatt med å tale om Guds lover og å holde dem, er det ikke da fordi Jesus har skrevet loven ”i deres sinn” og skrevet ”dem på deres hjerter” slik at ”det hjertet flyter over av, det taler munnen”?

Myte fra forkynnere: Fariseerne var altfor opptatt av å studere skriftene ... Vi må passe oss så vi ikke blir likedan...

Jesus sa: Problemet til fariseerne var nok heller at de ikke studerte skriftene rett eller nok. De hadde tross alt misforstått hva Messias skulle gjøre ved Sitt første komme, slik at de endte opp med å forkaste Ham. ”Er det ikke derfor dere farer vill, fordi dere ikke kjenner skriftene...” (Mark.12:24) Ikke bare sier Jesus her at villfarelse kommer av å ikke kjenne skriftene, men Han sa det også i det gamle testamentet: ”Mitt folk går til grunne fordi det mangler kunnskap.” (Hos.4:6) Det er ikke vanskelig å forstå hva Gud mener her, og at det ikke er kunnskap som leder til fall, men mangelen på kunnskap. I Daniel 9:26 står det ”etter de sekstito ukene skal Messias bli utryddet”. Og i Salmene og Jesajas bok finner vi bekreftelser på Jesu misjon ved Hans første komme. Ikke bare hadde de gjort et elendig studie, men etter at Jesus hadde stått opp fra de døde, måtte

Han lære sine disipler alt fra Mosebøkene, fra alle profetene om alt som var skrevet om Ham i skriftene. (Luk.24:27) Ikke bare finner vi at Jesus var opptatt med å lære Sine disipler å studere skriftene, men Paulus sier: ”De hellige Skrifter som har kraft til å gjøre deg vis til frelse ved troen på Kristus Jesus. Hele Skriften er innåndet av Gud, og den er nyttig til lærdom, til overbevisning, til rettledning og til opplæring i rettferdighet, for at Guds menneske skal bli satt i stand og godt utrustet til all god gjerning.” (2.Tim.3:15-17) Med andre ord: Fariseerne var elendig til å studere skriftene, og vi må ikke bli likedan. Deres mangel på kunnskap fikk dem til å forkaste Jesus ved Hans første komme, og folket som stolte på deres visdom forkastet også Kristus. Slik kan vi også gå glipp av Jesu annet komme hvis vi feiler å forstå Hans vilje som er uttrykt i Skriften.

Farisernes fortolkninger av Guds lov hadde ledet til at de ikke lenger holdt den. Det kan virke uskyldig i seg selv at de ønsket å forklare hvordan loven skulle holdes for folket ved å lage mer lover og regler, men denne handlingen var et direkte brudd mot Guds ord. Gud hadde nemlig sagt det følgende til Israels barn: ”Dere skal ikke legge noe til det ord jeg befaler dere, og ikke trekke noe fra, så dere kan holde Herren deres Guds bud, dem jeg befaler dere.” (5.Mos.4:2) Ja, Gud hadde sagt at ikke bare om de trakk fra ting av loven, men også om de la til noe til loven, ville resultatet bli at Guds lov ble forvrengt og brutt.

Dette kan klarne opp i en eventuell misforståelse av at Jesus refset de som holdt loven i det nye testamentet, mens han refset de som brøt den i det gamle.

Når det er slik å forstå at Jesus forsvarte Guds lov og ikke representerte en endret Gud i det nye testamentet, er ikke Han og da hard og uforsonlig? Mange klarer ikke å ha et slikt bilde av Jesus, men syntes det er lettere å ha det om Gud. Men hele grunnen til at Jesus som et menneske skulle representere Gud var nettopp å vise hvem Gud var. Ikke bare hvem Gud var, men hva Hans lover var. Jesus, sier Paulus, var ”ordet som ble kjød” (Heb.1:14) Jesus sa: ”Jeg har holdt Min Fars bud og blir i Hans kjærlighet”. (Joh.15:10) Guds bud, som så mange mente var frihetsberøvene og strenge, kom Jesus for å vise i praksis. Når Jesus holdt Guds lov så var det meningen at de skulle se loven med nye øyne. Loven i fullkommen praksis vekket avsky hos de som hadde sine egne fortolkninger av loven, de som hadde en egen forståelse av hvordan loven skulle være i praksis. Men mange elsket Jesus og Hans personlighet. De elsket Hans vennlighet, ærlighet og Han var for mange en person de ikke kunne unngå å elske. Mange av de syndere som Jesu møtte på sin vei var lovbrøtere og opprørere, men da de møtte Jesus elsket de Hans natur og personlighet. De elsket loven som Han representerte og som de hadde misforstått, og de omvendte seg.

For Jesus kom ikke for å godkjenne synd. Han vandret ikke rundt med tollere og syndere

fordi Han godtok synderens synd, men fordi at Han ville omvende dem. Når noen spurte Jesus hvorfor Han vandret med slike svarte Han nettopp: ”For Jeg er ikke kommet for å kalle rettferdige, men syndere til omvendelse.” (Matt.9:13) Han var kommet for å omvende dem. Han sa også: ”De friske trenger ikke lege, bare de syke.” (Matt.9:12) Synden ble forklart som en sykdom som man trengte å bli frisk fra. En slik diagnose av en som lever i synd, vil av mange som hevder å elske Jesus bli ansett som fordømmende. Og, hevder de, Jesus var ikke fordømmende. Men Jesus forsvarte Guds lov og var kommet for å kalle til omvendelse, ikke for å godkjenne at synderen syndet og bli venn med en slik tankegang.

Jesus kalte fariserene og de skriftlerde for lovbrøtere som er nettopp syndere. Han kalte mange av dem til og med djevelens barn fordi de gjorde djevelens gjerninger. (Joh.8:38-47) Likevel vandret han ikke sammen med disse synderene. Hvorfor? Fordi de ønsket ikke omvendelse, og derfor hadde heller ikke Jesus noe å tilby dem. De syndere som Jesus vandret med var de som lengtet etter Hans ’legetid’ og som ønsket en omvendelse... De synderene som ønsket å bli lik den Mannen de beundret. En mann som var loven i praksis.

Mange har fått ett nytt bilde av Guds lov ved å betrakte loven i praksis gjennom Jesu liv. En lov mange hevdet representerte en hard og ukjærlig Gud, har istedet gitt dem en forståelse av Guds lov som noe vakkert. Noe som skaper kjærlighet inne i et menneske som gir uttrykk i deres behandling av andre. Et menneske man kan stole på og som man vet aldri vil gjøre deg noe vondt.

Hva med alle de lovene Gud ga i gamle testamentet? Vitner disse lovene om en hard Gud, eller en kjærlig Gud? Fordi mange har forestillinger som sier at Gud var urimelig i det gamle testamentet, er det viktig å nettopp finne ut av om Han var det eller ikke. Budene Gud ga menneskene gjennom Israels folk, hvorfor ga Han dem? Hvorfor var det straffer for de som overtrådte lovene?

For det første skulle Israel bli en nasjon med et eget land. Har du hørt om noe land som ikke har lover? Har du hørt om et land som ikke har et rettsystem? På samme måte som du finner i mange land i dag fikk Israel ett rettssystem og en fasit å gå ut ifra. Stjal man ble man straffet, drepte man ble man straffet og slik videre. Uten ett rettssystem ville Israel fort bli et tilholdsted for alle lovbrøtere rundt om. For alle andre land og samfunn på den tiden hadde også rettssystemer og avstraffelser. Men deres lover var bygd på helt andre prinsipper. Guds system var et alternativt system, målet var å gi mennesker fred. Mange samfunn på isralittenes tid ville i dag fremstått som barbarer. Ledere og folk ofret barn til gudene sine som en del av sin kultur. Dette var praksis hos Israels naboland. Hos isreal skulle dette være forbudt. Gud kalte det for grusomheter. De hadde en helt annet verdisyn på sex, og også dette var unikt med de lovene Gud ga. For landene

rundt var sex med samme kjønn ikke uvanlig. Det ble også drevet med hor og sex i forbindelse med avgudstempler. Senere, da Grekerne fikk innflytelse, ble også grensen mellom sex med barn mindre. Zeus, den øverste guden i gresk mytologi, gikk frem som eksempel på å følge begjær etter ikke bare det motsatte kjønn men også med unge gutter. Dette begynte utvilsomt ikke i den greske mytologien, men var vanlig fenomen også hos folk i andre samfunn med andre guder. Mange tror at homofili, incest og porno er et moderne fenomen. Historien forteller oss at dette ikke er tilfelle. Selv i gamle Egypt ble det inngravert tegninger av menn med erigrerte penis og sædutløsning. Guds plan for at Israel skulle representere Sin lov for menneskeheten var ikke uten grunn. Og Guds forordninger brøt like mye med menneskers livsstil den gangen som de gjør i dag.

Gud 'tok ikke over' hele verden og påtvang Sin styreform. Han utvalgte et folk til å lage et samfunn etter Hans lover og prinsipper slik at alle de andre kunne se den harmonien og tryggheten dette ga og selv ønske å praktisere Guds lov der de var. Gud ville nå verden med Sine prinsipper, ikke ved makt, men ved eksempelets makt. Slik mange fikk respekt for Guds lov gjennom Jesu liv, der Han var det fullkommne eksempel, ville Gud ha et folk som ønsket å representere Han for verden som eksempel slik Jesus senere gjorde. Derfor ledet Han Israel ut av Egypt og la frem for dem alle Sine lover og prinsipper. Guds lover var ikke ukjent for Israels barn selv om tiden i fangenskap hos avgudsdyrkere hadde satt sitt preg på folket. Lovene ble fremstilt for hele folket og de ble spurt om dette var noe de ønsket. Ville de inngå en pakt med Gud, så ville Han reise dem opp som et spesielt folkeslag og velsigne dem rikelig. Da folket fikk høre lovene, som de hadde fått fremstilt fra før gjennom sine forfedre som tjente Gud, svare de alle med en røst: "Alt det Herren har sagt, vil vi gjøre." (2.Mos.19:8) Gud stadfestet deretter pakt med dem gjennom Moses. Moses skrev ned Guds lover som de hadde lovet å holde, sammen med folkets løfte om å holde dem, og på denne boken sprinklet han vann og blod som et symbol på at pakt mellom Gud og folket var inngått. Det var altså etter de hadde gått med på Guds pakt at de fikk lovene skriftlig. Etter dette gikk Moses opp på Sinai-fjellet for å få de ti bud som skulle skrives med Guds Egen finger. Disse budene ble skrevet ned av Gud selv fordi de skulle bli en viktig del av israelittenes gudsdyrkelse. Folket ble gitt helligdomstjenesten der det skulle ofres dyr til soning for synd. Dette symboliserte at Gud også tilga brudd mot Hans lov. Hvis mennesker angret og ønsket å vende om så var veien åpen for dette. En gang i året bar ypperstepresten blod inn i Det Aller Helligste i helligdommen og sprinklet det over Paktskisten som inneholdt de ti bud. På denne måten var disse budene enda mer spesielle. Det var brudd mot disse ti bud som krevde dødsstraff. Til tross for denne harde dommen over de som brøt denne loven, vitnet helligdomstjenesten om at Gud ville sørge for en stedfortreder for dem og gi dem en ny sjanse hvis de ønsket det. Offeret hvis blod skulle sprinkles over budene skulle representere Jesus som stedfortreder for synderen. Disse dyreofringene tok ikke bort folkets synd, men den fremtidige gjerningen til Han det representerte kunne. "For

det er ikke mulig at blodet av okser og bukker kan ta bort synder.” (Heb.10:4) Derfor var Israels lovbrytere avhengig av Guds pakt med menneskeheten gjennom Jesu offer like mye som de som levde etter Jesu død. Israel var så og si også under den ”nye pakt”. Det gamle testamentet forteller om en Gud som hadde lover, men også en barmhjertig Gud som tilga.

Nå er det slik at om en som bryter loven og som ikke ønsker å vende om er en trussel for samfunnet. Derfor har alle land i verden i dag fengsel og straff. Først og fremst for å gi uskyldige frihet fra en som skader andre. Guds samfunn krevde også straff for folkets skyld, ikke fordi Gud var blodtørstig. Det var ikke Gud lovbruterene truet det var folket, derfor var loven om straff for folkets skyld. Derfor ble også folk straffet om de brøt loven. Da Israel inngikk en pakt med Gud så kunne de som ikke likte Guds vei ha dratt fra ørkenvandrene og bosatt seg i andre samfunn og land. Men også der ville de finne et rettssystem, kanskje et totalt urettferdig og korrupt rettssystem.

Landet Gud ga dem var bosatt av avgudsdyrkere og barnemordere. Han ga dem over hundre år på å vende seg om før Han tillot at Israels barn inntok disse landområdene. Alle folkeslagene rundt skulle ikke bare oppleve Guds lov i praksis som noe vakkert, men de skulle også se hvordan Gud tok vare på de som var tro mot Ham. Men Israel ble ikke det eksempelet som Gud hadde ønsket å gjøre dem til. Gud kunne som sagt vinne verden ved tvang, Han er jo verdens Skaper og jorden tilhører Han. (Jer. 27:4) Men Gud kunne ikke bruke denne løsningen for å vende en verden i opprør tilbake til Ham, fordi hvis Hans prinsipper ikke var i deres hjerter ville jorden aldri bli fredfull. Er ikke mennesker enige med Ham og Han tvinger dem til lydighet vil det lede til frihetsberøvelse for mennesket, og det vil videre lede til opprør. Tilliten til Gud var brutt gjennom Satans løgner og vrangforestillinger av Ham. Gud kunne ikke kommandere tilbake tilliten hos menneskeheten, Han måtte vinne deres tillit tilbake. Hvorfor ville Gud vinne menneskenes tillit tilbake? Fordi Han visste enden på deres opprør og Han ønsket å redde alle som kunne reddes selv om de hadde gjort opprør. Gud uttrykte dette på følgende måte: ”For Jeg har ikke behag i noens død, sier Herren Gud. Vend derfor om, så skal dere leve!” (Esek.18:32). Gud ville gi alle ny mulighet til å velge, ikke bare av hensyn til menneskene, men fordi Han oppriktig elsket dem slik som en forelder elsker Sitt barn. Den eneste måten Gud kunne nå menneskene på uten å bruke tvang var å appellere til dem, vise hvorfor Han hadde de lovene Han hadde, og å vinne deres hjerter tilbake til Ham. Derfor trengte Han noen som kunne representere Ham for verden, noen som kunne vise hvordan livet kunne vært om Han fikk være deres konge. Israel ble ikke det eksempelet Han hadde ønsket å gjøre dem til. Istedenfor at de representerte Ham for verden og vant menneskenes hjerter tilbake til Gud, ble de mer opptatt å være lik de andre landene rundt seg. De brøt paktene med Gud, og brøt alle Hans bud. De forlangte å få en konge over seg slik som alle de andre landene hadde. Gud sa til en av Israels ledere

på den tiden: ”Hør på folkets røst i alt de sier til deg. For det er ikke deg de har forkastet, men det er Meg de har forkastet, for at Jeg ikke skal være Konge over dem.” (1.Sam.8:7) Gud forkastet dem likevel ikke. Han godtok deres valg og søkte å hjelpe dem å finne en god konge. Saul var trofast mot Gud til å begynne med, men da han gikk imot Gud lot Han David bli salvet til konge isteden. Gud prøvde å gjøre alt Han kunne for at det skulle gå godt for folket. Selv da de opponerte mot Ham og ba om en konge, møtte Han dem der og søkte å nå dem der de var. Folket fortsatte å kopiere nabolandene og tok etterhvert etter deres avgudsdyrkelsesform og tilba deres guder. De gikk så langt at de til og med begynte med barne-ofringer.

Blant samfunnslovene hadde Gud gitt dem lover om slaver og gjeld. Det var ikke Guds hensikt at de skulle ha slaver, men lovene Han ga var for at Israels barn ikke skulle undertrykke de slavene de hadde. Han ga lover om at de skulle behandles pent og at de skulle få en mulighet til å få friheten tilbake etter en viss tid. Dette var også fremmed for landene rundt dem. En slave fikk ikke ha rettigheter og ble ofte behandlet grusomt. Hos Israels barn skulle de behandles som mennesker. Ofte var det slik at mennesker ble slaver på grunn av gjeld. Gud ga israelittene lover som skulle gi gjeldsofre en mulighet til å begynne på nytt. Hvert syvende år skulle gjeld til gjeldsofre ettergis, og de skulle bli gitt en ny sjanse (5.Mos.15:1). De fattige og enkene skulle alltid tas vare på og hjelpes. Slike ordninger var uvanlig for mange folkeslag. Deres gudsdyrkelse skulle være uten gudebilder. Dette var også veldig uvanlig hos nabolandene og i de fleste kulturer verden over. Gudebilder fortalte historien om gudene og ’representerte’ gudene, hos Israels barn skulle det ikke være noen gudebilder. Mennesker kunne ikke lære å kjenne Gud gjennom bilder, men de skulle lære Han å kjenne gjennom Hans lov og mennesker som holdt den i praksis. På denne måten ville de forstå Gud og kjenne Han. Skulle de kjenne Gud ut fra bilder ville de kunne endre på hvem Han var i deres sinn. Hvis de kjente Gud gjennom Hans lover og helligdomstjenesten som vitnet om Hans barmhjertighet kunne de ikke i sine sinn endre hvem Han var og hva Han stod for. Mistet de Hans lov av syne, mistet de også forståelsen av hvem Gud var og frafall i troen, vranglære og forvirring oppstod blant isralittene. Når folket gikk bort fra Guds lov, kom avgudslære inn uten å slutte å hevde at de tjente Herren. Derfor reagerte Gud så kraftig som Han gjorde med folket. De løy om Han og de fortalte løgner om hvem Han var. Det måtte korrigeres.

De skulle representere Hans lover og vise verden hvem Han var, isteden kastet de vekk Hans lov og påstod at de fortsatt representerte Ham. Inn i gudsdyrkelsen kom avgudsbilder og andre guder, og praksisen som fulgte med disse religionene. Ja til og med barneofringer, Gud hatet det! Og nå ble denne praksisen som Han hatet så mye forbudet med Hans navn. Gud kunne ikke beskytte dem mer. De som skulle løfte Hans navn opp hadde dratt det ned i søla. Folkeslagene rundt hadde ingen respekt for Israels Gud og på mange områder var Israel blitt verre enn landene rundt. Gud lot Israel bli slått og inntatt.

Etter flere kall om omvendelse lar Han Babylon ødelegge tempelet som var bygget til Guds ære, og resten av Jerusalem. Ikke lenge før hadde tempelet blitt brukt delvis til ikke bare gudsyndelsen, men var også innblandet i avgudsyndelsen. Alt var skitnet til.

Gud hadde likevel noen som forble trofaste mot Ham, og Bibelen forteller om deres fortvilelse. I historien om Daniel og hans venner som ble ført som fanger i Babylon møter vi mennesker som holdt fast på Guds bud og som nektet å blande seg inn i avgudsyndelse. Gud sørget for deres helse, og reddet livene deres på mirakuløse måter, slik at hele Babylon ble forundret over deres Guds makt. Gjennom enkle menneskers trofasthet kunne Gud likevel vise hvem Han var til folk som ikke kjente Ham. Men ikke på langt nær så mye som Han hadde kunnet om Israels folk hadde ønsket, og holdt paktens de engang inngikk med Ham. Gud prøvde igjen og igjen å nå dem, og kalte dem til omvendelse slik at Han igjen kunne velsigne dem, men de ville ikke. Israel tok ikke lenger vare på sine fattige, de tok ikke vare på hverandre og hadde du gjeld kunne du ha fremtid som slave resten av ditt liv. Barna var ikke trygge, kvinner var ikke trygge. Voldtekt var ikke uvanlig verken av menn eller kvinner. I Norges land i dag er det nytt og skremmende at til og med gutter blir overfalt og drept. Mange synes at ting går over sine bredder og ingen er trygge. Situasjonen på israels tid var mye verre en man kan tenke seg. Brutaliteten var også temmelig ille. Gud sa ifra, og mange ganger var Han rasende. Gud straffet og Gud leget. Gud prøvde å frelse siste rest av Abrahams barn som Han hadde lovet at Han skulle hjelpe. Til slutt forkastet folket også Frelseren som var sendt for å tilgi deres synder. Alt dette sa Gud ifra om på forhånd gjennom profeten Daniel. (9.kap.) På Jesu tid hadde jødene rettet opp mye av den galskapen som hadde preget dem i tidligere tider. Etter tilbakevendelsen fra Babylon og gjenoppbygningen av tempelet og byen, reformerte folket seg kraftig. På mange måter ble de så opptatt å ikke havne i samme ulykke igjen at de skjerpnet inn betydningen av loven i deres liv. Flere og flere ekstra lover og regler ble lagt til Guds bud for å lære folket nøyaktig hvordan de skulle holdes. Problemet var bare at disse formeningene var overleveringer fra mennesker og ikke gitt av Gud. Resultatet ble at Guds lov ble forvridd og ugjenkjennelig på mange områder. Barmhjertigheten var borte, og Guds karakter ble forvridd. Loven uttrykte ikke Guds kjærlighet, men en Gud som krevde urimelige og ulogiske ting av folk, som med Sabbaten. Denne dagen Gud hadde fremhevet som så vesentlig å holde for deres forhold til Gud, var tillagt en masse regler som gjorde dagen til en byrde for alle. Man skulle ikke gå for mange skritt og barmhjertighet mot sin neste ble sett på som arbeid. Det var derfor Jesus sa: ”Sabbaten ble til for menneskets skyld, og ikke mennesket for sabbatens skyld.” (Mark.2:27)

Hele Guds lov var gitt for menneskenes skyld. Gud hadde ikke skapt mennesker for å få tjenere til Sin lov, men lovene var gitt for menneskets skyld.

De helselovene som Gud hadde gitt israelittene var ikke et bilde av Gud som tyrann, men vitnet om en Gud som ønsket dem vel. Han fortalte dem hvilket dyr de ikke måtte spise, dyr vi med vår teknologi i dag vet er sykdomsfremkallende. Svinekjøtt er bevist skadelig for mennesket å spise. Skalldyr er bevist å gi høyt kolestrol, og slik fortsetter teknologien i dag å bevise at akkurat de ting Israel ble bedt om å holde seg borte fra, faktisk er skadelig for menneskekroppen. Mange andre av Guds lover var forskrifter om hvordan man skulle takle situasjoner hvor mennesker hadde forskjellige hudsykdommer. Hvorfor? For å unngå at andre ble smittet, og renselsesprosessene ble gitt for å kunne gi den syke de beste muligheter for bedring. Andre lover gjaldt sopp på klær og i hus, noe som vi i dag også vet er svært helseskadelig. Andre lover gjaldt rett og slett hygiene. De visste ikke hva bakterier var på den tiden, men det gjorde Gud. Derfor var mange av de ordningene Gud ga nettopp med tanke på bakterier. Selv på den tiden bakterier ble oppdaget for ikke mange hundre år siden ble mennesker latterliggjort for å tro at det var 'usynlige dyr' som kunne overføres fra et sted til en annen uten at folk så det. Legen Smedelweiz opplevde blant annet latterliggjørelse for å tro noe slikt. Det var ikke før de oppfant mikroskopet og så dyrene at man tok dette på alvor. Når det for bare få hundre år siden ble oppfattet som tåpelig, kan man jo bare tenke seg hvor merkelige noen av Guds påbud virket for Israels folk på den tiden, og for folkeslagene rundt. Gud ga et folk uten vitenskap eller teknologi en mulighet til å ta de rette valgene for et godt og sunt liv. Men Gud ga dem ikke utstyr for at de skulle kunne sjekke om det Han sa var sant. De måtte tro på Han og stole på Han. Det er fortsatt mye vi ikke vet i dag, og i enkelte saker må vi bare stole på Gud i de ting Han har bedt om. Han har gjennom hele historien vist at Han visste mer enn vitenskapen, Gud vet fortsatt mer enn vitenskapen. Og det som vitenskapen kan finne for godt å le av i dag er det ikke sikkert de ville ledd av noen generasjoner fra nå. Det er iallefall alltid slik det har vært i fortiden.

Guds tilbuds-lov var spesiell, og straffen for brudd av denne dreide seg om evig død. I de fire første budene ber Gud mennesket om lojalitet til Ham, de seks siste dreier seg om barmhjertighet og kjærlighet til sine medmennesker. Gud hadde sagt: "Jeg skal ikke bryte Min pakt, og det som har gått ut over Mine lepper skal Jeg ikke forandre." (Sal.89:35) Gud ville ikke omvende seg fra denne loven. Helselovene sto likeså fast som gravitetsloven. Ved å forbryte seg mot helselovene ville man oppleve nedsatt livskvalitet og dårligere helse. Guds lov står fast, den er ikke endret.

Så kommer man til den nye pakt. Hva er forskjellen? Tok Gud feil i Det Gamle Testamentet, gjorde Han Israel urett? Har Han ombestemt seg med hensyn til Sine lover? Sendte Han Jesus for å vise en 'ny' Gud, eller for å fortsette Guds evige kamp for å vise mennesker hvem Han og Hans lov er gjennom eksempelet Jesus? Jesus sa: "Tro ikke at Jeg er kommet for å oppheve loven eller profetene. Jeg er ikke kommet for å

oppheve, men for å oppfylle.” (Matt.5:17) Peter skrev om Jesu misjon: ”For til dette ble dere kalt, fordi Kristus også led for oss og etterlot oss et eksempel, for at dere skulle følge i Hans fotspor: Han som ikke gjorde synd, heller ikke ble det funnet svik i Hans munn.” (1.Pet.2:21-22) Johannes skrev: ”Den som sier: «Jeg har lært Ham å kjenne,» og ikke holder Hans bud, er en løgner, og sannheten er ikke i ham. Men den som holder Hans ord, i ham er i sannhet Guds kjærlighet blitt gjort fullkommen. Ved dette vet vi at vi er i Ham. Den som sier at han blir i Ham, han skylder også selv å vandre slik som Han vandret.” (1.Joh.2:4-6) Apostlene og Jesu ord gir mening når vi ser hvem Gud og Hans lov er gjennom Jesus. Ikke bare mening, men det viser at det er håpløst å si Jesus kom for å snakke mot Guds lov. Ikke bare urimelig, men det er som Johannes skriver, ikke Jesus som gjør dette men Satan. Satan som også kler seg i kristenhetens drakt.

Hva er forskjellen på den gamle og den nye pakt? Israel brøt paktene med Gud, de brøt Hans lover og skitnet til Hans navn foran alle folkeslagene. Israel brøt sine løfter. Paulus sa: ”Men nå har Han fått en mye høyere prestetjeneste, ettersom Han også er Mellommann for en bedre pakt, en som ble grunnlagt på bedre løfter.” (Heb.8:6) Etter at “Jeg er” (Jesus) og deretter Moses hadde lest opp alle lovene ved innvielsen av den gamle pakt, sa folket: “Alt det Herren har talt, vil vi gjøre etter og lyde.” (2.Mos.24:7) Ikke lenge etter danset de rundt gullkalven og brøt de fleste budene.

Guds plan var uendret. Han ville ha menneskene tilbake til Ham ved å røre ved deres hjerter. Mange av israels barn hadde søkt å holde Guds lov, ikke av kjærlighet for budskapet i dem, men gjennom en robot-lignende lydighet. Resultatet var at de ikke klarte å holde Guds lov, og at de falt fra. ”Men Israel som søkte rettferdighetens lov har ikke grepet rettferdighetens lov. Hvorfor? Fordi de ikke søkte etter den ved tro, men ved lovgjerninger” (Rom.9:32)

Mange sier i dag at de var “lovtreller”. Men dette uttrykket er blitt meget misforstått, for de brøt jo loven! Hvordan kan de da bli kalt lovtreller? Jo, fordi de forsøkte å holde en lov som de ikke ønsket å holde. De prøvde å holde lover de ikke likte og ikke elsket, og da blir man jo slaver. Man blir slaver og treller fordi man føler seg tvunget til å gjøre noe annet enn det man vil. Dette er hele nøkkelen til de vanskeligste spørsmålene i Bibelen. Klarte de å holde loven? Nei, de gjorde et forsøk med en følelse av tvang, og de klarte ikke å holde seg på veien. Det er en helt naturlig konsekvens. Er man i et “slaveforhold”, vil ballongen sprekke. Alt naturlig i kroppen vil stride imot. Alle forsøk på å bli lykkelige i en slik situasjon vil mislykkes. Gud har faktisk skapt oss slik, som mennesker med frihet. Blir vi undertrykt eller slaver under noe, blir vi ulykkelige.

Når vi forstår problemet med den gamle pakt, at den endte opp med å lage “slaver av loven” og resultatet ble “opprør mot loven”, skjønner vi at Gud snakker om “en ny pakt”

med bedre løfter. Dette er en del som mange misforstår. De tror den nye pakt er å fjerne det de føler er problemet; loven, for hvis man fjerner loven slipper man å være “lovtrel-ler”. Men det er ikke Guds løsning. Loven er der av en grunn. Det var ikke loven det var noe i veien med, det var menneskenes holdning til den. Og holdningen deres gjorde loven til en “slavedriver”, eller til en pisk. Derfor sier Gud: “Se dager kommer, sier Herren, da jeg skal slutte en ny pakt med Israels hus og med Judas hus, ikke slik som den pakten Jeg sluttet med deres fedre på den dagen Jeg tok dem ved hånden for å lede dem ut av landet Egypt. De brøt Min pakt, selv om jeg var deres ektemann, sier Herren. Men dette er den pakten Jeg skal slutte med Israels hus etter de dager, sier Herren: Jeg skal legge Min lov i deres indre og skrive den på deres hjerter” (Jer.31:31-34; Heb.8)

Guds løsning er å begynne i hjertet. Var det ikke der hele problemet lå; i hjertene deres? Guds lov var ikke “en lyst”, noe de elsket og holdt fordi “hjertene brant” etter å holde den. Loven var ikke en del av deres natur, en del av dem. Loven var blitt noe i det ytre som skulle styre dem. Hvis noe ligger i vårt hjerte, er det vårt eget. Ligger det i en kommando fra utsiden, gjør det oss til ulykkelige slaver. Guds mål var derfor å skrive den i deres hjerter. Løsningen var at det måtte bli noe de selv ville, noe de selv “brant for”, en naturlig lyst til å gjøre det rette. Ja, at det ville føles som “trelldom” om noen ville at de skulle bryte loven. For de ville ikke kunne bryte dem uten at hjertet deres ble knust.

Hva er egentlig frihet? Er ikke frihet å kunne gjøre det hjertet brenner for? Det er nok sant, men er ikke egentlig frihet mer komplisert en det? Betyr det ikke enda mer? Vi mennesker tror at frihet ligger i den umiddelbare handling, men frihet ligger også i konsekvensen. Frihet er å kunne ta et valg etter det hjertet brenner for, og samtidig vite at også konsekvensen er frihet.

For å gjøre det enkelt, kan vi lage noen eksempler:

En god lignelse:

Det hjertet brenner for + Handling + God konsekvens = Lykke og frihet

Det mange ikke forstår:

Det hjertet brenner for + Handling + Vond konsekvens = Depresjon og vonde følelser.
Altså ikke frihet i lengden.

Og så har vi israelittenes lignelse:

Gjør noe man egentlig ikke brenner for + Handling + (Dårlig) konsekvens = Depresjon og følelse av frihetsberøvelse, som igjen vil lede til opprør.

Den første lignelsen er jo den beste. Men vi glemmer, som sagt, at konsekvensen skal være en del av lignelsen. Det er derfor jorden forfaller foran våre øyne, både natur og mennesker. Vi har glemt å forebygge. Vi lever bare i nuet og tenker ikke på fremtiden.

For det første ga Gud oss lover for vår egen skyld, for at vi skulle unngå konsekvenser som gjorde livet vårt vondt, og for at våre handlinger ikke skulle ha vonde konsekvenser for andre. En manns uttrykk for frihet kan frarøve et annet menneske dets frihet. Dette skjer i tilfeller av vold, tyveri, mobbing, baksnakking og mye mer. De bud Gud har gitt, skal gi frihet til alle. Guds bud er gitt for å hjelpe oss, ikke for å herske over oss.

Gud ser hele lignelsen, mens vi lukker våre øyne og ikke har lyst til å se hele lignelsen. Vi ønsker å gjøre det vi har lyst til når vi kjenner lysten. En slik tankegang ødelegger langsomt alt liv på planeten. Gud ser hele lignelsen og er ulykkelig på våre vegne. Derfor ber Han om å få hjelpe oss. Han kunne egentlig bare forlatt denne planeten som gjorde opprør mot Ham, og ventet til den utslettet seg selv. Men Han gjorde ikke det. Da Adam og Eva hadde syndet, dro Han ikke vekk i sinne og etterlot dem ulykkelige. På grunn av sin synd, følte de seg nakne. Det var deres skyld. Gud prøvde å få dem til å føle seg bedre. Det står: “Herren Gud lagde kjortler av skinn for Adam og Eva, og Han kledde dem” (1.Mos.3:21) Gud var i sorg. På deres vegne. Men også fordi menneskene, Hans skapning, Hans barn, langsomt ville forlate Ham. Gud lagde klær til dem og kledde dem for at de ikke skulle føle seg nakne. Han gjorde det for å hjelpe dem. Adam hadde sagt da han gjemte seg for Gud: “Jeg hørte stemmen Din i hagen, og jeg ble redd fordi jeg var naken, så jeg gjemte meg.” (1.Mos.3:10) Da Herren laget klær til dem, var det også fordi Han ikke ville sette dem i en posisjon hvor de følte de måtte gjemme seg for Han.

Det er dette den nye pakt dreier seg om. Gud vil ta av mennesket deres skitne klær (synden) og kle mennesket i Kristi rettferdighet slik at mennesket ikke trenger å frykte Ham.

Mennesker har et helt feil syn på Gud og Hans lover. Når de leser, leser de som om Han krever en masse ting som gjør oss ulykkelige. Men det er motsatt. Han ber oss inntrengende for vår egen skyld om å lytte til Ham, slik at vi kan ha en lignelse som er helt god, en lignelse som har en konsekvens som er god, en lykkelig slutt. Mennesker i dag har laget seg lignelser hvor hjertet har lyst til å gjøre det som ender opp med sorg, elendighet og død. Hvor er friheten i å dø? Så sier Han: Ikke frykt, Jeg vil skape et nytt hjerte i deg. Jeg vil hjelpe deg til å ha lyst til å gjøre det som kan gi deg en lykkelig slutt. Hele Den nye pakt handler om dette, Guds løsning. Ikke å gi dem lover i det ytre, som de ikke selv ønsker å følge, og som da naturligvis vil gjøre enhver ulykkelig, men å skrive lovene på hjertet til den som ber om det, slik at de finner glede, fred og lykke i dem og at det blir “deres eget”. Og om noen ville ha dem til å bryte disse naturlovene som er skrevet i hjertet, så ville det føles som tvang og slaveri og noe man ikke ønsker.

Gud ville ikke lage en ny pakt bygget på halvhjertede løfter fra skrøpelige mennesker. Han sier (og Paulus siterer): “Se, de dager kommer, sier Herren, da Jeg vil opprette en ny pakt med Israels hus og med Judas hus - ikke som den pakten som Jeg opprettet med deres fedre på den dag da Jeg tok dem ved hånden for å lede dem ut av landet Egypt. For de ble ikke værende i Min pakt, og Jeg brydde Meg ikke om dem, sier Herren. For dette er pakten Jeg vil opprette med Israels hus etter de dager, sier Herren. Jeg vil legge Mine lover i deres sinn og skrive dem på deres hjerter. Og Jeg vil være deres Gud, og de skal være Mitt folk.” (Heb.8:8-10)”

Hvordan skulle mennesket bli frelst ifølge den nye pakt? En lærer i Israel som het Nikodemus kom for å høre hva Jesus lærte om nettopp frelsen. Han sa: “Jesus svarte og sa til ham: «Sannelig, sannelig sier Jeg deg: Den som ikke blir født på ny, kan ikke se Guds rike.» Nikodemus sier til Ham: «Hvordan kan en mann bli født når han er gammel? Kan han for andre gang komme inn i sin mors liv og bli født?» Jesus svarte: «Sannelig, sannelig sier Jeg deg: Den som ikke blir født av vann og Ånd, kan ikke komme inn i Guds rike. Det som er født av kjødet, er kjød, og det som er født av Ånden, er ånd.” (Joh.3:3-7) Mennesket måtte omvende seg, det samme budskapet som Gud gir gjennom hele Bibelen. Man må bli født på ny og Jesus sa at man også måtte bli født i Ånden. Hva ville det si? Og hvorfor måtte man bli født av Ånden? Paulus forklarer hvorfor et menneske må bli født av Ånden for å kunne bli frelst. Det er denne fødselen som er den nye pakt. ”For kjødets sinnelag er fiendskap mot Gud, for det bøyer seg ikke inn under Guds lov, og har heller ikke evne til å gjøre det. De som sa er i kjødet, kan ikke være til behag for Gud. Men dere er ikke i kjødet så sant Guds Ånd bor i dere. Hvis noen ikke har Kristi Ånd, hører Han ikke Ham til. ..Derfor, brødre er vi ikke skyldige ovenfor kjødet, slik at vi skulle leve etter kjødet. For dersom dere lever etter kjødet, skal dere dø. Men hvis dere ved Ånden dreper legemets gjerninger, skal dere leve. For så mange som er ledet av Guds Ånd, de er Guds barn.” (Rom.8:7-14) Paulus sier man ikke kunne fortsette å leve etter kjødet for ”det er fiendskap mot Gud fordi det ikke bøyer seg under Guds lov”. Som Jesus sier han at den nye pakt er å bli født, og å leve i Ånden. Disse Jesu og Paulus ord stemmer med det Jesus på Guds vegne fortalte profeten Esekiel var Hans plan. Jesus og Gud i Det Gamle Testamentet og Jesus og Gud i det nye er en uendret Gud og en uendret Sønn. Dette sa Han til Esekiel: ”Jeg skal gi dere et nytt hjerte og gi dere en ny ånd i deres indre. Jeg skal ta steinhjertet ut av deres kjød og gi dere et hjerte av kjød. Jeg skal gi dere Min Ånd i deres indre, og Jeg skal gjøre så dere vandrer etter Mine lover og så dere holder Mine dommer og gjør etter dem. ..Jeg skal frelse dere fra alle deres urenheter” (Esek.36:26-29) Guds veier er uforanderlige og Hans hensikt og mål har ikke endret seg. Jesus søkte heller ikke å endre dette, men heller å stadfeste Guds ord. Gud ville fortsette å søke å nå dem ved å banke på menneskenes hjerte og for-

stand, ikke ved tvang. Til Sin Egen menighet sa Han: ”Se, Jeg står for døren og banker. Om noen hører Min røst og åpner døren, da vil Jeg gå inn til ham..” (Åp.3:20)

Den nye pakt skulle ikke bygges på et folks dårlige løfter, men på Guds egne løfter. Ved Jesu død fjernet ikke Gud døden fra syndere, men Han laget en vei slik at de som ønsket å vende seg til Gud kunne bli fri fra syndens konsekvens som er døden. Ved Jesu død, ved at Han tok deres straff, skulle alle som ønsket få gå fri. Om hele verden ønsket, ville Jesu blod ha dekket straffen for dem alle. Men ikke alle ønsker, derfor er det en fortapelse i Bibelen.

Det er likevel mange som mener at Gud er urimelig og ikke god når budskapet er ’vend dere om til Meg eller dø’. De tenker at Gud først har skapt dem og satt dem inn i denne verden for så å gi dem dette budskapet. På mange måter kan det høres ut som diktaturistisk og ondt. Selv om Satan har arbeidet hard med å fremstille Den rettferdige som urettferdig, jobber han dag og natt for å gjøre det logiske ulogisk. Når mennesker tenker på Gud mister de all sin logiske sans som de ellers bruker ofte i sine egne liv. Ja, Gud skapte menneskene. Han elsket dem, og Han ba om lydighet. Selv om Guds kjærlighet er større enn, og ikke kan sammenlignes med menneskets, er kanskje det det eneste man kan gjøre for å nå til menneskers fornuft.

Et par bestemmer seg for å få et barn. Ved at de to kommer sammen skaper de ett nytt liv og når barnet kommer til verden elsker de det mer en noe annet. Det er deres hjem, hus, og nå er det også barnets hus. Kanskje får de et barn til, og de deler av alt de har med barna. Så oppdrar de barna og lærer dem rett fra galt. Slik også Gud gjorde med sine skapninger. Selv om moren har født barnet og delt alt med det får ikke barnet lov å gjøre hva de vil i huset. Dette er en helt naturlig logisk ting for alle. Etersom barnet vokser og får egen personlighet og egne nykker, blir det flere lover enn det som det var i begynnelsen. Kommer barnet sent hjem blir det laget lover om hvor sent det får komme hjem. For mange barn kan regler i hjemmet føles som frihetsberøvelse og de gjør opprør. Men har foreldrene gjort barnet urett ved å be om at de ikke lager fest når de er borte fra hjemmet, at de ikke driver med seksual umoral i deres seng eller for eksempel at de ikke slår og plager søsken? Er det ikke barnets hjem også? Kan det ikke da gjøre som det vil? Er det ikke foreldrene som har født dem, har vel de bedt om å bli født?

Hvem tenker vel for et sekund at regler som et barn får i et hus er laget for å undertrykke barnet? Fødte de barna for å få tjenere? Eller er reglene der for at det skal være fred i hjemmet og godhet. I et sunt hjem er regler ofte laget av kjærlighet til barnets og til dets eget ve og vel, nettopp fordi barnet ikke alltid vet sitt eget beste. Andre regler, når barnet vokser, er for å ivareta andre medlemmer i huset. Kjærlighet mot barnet er å lære barnet

å respektere å ha kjærlighet for andre. De lærer å dele med hverandre, de får beskjed om å si unnskyld når de gjøre et søsken urett. Er foreldrene diktatoriske når de ber et barn om å gjøre opp for seg når de har gjort noe galt? Selvfølgelig ikke.

Gud sier: ”Jorden er Min” og Han skapte mennesker ”i Sitt bilde” for å elske og dele alt med dem. Jorden skulle være deres hjem. I begynnelsen kom det til syne bare to bud. Gud gjorde Sabbaten hellig, en dag hvor Han skulle være sammen med Sine skapninger, og Han ba dem om å la kunnskapens tre stå urørt. Så kom opprøret. Guds barn gjorde ikke bare opprør mot Gud, men mot hverandre. Å komme med et bud: ”du skal ikke drepe” ville virket merkelig på en jord som aldri hadde opplevd et drap. Så drepte Kain sin bror Abel. Så kom seksual umoral, løgner, bedrag, uvennlighet, stjeling og så videre. Guds lov som ble skrevet på de ti bud var ”en skygge av de himmelske ting”. (Heb.8) Gud lot menneskene få vite hva Guds lov var. Det var ingen ny lov, det var en lov bygd på Guds evige prinsipper og som Gud hadde holdt skjult. For var det ikke i noens hjerte å bryte disse bud var det heller ikke nødvendig å fremstille loven for dem. Det aller beste er at mennesker følger loven av hjertet og av naturen og ikke ved bokstaven. Det var derfor Gud ville la punktene i sin nye pakt være å skrive ”Sin lov i deres hjerter og sinn”. Tok alle mennesker imot var det ikke lenger nødvendig med en lov. Paulus skriver: ”Loven er ikke laget for en rettferdig, men for lovløse og ulydige, for ugudelige og for syndere, for de vanhellige og verdslige, for dem som dreper sine fedre og dem som dreper sine mødre, for manndrapere, for horkarer, for menn som har seksuell omgang med menn, for folk som driver med menneskehandel, for løgnere, for slike som sverger falskt, og hva ellers som er imot den sunne lære og strider mot Den velsignede Guds herlighets evangelium, det som ble betrodd meg.” (1.Tim.1:9-11) og ”For lovens hørere er ikke rettferdige for Guds åsyn, men lovens gjørere skal bli rettferdiggjort, for når hedningene som ikke har loven, av naturen gjør det loven lærer, er disse sin egen lov, selv om de ikke har loven; de viser at lovens gjerning er skrevet i hjertene deres; om det vitner samvittigheten sammen med dem; det samme gjelder tankene deres, som innbyrdes enten anklager dem eller unnskylder dem” (Rom.2:13-15).

Guds dilemma med menneskeheten kan ikke helt sammenlignes med en vanlig familie. Likevel, hvordan skulle du reagert om du hadde to sønner og den ene begynte å slå og gjøre sin bror stor urett. Du elsket selvfølgelig også sønnen som gjorde den andre urett, men kunne du gi han rett til å fortsette uretten mot sin bror av den grunn? Ville du ikke bedt om en omvendelse fra han? Hvis du lot det for fortsette uten å gripe inn var du ikke da urettferdig mot den andre sønnen som ble utsatt for brorens vold? Hvordan kunne det rettferdige på noen måte være å la den som gjorde urett få fortsette?

Hva med våre egne rettsystemer? Er dommeren barmhjertig om han lar en seksual overgriper få vende tilbake til sitt hjem og sine barn? Eller om han gir mordere fri? På mange måter er dommeren i en posisjon hvor Han dømmer, ikke av hevngjerrighet og diktaturnykker, men for å ivareta andre mennesker. Hvilken lettelses sukk ville ikke komme fra en som har blitt voldtatt når personen hører dommeren si at mannen skal straffes ved å puttes i fengsel? Hvilken lettelses sukk for de andre som bodde rundt mannen og var i faresonen. Gud er ikke hevngjerrig, det er ikke derfor Hans lov er satt for evig og at Han straffer de som ikke vil vende om.

Mange mennesker har gjort opp sin mening. Gud er urettferdig når Han dømmer. Det føler de selvfølgelig hvis dommen rammer dem. Samtidig mener de at Gud er urettferdig når Han ikke dømmer. Det vil si hvis dommen gjelder noen andre. Men dette sier mer om menneskene enn om Gud. De vil at Gud skal gripe inn når de blir utsatt for urettferdighet, men ikke når de utsetter andre for urettferdighet. Gud regnes som ond om Han ikke straffer og rydder opp i verdens problemer, og Han regnes som ond om Han blander seg inn i deres liv og ber om en omvendelse. Logikken er forvrengt, hva vil de at Han skal gjøre?

En jord med fred er det alle vil ha. Gud har gitt oppskriften for en jord med fred. Noen land har tykke bøker som er så tykke at de nesten ikke kan bæres for å lage orden i landet. Mennesker er veldig forståelsesfulle ovenfor disse lovene. Gud har skrevet ti enkle bud på to steintavler, og mennesker syntes Han er urimelig i det Han ber om. Johannes skriver: ”Og Hans bud er ikke tunge å bære.” (1.Joh.5:3) Legg et lite A4 ark ved siden av Norges lover og du vil fort føle deg selv urimelig om du kaller Gud kravstor. Ved disse bud kan Gud gi verden fred. Men menneskeheten vil ikke.

Men jorden tilhører Gud. Han skapte den ikke for at den skulle fortsette slik den gjør i dag. Jorden hadde heller ikke klart seg lenge uten Hans inngripen. Skaperens verk blir ødelagt hver dag og naturlovene truer jorden. Gud vil ikke lage en ny jord til dem som ikke tar vare på den eller hverandre. Han ”skal ødelegge dem som ødelegger jorden.” (Åp.11:18) For alle de som lider sin skyld, vil Han straffe og gjøre ende på ondskapen.

Mennesker er ikke udødelige. Bare Gud er; ”Han alene har udødelighet” (1.Tim.6:16) Han vil gjerne gi menneskene en mulighet til å leve evig. Han vil skape en ny jord og begynne på nytt. Men Gud har ikke glemt de innbyggerne fra jorda, som alle har gjort opprør mot Ham og hverandre. Gud vil ikke skape en ny jord med nye skapninger. Han elsker jo allerede de Han skapte, som gjorde opprør mot Han. Han vil gi menneskene en ny jord. Men hvordan kan Gud være rettferdig hvis Han gir alle rett til den nye jord og

et evig liv? Problemene som vi har her vil jo bare fortsette på den nye jord. Så kommer domsbudskapet. ”For alle har syndet og har mistet Guds ære..” (Rom.3:23) Spørsmålet er ikke om du har syndet, spørsmålet er om du ønsker å fortsette å opponere mot Gud og Hans lov? Spørsmålet er om du ønsker å ta med deg Guds lov i ditt hjerte på den nye jord, eller om du ønsker å fortsette opposisjonen mot loven. Ønsker du ikke ”Guds rike” (Luk.17:20-24) eller å bli født på ny sier Jesus: ”Den som ikke blir født på ny, kan ikke se Guds rike. ... kan ikke komme inn i Guds rike.”. (Joh.3:3,5)

Hvorfor? Fordi Gud vil gi Sine barn et trygt liv. Han orker ikke se Sine barn lide mer. Han har tatt et valg om at synden må vekk. Og de som elsker synden og ikke ønsker omvendelse, de mister muligheten til å få evig liv i gave. Gud kan ikke holde dem i live i all evighet for at de skal sitte innesperret i fengsel.

Hvert menneske lever i underkant av ca. hundre år, og fortsetter opprøret alle sine år. Satan og hans engler har, tross at de har levd i mange tusen år, også fortsatt opprøret. Å gi mennesker som holder fast på frafall evig tid, vil ikke endre deres frafall til omvendelse, men tiden vil gjøre deres frafall verre. Dette er Satan og englene ett eksempel på, og også de menneskene som levde før syndefloden som ble flere hundre år.

Alle mennesker var dømt til å dø, fordi de ikke har udødelighet. Adam og Eva var heller ikke udødelige, men de fikk spise av livets tre som ga dem liv. Etter at de syndet mistet de retten til å spise av dette treet, hvilket resulterte i død. En dødsstraff alle skulle ha hatt, i og med at alle hadde opponert og utgjorde en trussel mot et fredens samfunn. Frelsesplanen skulle gi alle mennesker en ny sjanse. Han de gjorde opprør mot skulle gjøre det største offer. Han skulle gi sin Sønn, for at Han skulle ta straffen for menneskene. Dette åpnet opp himmelens dører slik at alle som erkjente sin skyld og ønsket å vende seg tilbake til Gud kunne bli tilgitt.

Gud dømmer mennesker av kjærlighet, Han tilgir dem av kjærlighet og Han gjør alt Han kan for å nå til menneskenes hjerter. Men mennesker må bli født på ny. De må få ett nytt hjerte og en ny ånd slik at de ikke lenger fortsetter opprøret. ”Så skal Jeg stenke rent vann på dere, så dere skal bli rene. Jeg skal rense dere fra alle deres urenheter og fra alle deres avguder. Jeg skal gi dere et nytt hjerte og gi dere en ny ånd i deres indre. Jeg skal ta steinhjertet ut av deres kjød og gi dere et hjerte av kjød. Jeg skal gi dere Min Ånd i deres indre, og Jeg skal gjøre så dere vandrer etter Mine lover, og så dere holder Mine dommer og gjør etter dem.”. (Esek.36:15, Jer.31:31-33, Heb.8) De må slippe Jesus inn i hjertene og la Ham få gjøre dette i deres hjerter, de må ta imot Guds Ånd og la den lede dem tilbake til det bildet Gud opprinnelig skapte mennesket i.

Gud og Jesus er den samme i går og i dag. Kanskje mange som er kristne ikke ville vært det om de forsto at Jesus ikke kom for å tillate synderen å synde, men for å omvende synderen fra synden. Kanskje dette ville føles som en irettesettelse, og kanskje de ikke engang ønsket å omvende seg fordi de ville beholde synden i sine liv. Men å beholde kristne navnet og omvende Gud til noe Han ikke står for er ikke bare å lure seg selv, men også å misrepresentere Gud for alle andre.

Er Gud urettferdig? Var Han urettferdig da Han dømte mennesker som drepte sine egne barn i avgudsritualer, som myrdet, stjal og voldtok i Det Gamle Testamentet? Var Han urettferdig når Han gråt om en omvendelse? Var Han urettferdig da Han sa at den som synder ikke skulle få arve himmelens rike? Var Han urettferdig når Han ville gi alle som opponerte mot Han en sjanse til å angre og vende om? Er Han urettferdig når Han ber menneskene vende seg om fra de ting som ødelegger dem og andre? Er Han urettferdig når Han ber om lojalitet til Seg Selv som eneste Gud når Han er den eneste Gud? Er Han urettferdig når Han sier at man ikke kan tjene to herrer? (Matt.6:24) Hvordan kan det bli fred hvis alle tjener hver sin gud og det som følger denne guden. Hvis alle holdt seg til den Gud som har skapt Jorden og menneskene, ville alle måtte forholde seg til det samme. Guds krav om en plass som Gud, er ikke fordi han er herskesyk, men fordi det er til det beste for alle.

Kan vi velge våre foreldre? Gud er menneskenes Far og Skaper av alt på denne jorden. Vi må forholde oss til dette faktum. Setter vi noen andre i Hans plass gjør vi Ham urett. Hvor kan man finne en mer tilgivende, rettferdig, nådig, langmodig Far enn Gud? Han vil ikke tvinge noen å følge Ham, Han vil heller ikke tvinge noen til å holde Hans bud. De velger selv. Som tyven velger om han vil stjele, vil hans valg ha konsekvens. Gud gir også lovbrytere et valg, men en konsekvens av hvert valg. En naturlig konsekvens hvis Han skal være barmhjertig mot den som er blitt gjort urett.

Guds pakt med menneskene er evig og uomgjørkelig. Den er tilgivende og nådig, men den er en kontrast til synd, ikke en unnskyldning for å synde. Så står vi alle på valg. Hva vil vi? Ønsker vi å ta imot den gave Gud vil gi oss, et nytt hjerte, tilgivelse og ett nytt liv. Eller elsker vi denne verdens synd og ønsker og ønsker å fortsette å være en del av syndens rike? Vil vi ta imot Guds pakt som Han tilbyr oss, eller ønsker vi ikke Hans rettferdighet?

Gud truer ikke med straff om mennesker ikke vil, Han forteller mennesket om en konsekvens som er uungåelig om man velger opposisjon. Gud kan ikke lage en jord med fred om alle tjener hver sin gud med hver sine verdier, da vil det alltid bli krig og uover-

stemmelser, forskjeller og misunnelse. Derfor har Gud satt fire bud som skal forene mennesker med Ham som eneste Gud, de seks siste er for å skape fred menneskene imellom i det daglige liv. Er Gud urimelig, eller er Han rettferdig? Er jorden vår og Han en inntrenger, eller er jorden Hans? ("Jeg har formet jorden, menneskene og dyrene som er på jorden, ved Min store kraft og ved Min utrakte arm, og Jeg gir det til den det er rett i Mine øyne å gi det til." Jer.27:5) Kan Han forlate jorden når tusenvis av mennesker gråter til Ham hver dag om Hans inngripen? Skulle Han ikke gripe inn? Han har grepet inn – og Han vil også det i nær fremtid. Han har lovet: synden skal utslettes. Det vil bli dom og det vil bli frelse. Det store er at Han har ikke bestemt hvem som skal dømmes og hvem som skal frelses, Han har gjennom Sin Sønnns blod gitt menneskene en mulighet til selv å velge. Han vil ikke etterlate de som elsker Ham og sin neste selv om de har gjort Ham urett. Ved Jesu død har de fått liv.

Det er mye vi kanskje ikke forstår når det gjelder Gud. Noen ganger kan vi rett og slett bare spørre Han, og Han vil ikke la oss være i uvisshet. Noen ting kan vi rett og slett ikke forstå, fordi vi ikke har full oversikt og ikke vet alt som vi må vite for å forstå. Gud sier Han er rettferdig. Hva er rettferdig med å la Sin Sønn dø for at vi skal få leve? Gud er mer enn rettferdig, Han er uendelig barmhjertig.

Mye i Det Gamle Testamentet forteller ikke så mye om en hard Gud men det forteller om en god Gud. Gud anerkjente ikke alt Israel gjorde, eller alt mennesker som tjente Ham gjorde. Men Han måtte nå dem der de var, i et forsøk på å dra dem til Seg. Da de ba om en konge kunne Gud forlatt Israels folk. Tross alt var ikke landet bygd opp etter Guds plan lenger. Men hadde Han gjort noe slikt ville Han ikke nådd noen. Derfor møter han mennesker der de er, Han lærer dem og ber dem om omvendelse, Han søker etter deres hjerter. Salomo sine mange koner vitner ikke om en Gud som tillater en mann å ha mange koner, men det vitner om en Gud som var i nærheten og søkte å påvirke mennesker der Han kunne i håp om endring. Slik møtte Gud menneskene som levde i Det Gamle Testamentet og slik møter Han mennesker i dag. Det at Han kan gjøre ting for mennesker som ikke representerer Hans rett og Hans verdier betyr ikke at alt dette mennesket gjør er akseptabelt for Gud. Nei, Gud møter oss der vi er og søker å dra oss til Seg. Han venter tålmodig, og Han stanser ikke før vi stenger døren helt igjen for Ham. Gud møter homofile, Han møter kriminelle, Han møter sladrekoner, Han møter fordomsfulle, Han møter opprørere alle der de er. Han søker å nå deres hjerter, og så sier Han: "Kom, følg Meg!". Vil menneskene, kommer de. Vil de ikke betyr det ikke at det aldri var ledet av Gud eller hadde erfaringer med Gud, det betyr bare at de ble ikke med Han videre, de avsto. Noen føler fordi Gud møtte dem der de var i livet var Han fornøyd med dem tross livet de lever. Men Jesus vandret ikke med syndere fordi Han

var vendt om til dem, men fordi Han elsket dem og ville vende dem om tilbake til Ham. Han brukte tid med dem, snakket med dem for å nå deres hjerter. Det er det Han også gjør i dag.

Med Seg har Han en gavepakke kalt 'den nye pakt'. Inni er tilgivelse for alle synder ved Jesu blod, men i samme pakke ligger Hans Ånd og en ny fødsel. Pakten kan ikke stykkes opp. Med denne gaven står Han og banker på alle menneskers hjerter for å kunne frelse så mange som mulig. Hvorfor? Fordi Han elsker dem og vil ikke at de skal dø.

”Alle dem Jeg elsker, dem refser og tukter Jeg. Vær derfor nidkjær og omvend deg! Se, Jeg står for døren og banker. Om noen hører Min røst og åpner døren, da vil Jeg gå inn til ham og holde måltid med ham, og han med Meg. Den som seirer, ham vil Jeg gi å sitte med Meg på Min trone, slik Jeg også har seiret og satt Meg med Min Far på Hans trone.” (Åpenbaringen 3:19-21)

ISAK OG ISMAEL

“Mange er blitt forvirret over det bildet Paulus bruker for å illustrere den gamle og den nye pakt. Slik beskriver han dem: “For det står skrevet at Abraham hadde to sønner: den ene med trellkvinnen, den andre med den frie kvinnen. Men han som ble født etter kjødet, og han som ble født av den frie kvinnen, ble født i kraft av løftet. Og alt dette har en billedlig betydning. For disse to kvinnene er de to paktene, den ene fra Sinai-fjellet, som føder til trelldom, og det er Hagar - (Abrahams tjenestekvinne) for denne Hagar er Sinai-fjellet i Arabia og svarer til det Jerusalem som er nå, og som er i trelldom med sine barn.” (Gal.4,22-25)

Paulus gjør Isak og Ismael, Abrahams to sønner, til et bilde på den gamle og den nye pakt. Han viser at Hagars sønn, Ismael, symboliserer den gamle pakt, mens Saras sønn, Isak, er et bilde på den nye. “Nå er vi brødre, løftens barn slik Isak var. ..Altså, brødre, er ikke vi barn av trellkvinnen, men av den frie.” (Gal.28-31)

Dette er interessant. På hvilken måte kan sønnene til de to kvinnene representere de to paktene? Faktisk er de en perfekt illustrasjon på alt vi har lært så langt. Gud hadde lovet at Abraham skulle få en sønn med sin kone Sara, men fordi hun var blitt nesten 90 år gammel, trodde ingen av de to at en slik ting kunne skje. Sara visste at hennes livmor var død og at hun for lengst hadde passert den alderen hvor man kunne få barn. Hun foreslo derfor at hennes mann kunne ta Hagar, tjenestekvinnen hennes, og få et barn med henne isteden. Det virket som den eneste måten å redde Gud fra et umulig løfte. Til slutt ga han etter og fikk et barn med Hagar. Dette er en typisk illustrasjon av den gamle pakts prinsipp - “vi vil gjøre...” Abraham forsøkte å få det til ved kjødet, etter menneskelige

bestrebelse og planlegging. Arrangementet feilet i likhet med den gamle paktens løfter, ettersom det ikke var noe avhengighet av guddommelig kraft. Gud aksepterte aldri Ismael som det lovede avkom. Da Isak ble født, skjedde det ved et mirakel. Gud skapte et nytt liv i et biologisk dødt morsliv. De fysiske umulighetene underkastet seg den overnaturlige, skapende kraften fra Gud. Isak representerer prinsippene i den nye pakt på en perfekt måte; en degenerert kropp, en ny fødsel - erfaring som gjenskaper Guds Sønnens liv i alle som tror. Den naturlige, fysiske livmoren til Sara var absolutt ikke i stand til å produsere frukt. På samme måte kan ikke den naturlige, kjødelige kroppen og sinnet til en synder frembringe lydighetens frukt. Da Gud brukte Sin kraft til å lage et nytt liv inne i Sara, skjedde det umulige, og hun fødte en sønn. Når Gud bruker Sin kraft til å skape et nytt liv i sjelen, skjer det umulige igjen - et menneske blir åndelig og lydige. Isak ble ikke født "etter kjødet", men "etter Ånden." (Gal.4,29) Ettersom mennesket er kjødelig og "svak i kjødet", har det ikke makt til å oppnå lovens rettferdighet. Det må også bli født etter Ånden. Et hvert forsøk på å lyde paktens menneskelige bestrebelse (som ved den gamle pakt) vil produsere barn i trelldom. (Fordi de ender opp med å bryte loven) Loven må bli skrevet inn i hjertene ved Den Hellige Ånd og bli oppfylt ved at man har "Kristus i Seg".

Denne lignelsen om Hagar og Sara oppklarer enda et viktig sannhetspunkt. De som er under den gamle pakt er lovbrøtterne, og de som er under den nye pakt, holder loven. Det var kun da Abraham var ulydig og tok Hagar, at han oppfylte den gamle paktens prinsipp om egne bestrebelse. Da han stolte på at Gud ville gi ham en sønn ved Sara, var han lydige mot Guds vilje, og representerer de kristne etter den nye pakt. Likevel misforstår moderne bibeltolkere disse fakta, og på samme måte som mange predikanter anklager de dem som holder loven for å være under den gamle pakt. Sannheten er det motsatte. Loven blir ikke ordentlig holdt før den er skrevet på hjertet til en omvendt troende. Så blir dette merket på identiteten - et kjærlighets symbol - til dem som er født av Ånden. Jesus sa: "Hvis dere elsker Meg, så hold Mine bud." (Joh.14,12) Johannes skrev, "For dette er Guds kjærlighet, at vi holder Hans bud." (1.John 5,3)" (Why the old covenant failed, av Joe Crews, s.25-29. Pub. Av Amazing Facts 1980)

HVORDAN BLE PAKTENE STADFESTET?

Siden Jesus kom for å stadfeste en ny pakt, er det viktig å forstå hvordan denne paktene ble stadfestet. Bibelen lar oss ikke være i uvitenhet om hvordan en pakt blir stadfestet. Den “gamle pakt” som ble stadfestet mellom Herren og israelittene ved Sinai-fjellet, røper hva som måtte gjøres for at paktene skulle kunne regnes som gyldige. Moses fulgte også her “JEG ER” sine instruksjoner. Senere ble samme fremgangsmetode brukt ved kjøp/salg, testamenter og inngåelser av pakter. Denne bibelske måten og gyldig-gjøre en avtale eller pakt har senere blitt en moderne tradisjon på stadfestelser.

Ikke bare skulle Jesus stadfeste en ny pakt, men Han skulle også kjøpe oss fri. “Dere ble kjøpt for en høy pris” (1.Kor.7, 23)

Jeremia ble bedt av Gud om å kjøpe et landområde: “Jeg undertegnet kontrakten og satte segl på det, tok vitner på det og veide sølvet på vekt. Så tok jeg kjøpe kontrakten, både den som var beseglet med bestemmelsene og vilkårene og den som var åpen. Jeg ga kjøpekontrakten til Baruk, sønn av Neria, sønn av Makseja, foran øynene på Hanamel, min farbrors sønn, og de vitnene som undertegnet kjøpekontrakten, og framfor øynene på alle jødene som satt i vaktgården. Foran øynene på dem alle befalte jeg Baruk og sa: “Så sier herskarenes Herre, Israels Gud: Ta disse kjøpekontraktene, både den kontrakten som er beseglet, og denne kontrakten som er åpen, og legg dem i en leirkrukke, for at de kan holde seg i mange dager.” (Jer.32, 10-14)

Hovedpunktene i gyldiggjørelsen av kjøpet/avtalen er:

- 1) Først blir det gjort en avtale
- 2) Så blir avtalen skrevet ned

- 3) Så blir den skriftlige avtalen signert og beseglet
- 4) Så er avtalen gyldig og iverksatt.

Hvordan blir en pakt stadfestet?

Da Nehemja på ny stadfestet en pakt med Gud, skjedde det på følgende måte: “På grunn av alt dette slutter vi en fast pakt og skriver den ned. Våre ledere, våre levitter og våre prester besegler den.” (Neh. 9, 38)

Stadfestelsen av den gamle pakt ved Sinai-fjellet: “Så kom Moses og fortalte folket alle ordene fra Herren og alle lovbudene. Hele folket svarte som med én røst og sa: “Alle de ord som Herren har talt, vil vi gjøre etter.” Moses skrev ned alle Herrens ord. Om morgenen stod han tidlig opp og bygde et alter ved foten av fjellet, og reiste opp tolv minnestøtter for Israels tolv stammer. Så sendte han noen unge menn av Israels barn dit bort, og de bar frem brennoffer og ofret slaktoffer av okser som fredsoffer til Herren. Moses tok halvparten av blodet og helte det i karene, og halvparten stenket han på alteret. Så tok han Paktsboken og leste den høyt mens folket hørte på. De sa “Alt det Herren har talt, vil vi gjøre etter og lyde. Moses tok blodet, stenket det på folket og sa: “Se, dette er paktens blod, den pakt Herren har opprettet med dere på alle disse ord.” “For da Moses hadde talt til hele folket om hvert bud etter loven, tok han blodet av kalver og bukker, sammen med vann, skarlagensfarget ull og isop, og stenket det både på selve boken og på hele folket. Og han sa: “Dette er paktens blod, den pakt Gud har sluttet med dere.” (2.Mos. 24, 3-8. Heb. 9,19)

Hovedpunktene i stadfestelsen av den pakt er:

- 1) Først blir det gjort en avtale
- 2) Så blir avtalen skrevet ned
- 3) Så blir den skriftlige avtalen beseglet med blod (og vann)
- 4) Så er avtalen gyldig og iverksatt

Vi får vite at Jesus kom for å “kjøpe oss” og stadfeste en ny pakt. Fulgte Han den samme bibelske oppskriften på å iverksette en pakt som Han Selv ba Moses og Jeremia om å følge? Jesus sa jo Selv Han var kommet for å “oppfylle” “loven og profetene.”

Hvis Han gjorde det, måtte Han ha gjort følgende:

- 1) Gjøre en avtale
- 2) Skrive ned avtalen
- 3) Besegle den skriftlige avtalen med blod (og vann)
- 4) Så ville den nye pakt vært gyldig og iverksatt

Gjorde Jesus dette? La oss se...

- 1) Gjøre en avtale: “Se, dager kommer, sier Herren, da jeg skal slutte en ny pakt med Israels hus og med Judas hus, ikke slik som den pakten Jeg sluttet med deres fedre på den dagen Jeg tok dem ved hånden for å lede dem ut av landet Egypt. De brøt Min pakt, selv om Jeg var deres ektemann, sier Herren. Men dette er den pakten Jeg skal slutte med Israels hus etter de dager, sier Herren: Jeg skal legge Min lov i deres indre og skrive den på deres hjerter. Jeg skal være deres Gud, og de skal være Mitt folk. ...Jeg skal tilgi deres misgjerning, og deres synd skal Jeg ikke minnes mer.” (Jer. 31, 32-34)
- 2) Skrive ned avtalen: “Og Herren skrev paktens ord på tavlene, de ti bud.” (2.Mos.34,28)
- 3) Besegle den skriftlige avtalen med blod (og vann): “De kom til Jesus og så at Han allerede var død ...en av soldatene stakk Ham i siden med et spyd, og straks kom det ut blod og vann.” (Joh.19,33-34) “jorden skalv og fjellene revnet” (Matt.27,51)
- 4) Så ville den nye pakt vært gyldig og iverksatt: “For et testamente kommer først til å gjelde ved død..” (Heb. 9,17)

Siden Jesus hadde sagt hva pakten var: “Min lov ...tilgi”, og vi vet dette er den eneste pakten Han har skrevet ned, og hvordan denne pakten måtte besegles med blod og vann er det ikke vanskelig å forstå hvor Jesu blod rant ned hen etter at “jorden skalv og fjellene revnet” under Ham. Paktens Ark med lovtavlene og Nådestolen (Soningsstedet) måtte være målet, og fjellene måtte ha revnet for å åpne veien for Jesu Blod til å nå ned til Arkens skjulested. Jesus sa: “Tro ikke at Jeg er kommet for å oppheve loven eller profetene. Jeg er ikke kommet for å oppheve, men for å oppfylle.” (Matt.5,17) Hvis Jesus kom for å oppfylle loven og profetene måtte Han også oppfylle dette, og det har Han gjort.

Paulus lar oss ikke tvile på at Jesu misjon på korset var lik den seremonien som ble utført av Moses. Han lager motbildet. “Og derfor er Han den nye paktens Mellommann ved den død som har funnet sted til forløsning fra overtredelsene... For hvor det er et testamente, der er det nødvendig å få bekreftet at den som opprettet testamentet er død. For et testamente kommer først til å gjelde ved død, for det settes aldri ut av kraft så lange den som satte det opp er i live. Derfor ble heller ikke den første pakten innviet uten blod. For da Moses hadde talt til hele folket om hvert bud etter loven, tok han blodet av kalver og bukker, sammen med vann...og stenket det på selve boken (Paktens bok) og på hele folket” (Heb 9, 15-19)

“Vitnesbyrdet i rette tid”

Så hva er egentlig vitsen med å stadfeste en pakt på den måten? Av samme grunn som vi lager kontrakter og stadfester den dag i dag. Om en person kjøper et hus, er ikke en muntlig avtale nok. En muntlig avtale er ikke engang nok om vi får huset etter den muntlige avtalen. For senere kan da hvem som helst komme å påstå at huset ikke er

ditt, eller at du kun eier den ene etasjen eller påstå at det var en annen avtale som ble gjort vedrørende huset. Mye kan skje i alle typer kjøp eller inngåelse av avtaler. Hvis du nå ble satt på tiltalebenken fordi noen mener huset du kjøpte ikke er ditt, eller at det var en annen avtale som ble gjort, kan du bare glemme å vinne seier om du ikke har en signert kontrakt som beviser hvilken avtale som egentlig ble gjort. Derfor lager vi skriftlige kontrakter. For å kunne vise på et senere tidspunkt hvilken avtale som ble gjort og hvilken avtale som gjelder.

Dette var også Guds metode. Da Gud hadde bedt Jeremia om å kjøpe et landområde ble han bedt om å gjøre det følgende: “Ta disse kjøpekontraktene, både den som er beseglet ...og legg dem i en leirkrukke, for at de kan holde seg i mange dager” (Jer.32,14)

I dag, er det oppstått total forvirring i den kristne verden. Haugevis av forskjellige kristne samfunn er oppstått og grunnen bak er denne ene: det er forskjellige meninger om hvilken pakt Jesus stadfestet på korset, og hva pakten innebærer.

I tidligere tider visste Gud å få gjemt unna “kontrakten” for å vise den fram i tider med forvirring. Da den første pakt ble stadfestet, ble Guds del av pakten og israelittenes løfter begge skrevet ned i en bok. Denne boken ble beseglet med blod og vann, og ble den beseglede “kontrakten”. Denne pakten ble ugyldig da den ene parten brøt sin del av avtalen, men på et senere tidspunkt fornyet folket pakten med Gud. Mange år senere opplevde israelittene et stort frafall fra den rette forståelsen av hvilken pakt de egentlig hadde gjort med Gud. De begynte å blande soltilbedelse inn med gudsyndyrkelsen, og de brøt den pakten de hadde gjort med Gud. Likevel trodde mange at de hadde den rette forståelsen av sannheten. Kaoset var en del av israelittenes hverdag da Kong Josjia var konge. I slike tilfeller var det bare en ting som kunne gjøres for å vise det forvirrede folket hva som egentlig var sant og hvilken pakt som egentlig var blitt inngått. Paktens bok hadde lenge vært borte, men ble nå funnet. Dette skjedde under en opprydding i tempelet: “Da sa ypperstepresten Hilkia til statskriveren Sjafan: “Jeg har funnet lovbo-ken i Herrens hus. ...Da kongen hørte ordene i lovbooken, flerret han klærne sine. ...og sa: “Gå og spør Herren om råd for meg og for folket og for hele Juda, om ordene i denne boken som er funnet. For stor er Herrens vrede som er opptent mot oss, fordi våre fedre ikke har lydt ordene i denne boken, og gjort etter alt som er skrevet om oss i den.” Josjia ber Gud ydmykt om tilgivelse, og Gud tar imot hans bønn. “Kongen gikk opp til Herrens hus med hver mann fra Juda. Sammen med ham var alle som bodde i Jerusalem, prestene og profetene og hele folket, både liten og stor. Mens de hørte på, leste han opp alle ordene i Paktens bok, den som var funnet i Herrens hus. Så stilte kongen seg ved en søyle og sluttet en pakt for Herrens åsyn, om at de skulle følge Herren og holde Hans bud og Hans vitnesbyrd og Hans lover, av hele sitt hjerte og hele sin sjel, og at de skulle holde i hevd ordene i denne PAKTEN SOM VAR SKREVVET NED I DENNE BOKEN.

Hele folket gikk inn i pakten.” (2.Kong.22-23)

Gud visste å gjemme “kontrakten” på avtalen eller pakten som ble gjort i både Jeremias tilfelle og israelittenes tilfelle. I dag er hele kristenheten splittet og forvirret fordi det er uenighet om hvilken pakt som egentlig ble inngått på korset. Hva er egentlig innholdet i Kristi testamente? Har Gud endret seg, eller bruker Han samme framgangsmetode? Har Gud gjemt “kontrakten” og “beviset” på historiens mest avgjørende pakt noensinne?

Gud trenger ikke minne himmelens verden om hvilken pakt som ble inngått. Ingen der betviler Gud, og himmelen selv var vitne til Jesu død. Men pakten på Golgata ble innstiftet med menneskene på jorden. Og for deres skyld har Gud lageet en kontrakt som i rett tid vil oppklare missforståelser og løgn angående pakten som ble inngått.

På samme måte som Jeremias kontrakt og israelittenes paktsbok ble den “beseglede pakten” til Kristus gjemt unna og vil først nå bli vist frem for verden. “Vitnesbyrdet” om det som skjedde på korset, skulle i følge Paulus, komme frem på et senere tidspunkt: “Han gav Seg Selv som en løsepenge for alle, vitnesbyrdet i rette tid” (1.Tim.2,6) “Og det er tre som vitner på jorden: Ånden, vannet og blodet. ...For dette er Guds vitnesbyrd, det som Han har vitnet om Sin Sønn.” (1.Joh.5,8-9)

Pakten kan ikke gjøres ugyldig

Vi ser at stadfestingen av Den nye pakt skjedde på korset. Ved å godkjenne lovens krav og dermed også loven, måtte Jesus dø hvis Han skulle kunne redde oss fra forbannelsen. “Brødre, jeg taler på menneskers vis: Selv om det bare dreier seg om en pakt med et menneske, er det ingen som gjør den ugyldig eller legger noe til når den er stadfestet.” (Gal.3,15) Derfor kan ikke noe i pakten endres etter at den ble stadfestet på korset, verken loven, løftet, Mellommannen eller blodet. Heller ikke Guds hviledag, den syvende dags Sabbat (fra solnedgang på fredag til solnedgang lørdag), kunne endres til søndag etter at pakten, som også inneholdt Sabbaten, var stadfestet. Skulle det komme en ny lov eller en endret lov, måtte Jesus dø på nytt for å stadfeste den og for å dø for våre brudd av den nye loven. Det har Han ikke gjort, og det vil Han heller ikke gjøre. Heller ikke Mellommannen i Den nye pakt kan byttes ut etter at pakten er stadfestet ved Jesu Kristi blod. Derfor kan ikke paven, prester, ledere eller lærere ta Jesu plass som Mellommann mellom Gud og mennesker.

Slik er det også med oss. Så lenge en pakt eller avtale ikke er underskrevet, kan innholdet endres. Det er heller ingen som kan endre et testamente etter at han som satte testamentet opp er død. Det ville vært en forbrytelse mot den som døde. “For hvor det er et testamente, der er det også nødvendig å få bekreftet at den som opprettet testamentet

er død. For et testamente kommer først til å gjelde ved død, for det trer aldri i kraft så lenge den som satte det opp er i live.” (Heb.9,16-17) Gud kunne endre paktens eller Sitt testamente hvis Han ville før Han stadfestet den, men på forhånd hadde Han sagt: “Jeg skal ikke bryte Min pakt, og det som har gått ut over Mine lepper skal Jeg ikke forandre.” (Sal.89,35) “Setter vi da loven ut av kraft ved troen? Langt ifra! Tvert imot stadfester vi loven.” (Rom.3,31)

Flere ting oppfylt...

Ritualet ved stadfestelsen av den gamle pakt innholdt også flere detaljer som Jesus oppfylte.

- “Så kom Moses og fortalte folket alle ordene fra Herren...”: I tillegg til å fortelle om loven ved Sinai, forkynte Jesus om Guds lov i Sin virksomhet her på jorden i omtrent 3,5 år. Han sa: “Min lære er ikke Min egen, men tilhører Ham som har sendt Meg.” (Joh.7,16) Han underviste Guds bud, både i ord og gjerning: “Jeg har holdt Min Fars bud og blir i Hans kjærlighet” (Joh.19,34)

- “Hele folket svarte som med en røst og sa: “Alle de ord som Herren har talt, vil vi gjøre etter...” Paulus lar oss få vite at disse løftene ikke holdt mål. I den nye pakt var de Jesus som skulle gi løftene. “Jeg vil legge Mine lover i deres sinn og skrive dem på deres hjerter” (Heb.8,6-10)

- “Om morgenen sto han tidlig opp og bygde et alter ved foten av fjellet...” Nådestolen ble laget som et alter for å motta blod. Gud sørget for at Paktens Ark og Nådestolen ble gjemt i en hule under fjellet Jesus skulle korsfestes i.

- “...og reiste opp tolv minnestøtter” “Så valgte Han Seg ut tolv, for at de skulle være sammen med Ham, og for at Han kunne sende dem ut for å forkynne” (Mark.3,14) Disiplene skulle komme til å være “minnestøtter” om Jesu korsfestelse og død, ved å bringe det ut til verden. “Muren rundt Staden hadde tolv grunnsteiner, og på dem sto navnene på Lammets tolv apostler” (Åp.21,14)

- “...tok han blodet av kalver og bukker, sammen med vann, skarlagensfarget ull og isop, og stenket det på på selv boken...” Se tidligere i dette kapitlet, og kapitlet “Skarlagensfarget ull og isop” (Neste kapittel)

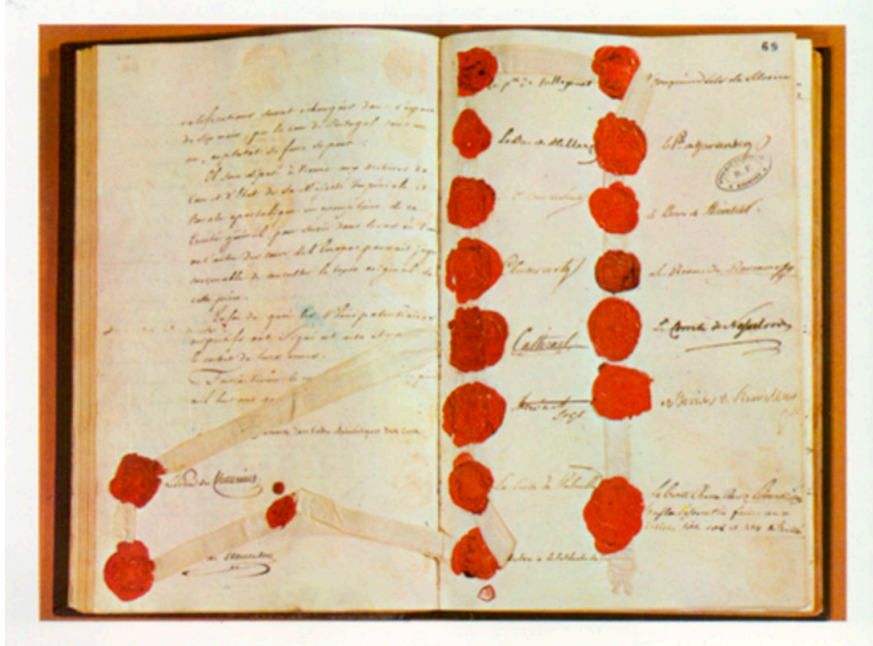
- “Og han (Moses) sa dette er paktens blod, den pakt som Gud har sluttet med dere...” “Så tok Han (Jesus) kalken...og sa: Dette er Mitt blod, Den nye pakts blod” (Matt.26,28)

For å oppfylle alt det som måtte oppfylles måtte Jesus lykkes med følgende ting på korset.

- dø for våre lovbrudd

- bekrefte lovens rett til å kreve død for overtredelsene (oppfylle lovens krav)
- oppfylle motbildene på alle offerdyrene
- oppfylle motbildet på påskelammet
- oppfylle motbilde på geita som ble drept på den store forsoningsdagen.
- oppfylle motbilde på kobberslangen som ble hengt opp i ørkenen
- oppfylle yppersteprestens oppgave
- stadfeste en ny evig pakt
- etterlate et beseglet dokument på den nye pakt for all tid
- dø for at Jesu testamente kunne tre i kraft

Bibelen er full av symboler, og jo mer man gransker skriftene jo mer motbilder og bilder vil man finne, hvorfor alt skjedde slik det gjorde. Skriften blir aldri tom. Alt har en betydning. Ofte vil vi også finne enkle skriftsteder som forteller flere sannheter enn én, men som likevel ikke motstrides innbyrdes. Alt er i en fullkommen harmoni når man leser et skriftsted, både i sin helhet og hvis man bruker forstørrelsesglasset og ser på detaljene.

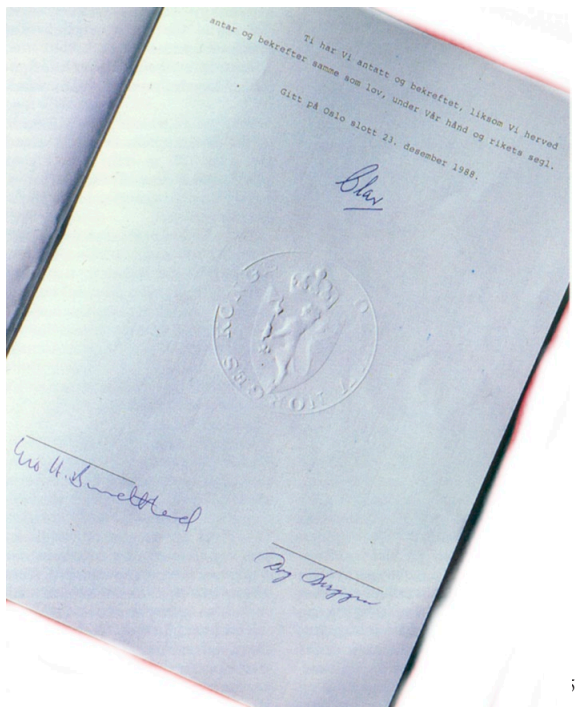
Ny avtale mellom europeiske land i Wien kongressen 1815. Ved hvert land som signerte skulle seglet (som fortalte hvem de var og herskerområdet deres) og signaturen settes side om side.

Dette dokumentet er stemplet med Norges riksegl og er signert av både statministeren og av kongen.

Alle kontrakter før og nå må inneholde:

- 1) en muntelig avtale som skrives ned
- 2) Et segl som forteller tittelen og identiteten til den som inngår pakten/avtalen.
- 3) Kontrakten må også signeres for at den kan bli gyldig.

Kampen mellom Paktens ark og dyrets merke

“Jeg undertegnet kontrakten OG satte segl på det, tok vitner på det...” (Jer. 32,10)

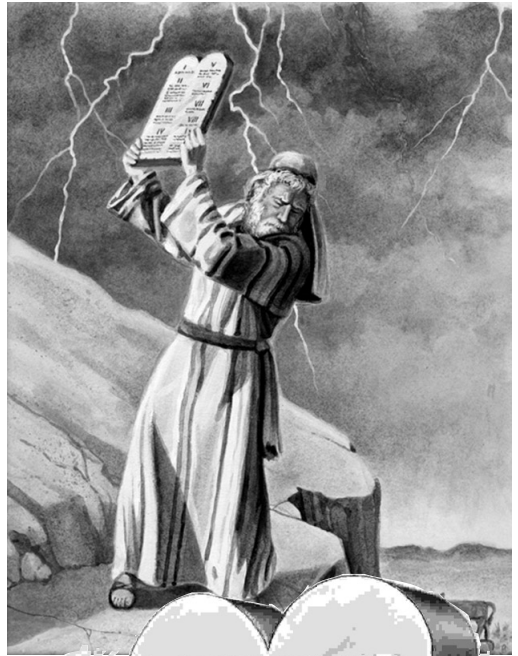
“På grunn av alt dette slutter vi en fast pakt og skriver den ned. Våre ledere, våre levitter og våre prester besegner den. Det var disse som stadfestet dette ved å sette segl på det: (flere navn blir så nevnt)” (Neh.9,38, 10.1)

Moses stadfester den gamle pakt.
På pakten mellom Gud og folket skulle blod og vann besegle “kontrakten” eller innholdet i pakten. Det var ikke Moses som inngikk pakten med dem, det var “JEG ER”.. derfor skulle ikke Moses signere avtalen med sin signatur, men isteden sprinkle blod fra et offerdyr (som symboliserte Kristus) på selve avtalen. Blodet var et bilde på Kristi blod og at ingen avtale kunne inngås mellom mennesket og Gud uten Kristi forsoning. Ved døden til Kristus kunne testamentet eller pakten tre i kraft..

Jeg Er beseglet den nye pakt på korset. En pakt som inneholdt tilgivelse for synder (ved at Han døde isteden for oss) og som innholdt loven som Han sa Han ville skrive på våre hjerter. Liksom Moses lot blod av offerdyr besegle den gamle pakt, skulle JEG ER sitt blod besegle den nye. Men for at en avtale skal være gyldig verden over holder det ikke bare at den er beseglet av den som inngår avtalen, det må også være et segl i avtalen som forteller tittelen og navnet til den som inngår pakten.

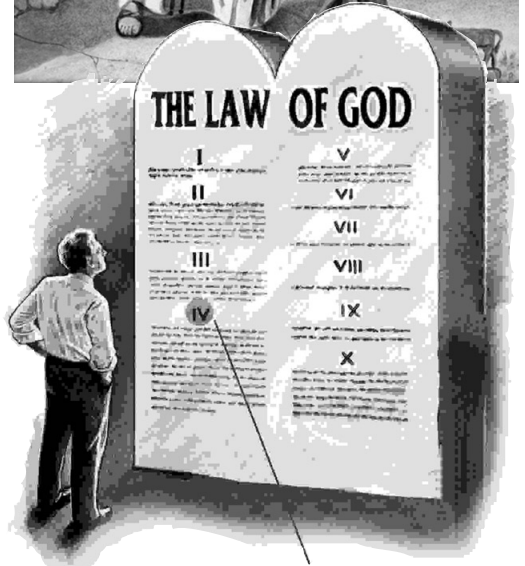

Hvis vi tar en nærmere titt på det eneste JEG ER skrev ned, finner vi kun ett sted hvor tittelen og regjeringsområdet er nevnt. I det fjerde budet.

“...men den sjuende dagen er sabbat for Herren din Gud. ...For på seks dager dannet Herren himmelen og jorden, havet og alt som er i dem og Han hvilte på den sjuende dagen...” (2.Mos.20,8-11)

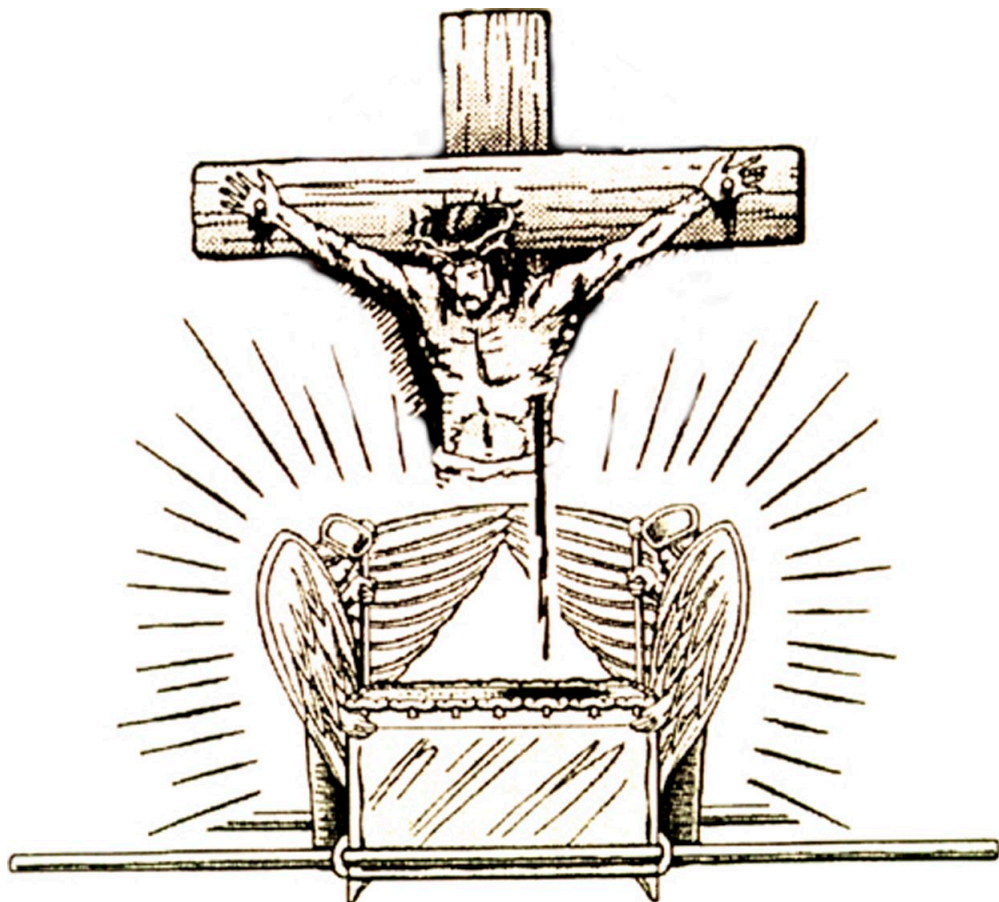
Budet er det eneste som rører:
 -Hans navn: “Herren”
 -Hans tittel: “din Gud” (Skaper)
 -Hans regjeringsområde:
 “Himmelen, jorden, havet og alt som er i dem”

Ingen kontrakt gjennom historien var gyldig uten at personens tittel og ansvarsfunksjon var skrevet ned. De ti bud er derfor, når den ble beseglet med JEG ERs blod, en gyldig kontrakt.

“Husk på hviledagen så du holder den nellig...men den sjuende dag er sabbat for Herren din Gud...For på seks dager dannet Herren himmelen og jorden, havet og alt som er i dem, og Han hvilte på den sjuende dagen...”

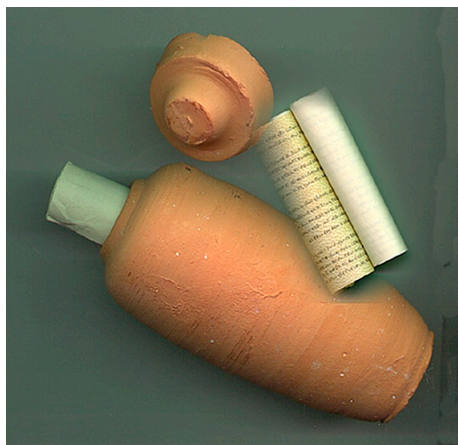
Ved å vise verden funnet av Jesu blod og lovtavlene som er skrevet med Hans egen finger, vil Gud ha vist frem en kontrakt som forteller hvem Han er og Hans regjerings rettigheter, og som er beseglet med Jesu eget blod. Ved testamentorens død er testamentet tredd i kraft, Jesu arv til oss er at Han døde isteden for oss, og at Han vil gi oss Sin Ånd og gjenskepe våre hjerter så vi kan holde Hans lov og dermed ikke igjen blir fanget av lovens forbannelse som krever vår død. (Esek.36,26-27; Gal.3,13) Det eneste som gjenstår for oss er å velge å ta imot arven som blir tilbudt oss, eller forkaste den.

Det landområdet Jeremia kjøpte etter Guds anvisning som han ble bedt om gjemme bort kontrakten på, slik at den kunne være et vitnesbyrd om kjøpet lenge etter.

“Så sier hærskares Herre, Israels Gud: Ta disse kjøpekontrakt-ene, både denne kon-trakten som er bes-eglet, og denne kon-trakten som er åpen, og legg dem i en leir-krukke, for at de kan holde seg i mange dager.” (Jer.32,14)

Paktens bok ble gjenfunnet og lest opp for kong Josjia og hele folket for å vise dem hvilken pakt Gud hadde inn-gått med dem. Gud vil gjøre det på samme måten i vår tid, forvirringens tid, og la alle få høre og se den nye paktens beseglede kontrakt. Pakt-ens ark skal bli vist frem, loven og det fjerde bud som vitner om hvem Gud er og at Han er skaperen, Hans regjeringsrettigheter, Hans tittel, Hans egen håndskrift og blodet som beseglet Paktens ark og gjorde den gyldig..

SKARLAGENFARGET ULL OG ISOP

Skarlagenfarget ull og isop

Vi finner flere symboler på innvielsen: “Da Moses hadde talt til hele folket om hvert bud etter loven, tok han blodet av kalver og bukker, sammen med vann, skarlagenfarget ull og isop, og stenket det både på selve boken og på hele folket.” (Heb.9,19) Hvorfor skulle blodet og vannet stenkes på Paktens bok, som inneholdt pakten som ble opprettet på Sinai, sammen med skarlagenfarget ull og isop? Hva symboliserte det?

Skarlagenfarge blir i Bibelen ofte brukt for å beskrive synd. Ull, derimot, blir brukt som et symbol på renhet. “Vask dere, rens dere! Få deres onde gjerninger bort fra Mine øyne. Hold opp med å gjøre det onde! ... Kom nå, og la oss gå i rette med hverandre, sier Herren: Om deres synder er som skarlagen, skal de bli hvite som snø. Om de er røde som purpur, skal de bli som ull.” (Jes.1,16-18) Ull og skarlagen blir her brukt som to motpoler: Det ene symboliserer renhet, og det andre symboliserer synd. For å forstå hva som menes med “skarlagenfarget ull,” må vi se nærmere på den himmelske originalen.

Jesus var syndfri. Han sa: “Jeg har holdt Min Fars bud og blir i Hans kjærlighet.” (Joh.15,10) Han var i sannhet lammet “uten lyte” (2.Mos.12,5), som “bar Seg selv frem uten lyte.” (Heb.9,14) Jesus Kristus var “hvit som ull”, men da Han skulle dø, måtte Han ta på vår synd. Det hvite ullet ble dermed som skarlagen. “Dagen etter ser Johannes Jesus komme imot seg, og han sier: “Se! Guds Lam, som bærer bort verdens synd!” (Joh.1,29) “Han som Selv bar våre synder på Sitt eget legeme opp på treet.” (1.Pet. 2,24) “På samme måten som Moses løftet slangen opp i ørkenen, slik skal også Menneskesønnen bli løftet opp.” (Joh.3,14) For “Kristus har kjøpt oss fri fra lovens forbannelse, idet Han ble en forbannelse for oss.” (Gal.3,13) Han ble “knust for våre misgjerninger.

Straffen lå på Ham for at vi skulle ha fred, og ved Hans sår har vi fått legedom.” (Jes.53,5) “For Ham som ikke kjente til synd, gjorde Gud til synd for oss.” (2.Kor 5,21)

Jesus var hvit som ull. Ullet må representere Kristus. Fargen av skarlagen representerer våre synder. Han tok på Seg våre synder og misgjerninger for som en Mellommann å tilfredsstille lovens krav, som er overtreders død. “Og derfor er Han den nye paktens Mellommann ved den død som har funnet sted til forløsning fra overtredelsene...” (Heb.9,15)

Det andre som ble sprinklet over lovboken var isop. Igjen må vi til Bibelen for å finne betydningen: “Rens meg fra synd med isop, og jeg blir ren. Tvert meg, og jeg blir hvitere enn snø.” (Sal.51,9) Det er ingen tvil om at isop symboliserer at man blir renset, eller en renselse. “Hans Sønnns blod renser oss fra all synd.” (1.Joh.1,7)

Det ble selvfølgelig ikke brukt skarlagensfarget ull og isop da Jesus døde på korset. Disse ting ble brukt av Moses ved innvielsesseremonien for å symbolisere Jesu misjon som “Påskelammet”. Da Jesus tok på Seg vår synd, tok Han vår plass, samtidig som Han renset oss fra syndene.

- I Bibelen finner vi at blodet til offerdyrene ble sprinklet sammen med vann, skarlagensfarget ull og isop, ved innvielsen av Den gamle pakt, forklart av Paulus i Hebreerbrevet.

- Kun en gang i verdenshistorien skulle Det sanne offerlam “ta vår synd på seg” og samtidig “rense oss”, og la blod og vann komme ut fra Hans side, og det var ved innvielsen av Den nye pakt på Golgatas kors.

Igjen ser vi at innvielse-seremonien ved Den gamle pakt var et direkte symbol på det som skulle skje ved Den nye pakts innvielse, akkurat slik som Paulus indikerer i Heb.9, 15-19.

SALVING AV DET ALLER HELLIGSTE

Salving av Det Aller Helligste

“Sytti uker er fastsatt for ditt folk og for din hellige stad, til å innelukke overtredelsen, til å gjøre slutt på syndene, til å gjøre soning for misgjerning, til å føre fram evig rettferdighet, til å besegle syn og profet, og til å salve Det Aller Helligste.” (Dan.9,24)

Hva vil det si det å salve Det Aller Helligste? Betydningen av dette har mange misforstått. Mange har tolket “å salve Det Aller Helligste” med Jesu dåp. De mener med andre ord at Jesus Selv var “Det Aller Helligste” og at salvingen var selve dåpen, men denne teorien stemmer ikke med skriften selv. Ordet for “Det Aller Helligste” er oversatt til norsk fra det hebraiske ordet “qôdesh”. Ordet “qôdesh” betyr en hellig ting, og det blir bare brukt til å beskrive hellige gjenstander og aldri mennesker. Dette viser helt klart at det var en hellig ting/gjenstand som skulle salves, og ikke en person! Jesus er ikke en gjenstand. Det hebraiske ordet som måtte bli brukt hvis det var Jesus det var snakk om er “gâdêsh”, som betyr en hellig person. Når vi vet at det ikke var Jesu dåp det her er snakk om, kan det ikke ha vært en profeti om noe annet enn salvingen av den mest hellige gjenstanden på jorden: Paktens Ark. Men hva vil det egentlig si å salve noe? Alle svar finner vi i Bibelen, Guds Ord: “Du skal rense alteret når du gjør soning for det, og du skal salve det for å hellige det.”

Siden Daniels profeti sier at “Sytti uker er fastsatt for ditt folk og for din hellige stad ...til å salve Det Aller Helligste”, betyr det at det er den jordiske byen Jerusalem som er stedet hvor denne profetien skulle oppfylles. Nettopp i Jerusalem er Paktens Ark med Blodet funnet...

BLODANALYSEN

Analysen av Jesu blod avslører enda et punkt som lenge har vært et omstridt tema; Hvilken natur påtok Jesus seg da Han ble født på jorden som et menneske. Bibelen er ganske klar på dette området, men likevel har de fleste kristne forsamlinger et forvrengt syn på dette. Noen mener Jesus tok på Seg en natur som var lik den Adam hadde før Adam falt i synd. Andre mener Jesus ikke kom under noe anderledes forhold enn andre, og tok på seg en natur som er lik den vi blir født med.

Ikke bare setter denne blodanalysen lys på disse områdene, men den avslører falsk lære hos jøder og muslimer. Begge disse trosretningene tror på at Jesus levde, men de benekter at Han var Guds sønn. Jødene ser på Ham som en jøde som gikk litt for langt da Han påstod å være Guds Sønn, og muslimene ser på Han som kun en profet.

Jesus kom i kjød.

En stor del av hensikten for Jesus med å bli født som et menneske her på jorden, var å motbevise Satans anklager. Jesus ble født av en kvinne som var som alle andre mennesker. Mange er i den tro at når barn blir født, er de umiddelbart syndere fordi de har arvet gener til mennesker som var syndere. Derfor mener de at Jesus kunne umulig ha vært født under samme kår som oss, for om Han ble født av en med syndig kjød, ville han automatisk ha vært en synder det øyeblikket Han ble født. Blant annet mener mange at Maria, Jesu mor, må ha vært syndfri for at Jesus skulle kunne vært syndfri da han ble født. Det er ikke første gang i historien mennesker har trodd på arvesynd. På profeten Esekjels dager var det mange som mente dette. Herren sa til dem: “Hva mener dere når dere bruker dette ordspråket... Fedrene spiser sure druer, og barna får dårlige tenner... Så sant Jeg lever, sier Herren Gud, skal dere ikke lenger bruke dette ordspråket i Israel. Se,

alle sjeler tilhører Meg. Både farens og barnets sjel tilhører Meg. Den sjel som synder, den skal dø. ...hvis han blir far til en sønn som ser alle de syndene hans far gjør, han ser dem, men gjør ikke etter dem...han skal ikke dø for sin fars misgjerning” (Esek.18,2-17) Ved å tro at vi allerede er syndere det øyeblikket vi blir født, tar vi vekk ansvaret for våre egne synder. På denne måten gir vi våre forfedre skylden for at vi er syndere. Mange finner dermed fred ved å synde, og unnskylder at de ikke vender om med at: “jeg ble født som en synder, jeg kan ikke noe for det.” Jesus ville vise at dette ikke er tilfelle. Vi blir syndere det øyeblikket vi vender øret vekk fra Guds Ånd og bryter Guds lov.

Selv om Jesus ble født under samme kår som oss syndet Han ikke, og ved dette beviste Han for alle at vi er ansvarlige for våre egne synder. Det å bli født av noen som har syndet gjør ingen til syndere, men å selv velge å gjøre imot Guds lov gjør oss til syndere. Jesus var syndfri fordi han holdt loven: “Jeg har holdt Min Fars bud og blir i Hans kjærlighet.” (Joh.15,10) Dette til tross for at “Han bli gjort lik Sine brødre i alle ting” (Heb.2,17) og “en som i alle ting er blitt prøvd slik som vi, men uten synd” (Heb.4,15) Jesus jukset ikke. “Siden barna har del i kjøtt og blod, fikk Han Selv del i det på samme måten ...For Han tar seg jo ikke av engler, men Han tar seg av Abrahams slekt.* Derfor måtte Han bli gjort lik Sine brødre i alle ting” (Heb.2,14-16) Jesus tok en natur lik Abrahams barn, ikke en lik Adam før syndefallet.

Eksempelet på dette er blant annet historien om Kain og Abel. De var begge født av samme mor og av samme far, og synden var allerede kommet i verden. De to som hadde lik genetisk “arv” fra to syndfulle foreldre valgte likevel å gå to forskjellige veier. Kain ble en morder og Abel valgte å følge Gud. Begge var vokst opp i samme situasjon, det eneste som gjorde dem anderledes var i den grad de lot seg lede av Guds ånd eller ikke. Jo mer Abel lot seg lede jo mer levde han et rettferdig liv i harmoni med Guds lov, og jo mer Kain sto imot Åndens veiledning jo mer valgte han et liv i hat og synd. På samme måte er det med oss i dag. Ingen av oss er bedre enn andre annet en i den grad vi lar Ånden lede hos eller i den grad vi står i mot. Derfor baserer hele vårt liv seg ikke på hvem vi ble født av eller i hvor stor grad vår far eller mor syndet, men i hvilken grad vi lar Gud lede oss gjennom Den hellige ånd.

Hvorfor har læren om at Jesus ikke hadde samme natur som oss kommet inn i kristendommen? Det er ikke vanskelig å forstå. Mennesker har alltid villet unnskyldte sin synd isteden for å angre og vende seg om fra den. Jesus sa: “Sannelig, sannelig sier Jeg dere: Den som tror på Meg, han skal gjøre de gjerningene Jeg gjør. Han skal gjøre større gjern-

---

* Original, Engelsk King James, bibelttekst: “For verily he took not on him the nature of angels; but he took on him the seed of Abraham.”

ninger en disse ...Hvis dere elsker Meg, så hold Mine bud” (Joh.14,12-15) Jesus ber oss ikke om å gjøre noe som er umulig for oss, men Han ber oss om å holde budene fordi det er mulig. Det er ingen som ber en nyfødt baby om å gå, heller ikke ville Jesus bedt oss om å gjøre noe det var umulig for oss å gjøre. Han ba om det fordi det er mulig med Hans hjelp å seire over synden i våre liv.

Hvis vi unnskylder vår synd istedet for å angre og vende oss om fra den, har Satan vunnet vår sjel. For Jesus kan ikke tilgi vår synd om vi ikke angre og overgir den til Ham. Derfor er Satan så ivrig etter å hindre mennesker i å forstå at synd ikke kommer av arv, men av våre gjerninger. Læren om at Jesus ikke kom under de samme omstendighetene som oss, eller kom i perfekt kjød som Adam, hindrer tusenvis i å vende seg bort fra synd i deres liv. Hvis man tar imot troen at Jesus kom under samme forhold som oss, tar vi også imot troen på at det er mulig å avstå fra synden og leve et nytt liv. På denne måten kan Jesus frelse oss. Tar vi ikke imot dette sannhetspunktet, har vi gått over på feil side og er med på å anklage alle andre enn oss selv for våre synder. En vei som leder til fortapelse. “Elskede! Tro ikke enhver ånd, men prøv åndene om de er av Gud. For mange falske profeter er gått ut i verden. På dette kjenner dere Guds Ånd: Hver den som bekjenner at Jesus Kristus er kommet i kjød, er av Gud. Og hver ånd som ikke bekjenner at Jesus Kristus er kommet i kjød, er ikke av Gud. Og dette er Antikristens ånd som dere har hørt skal komme, og som allerede nå er i verden.” (1.Joh.4,1-3) “For mange forfødere er gått ut i verden, som ikke bekjenner at Jesus Kristus er kommet i kjød. Han er forføderen og Antikristen” (2.Joh.7)

Blodanalysen viser at Jesus fikk 23 kromosomer av sin kjødelige mor, Maria. Selv om han manglet et sett med kromosomer fra en far, hadde han ikke noen fordeler framfor oss. Isteden for å gi Jesus et sett med guddommelige kromosomer, fikk han bare de 23 fra Maria og et y-kromosom som gjorde Han til en mann. Tilsammen hadde Han 24 kromosomer. Han hadde ingen fordeler i kjødet, og den kromosome arven var fra vanlige mennesker. Hvis Jesus skulle få overnaturlig hjelp til å vandre rett, måtte Han få en slik hjelp uten av egen kraft. For av egen kraft hadde Han ikke mer å gå på en du og jeg. Derfor sa Han: “De ordene som Jeg taler til dere, taler Jeg ikke av Meg selv, men Faderen, som blir i Meg, Han gjør gjerningene.” (Joh.14,10). Jesus var avhengig av Den hellige ånd, bønn og å studere Guds ord og sannheten slik som vi er. Derfor kan vi lese om Han at Han helt fra Han var liten studerte Guds ord og brukte mye tid til bønn. Ved å leve ved Guds ånd seiret Han over synden i kjødet. Han fulgte nøyaktig den oppskriften Han har bedt oss om å følge “og etterlot oss et eksempel, for at dere skulle følge i Hans fotspor: Han som ikke gjorde synd, heller ikke ble det funnet svik i Hans munn.” (1.Pet.2,21) Han viste at å være født av Gud var å ta imot hans ånd slik at vi kunne stå imot synden. Derfor måtte vi bli født av “ånd” for “dere er ikke i kjødet, men i Ånden, så sant Guds Ånd bor i dere.” (Rom.8,9) “For dette er Guds kjærlighet, at vi holder Hans

bud. Og Hans bud er ikke tunge å bære. For alt det som er født av Gud, seirer over verden.” (1.Joh 5,3-4)

Han seiret i kjødet ved den samme måte som Han ber oss om å bruke. Ved å vandre i Ånden og ikke etter kjødet. Det vil si å ta imot kraft fra Gud til å gjøre etter Guds lov og ikke følge etter og gjøre etter de syndige innskyttelse vi får. Men jeg sier: Vandre i Ånden, og dere skal slett ikke fullføre kjødets lyst.” (Gal.5,16) Hvis vi forstår at Jesus brukte de samme midlene som oss for å unngå å gjøre synden, står vi uten unnskyldning hvis vi ikke følger Hans eksempel. Den eneste måten et menneske kan kalle seg kristen og vri seg unna dette på er ved å hevde at Jesus ikke var under samme omstendigheter som oss, og derfor vil vi heller aldri klare å avstå fra synden selv med Guds hjelp. Dette er antikrist sitt budskap for det ødelegger hele Kristi misjon, om å bli født inn i denne verden, i tillegg til at det får mennesker til å tro de er frelst mens de fortsatt blir i syndene sine og ikke omvender seg. “For så mange som blir ledet av Guds Ånd, de er Guds barn” (Rom.8,14) og “hvis Hans Ånd som oppreiste Kristus fra de døde, bor i dere, da skal Han som oppreiste Kristus fra de døde, også gi liv til de dødelige legemene deres ved Sin Ånd som bor i dere.” (Rom.8,11)

Jesus var Guds sønn.

Jøder og muslimer har fornektet at Jesus var Guds sønn. Jødene ble gitt en profeti om den kommende Messias: “Herren selv skal gi dere et tegn: Se, jomfruen skal bli med barn og føde en Sønn, og hun skal gi Ham navnet Immanuel” (Jes.7,14) Om Jesus sa mange av jødene: “Er ikke Han Josef’s sønn?” (Luk.4,22) Selv i dag hevder jøder at Jesus ikke var noe annet enn Josef og Marias sønn, og ikke Guds sønn som Han selv sa Han var. “Herren selv skal gi dere et tegn..” Igjen vil Gud gi jødene dette tegnet. Blo-danalysen av Jesus viser at Han ikke hadde en kjødelig far. Hele kromosom settet som skulle ha kommet om Han hadde hatt en kjødelig far, mangler. Det er ingen kromosomer etter Josef. Maria må ha vært en jomfru, og fødte en sønn uten noen innblanding av menneskelig sæd. Jesus var virkelig et barn uten en genetisk far. Ikke bare er profetiene om han sanne, men også historiene rundt Hans fødsel, skrevet på en tid hvor det ikke var mulig å vite eller analysere Jesu kromosomer. Ikke bare var Jesus, Messias, den som skulle gjøre “slutt på slakteroffer og grødeoffer” (Dan.9,27) ved at Han “lik et lam ble ledet bort for å slaktes”, og slik “skal Messias bli utryddet” (Jes.53,7 Dan.9,26), men Han var også uten noen jordisk far. Alt skjedde slik som det hadde blitt profetert, og Messias ble “utryddet” etter 487 år (eller etter ca 69 profetiske uker) som ble profetert i Daniels bok. “Jeg er”, som Jesus fortalte at Han var, ble drept som det endelige slaktoffer for Israel og verdens synder. Gjennom historien hadde israellittene forbrutt seg igjen og igjen på Guds pakt med dem, og tilbedt andre guder. Igjen og igjen hadde han tilgitt dem. Da Han kom til dem for å frelse dem, lære dem og tilgi dem nok en gang, drepte de Han. Han som de engang skalv av frykt for da Han talte ved Sinaifjellet, gikk de nå

og hånet. Likevel sa “Jeg er” da han hang på korset: “Far, forlat dem, for de vet ikke hva de gjør:” (Luk.23,34)

Han som engang var i en majestetisk skystøtte over nådestolen på Paktens ark, var nå skamslått og spikret til et tre, og hang igjen over nådestolen og Paktens ark, for å frelse verden. “Hvem trodde budskapet vi hørte? For hvem ble Herrens arm åpenbart? For Han skjøt opp som en spire for Hans åsyn, som et rotskudd ut av tørr jord.

Han hadde ingen skikkelse og ingen herlighet. Når vi så Ham, kunne vi ikke ha vår lyst i synet av ham. Han var foraktet og avvist av mennesker, en smertens mann vel kjent med sykdom. Folk skjulte sitt ansikt for Ham. Han var foraktet, og vi regnet Ham for intet. Sannelig, det er våre sykdommer Han tok på Seg, det var våre smerter Han bar. Likevel regnet vi Ham som rammet, slått av Gud og gjort elendig. Men Han er såret for våre overtredelser, Han er knust for våre misgjerninger. Straffen lå på Ham for at vi skulle ha fred, og ved Hans sår har vi fått legedom. Vi for alle vill som får. Vi vendte oss hver til sin vei. Misgjerningen vi alle var skyld i, lot Herren ramme Ham. Han ble mishandlet og fornedt, likevel åpnet Han ikke Sin munn. Lik et lam ble Han ledet bort for å slaktes. Slik en sau tier for den som klipper den, slik åpnet Han ikke sin munn. Ved trengsel og dom ble Han tatt bort. Men da han ble revet bort fra de levendes land, hvem i Hans slektledd var det som aktet på at Han ble rammet for mitt folks overtredelses skyld? Han gav Ham Hans grav blant ugudelige, men hos en rik var Han i sin død, for Han hadde ikke gjort noen voldsgjerning, og det var ikke svik i Hans munn. Men det var etter Herrens velbehag å knuse Ham. Han slo Ham med sykdom. Ved at du gjorde Hans sjel til et syndoffer, skal Han få se ætten, og Han får mange dager. Det Herren har velbehag i, har fremgang i Hans hånd. Fordi Hans sjel har hatt møye, skal Han se det og mettes. Ved at de kjenner Ham skal Min rettferdige Tjener rettferdiggjøre mange, for Han har båret deres misgjerninger. Derfor skal Jeg gi Ham de mange til del, og Han skal få de sterke som bytte, fordi Han utøste Sin sjel like til døden, og Han ble regnet blant overtredere. Han bar manges synd, og gikk i forbønn for overtredere” (Jesaja 53,1-12) “På samme måte som mange ble forferdet over deg, for Han var skamfært så Han ikke var som en mann å se til, av skikkelse var Han ikke lik andre mennesker. Slik skal Han bestenke mange folkeslag. Konger skal lukke sin munn for Ham. For det som ikke var fortalt dem, det får de se. Det de ikke hadde hørt, forstår de nå.” (Jes.52,14-15) Igjen vil Gud kalle på etterkommerene av Israel og tilby dem frelse. Funnet av Paktens ark og Jesu blod vil være nok en utstrakt hånd til dem om å tro og ta imot frelsen. “Han gav Seg Selv som en løsepenge for alle, vitnesbyrdet i rette tid” (1.Tim.2,6) Mange jøder vil vende om: “For i mange dager skal Israels barn vente og være uten konge og fyrste, uten offer og billedstøtte, uten efod og avguder. Deretter skal Israels barn vende om og søke Herren sin Gud og David sin konge. I de siste dager skal de med frykt søke Herren og Hans godhet” (Hosea 3,5)

DEN TREDJE ENGELS BUDSKAP

De tre budskapene

Den siste advarselen og budskapet som skal gis til verden finner vi blant annet i Åpenbaringsbokens fjortende kapittel, et budskap fra tre engler. “Og jeg så en annen engel som fløy midt på himmelen. Han hadde det evige evangeliet å forkynne for dem som bor på jorden, for hvert folkeslag, stamme, tungemål og folk, og han sa med høy røst: “Frykt Gud og gi Ham ære, for tiden for Hans dom er kommet. Og tilbe Ham som gjorde himmelen og jorden, havet og vannets kilder! Og en annen engel fulgte etter og sa: “Falt, falt er Babylon, den store byen, fordi hun har fått alle folkeslag til å drikke av sin utrukts vredes-vin.” Så fulgte en tredje engel etter dem og sa med høy røst: “Hvis noen tilber dyret og hans bilde, og tar imot hans merke på pannen eller på hånden, da skal han selv drikke av Guds vredes vin ...Her er de helliges tålmodighet. Her er de som holder fast på Guds bud og troen på Jesus” (Åp.14,1-12)

Den første engels budskap forteller om den påbegynte dommen i himmelen som også er blitt skrevet om i denne boken. Dette budskapet nådde verden rundt i årene etter 1844. Mange bøker har siden blitt skrevet om dette temaet. En av de største og mest spredte bøker som omtalte den påbegynte rettssaken i 1844, er boken “Mot historiens klimaks” av Ellen G. White. En bok som har vært oversatt til mange språk. Den andre engels budskap om: “Falt, falt er Babylon” er skrevet om i del fem av denne boken, så vel som den tredje engels budskap.

Det tredje budskapet

Det siste budskapet til verden handler om en advarsel mot å ta “dyrets merke” eller å tilbe “dyret” eller “hans bilde” samtidig som budskapet forteller om hvilken tro som

Guds folk må ha. To ting blir “de hellige” kjennetegnet med: “de som holder fast på Guds bud og troen på Jesus”. (Åp.14,12)

Herren vil la lovtavlene bli vist frem for å påminne og vise en hel verden at de fortsatt står ved lag. Spesielt er dette viktig for dem som er kristne, men som er uvitende om at deres teologi er mer preget av bedrageren enn av Gud. Alle som har trampet på Guds lov, vil få en siste sjanse til å ta “imot kjærlighet til sannheten, så de kan bli frelst.” (2.Tess.2,10) Protestantenes, så vel som katolikkenes, krav om at de kan sette seg over Guds lov ved å forandre Hans Sabbat, det fjerde bud, til søndag, vil spesielt bli vist å være feil. Gud vil ikke at disse steintavlene skal bli vist frem for å skremme, men for at alle skal kunne se, og ta et valg, etter å ha blitt advart. Mange er blitt bedratt, og Jesus vil ikke komme tilbake før også disse har fått en sjanse til å ta imot sannheten og få tilgivelse for alle sine lovbrudd. Han vil minne dem om de ord Han uttalte i Det gamle testamentet og som Han bekreftet i Det nye testamentet: “Og forgieves tilber de Meg, når de underviser menneskebud som om det var den rette lære.” (Mark.7,7)

“Jorden skal tømmes fullstendig og bli helt utplyndret, for dette ordet har Herren talt.” Han forklarer også hvorfor dette skal skje: “Jorden blir vanhelliget av dem som bor der, fordi de har overtrådt lovene, brutt forskriften* og aktet den evige pakten for intet. Derfor blir jorden fortært av forbannelsen, og det er de som bor på den, som må bære skylden. Derfor brennes de som bor på jorden, og de menneskene som blir igjen, er få.” (Jes. 24,4-5)

Jesus blod er selve nøkkelen i alt dette. For blodet som beseglet pakten vitner om hva pakten er.

Djvelens misjon er, og har alltid vært, å føre krig mot Guds bud og dermed også mot Lovgiveren og dem som holder loven. “Og dragen (Satan) ble rasende på kvinnen (menigheten), og han gikk for å føre krig mot de andre av hennes ætt, dem som holder Guds bud og har Jesu Kristi vitnesbyrd.” (Åp.12,17)

Siden den tredje engels budskap forteller om at de hellige er: “de som holder fast på Guds bud og troen på Jesus” omhandler også den tredje engels budskap om hvordan vi kan få loven i våre hjerter, og holde dem ved Kristi Ånd og nåde, og vinne seier over

---

*“brutt forskriften” Grunntekst fra hebraisk: châlaph= forandre, ta vekk. choq= en avtale (i tid). “Forandret eller tatt vekk en (tids)avtale.”

synden i kjødet. For Gud kommer ikke med noe krav til et menneske uten å fortelle dem hvordan det er mulig for mennesket å oppfylle kravet.

Når kommer egentlig Jesus tilbake? Når hele verden har samlet seg i et fredsrike for Gud? NEI, Bibelen røper hvordan enden vil bli. Profeten Daniel spurte når Jesus kom til å komme igjen etter å ha fått syn om ting som ville skje i den siste tiden: “Hvor lenge er det til enden av disse undrene?” spurte Daniel. “Når det hellige folkets makt er blitt fullstendig knust, skal alt dette bli fullendt.” var svaret Daniel fikk.

(Dan.12,6-7)

Når “Det hellige folket” som var “de som holder fast på Guds bud og troen på Jesus” ikke lenger når mennesker med budskapet om Jesu forsoning og Guds lov, er det heller ikke flere å nå, og det er ingen grunn for Jesus å fortsette å gjøre soning i helligdommen. Derfor forlater Han Det Aller Helligste, og de som ikke har tatt imot Ham må ta straffen for sine egne synder. Når det ikke lenger er noen å frelse på jorden, avslutter Han soningsarbeidet i himmelen, og kommer for å hente Sine til Seg. “Jeg skal komme igjen og ta dere til Meg. For der Jeg er, der skal også dere være” (Joh.14, 3)

De som har tatt imot Jesu stedfortredende blod og tatt imot Hans Ånd, vil ha seiret over tidligere synd ved Kristi offer. De har også latt Jesus skrive Sin lov på deres hjerter og sinn, og blitt født “av vann og Ånd” (Joh.3,5)

Når Jesus forlater Det Aller Helligste i himmelen for å hente Sine sier Han: “Den som gjør urett, la ham fortsatt gjøre urett! Den som er uren, la ham fortsette å være uren! Den som er rettferdig, la ham fortsatt være rettferdig! Den som er hellig, la ham fortsatt være hellig! Og se, Jeg kommer snart, og Min lønn er med Meg, for å gi enhver igjen etter hans gjerning. Jeg er Alfa og Omega, Begynnelsen og Enden, Den første og Den siste. Salige er de som gjør Hans bud, slik at de kan ha rett til livets tre og kan komme gjennom portene i Staden” (Åp. 22,11-14)

DEL 5

DYRETS MERKE

“Engelen satte steintavlene frem inni en nisje i veggen, så kom han bort til Ron og fortalte han en viktig ting. Arken og steintavlene skulle først vises frem like etter en lov hadde blitt vedtatt i verden som skulle forsøke å påtvinge mennesker “dyrets merke”.

(fra side 71 i denne boken)

RELIGIONSKAOSSET

Satans kamp mot Gud

Kampen som Satan og hans engler kjemper mot Gud, virker for mange uforståelig. De skjønner ikke hvordan Gud kunne tillate menneskenes fall, eller hvorfor Gud tillater Satan å herje på jorden. Samtidig som de selv ikke ønsker å ha noe med Gud å gjøre, føler de likevel at dersom det hender dem eller deres nærmeste noe grusomt, så er det Gud som er ond siden Han tillater det. Når mennesker stiller seg utenfor Guds beskyttelse i det de velger å ikke ha noe med Gud å gjøre, lar Gud dem få det som de vil, ikke for å straffe dem, men fordi Han ikke tvinger et menneskes vilje. Hvis Han skulle stoppe de grusomhetene som i dag finner sted i verden, måtte Han undergrave menneskenes frie vilje. Ikke bare det, men Han måtte stenge inne omtrent hele jordens befolkning. Noe som anses som en liten synd i én persons øyne, kan frembringe en stor synd hos en annen. Slik kan enhver handling som er imot Guds prinsipper, ende opp med å ødelegge noen eller noe. Gud har laget en plan for å gjøre slutt på all elendigheten, en plan som også kan vise de andre verdener og myndigheter han har skapt, at han har vært rettferdig mot hvert eneste menneske i sin handling.

Det første opprør

Satans opprør mot Gud startet som uenighet mot Hans styremåte. Han påstod at Guds måte å styre på undertrykket friheten, men etterhvert som Satans ideologi kom til syne, ble det tydelig at Gud var den som var mest opptatt av et individs rett til å ha en fri vilje. Selvom Satans ideologi langsomt ble avslørt som det motsatte av det han påsto den var, vendte han ikke om og beklaget sin feil. Isteden viste han sitt egentlige grunn til opprøret. Han var ikke opptatt av skapningene og englenes ve og vel, men å bli Gud

selv. Han ønsket selv å ha all makten.

Om Gud står det: “Ingen har noen sinne sett Gud.” (1.Joh.4,12) Gjennom gamle testamentet er det likevel mange som har samtalt med Herren: “Herren talte med Moses ansikt til ansikt, som en mann snakker med sin venn” (2.Mos.33,11), og: “De hørte lyden av Herren Gud som gikk omkring i hagen på den svale tiden av dagen, og Adam og hans hustru gjemte seg for Herren Guds åsyn mellom trærne i hagen. Da kalte Herren Gud på Adam og sa til ham: “Hvor er du?” Han svarte: “Jeg hørte stemmen Din i hagen, og jeg ble redd fordi jeg var naken, så jeg gjemte meg.” (1.Mos.3,8-10)

“Aldri har noen sett Gud. Den enbårne Sønn, som er i Faderens favn, Han har forklart Ham.” (Joh.1,18). Ingen har sett Gud, men Jesus har åpenbart seg for mange av patriarkene og profetene, og til slutt lot han seg bli født inn i denne verden. Om forholdet mellom Gud og seg selv, sa Jesus: “Jeg og Faderen, Vi er ett.” (Joh.10,30) Senere, i sin bønn til Faderen, gav han en dypere forklaring på hva som lå i ordet “ett”: “Nå er Jeg ikke lenger i verden, men disse er i verden, og Jeg kommer til Deg. Hellige Far, bevar dem i Ditt navn, dem som Du har gitt Meg, så de kan være ett, slik som Vi er ett.” (Joh.17,11) Betydningen viser at Jesus, “Ego Eimi”, og Gud er to forskjellige, men har samme karakter. Det står også at Jesus har vært fra begynnelsen av sammen med Gud: “I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud.Han var i begynnelsen hos Gud. Alt ble til ved Ham, og uten Ham ble ingenting til av det som ble til.” (Joh.1,1)

Jesus sa at de var som ett, og det blir forklart at Jesus alltid har vært sammen med Gud og at alt som er blitt skapt, er blitt skapt av Gud ved Jesus. Jesus hadde en funksjon hvor Han skulle representere Gud for alle skapningene. På denne måten fikk alle se Jesus, eller “Ego Eimi”, som “forklarte” Gud. Satan, som var en høytstående skapning, mislikte og missundte Jesu posisjon. Hans stolthet ville derfor ikke godta at Jesus hadde en så høy posisjon, selv om Jesus var Guds sønn, og Satan kun var et skapt vesen. Om Satan står det skrevet: “For det er du som har sagt i ditt hjerte: “Til himlene vil jeg stige opp, høyt over Guds stjerner vil jeg reise min trone. ..Jeg vil stige opp over skyenes tinder og bli lik Den Høyeste.” (Jes.14,13-14) Satan ønsket ikke å “bli lik Den Høyeste” i karakter, men han ønsket Den Høyestes makt. Han ønsket å bli sett på som større en Jesus og også ta plassen til Gud. Han ville selv regjere i universet.

Jorden underlegges Satan

I sitt forsøk på å ta over makten prøvde han å overbevise englene og de andre “maktene og myndighetene” om at Gud og Jesus var urettferdige i sitt styresett. Idet han vendte seg vekk fra universets morallov, kunne han lett bruke løgn og undergravingsvirksomhet for å vende andre skapninger mot Gud. Siden synd ikke hadde vært før, ble det vanskelig

for mange å forstå at Satan faktisk fortalte usannheter om Faderen. Åpenbaringsboken vitner om at han fikk med seg en tredjedel av englene i sitt opprør. (Se Åp.12,4) Da Satan mistet sin posisjon i himmelen som følge av hans opprør, gikk han til direkte krig mot Gud og de som hadde valgt å bli på Guds side, i et forsøk på å overta makten. Satan tapte kampen, men mange skapninger var fortsatt forvirret over alt Satan hadde sagt, og de var usikre på hva som var rett. Den eneste måten Gud kunne hindre synden i å spre seg, var å la Satan få spille ut sin ideologi. Alle ble advart, og det eneste stedet Satan ble tatt imot var på jorden. Menneskene hadde vist troskap mot han, og Satan gjorde jorden til sin egen, selv om det var Gud og Jesus som hadde skapt den. Siden menneskene hadde fått jorden og alt på den, og deretter hadde underlagt seg Satan, ga de vekk sin råderett til han, og Satan ble en slags hersker på jorden. Han hadde lurt til seg en rett som ikke var hans. Gud hadde gitt menneskene en høy posisjon, men ved å underlegge seg Satan ble de slaver istedenfor herskere på jorden. Satans ideologi viste seg å skape bare elendighet og undertrykkelse blant menneskene. Alle kunne se hvor feil Satan hadde tatt i sin anklage mot Gud, men istedenfor å vende om og angre, bestemte Satan seg for å gjøre alt han kunne for å ødelegge så mye som mulig.

Den første religionen

Da han ble klar over at Faderen og sønnen hadde laget en frelsesplan for å gi menneskene en sjanse til å komme vekk fra syndens konsekvens og bli en del av Guds rike, satte Satan alle mulige midler inn for å hindre menneskene i å få dette og for å lage forvirring. Gud elsket menneskene og ville redde dem. Satan ønsket å gjøre alt han kunne for å skade dem Gud elsket for på denne måten å såre Gud.

Slik begynte verdens religiøse virvar. Gud hadde sørget for at menneskene kunne få vite om frelsesplanen og om hva de måtte gjøre for å få del i den. Siden Satan vant få mennesker ved sitt åpenlyse hat til dem og Gud, innså han at den eneste måten å kunne hindre mennesker fra å få frelse, var å få dem til å tro de hadde frelsen når de egentlig ikke hadde den. Hvis de trodde han var den øverste gud og skaperen, ville de følge han i alt han ba dem om. Derfor måtte han lage en falsk gud. Ved siden av Guds frelsesplan, skapte Satan sin egen religion hvor han etterapte Guds plan akkurat nok til å få mennesker til å tro de var “trygge” ved å tilbe denne guden. Han ga dem en gud, en som representerte denne guden -på samme måte som Jesus representerte Faderen- og han tilbød menneskene en udødelig sjel om de tilbad disse gudene. Religionen skulle ha ofringer og andre likhetstrekk med Guds frelsesplan, men en vesentlig forskjell var at den falske religionen skulle bygge på Satans egne regler og ikke på Guds. På denne måten ville Satan bli tilbedt av mennesker som om han var Gud og skaper, noe han aldri ville lykkes med om han stod frem med sitt sanne jeg. Hvis menneskene selv trodde de allerede hadde en tro som ville gi dem udødelighet, ville de ikke føle behov for å høre på dem som forkynte den sanne frelsesplanen eller søke etter sannheten selv.

Menneskene sto ovenfor to valg, enten å tilbe Skaperen eller å velge Satans alternative religion, som indirekte ga Satan æren som skaper og gud. Menneskeofringer ble vanlig i denne religionen, mens det eneste menneskeofferet Gud forlangte for menneskene, var Hans Egen Sønn's frivillige offer.

Satans alternative religion startet opp etter syndefloden i det første Babylon. Nimrod, som var den første mektige mann på jorden (1.Mos.10,8), ble Satans viktigste redskap i å danne denne nye varianten av frelsesplanen. Om stjernehimmelen forteller Bibelen: "Han (Gud) teller alle stjernene. Han nevner dem alle ved navn." (Sal.147,4) Disse stjerne-tegnene og stjernene som Gud hadde gitt opplysende navn, ble en av kildene til å forfalske Guds frelsesplan. Stjernebilder som fortalte om "en jomfru", "en kvinne med et lite barn, han som skulle knuse slangens hode" osv, ble brukt til å fortelle et litt annerledes evangelium. I stedet for å beundre Guds tale i stjernene, begynte menneskene å tilbe stjernebildene, månen og solen som om de var guder selv.

Satans ønske om å bli tilbedt som universets skaper

Satan ble en gang kalt "strålende stjerne, morgenrødens sønn" (Jes.14,12), men etter at han gjorde opprør, mistet han alt. Likevel var ikke Satan innstilt på å bli kalt noe mindre. Hans nye, alternative religion ble kalt soltilbedelse fordi solen var sentrumet i tilbedelsen. På jorden hadde han trofaste understøtter blant konger og prester. Det var mange likhetstrekk med Guds sannhet, men ikke på de områdene som var vesentlig for menneskenes frelse. Med denne nye taktikken gjorde han forvirringen stor, ettersom etterapte Guds frelsesplan. Samtidig kunne han endelig oppnå at mennesker så på ham i den posisjonen som Gud hadde. Som han sa: "Jeg vil bli lik Den Høyeste." Satans nye religion skulle likevel vise seg å ha en helt annen struktur og karakter enn Guds. Ideologien ble kjennetegnet på hva som var falskt og hva som var rett. Den nye soltilbedelsen skulle bli starten på all verdens religionsystemer ved siden av det bibelske. Alle religionssystemene har det samme hovedgrunnlaget og prinsippene som Babylons religion, selv om de har med tiden fått egne tradisjoner og særpreg knyttet til tilbedelsen og læren. Fra nord til syd, øst til vest finner vi sterke likhetstrekk i de mytologiske gudene.

Babylon, med Nimrod i spissen, ble grunnleggerne av denne religionen hvor menneskene tilbad solguden. I Egypt, ble det følgende sagt om solguden: "Ra [solguden] ble sett på som skaperen av universet, og ble sett sammen med Osiris, livskilden, etter døden. Hver solnedgang symboliserte en repetisjon av skapelsen av universet, som var muliggjort gjennom solguden selv, og hver natt reiste han gjennom den underjordiske underverden, fra den vestlige til den østlige horisonten." (British Museum, Seksjon: Egyptologi, Mumification) I egypternes bok om hva som finnes i underverden, fortelles

det at solguden, under sin reise i underverdenen, blir fornyet ved å gi de døde liv. (The book of Amucat) Solguden ble tillagt tittelen som skaperen og som den som kunne gi de døde liv igjen. Ved at Satan skapte solgudstilbedelse, lyktes han i å bli tilbudt med titler som tilhørte Gud alene. Gjennom soltilbedelsen ble Satan tilbudt som skaperen og livsgiveren, og hans representanter som messiaser, eller falske kristuser.

Det var bare én skaper. Mennesker måtte vurdere og velge. Siden Satans falske frelsesplan og falske guddom ble servert på en måte som gjorde at menneskene kunne gjøre ting som Guds lov forbød, valgte de fleste å følge Satans “skaper” og “livsgiver”.

Verdens hovedreligion

Da den falske guddommen og tilbedelsen hadde spredt seg til hele verden, var det kun noen få igjen som tilbad den sanne Skaperen og trodde på frelsesplanen slik den var blitt fortalt gjennom generasjoner. Noa, som var Nimrods oldefar, levde helt til Abrahams tid og kunne avsløre den nye populære religionen. Abraham ble utvalgt av Gud til å ta vare på den sanne troen og føre den videre til sine barn, slik ble den ført videre til Isak, Jakob og israelittene.

Senere, da kristendommen kom, gjorde Satan først alt for å utrydde de kristne ved hjelp av jødene og romerne. Etter et par hundre år måtte Satan gi tapt, -til tross for at uttalige kristne var blitt myrdet fortsatte kristendommen og spre seg. Til slutt måtte Satan og romernes «messias» Mithra, gi tapt til fordel for Kristus. Satan fortsatte samme taktikk som før, men måtte gi opp sine gudfremstillinger og heller lage en kristendomforfalskning. Satan og hans understøtter ville inn i «Guds tempel» og styre kristenheten på feil kurs derifra.

Men Satan var ikke omvendt, og søkte heller ikke å omvende andre til Kristus. For å lykkes med å dra mennesker vekk fra Gud og frelsen med å etterligne den kristne tro, måtte han få dem til å bli lydige mot seg selv og ikke mot Gud, samtidig som de trodde de tilbad den sanne Gud og derfor ikke hadde behov for å søke etter Han lenger.

Satans ønske om å få Jesus underordnet seg, til tross for at Jesus var ett med Gud, kom også frem da Jesus var kommet til jorden som et menneske. “Igjen tok djevelen Ham med opp på et meget høyt fjell og viste Ham alle verdens riker og deres herlighet. Og han (Satan) sa til Ham (Jesus): “Alt dette vil jeg gi Deg hvis Du vil falle ned og tilbe meg.” (Matt.4,8-9)

Jorden som Jesus hadde skapt, og hvor Satan fikk ære som hersker og gud, ble nå tilbudt Jesus om Han ville tilbe Satan. Fristeren var villig til å gi slipp på jorden og menneskene som han hadde i sin vold, hvis bare Jesus ville bøye seg ned for han. Dette betydde mer

for Satan enn å herske på jorden. Jesus avviste selvfølgelig Satans tilbud. Jesus sa: “Bort med deg, Satan! For det står skrevet: Herren din Gud skal du tilbe, og Ham alene skal du tjene.” (Matt.4,9)

I verdens religiøse virvar er det likevel lett å gjenkjenne Satans alternative religion system som begynte i Babylon. Gud har alltid talt rett frem og åpent, Satan har formidlet sin sak i det skjulte og i forkledninger. Satan har selv valgt solen som sitt spesielle symbol helt fra Babels tid. I soltilbedelse satte også Satan en spesiell lov, og den loven gikk ut på å bryte Guds lov. Vi finner Satans alternative religion i moderne religiøse sammenhenger, eldre religioner, stammereligioner og også i flere kristne kirker. Satan har vevet inn denne religionen overalt hvor han har sluppet til.

I vår tid vil verden igjen bli stilt på valg: Vil vi tilbe den sanne Skaperen, eller tilbe bedrageren Satan som skaperen? Hvem er vår gud? Hvem gir vi vår loyalitet? Det vil være et tegn som klart vil vise hvem menneskene velger å tilbe som sin skaper, et tegn som vil vise hvem de lyder og gir sin troskap til. Et tegn for Skaperen, men også et tegn for bedrageren. Det er her Bibelens advarsel mot det den kaller “dyrets merke” kommer inn i bildet.

«DYRET»

Mange ser på Daniels bok og Åpenbaringsboken, som vi finner i Bibelen, som fantasi-fulle eventyr eller noe som er umulig å forstå. Det er de ikke. Bibelen er logisk og rett og slett genialt bygd opp. Åpenbaringsboken er ikke umulig å forstå, men sannheten er blitt kvalt i en verden full av feiltolkninger, et av Satans beste trekk for å få fokuset vekk fra det som er sant. Åpenbaringsboken avslører han og hvem hans understøtter er, derfor gjør han alt han kan for å få denne boken til å fremstå som uforstående og vanskelig. Om mulig også få mennesker til å latterliggjøre den slik at den ikke blir tatt alvorlig. Gud på den andre siden uttaler i Åpenbaringsboken en spesiell velsignelse til de som studerer den og søker å forstå den.

Det er en åpnet Daniels bok og en åpnet Åpenbaringsbok som vi nå skal titte inn i. Åpenbaringsboken skulle ikke besegles slik at den ikke kunne forstås, men den er “Jesu Kristi Åpenbaring som Gud ga Ham for å vise Sine tjenere de ting som må skje om kort tid.” (Åp.1,1) Johannes ble fortalt: “Sett ikke segl på de profetiske ord i denne boken, for tiden er nær.” (Åp.22,10) Ifølge Jesus og Gud Selv er det altså meningen at vi skal forstå denne boken, ikke bare vi som lever nå i dag, men delvis også de som har levd siden Johannes tid og frem til i dag. Slik kunne hver generasjon følge med og forstå “de ting som skal skje om en kort tid”.

En av Åpenbaringsbokens viktigste emner er “dyret som kom opp av havet”, en makt som vil bedra en hel verden før Jesus kommer igjen. Tallet for denne makten er 666. Bibelen lærer at de som velger å følge denne makten, vil gå fortapt, ettersom denne makten er antikrist. De som følger dette “dyret”, vil få et merke på pannen eller i

hånden. Dette merket blir kalt “dyrets merke”. Alt dette vil være de siste avgjørende hendelser før Kristi annet komme.

Profetiene om “dyret” og “dyrets merke” er ikke blitt beseglet, og det er meningen at vi skal forstå hva og hvem dette er nå. Bibelen gir over femti kjennetegn på hvem dyret er, og det finnes ikke rom for tvil. De som ikke er blitt villedet av en falsk lære om Daniel og Åpenbaringsboken, har alltid visst hvem dyret er og har kunnet følge med i utviklingen. Akkurat slik ønsket Gud det skulle bli brukt: “Jesu Krist Åpenbaring som Gud gav Ham for å vise Sine tjenere de ting som må skje om kort tid.” (Åp.1,1) Åpenbaringsboken er Jesu personlige advarsel til dem som lever i den siste tid. Det er Jesus selv som gir denne advarselen om ikke å ta dyrets merke eller å følge dyret. Jesus prøver å hjelpe oss fra å bli bedratt og dermed gå fortapt.

“Men,” tenker noen, “er det ikke et ordtak som sier èn gang frelst, alltid frelst?” Hele livet har vi en fri vilje som vi kan bruke til å velge det vi ønsker. Dagen du ble omvendt tar ikke fra deg viljen til å velge noe annet senere. Gud skapte mennesket med en fri vilje og har ingen planer om å frata mennesket denne retten. Derfor gir Jesus denne åpenbaringen og advarselen, slik at mennesker ikke skal bruke sin frie vilje til å velge galt.

Hvem er nå dette “dyret” og “antikrist”, eller han som bærer tallet 666? Ifølge Johannes var han allerede virksom på hans tid, men Paulus forklarer at han ennå ikke hadde fått den makt han senere kom til å få. (2.Tess.2,3-10, 1.Joh.4,3) Bibelen gir mange kjennetegn på hvem antikrist eller dyret er, og kun èn makt passer med hvert enkelt kjennetegn. Åpenbaringsboken hører sammen med Daniels bok, og sammen avslører de “syndens mann” som skal bedra en hel verden. (Åp.13,8) Bøkene avslører hvem Satans betrodde understått er, og hvordan Satan lurer og kommer til å lure verden gjennom han.

De store rikene

I Babylon hadde kongen, Nebukadnesar, en drøm som åpenbarte de store rikene som skulle oppstå. (Dan.2) Profeten Daniel fikk i oppdrag av Gud å tyde denne drømmen for Nebukadnesar og ikke minst for oss. Nebukadnesar så en statue med et hode av gull, bryst av sølv, kilt av bronse, ben av jern og føtter hvor jernet var blandet med leire. De tre første rikene blir av Bibelen forklart som Babylon, Medo-Persia og Grekenland. Slik Bibelen på forhånd hadde profetert, skjedde det: Babylon falt og Medo-Persia overtok makten, og deretter fulgte Alexander den store og grekerne. Det neste store riket som oppstod, var Romerriket eller jernriket. Dette riket blir sammenlignet med en drage, eller et dyr så forferdelig at Daniel manglet ord for å beskrive det. Dette riket skulle så deles opp, men dets innflytelse skulle fortsette på et annet vis helt til enden (Jernet

blandet med leire).

La oss se nærmere på profetien. I Daniel 7 gjentas åpenbaringen om de fire store rikene, men denne gangen blir de fremstilt som fire forskjellige dyr, som i seg selv viser egenskapene til de ulike rikene. Går vi til det fjerde dyret, Romerriket, kan vi lese om hvordan det hele ville utvikle seg. Paulus forteller at “lovløshetens hemmelighet er allerede nå i virksomhet. Det er bare det at den som holder igjen skal bli tatt bort. Og da skal den lovløse bli åpenbart.” (2.Tess.2:8) Romerriket, det fjerde dyr, var i virksomhet på Paulus tid, men Paulus forklarer at det skulle skje en endring før antikrist ville bli åpenbart.

En endring skjer med Romerriket.

Det fjerde dyret som ble vist Daniel, hadde ti horn. Det Paulus prøver å forklare blir Det fjerde dyret som ble vist Daniel, hadde ti horn. Det Paulus prøver å forklare blir grundig forklart i profeten Daniels beskrivelse av det fjerde dyret, Romerriket. “Det var et fjerde dyr...det hadde ti horn.” Engelen, som forklarte synet, fortalte at dette betydde at det skulle oppstå ti riker fra Romerriket. Nettopp dette skjedde i det femte århundre e.Kr. Romerriket smuldret opp og ble delt mellom de germanske folkestammene: frankerne, østgoterne, vestgoterne, herulene, burgunderne, sveverne, anglo sakserne, lombardene, allemanerne og vandalene. Vi får en enda dypere forklaring på hva som skulle skje for at “den lovløse”, eller antikrist og dyret, skulle bli åpenbart.

“Se det var enda et horn, et lite et, som kom opp mellom dem...” (Dan.7,8) Dette viser at på samme måte som de ti rikene, skulle også dette nye “lille” riket oppstå fra Romerriket. (Hornet vokste ut av hodet på dyret, som er Romerriket, og midt blant de andre rikene som hadde oppstått etter romerrikets fall.)

I tillegg til at Rom led under oppdelingen, hadde riket vært gjennom en langsom endring. Fra å være et hedensk rike, var det nå blitt det “kristne”, pavelige Rom. Denne nye makten var det “lille horn” som kom opp mellom de andre ti rikene. Det pavelige Rom la vinn på å gjenopprette den makten Romerriket en gang hadde hatt, men nå under et helt nytt system. “Det som var igjen av ideer fra det hedenske Rom etter at barbarerne og arianerne hadde forlatt arenaen, kom hurtig under romerbiskopens domène. Han var nemlig hovedpersonen som var tilbake etter at keiseren forsvant. Den romersk katol-

PROFETIENE I DANIEL Kapittel 2 & 7

Babylon →

Medo - Persia →

Grekenland →

Romerriket →

Delt rike + →
det spottende `hornet`

øven

Bjørnen

Leopard

**Forferdeligt dyr
med ti horn**

ske leder plasserte seg selv ganske snart i den posisjonen keiseren tidligere hadde hatt, nemlig som lederen for Det romerske Verdensimperium, som kirken da også er fortsettelsen av. Det romerske riket forsvant ikke, men gikk i stedet gjennom en endringsprosess. Den katolske kirke er en politisk institusjon og er som sådan like imponerende og mektig som det romerske keiserriket engang var. Den er i sannhet selve fortsettelsen av keiserriket. Paven tok tittelen “Konge” og “Pontifex Maximus,” og dette betyr ganske enkelt at paven så på seg selv som Caesars etterfølger.” (Adolf Harnack, *What is Christianity?* 1903 s. 252-253)

“Når vi snakker om tiden rundt 500 e.Kr., da det så ut som om Det romerske imperiet skulle gå til grunne, kan vi si at Den katolske kirke aldeles ikke ville bli borte. Kirken ville overleve imperiet. Etter en tid ville et annet rike oppstå, og i dette riket ville paven bli herskeren, ja mer enn det, han vil bli hele Europas hersker. Han ville diktere lovene og Europas konger ville adlyde dem.” (Andrea Lagarde, *The Latin Church in the Middle Ages*, 1915, s.6)

Akkurat som Paulus hadde forutsett om romeriket; en endring skulle skje med makten før den “lovløse” skulle bli åpenbart.

Det lille horn underlegger seg tre konger

Vi fortsetter: “Se det var enda et horn, et lite et, som kom opp mellom dem. Tre av de første hornene ble rykket opp for å slippe dette frem.” (Dan.7,8) De tre rikene vandalene, østgoterne og herulene nektet å bøye seg under denne nye makten. Disse tre folkestammene nektet å bli en del av blandingen av hedenskap og kristendom som de mente det nye Rom presenterte. De nektet også å anerkjenne pavens autoritet. Så lenge disse stammene kjempet mot det pavelige Rom, fikk ikke pavedømmet den makt eller fremgang som kirken ønsket. Snart fikk paven og Rom hjelp fra de andre rikene og ødela vandalene, østgoterne og herulene som sto i veien for hans makt. De tre rikene ble “rykket opp for å slippe dette frem.” (Dan.7,8) “Det fjerde dyret skal være et fjerde rike på jorden, et som skal være forskjellig fra alle andre riker. Det skal fortære hele jorden, trampe den ned og knuse den. De ti hornene er ti konger som skal oppstå fra dette riket. Og en annen skal oppstå etter dem. Han skal være forskjellig fra de første, og han skal tvinge under seg tre konger.” (Dan.7,23.24)

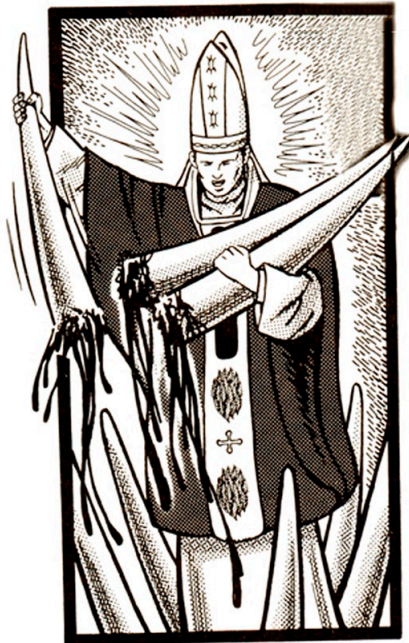
“Og se, på dette hornet var det øyne som menneskeøyne og en munn som talte store ord.” (Dan7,8) Hornet eller makten som måtte bli av med tre riker for å få kontroll, skulle ha et menneskes øyne og munn. Det skulle ha ett overhode som ville hevde store ting.

Det lille horn spotter Gud

Paulus profeterte at det ville være et frafall før dette “overhodet” skulle stå frem. (2.Tess.2,3) Da de kristne begynte å føre avgudstilbedelse og hedenske ritualer inn i kirken, begynte dette frafallet. Daniel forteller om denne nye hedenske kristendommens overhode: “Og se, på dette hornet var det øyne som menneskeøyne og en munn som talte store ord” (Dan.7,8), og “han skal tale ord mot Den høyeste.” (Dan.7,25) Åpenbaringen forteller det samme: “Og han ble gitt en munn som talte store ord og bespottelser.” (Åp.13,5) Paulus gir en mer detaljert forklaring på hva slags bespottelser dette er: “Han er den som står imot og opphøyer seg over alt det som kalles Gud eller som blir tilbedt, slik at han sitter som Gud i Guds tempel og viser seg selv frem som om han er Gud.” (2.Tess.2,4) Når Paulus bruker ordet “tempel” i Det nye testamentet,

mener han den kristne kirke. En makt skulle oppstå hvor en mann skulle gjøre seg selv til Gud, og dette skulle skje i en frafalle kristen kirke.

La oss se på Den katolske kirkes egne uttalelser om sitt overhode: “Paven er ikke bare Jesu Kristi representant. Han er Jesus Kristus skjult i menneskelig kjød. Er det paven som taler? Nei, det er Jesus Kristus som taler. Er det paven som formidler nåde eller utlyser en forbannelse? Nei, det er Jesus Kristus som gjør det. Derfor er det slik at når paven taler er det vår oppgave å adlyde. Vi har ingen rett til å kritisere hans bestemmelser eller diskutere hans vedtak.” (En uttalelse fra erkebiskopen av Venezia, like før han ble valgt til pave Pius X)

Pope Leo XIII kom med følgende påstand: “We hold upon this earth the place of God Almighty.” (Pope Leo XIII, Encyclical Letter of June 20, 1894)

”Alle navnene som i Skriften blir anvendt på Kristus, hvilken han i kraft av blir anerkjent som over kirken, alle disse navnene blir anvendt på paven.”
(Robert Bellarmine, *On the Authority of the Councils*, chapter 17, 1628 ed., vol 1, p.266)

“Romerkirken er et monarki som står over alle andre kongeriker på jorden. I den fysiske verden kan kirken sammenlignes med menneskets sjel eller som Gud selv i verden. Derfor må kirken i Rom ikke bare ha all åndelig makt, men også all verdslig makt.”
(Encyclical of Pope Leo XXIII, 1879.)

“Paven er så opphøyet og så hellig at han ikke bare er et menneske, men han er som Gud eller Guds vikar... På grunn av sin opphøyede posisjon kalles han biskopenes biskop. Samtidig er han biskop for den universelle kirke. Han er videre guddommelig monark, den øverste keiser og kongenes konge. Derfor er han kronet med en tredobbelt krone som konge i himmelen, på jorden og over det underjordiske.” (Lucius Ferraris, *Prompta Bibliotheca*, vol.6, p.29.)

Det lille horn endrer Guds lov

Videre forteller Daniel: “Han skal tale ord mot Den Høyeste, han skal tye Den Høyestes hellige, og skal sette seg fore å forandre tider og lov.” (Dan.7,25) Nettopp dette gjorde pavedømmet; de satte seg over den eneste sanne Lovgiveren da de forsøkte og forsøker å endre Guds lov. Dette gjorde paven fordi han så på seg selv som “konge over himmelen og jorden”, og han hadde derfor ingen problemer med å fjerne noen av Guds bud og erstatte dem med sine egne. Han tilsidesatte dermed Jesu ord om at ikke “en eneste tøddel av loven skal forgå” (Matt.5,18), Og at: “Skriften kan ikke gjøres ugyldig” (Joh.10,35) Den katolske kirke sier følgende: “Paven har makt til å forandre tider, til å oppheve lover, og til å frigjøre seg fra alle ting, også Kristi forskrifter” (Decretal de Translat, *Episcop.cap*)

Kirkens uttalelser avslører dem selv. Profetien om denne makten er fortreffelig: “Han skal tale ord mot Den Høyeste, og skal sette seg fore å forandre tider og lov.” (Dan.7,25) Taler ikke denne makten “ord mot Den Høyeste” når den setter sine egne ord over Jesu ord og dermed umyndiggjør Skriften?

De fjernet det andre bud som forbyr bilder og statuer og tilbedelse av dem. Det tiende bud delte de opp i to for at det skulle se ut som om det fortsatt var ti bud. Men den mest dristige forandringen var av det fjerde bud, hviledagsbudet, det eneste budet som vitner om hvem lovgiveren virkelig er; Herren. Budet som vitner om at det er Han som er Skaperen og om Hans regjeringsområde, -budet som skulle være et tegn mellom Ska-

peren og den skapte, prøvde Paven å forandre. Pavemakten fjernet hele den delen fra loven som viser hvem lovgiveren og Skaperen er, og brøt budet og endret det fra å være hviledag på den syvende dag, Sabbaten (fra solnedgang fredag til solnedgang lørdag), til hviledag på den 1 dag, søndag. Nettopp dette hadde Bibelen forutsagt.

Sabbaten

Kristenundervisningen i dag er påvirket av Den katolske kirkes overmakt under den mørke middelalderen. Mange vet ikke at det hele tiden har vært kristne som har stått for noe annet, og at de har blitt undertrykt og utryddet. Det undervises også i at søndagen var dagen kristne har holdt hellig siden apostlene, men også dette er propoganda og historieforfalskning. Det var fordi disse ble forfulgt og undertrykt, den katolske kirkes innflytelse skulle komme til å prege dagens kristendomsutøvelse.

Galaterne – kelterne

Mange kilder røper at de kristne i Scotland, Irland og mange steder i Frankerike holdt Sabbat som den kristne Sabbat. “De galatiske menighetene bestod for det meste av kristne fra hedningsfolk. De var opprinnelig keltere som i tiden før Kristi fødsel hadde slått seg ned i Lilleasia” (Kom.norsk King James Bibel 1997) Galaterne spredte evangeliet videre til sine brødre i Nord. Som kjent hadde både Paulus og Peter tatt seg tid til å lære dem gjennom blant annet brev. Menighetene i Nord holdt lenge en mer selvstendig form for kristendom til tross fra den etter hvert romerske krisens press på dem. På grunn av opptegnelser gjort om deres kristne praksis og tradisjoner er det tydelig at deres kristendomsform må ha kommet fra Lille- Asia og ikke fra Rom. Selv inn i den sjette århundre er det skrevet om menighetene i Scotland og Irland:

“I dette siste tilfelle så det ut som at de [menigheten i Scotland] fulgte en skikk som vi finner spor etter fra den tidlige klosterkirken i Irland ved at de holdt Lørdag som Sabbat på hvilken de hvilte fra deres arbeid” (W.T.Skene, Adaman: Life of St.Colomba, 1874, s.96)

“Her ser det ut til at vi ser en hentydning til skikken, holdt i akt i den tidlige klosterkirken i Irland, det å holde hviledag på lørdag, eller sabbaten.” (Bellesheim, History of the Chatoloic Church in Scotland, Vol.1, s.86)

“Idet han hadde fortsatt sitt arbeid i Skottland i tretti fire år, forutsa han klart og tydelig sin død, og på lørdag, den niende juni, sa han til disippelen Diermit: “Denne dagen kalles Sabbaten, det vil si, hviledagen, og slik skal det sannelig bli for meg, for det kommer til å avslutte mitt arbeid.” (Butler’s Lives of the Saints, Vol.1, AD 597, article “St.Columba,” s.762)

“Kelterne brukte en latinsnk bibel som skilte seg fra Vulgata [romersk katolsk bibel] og holdt lørdag som en hviledag, med spesielle religiøse gudstjenester på søndag.” (Flick, The Rise of the Medieval Church, 237)

“Det ser ut som det har vært en skikk i de keltiske menighetene i de tidlige tider, I Irland

så vel som Skottland, å holde lørdag, den jødiske sabbat, som en dag å hvile fra arbeid. De adlød det fjerde bud bokstavelig på den syvende dag i uken.” (The Church in Scotland, s.140; Professor i krikehistorie på Princeton, James C.Moffatt, DD)

Paulus og Grekerne:

Paulus forkynte til både jøder og hedninger. Til tross for at Paulus sa: “er jeg som en lovbrøyer uten å bryte loven” gjorde han ikke noe forsøk på å legge vekk sabbatsheligholdelse selv om han var i hedenske byer. Sabbaten var tydelig en viktig del av Paulus sin tro. Isteden å gjøre som “grekerne” når han var i hedenske byer, dro han med seg hedningene til sabbatsheligholdelse. (Apg.17.1,2;13,42;13,44)

Den jødiske historieskriveren Josefus sa: “Det er ikke den by blant grekerne, eller noen av barbarene, eller i hele tatt noen nasjon, hvor vår skikk om å hvile på den syvende dag ikke er nådd fram!” (Sitert i M’Clatchle. Notes an Queries on China and Japan, edited by Dennys, Vol.4, Nos.7,8, p.100)

“Hedninge-kristne holdt også sabbaten.” (Gieseler, Church History)

“De første kristne holdt jødernes sabbat; ...derfor var de kristne i lang tid sammen om å holde deres møter på sabbaten hvor noen deler av loven ble lest: og dette fortsatte til kirkemøtet i Laodikea.” (The Whole Works of Jeremy Taylor, 9:416 (R.Heber’s Edition, 12:416)

Thomas og Østen:

Apostelen Thomas som forkynte i Østen sammen med andre fra menigheten i Edessa og omegn etterlot kristne i Øst med sabbatheligholdelse. Det er tydelig at Thomas og disse første kristne forkynte en Messias i harmoni med Tanakh og Guds lov. Menighetene i Østen beholdt den lære de hadde fått overlevert lengre en de i de romerske rike ettersom de var under mindre påvirkning av de kristne i vest. Om så sent som det fjerde århundre står det: “Det var stort sett praksis blant menighetene i Østen; og noen menigheter i vest.... For i menigheten i Millaine [Milano]; ... ser det ut som om Lørdagen ble holdt høyt i ære.... Ikke så å forstå at menigheten i Østen, eller noen av de andre som holdt den dagen hadde en tedens til iudaisme [Jødedom], men at de kom sammen på sabbats dagen for å tilbe Jesus [Jesus] Kristus sabbatens Herre” (History of the Sabbath, (opprinnelig stavemåte er beholdt) London: Dr.Heylyn, 1636) 2:5, s.73-74)

“De urkristne var veldig nøye med helligholdelse av lørdag, eller den syvende dag... Det er tydelig at alle menighetene i Orienten, og store deler av verden, holdt sabbaten som en høytid.... Athanasius forteller oss også at de holdt religiøse samlinger på sabbaten, ikke fordi de var smittet av Jødedommen, men for å tilbe Jesus, sabbatens Herre; Epiphanius sier det samme.” (Antiquities of the Christian church, Vol.2, bok 20, kap. 3, seksjon 1, 66. 1137-8)

“I den siste delen av det århundre uttalte st. Ambrose av Milano offisielt at den abyssinske [etiopiske] biskopen, Museus, hadde ‘reist nesten alle steder i landet til Seres (Kina)’. I mer en sytten århundrer fortsatte menigheten i Abyssinia å hellige lørdagen som det fjerde buds hellige dag.” (Migne Patrologia Latina, 17:1131-2., siterer Ambrose, De Moribus, Brachmanorium Opera Omnia, 1132)

Om Persia (335-375e.Kr) står det: “De forakter vår solgud. Var det ikke Zoroaster, den kanoniserte grunnleggeren av vår guddomelige lære, som innførte søndag for ett tusen år siden til ære for solen og som en erstatning for det Gamle Testamentets sabbat? Jo, disse kristne har gudstjeneste på lørdag.” (O’Leary, “The Syriac Church and Rathers,” s.83,84)

“Nestorianerne [Kurdistan] spiser ikke svinekjøtt og holder sabbaten. De tror verken på skriftemål eller skjærsilden” (Schaff-Herzog, The New Encyclopaedia of Religious Knowledge, “Nestorians”.)

Bulgaria

“I den tidlige misjonsfasen i Bulgaria ble det lært at intet arbeid skulle bli utført på sabbaten.” (Responsa Nicoliai Papae I og Consulta bulgarorum, Responsum 10, funnet i Mansl, sacrorum Conciliorum Nova et Amplissima Collectio, Vol.15 Ch.406; også Hefele, Conciliengeschichte, Vol.4 ch.478)

Det lille horn forfølger de hellige - I

Daniel forteller: “Jeg fortsatte å se, og det samme hornet gikk til krig mot de hellige og fikk overmakten over dem.” (Dan.7,21) De kristne som var lydige mot Bibelen og nektet å underkaste seg den nye hedenske kristendommen, ble forfulgt. Disse nektet å bøye seg for den såkalte Kristi vikar, med kjennskap om de ord Jesus en gang hadde uttalt: “Det er bare en Mellommann mellom Gud og mennesker, mennesket Jesus Kristus.” (1.Tim.2,5) Derfor godtok de heller ikke pavens endrede lov, men fortsatte å holde Guds lov slik den er nedtegnet i Bibelen. De holdt den syvende dags Sabbat hellig, og nektet å bruke statuer og bilder i tilbedelsen, slik det andre bud forbyr.

Guds Ord, livets brød, ble på denne tiden bare tillatt lest av de katolske prestene, og var forbudt for allmennheten. På den måten fikk de fremlagt kristendommen etter sine egne ønsker, og ingen kunne prøve kirkens påstander med Bibelen. De som stod imot, ble torturert, drept og brent på bål under betegnelsen kjettere, og dette holdt på til langt etter reformasjonen.

“Blant dem som motsatte seg pavemaktens overgrep, stod valdenserne i første rekke.

Nettopp i det landet der pavedømmet hadde sitt hovedsete, møtte den sterkeste motstand. I flere århundrer klarte menighetene i Piemonte å bevare sin uavhengighet, men tiden kom da romerkirken krevde at de skulle underordne seg. Etter en forgjeves kamp gav lederne for disse menighetene til sist etter, og underordnet seg motvillig den makten som hele verden så opp til.

Men noen nektet å anerkjenne paven og prelatenes myndighet. De var fast bestemt på å være lojale mot Gud og holde fast på sine rene, enkle tro. Det resulterte i splittelse. De som holdt fast på sin gamle tro, trakk seg ut. Noen forlot sitt hjemland i Alpene og heiste troens fane i fremmede land. Andre gjemte seg i øde dalfører og oppe i fjellene, der de fritt kunne tilbe Gud.

Den tro som de valdensiske kristne i århundre hadde holdt fast på og forkynt, stod i skarp kontrast til de falske læresetninger som romerkirken hevdet. Deres tro var basert på Guds ord, den eneste form for sann kristendom. Disse enkle bøndene, som var opptatt med sin buskap og sine vingårder på isolerte steder langt borte fra den øvrige verden, hadde ikke selv funnet frem til disse sannhetene som sto i skarp kontrast til romerkirkens dogmer og vranglære. Det var ingen ny oppdagelse. Den var en

Øverst: Bygningen hvor Valdenserne hadde bibelundervisning og kopierte bibelen for å spre står ennå og er i dag gjort om til museum. Nederst: Fjell-landskapet hvor valdenserne levde i skul under de værste forfølgelsene.

Øverst: Inngang til en hule som ble brukt til å holde gudstjenester når det var forbudt. Mens den katolske kirke pyntet sine kirker med glitter og stas, ble valdenserne tvunget til å tilbe sin Saper under vanskelige forhold. Ned-
erst: Historieskriverne kan fortelle om grusomme henrettelser av de valdenserne som nektet å konvertere til katolisismen og paven.

arv fra forfedrene. De kjempet for apostelmenighetens tro - “den tro som én gang for alle er overgitt de hellige”. Det var “menigheten i ødemarken”, og ikke det arrogante prestevel-
det som residerte i verdens hovedstad, som var Kristi sanne menighet som tok vare på de evangeliske sannheter Gud hadde betrodd sitt folk for at verden skulle få del i dem.

En av de viktigste årsaker til at Guds sanne menighet skilte lag med romerkirken, var kirkens motvilje mot den bibelske hviledag. Som forutsagt i profetien, skulle pavemakten kaste sannheten til jorden. Guds lov ble forkastet, mens menneskelige overleveringer og skikker ble satt i høysetet.

De menighetene som var under pavelig kontroll, ble ganske tidlig tvunget til å anerkjenne søndagen som helligdag. Midt i all villfarelse og overtro ble endog mange av Guds trofaste folk så rådville at selv om de helligholdt Sabbaten, lot de være å arbeide på søndagen. Men kirkens ledere var likevel ikke tilfredse. De forlangte ikke bare at de skulle holde søndagen hellig, men at de også skulle vanære sabbaten. I harde ordelag fordømte de alle som våget å holde den i hevd. Bare når de flyktet bort fra romerkirkens innflytelse, kunne de praktisere Guds lov uforstyrret.

Valdenserne var blant de første i Europa som fikk Bibelen på sitt eget språk. Flere hundre år før reformasjonenstiden hadde de en håndskrevet oversettelse. De hadde sannheten uforfalsket, og derfor ble de særlig hatet og forfulgt. De identifiserte romerkirken med den falne Babylon i Åpenbaringsboken, og med fare for sitt liv reiste de seg til motstand mot denne onde innflytelsen.

Under de langvarige forfølgelsene gjorde noen av dem innrømmelser, og etter hvert oppgav de det som særpreget deres tro. Men andre sto fast. I tider med mørke og frafall fantes det valdensere som avviste romerbiskopens overhøyhet, forkastet billedtilbedelsen og helligholdt den bibelske hviledagen. Under voldsom motstand holdt de fast på sin tro. Selv om de ble offer for savoienes spyd og romernes kjetterbål, fortsatte de djervt å forsvare Guds ord og Hans ære. Valdenserne gjemte seg oppe i fjellene, som alltid har vært et tilfluktsted for dem som har vært forfulgt og undertrykt. Her ble sannhetens fakkell holdt brennende i middelalderens mørke. Her bevarte sannhetens vitner den gamle tro i århundrer.” (Mot Historiens klimaks, s. 44-46. E.G.White)

Det lille horn forfølger de hellige - II

Det lille horn som vokste opp fra dyret i Daniel 7, er av den samme makten som i Åp.13,1-10 blir beskrevet som “dyret som kom opp av havet”. Beskrivelsene og profetiene som involverer dette dyret er så godt som identiske med Daniels beskrivelse av “det lille horn”. Dyret som kom opp av havet, er det dyret som i bibelen blir beskrevet med nummeret 666. Her tar “Jesu Kristi Åpenbaring” oss videre “for å vise Sine tjenere de ting som må skje om kort tid.” (Åp.1,1)

Dyret i åpenbaringen er i utsende beskrevet som sammensatt av dyrene fra Daniels bok. Nettopp fordi dette dyret, Pavemakten, var disse rikenes mytologiske etterfølgere og også etterfølgere i å undertrykke Guds folk. Vi skal snart se på litt av det pavemakten har ført videre av disse maktene.

Men la oss holde oss i fortiden litt til. Bibelen forteller at dragen, som er Satan, er den som ga makt til dyret, pavedømmet. I tillegg står det at dragen gikk for å føre krig mot “dem som holder Guds bud og har Jesu Kristi vitnesbyrd” (Åp.12,17) Når vi forstår at dragen eller Satan er rasende på dem som har Jesu tro og holder Guds bud, og at det er Satan som har gitt makt til dyret, pavedømmet, blir det lettere å forstå hvorfor pavemakten satte dødsdom over sabbatsholdere, de som holdt Guds fjerde bud. “I år 400 e.Kr. begynte forfølgelsen av bibeltroende kristne og sabbatsholdere. I år 450 e.Kr. ble det utsendt dødsdom over alle som holdt Guds paktsdag, Sabbaten, den syvende dag.” (Redaktør for Harvest time, Mark of the beast, s.21) Denne dødsdommen etterlot tusenvis av martyrer. Før denne tid var det kristne sabbatsholdere over hele verden. Etter hvert ble de fleste sabbatsholdere utslettet, kun noen få var igjen, og sannheten om Guds lov ble skjult av pavemakten.

Noen av de større personligheter som hadde holdt seg adskilt fra pavemakten og holdt Guds bud, ble etter sin død kalt katolske helgener. Dermed ble deres liv og virke historisk tilegnet paveveldet. Det er likevel eldre skrifter som røper en anderledes tro.

At den katolske kirke fikk overmakten over de kristne og vant kampen mot de kristne som nektet å anerkjenne paven som Guds representant, er blitt brukt av dem som argument på at de var Guds utvalgte. Bibelen på den andre siden forteller oss at Kristi sanne etterfølgere skulle bli forfulgt, ikke være en supermakt. Det som så mange bruker som tegn på at Den katolske kirke er Guds menighet, er faktisk Bibelens tegn på at de er dyret i Åpenbaringen:

«Det ble gitt ham (dyret) å føre krig mot de hellige og overvinne dem.» (Åp.13,7)

”Fra pavedømmets fødsel til nåtiden, er det estimert av nøyaktige og troverdige historikere at mer en femti millioner av den menneskelige familie har blitt slaktet ned for kjetteri av pavelige forfølgere – et gjennomsnitt på 40 000 religiøse mord for hvert år av pavedømmets eksistens. Selvfølgelig var det årlige gjennomsnittstallet på ofrene enormt mye større under de dystre årene da pavedømmet hadde sine glansdager og var verdens regjerende despot, og det har vært langt lavere siden pavenes makt ikke lenger sto så høyt at de kunne tyrannisere nasjonene, og tvinge prinsene på jorden gjennom bannlysningens terror, interdiksjon, og avsetting av konger, og til å slakte deres kjetteriske undersåtter.”

(John Dowling, The History of Romanism, pp.541-542)

<p>Det lille horn (Dan.7)</p>	<p>Dyret som kom opp av havet (Åp.13)</p>
<p>Munn som talte store ord Ord mot Den høyeste, endre tider og lov Krig mot de hellige. Tyne Den høyestes hellige. Maktperiode: Tid, tider og en halv tid (3,5 år eller 1260 dager)</p>	<p>Munn som talte store ord og bespottelser Spottet i mot Gud, Hans bolig og dem som bor i himmelen Krig mot de hellige. Makt til å føre krig i 42 mnd. (3,5 år)</p>

”At den Romerske kirke har spilt mer uskyldig blod enn noen annen institusjon som noen gang har eksistert blant menneskeheten, vil det ikke bli stilt spørsmål ved av noen protestant med kompetent historiekunnskap... Det er umulig å danne seg en fullstendig forestilling over mengden av hennes ofre, og det er ganske sikkert at ikke en gang fantasiens makt tilstrekkelig kan forstå deres lidelser.”

(W.E.H. Lecky, History of the Rise and Influence of the Spirit of Rationalism in Europe, vol.2, p.32, 1910 edition)

Skriften forteller oss også hvor lenge undertrykkelse og forfølgelse av de som hadde Guds bud og Jesu tro skulle pågå: “Så skal de hellige bli overgitt i hans hånd (det lille hornet) for en tid og tider og en halv tid.” (Dan.7,25) “Vi vet at årstallet 538 markerte begynnelsen på romerbiskopens åndelige enevelde, da den siste av tre fiender ble fjernet. Syv steder i Bibelen er en tidsperiode på 1260 år omtalt. To ganger i Daniels bok (i Det gamle testamentet) og fem ganger i Åpenbaringsboken. Det virker som om Gud er opptatt av at Hans barn skal forstå at det her er snakk om noe svært viktig. De syv stedene er Dan.7,25, 12,7 og Åp.11,2-3, 12,6-14, 13,5. I disse skriftstedene er tidsperioden omtalt som både 3 1/2 profetiske år, 42 måneder og 1260 dager. Det er ingen tvil om at det i disse syv versene dreier seg om den samme tidsperioden. I de fleste bibeloversettelser har oversetterene kommentert at uttrykket “tid, tider og en halv tid” i Dan.7,25 betyr ett år, to år og et halvt år. Denne tolkningen kommer av at ordet “tider” har en dualistisk grammatisk form i grunnteksten. Dette er ikke det samme som vårt “flertall”, men betyr “to tall”. Med “tider” menes derfor “to tider”. Når en bestemt tidsperiode gis, betyr begrepet “tid” år, slik ordet også er benyttet andre steder i Bibelen. At Bibelen regner tretti dager i måneden blir blant annet bevist ved at det i beretningen om syndefloden oppgis at fem måneder er 150 dager.

3 1/2 år er det samme som 42 måneder og 1260 dager. På samme måte som resten av synet i Daniel 7 er symbolsk, er også tiden symbolsk. Bibelen røper prinsippet: “En dag for hvert år*” (Esek.4,6, 4.Mos.14,34)

Kjennetegnet fra Dan.7,25 som vi her belyser, sier altså at Antikrist makten skulle få en identifiserbar funksjonstid på 1260 vanlige år. Alt vi behøver da er å legge 1260 år til tidligere nevnte år 538 som markerer maktens funksjonelle begynnelse. Vi kommer da til året 1798.” (Mens Vi Venter Nr.20, s.27)

Dyret blir dødelig såret

Hva skjedde i 1798 som skulle ødelegge pavemaktens storhetstid? Åp.13,3 profeterte at makten skulle bli “dødelig såret.” Nettopp dette skjedde i år 1798. Napoleon sendte sin hærfører, general Berthier, med en hær mot Rom, og pave Pius VI ble tatt til

Den nåværende Amerikanske president med de 2 forrige presidentene på kne foran avdøde pave Johannes Paul den II

fange og ført til Frankrike hvor han senere døde. Fra den tid var det forbi med pave-maktens herredømme. Resultatet ble at de land som hadde vært under pavedømmets tyranniske ledelse, fikk muligheten til å reise seg. Hvilket også inspirerte til demokratisk tenkemåte, og en ny medmenneskelig styreform.

”Fra 538 e. Kr. da Belisarius’ sverd opphøyte Pave Vigilius til en universal pave, til den tiden da Berthiers sverd tvang Pave Pius VI fra sitt embete i 1798, er det nøyaktig 1260 år.”

(The Editor of Harvestime Books, Mark of the Beast p.14, TN, USA, 1988)

Dyrets dødelige sår blir leget

Dette var likevel ikke avslutningen på det lille horn. Bibelen profeterer videre: “Jeg så et av hodene hans (dyrets), som om det var blitt dødelig såret, og hans dødelige sår ble legt...” (Åp.13,3) Snart skulle Bibelens profetier igjen gå i oppfyllelse.

I 1929 fikk pavemakten tilbake Vatikanet, som de hadde blitt fratatt under Napoleon, og kunne erklære sin uavhengige stat som gjenopptatt. “Til og med verdslige systemer så den historiske betydningen av denne handlingen. Resultatet var at bladet “The Catholic Advocate” i Australia den 18. april 1929, skrev: “Et sår som hadde verket i 59 år ble helbredet.” Forsiden av “San Fransisco Chronicle” for 12. februar 1929 hadde bilder av Gasparri og Mussolini som signerte avtalen, med overskriften: “Å helbrede mange års sår.” (Redaktøren for Harvestime books: The Mark of the Beast: s.14, TN, USA, 1988)

Pavedømmets makt var blitt leget. Ikke bare skulle pavekirkens fall bli leget, men Bibelen profeterer videre at: "Hele verden undret seg og fulgte etter dyret." (Åp.13,3) Verden vil støtte pavemakten og være med på å gradvis gi den sin makt tilbake. Jesu Åpenbaring sier rett ut hvem det er verden tilber når de følger dette dyret: "Så tilba de dragen som ga makt til dyret." (Åp.13,4) Som Paulus sa: "Den lovløses komme er etter Satans virksomhet." (Tess.2,9) "Og det er ingen ting å undre seg over. For Satan selv omskaper seg til en lysets engel. Derfor er det ikke noe stort om tjenerne hans også omskaper seg til rettferdighetens tjenere." (2.Kor.11,14-15)

Nøyaktige profetier

Vi ser at Bibelen forutsa nøyaktig hva som skulle skje, og hvor lenge det skulle holde på. Vi har nå bare tatt opp noen få av Bibelens mange profetier. Disse profetiene ble skrevet ned flere hundre år før hendelsene inntraff. Likevel er ikke èn ting endret, men alt har skjedd slik Bibelen forutsa. Når vi ser dette, blir det viktig å forstå at også de ting som Bibelen har profetert, men som ennå ikke er skjedd, vil bli oppfylt like nøyaktig som det andre. Vi kan derfor stole på at det Gud har sagt skal skje i den siste tid før Jesus kommer igjen, også vil skje.

BABYLONS RELIGIØSE INNFLYTELSE

“Dyret fra havet”, som vi har identifisert som pavemakten, blir i Åpenbaringsboken også kalt for Babylon. Hva betyr egentlig dette uttrykket? Det vi i dag kjenner som Babylon, ligger som en ruinhaug akkurat slik som Gud gjennom profeten Jeremia forutsa (Jer.51,37). Dagens rester av det gamle Babylon utgjør neppe noen trussel mot noen.

Hvis vi skal forstå hvorfor Gud flere steder i Åpenbaringen kaller “dyret” for Babylon, må vi først og fremst forstå det bibelske språket.

I Rom.9,6-7 leser vi: “Men det er ikke så å forstå at Guds ord har vært uten virkning. For ikke alle som stammer fra Israel, er virkelig Israel, og de er heller ikke alle barn selv om de tilhører Abrahams etterkommere...” Det Paulus forklarer her, forklarte også Jesus da Han samtalte med fariseerne og de skriftlærde: “Jeg vet at dere er av Abrahams ætt, men dere søker å drepe Meg, fordi Mitt ord ikke har rom hos dere. Jeg taler det Jeg har sett hos Min Far og dere gjør det dere har sett hos deres far.” De svarte med å si til Ham: “Abraham er vår far.” Jesus sa til dem: “Hvis dere var Abrahams barn, ville dere gjort Abrahams gjerninger.” (Joh.8,37-39) Det er ikke vanskelig å forstå hva Paulus og Jesus mener om dette. Gud ser på menneskers gjerninger, og utfra dette ser Han hvilken ætt de er av.

Når Gud kaller “dyret som kom opp av havet” for Babylon, er det fordi denne makten er lik Babylon i gjerning og struktur. Dyrene i Daniels bok forteller om Babylons rikes etterfølgere helt til endens tid. Og den siste videreførelsen av Babylon er Romerriket og deretter det lille horn som skal være helt til endens tid. Hvordan kan pavedømmet sammenlignes med Babylon? La oss først se hva Babylons gjerninger er.

Guds folk og frafall

Skaperen, Bibelens Gud, er inspirasjonsgrunnlag for flertallet av menneskers religioner i dag. Det finnes mange forskjellige jødiske trossamfunn, flere forskjellige muslimske trossamfunn og kristne trossamfunn. Til tross for at alle har Abrahams Gud som deres Gud er de forskjellige trossamfunn uenige om hva Gud står for, og hvem som er Hans talsmenn og hvem som ikke er det.

Hvem er det som egentlig representerer Skaperen rett, og hvem farer vill? Striden om hvem som forteller sannheten om denne ene Gud begynte ikke ved Jesus, eller ved Mohammed, eller ved de forskjellige kirkesamfunn som oppsto eller blant de forskjellige jødiske trossretninger. Ved å finne ut hvordan og når det begynte, kan man lettere finne svaret og løsningen på hvem som forteller sannheten om Gud i dag.

Ifølge Bibelen så var mennesket i nær kontakt med en synlig Herre. Det står at Han kom personlig og samtalte med de første menneskene. Det var harmoni mellom Gud og mennesket, og derfor ingen grunn til adskillelse.

Etter at synden kom inn i verden og mennesker ble meget onde mot Guds lover, naturlover og hverandre, sendte Gud en flod over hele jorden. Kun en mann og hans familie ble reddet ved en ark Gud hadde befalt dem å bygge.

Fra denne familien utbredte menneskene seg. Helt fra da Adam og Eva hadde syndet hadde løfte om en stedfortreder vært gitt menneskheten. Som en påminnelse på dette ble de gitt offerttjenesten. Fordi Noa var tro mot Gud måtte han ha kjent til Guds sannhet og vært lydig mot Ham.

Historien om verdens begynnelse, syndefloden og om forløseren som skulle komme måtte derfor vært noe han underviste sine barn og barnebarn i.

Vi kan regne med at sannheten var ren i dette første leddet på grunn av Guds valg av Noa.

Noas ark landet i landet RRT (direkte oversatt fra ordet brukt i Bibelen) hvilket er Urartu området i Øst-Tyrkia, også oversatt til Ararat i de fleste Bibler. I følge Bibelen begynte befolkningen her.

Arkeologien er ikke uenig med Bibelen: «Det er godt kjent at noen av verdens eldste jordbruks-samfunn ligger nord for Babylon, blandt fjellregionene i Iran, Irak, midt-østen og Tyrkia..» (Joan Oates, Babylon, Thames and Hudson, p.14)

Nettopp i området syd for Urartu eller Ararat.

Alle mennesker kom fra Noas familie, og de første generasjonene måtte ha kjent til historien om vannflommen. Skulle det vært tilfelle at Bibelen forteller sannheten, burde Noas opplevelse være spredt blant alle slekter på jorden og ikke bare i Midt-Østen.

«Kunnskapen om hvordan den gamle verden ble ødelagt i en storflom der bare noen ganske få mennesker ble reddet, er blitt bevart i overleveringer blant folkeslag i forskjellige deler av verden. I boken «De Flutsagen ethnographisch betrachtet» omtaler forfatteren R.Andree ikke mindre enn 88 lokale versjoner av syndeflodsberetningen fra forskjellige folkeslag i alle verdensdeler, endog sydhavsøyene.» (Alfa og Omega bind 1, s.78)

Nimrod og hans etterfølgere

I følge Bibelen levde Noa i hele 350 år etter vannflommen. Han levde å fikk se barnebarn, oldebarn og masse tippoldebarn. En av Noas barnebarn het Nimrod og han ble «den første mektige mann på jorden». I følge Bibelen bygde han de første byene etter syndefloden, Babel, Erech, Akkad, Kalne, Ninive, Rehobot-Ir, Kalah og Resen. Noen er blitt identifisert gjennom arkeologi i dag, andre er ennå ikke funnet. Derfor vet vi at det første Babel-riket var i samme område som det som senere og av arkeologer blir omtalt som Mesopotamia.

Om området har fagfolk skrevet: «Mesopotamia, med sitt eksepsjonelle jordbruks-potensiale, men dets mangel på naturlige ressurser, var en positiv stimulans, men helt sikkert ikke den eneste, mot veksten av verdens første byer.» (Joan Oates, Babylon, Thames and Hudson, p.14)

Mye funn indikerer at «sivilisasjon» begynte i nettopp dette området hvilket Bibelen sier. Området mellom de to elvene (som Mesopotamia betyr på gresk) syd for Øst-Tyrkia, har av arkeologer blitt hevdet å være stedet der skriftspråk først ble skapt og tatt i bruk. ”Skrivekunsten ble oppfunnet i Mesopotamia som en metode for bokføring. De tidligste tekstene som er kjent er lister over buskap og landbruksredskaper. Disse kom fra byen Uruk (bibelske Erech), fra et arkeologisk lag utpekt av utgraverne som Uruk IV (ca. 3100 f. Kr.).”

(Joan Oates, Babylon, Thames and Hudson, p.15)

”Det gamle Mesopotamia var hjemmet til verdens tidligste byer, og stedet der skrivekunsten ble oppfunnet. For disse to vesentlige utviklingene alene – det urbane samfunn og det litterære samfunn – kan det med rettferdighet tituleres som ‘sivilisasjonens vugge’, men med dets litteratur, religiøse filosofi og ikke minst dets kunst, kan det også bestemt plasseres som den direkte stamfar til den vestlige verden.”

(Gods, Demons and Symbols of Ancient Mesopotamia, An illustrated dictionary, Jeremy Black and Anthony Green, The British Museum Press, p.7)

Nimrod, Noas barnebarn, hvilket Bibelen sier bygde mange av disse byene blir beskrevet i Bibelen «Som Nimrod, den store jegeren for Herren.» Den hebraiske grunnteksten bruker imidlertid her ett ord som egentlig betyr «i oposisjon til» hvilket burde tilsi at skriftstedet egentlig var ment å si: «Som Nimrod, den store jegeren i oposisjon til Herren».

«Arabiske nedtegnelser forteller at han gjorde krav på å ha sett en gullkrone på himmelen, og at han tok den og satte den på sitt hode og derfor gjorde krav på å styre denne verden i Orion eller solens navn.» (Babylon, den store skjøge, Torkild Terkelsen)

Med Nimrod kom det første store frafallet fra Guds sannhet. Likevel hevdet han å være utvalgt av gudommen. Som kjent, ble Babels tårn bygt, hvor de sa: «Kom, la oss bygge oss en by og et tårn som rekker helt opp til himmelen! La oss gjøre oss selv et navn, så vi ikke blir spredt over hele jorden» (1.Mosebok, kap.11,4) Bibelens Gud hevdet at Han ikke var med denne folkebevegelsen, og for å unngå verdens første maktcentra fra å styre verden fra ett sted, forvirret Han språkene dem imellom slik at enheten forsvant og folkene sluttet å bygge på tårnet og heller spredte seg utover jorden.

Gud hadde ikke tildelt Nimrod noen krone, og Han hadde ikke utvalgt noen som sin eneherster på jorden. Det var ikke gitt noe menneske å styre verden som om han var Gud eller Guds representant. Guds plan var av en helt annen karakter, Hans verk var ikke etterlatt i menneskers hender.

Likevel fortsatte folkeslagene i Mesopotamia og verden rundt i samme fotspor som Nimrod, og kopierte hans herskemetode ved å hevde at gudene hadde gitt menneskene kongestaven.

”Senere skriftlige kilder forteller oss at all autoritet stammet fra gudene, og at alle individer som vi ville klassifisere etter deres funksjon som ”religiøse” eller ”sekulære” underordnede, handlet likt som tjenere for deres guddommelige hersker.”
(Joan Oates, Babylon, Thames and Hudson, p.25)

Det var ikke noe skille mellom stat og religion i Mesopotamia, og var den første religiøse statsdannelsen. En styreform som rikene etter Babylon ville komme til å adoptere. Det religiøse var på alle måter knyttet til maktapparatet, lover og liv.

Historien om syndefloden, om mannen som overlevde med sin familie (kalt ved flere forskjellige navn i Mesopotamia), var en kjent historisk kildring også i Babylonia. Flere av detaljene i Bibelens kildring av Noas erfaring, er også nevnt på skriftkiletavler funnet i Babylonia. En av disse tavlene kan ses på British Museum i London i dag.

Assyriske segl viser en mann i tilbedelse ved et tårn. Sol-symbolet over representerer solguden.

Den historiske skikkelsen Sargon som mange spekulerer i kan ha vært Nimrod selv. Hyroglyfen her viser Sargons datter, Enheduanna som utfører en religiøs sermoni foran et tårn.

Selvom arkeologer ikke har klart å finne Nimrods rette navn i Mesopotamia (navn ble oftest byttet etter språk på den tiden Bibelen ble skrevet), vet man ifølge Bibelen at han var leder i begynnelsen av Mesopotamias sivilisasjon. Tidlige skriftkilder forteller oss litt om på hvilket grunnlag de gjorde seg til herskere over folket. ”I følge Mesopotamisk tradisjon, innlemmet i den sumeriske kongelisten, nedstammet kongedømmet fra himmelen etter den legendariske flommen og ble holdt i hevd av en rekke byer, som på rundgang hadde sete for den royale autoritet, og som konsekvens, utøvet hegemoni over hele landet.”

(Joan Oates, Babylon, Thames and Hudson, p.27)

Med andre ord, Nimrod og hans etterfølgere, hevdet at den øverste gud (kalt Enlil i Babylonia), hadde tiltrodd dem stillingen til å meddele hans vilje og sannhet etter syndefloden. At de var Guds utvalgte, og dermed også representerte Hans vilje.

Den Babylonske herskeren Sargon, (som flere og flere spekulerer om kan ha vært

Nimrod), sitt barnebarn Naram-Sin var en av de første, ved arkeologisk funn så langt, som ga seg selv ære som om han var guddommelig selv. «Naram-Sin adopterte en stil som tidligere kun var forbehold gudene. På hans egne inskripsjoner, så ble det bestemte ordet for guddommelig plassert foran navnet hans, det betyr cuniform-tegnet for “gud” som normalt blir skrevet foran navnet på en gud. Språket i teksten dedikert til ham er til og med enda mindre reservert, og i disse blir han adressert av sine “tjenere” ikke bare som guddommelig, men bokstavelig talt som å være “gud av Agade”.» (Joan Oates, Babylon, From Sargon to Hammurapi, Thames and Hudson, p.41)

På inskripsjoner med ham har han på seg en tøhornet hjelm som i allefall senere tid var et symbol på lavere guddommelig rank, som foreksempel en «guds ledsaker». (Ibid, p.41) Denne hatte-tradisjonen ble senere brukt hos vikingene i Nord-Europa.

Selv om de forskjellige herskerne gjennom tidene ikke alltid opphøyde seg selv på samme måte, hevdet de alle å være gudens representant.

I følge Bibelen er det ikke disse som påstod de var utvalgt, som virkelig var det, men en enkelt mann som bodde i nettopp Mesopotamia. (Ap.gj.7,2) Fordi denne mannen hadde holdt seg til Guds sannhet tross i frafallet der han bodde, ble han utvalgt av Gud. Men Gud utvalgte han ikke som sin stedfortreder eller som en verdenshersker. Mannen Gud utvalgte het Abram, senere kalt Abraham. Og Gud ba Abraham om å forlate området i Mesopotamia og reise derifra til et land Gud ville tildele han og hans etterkommere.

Hele verden hadde hoppet på Babylonias versjon av hvem Gud var, og mytene de skapte om syndefallet og om krigen i himmelen. Nå ønsket Gud å utvelge en arverekke som skulle ta vare på Hans sannhet. Men Gud ville tillate løgnene å bre seg blant de som elsket løgnen fremfor sannheten. Abraham skulle få ett land, hvor hans etterkommere skulle være lyset i mørket. Løftet var også om at frelseren som var lovet siden Adams tid, skulle komme fra Abrahams ætt.

I troen på Guds løfter, forlot Abraham venner og familie og dro fra hans hjemby Ur og fra Mesopotamia mot Kaanan (I dag kalt Israel).

De to store kontraster, Abraham og Mesopotamias opphøyde konger, hevdet nå begge å representere den samme gud, nemlig Han som hadde skapt jorden og senere lot det komme en vannflom. Hvem fortalte sannheten?

Selv om det letteste valget på Abrahams tid ville være å tro og følge Mesopotamias konger, fremfor en hjemløs innbygger, kan vi med sikkerhet vite i dag hvem som Gud virkelig hadde utvalgt. Om Babylon profeterte Bibelen: «Babylon skal bli til en ruin-

haug, en hule for sjakaler, til skrekk og spott, og ingen skal bo der.» (Jer.51,37) Tiden viste at Noas Gud var med Abraham, og ikke Nimrod og hans etterfølgere. Derfor må vi se Bibelen og Abrahams Gud, som rettsnor for hvem Gud er og hva Hans vilje er.

Det er viktig å huske at da språkene ble forvirret, ble også navn på Gud forskjellige. Det samme ble navnet til Noa og hans slektninger. Troen gitt gjennom Noa til hans etterfølgere om en frelser, var almenkjent. Om og om igjen hevdet mennesker å være nettopp denne frelseren som skulle bli født av en jomfru. Hvilket også et stjernetegn er oppkalt etter, orginalt en kvinne med en kvist i hånden. Rundt omkring ble det vanlig med statuer av en kvinne med barn. Kvinnen ble tilbedt som noe guddommelig og også kalt «himmeldronningen» (Jeremias bok 44,17)

I tillegg til å tilbe en himmeldronning, ble alle karakterene både gode og onde engler fra striden i himmelen mytologisert og ansett som guder. Fordi Gud ikke hadde fortalt alt om hvordan opprør hadde startet i himmelen og senere på jorden, begynte spekulasjoner og myter å bli skapt. Menneskets evindelige ønske om å «forklare» alt til enhver tid. Myter ble også skapt for å styrke maktposisjonene til konger. Fantasifulle historier ble inspirasjon til en ny tilbedelsesform. Noen av disse mytene er funnet på skrifttavler fra Mesopotamia, og inneholder en blanding av elementer av ting også funnet i Bibelen og ting som strider mot Bibelen. For eksempel forteller en av Babylons hersker Gilgamesj at han dro for å besøke mannen som hadde overlevd syndefloden (Antagelig Noa), og han fortalte også i sin historie hvordan Istar (tidligere babylonsk dronning og senere gudinne) hadde gjort tilnærmelser mot han, og andre historier om hans farefulle ferd for å besøke «Noa». (Mesopotamian myths, The British Museum Press)

En av grunnen til at man kan trygt si at babylonske myter ikke var sanne var at de ofte motsa hverandre. ”Som man må forvente fra et så bredt felt, blir det utvist en svært betydelig variasjon, og i mange tilfeller er det flere forskjellige versjoner av en beretning, oppstått fra forskjellige steder eller forskjellige perioder, noen motsier direkte andre versjoner.”

(Gods, Demons and Symbols of Ancient Mesopotamia, Jeremy Black and Anthony Green, The British Museum Press, p.14)

Det er neppe noe å undre seg over, for det samme skjer i dag. Selv ikke i dag er sanne historier bundet, men i «filmkunstens» navn, blir historier fra virkeligheten diktert videre på. Historier som for eksempel om Robin Hood, hvilket bygger på en myte fra virkeligheten, er filmdramatisert på så mange forskjellige måter, at ingen av almenheten vet hva som er sant i fortellingen og hva som er oppdiktet. Selv protestantiske

land er i den tro at katolske Kong Richard som kom Robin Hood til unnsetning er en helt. Takket være filmindustrien. Men ville de vært av denne mening om de kun hadde fått fakta, og ikke mytene vi lager med den? De mange som ble drept av korsfarerne ville neppe kalt Kong Richard en helt.

Å dikte historier har vært menneskers passion helt fra Babylons dager til i dag. I dag har vi oppdiktede romaner, noveller og filmer. Mennesker skuespiller historiene som ofte er basert på sanne elementer. Som feks autentiske bynavn eller kjente historiske begivenheter. Mange forfattere setter seg godt inn i den aktuelle tidsperioden hvor den oppdiktede handlingen skal foregå. Detaljer om mat de spiste, klær de gikk med, hva de jobbet med, politiske situasjoner fra virkeligheten blir blandet med den oppdiktede historien. Jo mer sannsynlig historien er, og jo mer fakta fra virkeligheten som er blandet inn i fantasien, jo større ros og anerkjennelse får romanen eller filmen.

Slik skjer det i dag, og slik har det foregått gjennom alle tider. Ikke bare i Mesopotamia, men grekerne elsket teater og mytologi om gudommelige, som var basert på tanken om at det virkelig er en Gud eller guder. Egypterne, romerene, indianerne i sør-amerika og asiaterene likt. Menneskene ble adskilt etter Babels tårn, og selvom de fleste har en forsåelse av en strid i himmelen, en syndefall og en flod, har alle diktet videre på denne tanken i vær sine retninger.

Dette også etter Jesus. I mange hundre år var Bibelen kjent som boken som vitnet om hva Jesus gjorde på jorden. Senere har spesielle kristne religiøse samfunn laget myter basert på det de vet. Noen hevder Jesus dro til Amerika for å vitne for indianerne etter Han døde på korset, andre har skapt myter om at Jesus dro til helevete hvor Han skulle i tillegg til å dø for mennesket, også lide helvete for oss. Få har omtalt det Bibelen selv sier Jesus skulle gjøre etter oppstandelsen; å være yppersteprest i himmelens helligdom.

Å forstå hvordan mennesket alltid har, ved hjelp av fantasi og overbevisning, lagt myter på fakta, er viktig når man skal finne sannheten i et virvar hvor alle hevder de har sannheten.

De første helgener.

I Babylonias tidlige historie, i den Sumeriske periode, var ordet Anunnakku brukt om gudene. Ordet i seg selv, betyr egentlig ikke «gud», men «av fyrstens ætt». I Babylons versjon av skapelsesberetningen (Epic of creation), i dag utstilt på British Museum, blir alle de som senere er kalt guder kalt «Himmelens og jordens Anunnakku». Mange av Babylons guder eller «de av fyrstelige ætt» ble bedt til, og laget gudebilder av, dette til tross for at de ikke regnet dem som den høyeste gud. Men heller som hellige hjelpere

eller fiender av guden.

I dag ville kanskje uttrykket helgener eller også engler (både onde og gode) passet mer inn i den rollen som disse spilte.

Babylonia konger som hevdet de var Guds utvalgte fortsatte å skape mytlogier som opphøyde deres kongedømme, de lagde seg religiøse ritualer og templer. De lagde også bilder og statuer av de mytologiske og gudommelige figurene. Når Bibelens Gud raser mot «Babylon» så raser Han også mot den enorme skaden de gjorde mot Guds sannhet. De ble opphavet til «hedningenes» vei, på mange måter det motsatte av hva Gud sto for og ønsket for Sitt folk.

Ikke fullstendig lovløs...

Babylonia var ikke ett lovløst samfunn. Hammurapis lov er i dag kjent for de den er en av de funn som viser Babylons lover. Lovene forteller om straff for forskjellige samfunns forbrytelser. En av de første lovene funnet via arkeologi er fra Ur-Nammu, også Mesopotamia.

Forløperen til penger var også fra Mesopotamia. ”Sølv fungert også som et middel for oppgjør, og oppfylte alle de klassiske funksjonene penger har. Lange lister av handelsvarer ble verdisatt i sølv og frembrakte de tidligste ‘prislistene’ som satte standarden for det Mesopotamiske liv.”

(Joan Oates, Babylon, From Sargon to Hammurapi, Thames and Hudson, p.44-45)

Babylonia hadde offentlige skoler, ‘restauranter’, staten styrte handel, likestillingslover for kvinner og menn når det gjaldt ekteskap, bøter for mindre forbrytelser og mange andre ting som vi er vant med i dag dog i dag i en mer sivilisert ramme. (Ibid p.45)

Den gamle verdens centre

Landet mellom «de to elvene» eller Mesopotamia, var et land med lite ressurser foruten muligheten til landbruk. Derfor var Babylonia meget avhengig av handel med andre landområder. ”Babylonia manglet, på tross av rike ressurser innen landbruksprodukter, så essensielle handelsvarer som stein, tømmer og malm... Av denne grunn var handel av avgjørende betydning, og i en tidlig periode vokste det opp et vidstrakt nettverk av handelsruter som knyttet Babylonia med resten av den nære Østen.” (Joan Oates, Babylon, Thames and Hudson, Introduction p.11)

Ikke bare på grunn av deres egen avhengighet av handel, men også fordi deres landom-

råde lå i sentrum hvorfra menneskene hadde spredt seg østover og vestover. ”Ikke bare lå Babylonia innenfor Mesopotamias lille området, hvor de to store elvene, Tigris og Eufkrat, kommer nærmest hverandre, men beliggenheten ved den nordlige enden av sletten ga dem mulighet til kontroll over de to mest velkjente veiene i oldtidens verden... Beliggenhetens fortrinn, både kommersielt og militært, ble verdsatt til det fulle og utnyttet av rekken med Mesopotamiske dynastier og foreskrev utvilsomt grunnleggelsen av, innenfor 80 km fra hverandre, ‘den mest bemerkelsesverdige kjede av historiske hovedsteder i verden’.”

(Joan Oates, *Babylon, Thames and Hudson*, Introduction, p.10)

Fordi Babylonia hadde kontroll over to av de mest kjente veiene i gamle tider, og på grunn av dets egen avhengighet av handel med andre land, ble Mesopotamia et midtpunkt og en meget sterk innflytelse på hele datidens sivilisasjon.

På denne måten, i tillegg til spredningen etter Babels tårn, ble Babylonias mytologi spredt og adoptert over hele Midt-østen og videre til Europeiske land.

”Senere og også apokryfisk tradisjon tillegger Babylon en tidlig viktighet som et religiøst midtpunkt.” (Joan Oates, *The old Babylonian period*, Thames and Hudson, p.60)

”Den kanskje viktigste rollen til hurrittene i Babylons historie finner vi i rollen de spilte som mellomledd i overføringen av Babylonsk kultur til hettittene, til palestinerne og fønikerne, og indirekte til Grekenland og den vestlige verden.”

(ibid, p.87)

”Kassittene regjerte i et samlet Babylon mye lenger en noe annet mesopotamisk dynasti, og utviklingen av Babylon som et politisk og kulturelt senter i oldtidens verden skjedde under deres beskyttelse.” (Ibid, p.101)

”Under dens største utstrekning, kunne den mesopotamiske sivilisasjonens innflytelse merkes så langt vekk som moderne Iran, Libanon, Jordan, Israel, Egypt, Saudi Arabia og Gulfstatene, Tyrkia, Kypros og Hellas. Det var også handelsforbindelser med Indusdalen (Pakistan).” (Gods, Demons and Symbols of Ancient Mesopotamia, Jeremy Black and anthony Green, *The British Museum Press*, p.11)

Israel

Abraham hadde tatt imot Guds løfter og flyttet fra Mesopotamia hvor, i følge Bibelen, hele hans familie var blitt påvirket av avgudsdyrkelsen. Landet Gud hadde lovet han, fikk ikke hans etterkommere før flere generasjoner senere. Ventetiden kom fordi Gud ville gi de som hadde flyttet i disse områdene så mye tid som mulig til å omvende seg fra sitt frafall og ondskapsfulle livsstil. Abraham, hans sønn Isak og Jakob bodde sammen

med sine familier i landområdet de var lovet som vitner ovenfor disse folkeslagene som bodde der.

Men folket fortsatte med avgudsdyrkelsen de hadde blitt inspirert fra Mesopotamia, i tillegg til grusomheter som seksuelle ritualer for gudene og barneoffringer.

På grunn av hungersnød hadde Abrahams etterkommere flyttet til Egypt, hvor de ender opp som slaver for farao. Gud leder dem ut fra Egypt mot Kanaan, landet Abraham var blitt lovet, fordi nådetiden til folkeslagene som bodde der var over.

Israel (Jakobs etterkommere) inntar landet etter å ha mottatt Guds moral lover, sermoneilover og lover som de skulle ha i forbindelse med statsdannelsen og almen kriminalitet.

Gud hadde utvalgt Abraham og ikke Babylonias konger, til å ivareta sannheten om hvem Han er og hva Han ønsker. I moral-loven gitt israel ved Sinai-fjellet, var det ti bud som skulle skille Guds sannhet fra hedningenes gudereligion.

De skulle ikke ha andre guder. Det var bare en Gud, og kun en de skulle tilbe. Ingen himmeldronning, ingen bønner, ingen offring eller tilbedelse til døde forfedre slik hedningene gjorde. Men kun Ham skulle de ofre til, be til, og tilbe.

Dette var ingen ny lov, men det var først nå de fikk den skriftlig. Abraham hadde holdt Guds bud – og de hadde ikke bedt til noen andre en den ene Gud.

Det andre budet blant de ti var at de ikke skulle lage seg noe gudebilde av noe i himmelen, eller noe på jorden eller i havet. De skulle ikke tilbe foran bilder.

«Vokt deres sjeler nøye – for dere så ingen skikkelse den dagen Herren talte til dere på Horeb, midt ut fra ilden - , så dere ikke går frem i fordervelse og lager dere et utskåret bilde av en skikkelse, verken etter mønster av noen mann eller kvinne...» (5.Mos.4,15-16)

Dette var meget spesielt på Israels tid, for alle andre tilba sin gud eller guder foran en statue, eller iallefall foran et bilde av guden. Men Gud hadde bedt dem om å ikke lage noe bilde av ham eller av noen andre for å tilbe foran.

Men Israel gikk igjennom et frafall. Bibelen forteller oss at de adopterte Babylons guder i likhet med folkeslagene rundt. Selv den berømte Kong Salomo bygde altere for gudin-

nen Astarte. Det var ikke det at Israel forkastet troen på den ene Gud, men de forkastet Hans bestemmelser og la til tilbedelse av også andre guder.

Første gang de lagde seg et avgudsbilde var gullkalven ved Sinai-fjellet. Da sa de at det de nå hadde laget var den samme guden som hadde ført dem ut av Egypt. Gud ville ikke at de skulle gjøre dette, nettopp fordi det ledet til mytologiske fabler om Ham.

Bibelens Gud sier: «Med hvem vil dere sammenligne Meg og gjøre Meg lik og ligne Meg med, som kunne sammenlignes med Meg? De strør om seg med gull fra pungen, og veier sølv på vekten. De leier en gullsmed, og han lager det til en gud. De faller ned, ja de tilber. De løfter den opp på skulderen, de bærer den bort og setter den på sin plass, og der står den. Selv om man roper på den, kan den ikke svare, den frelser ham ikke fra hans trengsel. Husk dette og vis dere selv som voksne menn! Legg dere dette på hjertet, dere overtredere!» (Jes.46,5-8)

Han sa og til dem: «Dere sverger ved Herrens navn og bekjenner Israels Gud, men ikke i sannhet og ikke i rettferdighet.» (Jes.48,1)

Slik som Babylonia hadde hevdet å tjene den Gud som hadde skapt jorden og som sto bak syndefloden, så hadde de laget sin egen sannhet og sin egen tilbedelsesform. Det var den samme skyld Israels barn gjorde da de hevdet å tjene Gud samtidig som de forkastet Hans bud og vilje. Gud ville ikke bli tilbedt på en løgnerisk måte, eller bli blandet med mytologier om himmeldronninger og andre guder.

Det var nettopp derfor Gud hadde kalt Israel, for at de skulle representere Ham rett og for at Han skulle kunne gi dem et velsignet, rikt og lykkelig liv.

Isteden hadde avgudsdyrkelsen deres gjort dem barbariske, hvor de til og med lot sine spedbarn gå gjennom ilden for Molok (En Babylonsk Gud) som ett avgudsrituale.

Fordi Israel fløttet med Babylons religiøse mentalitet, tillot Gud tempelet Sitt å bli ødelagt, Jerusalem bli lagt i ruiner og folket bli bortført til nettopp Babylon. På grunn av deres frafall lot han deres forførere få makten over dem. Gud håpet å nå dem mens de var i landflyktighet, at de skulle forstå at Gud ikke kunne velsigne den vei de hadde gått, men at Han ville hjelpe dem og utvelge dem videre hvis de vendte om og søkte Ham. 70 år var de i fangenskap i Babylon før de vendte tilbake og gjenoppbygde tempelet og byen.

Selv om Israel fortsatte noe frafall, var de på grunn av tap av frihet, blitt mer opptatt av sin egen identitet fremfor å kopiere alle nabolandene hvilket de hadde gjort mens

de var frie. De tok vare på de bibelens bøker som i dag er å finne i Gamle Testamentet i Bibelen, og søkte etter å leve etter dens rettleiding. De stridigheter som hadde vært mellom dem, og mellom dem og Gud var alt nedtegnet. Alle de ord Gud hadde talt for å rettleide dem og vise dem sannheten om Han var tatt vare på. Og Bibelens Gud fremsto som en kontrast til de gudene hedningfolkene mente var Skaperen. De fire første bud i tibudsloven viste hvem Israels Gud hevdet å være, hvordan Han skulle tilbes og hvordan Han ikke skulle tilbes. Bud som skulle komme til å avsløre hvem som virkelig tjente Han, og hvem som blandet Hans navn med løgn.

Men historien slutter ikke der. Frelseren, eller Messias som var lovet å komme, kom som lovet ved Abrahams ætt, mens Israel lå under Romerriket.

Som også profetert skulle frelseren komme også hedningene til gode, hvilket tilsa at evangeliumet skulle spres til hele verden. En hel verden som først var blitt inspirert av Babylonia gjennom generasjoner på generasjoner.

Akkurat slik som Noa en gang hadde den rene sannheten om Gud til å spre sine etterkommere, og hvordan det senere oppsto løgn og sannhet rundt Gud, slik ville det også skje når Jesus fortalte sannheten om Gud. Som Guds Sønn skulle Han representere Gud og vise hvem Han var for verden. Men som mennesker hadde alltid gjort tidligere, sto sannheten i fare for å bli blandet med løgn, myter, og menneskelige fabler. Dette advarte Jesus imot, og Han og Hans disipler sa klart ifra at det også ville komme et frafall blant de kristne, at det ville komme et feilaktig evangelium, at mennesker ville hevde å herske i Hans navn uten at Han hadde sent dem, at blant dem selv ville det oppstå folk med løgnaktige lærer og dra dem vill.

Jesus advarte på det kraftigste. Selvom Jesus hadde utvalgt jøder som gjennom generasjoner hadde hatt det sanne Guds ord, og Hans lov, til å spre evangeliumet til verden, var det ingen garantier for at de som tok imot ikke ville grumse til sannheten. Likevel utvalgte Jesus jøder til å spre evangeliumet også til hedningene og samtidig ved å fortelle folk om frelseren, så skulle de lære hedningene hvem Gud egentlig er og hvordan man rett tilber Ham.

Nå er det gått 2000 år og alt det Jesus og disiplene profeterte ville skje iblant de troende har skjedd. I dag står vi med mange forskjellige trossamfunn, forskjellige lærer, og må finne sannheten.

Bibelen advarer igjen mot Babylon, og ber de som ønsker om å tjene Ham om å komme

«ut fra henne». Bibelen har allerede profetert at Babylon aldri skulle bli bebodd igjen... derfor er den klar i sin tale på at det ikke er noen «i den fysiske henne», men at det må være snakk om Babylons religion, mentalitet og falske lære som har overlevd og bedratt mennesker i tusenvis av år. Nå tydelig også ledet Guds folk, Messias-troende, i løgn og bedrag, hvilket er grunnen til at Gud ber dem om å forlate «henne». En gang kalte Gud Abraham utfra vranglæren som hadde spredd seg blant alle Noas etterkommere, senere kalte han et folk ut derfra, og nå er det også et kall til de kristne.

For å forstå hva som er Babylons vranglære, må vi tilbake til Babylon og se nærmere på dens religion og kongedømme. Å finne ut om ikke vi har blandet Babylons vranglære med sannheten, å finne ut av om vi har blandet løgn med sannhet og ved det misrepresentert Gud for andre og også ovenfor oss selv.

Babylonias religion.

Selvom ikke alt som finnes kan er funnet, og det er mye hull i kunnskapen om Babylons religion er det mye som er oppklart.

Også grekerne var hyppige med å videreføre eller skape myter om Babylonske kongelige og guder.

Noen av de ting jeg vil nevne fra Babylons religion er kjent for mange i dag, fordi Babylon har hatt en sterk innflytelse på mange religiøse tradisjoner til den dag i dag. Men det er ikke ateistene og humanetikerne som sitter igjen med den største «arven» fra Babylon, det er de kristne. Gjennom alle disse tusende årene har Babylon fortsatt å skjenke generasjoner på generasjoner med sin vranglære om Gud. De som har båret Babylons fakkell var grekerne, fra dem til romerne og fra de romerske keiserne til deres etterfølgere, den katolske kirke. Sistnevnte har båret fakkelen til den dag i dag, og er verdens aller største kirkesamfunn. Videre også fra dem til mange av de protestantiske samfunn, som gikk ut av den katolske kirke, men som samtidig ikke la vekk mange av de babylonske fablene som var blandet i læren.

Hedningenes herskere

For å se helheten repeterer jeg litt av ting allerede nevnt. Ifølge den sumeriske kongelista (en av de første dynastiene i Babylonia) var de, kongene, spesielt utvalgt av Gud til å være herskerne på jorden etter syndefloden. Kongene ble opphøyet, noen ganger som guddommelig, andre ganger som gudenes representant på jorden. De trodde på vannflommen, at det hadde vært en syndestrid, men de avvek fra Noas Gud. De la til egne myter og fabler, de opphøydte mennesker, de gjorde det tillatt å be til andre som var av

«prinselig sæd» eller guder som de senere ble kalt.

De mesopotamiske kongene hevdet ikke bare å være herskere over folket, men over hele verden. Flere titulerte seg som «konge over verdens fire hjørner». Blant de som titulerte seg slik var Naram-Sin og Hummurapi. (Babylon, Joan Oates, p.32)

Stat og religion, presteskap og statsansatte var flettet inn i hverandre, hvor da kongen tronet som øverste prest og konge ved gudenes velsignelse.

Denne hedenske strukturen ble ikke bare brukt i Mesopotamia, men i alle land Babel hadde inspirert. Blant de kjente finner vi denne formen for herske-metode bruk også i Egypt blant faraoene, i sør Amerika, blant folkeslag i Midt-Østen og også senere i Romerriket.

Ved å kalles gudens representant på jorden kunne de vedta lover, diktere menneskenes religiøse utvikling og å ha både fysisk og åndelig makt over folket.

Blant de senere land som tok opp den samme tradisjonen er som sagt Romerriket. Som Babylonia, var Rom på sin tid midtpunkt og av stor innflytelse på andre land. Keiserene ble titulert som den «øverste yppersteprest», Pontifex Maximus, og som en religiøs «Far for folket».

Som keiser og «gudenes utvalgte representant» var det han som bestemte om noe var «hellige» eller «vanhellig», om noen var gud eller ikke var det.

”Det må forstås slik at et offentlig sted kun kan bli hellig ved at keiseren har innviet det, eller tildeler makten til å innvie det.”

(Roman Religion, Edinburgh University Press, Clifford Ando. p.247)

”Det sentrale spørsmålet vi står ovenfor er et spørsmål om makt: Hvem var gud, og hvem var ikke gud? Slik fremsatt leder spørsmålet ubønnhørlig til en gammeldags oppfatning av romersk religion som legalistisk, som tildeler dødelige mennesker makten til å diktere sine guder.”

(Ibit p.8)

Religion var så sterkt knyttet opp til keiserenes makt over folk og riket at i Babylon konverterte nye konger (som hadde inntatt landet) til den Babylonske religionen for å bli ansett som gudenes representant og for å kunne få folkets loyalitet. Andre konger i Babylonia fabrikerte myter, eller tok navn til tidligere pionerere for å bli ansett som

deres etterfølgere. Å overbevise folket om at de var innsatt av Gud var det som holdt dem på tronen, og de var avhengige av det. (Babylon, Joan Oates p.86, 103)

På samme måte var det også i Romerriket. Den politiske makt var avhengig av folkets religiøsitet. Når folket ble lite religiøse var det krisestemming for keiserne. ”Romersk religion var ved god helse og ble holdt høyt i aktelse til en slik grad at den ble knyttet til statsvitenskapen og det politiske.”

(Roman Religion, Edinburgh University Press, Clifford Ando, p.118)

”Det er absolutt ingen tvil om at myter ble brukt i politisk øyemed, og at nye myter ble skrevet i et politisk klima.” (Ibid)

”Dette er årsaken til at det er fristende å behandle myten som et stykke kunst tilstrekkelig i seg selv, en litterær eller figurativ myte, men ikke knyttet til kulten på noe annet en kunstig måte.” (Ibid, p.120)

Jesus, som Gud hadde sendt for å lære folket sannheten og for å frelse, kommenterte den hedenske styremåten som var på denne tiden. Det var Romerriket som dekket Midt-Østen hvor Jesus befant seg og videre øst, vest og nord.

Han sa til sine disipler: «Hedningenes konger hersker over dem, og de som utøver myndighet kalles velgjørere. Men slik er det ikke blant dere. Tvert imot, den som er størst blant dere, han skal være som den yngste, og den som leder skal være som den som tjener.» For å unngå misforståelser om Hans Egen oppgave og de som senere skulle representere Han sa Han videre: «For hvem er størst, han som sitter ved bordet eller han som tjener? Er det ikke han som sitter ved bordet? Likevel er Jeg blant dere som Den som tjener» (Luk,25-26-27)

Jesus kom ikke for å herske eller vinne mennesker med pomp og prakt eller vold. Han kom for å fortelle sannheten. Som en kontrast til hedningenes versjon av hvem Gud er, kom Jesus å vite en helt annen ånd.

Han viste tydelig fremfor sine disipler at Han forventet at de skulle fortsette med å spre evangeliet på samme måte.

«Dere vet at herskerne over hedningene har fullt herredømme over dem, og de som er store utøver makt over dem. Men slik skal det ikke være iblant dere. For den som vil være stor blant dere, han skal være deres tjener. Og den som vil være den første blant dere, han skal være deres slave – slik som Menneskesønnen ikke kom for å la Seg tjene, men for Selv å tjene, og for å gi Sin liv som løspenning for mange.» (Matt.20,25-28)

Jesu ord var indirekte en refs til Romerrikets styremåte, og andre land som hadde fulgt i Babylonas fotspor.

Israel hadde hatt konger, men Guds plan var aldri at de skulle ha konger på jorden i Guds sted, slik hedningene gjorde. Det var Israel selv som ba om å få en konge. Til Israels siste dommer, Samuel, sa de «Se, du er gammel, og dine sønner vandrer ikke på dine veier. Sett en konge blant oss til å dømme oss slik folkeslagene har.» Da Samuel hørte dette spurte han Gud om hva de skulle gjøre og fikk svaret: «Herren sa til Samuel: «Hør på folkets røst i alt de sier til deg. For det er ikke deg de har forkastet, men det er Meg de har forkastet, for at Jeg ikke skal være konge over dem. På samme måten som alle de gjerningene de gjorde fra den dagen Jeg førte dem opp fra Egypt og til denne dag – det at de forlot Meg og dyrket andre guder - , slik gjør de også mot deg. Derfor skal du høre på deres røst. Men du skal advare dem alvorlig, og forklare dem hvilken myndighet som tilfaller kongen som skal herske over dem.» Samuel advarer dem så om valget deres om å ha konger slik som hedningfolkene, «Men folket nektet å høre på Samuels røst. De sa: «Nei, vi vil ha en konge over oss. For vi vil være som alle de andre folkeslagene...» (1.Sam.8,5.7-9;19)

Israels konger ledet Israel inn i frafall, kun noen få konger søkte å gjøre Guds vilje. Jesus profeterte om Jerusalem: «Jerusalem, Jerusalem, hun som dreper profetene og steiner dem er sendt til henne! Hvor ofte ville Jeg ikke samle sammen dine barn, som en høne samler kyllingene sine under vingene sine, men dere ville ikke! Se! Deres hus etterlater dere øde.» (Matt.23,37-39)

Jerusalem ble inntatt og etterlatt i ruiner i år 70 e.Kr av Romerriket, og ved det mistet de for godt sitt kongedømme.

PONTIFEX MAXIMUS: “Dragen ga sin makt til dyret...”

Fra juleevangeliet er dette skriftstedet godt kjent: “Og det skjedde i de dager at de gikk ut et bud fra keiser Augustus om at hele verden skulle inskrives i manntall.” (Luk.2,1)

Augustus var først og fremst en tittel som Romerrikets første keiser fikk og navnet kan bety “opphøyd” eller “ærværdig”. (Antikkens historie 197) Den romerske historie begynte med konger (753-510 f.Kr.), deretter republikk og tiden for erobringer (510-146 f.Kr.), deretter var det republikk med indre stridigheter (146-127 f.Kr.), og deretter begynte keisertiden i år 27 f.Kr. (kilde 1: Antikkleksikonet.) Romerriket så lenge ikke ut til å passe beskrivelsen av det fjerde dyret i Daniels bok. Babylon, Mederne og Perserne og Grekenland hadde vært mektige riker som strakte seg vidt og fjernt. Romerne slet med borgerkrig og stridigheter, og en stund kunne det se ut som om landet ikke ville kunne bli det mektige riket profetert. Da keiser Augustus kom til makten startet begynnelsen på Romerrikets velde, og han ble sett på som en slags “frelser” for romerriket. I Rom hadde folk i årevis drømt om et fredsrrike `en ny gledens tidsalder` og i år 17 f.Kr. lanserte Augustus begynnelsen på dette fredsriket. I år 10 f.Kr. brukte Augustus en obliks til sitt solur. Innvielsen var dedikert til guden `Sol` (solguden). På Augustus sin bursdag pekte skyggen på Ara Pacis (“fredsalteret”) og minnet om at han var “forutbestemt” til å herske over “det romerske fredsrrike”. (Age of Augustus s.144 & 167) Selv om Augustus og hans første etterfølgere opplevde Rom på en mektig tid, skulle fred var alt annet enn det som skulle prege romerrikets historie videre. For “det skjedde i de dager...” at Jesus ble født og vokste opp. Og Hans fødsel og komme skulle komme til å rocke ved det Romerske riket på flere måter enn en, men da først etter hans død. Mens Augustus og hans etterfølgere roste seg av sitt mektige rike sa Jesus samtidig: “Mitt rike

er ikke av denne verden”. (Joh.18,36)

Keiser Augustus styrte landet lenge hvilket styrket hans nye styreform og økte sansynligheten for at hans etterfølgere skulle følge i hans fotspor, hvilket de gjorde.

Pontifex Maximus

Augustus fortsatte mange tradisjoner som tidligere romerske ledere hadde holdt og som andre keisere skulle komme til å etterfølge. Da romerriket hadde konger fungerte disse som yppersteprest. (Antikkleksikonet s.222) Som keiser, og slik som Julius ceasar før ham, tok keiser Augustus tittler som øversteprest for mange av de religiøse presteskapene i rom. På denne måten ble han både leder og ett religiøst overhode, hvis blanding var for å styrke keisernes makt i mange år i fremtiden.

Blant disse tittlene var Pontifex Maximus, som gjorde han til øversteprest for blant annet Vesta nonnene. Han mottok denne tittelen 6 mars i år 12 f.Kr. (Roman Religion, Edinburgh University Press, Clifford Ando p.66)

I hjertet av gamle rom lå Vesta tempelet til ære for gudinnen, og stedet hvor unge piker ga tredve år av sitt liv under et sølibatløfte. Med tanke på at bibelen aldri oppfordrer eller krever ett slikt kloster-liv, er det rimelig å anta at den senere kristne monke-og nonne orden er inspirert av de gamle hedenske religiøse praksisene.

Illustration Augustus kledd som Pontifex

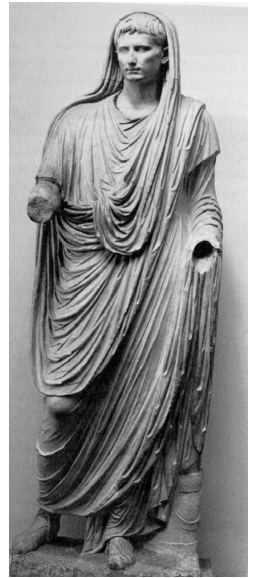

Illustration 3 Mynt fra augustus tid med symboler for presteskapene Augur og Pont Max

Illustration 2 Augustus kledd som Augur prest med symbolet for presteskapet i hånden.

Denne tradisjonen ble også funnet i Babylon hvor “naditum” bodde i et slags kloster som var knyttet til sol-guden Shamash sitt tempel. Også her ble det bedt om sølibat. (kilde 2: Babylon. p73)

Pontifices ledet de religiøse handlinger, som ikke ble forrettet av bestemte guders spesielle prester, og kontrollerte håndhevelsen av religiøse forskrifter i almindelighet. Også kalenderen hadde de tilsyn med. Opprinnelig var det 3 pontifices, senere flere. Lederen for disse var Pontifex maximus. (Antikkleksikonet s.210)

Augures

Keiser Augustus var også leder av det eksklusive prestesskapet Agur. Det var kun et fåtall av disse prestene og oppgaven deres var å tyde varsler. “De fikk rede på gudenes vilje ved å studere offerdyrenes innvoller, fuglenes flukt og tordenvær. Ved å melde et ugunstig varsel kunne de avbryte folkeforsamlingens møter og sette utnevnelser ut av kraft.” (kilde 1: Antikkleksikonet. s.45)

Gud, gudens representant og far. Presteskapene Augustus utnevnte seg som øverste leder av eksisterte lenge før han kom til makten. Ved å bli en leder for alle roms presteskap forenet han riket under seg selv.

I år 2 f.Kr fikk han også tittelen ‘Pater Patriae’ som direkte oversatt betyr ‘fedrelandets far’. (Age of Augustus p.129; 214)

Han skulle også komme til å starte i Rom noe som var en gammel hedensk tradisjon i andre land. Å kalles gudenes sønn, gudenes representant eller gud selv. I følge Augustus viste en komet seg over hele verden i 7 dager i juli 44 f.Kr., og denne var et tegn på Cæsars (Augustus’ adoptivfar som døde det året) “apotheose” (gudom-meliggjørelse).

Kometen ble også tolket som starten (nok engang) på en ny gledens tidsalder. Stjernen (kalt “Sidus Iulium”) ble putet på mynter, riger og segl, som et symbol på håp. Den guddommeliggjorte Julius Cæsar ble en statskult. Etter dette kunne Augustus kalle seg “divi filius” (gudesønn). Det ble bygd et tempel for Cæsar og satt opp altere. (Age of Augustus, p.222 (34))

Augustus selv ble tilbedt som gud etter sin død og det ble bygget templer og altere også for ham. Han ble også tilbedt som gud mens han levde, men det var mest hos grekerne. Dette grunnet at det var mer akseptert å tilbe keisere som guder og helter i de greske delene av imperiet enn i de romerske. (Age of Augustus, p. 297)

Et dikt om Augustus skrevet i år 23 f.Kr forteller:

...praesens divus habebitur
Augustus adiectis Britannis
imperio gravibusque Persis.

“Dragen ga makt til dyret”. Rom ga fysisk makten til Paven. Her er en katolsk bispe stav i Agurprestenes form. Enden på sirkelen er en drage. I dag blant Den katolske kirkes relikvier.

Til høyre: Katolsk prest med agur - staven.

(Augustus skal ses på som gud på jorden fordi han la til riket “the Britons” og “dour Parthians”)

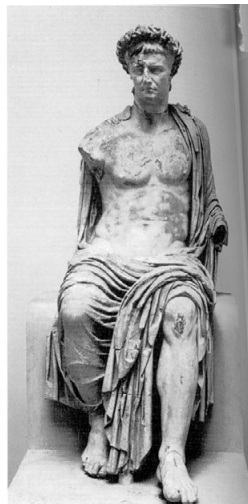
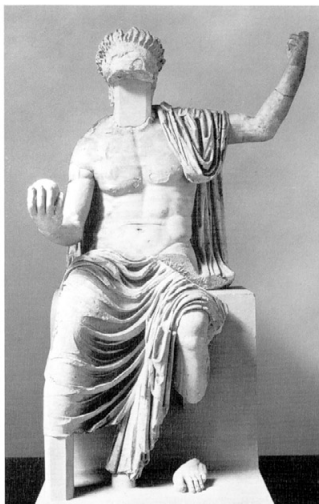
Selvom Augustus ikke ble tilbedd som direkte gud i alle av romerrikets deler, var det sagt at han iallefall var gudens representant på jorden. (Ibid 233-235) Ved å hevde en slik ting gikk han i fotsporene til både Bablylons konger og Egypts faraoer. Etter 284 e.Kr. Kalte keiseren seg ‘dominus et deus’ (herre og gud). (Antikkleksikonet s.76) For å legitimere sin makt og herskemyndighet brukte keiserne folkets gudetro. De hevdet at det var folkets guder som hadde utvalgt dem. (Ibid s.235)

Det samme hevdet Babylonerne og Egypterne. I Babylon var de skiftende dynastier. For å oppnå folkets respekt valgte de nye kongene, uansett egen bakgrunn, å hevde seg utvalgt av folkets egne guder. Tradisjonen keiser Augustus startet var derfor ikke ny, men i fotsporene til Babylon. Den første Bablylonske konge som man vet lot seg titilere som gud var Ur-Nammu, og hymner ble sunget hvor han ble opphøyet som en gud. (Babylon, s.49)

Dette samme gjaldt Egypt. “Om ikke de var guder slik som farao i Egypt, var de i alle fall født og ammet av en gudinne og insatt av en guddom.” (Antikkens historie s.9)

“Store” helter guddommeliggjort etter død. Romerriket fortsatte i de hedenske religioner og staters fotspor og helliggjorde “store forbilder” etter deres død. Augustus gjorde det blant annet med sin adoptivfar Julius Cæsar som han bygget et tempel til over gravstedet. Etter cæsars død ble liket hans kremert. Senere ble en søyle oppreist på stedet med en dedikasjon til “fedrelandets far”. Ikke lenge etter at Cæsar hadde blitt erklert “guddommeliggjort” av senatet begynte Augustus å bygge selve tempelet over og rundt graven. Tempelet ble innviet den 18nde August i år 29 f.Kr. Den sto (restene der i dag) på den østelige siden av hovedkrysset i Forum Romanum.

Dette er ikke en uvanelig mentalitet når man nevner trappepyramiden i Saqqura, pyramidene i Giza og andre kjente kongegraver. I Egypt var det vanlig å lage storslåtte graver i form av templer, mange

Augustus kledd ut som Jupiter

Fra Hammurapis lov, Babylon. Solguden som sitter på tronen rekker kong Hammurapi herskestaven hvilket skulle vise folket at Hammurapi var insatt av solguden selv og på den måten ble også hans lov legitimert og ansett som gudens vilje.

hvilket også ble brukt som et sted for tilbedelse av de døde.

Konstantin

De kristne hadde opplevd harde forfølgelser fra Romerriket og de forskjellige keisere. De kristne hevdet at det kun var en sann Gud og at hedningenes guder var demoner og nektet å tilbe andre guder. Tross konflikter og forfølgelser fikk de kristne mye fred i riket fra år 260 til år 303. For keiser Gallienus avblåste forfølgelsene og tiltakene som hans forgjenger Valerianus hadde startet. Da kristenforfølgelsene begynte igjen rundt år 300 ved keiser Diocletianus ble mange drept. Men de kristne hadde forut denne keiser hatt mange år med fred hvor de hadde spredd seg og blitt mange. Det var kristne over hele riket og i alle sosiale lag.

Etter keiser Galerius' toleranseedikt i år 311 opplevde de kristne et vendepunkt etter flere hundre år med harde forfølgelser. (Antikkens historie 244-255)

Romerriket hadde fra begynnelsen av sin keiser tid vært avhengig av folkets religiøsitet for å legitimere sin makt. Hvordan kunne keiseren være gudenes representant på jorden, den som bestemte hva som var hellig og hva som ikke var det, hvis halvparten av riket ikke anerkjente keiserens guds eksistens?

Både Cæsar og Augustus forfalsket myter for å styrke sin egen posisjon. (Roman Religion, Edinburgh University Press, Clifford Ando s.117)

Keiserene var utnevnt til Pontifex Maximus, og var yppersteprest fremfor alle forskjellige presteskap, nettopp for å kunne være en leder for alle, og ha myndighet over alle. De kristne kunne ikke akseptere gudene til romerne eller keiseren, og dermed aksepterte de heller ikke keiserens religiøse myndighet. Det var blant annet denne provokasjon som gjorde kristne til en statsfiende. Når religion og stat er så knyttet sammen kunne man ikke velge kun å tjene stat uten å tjene religionen. Nå da kristenforfølgelsene hadde avtatt sto Romerriket som et religiøst splittet folk. Det sier seg selv: hvis en keiser ville på ny oppnå en storhetstid som religiøst overhode og dermed få folkets fulkomne støtte, måtte han bli yppersteprest for de kristnes gud også, eller kvitte seg med de kristne. Siden det siste var utprøvd i så lang tid av keiserne var det naturlig, ettersom de kristne sto så sterkt i riket, å prøve å bli de kristnes leder.

Tidligere hadde Romerriket adoptert den ene guden etter den andre fra områder de eurobret for å vinne folks tillit. Dette hadde gjort Romerriket til en moder-kirke for alle de hedenske religionene rundt om i riket.

Konstantin ble den keiser som gjorde nettopp dette med de kristnes Gud, han konverte til kristendommen. Tidligere hadde keisere hevdet at en eller annen gud hadde gitt dem makt eller seier og slik legitimerte sin utvelgelse. "Etter at tyrannen Peisistratos

hadde seiret i et slag ved Athenetempel i 546 f.Kr., gjorde han ære på gudinnen i Athen, slik vi har sett. Sjøslaget ved Actium i 31 f.Kr., der Augustus slo Antonius og Kleopatra, sto utenfor et Apollotempel, og seierherren var overbevist om at guden hadde hjulpet ham i slaget. ..Keiser Aurelianus vant en stor seier ved Solgudens by Emesa i Syria i 272. Etterpå bygde han et svært tempel for Sol som “Herre over Romerriket” i Roma” (Antikkens historie 245) I år 312 gjorde Keiser Konstantin det samme. Han hevdet å ha en visjon der den kristne guden lovt han seier dersom han kjempet under gudens merke. Konstantin vant slaget, og her startet hans “opphøyelse” av den kristne guden.

Selv om Konstantin ble titilert “den store” og helgengjort i den ortodokse kirke, var han alt annet en helgen for sin nærmeste familie. “I 310, 325 og 326 sto han bak henrettelsen av en håndfull av sine nærmeste, bl.a., for å nevne noen, en kone, sin eldste sønn (Crispus), en svigefar (Maximianus, som i 307 i Trier hadde gitt Konstantin ugustus-verdigheten og datteren Fausta til ekte, hun som ble henrettet” og en svoger...” (Kirke og kultur, s107, 2-00)

Konstantin fikk lagd femti søylegater i Konstantinopel. Et femti meter høyt søyle-monument ble plassert i byens midtpunkt. “Søylen er delvis bevart og kalles “den brente søyle”. På toppen kneiste en kolossal statue av forgylt, lys-reflekterende bronse. Den forestilte Konstantin, vendt mot øst med lanse i venstre hånd, i høyre globus kronet av seiersgudinnen Viktoria – symbol på verdensherredømmet. Hodet var omgitt av en krans av lysstråler: den kristne hersker hadde - bare få år etter at han hadde ledet biskopenes forhandlinger på konsilet i Nikea – latt seg fremstille som Sol-gud.” (Ibid, s107, 2-00)

I tillegg er Konstantin, på sin triumfbue i Roma, fremstilt under Sol’s egide. En gullmedaljone viser Konstantin og Sol Invictus som tvillinger side om side. (se bilde ned til høyre)

Disse ting viser ganske tydelig at selvom at Konstantin hadde konvertert til kristendommen beholdt han også troen på flere av de romerske gudene, spesielt solguden Sol. Bruken av seiersgudinnen Viktoria var også et av de tegn som viser dette. Ikke bare

disse ting viser at omvendelsen ikke var etter ett ønske om å lære Guds sannhet og vilje, men etter den mentalitet som preget hans regjering.

Når de kristne ikke lenger opplevde forfølgelser ble det forfølgelser dem i mellom. Trosspunkter og autoritet var store stridsområder, hvor Konstantin satte seg fore å forene de kristne ved å vedta hva som skulle definere den kristne tro og hva som skulle utskilles. Problemet ved dette ble at menneskene ble satt til å diktere sannhet i likhet slik som keiserene og senatet hadde tidligere gjort med den romerske religionen. Guds natur og begrepet treenigheten er blant de ting som ble diskutert og vedtatt i disse mange krikemøtene. Konstantin satte ikke bare preg på trosspunkter, men også på andre ting som skulle vedvare helt til denne dag.

I god gammel keiser-stil lagde Konstantin lover om blant annet religiøse helligdager og hellige steder.

I Bibelen var denne retten alene Guds, men i Rom hadde det alltid vært under keiseren å bestemme slike religiøse ting. ”Hellige steder (sacra loca) er steder som har blitt offentlig innviet, enten i byen eller på landet. Det må forstås slik at et offentlig sted kun kan bli hellig ved at keiseren har innviet det, eller tildeler makten til å innvie det.” (Roman Religion, Edinburgh University Press, Clifford Ando, p.247)

Konstantins videre handlinger “som kristen” var derfor i harmoni med den romerske religion ikke den bibelske. Hans mor Helena hevdet å

få visjoner av den kristne Gud, hvilket var den vanlige måten å få stadfeste sitt ord på også i hedenske religioner (å bruke gudene til legitimering av egne bestemmelser). Blant stedene som er mest kjent som ble kalt “hellige” er Siani-fjellet på det som i dag er oppkalt etter hennes “visjon” Sinai-halvøya og gravkirken i Jerusalems gamle by. Stedene ble hevdet å være de rette, legitimert ved Konstantins mors visjon, og templer eller kirker ble bygd på stedene hun utpekte. Helena utpekte mange nye “hellige” steder som den dag i dag blir brukt av den katolske kirke. Det spesielle med blant annet visjonen om Sinai-fjellet i Egypt er at visjonen slett ikke stemmer med Bibelens beskrivelse av hvor fjellet skulle ligge. Dette i seg selv gjør visjonen noe suspekt, og da også de andre “hellige” stedene hun utpekte. Konstantin selv bygde et monument som ble hevdet var apostelen Peters grav. Han bygde kirken over graven, men Peterskirken

Konstantin utkledd som Sol Invictus

forfalt og den som står i dag ble bygd i senere tid. Graven til “Peter” er slik som Konstantin bygde, et gravmonumentet somstikker opp av kirkegulvet.

Konstantin tok seg også frihet til å opphøye den ukentlige helligdagen som var til ære for solguden Sol. Ved å gjøre romerenes solgud Sol og de kristnes Kristus til en og den samme, kunne de hedenske festdagene fort få nytt liv i den nye religionen. “Konstantins lovgivning omkring helligholdelse av Sols dag, 25. desember (Natalis Solis Invicti), tyder på at Sol og Jesus for ham var aspektet av en og samme guddom.” (Kirke og kultur, s108, 2-00)

Konstantins blanding av romersk religiøs metalitet og kristendom en ny romersk religiøs tidsalder.

«Senest ved slutten av 300-årene ble det ved postamentet under søylen (den brente søyle) innrettet et oratorium med alter, hvor messe ble feiret, lamper tent, røkelse brent og bønner gitt “til Konstantins bilde på søylen ...som om det var til Gud for å avverge ulykker.” (Ibid) Man kan lure på hvordan kristne som i flere hundre år hadde lidd døden fremfor å be eller ære avgudsaltere av guder eller keisere, nå så villig tok del i denne avgudsdyrkelse bare fordi Konstantin hadde “konvertert”. Det var virkelig et frafall fra den aposteliske tro på alle måter.

Innielsfesten i Konstantinopel inneholdt de gamle romerske tradisjoner som bruk av relikvier. Det er også blitt skrevet at Konstantin skal ha fjernet fra Roma en statue av gudinnen Athena og plassert det under en søyle hvor en statue av han var satt opp. Han ga også Konstantinopel en egen by-gudinne som ble kalt Anthousa. (Ibid s.109)

En mynt fra rundt samme tid viser Konstantin sammen med sine sønner. Fra himmelen kommer det en hånd som “kroner” Konstantin. Dette for å vise, i god gammel hedensk tradisjon, at han var utvalgt av gud til sin makt. Det eneste forskjellen mellom han og hans forgjengere er at han hevdet at det var de kristnes Gud som hadde kronet han, og gitt han makt til å regjere i Guds sted.

Konstantin beholdt tittelen Pontifex Maximus, og “ikke siden Neros dager hadde Roma opplevd maken til selvforherligelse.” (Ibid s.110)

Sist men ikke minst, en mynt som viser Konstantin som blir hentet til himmelen. Slik også Cæsars ble guddommeliggjort, ble også Konstantin gitt lignende hederer bare nå i kristne navn, og ord som “guddommelig” er byttet ut med “hellig”.

Etter Konstantin regjerte hans sønner, og også de holdt seg til den nye hedenske- kristendom blandingen. Tradisjoner, festdager, titler forble det samme som alltid, men alt

ble tilegnet den kristne Guden.

“I kirkelige spørsmål som ellers, keiserne fulgte sjeldent en fast kurs. De mottok henvendelser nedenfra – brev og deputasjoner fra individer, foreninger, poliser, provinser, kirkelige partier osv. - og dømte i favør av dem med de beste argumentene, den mest blomstrende retorikken, den mest spyttlikkende smigeren.” (Antikkens historie 247)

Paven tar stolen

I år 395 blir riket delt mellom Øst og Vest. Det storslåtte riket som strakte seg både øst, vest og nord ble videre delt mellom de forskjellige folkestammene. Blant dem, i Rom, skjedde det en endring med keiser – styreformen. På 500-tallet tok paven, de kristnes øversteprest, setet til Keiseren og fortsatte den tradisjon som hadde pågått siden Romerrikets begynnelse. “Dragen ga makt til dyret...” Paven titelerte seg med alle de samme hedenske prestetitler, Pontifex Maximus og “Far for folket”. Titlene keiserne brukte gikk dermed i arv til pavene og ved det også deres symbolske makt.

Agur-staven som var et tegn for det hedenske presteskaper, er ett symbol både biskoper og paver tok med seg som et slags hyrde-stav. Betydningen av symbolet var likevel kjent blant romerene og var symbol på den hedenske presteembede keiseren var øversteprest av.

Pavene fikk ikke sitt herske septer av Peter, Peter selv var aldri blitt satt til å verken å ta imot tilbedelse eller herske. Foruten dette taler de historiske fakta rett ut. Pavene fikk sin stormakt da keiserdømmet forsvant, - og overtok keiserenes religiøse stat kultur, deres

Mynt som viser Konstantins himmelfart

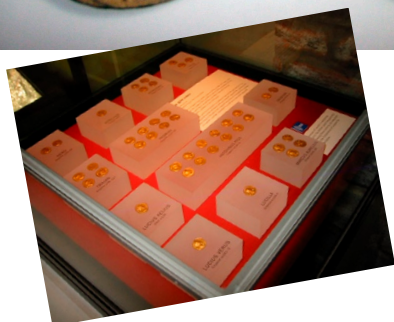
I dag er det pavene som bærer navnet Potifex Maximus, solreligionens navn på den øverste yppersteprest i soltilbedelsen. Paven her er Johannes XXIII. Tilttelen “Pontifex Maximus” står til høyre på mynten. Solsymbolet ses på hånden..

titler og deres mentalitet. I over tusen år kom pavevelde til å herske og forfølge både andre religiøse, jøder og anderledes tenkende kristne. Millioner av menneskeliv ligger på pavedømmets samvittighet.

De første kristne ble kalt til å lære folkeslagene om Gud. Dette skulle utføres uten vold og tvang. Jesus innstiftet ikke en hedensk inspirert statsdannelse, og heller ikke pro-

Pontifex Maximus var blant annet yppersteprest for Vesta nonnene. Paven overtok prestatittelen. Pavedømmet videreførte også nonne-systemet, til tross for at dette var en hedensk skikk.

Til venstre: Forskjellige romerske mynter viser flere av de tittlene Paven har arvet av de romerske keiserene. Deriblant Pont. Max. og Far for folket. Disse myntene er fra Romerriket og er i dag utstilt på London Museum.

Paven er den romerske keisers etterfølger. Her med tittelen Pontifex Maximus under statuen. Fra St.Peters kirken.

feterte Han at det skulle bli innstiftet noe slikt før den «nye jord».

Da den romerske Keiser Konstantin konverterte til kristendom hadde de kristne i stor grad allerede frafalt og blandet hedenske elementer inn i troen. Ikke lenge etter falt Romerriket, men ikke fullstendig. Riket ble oppdelt, og keiserene forsvant. Fordi kristendom var den nye statsreligionen etter Konstantin, ble den ypperste biskopen i den kristne kirke opphøyd til å ta keiserens plass.

Pavene fikk religiøs makt og folkets støtte i samme grad keiserne og de babylonske kongene hadde fått. De hevdet de var innsatt av Gud til å være Guds vikar eller representant. Det var hevdet å være gitt dem å bestemme hvem som var hellige og hvem som ikke var det, å diktere lover og tradisjoner på guds vegne. De hevdet de fulgte i apostelens fotspor, og da spesielt Peter.

Erkebiskopen James Cardinal Gibbons bok til støtte for den katolske kirke skriver i sin berømte bok: ”Du kan derfor ikke være en sann borger i Kirkens republikk så lenge du avviser det Guddommelige konstituerte overhodes legitime overhøyhet. ‘Den som ikke er med meg, er mot meg’, sier vår Herre, ‘og den som ikke samler med meg, han sprer’. Hvordan kan du være med Kristus hvis du er imot Hans Vikar?”

(Faith of our fathers, Cardinal Gibbons p.97 (pocketutgaven))

Et slik utsagn og lignende har holdt mange i et jergrep innenfor den katolske kirke, men er virkelig det de hevder sant?

Hvis Gud anså at en anskaffelse av konge i Israel var en forkastelse av Ham som konge, hvorledes føler Han det da om Paven? I følge bibelen er Kristus menighetens «hode», Han som har nøkkelen til livet og døden, og er ypperstepresten for menighet. (Åp.1,18 + 1Kol.1:17,18; Heb.3,1). Nettopp det paven hevder han er.

Alle argumenter brukt i de hedenske maktapparater forut den tid, ble så og si brukt av den katolske kirke for å legitimere deres makt som guds representant.

Faraoene var forlenget forsvunnet, Mesopotamias konger for lengst avgått, Romerrikets keisere falt, men deres maktsystem fortsatte i beste velgående fra det 3 århundre e.Kr og helt til Napoleon tok Paven til fange i 1798. På 1920-tallet fikk pavene vaticanet tilbake, og deres makt-struktur er fortsatt den samme til denne dag.

Babylon hevdet ikke bare at de var Gud utvalgte og innsatte konger etter syndefloden, men de hevdet også at kongerekken fortsatte før syndefloden helt til begynnelsen.

Den katolske kirke i dag påstår at Jesus selv innstiftet deres herredømme, og apostlene

(Peter) er en del av arverekken.

Men som den babylonske påstanden var løgn, så er det naturlig å ha betenkligheter til også pavenes tittler og selvutnevnt lederskap som går i arverekke fra de hedenske samfunn, direkte rommerriket, og ikke Bibelens Guds ønsker. Gud kalte ikke Abraham til å gå i Babylons fotspor, heller ikke kalte han disiplene til å gå i Romerrikets fotspor. Gud hadde et annet kall og en annen plan, og Hans synspunkt og vilje kommer klart til uttrykk gjennom Hans kommunikasjon med Israel og Jesu kommunikasjon med disiplene.

Det andre vesentlige Jesus legger frem, er at man er ikke utvalgt av Gud på tross av det man gjør. Det er ikke gitt mennesker å diktere Gud. I Sin samtale med de skriftlærde kommer dette klart til syne. De hevdet seg retten til å dømme og tale på Guds vegne fordi deres forfedre en gang var utvalgt, og fordi de var i dens arverekke. Jesus slo ned på dette argumentet fullstendig: «Jeg vet dere er av Abrahams ætt, men dere søker å drepe Meg, fordi Mitt ord ikke har rom hos dere. ..De svarte med å si til Ham: «Abraham er vår far.» Jesus sa til dem: «Hvis dere var Abrahams barn, ville dere gjort Abrahams gjerninger...» (Joh.8,8,39)

Døperen Johannes som skulle berede veien for Jesus sa det samme: «Og tro ikke dere kan si med dere selv: «Vi har Abraham til far.» For jeg sier dere at Gud er i stand til å oppreise barn for abraham av disse steinene.» (Matt.3,9)

Arverekke, eller påstand om Guds støtte, betyr ingenting. Det som betyr noe i Bibelsk forstand er om man gjør Guds vilje eller ikke.

Det var på dette man skulle fortsatt gjenkjenne Guds sanne arbeidere mot de falske. I Babylon er det funnet lover som har mange likhetstrekk med lovene Israel fikk. I Skøyen-sammlingen er det funnet inskripsjoner hvilket viser mange bud identiske med de ti bud. Babylon var alt annet en et lovløst samfunn, og de hadde mange lover for ivareta de fattige og foreldreløse. Fra Hammurapis «law-code»: «Så den sterke ikke undertrykker den svake, for å bringe rettferdighet til de foreldreløse og enken, har jeg risset inn mine dyrebare ord på min gravstein og plassert det i Babylon foran min billedstøtte kalt 'Rettferdighetens konge» (Babylon, Joan Oates p.75)

Problemet var ikke at de ikke hadde lover, men at de forkastet Gud lov. At de valgte selv ut det de ville holde og kastet vekk det de ikke likte. At de dikterte for folket hva som var Guds vilje, når Gud selv hadde en vilje. At de løy på Gud, og presenterte løgner til folket.

I likhet har den katolske kirke oppfordret til mange gode gjerninger og har beholdt

mange av Bibelens Guds standarder. Men som Babylon, er dette blandet med menneskebud og feilaktige teorier. De har gjort flere endringer og har forkastet flere av Guds bud, og isteden lagt til hundrevis av lover og regler Gud ikke har innsatt og hvilket i mange tilfeller står i opposisjon til Guds bud. Den katolske kirke har hevdet at mange av de lovene Gud hadde satt, for eksempel helselovene, ikke lenger er gyldig fordi Gud ikke ville legge disse byrdene på folk. Samtidig har de laget mange lover og regler selv som er en ti ganger større byrde enn det Guds påbud var.

Den katolske kirke har gått sterkt ut imot jødene og hevdet de mistet retten som Guds utvalgte folk fordi de feilet å gjenkjenne Jesus som Messias, men når de selv har frafalt på alle tenkelige måter hevder de at deres utvelgelse står fast uansett hva de gjør.

Den hedenske tradisjon, som pavene fortsatte med sin styremåte, er lik det Paulus advarte ville skje blant de frafalne: «La ingen forføre dere på noen måte! For den dagen kommer ikke uten at frafallet er kommet og syndens menneske åpenbart, fortapelsens sønn. Han er den som står imot og opphøyer seg over alt det som kalles Gud eller som blir tilbedt, slik at han sitter som Gud i Guds tempel og viser seg selv frem som om han er Gud.» (2.Tess.2,4)

Vi vet at Paulus ikke snakker om de romerske keiserne, for de var allerede virksom da han skrev dette. Han snakket til de kristne, fortalte om det kristne frafall og så om et bedragerisk overhode som vil prøve å styre menigheten.

Pavene tar imot hyllest og tilbedelse på lik linje med keiserne og kongene før dem. Herodes tok også imot en slik hyllest, hvilket Gud viste misbehag øyeblikkelig. «På en fastsatt dag satte så Herodes seg på sin trone, kledd i kongelig skrud, og holdt en tale for dem. Og folket ropte hele tiden: «Dette er en guds røst og ikke et menneskes!» (Ap.gj.12,21-22)

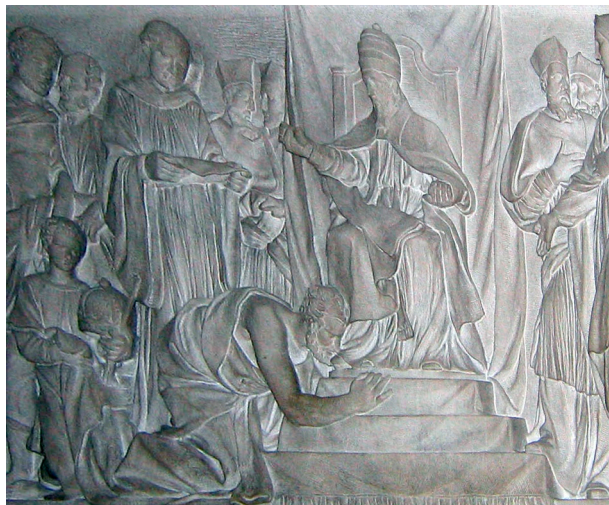
Når Israels barn ba om en konge sa Gud at de ba om det istedenfor at han skulle være konge. Gud ville selv være konge for Sitt folk fra sin trone i himmelen, og ikke ha en kongelig mellommann slik hedningene hadde. Nettopp en forkastelse av dette Guds prinsipp er innsettelsen av en «Far» i den kristne kirke. Et frafall. Et menneske som hevder å være Guds stemme, men som samtidig forkaster Guds ord eller blander rent og urent, er en kopi av Babylonias religion.

Øverst: Stor ærefrykt blir vist en statue som blir påstått å være av Peter. Peter selv nektet å bli behandlet med spesiell ære da han levde. Øverst til høyre: Det var ikke uvanlig at folket måtte bøye kne for de romerske lederne. Her fra en romersk mynt. Nederst: Fra St.Peters kirken. En mann kneler ned foran paven.

“Da Peter kom inn, møtte Cornelius ham og falt ned for føttene hans og tilbad. Men Peter reiste ham opp og sa: “Stå opp! Jeg er selv bare menneske.” (Apg.10,25)

Selv ikke engler får lov å ta imot en slik hyllest:
 “Og jeg, Johannes, så og hørte alt dette. Og da jeg hørte og så, falt jeg ned for å tilbe foran føttene på engelen som viste meg alt dette. Da sa han til meg: “Se til at du ikke gjør det! For jeg er en medtjener sammen med deg og dine brødre profetene og dem som tar vare på ordene i denne boken. Gud skal du tilbe.”
 Åp.22,8-9)

De romerske keiserne forlangte at folk skulle bøye kne for dem: "Det var under Diocletianus" verdighet å la seg godkjenne i senatet; han skrev derimot at senatorene som alle andre kastet seg i støvet for ham som for en guddom. Han tronte i palasset som en gud i sitt tempel, og når han en sjelden gang viste seg offentlig, var det en gud som åpenbarte seg." (211)

Til venstre og høyre: Fra Babylon. Personer kneler ned for herskeren. Jesus sa: "Hedningenes konger hersker over dem, og de som utøver myndighet over dem, kalles velgjørere. Men slik er det ikke blant dere. Tvert imot, de som er størst blant dere, han skal være den yngste, og den som leder skal være den som tjener." (Luk.22,25-26)

Kampen mellom Paktens ark og dyrets merke

TDet samme gjør Paven og den katolske kirke.

Alle bildene er hentet fra Den katolske kirke. De følger i Babylon og Roms spor og tar imot tilbedelse. De har kanskje glemt å lese det engelen sa til Johannes? "Gud skal du tilbe!"

"Den som taler ut fra seg selv, vil selv ta æren. Men den som vil gi æren til Ham som har sendt Ham, han er sannferdig og i Ham er det ingen urettferdighet." (Joh.7,18)

Overalt i Den katolske kirke kan det ses statuer og bilder satt opp for å ære tidligere paver. Denne statuen av Pave Johannes Paul II ble satt opp mens han enda levde. I St.Peters kirken i Vatikanet er kirken fylt opp av så mange statuer av mennesker at det er minimal plass til det som er av Gud.

Øverst: Fra Babylon. En høytstående blir bært i bærestol. Til høyre: Pave (eller biskop) i en litt mer moderne vogn og blir æret av folket.
Nederst: Pavestatuer dekorer kirkene.

Og dere skal ikke kalle noen på jorden deres far for en er deres far, han som er i himmelen.” Matt.23,9)

Da Jesus uttalte disse ordene var jødene under Romerriket og keiserne i Rom. Keisere som kalte seg nettopp far for folket. Et tittel Pavekirken har arvet og som blir brukt om paven den dag i dag. På bildet nedenfor ses noen katolske piker som er kledd for å hedre paven. “Papa” (Far) er katolikkens kjælenavn på Paven. Ifølge Jesus selv, som Paven hevder å være representant av, er dette ran mot Gud.

Den samme Jesus sa også: “Men den som forfører en av disse små som tror på mig, for ham var det bedre at det var hengt en kvernsten om hans hals og han var nedsenket i havets dyp.” (Matt.18,6)

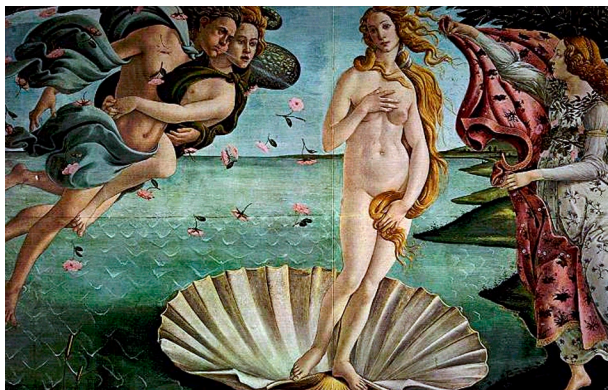

Øverst: Konstantin gjorde Konstantinopel til hovedstad etter at han hadde erklært seg som kristen. Arkeologiske funn viser imidlertid at han ikke helt hadde gitt opp de romerske gudene. Øverst: Slangesøyle og egyptisk obeliks ble satt opp som pynt ved hippodromen. Til venstre: Medusa ble

brukt som en beskyttende gudinne og plassert i en cisterne av den "kristne" keiseren Justinian.

Til venstre: I sommerpalasset brukt av både Konstantin og Justinian er kjente romerske gudemotiv plassert. Her ses den romerske guden Dionysis og Pan.

Øverst: Den greske og romerske gudinnen Afrodite var kjærlighetens og de vakres gud. Hun ble hevdet å være av guddommelig sæd og født ut av ett skjell. Skjellet ble brukt som dekor på templer og andre steder som ett symbol på denne gudinnen.

Ned til venstre: Statuen er funnet i den gamle greske byen Efesos og forestiller Afrodite. Til høyre: Afrodite var også den gudinnen som ble fremstilt med en sønn. Det lille barnet ble kalt Eros.

Øverst til høyre: Fra den katolske kirke. En kvinne-skikkelse med skjellet bak hodet.

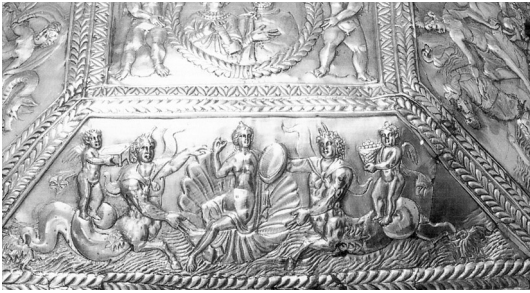
Nederst til høyre: Skjellet er dekorert på toppen av søylene på dette katolske alteret.

Til Venstre: Maria, som bære tradisjonene til de hedenske gudinnene, tegnes ofte med ett skjell bak hodet.

Nedenfor: Guden Poseidon ble fremstil med hodet i ett skjell. I dag brukes skjellet også over hodene på statuer av pavene.

Denne lille kisten er fra kristen tid og har en kristen inskripsjon. I dag bærer den vitnesbyrd om sammenblandingen av kristendom og hedenske skikker. I tillegg til å ha både et kristent kors og en kristen inskripsjon har den avbildet Afrodite i skjellet.

Denne statuen skal forestille Jesus og finnes i en katolsk kirke i Roma. Her fremhever og holder Jesus - statuen det religiøse symboler på gudinnen..

Paven ærer skjellet og gudinnen- Skjellet er på kledningen.

Det er vanskelig å se forskjell. Til venstre er fra taket i Vatikanet. Til høyre er fra en gammel romersk bygning.

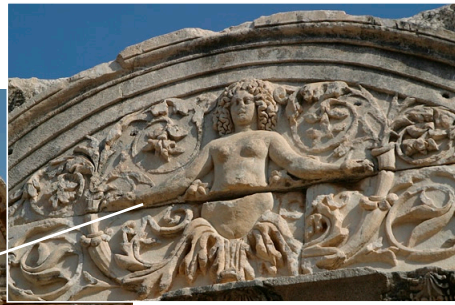
Til Venstre: Også i hedenske religioner i andre land var skjellet et religiøst symbol. Her er skjellet plassert bak hodet og et påfunnet gudommelig vesen. fra et Indisk tempel.

Øverst til høyre: Fra En pave-sarkofag. Skjellet er avbildet bak pavens hode.

Nederst til venstre: Fra en gammel romersk sarkofag. skjellet er avbildet bak keiseren eller stormannens hode.

Medusa var en gresk/romersk kvinneskikkelse, og det var skrevet flere myter om henne. Den ene myten sier Medusa var u dødelig og at hun kunne gjøre den som så på henne til sten. Medusa bildene ble plassert på viktige bygninger for å holde stedene vekke fra ulykke. En annen myte forteller at Medusas elsker hogget hodet av henne etter hennes død og tok hodet med i krig.

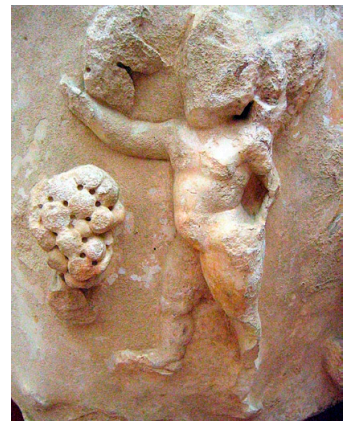
Øverst: Medusa vokter inngangen til en viktig bygning i gamle Efesos. Til venstre: En innbygger i Efesos har Medusas hode på klesdrakten sin.

Til høyre: Kolonnen med Medusa sitt hode er fra keiser Justinians cisterne. Justinian hevdet å være kristen, og var den samme keiseren som ga ett dekree om at Rom skulle være det kristne hovedsetet, og biskopen i Rom

(paven) den kristne leder. Slik fikk paven sin makt som universiell leder.

Til venstre: Medusa dekorer taket i Vatikanet. På vær side av Medusa er Eros, sønn av gudinnen Afrodite. På alle Medusa avbildninger har hun "krøllete hår", som ifølge mytologien er slanger.

Til venstre: Guttebarn- engel funnet i Babylon, fra Pergamon Museum. Øverst, til høyre: Eros var en kjær skikkelse i den greske og romerske mytologi. Her fra Efesos.

Til høyre og venstre: Efesos var regnet som gudinnen Afrodites sønn, og var ofte avbildet sammen med henne.

Til venstre:
To guttebarn-engler identisk med Eros holder et klede med Jesu hode. Fra St.Peters kirken. Til høyre: Eros har fått en ny kvinne-skikkelse å omsværme.

Til høyre: Fra den katolske kirken i Polen. Eros kroner "Jomfru Maria".
Til venstre: Eros holder korset, fra en romersk katolsk kirke.

Den gresk mytologiske figuren fortsatte å bli en kjær figur under pavevel-det.

Eros holder opp pave-emblemet.

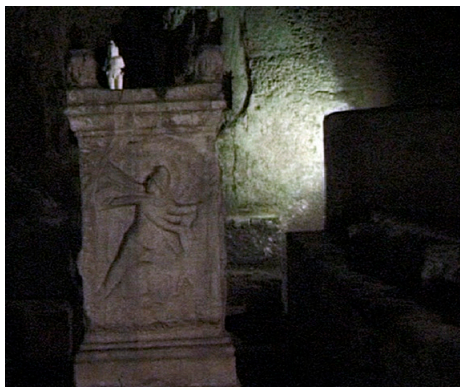
Til høyre: Gutteengelen under pavekronen..

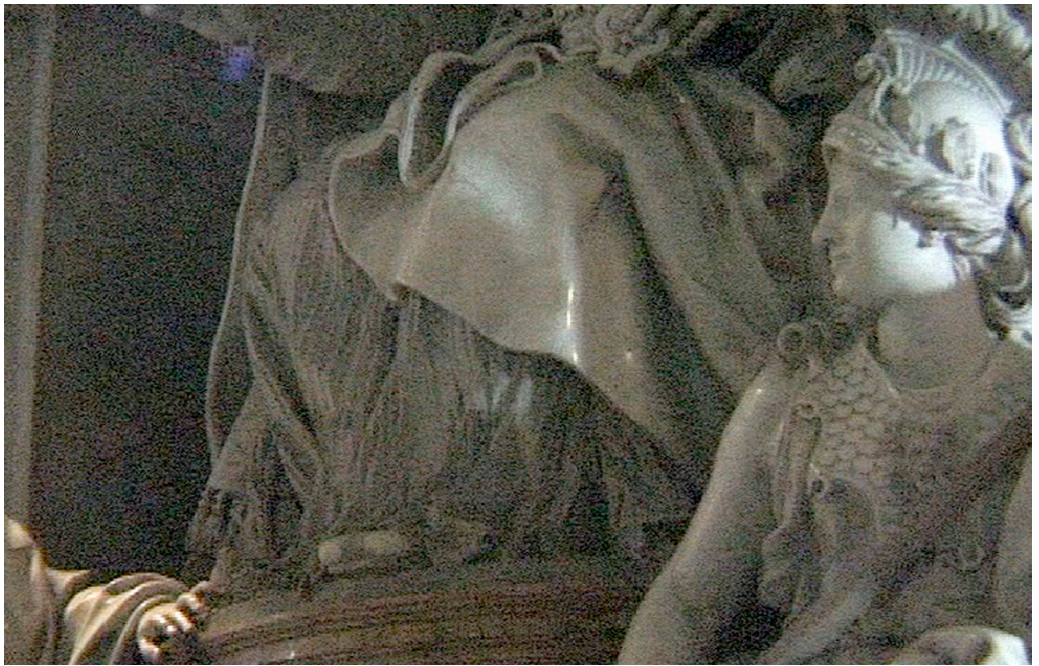
Denne kristne skålen (nat-tversskål?) har tegninger av Eros. I tillegg viser det de fløytespillende "Satyrs", med geiteben. I Gresk mytologi var dette demoniske natur ånder. Det kristne korset ses på toppen. Skålen viser hvordan rom tidlig ble et centra for blandingen av romersk mytologi og kristendom.

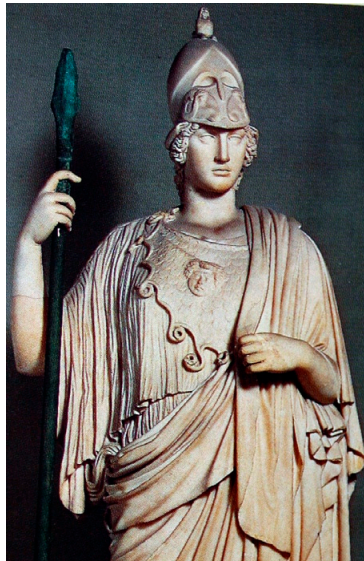
Lenge så det ut til at tilbedelsen av Mithra skulle bli kristendommens største konkurent. Øverst ses ett Mithra relief, hvor Mithra er i ett velkjent positur. På hver side, som alltid, hadde Mithra måneguden og solguden. Til høyre ses et tidlig kristent relif, med den nøyaktige samme bildet av måne- og solguden. Denne gang med Jesus i midten. Halveis omvendelse?

Til høyre: Mithra statue og Mithra alter fra et gammelt Mithra tempel. (Fra Roma) Det ble bygget en katolsk kirke over Mithra tempelet, men disse religiøse symbolene fra Mithra tempelet under ble aldri fjernet. Kirken over er i bruk i dag.

Fremfor pavenes føtter (statue av en pave, bilde fra St.Peters kirken Vatikanet) står en kvinnestatuette med mange fellestrekk som den greske gudinnen Athena. Hjelmen, og det flådde slangeskinnet hvor også en mytologisk ansiktsfigur (Medusa) stikker opp av. Athena, sammen med gudinnen Artemis, var jomfru-gudinner.

Bildet helt til høyre viser Athena, i sin gudinne klesdrakt, hjelm og slangeskinn med Medusa-hodet. (Fra Athen) Bildet nærmest viser slangeskinnet fra en annen statue av Athena. (Fra Istanbul museum)

Til venstre: En satyr. (gresk/romersk demon ånd) Disse åndene er ofte tegnet med store ører. Til venstre: Denne figuren er funnet i Babylon (assyrisk), men

lignende fantes også i Egypt under navnet Bes. Spesielt kjennetegn: tungen ut av munnen og skjegget. I hedenskapet var han en gudom som ble brukt for å avverge onde ånder.

Til venstre: Denne lysestaken finnes blant Vatikanets hellige relikvier. Øverst ses den romersk/greske naturdemonen, med tungen ut. Rett under den mytologiske figuren ses et paveblem (pavekronen og nøklene)

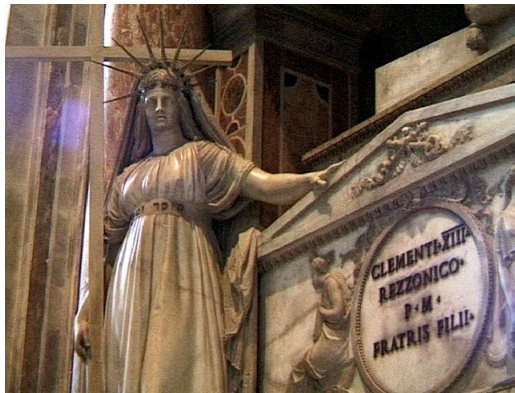
Blant Babylonere, egyptere, grekere og romere var det vanlig for keiseren å kle seg i gudenes klær. Dette for å vise hvilken gud de hedret i en gitt situasjon. På bildet ses halvguden Herkules i sitt spesielle antrekk. Løvens hode lå som en lue på hans hode og labbene på løveskinnet bunnet frem på kroppen.

Til høyre: Alexander Den Store kledd ut som Herkules. (Med den spesielle løvedrakten). Alexander den store og andre romerske keisere kledde seg også i andre guders klær. Feks. statuer av Augustus kledd som jupiter.

Vatikanet har ikke gått klipp av å gi sin tribut til Herkules. Her i forgrunnen (fremfor statuen av paven) kan ses en kvinne i Herkules sin drakt. Med løve-hodet som lue og labbene knyttet frempå.

Denne kvinnen skikkelsen som også er å finne i St.Peters kirken i Vatikanet fremfor en pave, holder korset og har solguden (lysets gud) Helios sin strålepyrd.

Guden Helios kjører sine fire hester. Her med den spesielle stråle-glorien han er kjennetegnet med. Fra Troya.

Til høyre: Denne statuen er fra en romersk stridsvogn rundt 500 f.Kr. Og viser enten guden Helios (Sol) eller gudinnen Victoria.

Øverst: Nike.
Midterst til venstre: Fra Efesos. gudinnen Nike også kjent som Victoria, var et kjent stort symbol i mange romerske byer. Her er hun avbildet, med et bryst synlig mens det andre er tildekket. Hun har vinger og en halvt avslørende klesdrakt. Håret er også spesielt formet.

Nedenfor: Fra Vatikanet. To "engler" i Victoria kopi på hver side av en tidligere pave. Den ene holder opp emblemet. Legg merke til at det ene brystet er blottet og at klesdrakten, vinger og hårfrisyre er identisk med gudinnen.

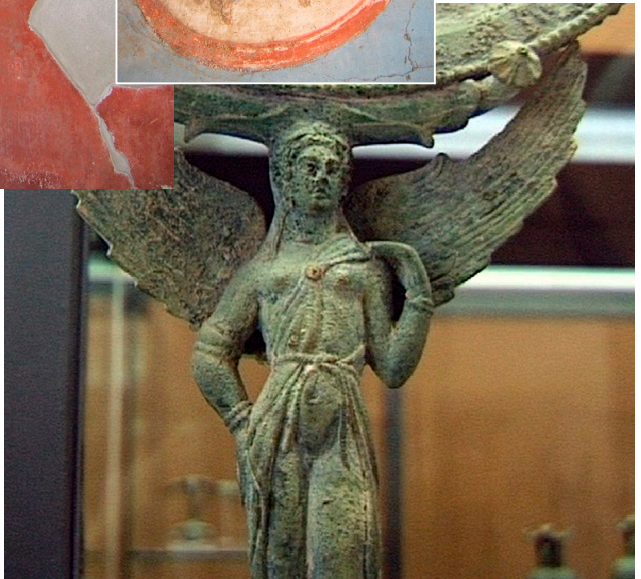
Til venstre: Engle figurer ble brukt i Babylonia og som religiøse symboler før og etter.

Det er riktignok skrevet at engler ble brukt som dekorasjon i helligdommen hos Israellittene.

Det er imidlertid viktig å merke seg at bibelen vanligvis beskriver engler som hannkjønn. Dette betyr ikke at det ikke finnes kvinnelige engler, men det viser at Gud har valgt å i så tilfelle ikke medele oss om det. Kvinnelige englefigurer har ikke fundament i Bibelen, men var populært brukt i de hedenske religionene. Dette trolig også fordi flere av de mytologiske gudinnene var englefigurer. Som Kephalos og Viktoria.

I de hedenske religionene var ofte englefigurene enten kvinner eller unge gutter (guttebarn). Til venstre: Engler var et favoritt dekor i den hedenske romerske byen Pompeii som ble ødlagt ved et vulkanutbrudd

Nedfor: Forskjellige kvinnelige engler-skikkelser. Det til høyre er fra Roma f.Kr.

Til venstre: Gresk vase med unggutt-engel. Til høyre: Unggutt-engel fra en romersk sarkofag. (hedensk-romersk)

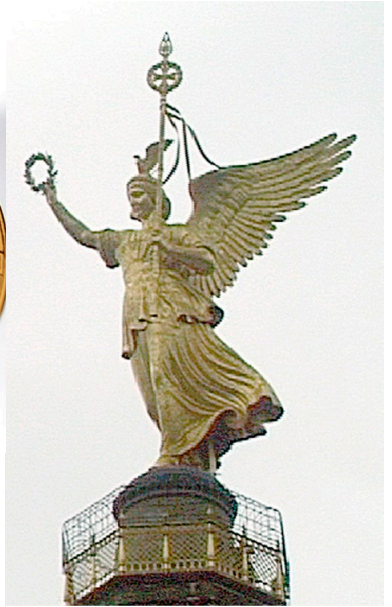
Venstre og høyere: unggutt-enger på vedt teppe i Vatikanet og som statue i en katolsk kirke i Roma.

Til Venstre: Kvinnelig engel sammen med Jesus. Til høyre: Kvinne-enger omringer Maria og Jesus barnet. Nederst til venstre: Kvinne-englene under eukaristen. (Katolskt) Nederst til høyre: Kvinne engler ble brukt i gamle rom som dekor. Her holder de opp bysten av en keiser eller statsmann.

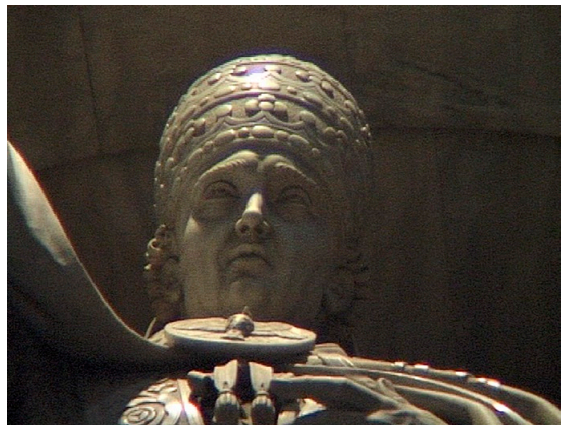

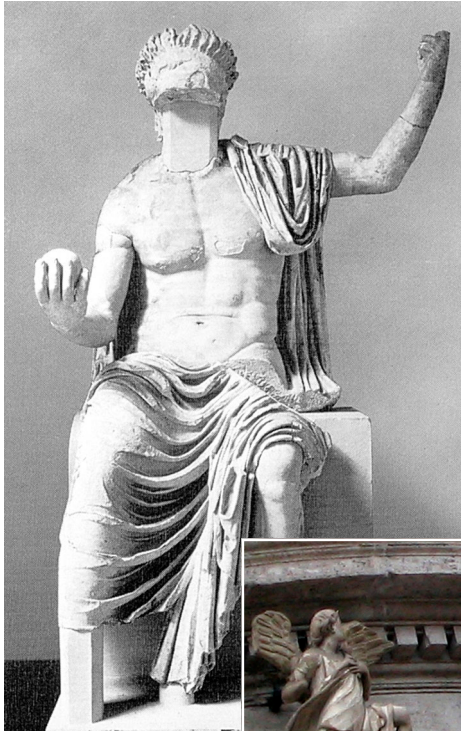
Duen var et spesielt symbol på flere av de hedenske gudinnene. Her på Athena (I hånden og på hatten) , Victoria (på hodet) og Jomfru Maria.

Paven bærer duen på brystet. Selvom Bibelen beskriver at Den hellige ånd kom som en due ned over Jesus, er Den hellige ånd ikke beskrevet lignende ved noens menneskers åndsdaåp..

Kampen mellom Paktens ark og dyrets merke

Til venstre: Tradisjonen med å holde en globe går langt bak i tid. Her er en statue av selveste keiser Augustus utkledd som Jupiter (Zeus). Det er Jupiters sin globe han holder (og en stav som ikke kan ses lenger) og som kjennetegner at Augustus ærer Jupiter.

Right: Mary and the child Christ holding the globe together (from Rome).

Nederst til venstre: Jupiters globe har fått ny eier eller er Jesus kledd ut som den romerske guden? Jesus statue holder her globen. (Fra Paris) Til høyre: Maria og Jesusbarnet holder globen sammen. (Fra Roma)

Konfrontasjon

Til venstre: Gammel gresk fra Pergamon.

Nederst: Samme kvinne og samme symboler nå i St.Peters kirken i Vatikanet.

Da Gud utvalgte Israel skulle de ikke lage bilder av sin Gud. Mens alle avgudsreligionene plagierte hverandres skikker skulle Israel være ren for slike symboler. I dag er det ikke stor forskjell på hedenske religioner og kristendommen. Til venstre: Buddha figur fra Brit-tich Museum. Han holder den lille globen. Den andre hånden har de to pekefigrene opp sammen med tommelen. Til høyre: Fra den katolske kirke i Polen. Jesusbarnet holder globen i den ene hånden og holder opp det samme finger symbolet.

Til venstre: Samme Jesu -statue med nærbilde av fingersymbolet.

Til høyre: Både kransen og fingersymbol-ene er kjent innen østens religioner. (Brittich Museum)

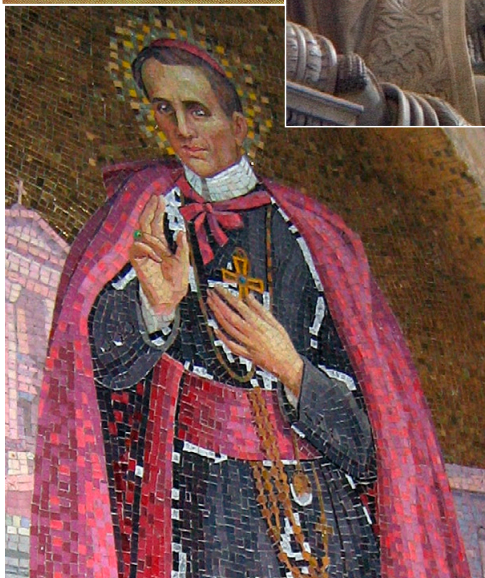

“Sebazios hånd”. Bronze statue-hånden har tommelen og de to pekefigurene opp. (De to figurerne som er bøyd har en buste av Merkurs over, slange ligger ved tommelen). Dette fingersymbolet tilhørte den guden Sabazios, en kult som fikk medvind under det Romerske rike. Sabazios ble knyttet til både Zeus og Dionysos (mytologiske guder), og det ble hevdet at guden hadde sitt utspring fra en eller begge av disse gudene. Dette spesielle fingersymbolet har, som her ses, tilknytning til avgudskulter før kristendommen. (Fra Louvre Museum, også kilden) Ingen steder i Bibelen er et slikt symbol beskrevet eller brukt.

Helt til venstre: Fra London Museum. En hånd fra en Apollo statue. (Romersk gud)

Dette er en av mange symboler som er tatt inn i katekolsismen. Biskopen og paven på bildene til venstre bruker samme symbol. (Fra Roma) Jesus bildet til venstre er i dag i Britisch Museum.

Til venstre: Statue av Peter med nøkler. (Fra den katolske kirke) Til høyre: den romerske guden Pluto (guden for helvete). Nøkke symbolet er også sett hos andre religioner. Nedenfor til venstre: De kaller det Peters nøkler, men den tid da dette symbolet ble adoptert som kristent var det allerede ett symbol i Rom.

Alle pavenes hevder å ha arvet Peters nøkler og dette er deres "bevis" for at de har rett til å gjøre bestemmelser utenom Guds bud og å være Guds representant på jorden.

Alt grunnes av dette skriftstedet: "Og Jeg sier til deg at

du er Peter, og på denne klippen vil jeg bygge Min menighet..."

Ordet Peter betyr stein, men ordet for klippe er stener. Bibelen forkynner at Jesus er klippen. Når Jesus sier: "på denne klippen.." snakker han om det trosspunktet Peter nettopp hadde uttalt: "Du er Kristus Guds levende Sønn". Og det var på denne "klippen", denne sannheten Kristus ville bygge sin menighet. Ingen steder er Peter kalt klippen, den eneste med denne tittelen er Kristus. (Jes.44,8; 1.Pet.2,4-6; 1.Kor.3,11; Salm.18,32; Sal.62,1-3; Jes.26,4; 1.Kor.10,4; Matt.16,13-20) Det var sannheten om at Jesus var Messias som var nøklene gitt til menigheten og som skulle gi dem tilgang til himmelens rike. Kristus var "klippen" som brast for å gi mennesker tilgivelse. Men nøklene over liv og død er aldri gitt noe dødelig menneske.. De har Kristus selv. I Åpenbaringsboken sier Jesus: "Jeg har nøklene til Dødsriket og til døden" (Åp.1,18)

HEDENSKAP I EN KRISTEN FORKLEDNING *DEL 1*

Soltilbedelse

Da de kristne begynte å vokse i antall i det første århundre etter Kristus, opplevde de også i Roma stor forfølgelse. Restene etter det berømte Colosseum ligger fortsatt som et vitne om de grusomheter som en gang fant sted. De kristne som endte sine liv med å bli revet i hjel av løver som underholdning på Colosseums arena, blir antatt å utgjøre rundt 80 000!

Den religionen som var mest vanlig hos romerne på den tiden, var som nevnt soltilbedelse.

I det okkulte er solen et symbol på Lucifer eller Satan. Det er derfor neppe en tilfeldighet at soltilbedelse har vært så utbredt. I Egypt var det solguden Ra; i Sentral-Amerika finner vi solguden Quetzalcoatl; den Persiske solgudens sønn het Mithra; i Babylon hadde de solguden Shamash; Apollo var den greske solguden. Dette er bare noen av de

mange navn solguden hadde.

La oss gå enda lenger tilbake i tid. Gud advarte israelittene mot soltilbedelse: “Når du løfter blikket mot himmelen og ser solen...da ta deg i vare så du ikke blir drevet til å tilbe dem eller tjene dem.” (5.Mos.4,19) Likevel var det nettopp dette israelittene fant seg selv i å gjøre ikke lenge etter. Israelittene adopterte avgudsdyrkelsen som foregikk rundt dem, og de tilbad “Baal, solen, månen, stjernebildene og hele himmelens hærskere.” (2.Kong.23,5)

Tross advarselen henga de seg likevel til soltilbedelsen. I Esekiel 8 leser vi: “Så sa Han til meg: “Menneskesønn, ser du hva de gjør, de store styggedommene som Israels hus gjør her, som får Meg til å dra langt bort fra Min helligdom? Snu deg igjen, så skal du få se flere store styggedommer.” Så førte Han meg til døren til forgården. Da jeg så, se, da var det et hull i muren. Da sa Han til meg: Menneskesønn, bryt igjennom muren. Da jeg brøt igjennom muren, se, da var det en dør der. Så sa Han til meg: “Gå inn og se de onde styggedommene de gjør der.” Så gikk jeg inn og så, og se, alle slags kryp, avskyelige dyr og alle avgudene til Israels hus var inngravert overalt rundt på veggene. Foran dem stod sytti menn av de eldste for Israels hus. Midt iblant dem stod Ja’asanja, Sjafans sønn. Hver av dem hadde et røkelseskar i hånden, og en duft steg opp av skyen med røkelse. Så sa Han til meg: “Menneskesønn, har du sett hva de eldste for Israels hus gjør i mørket, hver av dem i rommene til sitt gudebilde? For de sier: “Herren ser oss ikke, Herren har forlatt landet.” Han sa til meg: “Snu deg igjen, så vil du se flere store styggedommer som de gjør.” Så førte Han meg til døren i porten til Herrens hus, den porten som vender mot nord. Se, der satt det noen kvinner som gråt over Tammus. Så sa Han til meg: “Har du sett dette, menneskesønn? Snu deg igjen, så vil du se flere store styggedommer enn disse.” Så førte Han meg inn i den innerste forgården i Herrens hus. Se, ved døren til Herrens tempel, mellom forhallen og alteret, var det omkring tjudefem menn som vendte ryggen mot Herrens tempel. De vendte ansiktet mot øst, og de tilbad solen mot øst.” De vendte ryggen til Det Aller Helligste, hvor Guds lov var, for å tilbe solguden som loven forbød.

Soltilbedelsens opprinnelse

Soltilbedelsen begynte i det gamle Babylon. Og det var denne religionen som ble spredt til alle verdens fire vinder. I det gamle Babylon ble solen, månen og stjernene tilbedt. Babylonerne trodde stjernene var døde mennesker som var blitt guder. Sentrum i deres trosritualer var blant annet zodiaken. En del av den babylonske tro gikk ut på at slangens makt var i solen. Solen ble dermed også et symbol på slangen eller Satan. Solens tall var 666 i tilbedelsen.

Soltilbedelsens spredning

I 1.Mos.11 kan vi lese at Gud forvirret folket ved Babels tårn, og menneskene fikk forskjellige språk. Da menneskene ble spredt rundt om i verden, tok de med seg denne solkulten. I og med at språkene var blitt endret, fikk solguden, himmeldronningen og gudene i zodiaken nye navn, alt etter hvilket språk som ble brukt. Derfor kan vi i dag finne ritualer og religioner i hele verden som alle har sterke likhetstrekk med soldyrkelsen i gamle Babylon. Helt fra indianerne i Sør-amerika til Midt-Østen og til Asia. Blant disse er den egyptiske religionen, som har så mange likhetstrekk at den kan kalles en direkte kopi. (Videre kopierte grekerne egypterne, og romerne kopierte de greske gudene. Sistnevnte beskrives mer detaljert av den greske historiker Herodot.)

“I 133 f.Kr ble den babylonske soldyrkelsen innviet i Rom av Attalus III. Der ble symbolene og seremoniene innlemmet i Cæcars kult og senere i romersk katolisisme.” (The Great Controversy, Jim Arrobito (new illustrated))

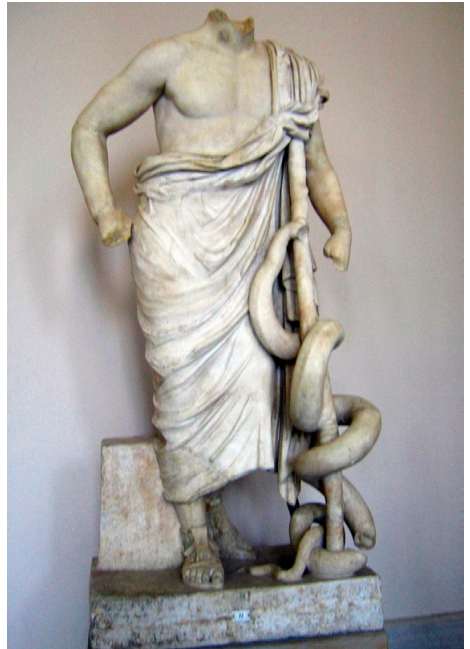

Gresk/Egyptisk statue av gudinnen Isis, med slangen på kronen og på hodet og i hånden.

Fra Babylon: Solguden sitter på tronen med herskersymbolene i hånden. Kong Hammurapi (ca. 1792-1750) av Babylon står fremfor solguden og viser ham ære. Hentet fra Hammurapis stats-lov. Solguden Shamash, ble kalt rettferdighetens gud. (Utstilt på Louvre musum, Paris)

Pergamon (som ble kalt stedet for satans trone) var et berømt sted under romerriket og sentra for tilbedelse av "lege-guden" Hans symbol var en slange på en stang. Han hadde med andre ord "livsgiveren" ved sin side. Symbolet hans er til den dag i dag ennå brukt av blant annet apoteker og medisinske institutter..

Fra Egypt: Solstrålene ender i en hånd som deler ut Ankh, det egyptiske tegnet for evig liv.

Slangen i treet, fra Efesos. Også her symboliserte slangen liv.

Sør-Amerika: Astecerene lagde denne illustrasjonen av slangen i treet. Slangen omslynger også 'jorden' med dens fire hjørner.

Blant indianerene var solguden kledd i ørnefjer og kom ut av slangens hode. Også i denne religionen var solguden livgiveren. Fra Louvre, Paris.

Satan, forkledd som slangen, lofte Eva evig liv hvis hun lød hans råd. Symbolet med en slange som omslynger et dødt menneske var ordet for evigheten i det gamle egypt. (Fra Britich Museum)

Til høyre: De to slangene som biter seg selv i halen, symboliserer evigheten. (Louvre, Paris)

Egyptisk hyroglyf, som viser vanlig hodeplag for fyrster og faraoer. Slangen som et bond rundt hode, med slangehodet som strekker seg ut ved pannen. Her også ved øret.

Den Hittitiske guden Teshup (Baal i Midt-østen) bærer hodeklede hvor slangens hode går fra toppen av hatten ned til 'pannen'. Slangen har en glorie bak hodet. Dette var et symbol på slangens makt, og i egypt bar faraoene også dette symbolet. Statuen er i dag i Gazi Antep museum i Tyrkia.
Konfrontasjon

Soltilbedelse i den kristne kirke

Fra de kristne led martyrdøden til det hedenske Rom ble kristent, skjedde det en del forandringer. “Forfølgelsene stanset, og isteden opplevde de kristne en fredelig tid med materiell fremgang og høy status. Avgudsdyrkere godtok en del av den kristne tro, mens de forkastet andre viktige lærepunkter. De ga uttrykk for at de trodde på Jesus som Guds Sønn og at Han døde og oppstod. Men de hadde ingen syndserkjennelse, og følte ikke trang til å angre og vende om. De gjorde enkelte innrømmelser, og foreslo at de kristne skulle gjøre det samme, slik at de kunne stå sammen i troen på Kristus. Nå var menigheten i stor fare. Fengsel, tortur, bål og sverd var likevel å foretrekke framfor dette. Noen av de kristne var ubøyelige, og ville ikke gå med på noe kompromiss. Andre var stemt for å fire litt på visse punkter for å imøtegå dem som hadde tatt imot en del av den kristne troslære. De hevdet at dette kanskje ville bidra til å vinne dem helt og fullt. Dette var en vond tid for de trofaste kristne. Under kristendommens kappe var Satan i ferd med å snike seg inn i menigheten for å ødelegge de kristnes tro og føre dem bort fra sannheten. Til sist gikk majoriteten av de kristne med på å senke kravene, og det kom i stand forlik mellom kristendom og hedenskap. Selv om avgudsdyrkerne angivelig var blitt kristne og hadde sluttet seg til menigheten, fortsatte de med avgudsdyrkelsen. De erstattet bare avgudsbildene med bilder av Jesus, og endog Maria og helgener. Avguds-tilbedelsens farlige surdeig var nå kommet inn i menigheten der den fortsatte sitt ødeleggelsesverk. Falsk lære, overtro og avgudsseremonier ble blandet inn i kirkens tro og gudstjeneste. Da Kristi etterfølgere sluttet seg sammen med avgudsdyrkelse, ble kristendommen fordervet, og menigheten mistet sin renhet og kraft.” (E.G.White, Mot Historiens Klimaks, s.26-27)

Søndagen

Den persiske sol-guden Mithra representerte en av de mest innflytelsesrike til-bedelsesformene av en solgud, som ble adoptert av romerne. Mithra var imidlertid ikke solguden selv hos romerne, men var lysbæreren, eller solens mellommann. Spredningen av Mithra-kulten skjedde før kristendommen ble spredt til Roma. Ukens første dag, søndag, var viet til Mithra, og dagen fikk tittelen “Herrens dag” eller “Solens dag” etter ham. På grunn av dette, var søndagen anerkjent som solens dag, og var av spesiell betydning for soltilbederne. Da keiser Konstantin så at gapet mellom de kristne på den ene siden og soltilbederne på den andre gjorde landet svakt, konverterte han til kristendommen, men samtidig beholdt han sin gamle religion. Slik kunne han fremstå som en leder for de kristne så vel som for hedningene.

“I begynnelsen av det fjerde århundre iverksatte keiser Konstantin en lov som gjorde søndagen til offentlig festdag i hele riket. Hedningene hadde ærefrykt for solens dag, og de kristne respekterte den. Keiseren hadde satt seg som mål å forene de motstridene interesser mellom hedenskapet og kristendommen. Kirkens biskoper tilskyndet ham til dette. I sin ærgjerrighet og maktbrynde innså de at dersom både kristne og hedninger holdt den samme dagen, ville det bli lettere for hedningene å ta imot kristendommen, og kirkens makt og anseelse ville bli

Today, it is the popes that carry the name Pontifex Maximus. This was the name within sun worship for the head, or the sun god's representative on earth. This Roman coin, is only about 35 years old, and originates from Pope John XXIII. The title "Pontifex Maximus" is on the top right hand side of the coin.

styrket. Mange oppriktige kristne begynte litt etter hvert å tillegge søndagen en viss grad av hellighet, mens de fremdeles betraktet den bibelske Sabbat som Herrens dag, og holdt den i samsvar med det fjerde bud. Men erkebedrageren hadde ennå ikke fullført sitt verk. Han var fast bestemt på å samle kristenheten under sin fane og utøve sin makt gjennom sin representant, den stolte paven som gav seg ut for å være Kristi stedfortreder. Ved hjelp av halvt omvendte hedninger, ærgjerrige prelater og verdsligsinnede geistlige gjennomførte han sin plan. Fra tid til annen ble det holdt store kirkemøter der fremtredende geistlige fra hele verden var med. I nesten hvert eneste konsil ble Sabbaten som Gud hadde innstiftet, redusert litt, mens søndagen ble opphøyet tilsvarende. Slik ble den hedenske festdagen til sist hedret som en guddommelig ordning, mens den bibelske Sabbat ble erklært for å være en levning fra jødedommen, og de som holdt den, ble satt under tiltale.” (E.G.White, Mot Historiens Klimaks, side 34-35)

Den første søndagsloven ble innført av keiser Konstantin, mars månede, år 321 e.Kr: ”På den Ærverdige solens dag (‘venerabili die Solis’) la dommere og folk bo i byenes hvile, og la alle verksteder stenge. På landet derimot, kan personer som jobber i landbruket fritt og lovlig fortsette deres sysse, fordi det ofte hender at en annen dag ikke

er passende for å så korn og plante vinranker, i frykt for ved å forsømme det riktige øyeblikk for slik virksomhet skulle himmelens gave gå tapt.”

(“Codex Justinianus,” lib.3, tit.12,3; trans. In Phillip Schaff, History of the Christian Church. Vol. 3 page 380.)

”Dette (Konstantins søndagsdekret fra mars 321 e. Kr.) er søndagslovens ‘stamfar’, som gjør dagen til en tid for hvile og fri fra arbeid. Fra den tiden frem til i dag har det vært påbud vedrørende helligholdelse av søndag som inngående har påvirket det europeiske og amerikanske samfunnet. Da kirken under kristne keisere ble en del av staten, ble søndagshelligholdelse håndhevet gjennom sivile lover, og senere da keiserriket var historie, kunne kirken i hendene på pavedømmet opprettholde den gjennom geistlige og også sivil lover.”

(Walther W. Hyde, “Paganism to Christianity in the Roman Empire,” 1946, p.261)

”Den pavelige forfatter, Bonacursus, skrev følgende mot ‘Pasagini’: ”Det er ikke få, men mange, som kjenner til villfarelsen fra de som kalles Pasagini... For det første lærer de at vi burde holde sabbat. Videre, for å gjøre villfarelsen enda verre, fordømmer de og forkaster alle Kirkefedrene, og hele den Katolske kirke.”

(D’Achery, “Spicilegium,” 1, f.211-214; Muratory, “Antiq.Med.Aevi,” 5,f.152, Hahn, Volume 3 page 209; The Sabbath of Jesus Christ Through the Ages, J.F.Coltheart, Truth for Today, 1997)

”Robinson forteller om noen av valdenserne fra Alpene, som ble kalt sabbati, sabbatiti, insabbatati, men oftest inzabbatati. ‘Det sies at de fikk dette navnet fra det hebraiske ord sabbat fordi de holdt lørdag isteden for Herrens dag.’”

(General History of the Baptist Denomination,” Volume II, page 413)

“For å fullstendig ødelegge disse kjetterene (Valdenserne, Frankrike) sendte Pave Innocent III de dominikanske inkvisitoren til Frankrike, og også korsfarere, i det han lovet absolutt syndsforlatelse til de som påtok seg å delta i korstoget... mot albigenerne.”

(Catholic Encyclopaedia, Vol.XII, article. ‘Raymond VI,’ page 670)

I Spania: ” Alphonse, konge av Aragon, osv., til alle erkebiskoper, biskoper og til alle andre... Vi befaler dere at kjettere, det vil si, valdensere og insabbathi, bør bli vist bort fra Guds åsyn og fra alle katolikker, og beordret å forlate vårt rike.”

(“Marianae, Praefatio in Lucam Tudensem,” found in “Macima Bibliotheca Veterum Patrum,” Volume 35, page 190)

”Frankrike - Louis IX kunngjorde vedtekten ‘Cupientes’ i hvilket han påla seg selv å rydde Sør-Frankrike for kjettere, som sabbatsholderne ble kalt.”
(The Sabbath of Jesus Christ Through the Ages, J.F.Coltheart, Truth for Today, 1997)

Frankrike: ”Tusenvis av Guds folk ble torturert til døde av Inkvisisjonen, begravet levende, brent til døde, eller hakket i biter av korsfarere. I det ødela byen Biterre, spurte soldatene de katolske lederne hvordan de skulle vite hvem som var kjettere; Arnold, Abbot of Cisteaux, svarte: “Drep dem alle sammen, for Herren vet hvem som er Sine.”
(The Sabbath of Jesus Christ Through the Ages, J.F.Coltheart, Truth for Today, 1997; “History of the Inquisition,” page 96)

”Inkvisitoren... (deklarerer) at tegnet på en Voudois, ansett å fortjene døden, var at han fulgte Kristus og søkte å lyde Guds bud.”
(“History of the Inquisition of the Middle Ages,” H.C.Lea, Vol.1)

Kirkemøte holdt i Bergen, Norge, 22 August 1435:

“Det var blitt gjort kjent for erkebiskopen at mennesker på ulike steder i kongeriket hadde begynt å helligholde lørdag. Kirkeloven erklærer at det er strengt forbudt å holde hellig noen dag som ikke er erklært hellig av paven eller erkebiskopen.” (The History of the Norwegian Church under Catholicism, F. Keyser, Vol. II, s. 488, Oslo, 1858)

Norge, 1435 (Catholic provincial at Bergen):

“Vi er blitt informerte om at enkelte mennesker i visse distrikter av landet har begynt å helligholde lørdag. Dette er strengt forbudt og klart uttrykt i kirkeloven.... Ikke under noen omstendighet skal helligholdelse av lørdag fra nå av bli tolerert. Vi anmoder derfor alle Guds venner i Norge, som ønsker å utvise lydighet mot den hellige kirke, å avstå fra den onde helligholdelsen av lørdag. Til denne erklæring er knyttet en alvorlig advarsel om streng kirkestraff for de som likevel helligholder lørdag.” (Det katolske hovedsete i Bergen, 1435, Norge, volum 7, s. 397)

“Det er forbudt under trussel om streng straff å helligholde lørdag og avstå fra vanlig arbeid på denne dagen.” (History of the Norwegian church, s. 401)

Den katolske kirke hadde lyktes i å gjøre forvirringen stor. De kalte dem som holdt Guds bud, onde, og til og med antikrist. Derimot ble de som trampet på Guds bud for å holde pavens bud, kalt sanne kristne, men Guds Ord sier: “Ve dem som kaller ondt for godt, og godt for ondt”. (Jes.5,20)

Bilde: Rester fra byen Laodikea. (lille Asia, dagens Tyrkia) Her var det et kjent kirkemøte i år 364 e.Kr. På kirkemøtet ble det vedtatt at alle som holdt den bibelske Sabbat skulle fordømmes ved lov og bli utstøtt. Heretter ble de også kalt judaister. Fra denne tid ble det sjeldent å høre av sabbatsholdende kristne i Romerriket.

“Som en konsekvens av å bekjenne en tro som ikke var godkjent av Romerkirken, kan historien bl.a. fortelle at mer enn 100 millioner mennesker måtte lide martyrdøden. Som eksempler kan nevnes at én million valdensere og albigensere (sveisiske og franske protestanter) ble myrdet under korstogene satt i gang av pave Innocent III i 1208. I løpet av 40 år etter at jesuittordenen ble etablert i 1540, ble 900.000 protestanter utryddet. Videre forteller historien at 150.000 ble tatt av dage av inkvisisjonen i løpet av bare 38 år. Som et resultat av Charles V’s erklæring, ble 50.000 mennesker hengt, halshuggd eller brent levende anklaget for kjetteri. 18.000 døde også i løpet av de fem årene hertugen av Alva herjet.” (Brief Bible Readings s.16.)

“Og på pannen hennes var det skrevet et navn: En hemmelighet, Babylon den store, mor til skjøgene og til stygdommene på jorden. Jeg så at kvinnen var drukket av de helliges blod og av blodet av Jesu vitner.” (Åp.17:5-6) “For de har utøst hellige og profeters blod.” (Åp.16,6)

“I løpet av århundrene som fulgte, ble forfølgelse av de som helligholdt den bibelske Sabbat intensivert til det var få gjenlevende. Da reformasjonen begynte, var den sanne Sabbat nesten ukjent.” (Editor of Harvestime books, “The mark of the beast.”)

Det fjerde budet i Guds lov ble gitt som et minne om hvem den sanne Skaperen og livsgiveren er. Herren hadde sagt om sabbatsbudet: “Hold Mine sabbater hellig, så skal de være et tegn mellom Meg og dere, så dere skal kjenne at Jeg er Herren deres Gud” (Esek.20,20) Mitt i alt virvaret, når soltilbedelsen kom inn blant israelittene, påminte Herren dem om og om igjen om dette budet. Dette skulle være tegnet på at det var Skriftenes skaper de tilbad, han som skapte jorden på seks dager og hvilte den syvende, og ikke solguden. Satan som hadde gjort “solguden” til å være skaperen og livsgiveren, var nødt til å fjerne dette tegnet på tilbedelse. Skulle han få mennesker til å tilbe han, eller solguden, som skaperen, måtte han ta vekk det som skulle være et tegn på den sanne Skaperen. Derfor ble søndagen, solens dag, gjort til helligdag istedenfor Guds Sabbat. På denne måten ville alle som godkjente denne dagen som hviledagen samtidig godkjenne en ny lovgiver og en falsk skaper.

Satan hadde lyktes ved å få soltilbedelsen inn i den kristne kirke. Han hadde fått dem til å forkaste Guds lover til fordel for sine egne. Istedenfor å holde Sabbaten som skulle være et tegn mellom Skaperen og det skapte, holdt nå de kristne søndagen som var et tegn på solgudens makt. Tegnet som skulle vise hvem som var den sanne skaperen var blitt erstattet med tegnet på den falske skaperen. I tillegg var det få som søkte etter denne sanne Gud, for de trodde alle at de allerede tilbad ham.

Katolisismens grunnmur

“Et studium av solfestens historie viser at denne hedenske skikken er like levende i vår tid som i fortiden. Vi ser at kristendommen har adoptert ulike hedenske skikker, men at en forståelse av disse skikkernes egentlige opprinnelse er gått tapt for mange. Den hedenske infiltrasjonen var så stor at Sir Samuel Dill skriver at kristendommen faktisk kan kalles en sekt av mitrareligionen.” (The Society from Nero to Marcus Aurelius, s. 7.)

”Fødselsdagene til Sol Invictus og Mithra ble feiret den 25. desember, nær tiden for vintersolverv. I 353 eller 354 e. Kr. satte Pave Liberius sin dato for Herrens Fødselsfest og noen få år senere grunnla han kirken Santa Maria della Neva, nå kjent som Santa Maria Maggiore, som ble senter for katolsk julefeiring. Kristi fødsel kom gradvis til å absorbere eller erstatte alle de andre solverv ritualene. Solare ideer ble i stadig større

grad brukt til å avbilde den gjenoppståtte Kristus (som også ble kalt Sol Invictus), og solringen som en gang hadde figurert bak hodet til asiatiske herskere ble glorien til kristne helgener. Utgravningen under St. Peters basilika, satt i gang i håp om å finne Peters grav, oppdaget en veldig tidlig mosaikk som viste Kristus kjørende i en vogn, med lysstråler over hodet. (En vanlig måte å fremstille Mithra og Jupiter)”
(The Encyclopaedia of Religion, Volume 14, Mircea Eliade, USA, 1997)

”Kristendommen ble stilt ansikt til ansikt med forskjellige former for babylonsk hedenskap innarbeidet i der romerske keiserdømme. De tidlige kristne nektet å ha noe som helst med dens skikker og lære. Resultatet var hard forfølgelse. Mange kristne ble uriktig anklaget, kastet til løvene, brent på påler og på andre måter torturert og gjort til martyrer. Så begynte store endringer å ta form. Keiseren av Roma erklærte at han konverterte til kristendommen. Keiserlige befalinger om at forfølgelsene skulle stanse ble sendt gjennom keiserdømme. Biskopene ble gitt stor verdighet. Kirken begynte å motta verdslig anerkjennelse og makt. Men for alt dette måtte de betale en høy pris. Mange

Langsamt, men sikkert, ble det fjerde budet usynliggjort og forsøkt ødelagt. De som fortsatt prøvde å holde Sabbatsbuden slik bibelen sa, fra solnedgang fredag til solnedgang lørdag, ble kalt Satans tjenere og Antikrist. Mens de som med vilje brøt Guds bud ble kalt Kristi tjenere. Sort var blitt gjort til hvitt og hvitt til sort.

kompromisser ble gjort med hedenskapen. I stedet for at kirken skulle holdes separat fra verden, ble den en del av dette verdenssystemet. I det Keiseren utviste velvilje, kom krav om en lederstilling i kirken, for i hedenskapen var keiseren gud. Fra nå av ble en blanding av hedenskap solgt i store partier inn i kirken, spesielt i Rom.”
(Babylon Mystery Religion, R.E. Woodrow, 1990 Edition, USA)

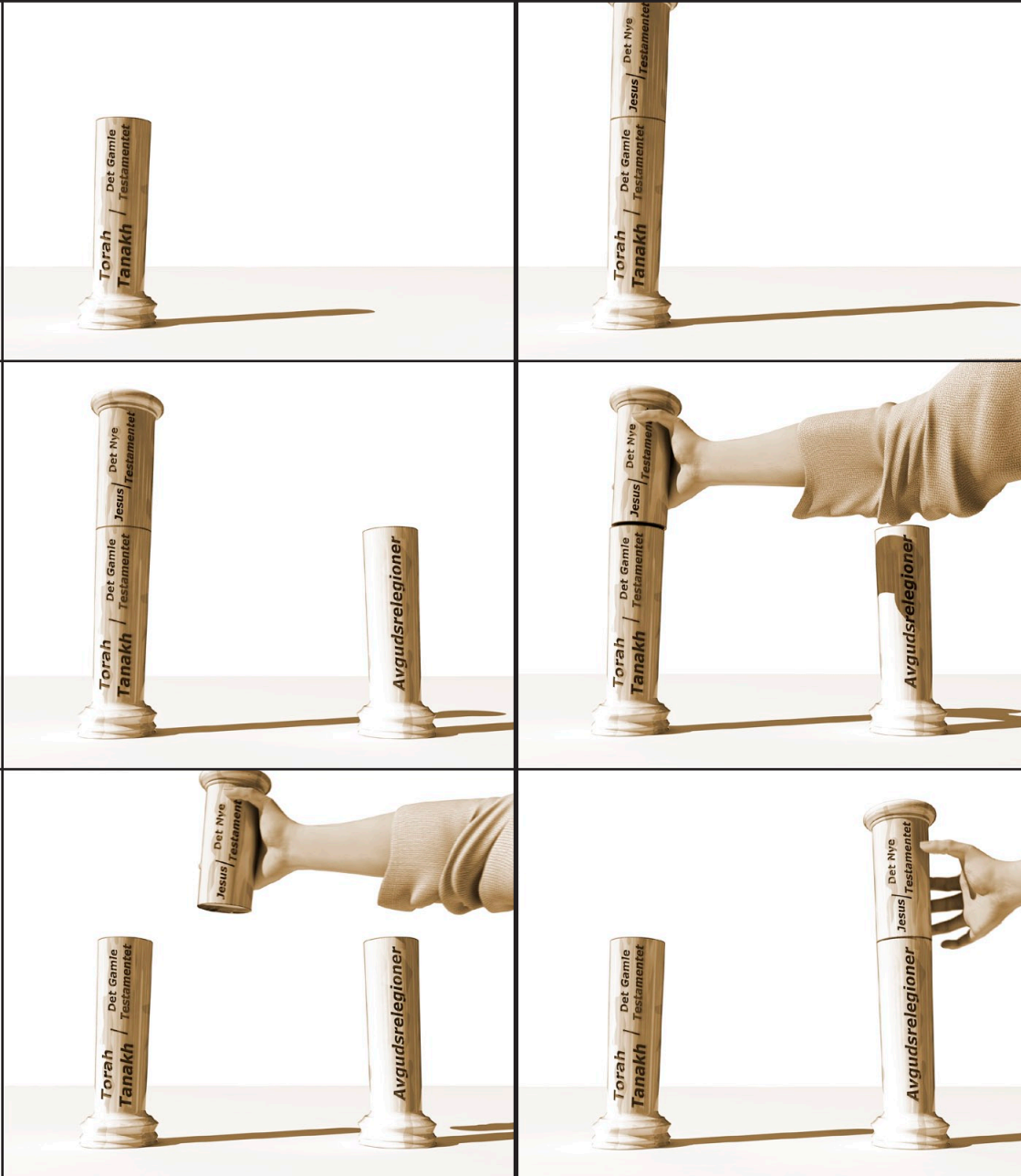
”Vi vet at Mithraisme var statsreligionen i Rom på den tiden den kristne kirke ble grunnlagt i området. Visse ritualer fra denne hedenske religionen, som å holde søndagen og bruken av runde solkaker i nattverden, ble opptatt av kirken i dette tidsrommet. Mithratilbedelsen var sterkt knyttet til astrologi og ble inkludert i tilbedelsen av den mystiske solguden. Vi kan med sikkerhet påstå at hedensk soltilbedelse er fundamentet til flere av dagens kristne skikker.”

”Fra det foregående, som kun omhandler de viktigste solfestene, blir det klart at disse fruktene av hedenskap fra et symbolsk ståsted, har like mye kraft i dag som tidligere. Kristendommen støtter, og har i mange tilfeller faktisk opptatt og praktisert, hedenske ritualer hvor den hedenske betydningen rett og slett er blitt mistet av synet, fordi oppmerksomheten ikke er blitt rettet mot kilden hvorfra ritualene har sitt utspring. Kort sagt, soldyrkelse ligger symbolsk sett i selve hjertet av de store høytidene som den kristne kirke feirer i dag, og disse levningene av hedensk religion, gjennom de hellige ritualer, er merkelig nok blandet sammen med skikk og lære som i høyeste grad er fiendtlig innstilt ovenfor ånden som inspirerte dem. Årsaken til at så mange av soltilbedelsens symboler fortsatt eksisterer og praktiseringen av sedvaner karakteristisk for eldgamle former for avgudsdyrkelse, finnes i det faktum at de tidlige kristne lærerne oppdaget at folket var så knyttet til sine gamle ritualer og tradisjoner, at det var nytteløst å håpe på en fullstendig oppgivelse av disse høyt elskede skikker. Følgelig ble et kompromiss klokkelig gjennomført, og de gamle hedenske skikkene ble fratatt avgudsdyrkningen som var så avskyelig for den kristne, og overført som meningsløse symboler og tomme former til de kristne høytidene.” (Sun Lore Of All Ages of Alcott, page 248.).

Soltilbedelse under nytt navn

Soltilbedelse var noe Gud viste klar avsky mot i Bibelen. Soltilbedelse i det gamle Babylon var knyttet til det astrologiske. Som tidligere nevnt, var solen et symbol på slangen, dragen eller Satan. Det at soltilbedelse blir gjort i Guds navn, viser bare hvor langt Satan er villig å gå i sin kamp mot Gud.

Hundrevis av katolske kirker verden over prydes av solsymboler. Blant de mange er Hellig grav kirken i Jerusalem. Dette er stedet hvor Den katolske kirke hevder at Jesus

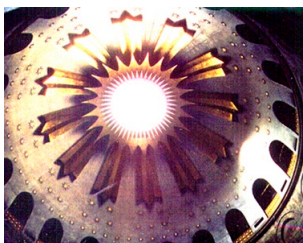

Kristus kom selv for å oppfylle loven og profetene. Guds sannhet hadde blitt overlatt til Jødene, og Kristi misjon var blitt forklart ut fra disse sannhetene. Når kristendommen spredte seg og ble innflytelsesrik, ble Kristus reposisjonert til å være oppfyllelsen av doktrinene og filosofien til de hedenske gudene, istedenfor å være oppfyllelsen av loven og profetene som var gitt til Jødene. Resultatet var at Kristi bilde ble ødelagt og forvrengt. I tillegg forfulgte de dem som fulgte den Messias som var i harmoni med det gamle Jødiske testamentet.

ble korsfestet og begravet. På stedet som de mener er Jesus korsfestelsessted har de satt opp en statue av Jesus med solstråler rundt hele oppsettet. Alle som ønsker å ta på "steinen" som de hevder korset opprinnelig sto på, må bøye seg ned foran gullstatuen med solen rundt. Det er umulig å få tatt på denne steinen uten å bukke hodet ditt og bøye kne foran statuen. Ikke bare er denne oppsetningen et direkte brudd på det andre av Guds ti bud lov, men det er også soltilbedelse. Det er ikke Jesus som her blir æret. Tusenvis av kristne har vært her og kommer hit til stadighet i den tro at dette er det rette korsfestelsesstedet. Dermed har Den katolske kirke lykket i å få tusenvis av mennesker til å bøye kne for solguden i den tro at det er Jesus. Selv om mennesker blir bedratt, forsvarer ikke det den kjensgjerning at disse menneskene, dersom de hadde studert Bibelen, raskere ville avsløre bedraget.

Øverst til venstre: Det katolske Golgata. I tillegg til at Jesus figuren bærer det kjente hedenske solmerket rundt hodet, er det en gigantisk sol rundt hele oppsetningen.

Den store solen som er dekorert i taket til det som skal være Jesu grav.

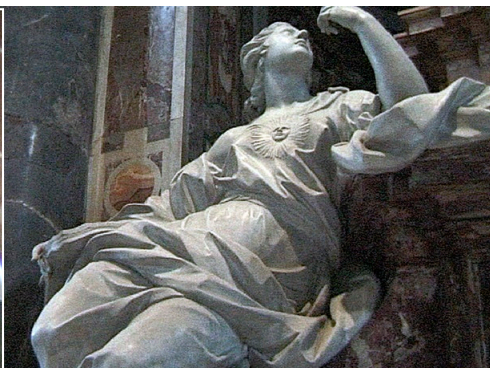
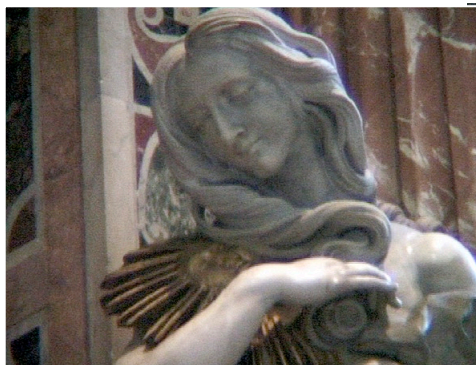
For å kunne ta på "Golgata fjellet" må alle knele ned foran solen.

Solen har i de forskjellige religioner alltid stått for slanges makt, for en livgivende kraft og for gud. Til venstre: Solen deler ut "livet" (ankh) til den egyptiske herskeren Akhnatan. Til høyre: Apostlene. En solstråle til dem vær.

Soldyrkelsen sto for de hedenske gudene, derfor ville ikke Gud ha symbolene i sitt tempel. I dag er det en av de mest kjente symbolene i den katolske kirke. Bilder nedenfor: Fra forskjellige katolske kirker. Solen er ofte plassert på en slik måte at om man ber foran ett alter, er det alltid foran ett solsymbol. Nederst til høyre: Marias navn inne i solen. Solen er også himmeldronningens symbol. (Også i Babylon)

Øverst til høyre: Fra St.Peters kirken. Kvinne koser med solen som det skulle vært hennes barn.

Til høyre: Solen ses på brystet (utenfor hjertet) til denne kvinne skikkelsen i St.Peters kirken. Til venstre: Solen er ingravert på hånden til denne døde pavens sarkofag.

Bildene nedenfor: Solsymboler er kjær i Den katolske kirke. Til høyre: Solmerkene på hver hånd av en statue av en pave. Er det solgudens gjerning de gjør?

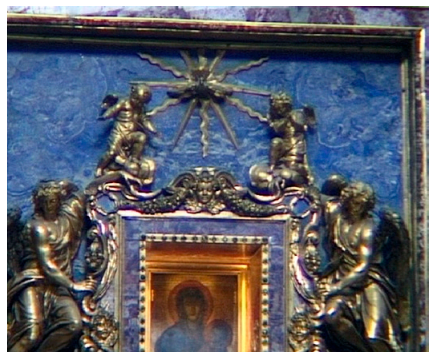

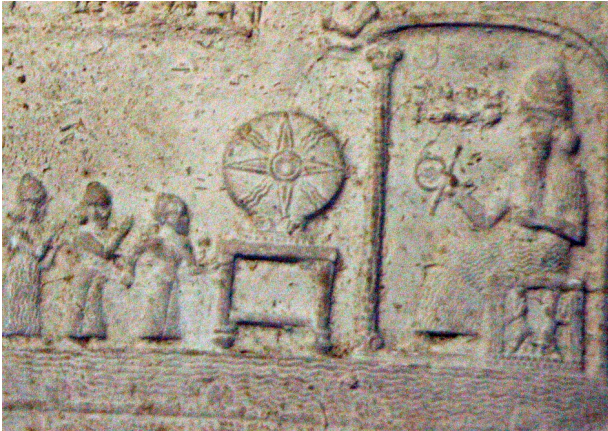
To øverste: Fra Babylon.

Til venstre: Smykke fra Babylon. Fordi solen var et religiøst symbol, ble den ofte illustrert på symbolske måter. Legg merke til at det er to typer stråler tegnet på solen. En bølgete og en rett. Dette symboliserer det maskuline og det feminine.

Nedenfor: Den katolske kirke har lykket og adoptere også dette spesielle Babylonske solsymbolet. Legg merke til solen som er tegnet med rette og bølgete linjer blandet.

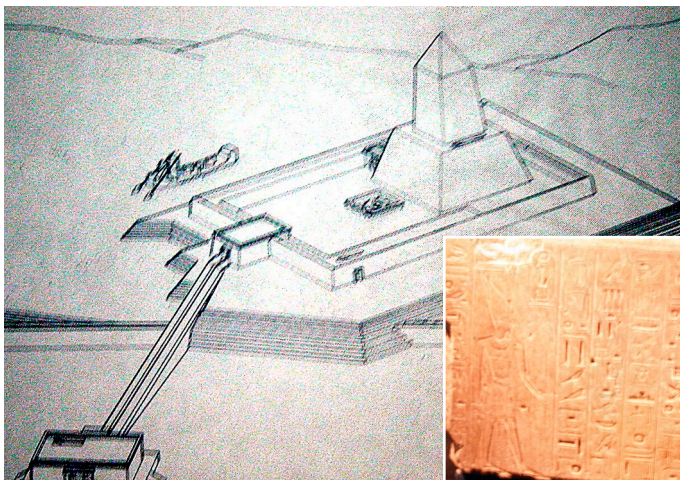
Til venstre: Det doble korset er også et solsymbol. Det er solguden Shamash sitt symbol, her plassert på ett alter foran solguden selv. (Babylon) Ved ære symbol-ene for guden(e) æret man guden.

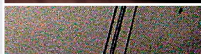
Nedre til venstre: Fra Maria kirken i Polen. Det doble korset er ikke uvanlig å finne i Den katolske kirke. Et rett kors med ett bølgekor på snei. Dette er solguden Shamash sitt spesielle symbol her med Maria i midten. Dette er babylonsk kultur og symboler på sitt beste.

Nedenfor: Flere solsymboler. Helt til venstre er fra Babylon, det til høyre fra Den katolske kirken.

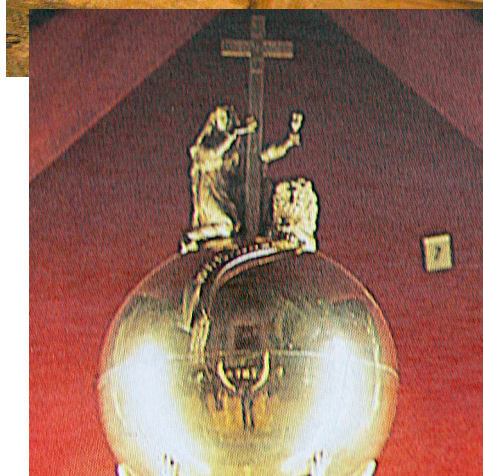
Til venstre: Tegning av tempelet egypterne bygde for solguden. Obeliksken var et sterkt solsymbol. Nedenfor: Hyroglyfer med obeliksken.

Øverst til venstre: Obeliksken på St.Peters plassen. De hevder det er ett vitne på Peters død og at korset de har satt på toppen symboliserer Kristi seier. Men Bibelens oppskrift har aldri vært å blande hedenskapet med sannheten. Alt fra de hedenske religioner skulle ødelegges, ikke tas vare på ifølge Bibel historien. Obeliksken står i tillegg inni et solhjul, et annet symbol på solguden, og foran en kirke som er full av solsymboler. De

to andre bildene: Den katolske kirke har plassert obelisker foran mange av sine kirker, og bruker korset på toppen som unskyldning for dekorasjonen.

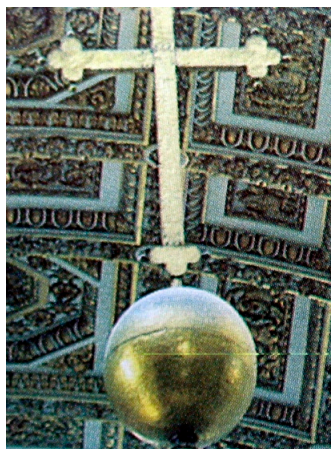
Obeliksken foran St.Peters-kirken er ikke en kopi av hedenske obelisker, men den er en original. Den ble fraktet fra Heliopolis i Egypt til området hvor Vatikanet er i dag, rundt 37-41 e.Kr, men den ble først plassert i midten av St. Peter- plassen i 1586 av pave Sixtus V. Paven uttalte i tillegg dødsdom over dem som var ansvarlige hvis obeliksken skulle bli skadet under flyttingen. Litt av «ett vitne» til ære for Peter!

Korset på kulen fra de katolske kirker.

Til venstre: Fra det babylonske museum i Istanbul. Øverst til høyre: Fra Egypt. Dette var et hyroglyfisk tegn med mange meninger. Det ble kalt Nefer. Det var ett populært religiøst symbol i Egypt og ble brukt som amuleter og halskjeder.

Israel frafalt fra Gud gjentatte ganger, men det hendte at noen av kongene kalte på reformer. I denne forbindelse for vi vite hva Israels frafall besto av og hva Gud hadde behag i ble fjernet. Israel sluttet aldri å tilbe den sanne Gud, frafallet besto av å blande den sanne gudsyndyrkelsen med avgudsdyrkelse.

«Han brente også solens vogner på ilden.»
(2.Kong. 23, 11-15)

Solhjulet er et kjent symbol med opprinnelse i Babylon. (Bilde øverst og de to bildene til høyre.)

Tradisjonen spredte seg gjennom rikene. Øverst til venstre er solhjulet fra Gresk og romersk tid. Slangesymbolet er også med. (fra Efesos)

Til høyre: Den berømte egyptiske zodiaken fra Dendera er illustrert inne i et solhjul. Til venstre: Sol-

hjulet er en del av alle hedenske kulturer. Her fra Karnak tempelet i India.

Slik som alle solgudens symboler ble innlemmet i den katolske kirke ble også dette det. Kvinnen (til høyre) som holder solhjulet er fra en kirke i Berlin. Nederst er solhjulet på Notre Dame i Paris.

Til venstre ses solhjulet fra gamle Babylonia.

Til venstre: I hjertet av Vatikanet finner vi selvsagt solhjulet. (Obliksen står i midten av solhjulet)

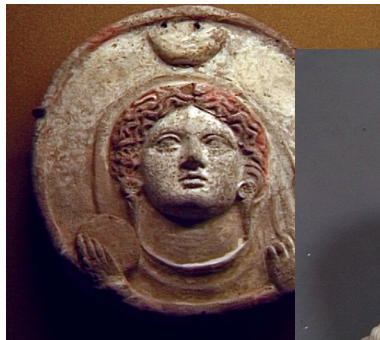

Til høyre: "Maria" med solhjulet.

Avgudsstatue kledd i gull av den babylonske gudinnen Isthar. Legg merke til halvmånen på hennes hode som er et kjent babylonsk symbol.

Nedenunder til venstre: Maria bilde fra Den katolske kirke, kledd i gull og perler. Legg merke til halvmånen på hennes krone.

Ovenfor til venstre: Den hinduistiske guden Shiva med halvmånen over hodet. Til høyre: Romersk gudinne med halvmånen på hodet. Til venstre: Romersk og representerer måneguden.

Nesten vær avgudsreligion har hatt en månegud/gudinne i tillegg til solguden. Derfor har månen vært et vanlig religiøst motiv slik som solen. Øverst til høyre og venstre: det kjente babylonske måne symbolet.

Til venstre: Måndeguden holder månen, fra Asia.

Nederst til venstre: Fra gamle romeriket.

Til høyre: I den katolske kirke er det igjen Maria som bærer videre måneguden/gudinnens symbol. Ofte blir akkurat dette forsvart med Åpenbaringsbokens beskrivelse av en kvinne som føder en frelser. Men gjennom hele det nye testamentet er kvinnen et symbol på enten en ren menighet eller en uren menighet. Hele åpenbaringsboken består av symboler ikke forslag til avgudstilbedelse og avgudsaltere..
Konfrontasjon

Et tredje månesymbol-bruk i Babylon var å lage en halvmåne i en sirkel. Ofte sto den på en stang.

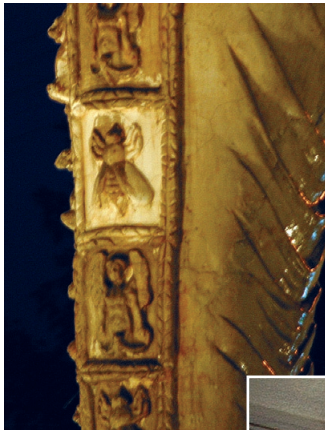

Nedenfor: Monsteret hvor den katolske nattverdsbrødet blir utstilt er kledd som en sol. Da Jesus innstiftet nattverden så brødet trolig ikke ut som en liten sol slik den gjør i den katolske kirke i dag. Den lille solkaken plasseres så i halvmånen og lager et perfekt bilde på halvmånen i sirkel. Den katolske kirkes nattverd har dessuten sermonier som ikke er å finne i Bibelens nattverd.

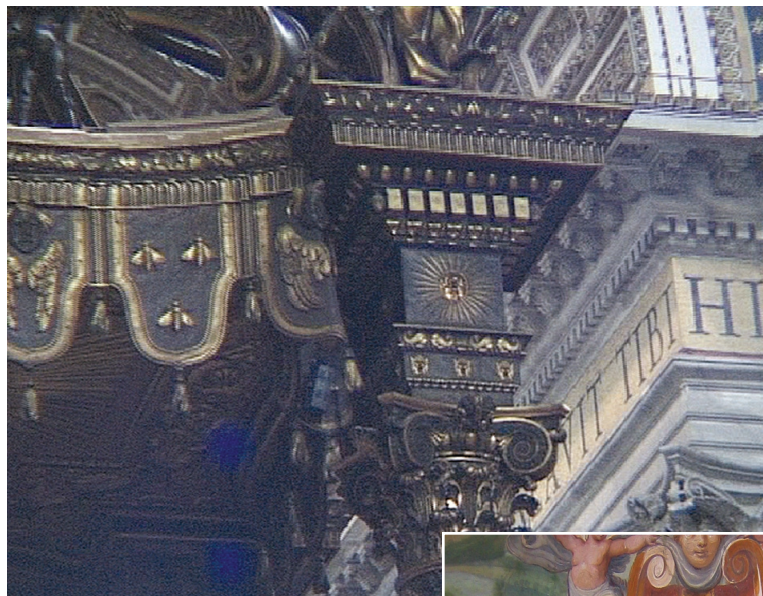
Fra Babylon: Tre kjente babylonske religiøse symboler. Det firkantede korset som representerte solguden, bien og rosetta blomsten.

Bien fortsatte som et symbol gjennom Babylons etterfølgere helt til Rom. Til venstre her kan du se bien på en Diana (gudinne) statue.

Nederst: Paveemblem med det babylonske symbolet.

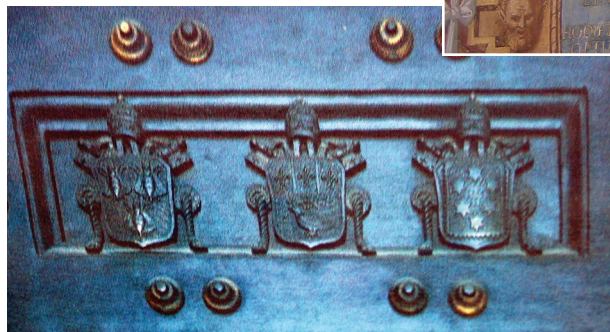

Alteret over "Peters grav" har
inngravert solbilder og bien.

Til høyre: Vevd teppe fra
Vatikanet. Nedenfor: Bien på
"den hellige dør" på St.Peters
bassillica.

Kampen mellom Paktens ark og dyrets merke

Baal dyrkelsen i Kaanan var veldig inspirert av den babylonske gudemytologien. Til høyre ses solkors fra baal-dyrkelsen i Kaanan. Hvis Israels barn kopierte Baal dyrkelsen er det sikkert at de og plagierte dette symbolet og gjorde det en del av sitt frafall. Gud ba alltid reformatorene i Israel om å ødelegge alle symboler for avgudsdyrkelsen. Spesielt da solsymbolene.

Til høyre: Fra Babylon. Kongene som bar disse solkorsene var også øversteprest i den babylonske religionen. Nedenfor ser du katolske prester viderefører den Babylonske tradisjonen med akkurat det samme symbolet rundt halsen.

Korset var også et velkjent symbol under det greske imperium.

Hos Azek - indianerne i Sør Amerika var også solkorset et symbol på solguden

Til høyre: Korset på krigsdrakten.
Til venstre: På skjoldet, og nedenfor rundt halsen.

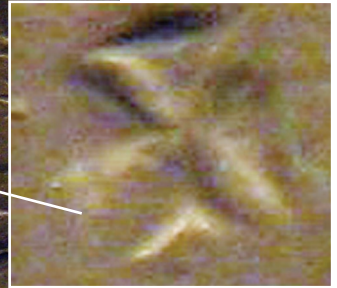

Det samme babylonske solkorset fra den katolske kirke. Her er Jomfru Maria avbildet i midten.

Solgudens symbol er vanligvis plassert bak hodet på Jesus-figurer. De vil ha oss til å tro det er Jesus vi tilber ved slike bilder, mon tro Israels Gud er enig?

I dag forbindes glorier med kristendommen. Dette var et ukjent fenomen i den bibelsk-jødiske tro og lære. Kristendommen har adoptert også denne tradisjonen fra de mange avgudsreligioner verden over. Bildene over viser hvordan glorier ble brukt på "guder" og døde -helte mennesker verden over. Budda (helgen-menneske i Buddismen. Guden Sekhmet i Egypt (med løveansikt), og hos hiduis-tene.

Øverst: Div. asiatiske gudfigurer med glorien.
Nederst: Muhammed og hans etterfølgere med gloriene rundt hodet.

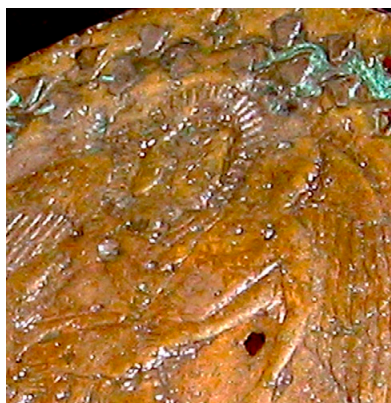
Kampen mellom Fæktens ark og dyrets merke

Øverst: Glorier, et kjent symbol i Asia.
(Fra Britisch Museum)

Nederst til venstre: Også i Romerriket ble glorier
brukt på de "gudommelige". Her er guden Eos
som barn på fanget til gudinnen Kepnaios. (Fra 5
århundrede før Kristus.Vatican museum)

Til høyre: En slange med
glorie fra keiser augustus tid.

Øverst: Denne inskripsjonen fra det fjerde århundre f.Kr. viser Neptune, Sol og Aurora. Sol er den her avbildet med den glatte type glorie. (Vatican Museum) Til høyre: Neptune med glorie. (Louvre Museum)

Tre siste bilder: Da den katolske kirke og paven fikk seperet av keiseren, fortsatte den romerske gudekultur under kristendommens navn. Her er alt fra Maria, Jesus og helgner avbildet med glorie.

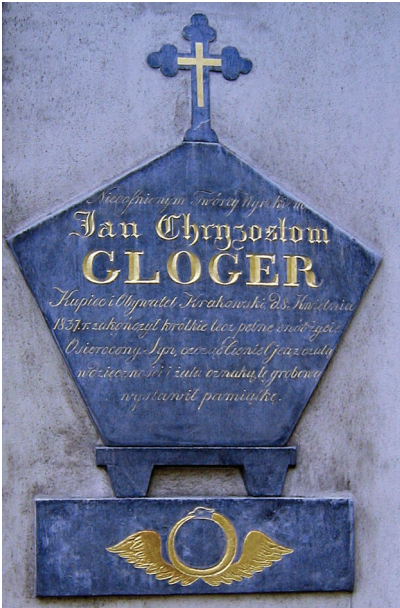

Det kan fort være vanskelig å se forskjell. Bildet helt til venstre er fra den katolske kirke i England og forestiller en helgen. Bildet nærmest til venstre er av Buddha (fra det nationale museuret i New Deli)

Til venstre: Guden Anubis kledd som Hermes (han som leder de døde sjeler til underverdenen i Gresk mytologi). Staven er en stikk med vinger og en slange. Til høyre: Romersk mynt med det samme symbolet. Ned til venstre: Fra Efesos. Til høyre: Veggpryd i Vatikanet.

Til venstre:
Denne katolske kirken har valgt seg et symbol hvor slangen biter seg selv i halen, er formet som en sol, og har vinger. Slangen med vinger har vært et kjent symbol blant de hedenske religionene. Til høyre: Slangen som biter seg selv symboliserer evighet.

From Babylon. The sun with an eagle's wings.

Etter at Satan hadde brukt slangen som medium til å lure menneskene i synd, står det at slangen deretter måtte krype på buken. Slangen med vinger representerer derfor Satans medium før forbannelsen. I de fleste hedenske religioner, var slangen, solen og ørnevingene alle ett symbol på solguden. Øverst til venstre: Fra Babylon. solen med ørnevinger.

Til høyre: Trip- tolemos. Nedre til høyre: Fra guden Baccus sin tronestol.

Øverst: Maria og Jesus statue fra Maria kirken i Nasareth. På brystkas- sen bærer Maria det babylonske og egyptiske solteget med vingene.

Til venstre: Nederst på statuen drage-slangen er plassert under.

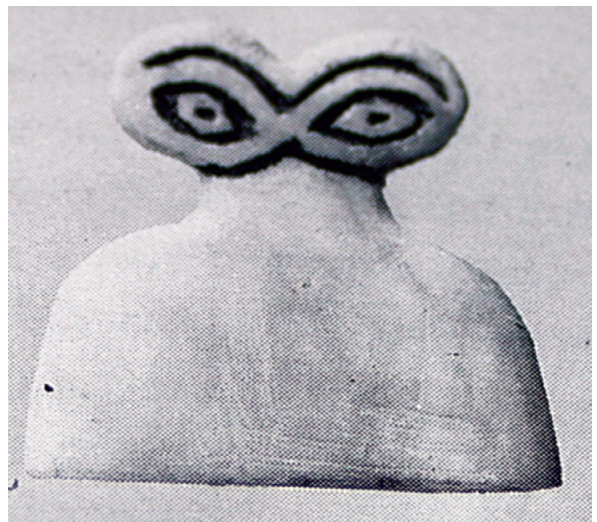

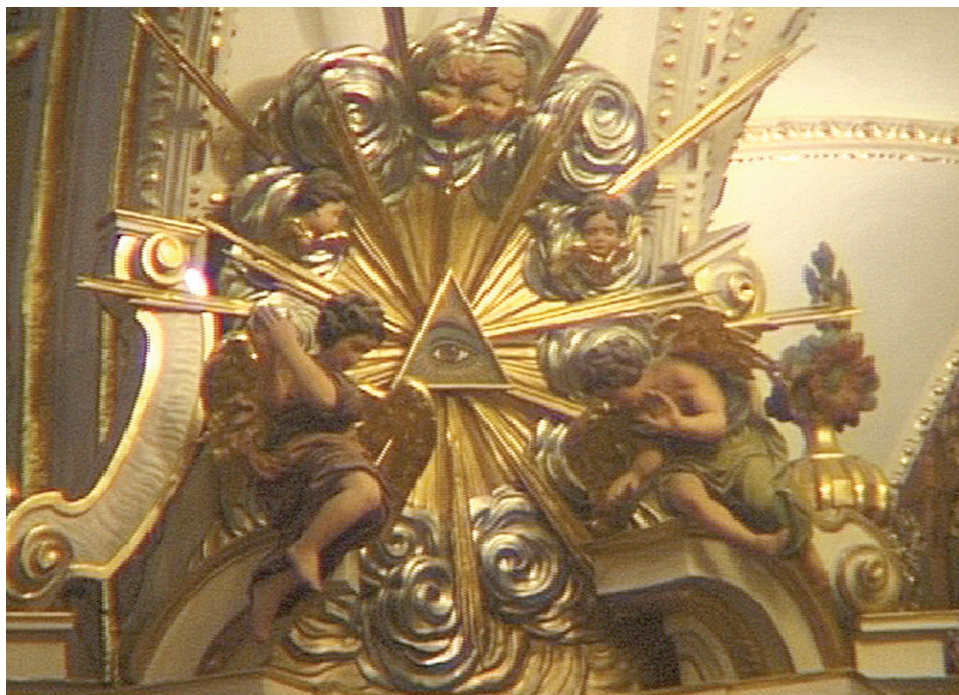
Over: Solen, vingene og slangen rundt solen. Nederst: slangen med vinger.

Til høyre: Solguden blant indianerne i Sør- Amerika kommer ut av slangens munn, har ørnefjer og solen rundt halsen.

Det alt-seende øye er heller ikke ett symbol hentet fra Bibelen. Trolig kommer opprinnelsen til også dette fra Babylon, selvom Egypt også er kjent for det gudommelige øyet. Det er til og med funnet et tempel med masse øyne i Tell Brak (østlige syria). (se bildet til høyre) I gamle Mesopotamia (Babylonia) ble øyet-symbolet brukt på amuletter. Noen forskere har også satt linken mellom øye symbolet og moder-gudinnen.

Kampen mellom Paktens ark og dyrets merke

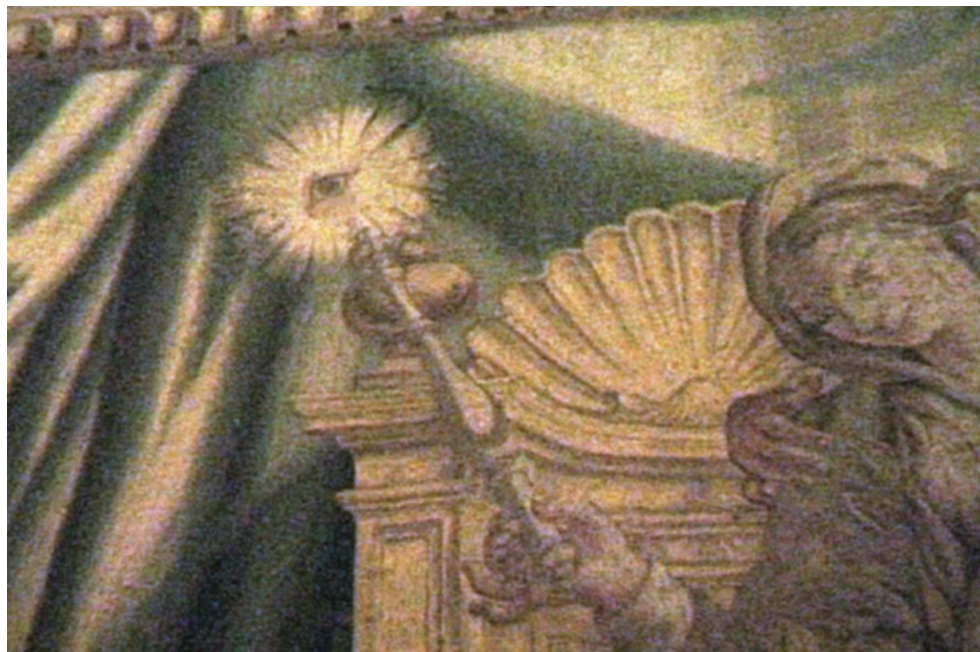

Over: Det alt seende øye ble et symbol hyppig brukt i Den katolske kirke. Her inni en sol.

Øyet er ett kjent egyptisk motiv. Her på vær siden av et solsymbol.

Selvom øyet ofte er plassert i en treakant i de katolske kirker, finnes symbolet like ofte inni solen.

Til venstre: Flere steder blant Babylonias ruiner har man funnet disse spesielle spiralsøylene.

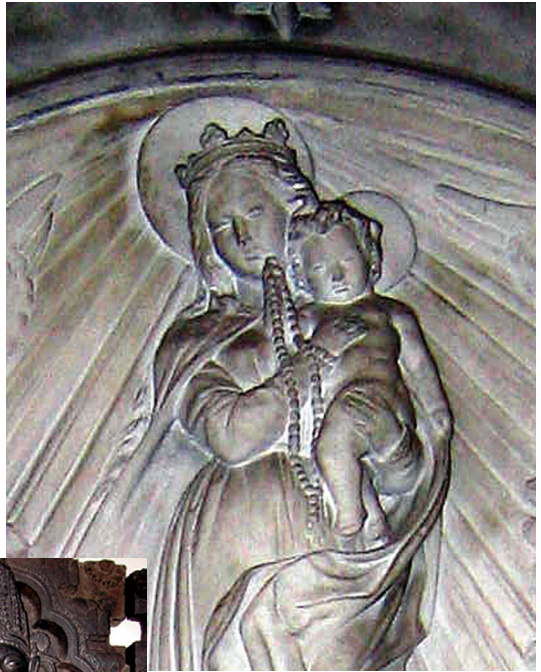
Ashera-pælen skal også vært assosiert med en søyle med en slange rundt.

Nedenfor: Fra hippodromen i gamle Konstantinopel. Denne spiralsøylene endte en gang med ett slangehode på toppen, og viste dermed hva søylene var bilde på.

Øverst: St.Peters alter i St.Peters kirken. Slangesøylene eller spiralsøylene er nå flittig brukt av Den katolske kirke. Til venstre: Alter for Maria, med spiral søylene rundt.

Den katolske kirke har elementer fra de fleste hedenske religioner i hele verden. Rosenkransen eller bønnelenken er ikke et Bibelsk fenomen. Det er hentet fra hedenske avgudsreligioner. Bildet øverst til høyre: "Maria og Jesusbarnet" deler ut rosenkrans til en nonne og prest.

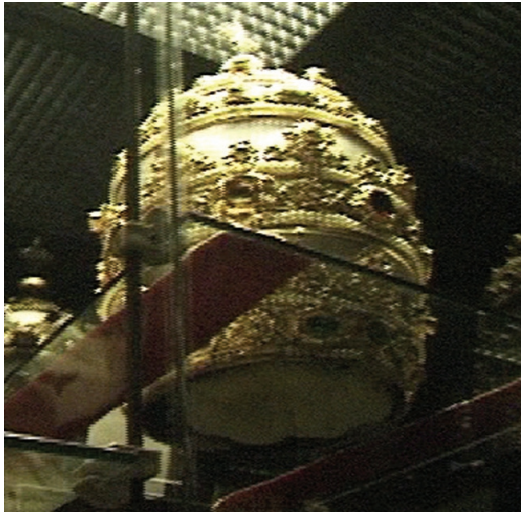
Øverst til høyre: Jesusbarnet holder kransen.

Nederst: Rosenkrans er vanlig i de hinduistiske religioner, som et gudesymbol.

Nederst: Rosenkrantsen hadde sin opprinnelse i Babylon.

I gamle Babylonia ble kroner og hatter brukt både som symbol på kongens makt, og i rituelle sammenhenger. Det er verdt å merke seg at prestene i Bibelen hadde et helt anderledes hodepyrd, men Bibelen beskriver verken Jesus, Peter eller disiplene med slike hattepyrder. Til venstre: Fra Babylon. Til høyre: "St.Peter" fra den katolske kirke i Berlin.

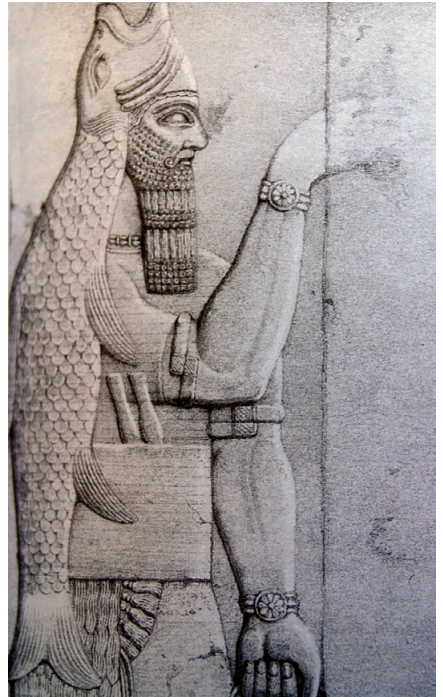
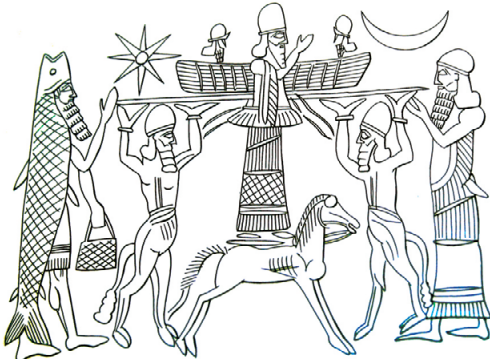

Paven har som kjent en trippel krone, som symboliserer at de regjerer både i himmelen, jorda og helvete.

Babylon hadde også en tradisjon med en 3 horns krone.

Selvom både Babylon og Den katolske kirke brukte og bruker hatter for å symbolisere makt og guddommelighet, er det en hattetradisjon som ikke kan benektes. Den babylonske fiskehatten.

Øverst til høyre: Babylonsk, nå i Britttich museum.

Den babylonske fiskedraken ble brukt av en spesiell preste klasse i Babylon som var forbundet med magi og mystikk. Ofte viser kileskriftavtaler disse prestene utførende et rituale over en sykeseng. Til høyre: Død pave i fiskehatten. Nederst til venstre: Katolsk maleri hvor paven bruker hatten. Nederst til høyre: Hattene blir fortsatt brukt den dag i dag.

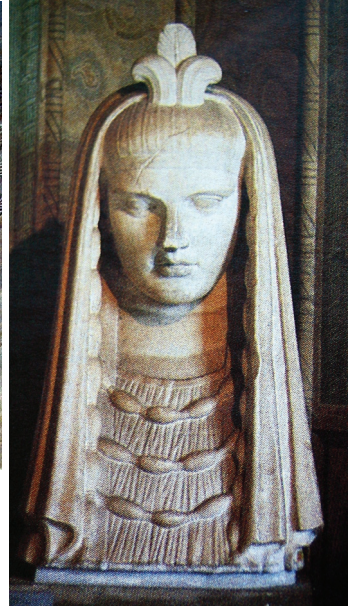

I Den katolske kirke er det symboler, klær, staver, tittler men også hatter som er hentet fra avgudsreligionene. Det man kan kalle prikken over i'en?

Til venstre: Fra den katolske kirke. Rund hatt med to "flapper" som går ut bak.

Denne hatten var også brukt i Pergamon der hvor "Satans trone" engang sto. (Åp.2,13) Er paven også etterfølgere av Pergamons trone?

Øverst til venstre: Fra Babylon. Fleur de-lill var et babylonske symbol ofte brukt på de babylonske religiøse kjerubene. Øverst til venstre: Statue med det spesielle symbolet på hodet av den egyptiske gudinnen Isis.

Til venstre: Maria og Jesusbarnet dkoret med symbolet. Bildene nedenfor: Symbolet er ofte brukt i Den katolske kirken.

HEDENSKAP I EN KRISTEN FORKLEDNING 2

25. desember

“og han skal tale ord mot den Høyeste og undertrykke den Høyestes hellige; han skal tenke på å forandre hellige tider og lov, og de skal gis i hans hånd en tid og tider og en halv tid” (Dan.7,25)

Selvom endringen av Sabbaten var den eneste endringen som erstattet ett av Guds ti bud, forandret også Den katolske kirke andre tider innsatt av Gud som påvirket budet. Påsken som Gud hadde bestemt skulle begynne 14 Nissan, endret den katolske kirke for at 1.Påskedag alltid skulle ende på en søndag. Skjærtorsdag, langfredag, 1.Påskedag og 2 Påskedag er av kirken innstiftet som helligdager. Den eneste dagen som både Jesus og disiplene vilte på var lørdagen (foruten festsabbater), som også er den eneste dagen mellom Pavens fire «helligdager» som faktisk Gud har erklært å være hellig. Og den er den eneste dagen som ikke er erklært hellig av Pavekirken og dens etterfølgere. Skjærtorsdag og langfredag var for Jesus totur og død, 1.Påskedag representerer da Jesus sto opp og fortsatte arbeidet for menneskeheten. Men Sabbaten var den dagen Jesus hvilte i graven og burde vært den ene dagen som også vi hvilte på.

Den første måneden i året slik Gud hadde bestemt er heller ikke lenger den første måneden i vår kalender.

I tillegg til å produsere masse helligdager til å ta plassen for de Gud innstiftet, har også Den katolske kirke gitt julen som en gave fra hedenskapet til kristne i dag.

Denne datoen blir i dag feiret for å minnes Jesu fødsel, og ble selvfølgelig innstiftet som Jesu fødselsdag av Den katolske kirke. Ble Jesus egentlig født den 25. desember, eller tilhører også denne festdagen solguden? I Babylon ble guden Tammuz tilbedt i en barneskikkelse: “Troen var at han ble født 25. desember som en reinkarnasjon av solen. Som det hedenske gudebarnet ble han kalt “Baal-berith”, eller “herre over gran-treet.” Ordet “Yule” er et babylonsk ord for spedbarn. 25. desember ble av de hedenske anglo-saxerne kalt for “Yule dag”. Både egypterne og perserne feiret fødselsdagen til sin gud den 25. desember. Andre navn som ble brukt om solguden som et barn, er: Mithra, Horus, Isvara, Deoius, Jupiter, Plutus, Ninus, Osiris, Dionysus, Bacchus, Iacchus, Adonis, Attis, etc. All barnetilbedelse er påvirket av eldgamle babylonske skikker.” (The Great Controversy, Jim Arrobito, New illustrated)

“Det er ingen logisk grunn til å kalle en høytid som blir sagt å være til minne om Jesu fødsel, for “jul”. Heller ikke går det an å forstå betydningen av det. Men dette ordet er det kaldeiske, eller babylonske ordet for “spebarn” eller “lite barn”, og det sikter til Tammuz, inkarnasjonen av solguden, som ble født på vintersolverv. ...Den 25. desember var fødselsdagen til Tammuz. Fra anglosaxerne har vi hentet tradisjonen med å kalle denne dagen for “juledag”. Denne dagen har blitt feiret som solgudens fødselsdag “over hele verden” flere århundre før Jesus ble født; i Babylon (Tammuz), Persia (Mithra), Egypt (Horus), Hellas (Dionysus), Skandinavia (Balder) etc. I Romerriket, hvor soltilbedelsen i 270-årene var blitt gjort til statsreligion, ble den 25. Desember feiret som solens fødselsdag med storslåtte markeringer og sirkusleker. De første kristne holdt seg unna denne hedenske festdagen. Først ved midten av det 4. århundre blir dagen feiret i Rom som Jesu fødselsdag. (I likhet med statuene kan vi også kalle denne forandringen for et “navnebytte”).

Det var særlig to fester som var av betydning innen soltilbedelsen. Det var sommer- og vintersolverv, begge tider på året hvor solen har størst avstand fra ekvator. Midtsommerfestivalen, som ble feiret 24. juni (årets lengste dag), ble holdt til ære for solen som på den dagen hadde “sin fulle modenhet”. De døde ble æret, og ved solnedgang ble det tent store bål. Ved siden å “gå gjennom ilden”, dvs. over den glødende asken, fikk alle deltakerne tilgivelse for synder begått mot den øverste guddommen. Etter midtsommerfestivalen ble dagene gradvis kortere, og solen ble sett på som døende. Men ved vintersolverv endrer dette seg, og den 25. desember ble derfor regnet som solens fødselsdag, den dagen hvor solguden gjenfødes. Heretter begynte den å vokse. Soltilbederne trodde de kunne hjelpe solen i denne prosessen. De tente derfor lys og bål slik at solen skulle gjenvinne lys. ...Julefeiringen har ingenting med kristendom å gjøre, men er en tradisjon med dype røtter i hedenskapen. Det er ikke Jesu fødselsdag som blir feiret, men solguden Tammuz, den hedenske falske messias. Denne avguderiske skikken har sneket seg inn i kristenheten og bærer i dag merkelappen “tradisjon”. Men dette varemerket er ikke

godt nok i Guds øyne. Menneskelagde bud og tradisjoner kan aldri veie opp for brudd på de påbud Gud selv har gitt eller settes i stedet for dem. Gjennom profeten Jesaja har Han sagt:

“Dette folket ærer Meg med sine lepper, men deres hjerte er langt borte fra Meg. Og forgieves tilber de Meg, når de underviser menneskebud som om det var den rette lære.” (Matt.7,6-7)” (Obadja, nr.6 August 2000)

“I likhet med alle solguder på den tiden hadde også Mithra sin fødselsdag den 25. desember. 25 desember var dagen for den gamle romerske festen for sols fødsel. De arabiske sabeanerne feiret fødselsdagen til måneguden på den 24. desember. I kirken i Rom ble 25. desember feiret fra år 274 som dies natalis Solis invicti, den ubeseirede solens fødselsdag. Omkring år 336 bestemte den kristne kirken å stadfeste den 25. desember som Jesu fødselsdag. ...Juletreet var vanlig i det hedenske Rom og Egypt. I Egypt var det et palmetre, og i Rom var det en gran. Moren til solguden ble sagt å bli forvandlet til et tre da hun skulle føde sitt barn. Sønnen ble derfor å regne som rotskuddet. Den skandinaviske guden Odin trodde man ga spesielle gaver ved juletider til de som dro til hans hellig grantre.” (Musikkens makt, Tore Sognefest, 2000)

Å spise guden

“Den katolske kirkes “nattverd” eller kommunion som messen også kalles, representerer ikke Bibelens minnehending som protestantene kaller nattverden... En rekke hedenske elementer fra primitive avgudsreligioner er presset inn i nattverdsfeiringen, slik at et vakkert symbol blir omgjort til en grotesk avgudsseremoni. Den katolske kirke bygger mye av sin sentrale messefilosofi på tanken om at Kristi død på korset var en offergave til Gud. Dette er en grusom løgn. Det var i hedenske religioner mennesker prøvde å blidgjøre Gud med sine offergaver. Det nye testamentet forteller oss at Jesu offer var en gave til mennesket fra Gud (ikke en gave fra menneske til Gud)...Når Jesus sier til disiplene; dette er mitt legeme og dette er mitt blod, ville det være naturlig å tolke Hans utsagn i sammenheng med resten av Bibelen. Det gjør ikke den katolske kirke. Disse åpenbart symbolske ord gjøres plutselig konkrete og usymbolske. Den katolske kirke sier at vinen og brødet, ved en mystisk transsubstansiasjonsprosess omgjøres til Jesu virkelige og reelle blod og legeme (realpresensen). Forklaringen kirken gir, er at denne omdannelsen er så absolutt og reell at brødet også har i seg Jesu ben, nerver, ånd og sjel... Ved sitt messeoffer håner Den katolske kirke Jesu død på Golgata. Symbolikken Jesus tilbød er forandret og omgjort til en hedensk avgudsseremoni i harmoni med den gamle Babylonreligionen...

Men, tenker noen, sier ikke Jesus at “dette er Mitt legeme”? Når et skriftsted plukkes

Solkaken som blir hevdet å være Jesu reelle kjød.

Over: Hittitisk (Nimrods tid / før-babylonsk) sol-disk. Til religiøst bruk. Symbolet var knyttet opp mot solguden.

Nederst: Den nåværende paven, Johannes Paul II, holder opp solkaken (som han påstår er Jesus) foran en folkemengde.

ut av en meningssammenheng og tillegges betydning som ikke er naturlig i sammenhengen, brytes prinsippene for sunn bibeltolkning. Hva ville skjedd om kirkesamfunn begynte å tolke Jesu uttrykk; “Jeg er døren. Den som går inn gjennom Meg, skal bli frelst og han skal gå inn og ut og finne beite.” (Joh.10,9). “Jeg er vintreet, dere er grenene” (Joh.15,5). “Jeg er det sanne vintre og Min Far er vingårdsmannen.” (Joh.15,1) ...“Denne klippen er Kristus.” (1Kor.10,4) Er Jesus en dør? Et tre? En stein? Selvfølgelig ikke. Symbolikken er klar.

Når den katolske presten i messen velsigner brødet og vinen, sier han på latinsk ordene; HOC EST CORPUS MEUS. I det øyeblikket skjer, i følge pavemakten, selve omdannelsen. ...

Også i dag sier Den katolske kirke at messedeltagelse er nødvendig for frelsen. Kirken har dessuten et bud om “messeplikt” på søndager og festdager. Dette er ubibelsk lære. Frelsen kommer ikke gjennom deltagelse i en rituell handling, enten det heter nattverd eller dåp. Frelsen er en gave mottatt av nåde ved tro på Jesu død for oss. I Guds ord er nattverd en minneshandling og den troendes dåp en god samvittighetsbekjennelse med Gud. (1.Peter.3,21)

Historikeren Durant forteller at denne læren er en av seremoniene kjent fra primitive religioner. I sitt anerkjente verk “Encyclopedia of Religion and Ethics”, bruker Hastings’s mange sider på artikkelen “Eating the God” (Å spise Gud). I denne og annen dokumentasjon, finner vi mange bekreftelser på transsubstansiasjonsritualer med bakgrunn langt tilbake i hedenskapet.

The Catholic Encyclopedia innrømmer villig at røttene til den katolske eukaristtolkningen, har sin begynnelse i gudemåltidet i Baals Babylon-religion. Fra denne religionen ble skikken om gudekjøttet utbredt. I Egypt ble en rund kake innviet (gjort hellig) av en prest slik at kaken etter denne velsignelsen ble omdannet til guden Osiris’ kropp. Også i Mexico og sentral Amerika, blant stammer som da aldri hadde hørt om Kristus, fantes det seremonier hvor spising av gudekjøtt ble praktisert. Flere historikere viser at tradisjonen med å spise gudekjøtt i flere primitive stammer var i en kannibalistisk ramme. Hedenske prester spiste deler av alle ofre.

Men hvorfor bruker pavekirken en rund kjeks? Jo, av det samme behovet for å gjøre brødet og vinen til reelt gudekjøtt, for å koordinere sine ritualer med Babylonreligionens hedenske skikker. Den runde kjeks er en ren kopi av den runde solkaken omgjort til Baal’s kjøtt i Babylons religion. Solguden Baal krevde et rundt solsymbol. Den katolske messen er ikke noe annet enn denne hedenske babyloninspirerende avgudsseremonien gjentatt. Offeret er ikke Jesu offer og den Gud som tilbes er ikke himmelens Gud.

På 1200 tallet ble en fest innstiftet til ære for Kristi legeme (corpus Christi). Denne æresmessen ble skrevet av Thomas Aquinas, og som en del av feiringen blir den runde konsekrede hostien (solkaken) båret i prosesjon gjennom byen. ..Folk falt ned å tilba den “reelle Kristus” som var solkaken.

Det var Baal de tilba den gang, og det er den samme avgud som tilbes i denne hedenske skikken i dag.

Det er både hedensk og blasfemisk å påstå at Kristus blir ofret på nytt hver gang det er messe. Nattverden er ikke en “revival” (gjentagelse) av Kristi offer. På korset sa Jesus; det er fullbrakt. (Joh.19,30). I det gamle testamentet måtte offeret stadig, daglig gjentas fordi disse dyreoffrene var ufullkomne offer. I Hebreerbrevet leser vi; “Han gikk heller ikke inn for å ofre seg selv flere ganger.” (Heb.9,25) “Slik er også Kristus ofret en gang for å ta bort manges synder.” (Heb.9,28) “I kraft av denne vilje er vi blitt helliget ved at Jesu Kristi legeme ble ofret en gang for alle.” (Heb.10,10) (Mens Vi Venter nr.2,1992)

Bruken av statuer i tilbedelsen

Denne form for tilbedelse var så viktig for Gud å advare mot at han lot det bli det nest lengste budet i ti-buds-loven: “Du skal ikke lage deg noe utskåret bilde, noen etterligning av noe som er i himmelen der oppe, eller på jorden her nede, eller som er i vannet under jorden. Du skal ikke falle ned og tilbe dem eller tjene dem. For Jeg, Herren din Gud, er en nidkjær Gud, som hjemsøker fedrenes skyld på barna i tredje og fjerde slektsledd, når de hater Meg, og som viser barmhjertighet mot tusen slektsledd, når de elsker Meg og holder Mine bud” (2.Mos.20,4-6) Her går Jesus så langt at Han ser på dem som

I denne kirken er det bare til å legge på mynt og små bønne bilder av Jesus og Maria kommer ut.

bryter dette budet som de som "hater" Ham. Ikke rart at Satan, som virkelig hater Jesus, har latt sin alternative "kristendom" forkaste dette budet totalt. Den romersk katolske kirke har fjernet hele dette budet fra loven. Katolikker ber foran disse statuene daglig. Det er ikke rart at Gud kaller denne makten for "Babylon den store." Bibelen forteller i klartekst at en av Babylons synder var bruken av alle statuene i tilbedelsen. Gud advarte mot dette om og om igjen. I Jesaja 21,9 leser vi: "Falt, falt er Babylon! Alle de utskårne gudebildene der har Han knust til jorden."

Det kommende fallet til den siste tids Babylon beskrives på følgende måte: "Ve, ve den store Babylon, den mektige byen! For på én time er dommen din kommet. Og kjøpmennene på jorden skal gråte og sørge over henne, for ingen kjøper varene deres lenger: Varer av gull og sølv... alle slags gjenstander av elfenbein, alle slags gjenstander av de mest kostbare treslag, bronse, jern og marmor." (Åp.18,11-12) Advarselen lyder: "Kom ut av henne, mitt folk, for at dere ikke skal bli delaktige i hennes synder, og for at dere ikke skal få noen av hennes plager. For syndene hennes har nådd helt til himmelen, og Gud har husket hennes gjerninger." (Åp.18,4)

Maria - tilbedelse

Ingen statue eller bilde skulle brukes som et mellomledd mellom Gud og Hans sanne tilbedere. Heller ikke hadde Han gitt den æren Han selv ba om til noen «himmeldronning».

I dag fortsetter det frafallet som Israel engang hadde falt i hos den kristne kirke. I likhet med Babylon, har helgener og Maria blitt opphøyet til å ta imot menneskers bønner. Det blir tent lys foran deres graver, bøyd kne foran deres bilder og bønner sendt opp til dem for at de skal føre deres sak fremfor Gud.

Men disse tradisjonene stammer ikke fra Bibelen, men fra Babylon. Selvom de hadde en høyeste Gud, la de til et helt phanteon av «hellige» som kunne bes til og som ble ansett som beskyttere av folket.

Blant dem også guddinne-dyrkelsen. Kvinnen med stjernene rundt seg. Istar eller Inana, som hun het.

Dette var frafall, dette var grunnen til at Gud kalte Abraham til å forlate Mesopotamia og sin familie som tok del i denne gudsdyrkelsen. Det var derfor Gud ville velsigne Abraham og utvelge han til å representere en motsetning til dette falsumet.

Den katolske kirkes opphøyelse av jomfru Maria har ingen støtte i skriften. Bibelen opphøyer kun Gud og Hans Sønn. Jesus opphøyde Gud selv. Det er ikke beskrevet noe

himmelferd for Maria, når det er snakk om himmelen og den nye jord i Åpenbaringen, er Sønnen nevnt, men ikke noe himmeldronning og ikke Maria. Når Jesus er nevnt i bibelen som mellommann og som prest i den himmelske helligdom, er heller ikke Maria nevnt med et eneste ord. Heller ikke profetisk.

Denne ideen om å gjøre Jesu mor til en «dronning» og mellommann i himmelen er like mye en mytologisk fremstilling som tilbedelsen av Ishtar i Babylon. Også Maria blir fremstilt med krone på hode og stjerner rundt sitt hode.

Trofaste bøyer kne for henne, ber til henne, tenner lys for henne, ja alt det som inngår i en tilbedelse før og nå.

Som med Israel, er denne blandingen av rett og galt, et tegn på frafall. Som Israel forkaster de ikke Hans navn, eller tjenesten for Ham, men de legger til sine egne myter og tradisjoner.

De fire første budene av ti buds loven som skiller sann tilbedelse fra løgn, kan ikke bli stående som en stadard for de som skaper sin egen mytologiske tro ved siden av gudsdyrkelsen. Den katolske kirke har sett seg «nødt» til å endre hele to av de fire budene.

Går man i en hvilken som helst kristen bokhandler i dag er det sjeldent man får de originale ti bud på et postkort, mens de endrede budene pryder hyllene.

Den nålevende paven har selv uttrykt en velsignelse over de som ber foran et utvalgt Maria bilde. Selv hevder han å ha blitt særskilt velsignet ved å be foran det, og sier åpent at det er Maria som har reddet hans liv. ”Å legge i hjertet til vår himmelske Mor min takknemlighet for å ha reddet meg fra fare. Jeg så i alt som har hendt – jeg blir aldri trett av å gjenta det – en spesiell moderlig beskyttelse fra vår Frue.” (John Paul II, Portugal:Message of Fatima (Bosten: St.Paul’s Editions, 1983), pp.49-50)

Videre har paven uttalt: Videre har paven uttalt: ”Vi har søkt tilflukt under din beskyttelse, hellige Guds Mor... Omfavn med Morens, Tjennerinnens kjærlighet, denne menneskelige verden, som vi betror og innvier til deg... I tillit til deg, O Mor, verden, alle individer og folk, vi betror også til deg innvielsen i seg selv, for verdens skyld, legg det i ditt moderlige hjerte. Å Ubesmittede Hjerte! Hjelp oss å overvinne ondskapens trussel. Godta, O Kristi Mor, dette rop... La det bli åpenbart nok en gang i verdens historie, din uendelige makt og barmhjertige kjærlighet.”

(Pope John Paul II, Lösservatore Romano, May 24, 1982, pp.5,12)

Fra Second Vatican Council: Fra det andre Vatikan konsil: ”For som St. Irenaeus sa,

hun ”ble ved sin lydighet, årsak til frelse for henne selv og for hele menneskerasen”. Derfor var det ikke få av våre tidlige Fedre som gladlig forfektet med han i deres lære: ”Evas ulydighets knute ble forent med Marias lydighet: Det som Eva bant med sin vantro løsnat Maria med sin tro.” I sammenligning med Eva kalte de Maria ”Mor til de levende”, og ofte hevdet de ”død gjennom Eva, liv gjennom Maria”. (Second Vatican Council, Dogmatic Constitution on the Church,» no.56)

Denne dyrkelsen av Maria strider ikke bare imot Guds bud, men erstatter Jesu idet hun blir gitt æren for det verk Jesus utførte og utfører. Apostlene nevnte henne ikke som verken syndfri, guddommelig eller som spesielt æret. Denne tilbedelsen av en «himmeldronning» er bare funnet i Bibelen i forbindelse med frafall.

Apostlene gjør det helt klart at ingen andre enn Jesus kan frelse, og ingen annen er opphøyd foruten Faderen og Hans Sønn.

Opphøyelsen av Maria er ikke annet enn en myte laget i harmoni med hedensk gudefilosofi, men som er fremmed for Abraham, Isak, Jakob og apostelen Peters Gud.

At mennesket Maria fødte Kristus, Guds sønn, gjorde ikke henne guddommelig, det gjorde Jesus menneskelig. Det var Jesus som ble inkarnert som menneske, ikke Maria som gudinne.

Jesus må ha vært klar over dette bedraget som ville snike seg inn blant de sanne kristne og gjorde det helt klart hvilken plass Maria hadde ved å si det følgende: “Kvinne, hva har du med Mitt å gjøre?” (Joh.2,4) og “Da kom Hans brødre og Hans mor. De stod utenfor og sendte bud på Ham. Og en folkemengde satt rundt Ham. Og de sa til Ham: “Se, Din mor og Dine brødre er utenfor og spør etter Deg. Men Han svarte dem og sa: “Hvem er Min mor eller Mine brødre?” Idet Han ser rundt på dem som sitter omkring Seg, sier Han: “Her er Min mor og Mine brødre! For den som gjør Guds vilje, er Min bror, Min søster og mor.” (Mark.3,31-35)

I dag skjer det mange Maria-åpenbarelsener rundt om i verden. Mange hevder at hun åpenbarer seg for dem personlig for å fortelle om ting som skal skje. Videre høres det også om Mariastatuer som gråter tårer av blod, og andre tegn og undrer. Men la oss ikke glemme at “Den lovløses komme er etter Satans virksomhet med all kraft, tegn og løgnens under.” (2.Tess.2,9)

På samme måte som tilbedelsen av Maria er avgudsdyrkelse under et kristent navn, er disse åpenbarelsene ikke av Maria, men av den samme som står bak andre spiritistiske åpenbarelsener, nemlig Satan selv. Jo flere mennesker som slutter å be til Gud i Jesu navn

og begynner å sende sine bønner til Maria for tilgivelse isteden, jo flere vil gå fortapt. Tusenvis av mennesker har alt slukt denne avgudstilbedelsen på grunn av den kristne kappen den er kledd i. Bedraget er stort, men vi er blitt advart: “Og det er ikke noe å undre seg over. For Satan selv omskaper seg til en lysets engel.” (2.Kor.11,14) “For vår kamp er ikke mot kjøtt og blod, men mot maktene, mot myndighetene, mot verdensherkerne i denne tidsalders mørke, mot ondskapens åndelige herskare i himmelrommet.” (Ef.6,12) Derfor “selv om vi eller en engel fra himmelen skulle forkynne dere et annet evangelium enn det vi har forkynt dere, han være forbannet” (Gal.1,8)

I Efesos var det et kirkemøte i år 431 e.Kr. Biskopen i Alexandria, Syrill, var foregangsmannen bak dette kirkemøtet. På denne tiden at Maria- dyrkelse begynt så smått som en erstatning til Arthemis dyrkelsen som Efesos engang hadde vært et centra for. Syrill samlet 60 biskoper til møtet. Nostorius, den da biskopen i Konstantinopel, ble fordømt på dette kirkemøtet. Han prøvde å hindre at Maria skulle bli en gudinne skikkelse, eller bli kalt Guds mor, i den kristne tro. Nostorius hadde invitert 43 fra kirkene i Øst med Johannes av Antiokia som en av disse. Men de kom forsent til møtet. Syrill ville ikke vente på de og startet kirkemøtet likevel. Ved hjelp av paven i Rom og keiseren fikk de vite at selv om de 43 hadde kommet hadde de fordømt Nostorius. Nostorius ble fratatt sin stilling og Maria dyrkelsen fikk fremmarsj. Mens kirkemøtet pågikk hadde det samlet seg en masse protestanter mot Nostorius utenfor og som ropte at Maria måtte opphøyes til gudemodersken.”.

Babylonske Ishtar var forbildet for mange av Midt-Østen, Grekerne og romernes gudinner. Da kristendommen tok over ble alle gudinnene forenet i en skikkelse igjen, Maria. Maria er i dag titulert med de titler Ishtar engang hadde til tross for at Bibelen ikke støtter himmeldronning tilbedelse. Symbolet til Ishtar var blant annet den åttekantede stjernen, solen og løven.

Øverst til høyre: Fra et sylindrersegl: Himmeldronningen Ishtar rir en løve med vinger. (Løve med vinger symboliserte Babylon også i Bibelen) Til høyre: Fra et veggteppe i Vatikanet. Maria rir løve med vinger.

Små bilder til venstre: Ishtar sin trone har en løve inni. Bilde 2: Ishtar har en fot på løven.

Øverst: To løver omslutter et tre fra gamle Babylon. Til høyre: "jomfru Maria" sitt emblem på Maria kirken. (Katolikkenes mest hellige sted i Polen) Maria navnet inni solen på den ene siden, og det "løvene ved treet" på det andre.

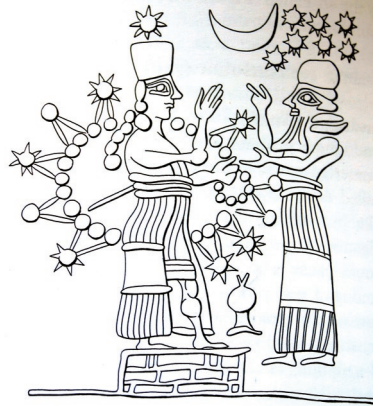

Her er Maria tegnet med masse åttekantede stjerner på kappen sin. Den åttekantede stjernen var Ishtar sitt symbol.

Øverst: "Maria" omslynget av en krans med stjerner.

Til høyre: Ishtar fra et Babylonsk segl

Den Babylonske stoltheten Ishtar ble også avbildet med en krans av stjerner rundt seg. (Her ses også den åttekantede stjernen) Til høyre: Maria med stjernekransen.

I de hedenske religioner sto moder-skikkelsen sentralt. Ofte var den store modergudinnen mor til solguden, og dermed mor til "livgiveren". Bibelen advarer mot å tilbe en himmeldronning, og har bare annerkjent tilbedelse av Faderen og Sønnen. At en kvinne skulle få tilbedelse som en himmeldronning var et frafall fra det opprinnelige. Det at Jesus ble født inn i verden gjorde ikke den kjødelige moren gudommelig, det gjorde Jesus menneskelig, "på lik linje med oss". Fra Babylons tid, og gjennom stormaktene ble "mor til guden(e) tilbedt. Denne tilbedelsen fortsatte da Rom gudommeliggjorde Maria. De hedenske religionene avbildet sin modergudinne med det ene brystet bart for å mate "solguden" eller andre gudeskikkelser. Symbolikken lå i at moderen var kilden til liv.

Bibelen lærer derimot at Gud, Faderen er kilden til alt liv, og at Hans sønn er opphøyet. Inngne opphøyelse eller ære er gitt til en kvinneskikkelse.

Øverst: Fra Babylon. Til venstre: Fra Egypt. Til høyre: Maria i samme positur.

Til høyre: Den Hitit-
tiske solgudinnen
Arianna fra
1400-1200 f.Kr.

Til venstre: Statue av
Sumeriske Inanna
(Babylonske Ishtar) ble
ofte fremstilt ved å
fremheve brystene.

Øverst til høyre: Egypts svar
på Babylonske Ishtar var
Isis. Her med brystet bart
ammende sin gudesønn
Horus. Bilde 2: Fra Asia,
gudinnen ammer. Nederst
til høyre: Statue fra romersk
tid, med ammende baby. Til
høyre: Maria blottes brystet
og ammer Jesus.

Til venstre: Himmeldronningen fra avgusreligionene ble fremstilt med utstrakte hender. Til høyre: Maria statue. Maria er blitt kjærere enn Gud selv for katolikkene. Hun blir også fremstilt med hendene utstrakt. Dyrkelsen er imidlertid imot Guds bud og ett bedrag.

Vi er kun bedt om å tilbe Han som skapte himmelen og jorden: “De gudene som ikke har gjort himmelen og jorden, skal gå tapt fra jorden, og de skal ikke mer finnes under denne himmelen” (Jer.10,11)

Om og om igjen har Guds folk frafalt å begynnt å tilbe en himmeldronning, og nå igjen de kristne. Dette til tross for at Bibelen verken beskriver Maria som gudommelig, som dronning eller som Guds mor. Heller ikke er hennes himmelfart beskrevet, og heller ikke er hun beskrevet med en nåtid eller fremtidig tjeneste. Bibelen retter kun fokus ett sted: Gud og Hans sønn Jesus. Alt annet er menneskeoppfunnet og en repetisjon av det frafallet Gud hater.

“Da svarte de Jeremia...”Da vi brente røkelse for himmeldronningen og utøste drikkeoffer for henne, laget vi da kaker for henne og laget bilder av henne, og utøste vi drikkeoffer for henne uten at våre ektemenn gikk med på det?” Da talte Jeremia til folket, mennene og kvinnene og hele folket som hadde gitt ham dette svaret, og han sa: Den røkelsen som dere brente i byene i Juda og på gatene i Jerusalem, dere og deres fedre, deres konger og deres ledere og folket i landet, har ikke Gud husket på det? Sannelig, det har nådd

Hans hjerte! Derfor kunne ikke Herren lenger bære dette, på grunn av deres onde gjerninger, og på grunn av alle de styggdommene dere har gjort. Derfor har deres land blitt til en ødemark, et skremsel, en forbannelse, og det er ingen som bor der, slik det er på denne dag. Fordi dere har brent røkelse, og fordi dere har syndet mot Herren og ikke har lydt Herrens røst og ikke vandret etter Hans lov.” Jer.44:15.19-23)

“Barna samler ved, fedrene tenner ilden og kvinnene knar deig for å lage kaker til himmeldronningen. De utøser drikkeoffer til andre guder, for å egge Meg til vrede. ..Derfor sier Herren Gud: Se, Min vrede og Min harme skal bli øst ut over dette stedet... de skal brennes og ikke slokkes.!(Jer.7:18-20)

Dette Mossaik arbeidet av Maria og Jesusbarnet ble plassert ved St.Peters plassen etter pavens ordre. Bildet skulle være ett minne om da paven ble skutt men overlevde. Paven selv har sagt at han tror det var "Maria" som reddet han fra døden. Den latinske inskriften Totus Tuus (fullstendig din) var pavens motto og var også ingravert på hver arm av pavens jakke.

Paven ga kopier av bilder også til andre kirker. Med bildet som ble gitt til St.Olavs kirken i Norge står det: "Den Hellige Far, Pave Johannes Paul II, velsigner dem som ber Hill deg Maria foran dette bildet."

Bønnen Hill deg Maria: Hill deg Maria, full av nåde, Herren er med deg, velsignet er du iblant kvinnene, og velsignet er ditt livs frukt, Jesus. Hellige Maria, Guds mor, be for oss syndere, nå og i vår dødstime. amen.

Maria var bare ett menneske som døde på normalt vis. Enhver bønn til de døde er en fortsettelse av hedenske kulter, og å lukke øynene for Bibelens ord om at de døde ikke skal få del i det som skjer på jorden.

Bibelen kaller bønn til de døde for bønn til demoner. Demoner finnes og kan gi bønnesvar. Men det er ikke av Gud. "...eller en som påkaller de døde. For hver den som gjør dette, er en styggdom for Herren." (5.Mos.18,11-12)

Øverst til venstre: Fra Babylonia. Kun litt gull er igjen på denne statuen.

Til høyre: Også egypterne og de avgudsreligionene kledde sine avgudsverk med gull og sølv.

Nederst: Tradisjonen bibelen taler sånn imot er i dag å finne i den katolske krike. Her Jesus barnet og Maria bilder kledd i gull og perler.

Helgener og guder

I det gamle Babylon trodde folk at stjernene var døde helter, og dette var bakgrunnen for at de begynte å tilbe himmellegemene. Tema-guder er ikke noe nytt. I Egypt hadde de også denne formen for tema-guder. Folket ba til den guden som hadde som oppgave å høre bønner innenfor visse temaer. Man fikk også muligheten til å bytte litt på hvilken gud man ville be til. Når vi studerer babylonernes helteguder og egypternes tema-guder, finner vi en utrolig likhet med den katolske helgentilbedelsens struktur og system, men istedenfor navnene til de gamle helte gudene finner vi navn på kristne helter. Dette gjør likevel ingen forskjell, for saken er den samme. Det dreier seg om tilbedelse av avdøde mennesker. Ingen steder i Bibelen finner vi noe som helst som oppfordrer til å be til avdøde mennesker, eller å be til noen andre enn Gud.

“I tillegg til Mariadyrkelsen, ber katolikker også til en rekke helgener. Dette er ifølge katolsk tro vanlige mennesker som har utmerket seg med spesiell hellighet eller bragder for kirken. Etter sin død, ble de som et resultat av en granskning, utpekt til helgener og erklært opptatt til himmelen. Denne skikken er lett å spore tilbake til Babylons falske religion. Den katolske kirke tror på, og praktiserer spiritisme, gjennom bønner til de døde mennesker, enten de heter Maria eller helgener. The Catholic Encyclopedia forklarer at katolsk lære vedrørende bønner til de døde har sine røtter i apostelmenigheten. Denne påstanden er dokumenterbar usann.

Hvis vi igjen går tilbake til modersystemet for alle falske religioner, det gamle Babylon, finner vi at folk på den tiden tilba og æret mange guder. Babylonerne hadde et system med utallige guder og gudinner. De trodde også at disse gudene tidligere hadde vært helter som engang hadde utmerket seg her på jorden, men at de nå var “belønnet” med en høyere åndelig tilværelse. Hver måned, ja nesten hver dag i året, var under beskyttelse av en av disse smågudene. Flergudslæren spredte seg (på samme måte som “himmeldronning og barn” troen) rundt om i verden da folk vandret fra Babylon. Selv de tidligere buddhister i Kina tilba mange småguder. De hadde guder for sjømenn, krig, nabolag og for en rekke ulike yrker. Syrerne trodde at noen av disse gudene hadde sin kraft begrenset til spesielle geografiske områder. 1.Kongebok 20,23 er et eksempel på det. Da romerne la verden under seg, var mye av Babylons gudeverden fremdeles på plass. Bright var poetens gudinne. Juno Regina var gudinne for kvinnelighet og ekteskap. Minerva var visdommens og musikkens gudinne. Venus var gudinne for sex og kjærlighet. Vesta beskyttet alle brødbakerne. Ceres var kornets og hvetens gudinne. Herkules var gledens og vinens gud. Mercury ga evner til talere og debattanter. (Det var ikke tilfeldig at folket i Lystra trodde den makt enn åndelig, fant det lett å gi de små gudene plass i romerkirken. De ble tatt godt imot, men ble gradvis omdøpt «saints» eller helgener. At den gamle hedenske avgudsdyrkelsen fra Babylon lever videre i Den katolske kirkes helgentilbedelse, kan ikke bortforklares. Pavemakten innrømmer det i mange bøker, skriv og kirkemøtevedtak.

Her er en liste over noen få av Den katolske kirkes helgener:

Yrkeshelgen	Navn	Helgendager
Skuepillere	- St. Genesius	25. august
Arkitekter	- St. Thomas	21. desember
Bakere	- St. Elisebath	19. november
Tiggere	- St. Alexius	7. juli
Slaktere	- St. Hadrian	28. september
Kokker	- St. Martha	29. juli
Leger	- St. Lukas	18. oktober
Hattemakere	- St. Jakob	11. mai
Jegere	- St. Hubert	3. november
Gruvearbeidere	- St. Barbara	4. desember
Sykepleiere	- St. Catherine	30. april
Sjømenn	- St. Brendan	16. mai
Sangere	- St. Gregory	12. mars
Studenter	- St. Thomas Aquinas	7. mars
Skatteinnkrever	- St. Matteus	21. september

Den romersk-katolske kirke har også helgenen for sterile kvinner (St. Anthony), øl-drikerne (St. Nicholas), barn (St. Dominic), elskere (St. Raphael) gamle jomfruer (St. Andrews), fattige (St. Lawrence) osv. I tillegg har pavemakten produsert helgener for omtrent alle sykdommer som finnes. Disse helgenene anbefaler kirken at syke mennesker ber til for å øke mulighetene for helbredelse. ..Kirkens helgendyrkelse er en direkte overtagelse av det hedenske Babylons gudetilbedelse, hvor guder eller gudinner beskytter spesielle dager, yrker eller menneskelige behov.” (Det store frafallet; Helgen-tilbedelse. Mens Vi Venter, nr.2, 1992)

I The Catholic encyclopedia på sidene 30-131 i artikkelen “Legender” leser vi: “Disse legendene (helgener) gjentar ideer vi finner i førkristne religiøse historier. Legendene er ikke kristne, bare gjort kristne. I flere tilfeller bygger legendene om våre helgener på de samme før-kristne mytene. Det ble enkelt å overføre til kristne martyrer, historiene oldtiden knyttet til sine helter. Dette forklarer de store likhetene mellom guder og helgener.”

Helgener - spiritisme og de dødes tilstand

Bibelen forteller om en mann som bestemte seg for å be en avdød profet om hjelp.

Denne historien er en alvorlig advarsel også til vår tid. Vi finner hendelsen i 1.Samuelbok. “Samuel var død, og hele Israel hadde sørget over ham og begravd ham i Rama, hans egen by. De som mante frem døde, og de som drev med spiritisme, hadde Saul drevet bort fra landet... Da Saul så filisternes hærstyrke, ble han redd, og hans hjerte skalv kraftig. Da Saul spurte Herren om råd, svarte ikke Herren ham, verken i drømmer eller ved urim eller ved profetene. Da sa Saul til tjenerne sine: “Finn meg en kvinne som kan mane frem døde, så vil jeg gå til henne og spørre henne.” Tjenerne hans sa til ham: “Det er en kvinne i En-Dor. Hun kan mane fram døde.” Så gjorde Saul seg ukjennelig og tok på seg andre klær. Så drog han av sted, og to menn var med ham. Om natten kom de fram til kvinnen, og han sa: “Jeg ber deg, spå for meg ved å mane frem for meg den jeg nevner for deg.”

Da sa kvinnen til ham: “Hør, du vet selv hva Saul har gjort, og hvordan han har drevet bort fra landet alle som maner fram døde, og dem som driver med spiritisme. Hvorfor legger du da en snare for mitt liv, så jeg må dø?” Men Saul sverget for henne ved Herren og sa: “Så sant Herren lever, skal det ikke komme noen skyld over deg på grunn av dette.” Da sa kvinnen: “Hvem skal jeg mane frem for deg?” Og han sa: “Du skal mane frem Samuel for meg.” Men da kvinnen fikk se Samuel, skrek hun høyt. Kvinnen talte til Saul og sa: “Hvorfor har du sveket meg? For du er Saul!” Kongen sa til henne: “Frykt ikke! Hva så du?” Kvinnen sa til Saul: “Jeg så en gud som steg opp fra jorden.” Da sa han til henne: “Hva slags skikkelse har han?” Hun sa: “En gammel mann kommer opp, og han er dekket med en kappe.” Da skjønte Saul at det var Samuel, og han falt på kne med ansiktet mot jorden. Samuel sa til Saul: “Hvorfor har du uroet meg ved å mane meg frem?” Saul svarte: “Jeg er i stor trengsel. For filisterne går til strid mot meg, og Gud har vendt seg fra meg og svarer meg ikke mer, verken ved profeter eller ved drømmer. Derfor har jeg kalt på deg, så du kan gjøre kjent for meg hva jeg bør gjøre.” Da sa Samuel: “Hvorfor spør du meg, når Herren har vendt seg fra deg og er blitt din fiende? Herren har for Sin egen skyld gjort det Han talte ved meg. For Herren har revet kongedømmet ut av din hånd og gitt det til din neste, til David. Fordi du ikke lød Herrens røst, og heller ikke fullførte Hans brennende vrede over Amalek, derfor har Herren gjort dette mot deg på denne dag. Dessuten skal Herren også overgi Israel sammen med deg i filisternes hånd. I morgen skal du og dine sønner være hos meg. Herren skal også overgi Israels hærstyrke i filisternes hånd.” Straks falt Saul til jorden i hele sin lengde, og han ble meget redd på grunn av Samuels ord. Han hadde ingen styrke i seg, for han hadde ikke smakt mat hele dagen og hele natten. Kvinnen kom bort til Saul og så at han var dypt forskrekket, og hun sa til ham: “Se, din tjenerinne har lydt din røst, og med fare for mitt eget liv har jeg hørt på de ordene du talte til meg.” (1.Sam.28,1-21)

“Fortellingen om Sauls besøk hos spåkvinnen i En-Dor har vært et problem for mange. Noen mener at det virkelig var Samuel som viste seg for Saul. Men Bibelen lærer noe helt annet. Hvis Samuel var i himmelen, som noen vil ha det til, må enten Gud eller

Satan ha brakt ham ned til jorden igjen. Men ingen kan for alvor mene at Satan hadde makt til å hente Guds hellige profet ned fra himmelen som svar på besvergelses fra en fordervet kvinne. Det er heller ikke rimelig å anta at Gud sendte ham til trollkvinnens hule, for Herren hadde allerede nektet å svare Saul ved drømmer, ved urim eller ved profeter. Dette var Guds egne meddelelseskanaler, og han satte dem ikke til side for å meddele seg gjennom Satans redskap. Svaret som ble gitt, er et tilstrekkelig vitnesbyrd om hvor det stammet fra. Hensikten var ikke å få Saul til å vende om, men å drive ham ut i ødeleggelsen. Dette var ikke Guds verk, men Satans. Dessuten sier Bibelen at Sauls beslutning om å rådspørre en trollkvinne var en av grunnene til at Gud forkastet ham og lot ham dø. “Slik døde Saul fordi han opptådte svikefullt mot Herren, fordi han ikke holdt Herrens ord, og også fordi han spurte en åndemaner for å få råd. Men han spurte ikke Herren om råd. Derfor drepte Han ham og overlot kongedømmet til David, Isais sønn.” (1.Krøn.10,13-14) Her står det at Saul søkte råd hos en ond ånd istedenfor hos Herren. Han hadde ingen kontakt med Samuel, Guds profet, men gjennom trollkvinnen fikk han forbindelse med Satan. Den onde kunne ikke fremstille den virkelige Samuel, men han frembrakte en etterligning for å gjennomføre sitt bedrag...

Troen på at mennesker kan ha samkvem med de døde dannet også hjørnesteinen i den hedenske gudsdyrkelse. Hedningene tilbad det de mente var døde helters ånder som var blitt guder. Deres religion bestod i virkeligheten i å tilbe de døde. Dette er tydelig omtalt i Bibelen. I beretningen om Israels synd ved Peor står det: “Israel ble værende i Akasie-lunden. Men folket begynte å drive hor med Moabs døtre. De innbød folket til offermåltidene for avgudene sine, og folket åt og tilbad avgudene deres. Slik knyttet Israel seg til Ba'al av Peor, og Herrens vrede ble opptent mot Israel.” (4.Mos. 25,1-3) I Salmenes bok fortelles det hva slags avguder man ofret til: “De sluttet seg til Ba'al-Peor og åt offer som var gitt til de døde.” (Sal.106,28) Det vil si ofre som var brakt til de døde. Troen på at de døde er blitt opptatt blant gudene har hatt en fremtredende plass i nesten alle hedenske religioner.

Det samme gjelder idèen om at mennesker kan ha kontakt med de døde. Det var en alminnelig oppfatning at gudene meddelte sin vilje til menneskene, og gav dem råd når de ble spurt. De berømte orakler i Hellas og Rom var eksempler på dette.

Troen på at det er mulig å komme i forbindelse med de døde, er fremdeles levende, endog i land som regner seg for å være kristne. Under betegnelsen spiritisme har skikken med å søke kontakt med vesener som gir seg ut for å være døde menneskers ånder, fått stor utbredelse. Dette appellerer særlig til mennesker som har mistet noen av sine kjære. Det hender at åndevesener åpenbarer seg for folk i form av deres avdøde venner. De forteller om episoder fra den tiden da de var sammen, og oppfører seg på samme vis som da. På den måten får de mennesker til å tro at deres kjære avdøde er engler som kretser over dem og meddeler seg til dem. De som slik utgir seg for å være de

avdødes ånder, blir gjenstand for en slags avgudsdyrkelse, og mange tror på hva de sier mer enn på Guds ord... Både den moderne spiritisme og de ulike former for oldtidens trolldom og avgudsdyrkelse har det vesentlige fellestrekk at de søker kontakt med de døde. Grunntanken er uttrykt i den første løgn som Satan møtte Eva med i Edens have: "Dere kommer slett ikke til å dø. For Gud vet at på den dagen dere eter av det, skal øynene deres bli åpnet. Dere skal bli slik som Gud." (1.Mos.3,4-5) Utgangspunktet er en løgn, og den bygger de videre på, for de er inspirert av løgnens far. Israelittene hadde fått uttrykkelig forbud mot å gi seg av med noen form for angivelig samfunn med de døde. Gud gjorde dette helt klart da Han sa: "Men de døde vet ingenting... Aldri i evighet skal de få del i noe av det som hender under solen." (Fork.9,5-6) "Hans livsånde blir borte; han vender tilbake til sin jord. På samme dag blir hans planer til intet." (Sal.146,4) Herren sa til Israel: "Den som vender seg til åndemanere og dem som driver med spiritisme, for å drive hor med dem, mot ham vil Jeg vende Mitt åsyn og uttrydde ham fra hans folk." (3.Mos.20,6)

Disse åndevesener var ikke døde menneskers ånder, men onde engler, Satans sendebud. Oldtidens avgudsdyrkelse omfattet både tilbedelse av de døde og angivelig kontakt med dem. Bibelen stempler dette som djeveldyrkelse. Da apostelen Paulus advarte sine trosfeller mot å ha noen som helst befatning med avguderiet som deres hedenske naboer drev med, sa han: "Det som hedningene ofrer, ofrer de til demoner og ikke til Gud. Og jeg vil ikke at dere skal ha samfunn med demoner." (1.Kor.10,20) Om Israels folk sier David i Salmenes bok: "De ofret til og med sine sønner og døtre til demoner," (Sal.106,37) det vil si djevelmaktene. Videre forklarer han at de ofret dem til "Kanaans gudebilder". De trodde at de tilbad døde menneskers ånder, mens de i virkeligheten tilbad demoner. Moderne spiritisme hviler på den samme grunnvoll. Den er bare en gjenopplivelse av den trolldom og demontilbedelse som Gud for dømte og forbød i gammel tid. Dette er forutsagt i Bibelen som sier at "i de siste tider skal noen falle fra troen og vende sin oppmerksomhet mot forførende ånder og demoners læresetninger" (1.Tim.4,1) Paulus skriver at like før Kristi gjenkomst vil Satan gjøre et spesielt fremstøt gjennom spiritismen. Idet apostelen beskriver Kristi annet komme, sier han om djevelen at hans "virksomhet med all kraft, tegn og løgnens under." (2.Tess.2,9)" (E.G.W. Alfa og Omega bind 2, s. 260)

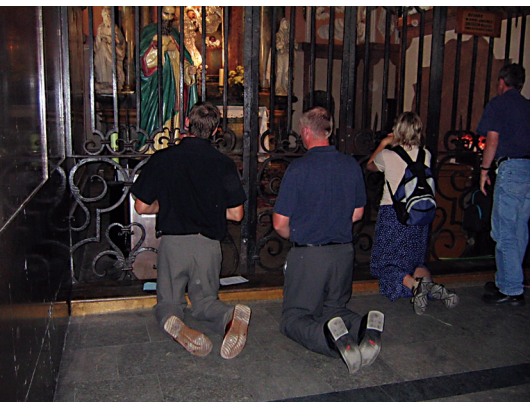
Det er et fellestrekk ved den katolske tilbedelsen av Maria og helgener; de er alle døde. En hver form for bønn til avdøde er avgudstilbedelse og en lek med den spiritistiske verden. "...eller en som påkaller de døde. For hver den som gjør dette, er en styggdom for Herren." (5.Mos.18,12)

“Du skal ikke lage deg noe utskåret bilde, noen etterligning av noe som er i himmelen der oppe, eller på jorden her nede, eller som er i vannet under jorden. Du skal ikke falle ned og tilbe eller tjene dem. For Jeg, Herren din Gud, er en nidkjær Gud, som hjem søker fedrenes skyld på barna i tredje og fjerde slektledd, når de hater meg, og

som viser barmhjertighet mot tusen slektsledd, når de elsker Meg og holder Mine bud.” (Det andre budet i 10 buds loven fjernet av den katolske kirke, 2.Mos.20,4-6)

Top Right: A statue claimed by the Vatican to be an image of Peter

Øverst til høyre: En statue som hevdes av Vatikanet å være en avbildning av Peter får stor æresfrykt av pilgrimmene. Til venstre: Bønn foran statuer. Nederst til venstre: Dette jomfru Maria bildet får stor æresfrykt, og folk faller på kne og tilber foran bildet. Ovenfor: Statue av Jesus er sentrum for bønn og tilbedelse.

Statuer og bilder er sentrale i Maria-tilbedelsen. Selvom katolikker hevder de ikke tilber statuene, er det få som våger å snu ryggen til et gude/gudinne bilde for å be.

Begge til høyre: En gudinne i en "shrine", fra Pergamon.

Til venstre: I dag er det den katolske kirke som vidrefører denne gudsdyrkelsen og har her puttet Maria i en typisk avgudsshrine.

Baal betyr rett ut Herre, og det kan tenkes de trodde det var deres egen Herre de satte opp rundt om i landet. Men for Gud var dette frafall. Til venstre: Baal stenstøtte. Til høyre: Jesus stenstøtte. Nedenfor: Maria statuer satt opp i hager og byer.

**“Dere skal ikke lage dere avguder, ikke reise dere noe utskåret bilde eller noen steinstøtte, ikke sette opp noe steinbilde i deres land, så dere faller ned for det. For Jeg er Herren deres Gud.”
(3.Mos.26,1)**

Avguds "shrine" fra Efesos og Pompeii.

I Pompeii hadde de "shrines" ute ved gatene i tillegg til hjemmene.

Gudealtere satt opp i Roma og Polen. Alle inneholder bilder av Maria.

Mange katolske øvrigheter unskylder billed-og statue tilbedelse med at det kun er symboler på Gud som skal lede menneskers tanker til Gud. Dette er imidlertid løgn, for alt etter som hvem det er bilde av ledes tankene til den personen enten det er helgener, paver eller Maria. Dette er avgudstilbedelse. Det er ikke riktig å påstå at hedenskapets religioner trodde at gudene de tilba var inni bildet eller statuen. De trodde det samme som katolikker i dag.

Det akkadiske ordet Salmu (sumerske nu eller alam) ble brukt på kunstverk av guder. Det kunne bety "bilde", "representation" eller "representative". Ordet ble brukt for å referer til statuer, stelaer og figurer. Senere ble ordet også brukt om solguden selv. Men det avslører at babylonierne ikke trodde deres kunstverk var selve guden, men kun bilder og representasjoner av dem.

Nederst: Fra den katolske kirke: En monk kneler ned foran et bilde av en død helgengjort monk og håper at bønnene hans skal nå den døde og at den døde skal gå i forbønn for ham fremfor Gud.

I hedenske religioner var ofte de døde en del av tilbedelsen. Da Israel frafalt ved Beth Peor står det: "De sluttet seg til Baal - Peor og åt offer som var gitt til de døde". (Sal.106,28)

Øverst: De katolske kirker er nesten så og si en gravplass. Her fra Roma. Den dødes kiste foran, og en knelebensk foran der igjen hvor folk kan be.

Til venstre: Ett gammelt egyptisk gravsted med alter foran.

Nederst til venstre: Knokkel av en helgen på display i Den katolske kirke.

Blant andre kulturer var døde helter og store personligheter ofte knyttet til et tempel.

Bibelens Gud hadde ikke behag i slik: "De gjorde Mitt hellige navn urent ved de styggdommene de gjorde. Derfor har Jeg fortært dem i Min vrede. Nå må de få sitt horeliv og likene av sine konger langt bort fra Meg, og Jeg skal bo midt iblant dem til evig tid." (Esek.43,8-9)

«Et spesielt tilfelle er skaffet til veie fra omfattende opptegnelser fra Girsu fra den tidlige dynastiske perioden av ofringer som ble gjort foran bønnestatuer av avdøde herskere og medlemmer av den herskende familie. Disse statuene var, slik det var antatt, opprinnelig viet til å stå i templer og gå i stadig forbønn for dem fremfor gudene.» (Gods, Demons and Symbols of ancient Mesopotamia, An illustrated dictionary by Jeremy Black and Anthony Green, The British Museum Press)

I det Pave Johannes Paul II skulle gravlegges sto det en folkemengde og ropte "helliggjør ham, helliggjør ham!". Denne tradisjonen med å putte døde ledere i tempelet ble brukt av hedenske rom, men også i gamle Babylonia. I dag er det Den katolske kirke som viderefører denne tradisjonen.

Fra katolske kriker i Roma: Til venstre: Statue av avdød pave i kirkesalen. Nederst: Statue av avdød pave med kiste under plassert i kirken. Se også bilde forige side hvor det var satt frem knestoler til å be fremfor den døde.

Helvete

Ordet helvete er flittig brukt som skremsels-propoganda av både katolikker, protestanter og pinseforsamlinger. Når vi åpner Bibelen finner vi riktignok ordet «helvete», og det er lett å da anta at «helvete» er Bibelsk teologi. Men definisjonen av dette ordet er fra Babylon og ikke den sannhet Abrahams barn ble gitt.

Bibelen lærer at «de døde vet ingenting», «at de skal bli til aske» etc. Det er riktignok en straff for synd hvilket er døden. Bibelen sammenligner de ugudeliges død med Sodoma og Gomorra. Disse byene ble brent med dets innbyggere med ild fra himmelen. I dag er det kun aske og svovel igjen av disse byene, ingenting brenner fortsatt.

Evig liv skulle gis til de trofaste, og de som ikke ville omvende seg ville død. Det vil si at de ville ikke få «evig liv» i helvete. De ville bli som om de aldri hadde vært.

Når vi finner ordet helvete blant Jesu ord, er det vært å merke seg at Han snakket innenfor den jødiske tros-ramme, og ikke den hedenske. For Han sa: «Jeg er kommet for å oppfylle loven og profetene». (Matt.7) Jesus kom for å bekrefte at det de hadde lært gjennom loven og profetene var korekt.

Ordet Jesus brukte som er oversatt til helevete, er «Gehenna», hvilket var et område utenfor Jerusalems bymur hvor de brant søppel. Noen ganger brant ilden i flere dager, helt til det ikke var mer igjen å brenne. OrdrBruken misforstås ofte i dag. En ild som ikke kan slukkes før alt er brent opp, blir tolket som en ild som aldri vil slutte å brenne.

For å kunne brenne mennesker i en hel evighet, må Gud gjenskape mennesket som brenner om og om igjen, eller gjøre det ubrennbar. Dette er ikke i tråd med Guds ord.

Ordet evig blir riktignok brukt i Bibelen, men det hebraiske uttrykket det er oversatt fra betyr ikke nødvendigvis en ubegrenset tid. Det kan også bety en begrenset periode. Alt etter som hvilken sammenheng det er brukt i. I historien om profeten Jona som ble spist av en hval, står det at han var i hvalen en evighet. Men han var der bare tre dager og tre netter.

Dette siste argumentet som blir brukt for å opprettholde den hedenske helvetes-teorien i den kristne tro er at apostlene har brukt det greske ordet 'hades' ved et par anledninger. Hades var det greske ordet for dødsriket hvor det var ild og elendighet.

Etter at et gammelt Matteus evangelium nylig ble funnet er det vært spekulert på om ikke evangeliene og de nye testamentlige skrifter egentlig ble skrevet på hebraisk til å begynne med.

Det viktige er ikke hvilket ord som er brukt i gresk, men hva Jesus og disiplene trodde. Og de var jøder ikke grekere. De hadde en jødisk forståelse av døden, ikke en gresk.

Det gamle testamentet er klar på at fortapelsen er endelig, avgjørelsen er evig, og at de døde vil bli brent opp.

Teorien om helvete slik vi kjenner den blant kristne i dag er som sagt en myte fra Babylon. En myte som grekerne og romerne adopterte på sine måter senere.

Selvom myter ofte endret seg eller utviklet seg, trodde babylonerne på en «underverden» som var bebodd av demoner. (Gods, Demons and Symbols of ancient Mesopotamia, An illustrated dictionary by Jeremy Black and Anthony Green, The British Museum Press p.63) Demoner, trodde de, var ansatt av guddommen for å straffe de som syndet. Bibelen derimot, hevder Satan er i opprør med Gud, ikke en som jobber for Han.

Om den babylonske lære er det skrevet:

”Underverden blir alltid beskrevet som komplett mørke, støvete og ubehagelig. Alle de døde, uten unntak, vandrer der, tørstende etter vann og med kun støv å ete... I tillegg til disse sjelene til de døde (gidim), er underverden også hjemmet til døde guder, til noen demoner (som blir beskrevet som ”aralis avkom” og som strømmer ut fra underverden for å bringe trengsel til menneskeheten...)» (Ibid p.108)

Det sumeriske diktet ”Gilgames, Enkidu og underverdenen”, som en del av også er innlemmet i det babylonske ”Epic of Gilgames”, beskriver en samtale mellom Gilgames og sjelen til hans døde tjener Enkidu, som gjør det klart at selv om livet i underverden er svært uattraktivt, kan det bli noe mer tålelig hvis levende slektninger regelmessig ofrer mat og drikke til de døde, så det er fristende å etterlate så mange etterkommere som mulig. De som ikke har barn har virkelig en hard tid etter døden, men de som ikke en gang har fått en anstendig begravelse har det værst: en person som dør i brann eller som har kroppene som ligger igjen i ørkenen har ikke en gang en `gidim` i underverdenen. (Ibid p.181)

Denne babylonske myten må ha skapt mye sorg hos de familier som var fattige, eller de dødende som ikke hadde familie.

På samme måte ble også denne babylonske arv viderført og tilpasset kristendommen av Den katolske kirke. Læren om skjærsilden har skapt problemer for mange fattige og familie-løse under den mørke middelalderen. Hvem skulle kunne ved sine gode gjerninger og almisser til kirken kunne gjøre deres tid i Skjærsilden mindre, om de ikke hadde troende familiemedlemmer?

”Romersk Katolske teologer har ikke oppnådd enighet om naturen til de lidende i skjær-

silden. noen lærer at pinen i skjærsilden hovedsakelig er en følelse av tap etter å ha blitt atskilt fra Gud. Andre følger Thomas Aquinas å lærer at sjelene i skjærsilden lider en intens og ulidelig fysisk smerte fra ilden.” (The Gospel According to Rome, James G. McCarthy, Harvest House Publishers, Eugene, Oregon, 1995)

”En annen måte de levende kan hjelpe de døde med er gjennom å erverve spesiell kreditt, kalt avlat, som sletter midlertidig straff. Romersk Katolisisme lærer at kirken har makt til å dele ut avlat fra et enormt forråd av fortjeneste kalt kirkens skattkammer.” (Ibid p.94)

Det var riktignok krise for de som ikke fikk nok oppmerksomhet etter sin død eller for de som ikke fikk skikkelig grav hos babylonerne og den katolske kirke.

Jesus visste om denne hedenske læren som florerte også på den tid han var her på jorden. Hans holdning var av en helt annen, nettopp fordi de ting som ble hevdet hos hedningene ikke var sanne. Det var ingen grunn til å bekymre seg for de døde. «la de døde begrave de døde...» sa Han.

Gud skjulte gravstedet til Moses for Israels barn i en tid de nettopp hadde gjort seg skyldige ved å tilbe Ba'al ved Peor. (De tilba de døde..) Derfor ble Moses grav skjult for dem for at de ikke skulle tro (til tross av at Moses hadde vært en stor og gudfryktig mann) at de kunne be til han eller gjøre hans gravsted til et tilbedelsessted. I Babylon fantes en konkurrerende lære som hadde gitt sin innflytelse på alle andre en den jødiske lære. Deres helvete besto av guder eller demoner som hersket i en underverden. De døde for enten dit eller til himmelen. Det er denne læren Den katolske kirke har adoptert og viderefører.

”Forestillingen om en underverden befolket av skremmende demoniske vesener, som bebudet det middelalderske helvete, ser ut til å være en teologisk oppfinnelse fra det første millennium før Kristus.” (Gods, Demons and Symbols of ancient Mesopotamia, An illustrated dictionary by Jeremy Black and anthony Green, The British Museum Press, p.28)

Øverst: Her skildres Satan og demonene som bærer en gruppe mennesker til helvete (til høyre på bildet). Demonene er tegnet som halvt dyr og halvt menneske med horn. Ingen steder i Bibelen er Satan beskrevet med horn eller dyrekropp, heller ikke demonene. Dette er en babylonsk oppfinnelse. Bildet her er hentet fra den katolske kirken Notre Dame i Paris.

Til venstre: Gammel statue før Kristus som viser et mytologisk demonisk vesen. Til høyre: Asiatisk demon-lignende maske.

I følge Bibelens profetier om endetidens Babylon skulle de ha "Kongene på jorden drev hor henne, og de som bor på jorden ble drukne av hennes horevin." (Åp.17,2.)

Ovenfor: Fra keiser Konstantin ga makt til den katolske kirke og i tiden fremover hadde pavekirken stor makt og innflytelse i Europas mange kongehus. Bildene her er fra Vatikanet og viser paven som kroner konger.

Nedenfor: I katolske kirker europa rundt er konger og dronninger gravlagt. Slik som St.Denys i Paris, og i den katolske kirke i Berlin (til høyre) hvor hele kjelleren er full av likene, i tillegg til et antall på display i kirkens hovedsal.

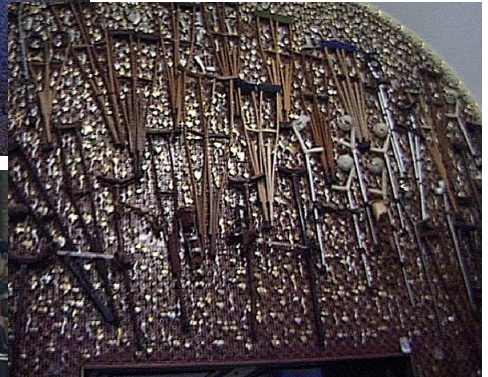

Den katolske kirke har i alle år brukt mirakel-påstander og mirakler for å vinne mennesker. Øverst: Den katolske helgenen Denys hevder å ha tatt opp sitt hode etter å ha fått det avhogget. Til venstre: Dette bilde er fra den katolske kirker og viser en som skal ha oppstått fra de døde. Nedenfor: Maria kirken i Polen er en stor fristelse for mange. Det hevdes at de som kommer og ber foran ett Maria bilde kan bli helbredet. Krykker henger på veggene.

De to nederste bildene: En monk utfører mirakler slik som ett esel som bøyer kne og fisker som samler seg ved monkens nærvær.

“Den lovløses komme er etter Satans virksomhet med all kraft, tegn og løgnens under...”
(2.Tess.2,9)

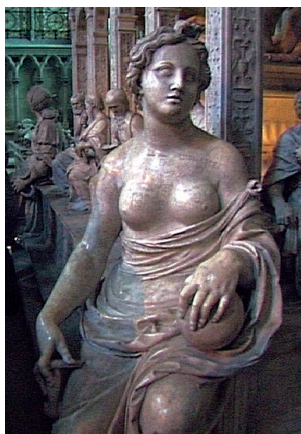
Bibelens Gud skrev med sin egen finger på 10 buds loven og forbød noen å lage noe bilde av seg. I de hedenske religionene ble ikke bare guder avbildet, men de hadde heller ingen problemer med å avbilde guder nakne. Til venstre: Babilonsk gudinne avkledd.

Til høyre: Øverst på bildet en engelskikkelse naken og med brystet fremtredende.

Ovenfor: Fra St.Peters kirken i Roma. Mennesket ble ifølge Bibelen skapt litt ringere enn englene. Her har mennesker brukt engler som dekorasjon og gitt dem "æren" av å være helt nakne. Til høyre: St.Peterskirken. Kvinne blottes brystene mens hun holder korset med en korsfestet Kristus.

Den katolske kirke er opptatt at de som går inn i kirken deres skal være anstendig kledd. Statuene i kirken er derimot slettest ikke anstendig. Til venstre: Fra St.Denys kirke i Paris.

Øverst til høyre: Jesus sitter halvnaken på en sky. (Legg også merke til den nakne engle-figuren til venstre over han, som har bena rundt korset.)

Etter syndefallet står det om hvordan Adam og Eva gjemte seg for Herren fordi de var nakne. Til tross for

at de hadde syndet mot Ham, står det at Han Selv lagde klær til dem og kledde dem. Dette var den respekt Gud viste opprørerne. Tilgjengjeld har den katolske kirke avkledd Gud og med det vist sitt sanne ansikt.(Til venstre)

Bibelen sier ikke noe om at Jesus var helt naken da han ble ført vekk for å korsfestes, likevel syntes Den katolske kirke i Polen at Jesus skulle stå avkledd på bilder i deres kirker.

En halvnaken Jesus er ett favoritt motiv i Den katolske kirke. Selvom de tegner han sittende på en trone, er han ofte frarøvet retten til klær som dekker hele kroppen. Statuene av sine egne paver og helgner har imidlertidig anstendige klær.

“Forbannet er den som lager et utskåret eller støpt bilde, en styggdom for Herren...”
5.Mos.27,15)

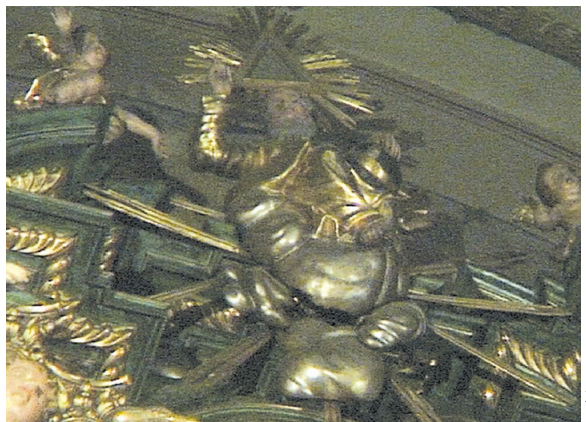
“Vokt deres sjeler nøye - for dere så ingen skikkelse den dagen Herren talte til dere på Horeb, midt ut fra ilden-, så dere ikke går frem i fordervelse og lager dere et utskåret bilde av en skikkelse, verken etter mønster av noen mann eller kvinne ...Når du løfter blikket mot himmelen og ser solen, månen og stjernene, ja hele himmelens hær, ta deg i vare så du ikke blir drevet til å tilbe dem og tjene dem...”
5.Mos.4,16.19.

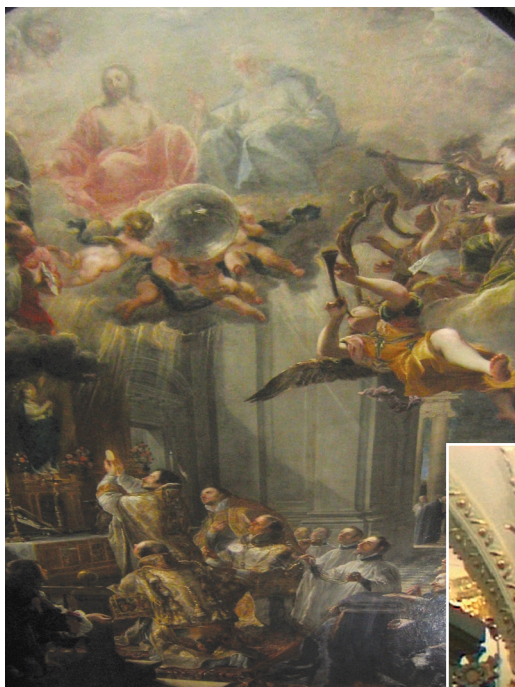
“..og de byttet bort den uforgjengelige Guds herlighet med et bilde gjort lik et forgjengelig menneske...”
Rom.1,23

“Hvem vil dere sammenligne Gud? Hva vil dere sette opp til sammenligning med Ham? Kunstneren støper et gudebilde, gullsmeden kler det med gull og støper sølvkjeder. Den som er for fattig til en slik offergave, velger ut et tre som ikke råtner for at han kan lage et utskåret bilde som ikke ramler. Har dere ikke forstått det? Har dere ikke hørt? Er det ikke blitt fortalt dere fra begynnelsen? ...Med hvem vil dere sammenligne Meg, hvem skulle Jeg være lik? sier Den Hellige”
(Jes.40,18-23).

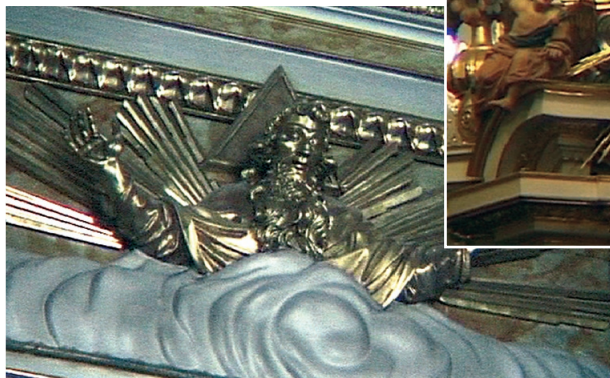
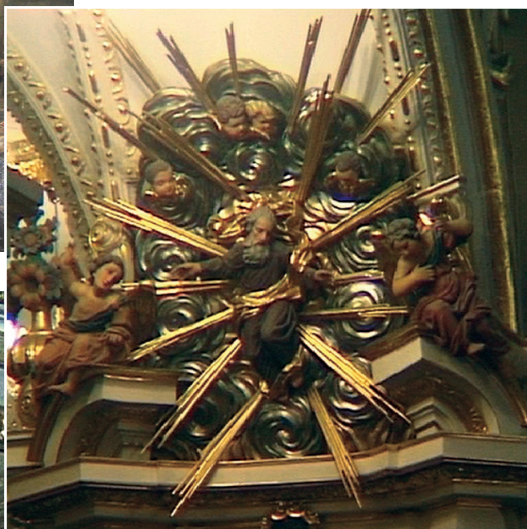

Øverst: Fra katolsk kirke i Istanbul. Gud og Jesus avbildet mens de kroner Maria. (Kroningen av Maria er et påfunn som ikke er hentet fra Bibelen.) Nedenfor: Gud avbildet, og Gud-statue i sølv/gull. Disse bildene er å spytte Gud i ansiktet og ikke vise Han den respekt Han selv har bedt om.

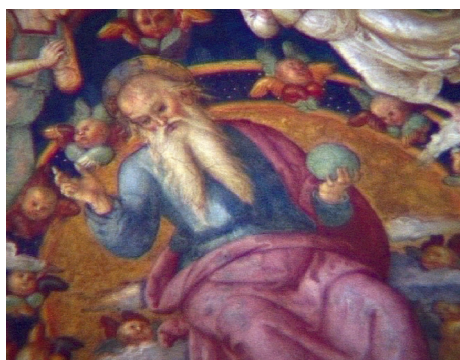
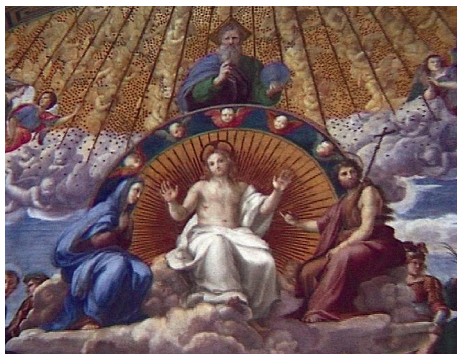

Til venstre: Gud avbildet sammen med Jesus. Gud sitter på skyen og "samtykker" med sitt nærvær den katolske nattverd hvor presten holder eukaristen foran en Maria statue. Representerer dette Guds vilje, eller menneskenes vilje?

Nedenfor: Forskjellige Gude-billeder i gullfarge fra den katolske kirke.

Ovenfor: Gud illustrert på forskjellige måter, alt fra den katolske kirke. Nedenfor: Dette bildet henger i Vatikanet og viser at kunstneren trodde Maria tilhørte gudommen. Legg merke til at det er Maria som får englenes tilbedelse. Bildet er et spott mot Gud, såvel som opphøyelsen av Maria på lik linje med Gud.

“Dra ikke fremmed åk med vantro! For hvilket fellesskap har rettferdighet med lovløshet? Og hvilket samfunn har lyset med mørket?”

2 Korinterbrev 6:14

“Gå ut fra henne, Mitt folk, for at dere ikke skal bli delaktige i hennes synder, og for at dere ikke skal få noen av hennes plager”

Åp.18,4

Følgende tradisjoner er ikke hentet fra Bibelen, men har blitt lagt til den kristne lære av blant annet den katolske kirke. (*Ordene står på engelsk:*)

Canon Law, Bullarium, Encyclical, Canon, Breviary, Litany, Sacerdotale, Rubric, Collect, Offertory, Introit, Ritual, Prebend, Supererogation, Absolution, Confessional, Indult, Limbo, Transubstantiation, Mass (6 forskjellige), Requiem Mass, Low Mass, High Mass, Nuptial Mass, Votive Mass, Mass Bell, Sprinkling, Infant Baptism, God Mother, Pater Noster, Decree, Dogma, Missal, Liturgy, Litany of the Saints, Catechism, Sacramentary, Preface, Gradual, Antiphon, Stipend, Novena, Treasury of Merit, Dispensation, Penance, Purgatory, Indulgence, Communion under one kind, Instrumental Music, Pouring,

19 different rites, Ave Maria, Te Deum, Lent, Christmas, Good Friday, Easter Duties, Corporal, Sacramentals, Extreme Unction, Candles, Incense, Crucifix, Agnus Dei, Scapulars, Ashes, Relics, Blessing Cars, Blessing Cemeteries, Blessing Distilleries, Blessing weapons, Epiphany, Mortal sin, Latria, Diptychs, Praying for the Dead, Stations of the Cross, Infallibility of the Pope, Celibate, Easter, All Saints Day, Fish on Friday, Canonical Hours, Sacraments, Confirmation, Holy Eucharist, Holy Water, Rosary, Sign of the Cross, Way of the Cross, Miraculous Medals, Palm Leaves, Shrines, Cosecrated Cemeteries, Canonizing, Canonized Saints, Original Sin, Venial Sin, Dulia, Praying to Mary, Saints, Images, Immaculate Conception, søndag som sabbat eller hviledag, "Catholic Church"

Organisasjonsstrukturer innomfor kirken som heller ikke er hentet fra Bibelen:

Hierarchy, Clergy, Pope, Pontiff, Pontifex Maximus, Vicar of God and Christ, Vicegerant of God, Cardinal, Archbishop, Metropolitan, Bishop, Prelate, Prelate Nullius, Abbot, Abbot Nullius, Abbis, Vicar, Vicar General, Superior, Mother Superior, Nuncio, Chancellor, Prefects Apostolic, Legate, Dean, Canon, Apostolic Camera, Cameralengo, Cleric, Clerk, Licentiate, Laity, Laic, Ordinary, Regular, Rector, Interstice, sacred Penitentiary, Orders, Holy Orders, Mendicant Orders, Cura, Curator, Aarchdeacons, Subdeacon, Archpriests, Confessor, Lector, Ostiary, Doorkeeper, Porter, Monk, Nun, Fiar, Prior, Religious, Quasi-religious, Euharistic Christ, Acolyte, Catechumen, Sodality

Monarchical Bishops, Pontificate, Curia, Congregation of Holy Office (Inquisition), Constetutions of the Catholic Church, Congregation of the Discipline of the Sacraments, Congregation of the Council, Congregation of the Affairs of Religious, Congregation of the Propoganda, Congregation of the Index, Congregation of rites, Cermonial Congregation, Congregation of Extraordinary Ecclesiastical Affairs, Congregation of Stud-

ies, Sacred Penitentiary, Sacred Roman Rota, Apostolic Segnatura, Apostolic Chancery, Apostolic Datary, Apostolic Camera, Papal Secretary of State, College of Cardinals, Secretary of Brief to Princes, Secretary of Latin Letters, Councils, Synods, Nuncios, Diocese, Parish, Dominicans, Franciscans, Jesuits, Carmelites, Hospitallers, Templars etc.

Noen sitater av den katolske kirke:

”Beslektet med disse guddommelige lovene er det utelukkende ekklesiastiske lover eller Kirkens lover. Kristus sendte ut sin Kirke kledd i hans egen og sin fars autoritet... For å gjøre det mulig for henne å drive igjennom denne guddommelige plan lager hun lover, lover utelukkende ekklesiastiske, men lover som har den samme bindende kraft som de guddommelige lovene i seg selv... Derfor er det for katolikker, når det kommer til forpliktelser, ingen praktisk forskjell mellom Guds lov og Kirkens lov.” (Explanation of Catholic Morals, John H. Stapleton, Benziger Bros., New York, Cincinnati, Chicago, 1904, p.26)

”I andre åndelige bøker blir Bibelens sannheter presentert mer fullstendig, og i en mer moderne og velkjent stil, så vi kan neppe undre oss over at disse som regel blir foretrukket, og selv om katolske familier vanligvis har en Bibel, blir den mer æret enn lest.” (Plain Facts, Geo.M.Searle, Paulist Press, N.Y., 1915 p.154)

Om reformasjonen skrives det: ”Reformasjonen skapte virkelig en overdreven individualisme, som ved å erklære at hver mann er like kompetent til å finne vår frelsers lære ved selv å studere skriften, har ledet millioner til en fullstendig fornektelse av Kristus.” (The Question Box, p. 131, Bertrand L. Conway, The Columbus press, N.Y., 1913)

På et vis har Bertrand rett, studie av Bibelen ledet mange kristne ut fra den katolske kirke og den Kristus de ble presentert der. Den katolske Kristus og Bibelens Kristus er to forskjellige i lære og karakter. Jo mer man lært om Jesus i Bibelen, jo mer tok man avstand fra den katolske Jesus.

Mange av de kristne tradisjoner er tillegg til ekte ordninger som kan hentes fra skriften. Det er verre med de tradisjonene som opphever Guds bud eller er satt istedenfor Guds bud som søndagens hellighet plassert isteden for Guds sabbat. Andre tradisjoner som helgendyrkelse, Maria dyrkelse og bruk av stauer og bilder i tilbedelsen er ikke bare lagt til eller opphever Guds bud men er tradisjoner komme til tross for at Bibelen taler imot slike tradisjoner.

Endringen av de ti bud:

De bud Den katolske kirke bryter som et organisert kirkesamfunn, er de samme budene som er til Guds ære. Det kan virke som om den som står bak det hele er han som har hatet Gud siden jordens begynnelse. De bud som Gud fastsatte for å vise Ham loyalitet, er de samme budene Satan har fått mennesket å bryte i den tro bruddet er til Guds ære!

4 første av de 10 bud:

1. Du skal ikke ha andre guder enn Meg.
2. Du skal ikke lage deg noe utskåret bilde, noen etterligning av noe som er i himmelen der oppe, eller på jorden her nede, eller som er i vannet under jorden. Du skal ikke falle ned og tilbe dem eller tjene dem. For Jeg, Herren din Gud, er en nidkjær Gud, som hjemsøker fedrenes skyld på barna i tredje og fjerde slektsledd, når de hater Meg, og som viser barmhjertighet mot tusen slektsledd, når de elsker Meg og holder Mine bud.
3. Du skal ikke misbruke Herren din Guds navn, for Herren vil ikke holde den uskyldig som misbruker Hans navn.
4. Husk på hviledagen så du holder den hellig. Seks dager skal du arbeide og gjøre all din gjerning, men den syvende dagen er sabbat for Herren din Gud. På den dagen skal du ikke gjøre noe arbeid, verken du, din sønn eller din datter, din tjener eller din tjenestekvinne, din buskap eller den fremmede som bor innenfor dine porter. For på seks dager dannet Herren himmelen og jorden, havet og alt som er i dem, og Han vilte på den sjuende dagen. Derfor velsignet Herren sabbatsdagen og helliget den.

Antikrist's opprør:

1. Den katolske kirke har tilbud folket mange helgener de kan bøye kne og be til. Maria er gjort til en himmeldronning og tildelt guddommelighet og blir bedt til. I tillegg at de tilater at mennesker bøyer kne for paven selv.
2. Dette budet har Den katolske kirke fjernet. Deres kirker er fulle av statuer og etterligninger som man kan be foran.
3. Alt Den katolske kirke gjør er i Guds navn. Men bildene av "Gud" og deres vedtekter som de prøver å legitimiserer ved bruk av Guds navn, er ett misbruk.
4. Budet som er det eneste som vitner om hvem den sanne og eneste lovgiver er, har Den katolske kirke endret. Og den dagen som Gud har satt blir vanhelliget til fordel for Søndagen som kirken har helliget. Ulydigheten skjer også i Guds navn og blir dermed spott mot Gud.

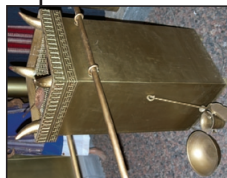
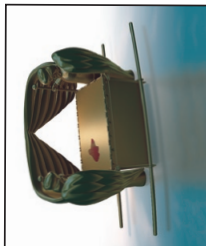
Antikrists ødeleggelse av Guds helligdom:

LA ingen forføre dere på noen måte! For den dagen kommer ikke uten at frafallet først er kommet, og syndens menneske er blitt åpenbart, fortapelsens sønn. Han er den som står imot og opphøyer seg over alt det som kalles Gud eller som blir tilbedt, slik at han sitter som Gud i Guds tempel og viser seg selv fram som om han er Gud.”
(2 Tessalonikerbrev 2:3-4)

Paktens ark (Guds bud og sonofføret)

Den katolske kirke har fjernet det andre budet og endret det fjerde. De forandret sabbaten til å gjelde Søndagen istedenfor Sabbaten som Gud bød. I tillegg har de inspirert mennesker til å bryte også det første bud og tredje bud.

Ved sitt bedrag leder de mange i fortapelse. (Matt.5:19 + 7:21-23) Når mennesker ikke lenger vet hva som er synd (hvilket bud de har forbrutt seg på), gir de heller ikke synden til Kristus slik at Han kan gjøre soning for den.

Røkelsesalteret.

(Symboliserer bønn

“Den som vender øret sitt vekk fra loven, selv hans bønn er en stygdom”

Ved å få millioner til å vende seg vekk fra Guds lov har de sabotert mange av deres bønmener i å bli hørt av Gud. Dermed kan Guds erkefiende svare deres bønmener isteden og få dem til å tro de fortsar har Guds velbehag.

Lysstaken

(Symboliserer menigheten og Den hellige ånd)

Betingelsen for å motta Den hellige ånd er lydighet mot Guds bud. "Og vi er Hans vitner om alt dette som har hendt, og det er også Den hellige ånd som Gud har gitt til dem som lyder Ham." (Apg.5:32) Se også Johannes evangelium kapittel 14 og vers 15 og 16. Ved å endre budene har de hindret mennesker å få del i denne velsignelsen.

Kam

Ypperstepresten (Kristus)

I Bibelen er Jesus eneste yppersteprest og den eneste som kan gå i forbønn for mennesker fremfor Gud. Den katolske kirke tilbyr mennesker å gå til Maria, helgener og endog prester for å få forbønn ved dem isteden. "For det er en Gud og én mellommann mellom Gud og mennesker, Mennesket Jesus Kristus." (1. Tim. 1:5)

Skuebrødet

(Guds ord Bibelen)
Den katolske kirke har tuklet med Guds ord, og fremmet vantrø til dens nøyaktighet ved å blant annet godkjenne lære om evolusjonen. Den katolske kirke har også lagt til flere bøker til Guds ord. Under den mørke middelalderen ble almenfolket nektet å lese Bibelen og mange ble forfulgt for å kopiere og spre den.

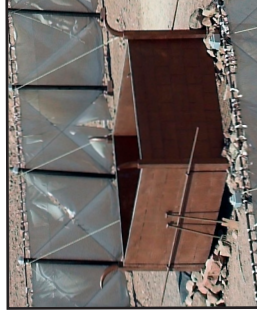
Renselseskaret.

Når man har tatt imot Kristus som sin frelser kommer dåpen. Paulus kaller dåpen en samvittighetspakt. Ved å avsette voksendåp og plassere barmedåp i dens sted har Antikrist lykket med å hindre voksne i å ta dåp. Dåpen gagnar ikke noen baby siden det er avgjørelsen hos personen selv som er av betydning i dåpen. Konfirmasjon er plassert i dens voksmes sted. Det Gud har innstiftet er erstattet med menneskebud. Jesus sa: "Sannelig, sannelig sier Jeg deg: DEN som ikke blir født av vann og Ånd, kan ikke komme inn i Guds rike." (Joh. 3:5).

Offeret

Bibelen gir bare en tilgivelse og det er gjennom Jesu blod og offer. Den katolske kirke tilbyr syndoforielse gjennom alt fra pilgrimsreiser til bønneramsing,

666

I dag brukes tallet 666 ofte av satanister og heavy-rockere som et symbol på satan. Sansynligvis fordi at tallet 666 blir brukt i Bibelen om antikrist. Med historikken rundt 666 går mye lenger tilbake enn det. Tallet 666 kommer fra den gamle soltilbedelsen. Tallet står for solen og dermed også for slangens (Satans) makt. Den som ble utvalgt som solgudens representant bar solgudens navn og solgudens tall. Tallet 666 er et menneskes tall, fordi det først og fremst er menneskene som har laget tallsystemene slik vi kjenner dem.

Satanister er ikke dem Gud advarer mot fordi de er åpne på hvem de tilber. Det Gud hater er når Satan bruker skjult forkledning for å bedra Hans barn. Derfor vil Gud avsløre hvem som bærer solgudens tall og hvem som er satans skjulte redskap i å ødelegge Guds tempel som er symbol på Guds barn.

Nedenfor kan ses gamle romerske medaljonger med den babylonske zodiakens tall 1-36 med tallet 666 under. Tallene 1-36 er ikke plassert i rekkefølge, men i en orden hvor hver av de vanrette linjene tilsammen blir 111. Solen er avbildet på forsiden av mynten. Astrologisk mytologiske tall var de babylonske presters spesialitet.

Den babylonske solhjulet ble satt opp med seks "hus" for når solen beveget seg om dagen, og seks hus for når solen gikk gjennom om natten. Til sammen var det tolv "hovedhus." I hvert av disse "husene" var det tre "hus", som alle inneholdt en gud. Tilsammen var det altså 36 av disse "husene", og 36 guder som sammen utgjorde babylonernes zodiak. Zodiaken, som en total enhet, var et symbol på den mystiske guden. Når tallet for hvert hus ble lagt sammen, utgjorde summen på zodiaken den

øverste gudens navn.

1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7 + 8 + 9 + 10 + 11 + 12 + 13 + 14 + 15 + 16 +
17 + 18 + 19 + 20 + 21 + 22 + 23 + 24 + 25 + 26 + 27 + 28 + 29 + 30 + 31 + 32 + 33
+ 34 + 35 + 36 = 666

Tallet 666 ble derfor gitt til solen eller solens gud, som var overguden eller sjefsguden.

Berosses var en prest i Babylon (for Bel eller Marduk) rundt det tredje århundre før Kristus. Han forfattet tre bøker på gresk som fortalte om Babylonsk kultur og historie. Verkene hans er i dag tapt, men vi vet om disse skriftene gjennom blant annet historieskribere som Alexander Polyhistor og Joseph ben Matthias (Josephus) og Eusebius. Historiene rundt denne babylonske presten var at han startet en astrologi skole blant grekerne.

Mange har antatt det var via det greske riket babylonsk lære ble overført til det romerske rike og den romerske religion.

Foruten 666 - tallets historiske bakgrunn som solgudens tall, for vi vite fra Bibelen at vi kan regne tallet for «hans» (dyrets)

111
111
111
111
111
111

666

Gamle romerske mynter viser den babylonske zodiakens tall 1-36 med tallet 666 under.

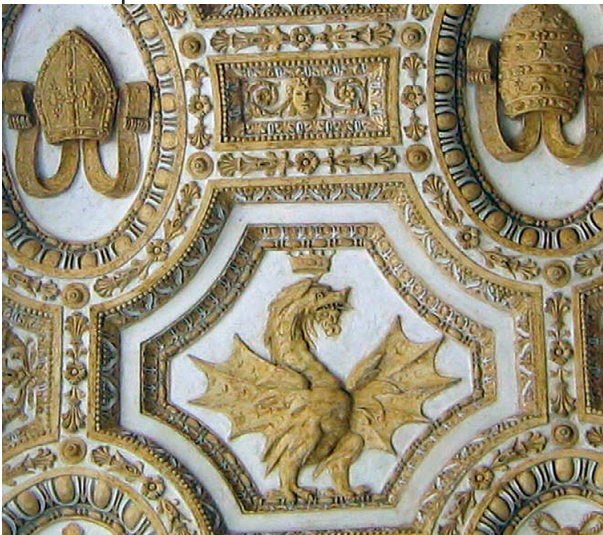

“Regn tallet for hans navn”

Navn-emblemer

Den hellige dør til st.Peters kirken består av 6 pave emblemer, tre ganger for vær dør. 6 -6 -6. Slik som den romerske medlajongen er det tilsammen 36 emblemer som også symboliserer tallet 666 når det er plusset sammen. 666 oppstår dermed tre hele ganger via symbolene på denne døren. Kun paven får åpne døren en gang vært jubelår.

Bilde under: Fra taket i vaticanet. En kronet drage med flere pave-tiærer rundt. “Dragen gav ham (dyret) sin kraft, sin trone og stor makt. ...Og hele verden undret seg og fulgte etter dyret. Så tilbad de dragen som gav makt til dyret.” (Ap.14:2.3 & 4)

DYRETS MERKE

For å forstå hva “dyrets merke” er, må vi gå tilbake til Satans kamp mot Gud. Det siste opprøret før Jesu kommer igjen likner det jorden startet med under syndefallet. Avslutningen på synden i denne verden vil bli lik begynnelsen. Konflikten er den samme og det er også Satans metoder og hans mål. Satans ønske om å ødelegge muligheten for så mange som mulig til å bli en del av Guds rike, er vesentlig her. Hans hovedmål er likevel ikke bare å hindre det rette, men også selv å bli tilbudt som gud. Dette var hans første kamp mot Gud. Han forsøkte å ta over makten i himmelen, men mislyktes.

Satans krig mot Gud i himmelen gikk ut på følgende punkter:

- 1) Han ønsket seg Guds posisjon
- 2) Han var imot Guds lov

Da han fristet de første menneskene fortsatte han med dette. Hans taktikk var:

- 1) Få menneskene til å lyde ham framfor Gud. (Dette lyktes han med da Eva valgte å tro slangens ord fremfor Guds. Slik ble han Evas autoritet) (Han ønsket selv Guds posisjon)
- 2) Få dem til å forbryte seg mot ett av Guds påbud. (Spise av den forbudte frukt) (Han var imot Guds lov)

Da Skaperteamet fortalte alle om en plan som skulle gi menneskene et tilbud om å komme tilbake til Gud og Hans rike, fortsatte Satan den samme kampen:

- 1) Han måtte fortsette å sikre seg at menneskene trodde og var lydige mot han framfor Gud, og dermed også ta den posisjonen som Gud skulle ha i deres liv.
- 2) Jesus sier: “Salige er de som gjør Hans bud, slik at de kan ha rett til livets tre og kan

komme inn gjennom portene til Staden.” (Åp.22,14) Satan ville hindre mennesker i å få “retten til å spise av livets tre” igjen, og den eneste måten å hindre mennesker fra å få tilgang til Guds himmelrike var å få dem til å fortsette å opponere mot Guds lov, istedenfor å angre sine brudd mot dem og få tilgivelse og omvendelse gjennom Jesus blod.

Satan ville aldri ha lyktes i så stor grad med å få til disse to tingene hvis han fremstilte seg som den han var. Hans ærgjerrighet og manglende interesse for menneskeliv ville ha fått de fleste til å velge Gud fremfor han. Det var derfor Satan valgte å ikke fremstille seg som seg selv i Edens hage da han skulle få de første menneskene til å lyde seg framfor Gud. Det samme gjelder i dag.

Satan bryr seg ikke om dem som viser han troskap, og han ser på dem som verdiløse instrumenter for å såre Gud. For han vet at Gud bryr seg om dem han kaprer. Satans mål er fremdeles de to punktene nevnt ovenfor, og vi må aldri glemme at: “Satan selv omskaper seg til en lysets engel” for å nå disse målene. (2.Kor.11,14)

Soldyrkelsen ble Satans dekkende “kappe”, og gjennom denne religionen satte han seg fore å bli tilbedt som skaperen (punkt 1) og få mennesker til å fortsette å opponere mot Guds lov (punkt 2). Da kristendommen spredte seg, rørte den ved hjertene til Satans mest trofaste soltilbedere, og til tross for alle kristne som ble myrdet, økte antallet troende stadig. Satan mistet mye makt og lyktes heller ikke i å få like mange mennesker til å opponere mot Guds lov så lenge kristendommen fortsatte å bre seg slik den gjorde. Det eneste alternativet var nå å legge en kristen kappe rundt soltilbedelsen. Hvis mennesker valgte å lyde han, spilte det ingen rolle om de brukte Kristi navn i tilbedelsen. Han ville likevel lykkes i å hindre dem fra å få tilgang til Gud rike så lenge de opponerte mot Gud lov. I tillegg var det han som ble tilbedt når de var lydige mot han. Med kristendommen som kappe har Satan lyktes å få millioner av mennesker til å bøye kne for Jesusliknende statuer med “solgudens glorie” på hodet, og det Gud satte som et tegn på hvilken Gud de tilbad som skaper, er borte og erstattet med solgudens dag.

Nøkkelen

Paulus, en av Kristi profeter, sa: “Vet dere ikke at når dere stiller dere frem som tjenere til lydighet mot noen, er dere tjenere under den dere lyder?” (Rom.6,16) Dette skriftstedet er hele nøkkelen til å forstå hva “dyrets merke” er. Vi er tjenere under den vi lyder.

Vi blir advart mot å “ta imot et [dyrets] merke på sin høyre hånd eller på sin panne.” (Åp.13,16)

Liksom “dyret” ikke er et fysisk dyr er heller ikke merket en fysisk ting. Hånden repre-

senterer vår gjerning, og pannen representerer de valg vi tar i våre sinn. Mennesker vil altså ta et valg, og bekrefte dette valget med sine gjerninger.

Den vi lyder vil derfor være merket på den vi tilber. Da Eva gjorde som slangen i Edens hage sa, satte hun hans autoritet over Gud ved sitt valg. Slik satte hun slangen høyere enn Gud i sitt sinn og i sin handling, og Satan lyktes med de to nevnte punktene. Han ble satt høyere enn Gud av menneskesinnet, og fikk menneskene til å bryte loven så de mistet retten til livets tre.

I soltilbedelsen ble solgudens dag kalt “Herrens dag” på samme måte som Sabbaten ble kalt “Herrens dag” av jødene og de første kristne. Det var to “herrer”, en falsk og en ekte; to “skapere”, en falsk og en ekte; to “livgivere”, en falsk og en ekte. Vi står i dag på valg mellom to kristuser, en falsk og en ekte, og disse har to forskjellige lover. Selv om mennesker påstår at de tilber den sanne Gud og Herre, er det ideologien, og den lovgiver de lyder, som viser hvem de har satt sin troskap til. For “vet dere ikke at når dere stiller dere frem som tjenere til lydighet mot noen, er dere tjenere under den dere lyder?” (Rom.6,16) Den første forskjellen mellom de to lovene er at den ene forbyr tilbedelse av statuer, mens den andre tillater det. Den andre store forskjellen gjelder det fjerde bud, det budet som Gud hadde sagt skulle være “et tegn mellom Meg og dere, så dere skal kjenne at Jeg er Herren deres Gud” (Esek.20,20) Den andre loven påbyr en helligholdelse av søndagen, solgudens dag.

Å bruke Jesu navn i tilbedelsen hjelper ikke hvis tilbedelsens ideologi forkynner at Guds lov kan brytes til fordel for menneskebud. Jesus sa: “Ikke alle som sier til Meg: “Herre, Herre,” skal komme inn i himmelens rike, men den som gjør Min himmelske Fars vilje. Mange skal si til Meg på den dag: “Herre, Herre, har vi ikke profetert i Ditt navn, drevet ut demoner i Ditt navn og gjort mange kraftige gjerninger i Ditt navn?” Men da skal Jeg bekjenne for dem: “Jeg har aldri kjent dere. Gå bort fra Meg, dere som driver med LOVLØSHET.” (Matt.7,21-23)

Dyrets merke

Dyrets merke på sine tilhengere er de som holder “dyrets bud”. Den katolske kirke sier det følgende: “Hvorfor helligholder vi søndag i stedet for lørdag? Vi helligholder søndag i stedet for lørdag fordi Den katolske kirke og kirkemøtet i Laodikea overførte hviledagens hellighet fra lørdag til søndag. Hvordan kan du bevise at kirken har makt til å påby feiringen av hellig dager? Nettopp ved det faktum at kirken beviselig har endret hviledagen fra sabbat til søndag, en forandring protestantene aksepterer. Har du andre måter hvorpå du kan dokumentere at den katolske kirke har myndighet til å forandre helligdager og lover? Hvis kirken ikke hadde en slik makt, kunne den ikke gjort det alle moderne teologer er enig med den i, nemlig å erklære søndag, den første dagen i uken,

som hviledag, istedenfor sabbaten, den syvende dag i uken, en endring Bibelen ikke gir autoritet til. Det var Den katolske kirke, som ved Jesu Kristi autoritet, overførte sabbatsdagens hellighet til søndagen, slik at vi kan minnes Herrens oppstandelse. Derfor aksepterer protestanter, til tross for sin bekjennelse, Den katolske kirkes autoritet ved å helligholde søndagen.” (The Covert’s Catechism of Catholic Doctrine, s.50, tredje utgave)

“Søndagen er vårt autoritetsmerke,.. Kirken er over Bibelen. Overførelsen av sabbatheligholdelse er et bevis på dette faktum.” (Catholic Record, September 1,1923)

“Selvfølgelig påstår Den katolske kirke at forandringen (fra sabbat til søndag) var hennes verk. Det kunne ikke vært annerledes ..Og denne forandringen er et MERKE på kirkens makt og myndighet i religiøse ting.” (James Cardinal Gibbons, i et brev til J.F. Snyder av Bloomington, Illinois, fra 11 November, 1895, og signert av H.F.Thomas, kardinalens rådgiver)

Den katolske kirke sier videre: “Protestanter aksepterer søndagen i stedet for lørdag som helligdag etter at Den katolske kirke utførte denne forandringen. Men protestanter forstår ikke at når de gjør krav på å følge Bibelen, men likevel aksepterer søndagsheligholdelse, har de akseptert den autoritet romerkirkens talsmann, paven, gjør krav på å ha.” (Our Sunday visitor, 5. feb. 1950. Dette bladet er Den katolske kirkes største tidsskrift i USA.)

“Det er nødvendig å minne presbyterianere, baptister, metodister og alle andre kristne på at det ikke noe sted i Bibelen finnes støtte for en helligholdelse av søndagen. Heligholdelsen av denne dagen er en katolsk skikk, og de som følger den adlyder kun en ordre fra Den katolske kirke.” (Priest Brady, ved et foredrag i N.J, USA den 17. mars 1903.)

“Protestanters helligholdelse av søndagen viser at de underordner seg Den katolske kirkes autoritet.” (Monsignor Louis Segur, Plain Talk About the Protestantism of Today, 1868, side 213.)

“Så tilbad de dragen [Satan] som gav makt til dyret” (Åp.13,4)

Som Paulus sa: Den man er lydige mot, er den man er tjener for. Velger vi å følge paven forandrede lov, godkjenner vi hans autoritet fremfor Guds Ord. Vi setter dermed et dødelig og syndig menneske høyere enn Jesu rene ord som alene kan gi evig liv. Vi må alle velge om vi vil følge Pontifex Maximus, som har “slangens makt”, eller Messias.

Skapertittelen

Dyrets merke, som mennesker ikke må ta på sin panne (i sitt sinn) eller sin høyre hånd (med sine gjerninger), er å lyde “dyrets” alternative lov etter man har fått erkjennelse av sannheten. Ved å velge troskap til denne endrede loven, viser man troskap til den som lagde loven. Samtidig blir konsekvensen av å holde dyrets lov automatisk å bryte Guds bud. Da spesielt sabbatsbudet.

Det er ikke en tilfeldighet at hviledagsbudet blir den store testen på lydighet. Sabbatsbudet er det eneste budet som forteller: 1) Den regjerendes navn (Herren)

2) Hans tittel (din Gud, Skaper)

3) Det området han hersker over (Himmelen, jorden og havet og alt som er i dem)

Det var nettopp disse titlene, verdens skaper og universets herre, som Satan ønsket å ha, og som han oppnådde gjennom “solguden” og “solgudens dag”. Som Satan hadde sagt: “Til himlene vil jeg stige opp, høyt over Guds stjerner vil jeg reise min trone.” (Jes.14,13) Siden Sabbaten ærer Gud som skaperen, vil Satan ødelegge betydningen av dette budet, og forandre det slik at han kan bli æret i stedet. Gjennom sin alternative kristendom vil Satan forsøke å gjennomføre sin tosidige plan nok en gang. (La oss igjen se på den):

1) Han ønsker å bli tilbedt som om han er Gud. (Han ønsket selv Guds posisjon. Siden Sabbaten er tegnet på hvem som er Skaperen og folket velger solgudens “sabbat” Får han æren som skaper.)

2) Jesus sier: “Salige er de som gjør Hans bud, slik at de kan ha rett til livets tre og kan komme inn gjennom portene til Staden.” (Åp.22,14) Satan vil hindre mennesker i å få “retten til å spise av livets tre”, og den eneste måten å hindre mennesker fra å få tilgang til Guds himmelrike, er å få dem til å fortsette å opponere mot Guds lov. (Han var imot Guds lov. Ved å holde solgudens sabbat bryter man det første, tredje og fjerde bud i Guds lov)

Gjennom Den katolske kirke vil Satan bli satt høyere enn Gud ved at mennesker lyder ham framfor Gud. I tillegg vil de som lyder ham bryte Guds bud, og dermed har han også lykkes med å få mennesker til å opponere mot Guds lov, idet de bryter den med vilje til fordel for Satans egne lover.

Guds segl

Satans angrep mot det fjerde bud har flere grunner enn én. Når vi forstår betydningen av det fjerde bud er det også lettere å forstå hvorfor Satan har valgt å angripe akkurat dette budet. Det fjerde budet er Guds segl i loven, det som vitner om hvem Gud er og hvem som har skrevet “kontrakten”. Hvis denne delen av budet fjernes, har Satan lykkes i å

fjerne den delen som vitner om hvem lovgiveren er. Ved å legge en endret utgave av budet isteden har Satan rykket ut “Guds segl” fra kontrakten og lagt sin egen. Vi har da et dokument som ikke er gyldig engang i vår tid eller noen tid før. Ved å fjerne det fjerde bud ugyldiggjør han hele loven som en stadfestet kontrakt. Han kan imidlertid ikke røre den sanne kontrakten som ligger i Paktens ark og heller ikke kan han endre loven som ligger i arken i himmelen. Det eneste han kan gjøre er å få oss til å tro at den er ugyldig. Det eneste han kan, er å prøve å få oss til å hellige solgudens dag fremfor Skaperens pakts dag. Det vi velger vil vise hvem vår lovgiver er.

Kjennetegnet på Guds barn

Liksom Bibelen gir kjennetegn på hvem dyret er, gir den også et kjennetegn på dem som ikke vil ta dyrets merke: “De som holder fast på Guds bud og troen på Jesus.” (Åp.14,12) Dette betyr at dyrets merke enten må være brudd på Guds lov eller forkastelse av Jesus. Nettopp det er det Den katolske kirke sier er tegnet på deres makt. Forandringen av Guds hviledag til søndag er brudd på Guds lov og en forkastelse av Jesus som vår eneste Mellommann og Lovgiver. Jesus sa at “himmel og jord skulle forgå” før “den minste bokstav eller en eneste tøddel av loven skal forgå”, og at “skriften kan ikke gjøres ugyldig” (Matt.5,18, Joh.10,35) Pavens endring av det fjerde bud er et hån mot Jesu ord og myndighet.

Jesus advarte sterkt: “Forgjeves tilber de Meg, når de underviser menneskebud som om det var den rette lære”, og “den som holder hele loven, men snubler på ett punkt, er blitt skyldig i hele loven.” (Mark.7,7, Jak.2,10)

“De byttet ut Guds sannhet med løgnen, og tilbad og tjente skapningen i stedet for Skaperen, Han som er velsignet i all evighet. Amen.” (Rom. 1,25)

Er alle som er innenfor en falsk kristendom i dag, fortapt? Nei! Åpenbaringsboken er gitt nettopp for å kalle bedratte og oppriktige mennesker ut av dette systemet som ender i fortapelse. Det er derfor Jesus åpenbarer alt dette. Han ønsker å redde bedratte sjeler. Derfor sender Han budskapet: “Kom ut fra henne, Mitt folk, for at dere ikke skal bli delaktige i hennes synder, og for at dere ikke skal få noen av hennes plager.” (Åp.18,4) Gud gjør til kjenne at mange av Hans barn er oppriktig bedratte, og at det derfor skal gis et spesielt budskap til disse i den siste tid, slik at de kan komme seg ut av bedraget og bli reddet.

Selv om mange vil forlate det falske trossystemet, vil flertallet velge troskap mot mennesker og menneskebud. Det står skrevet: “Alle som bor på jorden skal tilbe ham (dyret), de som ikke har navnene sine skrevet i livets bok hos Lammet.” (Åp.13,8) I disse dager ser vi hvordan denne profetien gradvis går i oppfyllelse. Vatikanet har poli-

tiske og religiøse ledere under seg over hele verden. Tross pavekirkens blodige hender, ser verden i dag på kirken som en fredsstifter.

Unnskyldninger for å bryte det fjerde bud

Mange, særlig protestanter, hevder at de holder søndagen hellig til minne om Jesu oppstandelse. Dette er et selvbedrag. Når ikke engang Jesus kom for å oppheve loven, hvordan kan vi på noen måte tro at vi kan? Bibelen, Guds Ord, sier at loven er rettferdig (Sal.19,10). Sabbatsbudet er ifølge Bibelen rettferdig. Sabbaten er Guds autoritetsmerke. Guds segl. Hvem er vi til å endre Guds segl? Er det ikke et hån mot Gud å endre på det som er tegnet på at Han er verdens Skaper og dermed stille oss selv over Gud? Jesu oppstandelse skulle minnes på en spesiell måte, men ikke ved å bryte Guds bud. Her kom Jesus og oppfylte og holdt hele loven, og så skal vi minnes alt dette ved å

bryte den? “Hvis dere elsker Meg, så hold Mine bud,” sa Jesus. (Joh.14,15) Jesus kom ikke for å presentere en ny lov, men for å oppfylle Guds lov. Han kom ikke for å presentere en ny lære, men å vise Gud for menneskene. Han sa “Jeg kan ikke gjøre noe ut fra Meg Selv. Etter det Jeg hører dømmer Jeg. Og Min dom er rettferdig, for Jeg søker ikke Min egen vilje, men Faderens vilje, Han som har sendt Meg. Dersom Jeg vitner om Meg Selv, er Mitt vitnesbyrd ikke sant. ..for de gjerningene Jeg gjør, vitner om Meg, at Faderen har sendt Meg. Og Faderen Selv, som har sendt Meg, har vitnet om Meg. Dere har aldri hørt Hans røst eller sett Hans skikkelse. ..Jeg er kommet i Min Fars navn ...For dersom dere trodde Moses, ville dere ha trodd Meg. Han skrev jo om Meg. Men hvis dere ikke tror hans skrifter, hvordan kan dere da tro Mine ord?” (Joh.5,30-47) Det som ble gitt oss til minne om Jesu oppstandelse og vår fremtidige oppstandelse, er dåpen. (Rom.6,1-3) Minnet om Jesu død skulle være nattverden.

Jesus sa til Sine disipler om tiden etter Sin død og oppstandelse: “Be om at deres flukt ikke må skje om vinteren eller på Sabbaten.” (Matt.24,20) Dette viser at disiplene skulle anse Sabbaten som hellig også etter Jesu oppstandelse. Leser vi i Apostelens Gjerninger, finner vi at disiplene og Paulus holdt Sabbat både blant jøder og blant hedninger i hedenske land. Selv hedninger som var blitt kristne, holdt Sabbat. (Apg.13,42-44;16,11-14; 17,2)

Mange hevder at Sabbaten ble gitt til jødene spesielt. Skriften sier: “Derfor har Jeg også gjort dere foraktet og fornædret for hele folket, fordi dere ikke holder dere til Mine veier, men dere har gjort forskjell på folk for loven. Har vi ikke alle én Far? Er det ikke den ene Gud som har skapt oss?” (Mal.2,9-10) “La ikke den fremmede som holder seg til Herren, tale og si: Herren har skilt meg fullstendig fra Sitt folk... Også de fremmede som holder seg til Herren for å tjene Ham...hver den som holder sabbaten og ikke van-

helliger den, og som holder fast på Min pakt, dem skal jeg føre til Mitt hellige berg.” (Jes.56,3-6)

Sabbaten ble ved skapelsen gitt til alle mennesker. Bibelen og det fjerde bud sier tydelig at dette er Herrens dag. Jesaja profeterte at alle hedninger som holdt Sabbaten, skulle bli kalt Guds barn og bli velsignet. “Gud gjør ikke forskjell på folk” , “verken på jøde eller på greker” (Rom.2,11, 10,12) Sabbaten er Skaperens gave til det skapte. Vi er alle Guds skapninger. “Han skal dømme verden med rettferdighet og folkene uten forskjell.” (Sal.98,9)

Sabbaten var hellig fra begynnelsen, og skal forbli Guds dag også på den nye jord. Vi skal holde den slik som Han ba oss i budet. “For som den nye himmel og den nye jord som Jeg skal gjøre, skal bli stående for Mitt åsyn, sier Herren, slik skal også deres ætt og deres navn bli stående. Det skal skje. Fra den ene nymåne til den andre, og fra den ene Sabbat til den andre, skal alt kjød komme for å tilbe for Mitt åsyn, sier Herren.” (Jes.66,22-23)

Betingelsen

De er to ting som må skje for at menneskene skal få adgang til universet.

1. De må erkjenne sin synd/skyld og be om tilgivelse, og la Jesu stedfortredende død bli for dem.

Hvis loven ble ugyldig ved Jesu død, ville det ikke vært en eneste synder fra Jesu tid og til nå. Hvis det ikke er noen lov, er det heller ingen som bryter den. Hvis noen da sier: “Loven og det fjerde bud er opphevet,” sier de samtidig at de ikke har syndet. Bare hvis det finnes en lov, og de har forbrutt seg mot den, har de syndet. Hvis mennesker sier at det fjerde bud, sabbatsbudet, er opphevet, sier de samtidig at det ikke er synd å bryte ett av Guds bud. Dermed ser de heller ingen behov for å erkjenne sin synd, og de kan heller ikke få tilgivelse. Om mennesker ikke har lagt all synd på Jesus og bedt om tilgivelse, vil de gå fortapt.

Tilbake til Edens hage

Dette var menneskets første fall. Satan sådde tvil ved Herrens forbud ved å si til Eva: “Har Gud virkelig sagt: Dere skal ikke ete av noe tre i hagen?” Da Eva svarte bekræftende og fortalte hva konsekvensen ville bli hvis de forbrøt seg mot budet, påtrod Satan: “Dere skal slett ikke dø!” Satan sa det evige liv fortsatt ville være deres selv om de forbrøt seg mot budet, og tilsynelatende opphevet han det Gud hadde sagt. Satan tilbød Eva en gudstro hvor hun skulle få ha det evige liv selv om de brøt loven. Eva tvilte på Herrens ord og trodde i stedet slangen som prøvde å så tvil om at Gud virkelig ville fullbyrde straffen hvis hun forbrøt seg mot loven. Eva trodde det skapte fremfor Skaperens egne ord. Fordi hun trodde på skapningen framfor Skaperen, er vi mennesker nå

en fallen slekt. Det første bedraget vil også bli det siste. Mennesker i den siste tid vil, med Jesu hjelp, få en mulighet til å seire der mennesket først falt. Vi trenger ikke å prøve Guds ord for å vite om Guds bud er for menneskenes beste. La oss ikke gjenta feilen nå som vi har sett hva ulydighet mot Gud har medført: mord, voldtekt, satanisme, menneskeoffringer, incest, en verden i kaos og mennesker som er i ytterste nød. Likesom det var mange trær i hagen Eva kunne spise av, har vi seks dager vi kan arbeide på, og likesom Gud satte av ett tre som Han forbød å spise fra, har Han satt av én dag som hellig. Eva kunne ikke selv velge hvilket tre som forbudet skulle gjelde. I likhet med treet representerer Sabbatsdagen troskap og lydighet mot Gud. Skal vi tro Gud, må vi vise troskap mot Ham, skal vi tro mennesker, vil vi vise troskap mot dem. Jesus har talt og advart oss: “Dere tilber Meg forgjeves når dere holder menneskebud som om det var Guds bud.” (Mark.7,7) Når vi er blitt opplyst om sannheten og likevel følger menneskebud, forkaster vi Jesu ord og dermed også Jesus. “Den som sier: “Jeg har lært Ham å kjenne,” og ikke holder Hans bud, er en løgner, og sannheten er ikke i ham.” (1.Joh.2,4)

Dyrets merke påtvunget

I Åpenbaringsboken blir det profetert at “dyrets merke” vil bli tvunget på mennesker, og at en makt vil gjøre det slik at “ingen kan kjøpe eller selge uten den som har merket eller dyrets navn eller tallet for hans navn.” (Åp.13,17) I tillegg fortelles det at de som “ikke vil tilbe dyrets bilde,” vil bli drept. (Åp.13,15)

Dette sier Den katolske kirke selv: “Den katolske kirke har rettigheter på sin side når den påstår at den har myndighet til å straffe kjettere. Dette mandatet er kirkens fordi den har enerett på kristennavnet og kan gjøre krav på den alltid nærværende Guds Ånd. Det er ikke mer moralsk galt å henrette et menneske som har begått et mord enn det er å ta livet av en vranglærer. Ja, i mange henseende er religiøs forfølgelse både nødvendig og riktig.” (The lawfulness of Persecution,” sitert i det katolske tidsskriftet “The Rambler”, 4. juni 1849, s. 119,126)

“Du spør om hva Den romersk-katolske kirke kunne gjøre med deg om den i et land var enerådende på det religiøse området og du var i en tros-minoritet, om ikke i antall så ihvertfall i styrke? Vårt svar er at det kommer helt an på situasjonen. Hvis det var til katolisismens fordel, ville du bli tolerert. Men om noe annet ville tjene katolisismens sak, ville du bli fengslet, bøtlagt, lyst i bann eller om nødvendig bli hengt. Men vær forvisset om én ting, kirken ville aldri tolerere deg på grunn av prinsipper knyttet til religiøs frihet. Katolisismen er den mest intolerante av alle ideologier. Kirken er intoleransen personifisert, for den er sannhet i seg selv.” (Artikkelen “Romersk katolsk verdslig og religiøs frihet,” publisert i det katolske bladet “The Rambler”, 8. sept. 1851 s. 174,178.)

“En 26 sider lang rapport, som ble offentliggjort i september av “The Congregation for the Doctrine of the Faith” (Kongregasjonen for troens doktriner) og godkjent av paven, fikk flere religiøse ledere til å steile. “Dominus Jesus”, som dokumentet heter, sier at tendensen blant moderne kristne til å se på alle religioner som likeverdige, bryter med katolsk tro. Den katolske kirke hevder at den er den eneste sanne kirken, og at frelse bare kan oppnås gjennom denne. 73 ledende teologer fra femten forskjellige land har gått offentlig imot dokumentet, som de mener er i strid med det andre Vatikankonsil. Konsilet, som ble avsluttet i 1965, har med sin liberalisering av Den katolske kirke åpnet veien for en tilnærming mellom pavekirken og andre kirkesamfunn. Et resultat av dette så vi i fjor da den luthersk-katolske felleserklæringen om trosforståelse ble undertegnet i byen Augsburg den 31. Oktober 1999, nøyaktig 400 år etter at Martin Luther hadde slått opp sine 95 teser. Kongregasjonen for troens doktrine, som ledes av Kardinal Joseph Ratzinger, er den tidligere Inkvisisjonen. Inkvisisjonen har siden den ble opprettet i år 1200 e.Kr tatt livet av minst 68 millioner mennesker som ikke ville innordne seg Den katolske kirkes autoritet. Opprinnelig ble denne fryktens institusjon ledet av dominikanske munk, men snart tok jesuittene over. Fra rundt 1550 begynte jesuittene å infiltrere andre religioner og kirkesamfunn. I dag arbeider de på mer kompliserte måter blant annet gjennom den økumenisk/karismatisk bevegelsen.” (Obadja nr.7, oktober 2000, s.17)

DYRET SOM KOM OPP FRA JORDEN

Åpenbaringsboken avslører nok en makt, en makt som blir beskrevet som “dyret som kom opp av jorda” Denne makten vil spille hovedrollen i jordas siste åndelige konflikt. Det er ikke pavedømmet som kommer til å innføre dyrets merke ved tvang. Åpenbaringen 13 forteller at denne andre, nye makten har “den makt det første dyret [pavedømmet] hadde”, og at denne nye makten vil bruke sin makt til å tvinge mennesker til å følge pavedømmets lover. Det står: “...og han får jorden og de som bor på den til å tilbede det første dyret” (Åp.13,12) Det er denne makten som vil “gjøre det slik at ingen kan kjøpe eller selge uten dem som har merket eller dyrets navn eller tallet for hans navn.” (Åp.13,17)

Hvem er nå dette dyret i Åp.13 som vil innføre lover om søndagelligholdelse, den falske guddom og pavekirkens merke, ved tvang? “De store rikene som har hersket i verden, ble fremstilt for Daniel som rovdyr som stod frem da “himmelens fire vinder satte storhavet i opprør”. En engel forklarte Johannes at hav og vann betyr “folk og folkemasser og nasjoner og mennesker med ulike tungemål.” Vind og storm er et uttrykk for krig. Himmelens fire vinder som satte storhavet i opprør, er en fremstilling av de fryktelige erobringer og borgerkriger som brakte rikene til makten. Men dyret som lignet et lam og hadde to horn, “steg opp av jorden”. Denne nasjonen skulle altså ikke knuse andre for å grunnfeste sin makt, men vokse frem gradvis og fredelig i et fritt område. Derfor kunne den ikke stå frem blant de tett befolkede og krigsførende nasjoner i den gamle verden - dette urolige hav av “folkemasser og nasjoner”. Man må søke lengre vest. Hvilken nasjon i “den nye verden” var det som i tiden omkring 1798 fikk stadig større makt og innflytelse, med utsikt til storhet og styrke og som tiltrakk seg verdens oppmerksomhet? Det kan ikke være noen tvil om hva dette symbolet peker på. Bare en nasjon svarer til beskrivelsen i profetien. Det er Amerikas forente stater.”

(E.G.White, Mot Historiens Klimaks, s.337-338)

Det samme landet er beskrevet i Åpenbaringens 12. kapitell, men blir da omtalt som det landet Guds menighet flyktet til mot slutten av den 1260 år lange forfølgelsen. “Jorden kom kvinnen [menigheten] til hjelp.” (Åp.12,16) Båten “Mayflower” var den første av en rekke båter som kom til å frakte hundrevis av mennesker over havet fra Europa til det nye landet i vest. Baptister, gjendøpere, kvekere, jøder, sabbatsholdere og mange flere var blant dem som søkte frihet til å praktisere sin tro i dette landet. Bak seg forlot de en hverdag med drap og forfølgelser som de ble utsatt for fordi de ønsket å praktisere en tro som var annerledes en Den katolske kirkes. Mange av disse kristne var åndelige og kjødelige etterkommere av kirken i ødemarken som gjennom middelalderen hadde gjemt seg i fjellområder og på øde steder.

Landet som protestanter rømte til for å unslippe fra pavemaktens tyranni i den mørke middelalder, vil vende om og gi pavemakten ære. I teorien er USA likevel et protestantisk land. “Deretter så jeg et annet dyr som kom opp av jorden, og han hadde to horn som et lam og talte som en drage. Og i det første dyrets nærvær utøver han all den makt det første dyret hadde, og han får jorden og de som bor på den til å tilbe det første dyret, han som fikk det dødelige såret legt. Han utfører store tegn, slik at han til og med får ild til å falle fra himmelen ned på jorden i menneskers påsyn. Og han forfører dem som bor på jorden ved de tegn som han ble gitt å gjøre foran dyret, og sier til dem som bor på jorden at de skal lage et bilde for det dyret som ble såret med sverdet og overlevde. Han ble gitt makt til å gi ånde til dyrets bilde, slik at dyrets bilde skulle snakke, og gjøre det slik at alle de som ikke ville tilbe dyrets bilde, ble drept.” (Åp.13,11-15)

I Åpenbaringen 19,20 beskriver Bibelen på nytt den samme makten og hva den tenker å gjøre, men nå omtales den som Den falske profeten. “Da ble dyret fanget, og sammen med ham den falske profeten som gjorde tegn framfor ham. Med disse tegnene hadde han forført dem som hadde tatt imot dyrets merke, og dem som tilbad hans bilde. Disse to ble kastet levende ned i ildsjøen som brenner med svovel” Den “falske profeten” viser til den religiøse makt som legger press på USAs myndigheter, og som er drivkraften bak innføringen av dyrets bilde og forfølgelse av dem som ikke vil ta dyrets merke. I likhet med pavedømmet trenger også Den falske “profeten” hjelp fra verdslige myndigheter for å gjennomføre sin tvang.

Falne protestantiske kirkesamfunn vil gå hånd i hånd med Den katolske kirke. I tillegg vil de gjøre det slik at dem som ikke tar merket, blir forfulgt. Nok en gang vil vi oppleve at kristne blir forfulgt fordi de velger å holde Guds bud og nekter å underkaste seg men-

nesker og gjøre et menneske til mellommann istedenfor Jesus. Nok en gang vil de som forfølger dem, gjøre det i Jesu navn. For at forfølgerens bekjennelse ikke skal forvirre oss, advarte Jesus oss på forhånd: “Ikke alle som sier: “Herre, Herre”, skal komme inn i Min Himmelske Fars rike, men den som gjør Min himmelske Fars vilje.” (Matt.7,21)

Videre forteller profetien i Åp.13,16-17: “Han [dyret fra jorda] gjør slik at alle, både små og store, rike og fattige, frie og trelle, tar imot et merke på sin høyre hånd eller på sin panne, og gjør slik at ingen kan kjøpe eller selge uten den som har merket eller dyrets navn eller tallet for hans navn.” De som ikke vil underkaste seg den falske guddom, og bøye seg for denne autoriteten vel vitende om at det er slangen som tilbes gjennom den; og som ikke vil adlyde denne makten med sine gjerninger, vil bli forfulgt. Historien vil gjenta seg.

Den katolske kirke ser allerede på dem som ikke holder søndagen hellig, som opprørere. I nye filmer presenterer de nå søndagen på en slik måte at vanhelligholdelse av denne dagen ligger som en medvirkende grunn til all elendighet i verden. (F.eks “Prophesy and the new times”, 1997, Ted Flynn) Fortsetter denne propagandaen, kan vi få erfare at de som fremmer helligholdelse av søndagen vil bli sett på som fredsskapere, mens de som står imot vil bli betraktet som ødeleggere av freden og bli foraktet.

Det katolske “Catholic Twin Circle” skrev 25. august 1985 i artikkelen “Sacking Sunday”: “Alle amerikanere ville gjøre lurt i å anmode presidenten og kongressen om å vedta en lov gjeldende for hele USA - en endring av grunnloven om nødvendig - som gjeninnsetter sabbaten [her menes søndagen] som nasjonal hviledag.”

Følgende metoder er tidligere blitt brukt av Den katolske kirke for å tvinge mennesker til å ære solens eller slangens, Satans, dag: “Det er en gruppe mennesker i dette landet som ikke vil helligholde den kristne sabbat, [her er det snakk om den katolske søndagshelligholdelsen], om de ikke blir tvunget til det. Men dette problemet kan vi løse på en enkel måte. Vi gjør det bare kjent at vi ikke vil selge noe til dem eller kjøpe noe fra dem. Vi vil heller ikke arbeide for dem eller gi dem arbeid. Disse menneskene ville på en effektiv måte bli tilintetgjort og alle mennesker ville helligholde den kristne sabbaten (søndag).” (Dr. Bascom Robins i en artikkel i “The Decalogue,” Burlington, Kansas, januar 1904)

“Den falske profet”

USA er jo ikke et katolsk land, hvordan kan den stå side om side med pavedømmet i

Satans kamp mot Gud? Hvem er “den falske profet” som vil være drivkraften til å få USA til å lage et bilde av dyret og innføre dyrets merke? En religiøs makt som vil bruke “tegn og under” for å få verden med seg i å lage dyrets bilde. (Åp.13,14.19,20) Under plager som Åpenbaringen profeterer vil komme etter dyrets merke-lovgivningen, røpes de tre som vil spille den avgjørende rolle i den siste tid. “Og jeg så tre urene ånder som lignet frosker, komme ut av dragens munn, ut av dyrets munn, og ut av den falske profetens munn. For de er demoners ånder som gjør tegn, de går ut til kongene på jorden og til hele verden, for å samle dem til krigen på Guds, Den Allmektiges dag.” (Åp.16,13-14)

De tre maktene er:

- 1) Dragen (Satan, Åp.12,9)
- 2) Dyret (pavemakten)
- 3) Den falske profet (USA)

For å forstå USAs rolle, må vi først få en forståelse av den største og mest innflytelsesrike formen for kristendom i dagens USA, den såkalte karismatiske vekkelsen, en vekkelse som har flere selverklærte profeter enn noen andre. Disse profeter forkynner “fred, fred og ingen fare”. Det er disse “gamle protestantiske kirkesamfunnene” som i dag utgjør dem som ønsker å innføre religiøse lover i USA. Protestantiske kirkesamfunn har alltid holdt på alle menneskers rett til å følge sin religiøse overbevisning uten å bli forfulgt eller å bli påtvinget til å ta imot en annens tro. Når de protestantiske kirker går vekk fra dette prinsippet og søker å gjennomføre religiøs tvang, lager de en “kopi” av Den katolske kirke, og blir lik kirken med dens struktur og metoder. På denne måten lager de et bilde av dyret.

Om denne makten som “kom opp av jorda” står det: “Han ble gitt makt til å gi ånde til dyrets bilde, slik at dyrets bilde skulle snakke, og gjøre det slik at alle de som ikke ville tilbe dyrets bilde, ble drept.” (Åp.13,14) Det står også at “Og i det første dyrets [pavedømmet] nærvær utøver han all den makt det første dyret hadde” (Åp.13,12) I dag har ikke Den katolske kirke makt til å påtvinge andre sin religion slik som den gjorde tidligere. Det var da kirken hadde denne makten at millioner av mennesker ble torturert og drept fordi de ikke ville underlegge seg kirkens lære. I dag kan ikke Den katolske kirke praktisere sin ideologi med religiøs lovgivning og henrettelser. Derfor står det at den nye makten [USA] vil “gi ånde til dyrets bilde, slik at dyrets bilde skulle snakke”. Å “gi ånde” betyr i Bibelen å gi liv til noe som er dødt. Den katolske kirkes makt til fysisk å påtvinge andre en religiøs overbevisning har vært “død” siden tiden omkring 1798, da pavemakten ble “dødelig såret”. Det ble profetert at det “dødelige sår ble lagt”,

og vi vet at det er den nye makten [USA] som vil “gi ånde [liv]” til denne formen for religionstvang som Den katolske kirke engang praktiserte. “Og han forfører dem som bor på jorden ved de tegn som han ble gitt å gjøre foran dyret, og sier til dem som bor på jorden at de skal lage et bilde for det dyret som ble såret med sverdet og overlevde” (Åp.13,14) Når “bildet” blir laget, vil Den katolske kirke naturligvis få ære ettersom det er basert på Den katolske kirkes struktur og praksis. Gjennom dette blir igjen “dragen” æret som står bak denne form for kristendom. Selv om ikke alle de gamle protestantiske kirkesamfunn i USA vil konvertere direkte til katolisismen, vil de ha gjort det indirekte med sin “samvittighet” og ved sin “handling”. Når de så tvinger andre mennesker til å gjøre det samme, har de innført dyrets merke med tvang.

Bibelen kaller denne makten for den falske profet, og andre skriftsteder gir oss lede-tråder til å forstå hvem og hva “en falsk profet” er. “Vokt dere for de falske profeter, de som kommer til dere i fåreklær (Se Åp.13,11), men som innvendig er rovlystne ulver. På fruktene deres skal dere kjenne dem. (Se 1.Joh.2,3-4.5,2-3. Jes.8,20) Kan vel noen sanke druer fra tornebusker eller fiken fra tistler? Slik bærer hvert godt tre god frukt, men det dårlige tre bærer dårlig frukt. Et godt tre kan ikke bære dårlig frukt, og et dårlig tre kan heller ikke bære god frukt. Hvert tre som ikke bærer god frukt, blir hogd ned og kastet på ilden. Derfor skal dere kjenne dem på fruktene. Ikke alle som sier: “Herre, Herre”, skal komme inn i himmelens rike, men den som gjør Min himmelske Fars vilje. Mange skal si til Meg på den dag: “Herre, Herre, har vi ikke profetert i Ditt navn, drevet ut demoner i Ditt navn og gjort mange kraftige gjerninger i Ditt navn?” Men da skal Jeg bekjenne for dem: “Jeg har aldri kjent dere. Gå bort fra Meg, dere som driver med lovløshet*” (Matt.7,15-23)

Bibelen har gitt oss følgende kjennetegn på “den falske profet” eller de tidligere protestantiske kirkesamfunn:

- Helbreder i Jesu navn (Matt.7,22)
- Driver ut demoner i Jesu navn (Matt.7,22)
- Forskjellige kraftige gjerninger i Jesu navn (Matt.7,22)
- Lovløshet (tror seg løst fra loven) (Matt.7,23; 1.Joh.2,4)
- Falsk åndsdaup (2.Kor.11,4)
- Under og tegn (Åp.19,20; Åp.13,14,)
- Falske lærere (1.Tim 1,7; 2.Pet.2,1)
- Falske apostler (2.Kor.11,13)
- Lærer at Jesus ikke kom i kjød (1.Joh.4,1-2)
- Presenterer falske kristuser (Matt.24,24; 2.Kor.11,4)
- Gir et falskt evangelium (2.Kor.11,4, Gal.1,6-9)

Disse kjennetegnene er vesentlige for vår forståelse av hva som menes med falske protestantiske trossamfunn. Bibelen profeterer at de vil benytte “tegn og under” for å få mennesker med på å lage et bilde av dyret. Hvis vi summerer de overnevnte punktene, ser vi hvordan følgende trossamfunn trer frem:

Trossamfunnet som gir seg ut for å være kristent, og gir en “åndsgave” på en slik måte som tidligere aldri har funnet sted. Det presenterer en Kristus eller flere kristuser, og har en lære som ikke er i harmoni med Skriften, et evangelium som er annerledes enn Kristi budskap. De utfører “tegn og under” og lever i “lovløshet” (løs fra Guds lov). Akkurat disse punktene vil man finne oppfylt på den religiøse vekkelsen som finner sted i USA i dag. Det blir en vekkelse for religiøse lover. (menneskelover) Vi kan allerede nå se den ene store “læreren” etter den andre samle tusenvis av mennesker på sine møter hvor de kaster “ånden” på tilhørerne så de faller over ende og blir liggende å riste på gulvet. Det blir utført helbredelser, tegn og under. Mennesker jubler, og det hele blir gjort i Kristi navn. En av USAs største karismatiske talere har i tillegg fortalt sine millioner av tilhengere at Kristus snart vil komme og vise seg på hans møter. Jo flere under og tegn som skjer innenfor alle kirkene, jo mer opphisset blir folket for å “kristne” verden med deres religiøse overbevisninger. De føler at disse tegnene og underne er et bevis på at Gud er med dem, og de krever innskjerping og religionstvang. Disse kirkene har likevel et merke på at det ikke er “Herren som helliger dem” (Esek.20,12) eller at det er “Herren” som er “deres Gud” (Esek.20,20). De har satt menneskers lover over Guds lov, menneskebud over Guds bud. De følger solgudens lov, ikke Skaperens.

Det er det religiøse USA som vil lage “et bilde av dyret”. “Og han forfører dem som bor på jorden ved de tegn...” “Han utfører store tegn, slik at han til og med får ild til å falle fra himmelen ned på jorden i menneskers påsyn.” (Åp.13,13,14) Hvorfor ild? Bibelen har tidligere profetert at det vil skje i den siste tid: “Jeg skal la tegn vise seg på himmelen og på jorden: Blod, ild og røyksøyler.” (Joel 3,3) Ved å utføre tegn som å la “ild falle ned fra himmelen”, vil de forsøke å overbevise mennesker om at de tegn de utfører allerede er blitt profetert om på forhånd i Guds ord. Siden Bibelen forteller at både Gud og den makten som vil innføre dyrets merke ved tvang, vil bruke tegn som “ild fra himmelen”, er det viktig at man ikke baserer sin tro på slike tegn, men på “tegnets frukter”. Derfor sa Jesus: “Vokt dere for de falske profeter, de som kommer til dere i fåreklær, men som innvendig er rovlystne ulver. På fruktene deres skal dere kjenne dem.” (Matt.7,15-17) “På dette vet vi om vi har lært Ham å kjenne, om vi holder Hans bud. Den som sier: “Jeg har lært Ham å kjenne,” og ikke holder Hans bud, er en LØGNER og sannheten er ikke

---

(*Anomia, comes from the greek word “nomos”, which means law. A-nomia means violation of law)

i Ham.” (1.Joh.2,3-4) “Til loven og til vitnesbyrdet! Hvis de ikke taler som dette ordet, får de aldri se morgenrøden.” (Jes.8,20) På grunnlag av dette kan vi vite om tegnene som blir utført er av Gud, og om overnaturlige tegn er av Gud eller demoner.

Da Moses ble bedt om å dra til Egypt for å føre israelittene ut fra fangenskapet, ga Gud ham forskjellige tegn som han skulle utføre fremfor Faraos og folket. Blant annet ble hans stav forvandlet til en slange, og blod ble til vann. Det står: “Da kalte også Faraos til seg vismennene og trollmennene. Så gjorde spåmennene i Egypt det samme med sine hemmelige kunster.” (2.Mos.7,11) Den eneste måten de kunne gjenkjenne hvilket tegn Gud sto bak, var å se på bekjennelsen og læren til dem som utførte tegnene. Dette er også viktig for oss å forstå, med tanke på de mange tegn og under som vil skjje både fra Guds og fra Den ondes side i den siste tid.

Mange tror at kirkens ledere alltid er til å stole på, at de alltid kan vurdere hva som er av Guds Ånd og hva som er falskt, men det finnes ikke noe farligere enn å sette sin lit til mennesker for å slippe å studere Ordet selv. Paulus advarte oss mot “falske apostler, bedrageriske arbeidere, som omskaper seg til Kristi apostler.” (2.Kor.11,10)

Når vi leser Bibelens beretninger, ser vi hvor langt de som motarbeidet Guds profeter, var villige til å gå. De hisset opp folket til å forkaste Guds sannhet. “Så sier Herren”, var ordene de ofte brukte for å få folk til å tro at de var talsmenn for Herren. (Esek.13,7) Esekiel skriver følgende: “... Så løftet Ånden meg opp til den østre porten av Herrens hus...Og se, ved døren til porten var det tjuefem menn...De var ledere for folket. Han (Herren) sa til meg: “Menneskesønn, dette er de mennene som planlegger misgjerning og gir onde råd i denne saken.” (Esek.11,1-2.)

Det er flere som tror at Gud ikke tillater at onde tjenere kommer inn i menigheten, skjult i en rettferdighetens kappe slik at de kan nå høye posisjoner, men Bibelen sier noe annet. Guds Ord forteller også hvorfor Herren lar dette skjje: “Profetene profeterer falskt, og prestene hersker etter det de selv finner på. Og Mitt folk elsker å ha det slik. Men hva vil dere gjøre når avslutningen kommer?” (Jer.5,31) “Dere lyver for Mitt folk som gjerne hører på løgn.” (Esek.13,19) I Det nye testamentet leser vi: “For den tid kommer da de ikke skal holde ut den sunne lære, men etter sine egne lyster hoper de seg opp lærere, og det etter hva som klør dem i øret.” (2.Tim.4,3) Ikke bare det, men Herren sier: “Mange hyrder har ødelagt Min vingård.” (Jer.12,10)

“Så sier Herren: Forbannet er den mann som stoler på mennesker og holder kjød for sin arm,” og “velsignet er den mann som stoler på Herren, som har satt sin lit til Ham.” (Jer.17,5-7) Mange av dem som arbeider seg til topps, har glede av å bli sett opp til. Gud har aldri bedt oss om å se opp til mennesker, men om å se på Ham. Mange av dem som søker høye stillinger er tilsynelatende ydmyke men mangler en indre ydmykhet, og dette blir ofte deres snublestein. Slik får Satan makt over dem og de mennesker som setter sin lit til dem.

Åpenbaringsboken forklarer at “den falske profetens munn” er “demoners ånder som gjør tegn”. (Åp.16,13) Både Gal.1,7, Matt. 7,21-23 og 2.Kor. 11,12-15 forteller oss at Satan bruker “kristendom” og “Jesu navn” for å vinne mennesker for sin ideologi. Derfor er det like viktig å advare mot falsk kristendom som mot satanisme, i og med at Bibelen forteller at Satan står bak begge. Satan vinner mennesker ved å forkynne et galt evangelium, og ved å gjøre Jesu misjon til sin egen. For å lure mennesker, presenterer han ting på en lett fordøyelig måte, ofte i form av underholdning. Når han har fanget dem i garnet, sørger han for at de tror det er farlig å høre på andre kristnes tolkninger, og på den måten er de fanget i Satans ideologiske nett. Jo mer tilbedelsen er preget av verdslighet, jo større suksess får den falske kristendommen. Satan vet at mange mennesker går på rockekonsert for opplevelsens og selvsuggesjonens skyld. Ved å skape samme type stemninger i kirkens lokaler, samler han tusenvis av tilhørere, men de han samler blir ikke frelst av dette. Det hjelper ikke at Satans ideologi blir presentert i Jesu navn. Likesom “demoners ånder” kommer ut av “den falske profets munn” (Åp,16,13), lærer Bibelen oss at det er “demoners læresetninger”. (1.Tim.4,1) Kjenner vi ikke Guds læresetninger godt nok, kan vi heller ikke vite hva som er “demoners læresetninger”. Glem ikke at Satan brukte bibelvers for å friste og lure Jesus da Han var her på jorden, men Jesus kjente Skriften og lot Seg ikke lure. Bibelen avslører at Satan vil bruke “all kraft, tegn og løgnens under” (2.Tess.2,8), og de som går på dette, blir beskrevet som dem som “ikke tok imot kjærlighet til sannheten så de kan bli frelst.” (2.Tess.2,10)

Bibelen forteller oss at vi vil bli lurt hvis vi bare ser på ytre handlinger og ord for å avgjøre hva som er godt og ondt. Jesus avslører noen av de “krefter” og “tegn” som Satan vil gjøre bruk av i sin alternative kristendom. I Matt. 7,21 forteller Jesus om mennesker som profeterer i Jesu navn, at de driver ut demoner i Jesu navn og at de gjør andre kraftige gjerninger i Jesu navn. Likevel er de ikke Jesu representanter, selv om de sier de er det, ettersom de har forkastet sannheten og Guds lov. “Ikke alle som sier til Meg: “Herre, Herre” skal komme inn i himlenes rike, men den som gjør Min himmelske Fars vilje,” forklarte Jesus. (Matt.7,21) Jesus advarte om at vi ikke kan velge selv hvordan vi ønsker at sannheten skal være, og så kalle det kristendom. “Forgjeves tilber de Meg” sa

Han om de som gjør dette. (Mark.7,7) Navnet Jesus blir misbrukt i alle sammenhenger der navnet brukes uten den rette kunnskap om Mannen bak. Jesus-navnet alene gir ikke frelse, men det som er bak navnet: Hans karakter, gjerning og sannhet. Jesus sa: “Og dette er det evige livet, at de kjenner Deg, den eneste sanne Gud, og Jesus Kristus, Ham som du har utsendt.” og “Den rette time kommer, og er nå, da de sanne tilbedere skal tilbe Faderen i ånd og sannhet. For Faderen søker dem som tilber Ham slik”, og videre sa Han : “Hellige dem i Din sannhet! Ditt ord er sannhet.” (Joh.17,17; Joh.4,22.17,3) Hvis vi ikke har kunnskap om Gud og Hans ord, kjenner vi ikke Jesus, og vi ender da opp med å representere Ham galt og misbruke Hans navn. “Selv om de sier: “Så sant Herren lever” så sverger de likevel falsk. Herre er ikke Dine øyne vendt mot sannheten?” (Jer.5,2-3)

Tusenvis av mennesker er allerede bedratt i kristne forsamlinger. Det er blitt en tung og nesten umulig oppgave å nå dem siden de nekter å se at de tilber en falsk kristus, og de har dermed ikke noen interesse å lære den sanne Kristus å kjenne.

De som har latt seg bedra og ikke selv sjekket om disse læresetningene stemmer med Guds Ord, vil gå fortapt hvis de ikke vender om til Guds sannhet. “Førerne for dette folket leder vill, og de av dem som lar seg føre, går fortapt.” (Jes.9,16) Folk som velger å lytte til det “som klør dem i øret”, vil gå til grunne sammen med dem som har forkynt løgnene eller latt være å forkynne det viktigste. “Mitt folk går til grunne fordi det mangler kunnskap. Fordi du har forkastet kunnskapen, skal Jeg også forkaste deg, så du ikke skal være prest for Meg. Fordi du har glemt din Guds lov, skal Jeg også glemme dine barn.” (Hos.4,6) På samme måte som i dag, forkynte også de religiøse lederene på Jeremias tid en falsk fred før Jerusalems ødeleggelse. Herren sa: “For de har sannelig ledet Mitt folk vill og sagt: “Fred!” enda det ikke er noen fred.” (Esek.13,10)

Både Den katolske kirke og den religiøse vekkelsen i USA spiller på at de søker å skape fred i verden og opprette “et fredsrrike”. De fortsetter å samle verden under seg ved å lokke med at menneskers underkastelse under denne religiøse vekkelsen vil skape fred i verden. Dette har skjedd før. Historien gjentar seg. “Så sier hærskares Herre: Hør ikke på ordene fra profetene som profeterer for dere. De fyller dere med tomme håp. De taler et syn fra sitt eget hjerte, ikke fra Herrens munn. De sier hele tiden til dem som forakter meg: “Herren har sagt: Dere skal ha fred.” Til hver den som følger sitt eget harde hjerte, sier de: “Intet ondt skal komme over dere.” For hvem har stått i Herrens råd og sett og hørt Hans ord? Hvem har lyttet til Hans ord og hørt det? Se, en storm fra Herren, harmen har brutt fram, en voldsom storm. Den kommer mektig ned over hodet til de ugudelige. Herrens vrede skal ikke vende tilbake før Han har utført og fullført Sitt hjertes tanker. I

de siste dager skal dere forstå det til det fulle. Jeg har ikke sent disse profetene, likevel sprang de avsted. Jeg har ikke talt til dem, likevel profeterer de. Men dersom de hadde stått i Mitt råd, da ville de latt Mitt folk høre Mine ord, da ville de ha fått dem til å omvende seg fra deres onde vei, og fra deres onde gjerninger. ...Jeg har hørt hva profetene har sagt, de som profeterer løgn i Mitt navn og sier: "Jeg har drømt, jeg har drømt!" Hvor lenge skal dette vare ved i hjertet til profetene som profeterer løgn? De er bare profeter for sitt eget hjertes bedrag. ...Den profeten som har en drøm, han får fortelle en drøm. Men den som har Mitt ord, han skal tale Mitt ord i sannhet. Hva har halmstrået med hveten å gjøre?, sier Herren. Er ikke Mitt ord som ild? sier Herren, og lik en hammer som knuser klippen i småbiter? Se, derfor kommer Jeg imot profetene, sier Herren, de som bruker sin egen tunge, men sier "Han sier det." Se, Jeg kommer imot dem som profeterer falske drømmer, sier Herren, og som forteller dem og slik fører Mitt folk vill ved sine løgner og ved sitt storskryt. Men Jeg har verken sendt dem eller befalt dem." (Jer.23,16-32)

Noen sitater fra den populære kristne bevegelsen i USA:

"Er du rede for en åpenbaring? -Du er Gud." (Vår stilling i Kristus, -kasset A031190-1)

"Denne vekkelsen har ingenting med det å forkynne Guds Ord å gjøre. Det er tegn og under som bringer folk til frelse, -ikke Guds Ord." (John Kilpatric, -Brownsville/Pensacola)

"For å være helt ærlig, så er det som skjer her et tegn og et under. Det er et tegn, spesielt hvis du er en forkynner av evangeliet, og du ikke lenger blir istand til å forkynne. Jeg sier dere, -dette er et mirakel. Det å få forkynnere til å tie, er et Guds verk" Rodney Howard Browne, Toronto, "The christian Channel Europe "Chronicles of Revival" 17/2/98)

"Når jeg ble frelst ble jeg fortalt at når jeg var i bønn, skulle jeg alltid si: "Skje din vilje." Høres ikke det ydmykt ut? I virkeligheten er det idioti. Ved å si slik fornærmer du Gud, og du kaller Gud en idiot. Det er det samme hva jeg ber om, jeg får akkurat det jeg vil ha." (Frederick K.C. Price, "Ever Increasing Faith" program på TBN.16.)

"Jeg mener Gud har gitt opp den råtne gamle religiøse gjengen, to ganger døde, rykket opp med rot. De er fortapt og på vei til helvete, det finnes ingen forsoning for dem.. Til helvete med dere, sier jeg, halleluja! Kom dere ut av Guds vei, og slutt å legge hindringer i veien for Gud. Og hvis ikke Gud skyter dere snart, kommer jeg til å gjøre det! Jeg nekter å snakke med dere. Hvis dere skal diskutere lære...så gidder jeg ikke se de stygge trynene deres!" (Prais-a-thon, -TBN, -4/2-1001 "Jeg leter stadig etter et vers i Bibelen, men jeg kan ikke finne det, verset som sier at: Hvis du ikke liker dem, så drep dem! Jeg ønsker virkelig at jeg kunne finne det skriftstedet. Noen ganger ønsker jeg at Gud ville gi meg et Hellig-Ånd-maskingevær. Da hadde jeg blåst av hodet ditt." Dave Hunt, Signs of the times, CIB Bulletin. Januar 1992)

<p>Dragen (Åp.12,9)</p>	<p>Profeti av dyret</p>	<p>Dyret (Den katolske kirke Åp.13;Dan.7,7-8;7,19-26)</p>	<p>Den falske profet (Dyret fra jorden som vil lage et bilde av det første dyret. Åp.13,12.14.15; 19,20;16,13)</p>
<p>Slangen i Edens have: "Dere skal bli slik som Gud..." (1.Mos.3,5)</p> <p>"Å, at du er falt ned fra himmelen, du, strålende stjerne, morgenrødens sønn!...For det er du som har sagt i ditt hjerte: "Til himlene vil jeg stige opp, høyt over Guds stjerner vil jeg reise min trone." (Jes.14,12-13)</p> <hr/> <p>Satan gjorde det førsteforsøket på å endre Guds bud: "Har Gud virkelig sagt: Dere skal ikke ete av noe tre i hagen? ..."Dere skal slett ikke dø..." (1.Mos.3,1-3)</p>	<p>"Så tilba de dragen som gav makt til dyret" (Åp.13,4)</p> <p>"Han er den som står imot og opphøyer seg over alt det som kalles Gud eller som blir tilbedt, slik at han sitter som Gud i Guds tempel og viser seg selv fram som om han er Gud" (2.Tess.2,4)</p> <p>"Han skal tale ord mot Den Høyeste, han skal tyne Den Høyestes hellige" (Dan.7,25)</p> <p>"Og han ble gitt en munn som talte store ord og bespottelser" (Åp.13,5)</p> <p>"and [he] shall wear out the saints of the most High, and think to change times and laws:" (Dan.7,25)</p> <hr/> <p>"han skal tyne Den Høyestes hellige, og skal sette seg fore å forandre tider og lov" (Dan.7,25)</p> <p>"Det skal skje: Som det går med folket, så og med presten...Jorden skal tømmes fullstendig og bli helt utplyndret for dette ordet har Herren talt. ...Jorden blir vanhelliget av dem som ber der, fordi de har overtrådt lovene, forandret forskriften..." (Eng.KJ: Jes.25,1-6;Åp.19,20)</p>	<p>"Paven er så opphøyet og så hellig at han ikke bare er et menneske, men han er som Gud eller Guds vikar... På grunn av sin opphøyede posisjon kalles han biskopenes biskop. Samtidig er han biskop for den universelle kirke. Han er videre guddommelig monark, den øverste keiser og kongens konge. Derfor er han kronet med en tredobbelte krone som konge i himmelen, på jorden og over det underjordiske." (Lucius Ferraris, Prompta Bibliotheca, vol.6, p.29.)</p> <p>"Paven er ikke bare en representant for Jesus Kristus, men han er Jesus Kristus selv, skjult under et slør av kjød." (The Catholic National, juli 1895)</p> <hr/> <p>"Protestanter aksepterer søndagen i stedet for lørdag som helligdag etter at Den katolske kirke utførte denne forandringen. Men protestanter forstår ikke at når de gjør krav på å følge Bibelen, men likevel aksepterer søndagshelligholdelse, har de akseptert den autoritet romerkirkens talsmann, paven, gjør krav på å ha." (Our Sunday visitor, 5. feb. 1950. Dette bladet er Den katolske kirkes største tidsskrift i USA.)</p>	<p>Fra en stor karismatisk leder i det kristne protestantiske USA: "Når du sier; 'jeg er en kristen,' sier du egentlig 'jeg er messias' på hebraisk. Jeg er en liten messias som vandrer rundt på denne kloden... Du er en liten gud på jorden." (Fra programmet Praise-a-Thon, TBN, 6. nov. 1990.) "Si etter meg; 'Inne i meg er et Gud-menneske.'" (Forsamlingen gjentar påstanden.) Nå, la oss si det ennå klarere. La oss si; 'Jeg er et Gud-menneske...' Denne ånde-mannen inne i meg er en Gud-mann. Jeg er en kopi av Jesus. Jeg er et super-vesen." (Fra programmen Praise The Lord, TBN, 6. desember 1990.) "Er Han Gud? Er du hans avkom? Da kan du ikke være menneskelig! Du kan simpelt hen ikke. Gud fødte ikke kjød..." (Fra: Our Position In Christ #2 - "The World Made Flesh" video # 255, 1991.) "Er du rede for å høre en kunnskaps-åpenbaring?... Du er Gud. (Fra: Our Position In Christ," kasset #AO31190-1.) "Derfor er jeg Benny Jehova!" (Fra Spiritual Warfare Seminar, 2. mai. 1990.)</p> <p>Rodney Howard-Browne sa: "Enten kommer du ned hit Gud og berører meg eller så kommer jeg opp til deg for å berøre deg." (Del av bønnen Howard Browne ba før han mottok 'salvelsen.' (Fra Holy Laughter, Albert James Dager, 1996.)</p> <hr/> <p>"Det er nødvendig å minne presbyterianere, baptister, metodister og alle andre kristne på at det ikke noe sted i Bibelen finnes støtte for en helligholdelse av søndagen. Helligholdelsen av denne dagen er en katolsk skikk, og de som følger den adlyder kun en ordre fra Den katolske kirke." (Priest Brady, ved et foredrag i N.J, USA den 17. mars 1903.)</p>

<p>Dragen (Åp.12,9)</p>	<p>Profeti av dyret</p>	<p>Dyret (Den katolske kirke Åp.13;Dan.7,7-8;7,19-26)</p>	<p>Den falske profet (Dyret fra jorden som vil lage et bilde av det første dyret. Åp.13,12.14.15; 19,20;16,13)</p>
<p>“Hver den som gjør synd, gjør også lovbrudd, og synd er LOVLØSHET. ..Den som gjør synden, er av djevelen, for djevelen har syndet fra begynnelsen” (1.Joh.3,4-8)</p> <hr/> <p>“Da kalte også Farao til seg vismennene og trollmennene. Så gjorde spåmennene i Egypt det samme med sine hemmelige kunster” (2.Mos.7,11)</p> <p>“... etter Satans virksomhet med all kraft, tegn og løgnens under” (2.Tess.2,9)</p> <p>“For Satan selv omskaper seg til en lysets engel” (2.Kor.11,14)</p>	<p>“Den lovløshetens hemmelighet er allerede nå i virksomhet. ..Og da skal den LOVLØSE bli åpenbart.. (2.Tess.2,7-8)</p> <hr/> <p>“Den lovløses komme er etter Satans virksomhet med all kraft, tegn og løgnens under” (2.Tess.2,9)</p> <p>Generell profeti. (Ikke bare om dyret) “Ånden sier uttrykkelig at i de siste tider skal noen forlate troen og vende sin oppmerksomhet mot forførende ånder og demoners læresetninger.” (1.Tim.4,1)</p>	<p>“Paven har makt til å forandre tider, til å oppheve lover, og til å frigjøre seg fra alle ting, også Kristi forskrifter” (Decretal de Translat, Episcop.cap))</p> <hr/> <p>Maria statuer som gråter tårer av blod, prester og vanlige folk som får oppbarelser av “Jomfru Maria”. Siden 1981 skal en “Maria skikkelse” kommet med budskap jevnlig i Medjugorje , Bosnia-Herzegovina. Den overnaturlige Maria statuen i Fatima i Portugal trekker til seg tusenvis hvert år. I Cairo har en Maria skikkelse vist seg over en bygning flere ganger. Land over hele verden opplever nå unaturlige fenomener, og avdøde som forkynner omvendelse til Gud gjennom blant annet Maria. I filmen: “Prophecy and the new times” av Maxkol Institute (1997) Forteller en katolsk prest hvordan han hadde et syn hvor Jesus dømt han til døden, men Jomfru Maria kom imellom og ba for hans liv.</p>	<p>De fleste kristne samfunn tror i dag at de er løst fra Guds moral lov: “Ikke alle som sier til Meg: “Herre, Herre”, skal komme inn i himmelens rike, men den som gjør Min himmelske Fars vilje. Mange skal si til Meg på den dag: “Herre, Herre, har vi ikke profetert i Ditt nan, drevet ut demoner i Ditt navn og gjort mange kraftige gjerninger i Ditt navn?” Men da skal jeg bekjenne for dem: “Jeg har aldri kjent dere. Gå bort fra Meg, dere som driver med LOVLØSHET!” (Matt.7,21-23)</p> <hr/> <p>“Han utfører store tegn, slik at han til og med får ild til å falle fra himmelen ned på jorden i menneskenes påsyn” (Åp.13,13)</p> <p>De største tegn og under som i dag finnes i den “kristne” menighet i USA er de nevnt i Matt.7,21)</p> <p>“Da ble dyret fanget sammen med den falske profeten som gjorde tegn framfor ham. Med disse tegnene hadde han forført dem som hadde tatt imot dyrets merke” (Åp.19,29)</p> <p>En av de største predikantene i USA har sagt: “Får jeg lov til å fortelle dere noe? Dette har jeg ikke sagt til noen før nå. Jeg var i et rom og ba. En mann materialiserte seg foran meg. ...En annen gang så jeg plutselig en gruppe mennesker. Jeg visste ikke hvem de var. Men jeg gjenkjente en av dem. Det var avdøde K. Kuhlman. ... Det var 50-70 mennesker som ble vist meg og de satt i en gruppe og de sa alle til meg. Be Gud om at han gir deg en helbredende tjeneste som vil påvirke hele verden. Med ett hørte jeg Kathryn’s stemme. Der sto hun rett foran meg. Alt var klart og tydelig.”</p>

<p>Dragen (Åp.12,9)</p>	<p>Profeti av dyret</p>	<p>Dyret (Den katolske kirke Åp.13;Dan.7,7-8; 7,19-26)</p>	<p>Den falske profet (Dyret fra jorden som vil lage et bilde av det første dyret. Åp.13,12.14.15; 19,20;16,13)</p>
<p>“Og det brøt ut krig i himmelen, Mikael og englene hans kjempet mot dragen. Og dragen og englene hans kjempet, men de fikk ikke overtaket. ..Ve over jordens og havets innbyggere! For djvelen er kommet ned til dere med stor vrede, for han vet han har kort tid.” (Åp.12,7-8.12)</p> <p>“dragen ble rasende på kvinnen, og han gikk for å føre krig mot de andre av hennes ætt, dem som holder Guds bud og har Jesu Kristi vitnesbyrd” (Åp.12,17)</p>	<p>“han skal tyne Den Høyestes hellige... Så skal de hellige bli overgitt i hans hånd for en tid og tider og en halv tid.” (Dan.7,25)</p> <p>“dragen som gav makt til dyret” (Åp.13,4)</p> <p>“Dragen gav ham (dyret) sin kraft, sin trone og stor makt. ..Det ble gitt ham å føre krig mot de hellige og overvinne dem.” (Åp.13,2.7)</p>	<p>“Som en konsekvens av å bekjenne en tro som ikke var godkjent av Romerkirken, kan historien bl.a. fortelle at mer enn 100 millioner mennesker måtte lide martyrdøden. Som eksempler kan nevnes at én million valdensere og albigensere (sveisiske og franske protestanter) ble myrdet under korstogene satt i gang av pave Innocent III i 1208. I løpet av 40 år etter at jesuitordenen ble etablert i 1540, ble 900.000 protestanter utryddet. Videre forteller historien at 150.000 ble tatt av dage av inkvisisjonen i løpet av bare 38 år. Som et resultat av Charles V's erklæring, ble 50.000 mennesker hengt, halshuggd eller brent levende anklaget for kjetteri. 18.000 døde også i løpet av de fem årene hertugen av Alva herjet.” (Brief Bible Reading 16)</p> <p>Det er en gruppe mennesker i dette landet som ikke vil helligholde den kristne sabbat, [her er det snakk om den katolske søndagshelligholdelsen], om de ikke blir tvunget til det. Men dette problemet kan vi løse på en enkel måte. Vi gjør det bare kjent at vi ikke vil selge noe til dem eller kjøpe noe fra dem. Vi vil heller ikke arbeide for dem eller gi dem arbeid. Disse menneskene ville på en effektiv måte bli tilintetgjort og alle mennesker ville helligholde den kristne sabbaten (søndag).” (Dr. Bascom Robins i en artikkel i “The Decalogue,” Burlington, Kansas, januar 1904)</p>	<p>Profeti: “I det første dyrets nærvær utøver han all den makt det første dyret hadde. ..Han ble gitt makt til å gi ånde til dyrets bilde, slik at dyrets bilde skulle snakke, og gjøre det slik at ale de som ikke vil tilbe dyrets bilde, ble drept.” (Åp.13,11-15)</p> <p>“Vi er dem som skal bestemme om du skal oppleve det nye Gud gjør, som en dag til frelse, eller en dag til dom. De som ikke tar imot dette nye, skal vi gi en hard dom.” (Paul Cain, the Word and the Spirit conference, London, oktober 1992)</p> <p>Profeti: “Han gjør slik at alle, både små og store, rike og fattige, frie og treller, tar imot et merke på sin høyre hånd eller på sin panne, og gjør det slik at ingen kan kjøpe og selge uten den som har merket eller dyrets navn eller tallet for hans navn” (Åp.13,16-17)</p>
<p>“Og jeg kunne se tre urene ånder som lignet frosker, komme ut av dyrets munn, og ut av dragens munn, og ut av den falske profetens munn. For de er demoners ånder som gjør tegn, de går ut til kongene på jorden og til hele verden, for å samle dem til krigen på Guds, Den Allmektiges store dag” (Åp.16,13-14)</p>			

PAKTENS ARK MOT DYRETS MERKE

Det fjerde bud: Det handler om regjerings-rettigheter

Ved å vise menneskeheten Guds lov og det fjerde bud vil verden få se at det var Han som ga denne loven som er Den som denne verden ble skapt ved. Jorden og alt Gud har skapt tilhører Ham. Jorden gjorde opprør mot Gud, og denne planeten har nå vært i en rundt 6000 år gammel revolusjon. I stedet for å utslette hele jorden og dens befolkning, valgte Han som jorden ble skapt ved, å dø for å kunne gi menneskene en ny sjanse. Denne sjansen er ganske enkelt gitt på den betingelse at det enkelte mennesket slutter opprøret mot Guds regjering. Ellers vil elendigheten fortsette i all evighet. Hvert land har i dag tykke bøker som inneholder landets lover. Guds lov får plass på et ark. Ti enkle bud. “For dette er Guds kjærlighet, at vi holder Hans bud. Og Hans bud er ikke tunge å bære” (1.Joh.5,3)

Da Satan forsøkte å få Jesus til å tilbe ham i bytte mot jorden, forsøkte han å bytte med noe han hadde røvet til seg. Det fjerde bud i Guds lov forteller oss hvem som er rettmessig eier av jorden. Ikke bare avslører budet hvem som er den rettmessige eier, men også avslører det han som røvet denne retten til seg. Det fjerde bud avslører alle som setter seg i en posisjon hvor de tar denne retten. Satan anser jorden som sin fordi menneskene har gitt sin troskap til opprøreren, likevel var det ikke menneskenes rett å gi bort en jord de selv hadde fått i gave på betingelse. Derfor står vi oppført som opprørere til vi vender om. Gud sier: “Jeg har formet jorden, menneskene og dyrene som er på jorden, ved Min store kraft og ved Min utstrakte arm, og Jeg gir det til den det er rett i Mine øyne å gi det til” (Jer.27,5)

Alle verdens land, fra det minste til det største, prøver å ha mest mulig å si på vår planet. Supermakter som USA blir sett opp til og har stor innflytelse over andre mindre land. Likevel kan ikke vedtekter selv de største supermakter gjør endre det faktum at denne

planeten tilhører Skaperen. Alt som blir gjort imot Han som eier jorden, blir i universet betegnet som et opprør mot Guds lov og regjering. Det mennesker vedtar her på jorden kan ikke endre Guds lov, som gjelder hele universet og alle andre verdener.

Ved at mennesker endrer på det fjerde bud, har de pirket på akkurat det budet som avslører at de ikke har noen rett til å endre eller vedta lover for jorden, som ikke er i samsvar med Guds lov. Endringen av den dagen som er et tegn på hvem som skapte denne planeten og dermed har alle rettigheter, er å røve til seg retten som alene tilhører Gud. Søndags tilbedelse og søndagslover hyller skapelsen og håner Skaperen. For ved endring av dette budet gjør de krav på Guds regjerings rettigheter. At endring av det fjerde budet har med makt å gjøre har også den katolske kirke skjønt. Sabbatsbudet er et merke på autoritet, myndighet og regjerings-rettigheter. Det fjerde bud slik det står i loven gir Gud alle rettigheter.

Gud har gitt kun Messias denne retten og Messias forkynte at Han kom for å opprettholde Guds bud. Han sa til og med at om Han ikke gjorde det, så ville det være beviset på at Han ikke var Guds sønn. “Hvis Jeg ikke gjør Min Fars gjerninger, så tro Meg ikke” (Joh.10,37) “Min lære er ikke Min egen, men tilhører Ham som har sent meg” (Joh.7,16) “Jeg kan ikke gjøre noe ut fra Meg Selv. Etter det Jeg hører dømmer Jeg. Og Min dom er rettferdig, for Jeg søker ikke Min Egen vilje, men Faderens vilje, Han som har sendt Meg. Dersom Jeg vitner om Meg Selv, er Mitt vitnesbyrd ikke sant.” (Joh.5,30-31)

På dette vet vi også at når de falske messiaser kommer, som profetert, er ikke deres vitnesbyrd sant hvis det går imot Guds regjering, eller om den falske Messias prøver å tilrane seg regjerings-rettigheter ved å fjerne Skaperens segl og erstatte det med sitt eget. Dette gjelder uansett hvilken grunn som blir lagt frem.

Når protestantene og andre kristne velger å følge i Den katolske kirkes fotspor og hevde at sabbatsbudet er opphevet eller endret, har også de gjort det samme som Den katolske kirke.

I en verden som er i ferd med å gå under og hvor ondskaperen har fått herredømme er det viktig å ta imot Gud segl. Et segl som vil være et tegn for Gud hvem de viser sin troskap til. “Jeg gav dem også Mine sabbater. De skulle være et tegn mellom dem og Meg..” (Esek.20,12) “Hold Mine sabbater hellig, så skal de være et tegn mellom Meg og dere, så dere skal kjenne at Jeg er Herren deres Gud.” (Esek.20,20)

“Tiden er inne for Herren til å gripe inn,
for de har satt Din lov til side.” (Sal.119,126)

Når USA og den falske protestantismen, og andre trossamfunn, blir tjenere under pavens myndighet ved at de lyder ham mer enn Gud og viser dette ved å innføre søndagslover, merket til den falske skaperen og den falske guddommen, vil Gud gi menneskene en siste sjanse før Nådedøren stenges og de syv siste plagene (Åp. 16) rammer verden. “For Jeg har ikke behag i noens død, sier Herren Gud. Vend derfor om, så skal dere leve!” (Esek.18,32) Jesus ønsker å strekke ut Sin hånd for å nå dem som er bedratt og for å gi dem som bedrar en siste sjanse.

Når USA innfører dyrets merke som lov, vil Jesus la lovtavlene bli vist frem for hele verden. Jesu dyrebare blod som viser Hans sanne pakt med menneskene, vil bli offentlig kjent. Alle vil få muligheten til å “ta imot kjærlighet til sannheten slik at de kan bli frelst.” Hele verden vil se beviset på at den nye pakt også inneholder loven og Guds Sabbat. På samme måte som de ti bud i den himmelske arken, kan heller ikke det jordiske eksemplaret av de ti bud, som også er skrevet med Guds egen finger, endres. For “Jeg erkjenner at uansett hva Gud gjør, så skal det forbli til evig tid. Ingenting kan legges til det, og ingenting kan trekkes fra det.” (Forky.3,14) Funnet vil også bevise Bibelen; at pakten ble stadfestet på korset og at den ikke kunne endres etter at den var blitt stadfestet. Som Den hellige skrift sier: “Det er ingen som endrer eller tar bort noe i pakten etter den er blitt stadfestet.” Paulus sier at det var ved Jesu død testamentet kunne tres i kraft, og hvem endrer vel et testamentet etter han som satte opp testamentet er død? Ville ikke det være et ran mot han som satte opp testamentet? Ingenting kunne legges til pakten etter at den var blitt stadfestet på korset, - verken loven eller Frelseren. Det vil vise en hel verden at det ikke er frelse i noe annet navn enn Kristus, og at ingen andre kan tilgi synder bortsett fra Ham; ikke jomfru Maria, som ligger i sin grav i vente på oppstandelsens dag, og ikke paven eller hans prester. Heller ikke paktens mellommann kan endres, noe som innebærer at pavens påstand om å være Kristi vikar er ubibelsk og løgn. For det er bare én Mellommann i pakten som ble stadfestet for all tid på korset, og det er Jesus Kristus. Steintavlene vil bli et vitnesbyrd til alle protestanter og katolikker som har forkastet eller endret Guds lov. Jesu blod blir et vitnesbyrd til alle jøder, muslimer, hinduer og andre religioner som ikke tror at Jesus var Guds Sønn.

Gud vil la Steintavlene og blodet tale som et vitnesbyrd til hele verden, som en kjærlig utstrakt hånd mot en bedratt og sta menneskeslekt. Verden vil få en sjanse til å ta imot Kristus før Han kommer igjen. Likevel vil det være få som tar Ham imot. Daniels bok

avslører at de som blir igjen er få, men alle vil få se hva sannheten er. Bibelen vitner om tiden når nådedøren stenges: “For dersom vi synder med vilje etter vi har fått erkjennelse av sannheten, da finnes det ikke mer tilgivelse for synder.” (Heb.10,26) Når alle har fått vite hva sannheten er, hva pakten innebærer, og de likevel velger å opponere så stenges nådedøren for dem. “Hvor mye hardere straff tror dere ikke de skal bli funnet verdig til som har vannhelliget paktsblodet?” (Heb.10,29) Paktsblodet vil tale, og de som motsetter seg sannheten vil gå fortapt. Da er det ikke mer Gud kan gjøre for dem, i og med at Han ikke tvinger mennesker til å følge Seg. Likevel vil det knuse Hans hjerte at så mange mennesker velger troskap mot slangen, solguden eller Satan, når Han har gitt Sitt liv for å kunne tilby menneskene evig liv.

La oss huske Jesajas profeti om hvorfor jorden til slutt blir lagt øde: “Jorden skal tømmes fullstendig og bli helt utplyndret, for dette ordet har Herren talt: jorden blir vannhelliget av dem som bor der fordi de har overtrådt lovene forandret vedtaket og aktet den evige pakten for intet. Derfor blir jorden fortært av forbannelsen... og de menneskene som blir igjen, er få.” (Jes.24,4-5 fra Eng.King James)

Til nå har nesten hver krok av verden hørt om Jesus, men læren om Jesus har vært delt og mørkelagt. Guds bud og årsaken til at Jesus måtte dø ble aldri forkynt slik “det sanne evangelium” var og er. Funnet av Paktens Ark vil lyse opp “det sanne evangelium” for en hel verden, men Gud trenger budbærere. “Hvem skal jeg sende, hvem vil gå?” spør Han. Hvem vil delta i arbeidet med å fullføre Guds verk på jorden? Hvem vil spre “det sanne evangelium” for å lyse opp verden som lenge har vært bedratt av hundrevis av forskjellige evangelier? “Og dette evangeliet om riket skal bli forkynt i hele verden, som et vitnesbyrd for alle folkeslag, og så skal enden komme.” (Matt.24,14)

DET SISTE STORE BEDRAG

“Apostelen Johannes hørte en kraftig røst i himmelen som sa: “Ulykkelige jord og hav! For djevelen er kommet ned til dere, og hans vrede er stor, fordi han vet at han bare har en kort tid igjen” (Åp.12,12) Det er en fryktelig situasjon som får den himmelske røsten til å rope dette. Satans raseri øker etter som tiden går, og hans bedrag og ødeleggelseverk når sitt klimaks i trengselstiden.

På himmelhvelvingen vil det skje fryktelige og overnaturlige ting som viser demonenes makt til å gjøre mirakler. Djevelånder går ut til landets ledere og til hele jordens befolkning for å føre dem vill og påvirke dem til å alliere seg med Satan i hans siste utfall mot himmelens styresett. Slik blir både myndigheter og borgere bedratt. Noen vil stå frem og gi seg ut for å være Kristus, og de gjør krav på den ære og tilbedelse som bare tilkommer verdens frelser. De utfører mirakuløse helbredelser og andre under, og påstår at de har åpenbarelses fra himmelen som motsier Skriften.

Som klimaks i bedraget vil Djevelen gi seg ut for å være Kristus. I lang tid har menigheten gitt uttrykk for at håpet vil bli virkeliggjort ved Kristi gjenkomst. Nå vil bedrageren få det til å se ut som om Kristus alt er kommet. Her og der vil han opptre i en tiltalende og imponerende skikkelse som svarer til beskrivelsen av Guds Sønn i Johannes' åpenbaring. Stråleglansen som omgir ham, overgår alt hva mennesker ennå har sett. Overalt lyder seiersropet: “Kristus er kommet! Kristus er kommet!”

Folk bøyer seg og tilber ham mens han løfter hendene og velsigner dem slik som Kristus velsignet disiplene da han var på jorden. Stemmen er mild og dempet, men likevel klangfull. Vennlig og sympatisk forkynner han noen av de tiltalende tingene Frelseren

forkynte. Han helbreder sykdommer blant folk. I skikkelse av Kristus påstår han at han har forandret sabbat til søndag, og påbyr at alle skal helligholde den dagen han har velsignet. Han sier at de som fortsetter å holde den sjuende dagen hellig, spotter hans navn fordi de nekter å lytte til englene han har sendt til dem med lys og sannhet.

Dette er sterkt og nesten overveldende bedrag. På samme vis som samaritanerne ble narret av trollmannen Simon, vil folk flest bli bedratt av disse trolldomskunstere og si: "Han er Guds kraft, den som kalles den store." (Ap.g.8,10) Men Guds folk vil ikke bli ført vill. Denne falske kristendomsforkynnelsen er ikke i samsvar med Guds ord. Han som opptreter som Kristus, velsigner dem som tilber dyret og bildet av det, de som ifølge Bibelen skal oppleve Guds vrede ublandet med nåde.

Men Satan får ikke lov til å etterligne Kristi gjenkomst. Frelseren har advart mot Satans bedrag og har tydelig forutsagt hvordan hans gjenkomst skal skje: "For falske messiaser og falske profeter skal stå frem og gjøre store tegn og under, for om mulig å føre vill selv de utvalgte. Hør, jeg har sagt dere det på forhånd! Om de altså sier til dere: "Han er ute i ødemarken", så gå ikke dit ut, eller: "Han er inne i huset", så tro det ikke. For som lynet begynner i øst og lyser like til vest, slik skal det være når Menneskesønnen kommer." (Matt.24,24-27; 25,31; Åp.1,7; 1.Tess 4,16.17) Denne gjenkomsten vil ingen kunne etterligne. Den vil bli kjent overalt, og hele verden vil oppleve den.

Bare de som virkelig studerer Bibelen og søker sannhet, blir beskyttet mot det mektige bedraget som folk flest vil falle for. Ut fra Bibelen vil de kunne avsløre bedrageren, selv om han er forkledd. Prøvetiden kommer til alle. Den avslører hvem som virkelig er kristne. Er Guds folk så grunnfestet i hans ord at de ikke engang vil tro det de ser og hører? Vil de i en slik krisetid holde seg til Bibelen og Bibelen alene? Satan vil gjøre alt han kan for å hindre dem i å berede seg for den dagen. Han vil legge hindringer i veien for dem, involvere dem i verdslige foretagender og tyngde dem ned med hverdagens bekymringer så trengselstiden kommer overraskende på dem" (Mot historiens klimaks, s.480-481)

DRØMMEN OM ET FREDSRIKE

Jødernes feiloppfatning

Det står om Jesus at "Han kom til sine egne, og Hans egne tok ikke imot Ham." (Joh.1,11) Gjennom Moses og profetene hadde israellittene fått undervisning om den kommende Messias, men et halvhjertet studie av skriftene, uvitenhet og et ønske om jordisk makt og storhet, la grunnlaget for at de senere forkastet Jesus som Guds sønn. De hadde blandet sammen profetiene om Jesu første og annet komme, og valgte å overse den delen som beskrev Messias som "det ydmykede, lidende offerlam", som skulle dø for folkets synder. I stedet forventet de en frelser i pomp og prakt, som ikke skulle frelse sitt folk fra deres synder (Matt.1,21), men befri dem fra Romerrikets herredømme og opprette et israelsk storhetsrike, hvor menneskelig myndigheter håndhevet Hans rikes lover. Til og med Jesu disipler delte denne oppfatningen, og dette var noe av grunnen til at de ikke fullt ut kunne fatte Jesu egentlige misjon før etter Han var oppstått og fart opp til himmelen, og Den Hellige Ånd ble utgytt over dem på pinsedagen. Til dem og til mennesker gjennom alle tider som har gått med forventninger om et Guds rike her på jorden, sier Jesus: "Mitt rike er ikke av denne verden." (Joh. 18,36)

Joakim av Fiore

Ordet tusenårsrike er ikke nevnt noe sted i Bibelen. I Åpenbaringsbokens kapittel 20 er imidlertid en periode på 1000 år nevnt flere ganger. I denne perioden er Satan bundet, mens Guds sanne folk hersker og regjerer sammen med Ham. Mang en religiøs og politisk bevegelse har hevdet å være de rette utøvere av dette «riket». I middelalderen ble dette kapittelet gjenstand for nye spekulasjoner om et tusenårig fredsrrike. En av dem som slo igjennom med sine tanker, var Joakim av Fiore (1135-1202), en tidligere benediktermunk, som mot slutten av sitt liv brøt ut og dannet sin egen munkeorden i Sør-Italia. Joakim delte historien inn i tre tidsaldre; Den første fra Adam til Kristus (-hvor Faderen stod i sentrum, og det var vanlig å være gift); Med Kristus begynte den neste perioden, som ifølge Joakim snart var over (-nå var Sønnen sentrum, og det var prest-

ene som dominerte); Og snart ville den tredje og siste perioden begynne, tusenårsriket. Denne perioden var Den Hellige Ånds tidsalder; og det var de utvalgte, åndelige munkere som skulle ha makten. Først da, etter et brudd med den gamle tid, ville den perfekte og fullstendige harmoni inntreffe.

Hitler

Adolf Hitler hadde store visjoner om et tusenårsrike, det såkalte «tredje riket» («der Dritte Reich»), som skulle begynne når krigen en gang var over. Her skulle det tyske folk og andre av den “germanske rase” herske i fred og lykke, over andre, “lavere raser”.

Pavens dagbok

For noen år siden skal en vaskedame ha funnet pave Johannes XXIII's støvete dagbok i et lite brukt lagerrom i Vatikanet. I denne dagboken forteller Johannes om hvordan han gjentatte ganger fikk besøk av “jomfru Maria”, som fortalte ham om naturkatastrofer, kriger, sult, sykdom og andre problemer som skulle inntreffe de kommende år. Disse treflene, hvor “Maria” skal ha “lettet sitt sorgtunge hjerte”, skal ha pågått i perioden fra 1959 til 1962. Ifølge denne dagboken skulle blant annet jordkloden i juni 1995 få besøk av merkelige romvesener, som skulle rydde jorden, “reparere” miljøet og dele mye av sin kunnskap med menneskene. I sitt siste besøk skal “Maria” ha fortalt at Messias skal komme til syne over New York den 25. desember 2000, og lansere begynnelsen på et nytt paradisi her på jorda. Dersom paven i det hele tatt skal ha skrevet en slik dagbok, og hatt besøk av en “Maria”, kan vi være sikre på at det ikke er Maria, Jesu mor, som har vært der. Hun er død for lenge siden, og Bibelen lærer oss at døden er en søvn (Matt. 9,24), en ubevisst tilstand (Fork. 9,5-6.10; 12,7; Sal. 115,17), og at de døde ikke våkner igjen før oppstandelsen ved Jesu gjenkomst (Joh. 6,40; Matt. 22,3 1-32; Dan. 12,2; Joh. 5,29; 14,3; 1. Tess. 4, 16). Samtidig advares vi sterkt mot spiritisme og kontakt med “avdøde”, ettersom dette ikke er av Gud, men av Satan. (5. Mos. 18,10-12; 2. Mos. 7,11-12; 22,18; Mi. 5,11; Apg. 19,13- 20; Gal. 5,19-21; Ap. 21,8)

Dessuten advarer Jesus oss uttrykkelig om at det ikke er gitt til noe menneske å vite tiden for Hans komme. “Men den dagen eller timen kjenner ingen, ikke engang englene i himmelen, men bare Min Far.” (Matt. 24,36) Selv om en “engel i lysets kledning” skulle vise seg for oss og fortelle at Jesus kommer til den eller den tiden, så vet vi at dette ikke er fra Gud, ettersom Jesus på forhånd har fortalt oss at Hans engler ikke vet når begivenheten skal finne sted. Jesu råd til oss er: “Våk derfor! For dere kjenner verken dagen eller timen for Menneskesønnens komme.” (Matt. 25,13)

Guds rike

“Guds rike kommer ikke slik at en kan se det med øynene. Heller ikke skal de se: Se her! eller Se der!” sa Jesus, og Han forklarte selv hva Guds rike er; “For sannelig, Guds rike er inni dere.” (Luk. 17,20-21) Menneskers ønsker om å oppnå materiell rikdom og

verdslig storhet, har fått dem til å lengte og søke etter et "Guds rike" her på jorden. Mang en drøm og filosofisk ide er forblitt uoppfylt, for det er ikke dette Bibelen lærer. Da de vantro fariseerne anklaget Jesus for å drive ut demoner ved Satans hjelp, svarte Han; "...Hvis Satan driver Ut Satan, er han kommet i strid med seg selv. Hvordan kan da riket hans bli stående? . . . Hvis Jeg driver Ut demonene ved Guds Ånd sannelig, da er Guds rike kommet til dere..." (Matt. 12,26.28)

Bibelen forteller oss at: "Guds rike består ikke i å spise og drikke, men i rettferdighet og fred og glede i Den Hellige Ånd." (Rom.14,17) Og "Guds rike består ikke i ord, men i kraft." (1 .Kor.4,20). Guds rike begynner i hjertet. Gud "er i stand til å gjøre langt mye mer enn alt det vi ber om eller forstår, etter den kraft som virker i oss." (Ef.3,2) "For det er Gud som virker i dere både å ville og å virke for Hans gode vilje." (Fil.2, 13) Ved sin nåde oppdrar Gud oss "for at vi skal for n e k t e ugudelighet og verdslige lyster og leve edruelig, rettferdig og gudfryktig i den nåværende tidsalder..." (Tit.2,11-12) Men dette krever en fullstendig overgivelse fra vår side. Selvet må dø daglig. "Vi ble altså begravet med Ham ved dåpen til døden, for at slik som Kristus ble oppreist fra de døde ved Faderens herlighet, slik skulle også vi vandre i et helt nytt liv. ... For vi vet dette, at vårt gamle legeme ble korsfestet med Ham, for at syndelegemet skulle bli fratatt sin makt, så vi ikke lenger skal være treller under synden." (Rom.6,4.6)

"Derfor er det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus, de som ikke vandrer etter kjødet [dvs. vår syndige natur], men etter Ånden." (Rom.8,1) Ved Den Hellige Ånds hjelp og kraft, kan vi vinne seier over enhver syndig tilbøyelighet i våre liv (Gal.5,16). Gud har lovet at Han vil gi oss sin Hellige Ånd, men det er opp til oss selv å gjøre krav på Hans løfter. Jesus "gav Seg Selv for oss, for at Han skulle kjøpe oss fri fra all urettferdighet og rense for Seg Selv et eiendomsfolk, som har iver etter å gjøre gode gjerninger." (Tit.2, 14)

"Kristi rike blir ikke opprettet ved rettsavgjørelser, i komiteer eller lovgivende forsamlinger. Heller ikke skjer det ved støtte og beskyttelse fra verdens stormenn, men ved at Kristi natur plantes inn i menneskene ved Den Hellige Ånd. "Men så mange som tok imot Ham, dem gav Han retten til å bli Guds barn, dem som tror på Hans navn, de er født, ikke av blod, heller ikke av kjøds vilje, heller ikke av manns vilje, men av Gud." (Joh.1,12-13) Her er den eneste kraft som kan løfte menneskeheten. Det menneskelige middel for å kunne gjennomføre dette er å lære å handle etter Guds ord. (...) Som tilfellet var på Kristi tid, blir Guds rikes gjerning heller ikke nå utført av dem som krever støtte og anerkjennelse hos jordiske makthavere og av menneskelige lover; men av dem som i Hans navn fremholder de åndelige sannheter som vil utvirke den erfaring som Paulus hadde: "Jeg er blitt korsfestet med Kristus. Det er ikke lenger jeg som lever; men Kristus lever i meg" (Gal.2,20) Likesom Paulus vil de da arbeide for menneskenes beste. Han skrev: "Så står vi da i en sendetjeneste på Kristi vegne, som om Gud selv inderlig formaner ved oss: Vi ber på Kristi vegne: La dere forlike med Gud!" (2.Kor.5,20)" (Fra Slektenes håp, E.G.White, s.383)

De 1000 år

“Deretter så jeg en engel som kom ned fra himmelen. Han hadde nøkkelen til avgrunnen og en stor lenke i hånden. Han grep dragen, den gamle slange, som er djevelen og Satan, og bandt ham for tusen år, og han kastet ham ned i avgrunnen og stengte ham inne og satte et segl over ham, for at han ikke lenger skulle forføre folkeslagene før de tusen år var til ende. Men etter alt dette skal han bli løslatt for en kort tid.» (Åp.20,1-3) For å forstå situasjonen som her omtales, må vi gå tilbake til det 19. kapittel. Versene 11 til 6 beskriver Jesu gjenkomst; “Og jeg så himmelen åpnet, og se, en hvit hest. Og Han som sitter på den heter Trofast og Sannferdig... Han er kledd i en kjortel dyppet i blod, og Hans navn er Guds ord. (Se Joh. 1,1.14) Og himmelens hærer, kledd i fint lin, hvite og rene, fulgte Ham på hvite hester... Og Han har et navn skrevet på Sin kjortel og på Sin hofte: KONGERS KONGE OG HERRERS HERRE»

Jesus sammenlignet sin gjenkomst med lynet; “For som lynet kommer fra øst og blinker til vest, slik skal også Menneskesønnens komme være.” (Matt.24,27) Det vil bli en mektig begivenhet, ikke noe som foregår i det skjulte. “Se, Han kommer med skyene, og hvert et øye skal se Ham.” (Åp.1,7) I Paulus brev til Tessalonikeme leser vi at “vi som lever og blir igjen til Herrens gjenkomst, skal på ingen måte komme i forveien for dem som er innsøvnet. For Herren Selv skal med et rop, med en overengels røst og med Guds basun stige ned fra himmelen. Og de døde i Kristus skal stå opp først. Deretter skal vi som lever og er igjen, bli rykket opp i skyer sammen med dem, for å møte Herren i luften. Og så skal vi alltid være med Herren.” (1.Tess.4,15-17) Legg merke til at de som er igjen, skal “bli rykket opp i skyer sammen med dem, for å møte Herren i luften.” Jesus skal altså ikke komme ned på denne jorden. På samme måte kan vi heller ikke si: “Se, han er i ørkenen!” eller “Se, Han er i de innerste rommene!” (Matt.24,26). Guds folk gjennom alle tider skal rykkes opp til Ham og bli tatt med til himmelen, hvor de skal regjere med Kristus i tusen år (Åp.20,4).

Før Satan bindes, skjer det et oppgjør med dem som kjempet imot Gud. “Da ble dyret [pavemakten. Se Åp. 13] og sammen med ham den falske profeten som gjorde tegn framfor ham [-som taler løgn i Guds navn og forfører store menneskemasser]... Disse to ble kastet levende ned i ildsjøen som brenner med svovel. Og de andre [de mennesker som har avvist Gud] ble drept med sverdet som gikk ut fra Hans munn som satt på hesten.” (Åp. 19,20-21) Deretter følger situasjonen vi begynte med fra Åp.20, og når vi er kommet så langt, så ser vi at alle Guds barn, -både de som lever og de som var døde-, er tatt opp til himmelen, mens de ugudelige, -alle de andre-, er døde. Den eneste som er igjen på jorden er Satan. Det er ingen han kan forføre, og han kan ikke annet enn å betrakte resultatet av den ødeleggelsen og det opprøret han har stelt i stand. “Se, Herrens dag kommer; grusom, med harme og brennende vrede, for å legge landet øde. Han skal ødelegge synderne der.” (Jes.13,9) Jeremia beskriver jordens tilstand slik: “Jeg så på jorden, og se, den var uformet og tom. På himmelen var det ikke noe lys. Jeg så fjel-

lene, og se, de skalv, og alle haugene svaiet. Jeg så, og se, det fantes ikke noe menneske mer, alle fuglene under himmelen hadde flyktet. Jeg så, og se, det fruktbare landet var en ødemark. Alle byene var revet ned framfor Herrens åsyn, framfor Hans brennende vrede.” (Jer.4,23-26)

Guds rettferdige dom

Som vi så, beskriver Paulus i Tessalonikerbrevet oppstandelsen til de som døde i troen på Kristus. “Men de andre døde ble ikke levende igjen før de tusen år var omme.” (Åp.20,5) Johannes beskriver den aktivitet som finner sted i himmelen i disse 1000 år, på følgende måte: “Og jeg så troner, og noen satte seg på dem. Deretter så jeg sjelene til dem som var blitt halshogd for Jesu vitnesbyrds skyld og for Guds ords skyld, de som ikke hadde tilbedt dyret eller hans bilde, og som ikke hadde tatt imot hans merke på pannen eller hånden. Og de levde og regjerte med Kristus i tusen år.” (Åp.20,4) “Salig og hellig er den som har del i den første oppstandelsen. Over dem har den annen død ingen makt, men de skal være prester for Gud og Kristus, og de skal regjere med Ham i tusen år.” (Åp.20,6)

Jesus snakket om den tid da “alle som er i gravene skal høre Hans røst og komme fram, de som har gjort godt, til livets oppstandelse, og de som har gjort ondt, til dommens oppstandelse.” (Joh.5,28-29) Den første oppstandelse skjer ved Jesu gjenkomst, men når skal så den andre, -”dommens oppstandelse”-, finne sted? Vi har allerede lest at “de andre døde ble ikke levende igjen før de tusen år var omme.” Og det er nettopp på dette tidspunkt, “når så de tusen år er omme”, at Satan skal “slippes fri fra sitt fengsel.” (Åp.20,7) Igjen vil han ha millioner av mennesker å forføre, “Og han skal gå ut for a forføre folkeslagene som er ved de fire verdenshjørner, Gog og Magog, for å samle dem til strid. Tallet på dem er som havets sand. De drog opp på jordens høyslette og omringet de helliges leir og den elskede Staden. Og ild falt ned fra Gud fra himmelen og fortærte dem.” (Åp.20,8-9) Satan gjør et siste forsøk på å gå til strid mot Gud og Hans folk, men han er forlenget slagen. “Djevelen som forførte dem, ble kastet i sjøen med ild og svovel...” (Åp.20, 10) Det er tiden for dom. Det står at alle, små og store, “ble dømt, hver etter sine gjerninger. Deretter ble Døden og Dødsriket kastet i ildsjøen. Dette er den annen død. Og hver den som ikke ble funnet innskrevet Livets bok, ble kastet i ildsjøen.” (Åp.20, 13-15) De frelste, som hadde del i den første oppstandelsen, tar sin seierspris; “Den som seirer, ham vil Jeg gi å ete av livets tre, som er midt i Guds Paradis... Den som seirer, skal slett ikke bli rammet av den annen død... Den som seirer, han skal bli kledd I hvite klær, og Jeg skal slett ikke stryke navnet hans ut av Livets Bok. Den som seirer, ham vil Jeg gjøre til en søyle i Min Guds tempel, og han skal aldri mer gå utenfor... Den som seirer, ham vil Jeg gi å sitte med Meg på Min trone...” (Åp.2,7.11; 3,5.12.21) -De har arvet det evige liv! De ugudelige, som stod opp til sin dom etter de 1000 år, blir rammet av den annen død (Åp.2 1,8), som innebærer evig fortapelse og utsettelse.

Er denne evige utslettelse en hard handling fra Guds side? Nei! Gud elsket disse menneskene så høyt at Han gav sin Sønn for dem, så de ikke skulle gå fortapt, men ha evig liv (Joh.3,16). Men de tok ikke imot Ham. De valgte å følge lystene framfor å ta opp kampen med selvet, og de elsket verden og sitt eget liv mer enn de elsket Gud. At de har vært død i 1000 år gjør dem ikke mer innstilt på å ære og tjene Gud. Nei, istedet følger de igjen Satan når han "samler dem sammen til strid." Dersom Gud slapp dem inn i himmelen, ville de fortsette med sine onde gjerninger der. "Vær bare nådig mot den ugudelige, men i oppriktighetens land vil han gjøre urett og han vil ikke se etter Herrens majestet. Herre, Din hånd er løftet, men de vil ikke se! Men likevel skal de se og bli til skamme over nidkjærheten for folket. Ja, ild skal fortære dine fiender." (Jes.26, 10)" (Obadja nr.1, 1999, Strømmen adventkirkes ungdomslag)

“KOM UT FRA HENNE!”

I den siste store kampen mellom godt og ondt er det først og fremst en kamp mellom sannhet og vranglære. Et stort bedrag, under en kristen kappe, vil komme over verden og en stor advarsel er gitt om å ikke følge denne vranglæren eller lyde dem som representerer den. En hel verden må advares mot dette bedraget som har pågått gjennom nesten hele historien og som vil foregå like før Jesu annet komme.

Gud må igjen ha et folk som kan representere det sanne og avsløre vranglæren. Budskapet “Falt, falt er Babylon” forteller om hvordan Babylons lære skal avsløres. I en verden der Satan har skapt virvar med å frembringe hundrevis av forskjellige religioner og kristendoms lærer, vil Gud la funnet av Paktens ark og Jesu blod avsløre hvem Hans folk er og hva Hans sannhet er.

I byen Jeriko var det en kvinne som het Rahab som gikk over til israelittene før Jeriko gikk i grus. På samme måte kaller Gud ut alle de som er oppriktige og ønsker å tjene Ham ut fra de forskjellige steder hvor vranglære er trospunkter. “Kom ut fra henne, mitt folk..” sier Han til de som er bedratt av den babylonske læren som er blitt blandet med sannhet. “Kom ut fra henne, mitt folk, for at dere ikke skal bli delaktige i hennes synder, og for at dere ikke skal få noen av hennes plager” (Åp.18,4). Kom ut av henne så ikke dere får konsekvensen av å tilbe dyret og hans bilde for “da skal han selv drikke av Guds vredes vin, som blir utøst ublandet i Hans vredes beger.” (Åp.14,9)

Rahab og hennes familie ble reddet ut av Jeriko, ble en del av israelittene og ble arvinger til løftet sammen med israelittene. “For ikke alle som stammer fra Israel, er virkelig Israel” (Rom.9,6) “Men når sannhetens Ånd kommer, skal Han veilede dere til hele sannheten” (Joh.16,13) “Når Han kommer skal Han overbevise verden om synd og om rettferdighet og om dom.” (Joh.16,8) “For så mange som blir ledet av Guds Ånd, de er

Guds barn” (Rom.8,14) “og hvis vi er barn, da er vi også arvinger, Guds arvinger og Kristi medarvinger” (Rom.8,17) “Det vil si, ikke de som er kjødets barn, er Guds barn, men løftets barn blir regnet til ætten.” (Rom.9,8) “Ved dette er Guds barn og djevelens barn åpenbare: Hver den som ikke gjør rettferdighet, er ikke av Gud” (1.Joh 3,10) “På dette kjenner vi at vi elsker Guds barn, når vi elsker Gud og holder Hans bud. For dette er Guds kjærlighet, at vi holder Hans bud. Og Hans bud er ikke tunge å bære.” (1.Joh 5,2-3) “På dette vet vi at vi har lært Ham å kjenne, om vi holder Hans bud. Den som sier: “Jeg har lært Ham (Jesus) å kjenne,” og ikke holder Hans bud, er en løgner, og SAN-NHETEN ER IKKE I HAM.” (1.Joh.2,3-4)

Alle som er innenfor kirker med Babylonsk vranglære må komme ut av “henne” og alle som tar imot kallet fra Gud og stiller seg på side med Ham, vil være Hans barn uansett hvor de kommer fra, hvordan de ser ut, hva de tidligere har gjort og hvem de har vært før, for Han sier: “Jeg vil være nådig ovenfor deres urett, og deres synder og deres lovbrudd skal Jeg aldri minnes mer.” (Heb.8,12) “For så høyt har Gud elsket verden at Han gav Sin Sønn, Den enebårne, for at hver den som tror på Ham, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv.” (Joh.3.16) “Og dere skal kjenne sannheten og sannheten skal gjøre dere fri.” (Joh.8,32)

Guds siste kall til verden og til dem som er i et falsk religionsystem og i en falsk kristendom er et gråtkvalt kall. Gud vil redde menneskene, men altfor mange snur ryggen til Hans rettferdighet, lov og offer for menneskeheten. De som gjør dette vil forbli innenfor de falske lærene og forgå “fordi de ikke tok imot kjærlighet til sannheten, så de kan bli frelst. Og av denne grunn skal Gud sende dem villfarelsens makt, så de skal tro løggen, for at alle de som ikke trodde sannheten, men hadde glede i urettferdigheten, skal bli dømt.” (2.Tess. 2,11-12)

“Kast fra dere alle overtredelsene som dere har forbrutt dere mot, og skaff dere et nytt hjerte og en ny ånd! Hvorfor skulle dere dø, du Israels hus? For Jeg har ikke behag i noens død, sier Herren Gud. Vend derfor om, så skal dere leve!” (Esek.18,31-32)
“Frykt ikke, for du skal ikke bli til skamme. La deg ikke vanære, for du skal ikke bli gjort til skamme. For du skal glemme din ungdoms skam, og din vanære fra din enkestand skal du ikke minnes mer. For din Skaper er din ektemann, hærskares Herre er Hans navn. Din Forløser er Israels Hellige. Han som kalles Gud for hele jorden. For Herren har kalt deg som en kvinne som var forlatt og sorgfull i ånden, som en ungdommelig hustru som ble forkastet, sier din Gud. Bare et lite øyeblikk forlot Jeg deg, men i stor barmhjertighet skal Jeg ta deg tilbake. Under vredesflommen skjulte Jeg et øyeblikk Mitt åsyn for deg. Men med evig miskunn skal Jeg forbarme Meg over deg, sier Herren, din forløser. For dette er som Noahs vannflommer for Meg. For som Jeg sverget at Noahs vannflommer ikke lenger skulle dekke jorden, slik har Jeg nå sverget at Jeg

ikke skal være vred på deg, og ikke true deg. For fjellene skal vike, og haugene skal røkkes, men Min miskunn skal ikke vike fra deg, og Min fredspakt skal ikke røkkes, sier Herren. Han som forbarmer Seg over deg. Du elendige, du som har vært kastet hit og dit av stormen, og som ikke er blitt trøstet. Se, Jeg legger edelsteiner som byggesteiner, og Jeg legger dine grunnvoller med safirer. ...I rettferdighet skal du bli grunnfestet. Undertrykkelse skal være langt fra deg, for du skal ikke frykte for noe, og redsel skal ikke komme nær deg. Sannelig de skal samle seg til strid, men det kommer ikke fra Meg. Hver den som går til strid mot deg, skal falle for deg. ...Ikke noe våpen som er smidd mot deg skal lykkes, og hver tunge som reiser seg mot deg i dommen, skal du gjen-drive. Dette er arven til Herrens tjenere, og deres rettferdighet er fra meg, sier Herren.” (Jes.54,4-17)

Kilder:

Bibel sitater fra:

- Authorised King James Version 1611
- Strong's Concordance, 1990, Canada, Lawson Fall Ltd.

Del I:

- Bibelen
- Ron Wyatt, Video fra Zedekiah's grottes, Baruk Media, 1996/97
- Roderick Grierson & Stuart Munro-Hay, Ark of the Covenant, Great Britain, 1999
- 2 Maccabeerbok, The Apocrypha, Oslo, 1988

Dell:

- Bibelen
- Peter Walker, The Weekend that Changed the World, Harper Collins Publisher, Great Britain, 1999
- Ron Wyatt, Video fra Zedekiah's grotte, Baruk Media, 1996/97
- Wyatt, The Ark of the Covenant, 1992, Tennessee, WAR
- Wyatt, Presentation of Discoveries, 1994, USA, WAR
- Aschehaug & Gyldendals large concordance, Norway, 1980
- Ancient Scrolls, 1994 Palphot, Israel, Michael Avi-Yonah
- Meir Ben-Dov, Zedekiah's Cave, Israel, 1987
- 2 Maccabeerbok, The Apocrypha
- Ron Wyatt, audio tape, USA, 1999, transcribed and distributed by Bill Fry

Del III:

- Bibelen
- Ellen White, Slektenes håp.

Del IV:

- Bibelen
- Ellen White, Christ In His Sanctuary, Pacific Press Publishing Association, 1969
- Ellen White, Patriarker og profeter, Copenhagen, Denmark
- Ellen White, Slektenes håp, Oslo, 1992, Norway
- Ellen White, Patriarker og profeters, Oslo, 1980, Norway
- Joe Crews, Why the Old Covenant Failed, 1980, Amazing Facts, USA

Del V:

- Bibelen
- The British Museum, Egyptologi
- Adolf Harnack, What Is Christianity?, Harper & Row, New York and Evanston 1957
- Andrea Lagarde, The Latin Church in the Middle Ages, 1915
- The Encyclical of Pope Leo XXIII, 1879
- J. F. Coltheart, The Sabbath Through the Ages, Norway, 1999
- Lucius Ferraris, Prompta Bibliotheca, Vol. 6
- Decretal de Translat, Episcop.cap
- Ellen White, The Great Controversy, Oslo, 1992
- Harvestime Books, The Mark of the Beast, TN, USA, 1988
- While We Wait, No. 20, Strømmen, NORWAY

- Cardinal Gibbons, Faith of our Fathers, Tan books and publishers inc, USA, 1980
- James Arrabito, The Great Controversy (new illustrated), 1990, Laymen for Religious Liberty inc, Florida, USA, LTT
- Andrea Lagarde, The Latin Church in the Middle Ages, 1915
- The Encyclical of Pope Leo XXIII, 1879
- J. F. Coltheart, The Sabbath Through the Ages, Norway, 1999
- Lucius Ferraris, Prompta Bibliotheca, Vol. 6
- Decretal de Translat, Episcop.cap
- Ellen White, The Great Controversy, Oslo, 1992
- Harvestime Books, The Mark of the Beast, TN, USA, 1988
- While We Wait, No. 20, Strømmen, NORWAY
- Cardinal Gibbons, Faith of our Fathers, Tan books and publishers inc, USA, 1980
- James Arrabito, The Great Controversy (new illustrated), 1990, Laymen for Religious Liberty inc, Florida, USA, LTT
- History of the Christian Church, Vol. 3. Page 380
- F. Keyser, The History of the Norwegian Church under Catholicism, 1858, Oslo
- Catholic Provincial Council at Bergen, volume 7, 1435, Norge
- James T. Riggold, The Law of Sunday, USA
- Council of Laodicea, 337CE, Canon 29, quoted in C. J. Hefeles book, "A History of the Councils of the Church, Vol. 2"
- Aschehoug's World History, Norway
- Alcott, Sun Lore Of All Ages, The Book Tree, USA, 1999
- Layards, Babylon and Nineve
- The Home's Great Lexicon, Norway
- Babylon Mystery Religion: Encyclopaedia of Religions, Vol.3
- James Arrabito, 666 and the Mark of the Beast, LLT Productions, California, USA
- Encyclopedia of Religions, New York/London
- Ralph Edward Woodrow, Babylon Mystery Religion, R. W. Evangelistic Association Inc., 1966, (1990 Edition)
- Frazer, The Golden Bough, Vol. 1
- A. B. Cook, Zeus – A History of the Greek Religion
- Ellen White, Prophets and Kings, 1991, Norsk bokforlag, Norway
- Peter Connolly, The Ancient City, Oxford University Press, paperback, 1998
- O. C. Lambert, Catholicism Against Itself I & II, Winfield, Alabama, USA, 1956 (8th Edition)
- Musikkens makt (The Power of Music), Tore Sognefest, 2000, Gvarv, NORWAY
- The Covert's Catechism of Catholic Doctrine, 3rd Edition
- Priest Brady, in a lecture in N.J, USA, 17th March 1903
- Monsignor Louis Segur, Plain Talk About the Protestantism of Today, 1868, page 213
- Ted Flynn, Prophecy and the New Times, Maxkol Institute, 1997
- The Catholic Encyclopaedia
- Roman Religion, Ediburgh University Press, 2003
- Mesopotamian Myths, Britich Museum press, 2001
- God, goddesses and emons of ancient Mesopotamia, Britich Museum Press
- Babylon, Britich Museum Press, paperback edition, 2000

- Blader og nyhetsbrev:
- The Catholic National, July 1895
- Obadiah, Strømmen, 1999-2001
- Our Sunday Visitor, 18th April, 1915
- While We Wait, Norway, 1993-1999
- Catholic Record, September 1, 1923

- James Cardinal Gibbons, in a letter to J. F. Snyder of Bloomington, Illinois, from 11th November, 1895, and signed by H.F. Thomas, the Cardinal's adviser
- The Lawfulness of Persecution, quoted in the Catholic periodical, "The Rambler", 4th June 1849, page 119, 126
- Catholic Twin Circle, 25th August 1985
- Dr. Bascom Robins in an article in "The Decalogue", Burlington, Kansas, January 1904

Bilder og illustrasjoner:

Forfatteren har personlig samlet bilder på reasearch-turer til:

Scotland, England, Tjekkia, Hellas, Israel (bilder for det meste fra Nasaret, Betlehem, Jerusalem), Italia (Torre Pelice, Toronto, Piza, Roma, Napoli, Pompeii), Tyrkia (Istanbul, Troy, Bergama (Pergamon), Efesos, Ladiokea, Noas ark stedet i Øst Tyrkia), Polen, Tyskland (Berlin), Egypt (Cairo, Luxor & Neweiba), Frankerike (Paris).

Noen av bildene er fra Jim Arrobito.

3D-illustrasjoner av: Carl Erik Tengesdal

EKSTRA BOK:
PAULUS OG LOVEN

av
av Rebecca Tourniaire

Paulus og loven
Opprinnelig utgitt i 2002 og 2007

Innholdsfortegnelse:

- S.445 All Naturens lover
- S.450 Indre og ytre former for religion
- S.457 Nåde
- S.462 Lovproblematikken på disiplenes tid
- S.469 Dagens Paulus problematikk
- S.473 En nærmere titt på ord og begreper:
- S.486 Paulus og de ulærde
- S.489 Et nytt bud og en ny lære?
- S.498 Kristus, lovens ende.
- S.500 Sabbaten og Sabbater i det nye testamentet
- S.504 Jesus og Sabbaten.
- S.507 Når mennesker lager et gudebilde
- S.513 Fordi Han elsket først...
- S.523 7nde gang i Jordan elven

All naturens lover

Bor du i byen, eller et sted med masse mennesker? Da har du sikkert mange ganger tatt turen inn i en park for å få et glimt av trær og den fred naturen tilbyr. Midt i alt kaoset, eksosen og menneskene som haster fra butikk til butikk, kan man ofte finne en liten grønn park. Andre bor i natur-omgivelser og kan kjenne motsetningene mellom menneskenes egnskapte verden og naturen. Både verdslige og alle slags kristne finner fred og harmoni i naturen.

Mange mennesker har opplevd å komme i samtale med andre som har en negativ mening om Gud. Eller kanskje man selv har kritikk til Gud. Mange kjenner raseri eller irritasjon over mennesker som leser Bibelen eller som er kristne. De syntes de er litt «dumme» og kanskje også uten en «fri vilje», men bundet av alt Gud sier. Mange av oss har hørt det: «Religion og religiøse har skyld i all elendigheten på jorden!» Sjelden får man en mulighet til å svare dem, for de er ofte ikke interessert i svaret. Det følgende har også mange av oss hørt og noen av oss tenkt: «Hvordan kan du tro på dette [Bibelen]? Hvordan kan du tro på en god Gud? Er ikke denne boken skyld i kaos?» eller «Budskapet i denne boken er: Gjør som Gud sier eller dø! Kaller du det kjærlighet? Jeg kaller det diktatorisk og herskende!»

De siste tre fire generasjonene har blitt mer og mer opptatt av anarki. Alt fra hippie tiden til dagens blitz ungdommer og til mange helt ordinære mennesker i dag. Gud virker diktatorisk på dem og de syntes den kristne teologi er undertrykkende. Ofte er det disse menneskene som uttrykker de meningene nettopp nevnt. Men ikke bare de. Mange kristne ønsker også at Gud skal styre verden uten lover.

Men vil de egentlig dette om de tenker litt over hva Guds lover er, og hvorfor de er? Guds lover er ikke bare i de ti bud. Se rundt deg. Se på himmelen, om dagen skinner solen og om natten stjernene og månen. Vår jord er avhengig av den bane den går i, at

den snurrer rundt. Hva ville skjedd om Gud sa: «Nok! La alle lover forsvinne!». Hva ville skjedd om jorden sluttet å snurre? Hvor lenge ville du ha eksistert? Hva ville skjedd om solen dro til en annen galakse, eller om jorden gikk ut av sin faste bane? Hvor lenge ville du overlevd før kulden hadde drept deg? Eller hvis solen gikk ut av sin bane og kom mot jorda, hvor lenge ville du kunne levd før du brant opp? Hva om det ikke var noen gravitasjonslov? Du skulle ut til butikken, men kom deg aldri dit for plutselig begynte du å falle oppover? Hva hadde skjedd med deg til slutt? De lover Gud satte ved skapelsen opprettholder vårt liv! Hvor vanskelig hadde det ikke blitt å planlegge noe så enkelt som en solskinnstur i parken hvis du aldri visste når det ble mørkt og når det ble lyst, fordi det var ingen regelmessighet i det?

Alt som eksisterer er avhengig av en masse naturlover, og lovene er satt der for å skape orden og sameksistens. Forsvant disse lovene ville verden kollapset, jorden bli ubeboelig og verken de som tror på Gud eller de som forkaster Ham ville kunne leve.

I første Mosebok finner du beretningen om skapelsen. Han skiller lyset fra mørket, havet fra land, og skaper alle plantevekstene og dyrene. Hver morgen kom det dugg som ga vann og vekst til frukttrærne som Gud hadde skapt for å gi mennesker og dyr mat. Alt var i harmoni med hverandre og tjente til det beste for hvert skapnings liv og eksistens. Dyrene hadde instinkter som var fredelige, ikke som ledet til drap av hverandre. Tror du disse Guds lover kun var i naturen og universet? Nei, Guds lover var i alt Gud skapte, inklusivt mennesket. Se på hånden din. Hadde det ikke vært frustrerende om du ikke kunne kontrollere den? Tenk om hver gang du hadde tenkt å røre armen så før benet ditt opp isteden? Hva hadde skjedd om hjertet ditt ikke lenger ville slå eller om blodet sluttet å frakte surstoff til hjernen din? Eller om du ikke hadde hatt et immunforsvar eller hvite blodlegemer? Tenk om du ikke hadde et immunforsvar som arbeidet for å drepe bakterier og virus når de kom inn i kroppen din. Alt inne i kroppen er skapt og Gud har laget lover for hver eneste celle i kroppen din. Hva skjer hvis noe inne i kroppen din ikke lenger ville følge de lover Gud hadde satt opp? Hva ville skjedd? Hadde vi kunne eksistert lenge? Er anarki egentlig ønskelig? Naturen er bygd opp av en mengde lover, og vi lever fremdeles fordi disse lovene eksisterer.

Da Gud skapte mennesket var det ikke bare kroppen vår som fulgte Hans lover og bestemmelser for vår eksistens skyld, Han hadde også skapt lover i menneskets sinn. Lover som var like naturlige som den loven som fikk jorden til å snurre rundt. Derfor tenkte heller ikke mennesket over det, fordi det var en selvfølge. Instinktet i mennesket var skapt slik at drap, sjalusi og lignende ting ikke eksisterte. Mennesket fulgte Guds lov naturlig fordi det var en del av dem. Gud hadde skapt mennesket med disse lovene på samme måte som alle andre lover i skaperverket, for å opprettholde menneskets eksistens og harmoni. Likevel hadde mennesket en fri vilje.

De fleste kjenner historiens forløp. Eva forbrøt seg mot Guds ordening og lot seg lede av opprøreren Satan. Ved at mennesket begynte å synde, eller forbryte seg mot Guds lover, kom naturen mer og mer i ulage. Deres eksistens ble truet ved den bane de var begynt å gå på. Mennesket kom i strid med de lover Gud hadde satt i dem, og de lover som før var naturlig ble nå unaturlig for dem. Ved å bryte de lovene Gud hadde satt opp ble menneskets egen eksistens naturlig truet. Snart smittet det over på dyrene og heller ikke de fulgte de lover Gud hadde gitt dem for deres sameksistens. Mennesket begynte å drepe, stjele, misunne og krige. I dag ser vi at hele naturen har kommet i ulage. Enkelte steder blir det så kaldt at mennesker fryser ihjel, andre steder så varmt at mennesker dør av heteslag.

Oversvømmelser, orkaner, jordskjelv og mye mer. Hele jorden er i ferd med å komme i ubalanse som en følge av den avstand mennesker har skapt til Guds lover gjennom flere tusen år. Mennesket lever i en slags lovløs tilstand, de bryter alle lover for fredelig sameksistens. Ikke bare disse lovene bryter de, men også naturens lover. Hver dag heller de i seg litervis med drikke, mat og stimulerende midler som svekker kroppen. De bryter de lovene Gud har satt opp når det gjelder hva som kan spises og hva som ikke kan spises. Resultatet er som alltid: vår eksistens blir truet. Vi dør som fluer av livsstil-sykdommer som hjerteproblemer og kreft, og mange andre lidelser. Vår lovløshet rammer så våre barn ved at også deres eksistens blir truet og deres liv svekket. Lovløshet i moral har frembrakt utallige sykdommer. Mange barn er smittet gjennom foreldre. Noen mennesker har pådratt seg dem selv og andre blitt gjort vold mot. Aids er bare ett eksempel. Jorden blir mer og mer forurenset. Det vi kaller sivilisasjon stjeler den rene luften vi trenger for vår eksistens og for at vi skal kunne være friske. Selv noe av musikken vi hører på har forskning vist at får selv blomster til å visne når de er utsatt for lyden i lengre tid. Musikk som forvirrer hjerterytmene og forstyrrer cellene i kroppen.

Brudd på de lover Gud satte opp resulterer i kaos. Kaos i menneskesinnet, kaos i menneskekroppen, kaos hos dyrene, kaos i hver del av naturen som Gud skapte. Og denne lovløsheten leder til kun en ting: vår død og vår utslettelse. Jo mer mennesket prøver, jo verre ser det ut til å ende. Vi kan ikke skape ut fra ingenting, kun Gud kan. Mennesket er ingen trussel mot Guds rike etter de valgte brudd mot Hans lov, de er selvødeleggende. De ville aldri kunne overlevd uten Guds hjelp. Jesus fortalte oss: «For folkeslag skal reise seg mot folkeslag, og rike mot rike. Og det skal bli hungersnød, pest og jord skjelv på forskjellige steder. Men alt dette er bare begynnelsen til veene. ...Og fordi lovløsheten tar over hånd, skal kjærligheten bli kald hos mange.» (Matt.24,7.12)

Gud hater lovløshet. Fordi den dreper alt som er av naturlover, moral-lover og rammer

uskyldige så vel som skyldige. Barn lider under de mest grusomme tilstander. Misbruk og mord skjer overalt. Det er ikke ett fristed. Vi må låse våre dører og vokte våre skritt. Lovløshet leder til undertrykkelse og ødeleggelse.

Men Gud hadde ikke glemt oss. Han ville gjerne gi oss en ny jord, hvor alt var i balanse igjen. Guds lov undertrykker ikke, den opprettholder glede og fred. Han har sagt:

«Jorden skal tømmes fullstendig og bli helt utplyndret, for dette ord har Herren talt. Jorden sørger og visner bort, verden svinner bort og visner. De stolteste folk på jorden svinner bort. Jorden blir vanhelliget av dem som bor der, fordi de har overtrådt lovene, brutt forskriften og aktet den evige pakten for intet. Derfor blir jorden fortært av forbannelsen, og det er de som bor på den, som må bære skylden. Derfor brennes de som bor på jorden, og de menneskene som blir igjen, er få.» (Jes.24,3-6)

«...og da skal Du ødelegge dem som ødelegger jorden» (Åp.11,18)

Jesus kom for å forkynne for menneskene en omvendelse og for å gi et gledesbudskap: Jeg vil ta straffen din, skape ett nytt hjerte og en ny ånd i deg. Dette er den nye pakt som Han tilbyr menneskene:

«Jeg vil legge Mine lover i deres sinn og skrive dem på deres hjerter. Og Jeg vil være deres Gud, og de skal være Mitt folk» (Heb.8,10)

Deretter vil Han skape en ny jord, alt skal bli nytt, og elendigheten i denne verden skal ikke være mer. Faderen og Sønnen vil gi oss alt dette. Jesus har betalt dyrt for å kunne gi oss denne gaven.

Vet du hva apostelen Johannes fikk se, og som er beskrevet i bibelens siste bok? :

«Og jeg så en ny himmel og en ny jord, for den første himmel og den første jord var blitt borte, og havet er ikke mer. Og jeg, Johannes, så den hellige Staden, Det nye Jerusalem, komme ned fra Gud ut fra himmelen, gjort i stand som en brud smykket for sin brudgom. Og jeg hørte en høy røst fra himmelen som sa: «Se, Guds bolig er hos menneskene, og Han skal bo hos dem, og de skal være Hans folk. Gud skal selv være hos dem og være deres Gud. Og Gud skal tørke bort hver tåre fra deres øyne, og døden skal ikke være mer, for de første ting er blitt borte.» Så sa Han som satt på tronen: «Se, Jeg gjør alle ting nye.» Og Han sa til meg: «Skriv, for disse ord er sanne og troverdige.» Og Han sa til meg: «Det er skjedd! Jeg er Alfa og Omega, Begynnelsen og Enden. Den som tørster, vil Jeg gi av kilden med livets vann uten betaling. Den som seirer, skal arve alle ting, og Jeg vil være hans Gud, og han skal være Min sønn. Men de feige, vantro, avskyelige, morderne, de som lever i hor, trollmennene, avgudsdyrkerne og alle løgnere skal få sin del i sjøen som brenner med ild og svovel, den som er den annen død.» (Åp.21,27)

Hva ville skjedd om Gud lot alle som har eksistert få tilgang også til den nye jord? Lovløsheten ville bare fortsatt og jorden ville igjen bli dratt mot ødeleggelse og kaos.

Lidelsen ville fortsette. De som ikke ønsker å igjen komme i harmoni med Guds ånd, kan ikke arve den nye jord. Derfor står det:

«Men det skal aldri noen sinne komme noe inn i den som gjør den uren eller er årsak til styggedom eller løgn, men bare de som er innskrevet i Livets Bok hos lammet.» (Åp.21,27)

Jesus ville tilby alle denne gaven, men Han fortalte at det var en betingelse:

«Sannelig, sannelig sier Jeg deg: Den som ikke blir født på ny, kan ikke se Guds rike. ...Den som ikke blir født av vann og Ånd, kan ikke kom inn i Guds rike» (Joh.3,5)

Gud ber oss om å omvende oss slik at Han kan gjenskape sitt bilde i oss. Slik at vi kan leve i harmoni med de forskjellige kloder, universet, himmelen, andre mennesker og med den jorden han vil skape på nytt for oss. Men slik som lovene på jorden må gjenopprettes for å lage fred, må også Hans lover gjenskapes i våre hjerter og sinn for at freden skal kunne vare.

Videre sier Jesus:

«Salige er de som gjør Hans bud, slik at de kan ha rett til livets tre og kan komme inn gjennom portene i Staden. Men utenfor er hundene og trollmennene og de som lever i hor og morderne og avgudsdyrkerne og hver den som elsker og gjør løgn.

«Jeg, Jesus, har sendt Min engel for å vitne for dere om disse ting i menighetene. Jeg er Davids Rotskudd og Ætting, Den strålende Morgenstjernen.» Og Ånden og bruden sier: «Kom!» Og den som hører, skal si : «Kom!» Og den som tørster, skal komme! Og hver den som vil skal ta livets vann for intet!» (Åp.22,14-17)

Så, skulle Gud gjøre slik som mange ønsket, skulle Han da opphevet alle lovene Han har satt? Ville vi rukket å nyte vår «frihet» før naturen kolaset rundt oss og jorden sluttet å spinne rundt? Gud vil ikke ta fra noen av oss vår frihet, Han vil gi oss frihet. Mest av alt Han ønsker Han å gi oss livet. Det er ditt og mitt valg om vi vil ta imot.

Vi kan ta oss en tur ut i naturen og se på trærne hvis grener beveger seg i den svale vinden. Den harmoni som vi føler i naturen, den stillhet og fred, den kan komme også inn i vårt hjerte og sinn. For menneskets uro er et resultat av et sinn og en kropp i ubalanse, og som trenger en Skaper til å gjenskape hjertet tilbake til Skaperens lov. Hvilket tilbud!

Indre og ytre former for religion

Tiden har vært det største beviset. De land som har fremmet Guds moral lover har nytt godt av fred og velferd. Når mennesker begynte å tro på evolusjonslæren og få mistillit til Bibelen begynte også kriminaliteten å øke. Urett har alltid forekommet, men ikke i så stor grad, da flestparten av folket i vårt land var troende.

Jo mer kriminalitet, opprør og terrorisme som kommer jo mer behov for kontroll blir det. Det sier seg selv, hvis mennesker viser indre ansvarlighet er det ikke behov for ytre kontroll. Men når mennesker ikke tar ansvar eller hensyn selv, blir lovene og behovet for kontroll maksimert.

Jo mer vi blir satt til å bruke fornuft og gitt frihet til å ta feil valg, og å smake valgets konsekvens, jo større sannsynlighet er det for at vi blir mer ansvarlige og forstandige. Men når noe går galt et sted i dag gir vi ofte staten eller noen andre skylden. Vi ber staten og andre om å bestemme for oss og om å ta valgene for oss. Resultatet av at vi ikke tar ansvar for egne feil eller er villige til å risikere å ta feil skritt i livet, er at vi blir lesset ned med en masse lover og regler. Ja, vi er skyld i mange av lovene som blir gitt, fordi vi ber staten om å ta ansvar for oss. Resultatet er at vi mister frihet. For hver lov som blir vedtatt på grunn av et menneskes uansvarlighet, så mister mange ansvarlige personer en frihet de hadde og som de ikke hadde misbrukt. Matematisk er det ikke vanskelig å se at løsningen til slutt blir å begrense mange menneskers frihet, for å begrense få uansvarliges rett til å gjøre feil.

Når vi ber andre, eller staten om å være ansvarlige på vegne av oss, vil mange slutte å vurdere situasjoner selv. I stedet for å vurdere, så ser vi etter skilter som kan lede vei.

Slik ser vi det i religiøse samfunn hvor religionen ligger i det ytre. Et av eksemplene er Islam. Kvinnen bærer store lange kjoler med lange kapper over, og skjerf omtullet hodet i 40 graders varme. De pakkes inn for at menn ikke skal bli lokket i synd. Kvinnen bærer

altså ansvaret for en manns begjærings-synd. Går en kvinne i ekstreme islamske miljøer uten skjurf og store innpakninger og hun blir voldtatt, er det “hennes skyld at ved å binde dem til deres panne og hånd, men den var ikke i deres hjerter. De jødiske lederene var strenge og påpasselige med at de andre også skulle holde lovene og bestemmelsene deres, men de lærte ikke menneskene hvordan troen skulle komme inn i hjertet.

Derfor sa Jesus til Nikodemus:

“Er du en lærer for Israel og forstår ikke dette?” (Joh.3,10).

Jesus sa også:

“Dere har hørt at det er sagt til de gamle: “Du skal ikke drive hor. Men Jeg sier dere: Den som ser på en kvinne for å begjære henne, har allerede drevet hor med henne i sitt hjerte” (Matt.5,27-28)

“Dette folket kommer nær Meg med sin munns tale og ærer Meg med sine lepper, men deres hjerte er langt borte fra Meg. Og forgjeves tilber de Meg, når de underviser menneskebud som om det var den rette lære. Da Han hadde kalt til Seg folkemengden, sa Han til dem: “Hør og forstå: Det er ikke det som kommer inn gjennom munnen, som gjør et menneske urent. Men det som kommer ut av munnen, det gjør et menneske urent.” Da kom disiplene og sa til Ham: “Vet Du at fariseerne tok anstøt da de hørte det Du sa?” ...Men Jesus sa: “Er dere også fortsatt uten forstand? Forstår dere ennå ikke at det som kommer inn gjennom munnen, går ned i magen, kommer ut og blir kastet? Men det som går ut av munnen, kommer fra hjertet, og det gjør et menneske urent. For fra hjertet kommer onde tanker, mord, ekteskapsbrudd, hor, tyveri, falsk vitnesbyrd, bespottelser. Disse ting er det som gjør et menneske urent. Men å spise med uvaskede hender gjør ikke et menneske urent” (Matt.15,8-12, 16-20)

Om den ytre gudskyndelsen sa Jesus:

“Alle gjerningene sine gjør de for å vise seg for mennesker. De gjør bønneremmene sine brede, og minneduskene på klesplaggene sine gjør de større. De elsker de beste plassene i gjestebudene, de beste setene i synagogen, å få hilsener på torgene og å bli kalt “rabbi, rabbi”, av menneskene. ...Ve dere, skriftlærde og fariseere, dere hyklere! For dere fortærer enkers hus og holder lange bønner for syns skyld” (Matt.23,5-7, 14)

Videre her i Matteus forteller Jesus om hvordan de gjorde om på det som var vesentlig. Gullet i tempelet var hellig kun fordi det var i tempelet, gull i seg selv var ikke hellig. Likevel ga de gullet større ære enn tempelet.

“Dårer og blinde! For hva er størst, gullet eller tempelet som helliger gullet?” (Matt.23,17)

Det samme endte de opp med å gjøre med Jesus. Han var Guds sønn. Deres tempel var ikke hellig i seg selv, men kun ved Guds nærvær. De var nidkjære for templet, men hadde ingen problemer med å ødelegge det sanne tempel, Jesus Kristus. De hevdet at Jesus og disiplene vanæret templet og at de selv var nidkjære for templets hellighet, samtidig avleverte de en mann for å korsfestes, en mann som var større og mer hellig enn tempelet.

“Men til slutt kom to falske vitner fram, og de sa: Denne mannen (Jesus) har sagt: Jeg skal ødelegge Guds tempel og bygge det opp igjen på tre dager.

...Da spyttet de Ham (Jesus) i ansiktet og slo Ham med knyttneven. Og andre slo Ham med håndflaten.” (Matt.26,21)

Jesus sa om seg selv: “Her er En som er større en templet” (Matt.12,6)...

De samme typer problemstillinger kan vi finne på ekstreme lovfokuserte steder i dag. Etter litt erfaring med arbeid på psykiatrisk ble jeg forferdet over akkurat denne type problemstilling. Det ble kalt et sted for rehabilitering, et sted der de psykisk vanskeligstilte skulle få hjelp til å klare seg selv og ta vare på seg selv, slik at de lettere kunne flytte tilbake til stor-samfunnet. Men mange av de ansatte der var blitt forblindet på samme måte som så mange jøder og kristne har i forhold til Guds lov. De lover og regler som var på det psykiatriske behandlingsstedet skulle i utgangspunktet ta vare på sikkerheten der, og hele poenget med stedet var at menneskene skulle bli tatt vare på. Men etterhvert ble menneskenes velferd satt til side for reglernes velferd. De to som skulle ha samstemt kom i konflikt med hverandre. Til slutt var det som å jobbe for å ivareta et reglement, og ikke for å ivareta menneskene. Tileggs-reglene i huset som ble stiftet for menneskenes skyld, ble viktigere enn menneskene, og hovedregelen ble dermed brutt.

Et eksempel var en kvinne som var blitt mishandlet seksuelt av sin far i alle år. Problemet som ofte er med mennesker som er seksuelt misbrukt eller blitt fratatt sin selvrespekt er at de ikke tar vare på seg selv. Ja, de behandler seg selv dårlig fordi de ikke har kjærlighet til eller respekt for sin egen kropp, nettopp fordi ingen andre har vist dem denne respekten i oppveksten. Nå, reglene ved stedet var at pasientene måtte være rene. En mistanke kom opp om at denne kvinnen ikke “vasket seg godt nok”. For å ivareta reglene om at hun måtte være ren og pen ble det besluttet et tiltak hvor de ansatte skulle bli med henne inn på badet og overvåke henne mens hun sto i dusjen for å passe på at hun vasket seg godt nok nedentil. Jeg fikk også beskjed om å gjøre dette, og der jeg sto kom kampen opp i meg. Dette kunne da ikke være rett? Var målet at hun skulle være helt ren nedentil, eller var vi der for hennes skyld, for å gi henne selvrespekt og mot til å klare seg selv?

Grunnen til at hun ikke tok godt nok vare på seg var fordi hennes kropp ikke hadde blitt respektert. Var målet at hun skulle bli ren, eller at hun skulle få tilbake sin selvrespekt

så hun selv kunne ta vare på seg selv?

Igjen og igjen så jeg hvordan mennesket ble ofret for reglernes skyld, og resultatet var at grunnen bak reglene - å ivareta mennesket og gi dem livslyst tilbake - ble borte.

Det var dette de jødiske ledere og lærere hadde gjort med Guds lov. Den var satt der for å ivareta mennesket og deres lyst til å være tro mot Gud og sine medmennesker. Etter at regler på regler hadde blitt lagt til Guds bud for å sikre og kontrollere at menneskene holdt Guds bud, ble deres bud større enn Guds bud. Til slutt var Guds lov, det som hadde vært hovedgrunnen for deres egne regler, blitt brutt.

Derfor hadde Gud engang påbudt dem:

“Dere skal ikke legge noe til det ord Jeg befaler dere, og ikke trekke noe fra, så dere kan holde Herren deres Guds bud, dem jeg befaler dere.” (5.Mos.4,2)

Derfor sa Jesus:

“Og forgjeves tilber dere Meg, når dere underviser menneskebud som om det var den rette lære. For dere setter Guds bud til side og holder fast på menneskers forskrifter - slik som vasking av øser og beger, og mange andre slike ting gjør dere. Han sa til dem: “Altfor lettvent forkaster dere Guds bud, for at dere kan holde fast på egne forskrifter. For Moses sa: “Hedre din Far og din mor,” og: “Den som forbanner far eller mor skal dø.” Men dere sier: Hvis en mann sier til sin far eller mor: Det du har til gode av meg, er korban - det vil si: en gave til Gud - , da tillater dere ham ikke lenger å gjøre noe for sin far eller mor. Og dere setter Guds ord ut av kraft ved de mange forskriftene dere har gitt videre..” (Mark.7,7-13)

Poenget ved et behandlingssted for psykisk syke var å gjøre dem i stand til å ta vare på seg selv. Men de lærte ikke indre ansvarlighet, de lærte å lyde reglene i en stor instutisjon. Når et menneske ikke lærer å selv bli ansvarlig, men isteden blir opplært til å lyde en som skal være ansvarlig i deres sted, vil de ikke utvikle seg på en sunn måte. Og deres frihet blir begrenset. Hvis man legger vinn på å styre et samfunn, uansett hvilket, ved å ta fra menneskets deres egen ansvarlighet så vil man ende opp med å bli nødt til å kontrollere menneskene for å sørge for at de holder det de er blitt bedt om å holde.

Engang var Jerusalem en by full av sang og glede. David hoppet av glede inn i byen med Paktens ark som ble båret til sitt telt. Engang skal det igjen være glede fra det nye Jerusalem, og ingen flere tårer, slik Gud har profetert. Men idag er det ikke en eneste gate innen for Jerusalems bymur som ikke har et overvåkningskamera. I hver eneste gate ser du kameraene som er satt for å kontrollere og passe på at ingen gjør noe mistenkelig

eller galt. Det vil ikke være slike kameraer i det nye Jerusalem. Hvorfor?

Gud er fullkommen. Han er ikke sånn, og Han ønsker ikke å bygge opp Sitt samfunn slik. Hadde Han ønsket det, hadde han umiddelbart plassert engler på vært gatehjørne. De hadde vært synlige og ropt ut Guds lov, som et bønnetaårn, hver time. Englene kunne også rope ut til oss hver gang vi var i ferd med å ta et galt valg, og fratatt oss valgmuligheten. Hadde Gud gjort dette hadde Han nok umiddelbart lyktes i å få mennesker til å ikke gjøre noe kriminelt, og å aldri gjøre feil. Gud kan på få minutter få hvert eneste menneske under Sin kontroll og til å gjøre akkurat slik som Han Selv vil, ved å bruke ytre makt og kontroll. Ville du, om en engel sto og vokter med sverd i hånden ved hver gate, turt å gjort noe annet enn du ble bedt om? Få ville, og de som hadde prøvd seg ville blitt slått ned.

Men Gud har ikke valgt å vinne menneskenes lydighet på denne måten. For Han vil ikke ha lydighet på grunn av maktbruk og kontroll, Han vil ha lydighet basert på indre ansvarlighet. Han vil ikke ta valgene for oss, Han vil at vi skal ta dem selv. Så stor respekt har Gud vist Sine barn og sine skapninger at Han tillater dem å gjøre feil valg og gå feil, for at vi skal lære, for at vi skal forstå, for at vårt sinn skal kunne utvikles til å ta et rett valg ved neste korsvei.

Satan ville ha Eva i Edens have til å tro at Gud hindret hennes mentale utvikling og at Gud forlangte å ha kunnskap for Seg selv og blind lydighet av menneskene. Satan sa:

“Har Gud virkelig sagt: Dere skal ikke ete av noe tre i hagen? Men kvinnen svarte slangen: “Vi kan ete av frukten av trærne i hagen, men om frukten på treet som er midt i hagen, har Gud sagt: Dere skal ikke ete av den og ikke rør den, ellers skal dere dø.” Da sa slangen til kvinnen: “Dere skal slett ikke dø. For Gud vet at på den dagen dere eter av det, skal øynene deres bli åpnet. Dere skal bli slik som Gud og kjenne godt og ondt” (1.Mos.3,1-5)

Satan løy om Gud. Gud kunne ha satt en engel for å stå vakt foran treet for å fysisk kontrollere og hindre Eva i å spise av frukten. Hele grunnen til at treet sto der uten vakt var fordi det symboliserte Guds tillit til menneskene, og menneskenes troskap mot Ham. Gud kneblet heller ikke igjen Satans munn, men ga han ytringsfrihet. Han ga også Eva frihet til å lytte til Satans anklager. Dette viser hvem Gud er og hvordan han ønsker å åpne troskap ved villighet og tillit, ikke ved tvang. Denne tilliten og troskapen ble brutt da Eva spiste frukten, likevel nektet Gud å endre sin styreform. Det til tross for at Adam klandret Gud for deres egen ulydighet. Guds løsning var ikke å bli ansvarlig på menneskenes vegne, Han aksepterte ikke Adams anklage og valgte heller ikke å ta over hans ansvarlighet. For Gud visste at om Han gjorde dette ville Adam miste den frihet Gud så gjerne ville gi ham og hans etterkommere. Gud undertrykker ikke mennesker fysisk, og

Han undertrykker ikke menneskesinnet ved tvang.

Derfor ligger ikke sann religion i de ytre tingene, men i de indre, i menneskesinnet og i menneskehjertet. Og det vil igjen gi utslag i handlinger. Jesus sa med sterk kritikk til jødiske ledere:

“Giftslangers avkom! Hvordan kan dere som er onde, tale noe godt? For det hjertet flyter over av, det taler munnen. Et godt menneske henter frem den gode skatten i sitt hjerte, og et ondt menneske henter fram onde ting fra den onde skatten...” (Matt.12,34-35)

Sann religion kan ikke stenges inne i en kropp, selv om frøet og stilken er i menneskehjertet, vil blomsten vises i deres liv. Om ikke handlinger er samstemte med menneskenes indre er de i strid med seg selv. Er Guds lov i hjertet er det ikke behov for å plassere den i det ytre ved bokser som surres fast til hodet eller surres fast til hånden. Er Guds lov i hjertet trenger man ikke å vise sin hellighet ved religiøse uniformer, ved sine klær eller hodeplagg. Sann ærbødighet til Gud ligger ikke i skjerf eller kippa på hodet. Sann ærbødighet er et ydmykt hjerte. For man kan ha kippa og skjerf og spotte Gud ved sitt liv og i sitt hjerte. Men ikke motsatt. Man kan ha Guds lov skrevet på sine klær og på bønnenremser, men det er ikke noe bevis eller sikkerhet for at man holder den, kun om loven er i det indre. Man kan ha bønnesjal og vise hele verden at man ber til Gud og er Han underdanig. Men man kan ha bønnesjal og be uten at hjertet er i vennskap med Gud. Det ytre garanterer ingen hellighet.

Likevel er det slik at de fleste religiøse samfunn ønsker å endre på det ytre hos et menneske, og tillegge former i deres tilbedelse, før de søker å nå hjertet deres.

Sann religion, hjertets tilhørighet til Gud, vises i barmhjertighet og vennlighet. Guds lov er kjærlighet, og beviset for at man har Guds lov er at man er sine medmennesker kjærlige. For det er dette som er lovens oppfyllelse, det er dette som er loven i praksis.

Et menneske kan være flink til å ha seminarer, og å lovsynge Gud, og å tale eller be foran store forsamlinger. Men alt dette er former i en religion. Har ikke personen åndens frukter, barmhjertighet, kjærlighet og lydighet mot Gud, bryter han Guds bud. Sann omvendelse vises i et menneskets behandling av sin Far i himmelen og i hans behandling av andre mennesker, ikke i hvor flink han er til å tale, engasjere, synge eller be.

Mange mennesker bruker all sin tid for å være gjort i stand for Gud i det ytre at de ikke har plass til Guds egentlige bud og hensikter bak dem. Man kan si de var oppriktige og ønsket å gjøre Gud til lags, men deres former og regler som de lagde for å oppnå dette, ble istedet for å være et middel for å nå målet, selve målet.

Fariseerne og de skriftlærde på Jesu tid lagde mange regler for å få folket til å holde Guds lov. Til slutt fikk de Mannen som var uten synd, til å fremstå som syndig.

De symboler som pekte på en forløser ble deres forløsning, og de så ingen behov for Ham som alle symbolene pekte på.

Lovløsheten Gud avskyr, er ikke nødvendigvis mangler på samfunnsregler. Det er den lovløsheten som er oppstått i menneskenes natur. For Gud skapte mennesket i harmoni med naturen og i harmoni med Guds lov. Nå er menneskehjertene kommet i ulage med både naturlover og Guds morallover, og det er denne lovløsheten Gud vil omvende oss fra.

Gud ønsker å vende om menneskenes hjerter. Ikke ved makt eller myndighet, ikke ved tvang, men ved menneskets eget valg. Og Han tillater menneskene å gjøre feil, for å at de skal lære å selv utvikle forstand for det gode. Han vil at Hans rikes prinsipper skal være bygget av innbyggere med indre ansvarlighet fremfor tvang.

Gud vil at vi skal ha lover i verden og en myndighet som sørger for at kriminelle blir dømt. Men den nye jord vil ikke ha kriminelle eller fengsler. Kun de som virkelig ønsker å leve i harmoni med Gud og sine medmennesker vil få adgang.

Jesus sa:

“For hjertet til dette folket er blitt sløve. Deres ører har vanskelig for å høre, og sine øyne har de lukket til, så de ikke skulle se med sine øyne og høre med sine ører, så de ikke skulle forstå med sine hjerter og vende om, så jeg kunne lege dem” (Matt.13,14-15)

I denne posisjonen har Gud stilt seg, Han roper og Han kaller på mennesket. Han forteller dem om den rette veien å gå. Vi får velge.

Hvorfor har så mange kirkesamfunn og trossamfunn så mye tvang og kontroll? Ofte vil vi finne at de som har mest “hellighet” og former i det ytre, ikke har det i det indre. Jo flere former og regler og tradisjoner som innstiftes, jo mer er det et tegn på at Gud ikke er i hjertet.

“For jøde er ikke den som er det i det ytre, og omskjærelsen er ikke den er gjort i det ytre, på kjødet. Men den er i sannhet jøde som er det i menneskets skjulte indre. En sann omskjærelse er hjertets omskjærelse i Ånden, ikke i bokstaven. Den som er omskåret på denne måten, har sin ros, ikke fra mennesker men fra Gud.” Rom.2,29

Nåde

Et flittig brukt ord innenfor kristenheten, men hva ligger egentlig i begrepet?

Ordet nåde er ofte brukt i kristne sammenhenger og for å beskrive Gud. Ordet er til og med blitt litt «slitt» og er for mange bare et uttrykk for Guds godvilje. Nåde kan også lett misoppfattes hvis man ikke har en erfaring som setter en i en posisjon hvor nåde behøves. Det er da nåden blir kraftfull og leder til takknemlighet.

Om man ikke har vært i en situasjon hvor nåde trengtes, kan man kanskje forestille seg andres situasjoner. I hverdagslivet er det mange nådeerfaringer. Noen eksempler kan være en elev som slipper utvisning etter å brutt skolens regler. Foran seg kan man se hele livet få en vond vending og fremtidsplaner gå i grus som følge av en dum handling. Men så skjer det: Tross for at alle regler tilsier at du skal utvises, får du nåde. Du får en ny sjanse.

Kanskje noen stjeler noe, blir tatt og angrer oppriktig. Du vet politiet har plikt å melde deg og gi deg et rulleblad som kan forfølge deg resten av livet. Kanskje vet du meldingen om det du har gjort ville knuse din familie. Så får du høre det du ikke forventer og ikke fortjener. Politimannen får medfølelse med deg og lar deg gå - med en advarsel.

I vårt samfunn i dag blir det mindre og mindre plass til nåde. Fordi så mange har misbrukt sine anledninger og gjentar sine forbrytelser, tør ikke folk å vise nåde. Byråkrati og lov skal følges uansett. Forskjellsbehandler man noen, blir det urettferdig mot andre, og individene blir kategorisert som en sak og ikke som et individ. På mange måter er dette det eneste rette å gjøre i en verden full av elendighet hvor ingen kjenner andres hjerter. Og er det ikke riktig at den skyldige får sin straff? På hvilken annen måte kan man vise at en adferd er uakseptabel? Ingen har tro i dag på at nåde kan ta straffens plass i å endre den angrende, og også frykten for gjentagelse og forskjellsbehandling hindrer det.

Det samme kan man finne i mange kristne samfunn. Avvik fra samfunnets regler leder

ofte til evig mistillit. Det er ikke mye rom for feilgrep. Hos andre kristne finnes den andre grøften. De tror det er så viktig å vise nåde at de fjerner alle Guds klare formaninger og standarder og unnskylder all adferd. Det er imidlertid ikke nåde. Unntak fra regelen er nåde. Hvis regelen er opphevet, behøves ikke lenger nåde. Men fordi loven står fast, trenger vi nåden.

Kjærligheten er blitt kald hos de fleste i dag, men ifølge Paulus er det Guds kjærlighet som driver oss til frelse.

Mennesket lærte Guds kjærlighet å kjenne gjennom Hans nåde. Guds lov er rettfærdig og står fast (Rom. 7, 12). Guds lov er kjærlighet (1. Joh. 5, 2-3). Derfor er det urettferdig og ukjærlig av oss å overtre den. Synd er ondt, og vi mennesker har gjort mye ondt. Guds lov skulle uttrykke veien til fullkommen kjærlighet mellom Gud og mennesker, til fred for mennesket og til det beste for de mellommenneskelige forholdene. Brudd på disse bud føres til en straff som leder til døden. Men Gud elsket Adam og Eva, og menneskene som skulle komme etter dem. Men de var dømt til døden på grunn av sin synd, og Han fikk medynk. Det var rettfærdig å fullføre dommen, og ta det evige liv fra synderne for de hadde gjort vonde ting mot hverandre og Gud Selv. Guds kjærlighet for mennesket, og Hans medynk med den angrende synder, ledet til at Han ville vise dem nåde.

Tenk deg Adam og Eva som hadde fått dommen over seg etter de hadde syndet. De hadde blitt grundig advart på forhånd, formant mot å begå synden og blitt fortalt konsekvensen av å synde. Eva spiste frukten i den tro at hun ville «bli som Gud», og hun opponerte mot Han som bare hadde vist dem kjærlighet og som hadde gitt dem alt. Nå kom dommen over dem, og deres hjerter var knust over det de hadde gjort. Alt er over, og alt de kan se er vissheten om at «nå er det for sent, det kan ikke omgjøres». En fortvilet følelse som mange kjenner seg igjen i. Så kommer Gud med ord om nåde til dem. En frelsesplan.

Mange steder i Bibelen kan vi lese om mennesker som får en erfaring med Guds nåde. Blant disse er mennesker som senere kom til å elske Gud mer en noensinne før.

Blant dem er Jakob som løy og svindlet til seg førstefødselsretten. Han ble plaget med anger og opplevde at Gud viste han nåde og velsignet han slik han hadde lengtet etter. Andre er brødrene til Josef som hadde solgt han og prisgitt han til et liv som slave i Egypt. Når de møter Josef igjen etter at han har lidd mange år i fengsel under slaveriets åk, og senere blitt forfremmet, så forventer de hevn fra ham. De fortjente straff. Josef ville ikke straffe, men viste alle sammen nåde ut ifra en kjærlighet som han kun kunne fått fra himmelens Gud.

David hadde blitt tiltrodd kongeriket av Gud, og var blitt utvalgt på grunn av sin gudsfrykt. David søkte i alle ting å gjøre Guds vilje og være en omtenssom og kjærlig hyrde

for kongeriket. Så blir han grepet av begjær til en annen manns kone, og sender mannen ut i krigen hvor han blir myrdet. Et svik mot Gud, og den stilling Gud hadde betrodd han. Det var også et svik mot menneskene involvert. Davids synd er et eksempel på brudd mot Guds bud og hvordan det gjør ondt mot Gud som har vist kjærlighet, og mot medmennesker. Mannen han tok konen ifra, hadde vært en gudfryktig mann, og var meget omtenkstom ovenfor sine medmennesker (2. Sam. 11, 11).

David hadde gjort det som var ondt. Og synden hadde onde konsekvenser. David forventet ikke at han noensinne ville få erfare det gode forholdet til Gud som han en gang hadde hatt. Han fortjente å bli fratatt kronen og ifølge Moseloven dø for sin synd. Davids hjerte var knust, og han ønsket det hele ugjort. Men han kunne ikke gå tilbake i tid, han var dømt. Tross at David ikke fortjente det, viste Gud han nåde.

Salmenes bok i bibelen er full av Davids bønner om nåde og tilgivelse, men også full av glede over Guds nåde mot ham. Etter sin store synd skrev han:

«Vær meg nådig, Gud, etter din miskunnhet! Utslett mine overtredelser, etter Din store barmhjertighet! Tvert meg fullkomment rent fra min misgjerning, og rens meg fra min synd! ...Skjul Ditt åsyn for mine synder, og stryk ut alle mine misgjerninger! Skap et rent hjerte i meg, Gud, og forny en stødig ånd i mitt indre! Kast meg ikke bort fra Ditt åsyn, og ta ikke Din Hellige Ånd fra meg! Gi meg tilbake gleden over din frelse, og hold meg oppe ved Din Ånd som leder meg. Så skal jeg lære overtredere Dine veier, og syndere skal omvende seg til Deg. Fri meg fra den skyld jeg fikk ved blodsutgytelse, Gud, min frelses Gud, og min tunge skal juble høyt over Din rettferdighet.» (Fra Salme 51).

Salmene er også fulle av ære til Guds rettferdige lov. David forsto hvorfor loven var rettferdig og ønsket å følge den av hele sitt hjerte. Davids anger over det han hadde gjort, var ekte. Han ønsket ikke å fortsette i overtredelse mot Gud og Hans lov. Han angret og ville vende om til et liv i harmoni med Guds lover.

Den nåde Gud hadde vist David, gjorde han ydmyk og takknemlig. Men ikke på noe tidspunkt var hans respons til Guds nåde at han kunne fortsette med sine feilgrep. Likevel er det mange som i dag tror at Guds nåde mot deres synd er en godkjenning av at loven ikke lenger er gyldig. Dette var aldri Davids erfaring med Guds nåde. Hans respons på Guds nåde er følgende:

«Salige er de som tar vare på Hans vitnesbyrd, som søker Ham av hele sitt hjerte. ...Å, må bare mine veier være fast rettet mot å holde dine forskrifter! ...Av hele mitt hjerte har jeg gjemt Ditt ord for at jeg ikke skal synde mot Deg. Lovet være Du, Herre! Lær meg Dine forskrifter! ..På Dine vitnesbyrds vei har jeg frydet meg, ja, som over all rikdom. ...Ved Dine forskrifter vil jeg fryde meg. Jeg vil ikke glemme Ditt ord.» (Sal. 119, 1-2. 10-16).

En annen som opplevde stor nåde, var Paulus. Derfor kunne heller ikke Paulus slutte å snakke om Guds uendelige nåde som var gitt han ufortjent. Han hadde blod på hendene, han hadde vært med på å forfølge og straffe uskyldige mennesker. Han forfulgte Kristi etterfølgere, han «plaget menigheten, for han gikk fra hus til hus, drog ut menn og kvinner og fikk dem fengslet». Han var med på å forpeste livene til mange og ødela mange familiers fred.

Så ba Paulus om brev fra ypperstepresten for å kunne hente og føre Kristi etterfølgere tilbake til Jerusalem for fengsling. På veien «skinte plutselig et lys fra himmelen rundt ham». Var det ikke rett at Gud dømte denne mannen for ha forfulgt uskyldige og forfulgt Jesus Selv? Skulle ikke Gud slå han ned der og da? Men Gud viste Paulus nåde isteden. Paulus visste hva han fortjente, og han forsto også hva han fikk ufortjent isteden.

Paulus forteller: «For dere har hørt om min tidligere fremferd i jødedommen, hvordan jeg til overmål forfulgte Guds menighet og forsøkte å utslette den. ..Men da det behaget Gud, Han som utvalgte meg fra min mors liv og kalte meg ved Sin nåde..» (Gal. 1, 13-15)

Jesu velvilje til å gi menneske den ufortjente nåden, er en av de ting som opptar Paulus aller mest. Han skriver: «Det er Guds rettferdighet ved tro på Jesu Kristus, til alle og over alle som tror. For det er ingen forskjell, for alle har syndet og mistet Guds ære. Men de blir rettferdiggjort ufortjent av Hans nåde ved forløsningen, den som er i Kristus Jesus. Ham stilte Gud offentlig frem som nådestol i Hans blod, ved troen, for å vise Sin rettferdighet, fordi Gud i sin langmodighet hadde båret over med de synder som var gjort tidligere» (Rom.3,24-25)

Paulus forsto i likhet med David at den synd mennesker var skyld i, rettferdig resulterte i døden. Han forsto også at den frelse Gud tilbød gjennom Jesus, ikke var noe Gud måtte gjøre, men en nåde Han ga ut fra kjærlighet. Paulus visste at frelsen var Guds nåde til dem, en nåde som skulle gi dem en ny sjanse til tross for dommen over deres hoder. Han skriver: «For av nåde er dere frelst, ved tro, og det er ikke av dere selv, det er Guds gave, ikke av gjerninger, for at ikke noen skulle rose seg.» (Efes.2,8-9).

Ingen måtte tro nåden var fortjent eller ta nåden for gitt, da ville det ikke lenger vært nåde, men en lov.

Nåden stadfester loven på den måte at nåden ikke ville vært nødvendig om loven ikke var gyldig. Når mange kristne i dag hevder at Guds lov er opphevet, mister de erfaringen av hvor stor Guds nåde er. De kjenner ikke sin synd slik Gud kjenner den, og kjenner heller ikke dommen over seg. Derfor er de også sene med å forstå den kjærlig heten i nåden som Gud tilbyr.

Opp gjennom tidene har det vist seg gang på gang at Gud har vist nåde uten å oppheve reglene. Vi kristne misforstår Guds kjærlighet og gjør det ofte motsatt. Vi har endret hele regelsettet og viser ikke rom for nåde ved brudd på våre nye regler. Men mot Guds regler hevdes det ikke lenger at det trengs nåde, fordi reglene ikke er der.

Nåde er ikke å fjerne regler, men å gjøre unntak fra dem. Det er unntaket som gjør nåden ufattelig kjærlig og stor.

Idet vi står for dommen og dømmes til døden for alt de vonde vi har påført andre og for vår opprør mot Gud som har elsket oss, hører vi en stemme som sier: «Loven er rettferdig, straffen er rettferdig. Men de angrer, la meg vise dem nåde. Jeg vil ta straffen for dem, slik at de kan gå fri.»

Takk Gud for din ufortjente nåde og for at Han er rik på miskunn og sann kjærlighet. Takk for at Han ikke er et byråkrati som frykter og ikke vil gi nåde til tross for anger. Takk for at Han ikke bare viser nåde vi ikke har fortjent, men at Han også hjelper oss videre på veien og lærer oss å leve i harmoni med Sin lov.

Etter et liv med Gud, etter å opplevd Hans ufortjente nåde, sier David etter et feilgrep: «La oss falle i Herrens hånd, for Hans barmhjertighet er stor. Men la meg ikke falle i menneskers hånd.» (2.Sam.24,14).

Lov-problematikken på disiplenes tid

Jødene hadde store forventninger til Messias. De trodde at Messias skulle komme og forløse dem fra romernes undertrykkelse. Forventningene var at Israel som nasjon endelig skulle oppløstes. At Messias skulle komme og dø for deres synder som det endelige offerlam, var en tanke som ikke kom opp i så manges sinn da Jesus ble født inn i verden. Abraham og forfedrene hadde alle ventet på Frelseren som de hadde blitt lovet, men forståelsen av Frelserens misjon som offerlam var nå fremmed i lære hos det jødiske folk. Selv om Jesus gjentatte ganger fortalte disiplene om det Han måtte lide, klarte de ikke å forstå det. Tankegangen om at Han ville være konge på jord og forløse Israel var så grunnfestet i deres hjerter at de rett og slett ikke klarte å endre sin tankegang, før Jesus faktisk hadde lidd og gjenoppstått. Da måtte Jesus prøve å forklare på nytt det han hadde sagt gjentatte ganger til dem før sin død. At profetiene og løftene i Bibelen pekte frem til nettopp det at Messias skulle dø for menneskeheten.

«Han åpnet deres forstand så de kunne forstå Skriftene.» Så sa Han til dem: «Slik står det skrevet, og derfor var det nødvendig at Kristus måtte lide og oppstå fra de døde den tredje dag, og at omvendelse og syndens forlatelse skulle forkynnes i Hans navn for alle folkeslag.» (Luk.24,45-47)

Da først skjønnte de det, Jesus var det sanne offerlam som hadde dødd for å gi dem syndenes forlatelse. Men det var enda mye de ikke hadde forstått og som gjorde ting mer og mer problematisk etter hvert.

Hele den jødiske kultur var basert på de lovordninger de hadde mottatt av Moses. Blant disse lovene var det ritualer og sermonier, festdager og høyhellige dager. De hadde også mottatt lover om renselse og innsettelse. Alle de sermonielle lovene inneholdt ofring av et dyr, eller et blodoffer. Om man hadde vært syk sa loven at man skulle ofre, når det var høytidssabbat skulle man ofre og ikke minst på forsoningsdagen (Yom Kippur). Helt siden Mose tid hadde ofringene vært jødefolkets rettferdiggjørelse. En gang i året på

den store forsoningsdagen ofret de for å rense vekk sin synd som et folk. Gjennom året hadde de takkeoffer, grødeoffer, brennoffer, syndoffer og fredsoffer. Det kanskje aller viktigste offeret for mange av jødene var påskeofferet som skulle ofres påminnesdagen til utfrielsen fra Egypt. «Det skal være en evig lov at dere feirer denne høytiden», fikk de vite. (2.Mos.12,24)

Gjennom Mose loven som innholdt alle disse forordningene oppnådde Israels folk tilgivelse fra Gud. De trodde de ble «rettferdiggjort/tilgitt» gjennom å holde disse lovene. Guds ti bud som ble skrevet og lagt i Paktskisten symboliserte det de hadde gjort over-tredelse mot. Det var derfor denne spesielle loven ble skrevet med Guds finger og lagt under nådestolen. På den store forsoningsdagen skulle ypperstepresten sprinkle blod på nådestolen over de ti bud. Denne handlingen symboliserte at Israels synd mot Guds lov var betalt. .

Da Jesus kom til jorden var det ingen som ventet på en som skulle ta deres synd og dø. De ventet på en konge. De forsto ikke symbolene i helligdommen og i alle seremonilovene. Fariseerne og de skriftlærde lærte folket at de ble rettferdiggjort gjennom å holde disse lovene. Ved å lyde disse budene fikk enkelte mennesker og Israel som en nasjon, Guds velbehag og tilgivelse for sine synder.

De trodde ikke Guds ti bud rettferdiggjorde dem, det var offerritualene, omskjærelsen og alle disse lovene som rettferdiggjorde. Guds ti bud var loven de hadde brutt, og som de trengte en rettferdiggjørelse fra.

Jesus kom som et syndeoffer, og etter sin oppstandelse forklarte Han offertjenesten til disiplene. Endelig forsto de det, Jesus var deres rettferdighet. Det var gjennom Hans død de ville motta rettferdiggjørelsen. Mose lov hadde bare vært bilder og skygger av det Jesus gjorde, og det å holde seremonilovene ville ikke kunne gi mennesker liv og frelse, kun det som sermoniene hadde vært et symbol på.

Dette innebar en enorm omstilling for jødene som var vant til å tenke på denne loven som deres rettferdiggjørelse. Hvor skulle Jesus få plassen? Skulle de slutte med å holde disse lovene? For mange jøder betød det en enorm villfarelse at de skulle slutte å følge disse seremonilovene. Det var jo gjennom disse de hadde Guds velbehag og oppnådde tilgivelse for folket gjennom alle år. Hvordan kunne det være rett at en mann, Jesus skulle erstatte alt dette? I Mose lov sto det om syndofrene og hvordan de skulle få tilgivelse gjennom seremonilovene. Dette var det eneste de visste som var fra Gud og ga dem Guds velbehag. De mente det ikke sto noe om Jesus i loven, fordi de ikke så på seremonilovene som symboler men som den faktiske syndforlatelsen.

Jesus-teorien gjorde derfor mange litt småredde og forvirret. Skulle en mann bedra dem til å gi opp det viktigste for Israel? Jesus advarte disiplene på forhånd:

«De skal utstøte dere av synagogene. Ja, den tid kommer da hver den som dreper dere skal tro han gjør Gud en tjeneste. Dette skal de gjøre mot dere fordi de ikke har kjent verken Faderen eller Meg» (Joh.16,2-3)

Den første av Jesu etterfølgere som måtte lide for dette var Stefanus. Mot han sa de: «Denne mannen holder ikke opp med å tale spottende ord mot dette hellige sted og loven. For vi har hørt ham si at denne Jesus fra Nasaret skal ødelegge dette stedet og forandre de skikkende som Moses overgav til oss.» (Apg.6,13-14)

Jesus hadde sagt om tempelet at det skulle gå fullstendig i grus. (Matt.24,2) Ved å forvrengte Jesu mening hadde også noen brukt mot Ham at Han hadde sagt at: «Ødelegg dette templet, og på tre dager skal Jeg reise det opp» (Joh.2,19; Matt.26,21)

De som alikevel tok imot Jesus som sin frelser og lot Hans død bli deres rettferdiggjørelse, var forvirret. Hva skulle de slutte med, hva skulle de ikke slutte med? Var det rett at Mose lov skulle nå ignoreres? De fleste disiplene trodde ikke det til å begynne med. For dem var alle disse forordningene noe Gud hadde gitt, og skulle ikke bare ta slutt. Derfor var det noen jøder som fortalte også hedningene at de måtte begynne med å holde alle disse lovene og seremoniene. Selv om Jesus hadde dødd for deres synd mente de at det ikke opphevet forordningene Gud hadde gitt dem.

Det at disiplene var forvirret med hensyn til disse spørsmålene selv, viser seg i det de gjorde og sa og som nå er beskrevet i Bibelen. Da problemstillingen kom opp står det:

«Paulus og Barnabas fikk derfor ikke lite strid og ordskifte med dem. Da bestemte de at Paulus og Barnabas og noen andre av dem skulle dra opp til Jerusalem, til apostlene og de eldste, og legge dette strids spørsmålet for dem.» (Apg.15,2)

Da de kom dit ble det holdt et apostelmøte om temaet. Ingen hadde fått direkte beskjed om hva som skulle skje med rituallovene, derfor satte de seg for å diskutere situasjonen. Hadde de hatt et klart «så sier Herren» hadde de brukt det, men de hadde ikke noe, og derfor begynte de å ressonere seg frem. Gud hadde tatt imot hedninger og gitt også dem Den Hellige Ånd. Det betyr at også de hadde mottatt frelse og tilgivelse selv om de ikke hadde omskåret seg eller utført noen av jødernes rituallover. Konklusjonen ble da at Gud ikke ba om dette for å kunne gi mennesket frelse og rettferdiggjørelse gjennom Jesus Kristus. Derfor trengte ikke hedningene å holde Mose lov for å oppnå rettferdighet (tilgivelse).

De forventet at de omvendte jødene fortsatt skulle holde sermonilovene. Derfor irette-

satte de Paulus og var veldig opptatt av at han måtte bevise for de ikke-troende jødene at han fortsatt holdt loven.

«Da vi nu kom til Jerusalem, tok brødrene imot oss med glede. Den neste dag gikk Paulus med oss til Jakob, og alle de eldste kom dit. Og da han hadde hilst på dem, fortalte han det som Gud hadde gjort blandt hedningene ved hans tjeneste, det ene etter det annet. Da de hørte det, priste de Gud; og så sa de til ham: Du ser, bror, hvor mangfoldige tusener det er blandt jødene som har tatt ved troen, og alle er de nidkjære for loven; men nu har de hørt si om dig at ute blandt hedningene lærer du alle jøder frafall fra Moses og sier at de ikke skal omskjære sine barn eller vandre efter de gamle skikker. Hvad er da å gjøre? I ethvert fall vil en hel mengde komme sammen; for de vil få høre at du er kommet. Gjør nu derfor som vi sier til dig! Vi har her fire menn som har et løfte på sig; slå dig sammen med dem og la dig rense med dem, og ta på dig omkostningene for dem, så de kan få rake sitt hode! så vil alle skjønne at det ikke er noget i det som de har hørt si om dig, men at du også selv vandrer så at du holder loven. Men om de hedninger som har tatt ved troen, har vi sendt brev og vedtatt at de ikke skal holde noget sådant, men bare vokte sig for avgudsoffer og blod og det som er kvalt, og hor. Da slo Paulus sig sammen med mennene, og den neste dag lot han sig rense med dem og gikk inn i templet for å melde utløpet av renselsesdagene, da offeret skulde frembæres for enhver av dem. (Apg.21,17-26)

Dette viser at de snakker om seremonilovene og at disiplene som trodde på Jesus som frelseren fortsatt holdt disse lovene og mente de også måtte det. Disse ritualene innebar ofring som nevnt helt nederst i skriftstedet. Selv om Jesus var deres sanne frelser og offerlam klarte mange ikke å se at de skulle slutte med disse ritualene. Og disse lovene var (da) i Israels tro deres rettferdiggjørelse.

Dette er det Paulus prøver å forklare oss i mange av sine brev. Spesielt fordi mange omvendte jøder påsto for andre omvendte hedninger og jøder at de måtte fortsette med å holde disse lovene. Han legger frem at disse lovene ikke kunne rettferdiggjøre noen, og at det bare var Jesus Kristus som kunne det. Han sier at disse lovene ikke kunne gi tilgivelse, det kunne kun han de symboliserte, nemlig Jesus Kristus. Paulus søker å gi Mose lov den rette plassering i de forvirrede sinn, og viser til at denne loven ikke kan levendegjøre noe menneske. Han sier at Abraham som levde hundre og tretti år før de mottok alle seremonilovene levde i troen på Messias offer, og at de ritualene de hadde mottatt ikke kunne vært gitt istedenfor dette løftet om Messias. Moseloven var ikke gitt til Israel istedenfor løftet om en forsoning som engang ble gitt Abraham, og loven de fikk var heller ikke oppfyllelsen av løftet. Det ble kun gitt som en symbolsk forordning.

«Jeg mente dette: Pakten, som Gud tidligere hadde stadfestet med sikte på Kristus, kan ikke loven, som kom fire hundre og tretti år senere, gjøre ugyldig, så den setter løftet ut av kraft» (Gal.3,16)

Det offersystem de fikk var ikke selve frelsen. Det var ikke oppfyllelse av løftet, og det kunne heller ikke ta vekk løftet om en frelser.

Paulus snakker ikke her om de ti bud. De ti bud var loven som var blitt brutt og grunnen til at de trengte rettferdiggjørelse og tilgivelse. Det var offersystemet som var en parallell til Jesus og som symboliserte rettferdiggjørelse fra synd. Det var også denne loven mange av jødene på Paulus sin tid nektet å erstatte med Jesu offer. Seremonilovene ble gitt for «overtredelsenes skyld inntil ...løftet» ble oppfylt. (Gal.3,19) Offersystemet skulle påminne dem om synd, om konsekvensen av synd og skulle holde overtredelse av Guds lov så mye som mulig under sjakk.

Paulus sier at den loven han snakker om er den som «ble formidlet ved engler, ved en mellommanns hånd» (Gal.3,19)

Guds ti bud ble formidlet av Gud direkte til hele Israels folk og senere skrevet med Guds finger. Seremonilovene ble gitt Moses og han skrev dem ned. Derfor vet vi at det er denne loven som er temaet som Paulus prøver å belyse.

Kristus har kjøpt oss fri fra «lovens forbannelse». Det er Han som har kjøpt oss fri for vårt brudd av Guds bud, ikke offerblodet som ble sprinklet over loven og som ble utgytt hver gang loven var blitt brutt. Seremonilovene kunne ikke «levendegjøre», eller gjøre den rettferdig som gjorde disse ritualene, heller ikke for å oppnå Guds barmhjertighet. Vår rettferdighet kommer ikke ved disse offersystemene, men ved Kristus.

Paulus sa:

«Jeg forkaster ikke Guds nåde. For om rettferdighet kommer ved loven, så døde altså Kristus forgieves» (Gal.2,21)

Hvis seremonilovene virkelig kunne gi mennesker forsoning og rettferdiggjørelse så var det ingen vits i at Kristus skulle dø. Kun hvis loven ikke var god nok til dette, men bare var symboler, var Kristus deres eneste redning.

«For loven, som bare var en skygge av de kommende goder og ikke selve tingenes egen skikkelse, kan aldri med disse samme ofrene, som de stadig ofrer år etter år, gjøre dem fullkomne som bærer dem frem. For ville de ikke da ha sluttet med å bære ofrene frem? For de som hadde del i denne tjenesten, og som en gang var rensket, ville da ikke lenger ha synd på samvittigheten. Men i disse ofringene ligger det hvert år en påminnelse om synder. For det er ikke mulig at blodet av okser og bukker kan ta bort synder. Derfor, idet Han kommer inn i verden, sier Han: «Offer og gave ville Du ikke ha, men et legeme har Du forberedt for meg. Brennoffer og syndoffer hadde du ikke behag i. Da sa Jeg: Se, Jeg kommer – i bokrullen er det skrevet om Meg – for å gjøre Din vilje, Gud» Først sier Han: «Offer og gave, Brennoffer og syndoffer, ville Du ikke ha, og Du hadde heller ikke behag i dem» – det som altså etter loven blir båret fram. Deretter sa Han: «Se,

Jeg kommer for å gjøre Din vilje, Gud» Han tar bort det første, så Han kan innsette det andre. Ved denne viljen er vi blitt helliget ved ofringen av Jesu Kristi legeme én gang for alle.» Heb.10,1-10

Paulus gjør alt han kan for å forklare for de forvirrede sinn at de ikke lenger trenger eller behøver å begynne med å utføre alle ritual-lovene for å oppnå rettferdiggjørelse. Kristus er nok. Seremonilovene har møtt sitt motbilde og er ikke lenger nødvendig.

Kan du tenke deg? Jødene hadde stolt på disse lovene for sin rettferdighet og tilgivelse. Og nå skulle de bare gi slipp på alt og tro at for Gud var det nok at de trodde på Jesu forløsning? De skulle ikke praktisere sin tro gjennom ofringene i loven lenger, men de skulle bare tro det og be om det. Dette var en enorm forandring, og en enorm utfordring. Skulle alle disse lovene som de hadde strevd med erstattes med å bare tro på det Kristus hadde gjort? Mange var vantro.

Samtidig som Paulus har dette budskapet i sine brev, oppfordrer han som Jesus gjorde: Dere har mottatt benådning uten å gjort dere fortjent til det, ikke fortsett med å bryte Guds bud!

Hvis en dommer gir deg benådning til tross for ditt lovbrudd, betyr ikke det at han mener du nå har lov å gå ut å fortsette å bryte loven. Hadde han trodd du hadde oppfattet det slik ville han antaglig ikke gitt deg benådning i det hele tatt. Men benådning kommer ofte fordi noen viser anger for det han har gjort. Den angeren blir oppfattet av dommeren som et tegn på at du ikke ønsker å fortsette å begå lovbruddet om du får en ny sjanse. Derfor gir han benådningen. Får du benådningen og går ut og fortsetter som før vil du selvfølgelig komme frem for domstolen igjen og dommeren vil føle seg misbrukt. Hans benådning ble misbrukt. Derfor sa Jesus til kvinnen som ble grepet i hor: «Heller ikke jeg fordømmer deg. GÅ BORT OG SYND IKKE MER» (Joh.8,11; Min uthevnig).

Gud har tilgitt en synd mange ganger. Hans omsorg og tålmodighet vises tydelig i Jesu utsagn til Peter.

«Da kom Peter til Ham og sa: «Herre, hvor ofte skal min bror kunne synde mot meg, og jeg tilgi ham? Så mye som sju ganger?» Jesus sa til ham: «Ikke så mye som sju ganger, sier Jeg deg, men så mye som sytti ganger sju» (Matt.18,22).

Hver gang en synder kommer ved korsets fot med sin synd, viser synderen at han er oppriktig lei seg. Han forteller Gud at han angrer og ønsker å vende om. Derfor tilgir Gud igjen og igjen. Gud elsker mennesket og vil så gjerne gi dem nye sjanser. Han vil ikke at de skal dø. (Esek.18, 23.30-32) Men det øyeblikket synderen ikke lenger angrer, men isteden unskylder sin synd, misbruker han Guds nåde. Målet er å bli omvendt fra synden. Når dette ikke lenger er synderens mål er hans bønn om nåde en utnyttelse av Guds gaver.

I dag lærer mange kristne å gå fremfor Guds trone med gale motiver. Omvendelse er ikke inne i bildet i det hele tatt. De tar og tar av Guds nåde, men vender seg ikke om. Skal da Gud tro på dem når de sier de angrer sin synd? Ville du, hvis du var en dommer i en rettsak, frikjent en kriminell med en slik holdning?

Det er dette Gud gjør for mennesket: Vi har brutt Hans ti bud og syndet. Vi blir overbevist over vår synd og angrer og kommer skyldbetyngt frem for Guds trone. Gud benåder oss på grunn av Sin Sønnns blodoffer. Han forventer ikke at vi skal ta det som et tegn på at Han tolererer synd, og at vi kan fortsette som før. Han tilgir på grunn av at vi har vist anger og ser på det som at vi egentlig ikke ønsker å fortsette på samme måte som før. Så ved Jesu offer gir Han oss benådning. Fortsetter vi som før, kommer vi igjen frem for Hans domstol. Jesu blod har blitt tråkket på, Guds benådning blitt utnyttet.

Paulus har lagt frem at de ikke mottok tilgivelse og rettferdiggjørelse gjennom lovordningene, men gjennom forbildet Kristus. «Dere har benådningen, strid om hvordan man skal oppnå den er uvesentlig. Det som er viktig nå er at vi ikke fortsetter i overtredelse mot Guds bud slik at vi igjen kommer under dommen.»

Derfor sier han:

«Omskjærelse og mangel på omskjærelse er ingenting. Men det som betyr noe er å holde Guds bud» (1.Kor.7,19)

Det var aldri en debatt i Bibelen om vi skulle holde Guds lov eller ikke. Men på Paulus tid var det debatt om loven som de så lenge hadde holdt for å bli rettferdiggjort mot overtredelsen av Guds lov. Historiekrivere kan fortelle om strid om når høytids-sabbatene skulle holdes i forhold til høytidene. Noen besluttet at den tiden å regne ut på var rett, og satte høytidssabbatene etter det. Andre holdt på de tradisjonelle høytidssabbatene. Den dag i dag finnes det blant jøder to tidsskjemaer for når høytidene skal holdes. Striden er der ennå. Men Paulus sa at disse ting var ikke viktige. Det var ikke lenger gjennom disse ting og disse ritualene de mottok tilgivelse, disse diskusjonene var uvesentlige for menneskets frelse.

De andre disiplene har ikke gått inn i denne debatten om seremonilovene. De har, som Paulus, vært mest opptatt med fruktene av det nye liv. Omvendelsen og en død fra det tidligere liv. Nå som vi er kjøpt, dyrt kjøpt, hva vil vi gjøre videre? Når Jesus har betalt en så høy pris for at vi skulle få benådning, skal vi misbruke Hans gave til å fortsette i synd eller skal vi holde Hans bud? Jesus sa:

«Hvis dere elsker Meg så hold Mine bud» (Joh.14,15)

Som Han sa til kvinnen som var grepet i hor:

«Heller ikke Jeg fordømmer deg. Gå bort og synd ikke mer.»

Dagens Paulus problematikk

I dag er sunn bibelgranskning erstattet med populære moderne teorier. Johannes skrev:

«Dere barn! La ingen føre dere vill! Den som gjør rettferdigheten, er rettferdig, liksom Han er rettferdig. Den som gjør synden er av djevelen for djevelen har syndet fra begynnelsen. I denne hensikt ble Guds sønn åpenbart, at Han skulle gjøre djevelens gjerninger til intet. Hver den som er født av Gud, gjør ikke synd, for Hans sæd blir i Ham» (1.Joh.3,6-9)

Problematikken som ledet Paulus til å skrive det som han skrev er blitt meget misforstått, og det til Guds fiendes fordel. Dagens kristne har ikke noe grunnfestet fortid og opplæring av seremonilovens soningselementer. Derfor tolkes Paulus etter dagens stridsspørsmål, som gjør at Bibelen av mange syntes selvmotsigende. Dagens populære kristne ide, er at Jesus holdt Guds bud isteden for oss, og fordi Han gjorde det, trenger ikke vi. Den verste snaren er at det påstås at de som søker å holde seg til Guds bud, kalles mennesker som søker å rettferdiggjøre seg gjennom loven. På den måten blir Guds lov ansett for å være ikke bare unødvendig for en kristen å være tro mot, men den som søker å rette seg etter den blir anklagd. Men Paulus påsto aldri at Guds bud var unødvendige. Når man leser gjennom det nye testamentet vil man ikke finne et eneste sted at Guds ti bud, slik de er skrevet, var et diskusjonstema. Men hver eneste apostel og forfatter i Bibelen inkludert Paulus sier at vi må holde budene, og at når man har mottatt Jesu forsoning så må man ikke fortsette i overtredelse.

Fariseerne gjorde nettopp dette. De brøt Guds bud og hvilte i forsoningen de mottok gjennom seremonilovene. Så fortsatte de med synden i sine liv, og mente de hadde Guds gunst likevel på grunn av ofringene og seremoniene som de overholdt. Jesus påpekte

for dem mange ganger at de brøt Guds bud. Dette misbruket av offersystemet hadde forekommet også tidligere i Israel. Gud viste at det var symbolene på Jesu offer som ble misbrukt, og da ble hvert offer de brakte frem en vemmelse og grov utnyttning av Guds forsoningstilbud. Han sa: «Kom ikke med flere gagnløse grødeoffer! Den røkelsen er en styggedom for Meg. Nymåne og sabbat og innkalling til høytidssamling – Jeg tåler ikke ondskap sammen med hellig samling. Min sjel hater deres nymåner og deres høytider. De er en byrde for Meg, Jeg er lei av å bære den. Når dere rekker hendene ut, skjuler Jeg mine øyne for dere. Selv om dere ber mange bønner, så hører Jeg likevel ikke; deres hender er fulle av blod. Vask dere, rens dere! Få deres onde gjerninger bort fra Mine øyne. Hold opp med å gjøre det onde! Lær å gjøre det gode!» (Jes.1,13-17)

Folket fortsatte med sine synder og støttet seg til ofringene og sermونيene for å vinne Guds velbehag. Gud var ikke interessert i dette. Ofrene var et symbol på Jesus og et tilbud for en angrende synder. De var ikke gitt for å kunne gi synderen en anledning til å fortsette å synde uten å bekymre seg over konsekvensen. Jesus sa:

«Gå og lær hva dette betyr: Jeg vil ha barmhjertighet og ikke offer» (Matt.9,13)

I dag har kristenheten latt seg lure i den samme fellen. De tror Jesus har latt Sitt blod renne uten å be dem om en omvendelse. De fortsetter i syndene sine og unnskylder dem, men de vil ikke omvende seg. I stedet kommer de frem til Han og ber om tilgivelse og syndforlatelse gjennom blodet Hans igjen og igjen. «Gud forventer ikke at vi skal holde Hans lov, vi kan bare gi opp», sier de. Men det er ikke dette budskapet Gud gir menneskene i Skriften. Jesus sa:

«Sannelig, sannelig sier jeg deg: Den som ikke blir født på ny, kan ikke se Guds rike.» (Joh.3,3)

Jesus tok vår straff, ikke for å gi synden spillerom, men for å gi dem som ønsket å begynne på nytt og som angret sine overtredelser en ny sjanse. Når Israels folk lot seg lure av den Satans felle i historien sa Herren til dem:

«Se, dere stoler på løgnaktige ord som ikke gagnar. Kan dere virkelig stjele, slå i hjel, drive hor, sverge falskt, brenne røkelse for Baal og følge andre guder, som dere ikke kjenner, og så komme og stå for Mitt åsyn i dette huset som er kalt ved mitt navn, og si: «Vi er utfridd for å kunne gjøre alle disse styggdommene?» Er dette huset, som er kalt ved Mitt navn, blitt en røverhule i deres øyne? Se, Jeg, ja Jeg har sett det, sier Herren.» (Jer.7,8-10)

I dag har mange kristne omvendt Gud til sin synd isteden for å omvende seg og overgi sin synd til Gud. Satan vet at om de kristne fortsetter i dette sporet vil de gå fortapt. Derfor har han utført den samme forførelsen på alle generasjoner av Guds folk. Han har ledet dem til å tro at de kan bryte Guds bud og slippe straff, helt fra han sa til Eva i Edens

have: «Har Gud virkelig sagt...? ..Du skal ikke dø!» Satan vet at Kristus har kjøpt menneskene med sitt eget blod for å kunne gi dem en ny «fødsel» og et nytt liv. Men Satan har lurt de kristne til å tro at etter dommeren har benådet dem, betyr det at de kan gå ut og fortsette der de slapp. Han lokker dem til å tro at om de misbruker den gave de har fått kommer de ikke igjen frem for Guds domstol.

Det Satan har gjort er å bruke Paulus sine skrifter for å lede mennesker inn i fortapelsen og en falsk frelsesvisshet. Fordi vi står ovenfor en annen problematikk enn da Paulus skrev brevene, lurer han folk til å tro at Paulus snakker imot nødvendigheten av å holde Guds bud. Han får dem til å tro at Paulus identifiserer de som søker å holde Guds lov med dem som søker rettferdiggjørelse gjennom loven. Han har byttet plassen til den lov som lå i Arken med den lov som ga Israel forsoning for brudd mot Guds bud. På den måten virker det som om kritikken er imot Guds lov, og han lokker dermed kristne til å ringeakte den lov som Kristus gjennom hele Bibelen ville omvende mennesker til.

Gud visste at Satan ville gjøre dette. Og om mennesker ikke ville lete etter grunnen bak det Paulus skrev for å finne ut hva han mente, ja om de ville ringeakte at alle disiplene skrev om Guds buds viktighet i sine brev, så kunne de vite at det lå en direkte advarsel om å mistolke nettopp Paulus i Bibelen. Peter ble ledet av Ånden til å skrive:

«Derfor, mine kjære, når dere venter på alt dette, legg da vinn på å bli funnet i fred av Ham, uten flekk og lyte. Og regn vår Herres langmodighet som frelse, slik også vår kjære bror Paulus har skrevet til dere, etter den visdom som er gitt ham. I alle brevene sine taler han også om disse ting overalt. I disse brevene er det noen ting som er vanskelig å forstå. Og de som er ulærde og ubefestede, forvrenger dette, slik de også gjør med de andre skriftene, til sin egen undergang. Siden dere, mine kjære, altså vet dette på forhånd, så vær på vakt så ikke dere også blir ledet bort ved de ugudeliges villfarelse og faller bort fra deres egen faste stand.» (2.Pet.3,14-17)

Ordet ugudelige her er fra det greske ordet atnesmos som betyr lovløses. Peter skriver: «så vær på vakt så ikke dere også blir ledet bort ved de lovløses villfarelse.» Den lov som er av betydning er selvfølgelig Guds lov. Her snakker Peter om ingen andre enn de som vil leve uten Guds lov og bruker Paulus for å «forvreng» evangeliet om frelse. Peter skriver om dem: «Deres øyne er fulle av skjøgen, og de kan ikke opphøre med å synde. De lurer ubefestede sjeler.» (2.Pet.2,14)

Vi er alle kommet frem for Guds trone med en sekk full av synd. Idet vi bekjenner våre synder og ber Gud om tilgivelse kommer Jesu vakre blod til vår redning, og vi blir benådet og sluppet fri. Gud håper vi vil bruke denne friheten til å ikke fortsette i vår

overtredelse, og isteden å søke å holde Hans bud av kjærlighet til Ham og våre medmennesker. Ikke ha andre guder enn Meg, ber Han. Ikke lag dere noe gudebilde. For Jeg er sjalu... Ikke misbruk Mitt navn og husk på å holde Min Sabbat. Vår plikt mot våre medmennesker er: hedre din far og din mor, ikke stjel, ikke før falskt vitnesbyrd, ikke slå i hjel, ikke bedriv hor og ikke begjær noe som hører din neste til.

Peter sa om de som vendte seg vekk fra Guds bud, og vår plikt å holde dem også etter vi er tilgitt:

«For når de taler tomhetens store og hovmodige ord, får de ved kjødets lyst og ved tøylessløshet narret dem som nettopp har unnsloppet dem som lever i villfarelse. Mens de lover dem frihet, er de selv treller under fordervelsen. For det en ligger under for, det er en også trell under. For om de som først har flyktet unna verdens urenheter ved erkjennelsen av Herren og Frelseren Jesus Kristus, og de så blir igjen blir viklet inn i disse urenheter og underlagt dem, da er det siste blitt verre for dem enn det første. For det hadde vært bedre for dem om de ikke hadde kjent rettferdighetens vei, enn å ha kjent den for så å vende seg bort fra det hellige budet som ble overgitt til dem. Men det er gått med dem som det heter i det sanne ordtaket: hunden vender tilbake til sitt egen spy; og: et nyvasket svin velter seg i gjørmene.» (2.Pet.2,18-22)

Evangeliet er «omvend dere» «bli født på nytt.» Kristus døde på grunn av deres lovbrudd, ikke misbruk denne gaven til å fortsette med synden. Vend om fra lovbruddene, vend tilbake til Guds lov!

«For dette er Guds kjærlighet, at vi holder Hans bud. Og Hans bud er ikke tunge å bære. For alt det som er født av Gud, seirer over verden.» «På dette vet vi om vi har lært Ham å kjenne, om vi holder Hans bud. Den som sier: «Jeg har lært Ham å kjenne og ikke holder Hans bud, er en løgner, og sannheten er ikke i ham.» (1.Joh.5,3-5; 2,3-4)

Gud hadde ikke behag i blodet av dyrene som stadig ble ofret på grunn av folkets overtredelser. Det gjorde Han vondt hver gang et nytt offer ble slaktet på grunn av synd mot Hans lov. Han ville ikke ha slaktning, han ville at de skulle vende bort fra synden slik at de slapp å fortsette med ofringen. «Jeg vil ha barmhjertighet ikke offer» sa Han. Det samme gjelder nå. Gud ønsker at når vi har mottatt tilgivelse at vi skal vende om slik at vi slipper å be om og om igjen om tilgivelse. Og hver gang et menneske vender seg fra synden til Guds lov ved Kristi hjelp blir det revet ut av Satans klør og inn i Guds armer.

En litt nærmere titt på ord og begreper...

Torah

Det hebraiske ordet torah er i våre bibler oversatt med «lov». Blant jøder blir torah brukt om moseloven og de fem bøkene til Moses. Ordet i seg selv betyr ikke «lov», men «lære». Torah er Guds lære, Guds sannhet og Guds lov.

Blant mange kristne er oppfatningen ofte at toraen eller loven først ble gitt Moses ved Sinai-fjellet. Deres neste konklusjon er dermed at denne loven var gitt kun til israelittene eller at loven var gitt spesielt for det som blir kalt «den gamle pakt».

Dette er ikke tilfelle. Om Abraham sier Herren:

«Fordi Abraham lød Min røst og holdt Min befaling, Mine bud, Mine forskrifter og Mine lover (grunntekst: TORAH)» (1.Mos.26.5)

Ordet torah er i dette skriftstedet brukt i forbindelse med Abrahams lydighet.

Senere, før Moses mottok loven på Sinai, da Israels folk fikk manna i ørkenen står det: «Se Jeg skal la det regne brød fra himmelen til dere. Folket skal gå ut og samle en viss mengde hver dag, så skal Jeg prøve dem om de vil vandre etter Min lov (TORAH) eller ikke.» (2.Mos.16,4)

Israelittene ble her prøvet i sabbatsbudet som er det fjerde bud i Guds ti buds lov. Sabbaten ble helliget av Gud etter skapelsen. Gud prøvde Israels folk, for å se om de ville holde dette budet, og dette var før de mottok loven ved Sinai. Dette var også før de hadde inngått et paktsforhold.

De ti bud finner vi i alle historiene før beretningen om Moses. Alt fra da Kain ble forbanet for å ha slått ihjel sin bror Abel, til Lots «rettferdige» liv i motsetning til de ugudelige i Sodoma.

Da Moses fikk beskjed om å lage helligdommen og Paktens ark var det en kopi av de himmelske ting:

«De tjener etter avbildet og skyggen av de himmelske ting, slik Moses fikk befaling

om da han skulle oppføre tabernaklet. For Han sa: «Se til at du lager alle ting etter det forbildet som ble vist deg på fjellet.» (Heb.8,5; 2.Mos.25,40)

Guds lov som skulle plasseres i Paktens ark skrev Gud Selv, men alt var en kopi av det som alt var i himmelens helligdom. Guds ti bud var Guds lære, sannhet og lov. Derfor ble de ti bud kalt «vitnesbyrdet» og Arken de ble lagt i ble kalt «vitnesbyrdets ark». (Se Mosebøkene) De ti bud var Guds vitnesbyrd. En gang i året skulle ypperstepresten gå inn til Arken og dryppe blod fra et offer over Arken for å gjøre soning for Israels synder. (3.Mos.16) De ti bud var derfor der for å påminne folket om hva synd var og hvilket lovbrudd det var som krevde deres død. Dette var likt for alle mennesker. For alle har syndet. Det betyr; alle har brutt Guds ti buds lov. Det var på grunn av menneskenes brudd mot denne loven Jesus døde for å ta vår synd. Offeret hvis blod ble sprinklet på Arken var et symbol på Jesu blod.

Den lov Israels barn fikk som ikke hadde vært før, var seremonilovene. I tillegg fikk de lover om høytidsdager og spesielle sabbater i forbindelse med disse høytidene. Disse lovene kom på Moses tid og skulle bli Israels tuktemester inntil Kristus kom og oppfylte alle symbolene og levendegjorde alle disse lovene. Daniel profeterer om Kristus:

«Derfor skal du vite og forstå at fra ordet om å gjenreise og bygge opp igjen Jerusalem går ut, inntil Messias, Fyrsten, kommer, skal det være sju uker og sekstito uker. ...Midt i uken gjør Han slutt på slaktoffer og grødeoffer» (Dan.9,25.27)

Paulus og loven

I Paulus sine brev er ordet «lov» brukt mange ganger. Den alminnelige tolkningen er at alt som heter «lov» i disse brevene menes Guds moral lov. Men da kan man snuble.

Vi må vite hvilken lov han snakker om og i hvilken sammenheng. Hvis det var rett å tolke «lov» til å mene Guds ti bud hver gang det ble brukt, ville vi fått en underlig lære. For Paulus bruker ordet eller begrepet lov om følgende ting:

- Guds lov (de ti bud, den lov som identifiserer hva synd er)
- Seremoniloven eller lovene (Den loven israelittene utførte for å bli rettfærdiggjort fra sine synder og bli forsonet med Gud)
- Syndens lov (Å følge loven i kjødet, våre tilbøyeligheter, som vil ha oss til å synde. Feks. Rom.7; 8,2)
- Forbannelsens lov (En lov som sier at den som bryter loven er under forbannelse)
- Dødens lov. (Rom.8,2. Den som syndet må dø)
- Livets Ånds lov (Guds lov inne i oss gjennom Åndens bolig i oss. Rom.8,2)

Når vi leser Paulus sine brev, som er de eneste som er blitt misforstått når det gjelder loven, må vi vite at Paulus snakker om flere typer «lover».

Bytter vi om på syndens lov og Guds lov når vi leser sier det seg selv at vi har forvrengt evangeliet. For eksempel om vi får treller av syndens lov til å bety treller av Guds lov. Utfra evangeliene og de andre apostelbrevene er det ikke vanskelig å finne hva som er sant, men mange hopper over disse brevene og lener seg til en motstridig tolkning av Paulus sine brev.

Retttferdiggjørelse ved tro

For å kunne forstå hva Paulus mener med det å bli retttferdiggjort ved tro, må vi finne ut hva Bibelens definisjon av «retttferdiggjørelse» er. Betyr det å bli hellig? Betyr det å være frelst? Hva betyr det?

Vi kan forstå hva Paulus mener med det ordet ved å se i hvilken sammenheng det er brukt.

«Men den som ikke arbeider, men tror på Ham som retttferdiggjør den ugudelige, ham blir hans tro tilregnet som retttferdighet. Slik som også David uttaler saligprisningen over det menneske som Gud tilregner retttferdighet uten gjerninger: «Salig er de som har fått sine lovbrudd tilgitt, og de som har fått sine synder dekket over. Salig er det mennesket som som Herren aldri tilregner synd.» (Rom.4,5-8)

Paulus bruker Davids ord for å forklare hva han mener. Davids ord er tydelige. Retttferdiggjørelse er å bli tilgitt og å få sine synder dekket over.

Å motta retttferdiggjørelse er å motta tilgivelse for sine synder. Forstår vi dette blir «retttferdiggjørelse ved tro» et mer forståelig begrep. Vi blir tilgitt ved vår tro på Kristi soning for våre synder.

Hva trodde jødene på Jesu og Paulus tid? De så ikke behovet for en frelser fra synd fordi de trodde de mottok retttferdiggjørelse/tilgivelse gjennom ofringene og seremonilovene. Når ypperstepresten tok blodet inn i Det aller helligste, gjorde han det for å gjøre «soning» for folket. (3.Mos.16,16) Dette var bare et bilde på Kristi tjeneste, men jødene hadde mistet Kristi sanne misjon av syne og trodde de virkelig mottok deres retttferdiggjørelse/tilgivelse gjennom alle disse ritualene.

Paulus forklarer at Abraham ble retttferdiggjort ved tro. Abraham fikk sin retttferdiggjørelse og tilgivelse ved å se frem mot Kristi død på korset for ham. Han trodde ikke det var frelse i dyreofringene, og han hadde heller ikke seremonilovene. Paulus poengterer at han ble retttferdiggjort uten disse lovene, og ved troen på Kristus alene. Dette forklarer han for å få folket på hans tid til å forstå at disse seremoniene ikke lenger skulle utføres for å motta tilgivelse, men kun tro. Abraham tar han frem som et eksempel for at de skulle forstå at retttferdiggjørelse ved tro, uten seremoniloven (handlingen), var før Moses. (Gal.3,17)

Disse begrepene har ingenting med Guds ti bud å gjøre. Det står at Abraham ble retttferdiggjort ved tro, men det står også at Abraham holdt Guds TORAH, eller bud.

* Paulus skriver at troen ble regnet Abraham til retttferdighet FØR Abraham ble omskåret. (Rom.4,11) Gikk Abraham da fra retttferdiggjørelse ved tro til retttferdiggjørelse ved loven (en seremonilov)? Eller var lydighet en respons av troen?

* Mange i dag sier at fordi vi ble retttferdiggjort ved tro, trenger vi ikke lenger å være lydige mot Guds bud. Er en slik konklusjon i harmoni med Abraham og Paulus sin tro? Paulus bruker ikke bare Abraham for å vise at retttferdiggjørelse ved tro har vært før Jesus kom til jorden. I alt så er da Paulus opptatt med å vise at evangeliet om Jesus og rundt Jesus er fra Det gamle testamentet og ikke er noe nytt. Derfor viser han utfra

profeten Habbakuk at hans lære ikke er en ny lære:

«Men den rettferdige skal leve ved sin tro» (Hab.2,4; Gal.3,11)

Da profeten Habbakuk skrev dette var det ikke i den formening at Guds ti bud ikke lenger var vesentlig å holde. Det mener heller ikke Paulus med det han skriver:

«Men det som betyr noe er å holde Guds bud» (1.Kor.7,19)

Han henviser til Habbakuk, David og Abraham for å forklare det å bli rettferdiggjort ved tro, disse var mennesker som holdt seg til Guds bud.

Det hele handler om Jesus, og at ingen kan bli rettferdiggjort gjennom å utføre sermøner eller botshandlinger. Evangeliet til jødene var et sterkt budskap som fortalte at de ikke lenger kunne ha tillit til noe annen forsoning enn Messias, Jesus Kristus. Og den endelige forsoning kom ikke ved en sermoni de utførte, men ved Kristus. Her måtte deres tro være.

Om Paulus er det skrevet:

«Og han forklarte for dem og vitnet alvorlig om Guds rike. Fra tidlig morgen til sent på kveld overbeviste han dem om Jesus både utfra Moseloven og profetene. Og noen ble overbevist av alt som ble sagt, men andre var vantro. ...da han (Paulus) hadde sagt disse ord, gikk jødene bort og hadde kraftig ordskifte seg imellom» (Apg.28,23.29)

Botshandlinger

Martin Luther utførte mange botshandlinger for å oppnå Guds tilgivelse og for å oppnå rettferdiggjørelse. Den kjente reformatoren var psykisk utslitt da han begynte å studere Paulus sine brev. Der fant han frihet. Guds tilgivelse var av nåde ved Jesu soning. Slik startet reformasjonen fra den katolske kirke.

Gjennom middelalderen og helt frem til i dag har den katolske kirke praktisert vranglære. Når en katolikk bekjenner synd, kan han søke tilgivelse og nåde ved å be en bønn om og om igjen. Under middelalderen kunne man kjøpe seg avlat, og senest i år 2000 ga paven avlat til de som tok turen til Israel i løpet av året. Religionen i seg selv består av former og ritualer som menes nødvendig for et menneskes frelse, blant annet den katolske nattverden.

Paulus skriver at seremonielle lover for rettferdiggjørelse ikke var godt nok offer. Kun Kristus var godt nok. Det var riktig av Luther å reagere som han gjorde, og den katolske kirkes avlat og straffebønner er ikke i harmoni med Skriften.

De seremonielle lovene Israel hadde var et symbol på Messias og soningsplanen. Da Jesus kom oppfylte Han alle offersymbolene og gikk så inn i helligdommen i himmelen for å fortsette helligdomstjenesten der. Dette beskriver Paulus i blant annet Hebreerbrevet 8 og 9. En jordisk form for «gjerning» for å oppnå tilgivelse/rettferdiggjørelse var derfor ikke Bibelsk.

Det har heller aldri vært Bibelsk. Handlingen i seg selv kunne aldri tilgi, heller ikke under den gamle pakt. I Jesaja står det:

«Jeg har ikke behag i blodet av okser, av lam eller bukker. ..Kom ikke med flere gagn-

løse grødeoffer! Den røkelsen er en styggedom for Meg. Nymåne og sabbat og innkalling til høytidssamling – Jeg tåler ikke ondskap sammen med hellig samling. ...Når dere rekker hendene ut, skjuler Jeg Mine øyne for dere. Selv om dere ber mange bønner, så hører Jeg likevel ikke; deres hender er fulle av blod.» (Jes.1,11-15)

Både på Jesajas tid og senere fortsatte Israels barn seremonilovene og høytidene, uten å oppnå forsoning med Gud. Dette var fordi det var ikke handlingen i seg selv som ga rettferdiggjørelse, men deres tro. Og deres tro var ikke på det fremtidige Offerlam, Kristus, og på det Gud sto for, de blandet inn avgudslære og gjorde det som var urett i Guds øyne. Israel forsto ikke dette da, og fortsatte med seremoniene i den tro det alene rettferdiggjorde dem. De forsto ikke hensikten da, og de gjorde det heller ikke på Jesus og Paulus sin tid.

De gjorde det som var ondt i Guds øyne. Gud sa videre til dem: «Lær å gjøre det gode! Søk rettferdig dom» (1,17) Videre tilbød Han tilgivelse til dem om de ville vende om. (1,18) Tilgivelsen og rettferdiggjørelsen kom fra Gud uavhengig av seremonier. Fordi jødene ikke ville se dette da og på Jesu tid, satt Paulus med de store vanskelighetene ved å rettlede menneskenes tro.

I Paulus sine brev uttrykker han sinne over at noen jøder hadde kommet til de nyomvendte og sagt at de som kristne måtte fortsette å holde loven (seremonilovene) for å kunne oppnå rettferdiggjørelse. Dette var vranglære, og Paulus advarte dem mot dem og sa at den tro disse jødene hadde ledet til fangenskap. Det var denne feilaktige måten å se ting på som hadde forårsaket frafall i så mange generasjoner og til slutt ledet til forkastelse av Kristus. Og den måten å se ting på ville lede til frafall hos de kristne, hvilket det også gjorde. Under katolisismen ble seremonier for å oppnå rettferdiggjørelse gjenopp-tatt.

På samme måte som israelittene hadde falt fra, gjorde en stor del av de kristne det. De kunne synde og gjøre alt mulig ondt, men deres håp lå i avlat og botshandlinger. I stedet for å «lære å gjøre det gode» fortsatte de i synd og la sitt håp i å oppnå Guds gunst gjennom botshandlinger.

De ti bud

De ti bud var aldri, og er fremdeles ikke, et middel for å oppnå rettferdiggjørelse/tilgivelse. De ti bud er «å lære å gjøre det gode» slik at vi ikke trenger «offer» om og om igjen. Jesus sa: «Jeg vil ha barmhjertighet og ikke offer» (Matt.9,13)

Et «offer» var noe som ble brakt for å få tilgivelse. Gjorde man ikke urett hadde man ikke behov for å ofre igjen og igjen. Jesus ville omvende mennesker, ikke at de skulle fortsette i synd. Gjennom Jesus fikk alle et tilbud om tilgivelse og rettferdiggjørelse gjennom Hans fortjeneste. Men Jesus døde ikke for at menneskene skulle kunne fortsette å synde. Det var dette Israel hadde gjort feil, også tidligere. De hadde fortsatt i synden men satt sin lit til ofringene. (Se bl.a Jes. kap.1)

Jesus måtte dø på grunn av våre brudd mot de ti bud. Loven i seg selv rettferdiggjorde ikke. Hvis et menneske aldri hadde brutt budene hadde ikke mennesket hatt behov for

tilgivelse eller rettferdiggjørelse. Har mennesket brutt budene har de behov, og da kan ikke tilgivelse oppnås gjennom budene, men ved at Kristus tar straffen vår. Uansett hvordan man vrir på det, har de ti bud aldri rettferdiggjort. For enten har man ikke brutt dem og er alt rettferdig (har ikke behov for å bli gjort rettferdig) ellers har man brutt dem og trenger en syndebærer. I menneskenes tilfelle har alle brutt dem.

Nå står det at alle har syndet, hvilket betyr at alle har behov for Kristi forsoning. Men dette betyr på ingen måte at Guds ti bud ikke lenger er gyldig for oss.

Sannheten er veldig enkel, men den har blitt vanskelig å forstå på grunn av begrepsforvirring. For å si det enkelt:

La oss si at du hadde brutt fartsgrensen og ble stanset av politiet. Du visste at straffen for å bryte loven var en bot, eller å miste førerkortet. Du er veldig lei deg og unnskylder deg for politiet. Til din store overraskelse og glede bestemmer politimannen seg for å gi deg en sjanse til. Han er nådig med deg og lar deg kjøre videre. Ville du tolke dette som om du var fritatt for alle trafikkregler og fartsgrenser? Eller ville du sett på det som nåde og være takknemelig og senket farten?

Hvordan ville det sett ut om politimannen som ga deg nåde tok deg i å kjøre for fort bare noen timer etter? Tror du ikke han ville mistenkt deg for å ikke være oppriktig i din anger?

Det er ikke så annerledes med Guds lov og oss. Vi har brutt loven, og Han tilbyr oss nåde. Hva vil vi nå gjøre? Fortsette med å bryte loven? Tolke Hans nåde dit hen at Gud har avskaffet loven?

Jesus døde ikke for å frita oss fra Sin lov, men for å vise oss nåde og gi oss en ny sjanse. Jesus sier:

«Den som ikke blir født på ny, kan ikke se Guds rike.» (Joh.3,3) Og Han sa: «Hvis dere holder Mine bud, blir dere i Min kjærlighet.» (Joh.15,10)

Johannes, som vandret med Jesus, skriver i sitt brev at de som påstår å kjenne Jesus men fortsetter å bryte loven, ikke kjenner Han i det hele tatt. (Joh.2,4)

Paulus sa: «Hva skal vi da si? Skal vi fortsette i synden for at nåden skal bli så mye større? På ingen måte! Hvordan kan vi som døde fra synden, fortsette å leve i den? Eller vet dere ikke at alle som ble døpt til Jesus Kristus, ble døpt til Hans død? Vi ble altså begravet med Ham ved dåpen til døden, for at slik som Kristus ble oppreist fra de døde ved Faderens herlighet, slik skulle også vi vandre i et helt nytt liv» (Rom.6,1-4)

det så sant Guds Ånd bor i dere ... DERFOR, mine brødre er vi IKKE skyldige ovenfor kjødet, slik at vi skulle leve etter kjødet. For dersom dere lever etter kjødet skal dere dø. Men hvis dere ved Ånden dreper legemets gjerninger, skal dere leve. For så mange som blir ledet av Guds ånd, de er Guds barn.» (Rom.8,6-14)

Hva sier Paulus at trelldom er? Hva sier han vi er frigjort fra? Hva vil det si å gå tilbake

til trelldommen? Når vi studerer Paulus sine brev kan vi ikke sammenligne det med vår personlige oppfatning eller situasjon. Vi må sammenligne det med den situasjon som var dengang og la Paulus tyde seg selv. Da finner vi løsningene og kan trekke ut lærdommer fra hans brev til oss selv og våre liv idag.

Åndens nye vesen.

-Hva vil det si å være «tjener i Åndens nye vesen og ikke i bokstavens gamle vesen?» (Rom.7,6)

Åndens lov

I det nye testamentet får vi vite at Ånden er i harmoni med Guds lov. Samtidig forklarer Paulus at «kjødets lov» ikke er i harmoni med Guds lov. (Rom.8)

Den enkleste måten å si det på er derfor:

- Er du født av Ånden eller lever i Ånden er du i harmoni med Guds lov.

- Bryter du Guds bud følger du kjødets lov.

Jesus kom ikke bare for å ta vår straff, men for å frigjøre mennesket fra «kjødets lov» slik at vi kunne leve i «Åndens nye vesen».

Kristus ville fri oss fra våre onde tilbøyeligheter slik at vi ikke lenger skulle behøve å være fanget av synden (kjødets lov). Og – for at vi «skulle vandre i et helt nytt liv».

Ingen kan omskape sitt kjød, eller sitt hjerte. Åndens lov blir skrevet av Gud Selv i vårt indre. Ved å leve i ånden vinner vi seier over enhver fristelse. Når vi overvinne «kjødets lov» ved å leve i Åndens lov er det ikke mennesket selv som har lyktes å gjøre det gode, men Guds Ånd i han.

Hver gang vi synder har vi fulgt «kjødets lov» og trenger å bli gjenfødt i Ånden. Ingen mennesker kan bli helliggjort eller bli «gode» mennesker av å tro på Jesu eksistens, død og oppstandelse. Vårt fordervede kjød, våre tidligere synder, alt ligger i vår kropp og gjør synden enten vanedannende eller sterkt forlokkende.

Gud kan ikke ta imot mennesker som elsker å gjøre det onde i himmelen. Ved Jesu blod blir vi tilbudt rettferdiggjørelse og tilgivelse, men vi må også begynne et liv i seier i Åndens nye vesen. Jesus sier det rett ut: «Den som ikke blir født på ny ...født av vann og Ånd kan ikke komme inn i Guds rike» (Joh.3,5) Videre sa Han: «Ikke alle som sier til Meg: «Herre, Herre», skal komme inn i himmelens rike, men den som gjør Min himmelske Fars vilje.» Om de som fortsatte i kjødets lov sier Han: «Men da skal Jeg bekjenne for dem: «Jeg har aldri kjent dere. Gå bort fra Meg, dere som driver med lovløshet» (Matt.7,21-23)

Ånden er en gave, en dåp fra Gud for å helliggjøre mennesket og menneskets ferd. Merk deg: Det er ikke snakk om egen fortjeneste, men Guds kraft i oss. Er Guds Ånd i oss MÅ det komme gode frukter. Er Han ikke i oss, er heller ikke fruktene gode. Jesus advarte mot falske kristne lærere og profeter:

«På fruktene skal dere kjenne dem. Kan vel noen sanke druer fra tornebusker eller fiken fra tistler? Slik bærer hvert godt tre god frukt, men det dårlige treet bærer dårlig frukt. Et godt tre kan ikke bære dårlig frukt, og et dårlig tre kan heller ikke bære god frukt...
...Mange skal si til Meg på den dag: «Herre, Herre, har vi ikke profetert i Ditt navn, drevet ut demoner i Ditt navn og gjort mange kraftige gjerninger i Ditt navn?» Men da skal Jeg bekjenne for dem: «Jeg har aldri kjent dere. Gå bort fra Meg, dere som driver med lovløshet!» (Matt.7,15-23)

Jesus forklarer klart at tegnet, den «gode frukten» vises ikke i tegn og undre i Hans navn, men om de lever i harmoni med loven eller i lovløshet.

Peter skriver:

«Som lydige barn skal dere ikke innrette dere etter de tidligere lystene, som dere før, i deres uvitenhet, levde i. Men slik Han kalte dere til å være hellig, skal også dere være hellige i all deres ferd, for det er skrevet: Dere skal være hellige, for jeg er hellig. ...Ettersom dere i lydighet mot sannheten ved Ånden har rensset deres sjeler til oppriktig broderkjærlighet, så elsk hverandre inderlig av et rent hjerte, dere som er gjenfødt, ikke av forgjengelig sæd, men uforgjengelig, ved Guds ord som lever og blir til evig tid.» (1.Pet.1, 14.22-23)

Mange sier at mennesket fortsatt er underlagt syndens lov, selv etter de er blitt kristne. Indirekte så sier de at Satans kraft til å friste er sterkere enn Guds kraft til å utfri fra fristelsen. Lever man i Åndens nye vesen har man tatt imot den kraften som Gud gir oss slik at vi kan vinne seier i kjødet. Denne Guds kraft forkaster mange kristne og kristne lærere i dag.

Paulus skriver til Timoteus:

«Men vit dette, at i de siste dager skal det komme harde tider. For da skal menneskene være slike som elsker seg selv ...slike som elsker lysten høyere enn de elsker Gud. De har en ytre form for gudsfrykt, men fornekte dens kraft. Og slike skal du vende deg bort ifra!» (2.Tim.3,1-5)

I Paulus sitt brev til Kolosserne skriver han:

«Overgi derfor deres jordiske lemmer til døden: hor, urenhet, syndig begjær, ond lyst og grådighet, som er avgudsdyrkelse. På grunn av disse ting kommer Guds vrede over ulydighetens barn. I disse syndene vandret dere selv en gang, da dere levde i dem. Men nå skal dere også legge av alt sammen: sinne, vrede, ondskap, bespottelse, skittent snakk fra deres munn. Lyv ikke for hverandre, siden dere har avkledd dere det gamle menneske med dets gjerninger, og har ikledd dere det nye menneske, som blir fornyet til kunnskap etter bildet av Ham som skapte det.» (Kol.3,5-10)

I Romerbrevet prøver Paulus å forklare dette med det nye liv i Ånden. I slutten av kapittel 2 forteller han om jøder som har loven nedskrevet, som har «bokstavene», men som

likevel bryter loven. Han forklarer at det er ikke de som har loven i det ytre, i sine lærebøker og hjem, men de som har loven i sine hjerter som er «rett jøde». Det var nettopp dette jødene var kjent for. De bar de tunge lovbøkene under armen, kunne skryte av at de hadde mottatt Guds lov ved Sinai og bevarte kunnskapen om den. Men loven var ikke i deres hjerter. Paulus skriver:

«Og dersom den som i fysisk betydning er uomskåret, oppfyller loven, har han da ikke rett til å dømme deg, du som til tross for at du har bokstaven og omskjærelsen er en lovbryter? ...Og sann omskjærelse er hjertets omskjærelse, i Ånden, ikke i bokstaven.» (Rom.2,29)

Hva er hjertets omskjærelse?

«Jeg skal gi dere et nytt hjerte og en ny ånd i deres indre. Jeg skal ta steinhjertet ut av deres kjød og gi dere et hjerte av kjød. Jeg skal gi Min Ånd i deres indre, og Jeg skal gjøre så dere vandrer etter Mine lover, og så dere holder Mine dommer og gjør etter dem» (Esek.36,26-27)

Ved Guds Ånd vil Gud vinne seier over syndens lov som herjer i oss og gjøre oss lovlidige.

Paulus skriver videre i Romerbrevet:

«For da vi levde etter kjødet, virket de syndige lystene, de som ble vekket ved loven, i våre lemmer, slik at vi bar frukt for døden. Men nå er vi frigjort fra loven, siden vi er døde fra det som holdt oss fanget, slik at vi tjener i Åndens nye vesen og ikke i bokstavens gamle vesen.» (Rom.7,5-6)

Isak og Ismael

(Dette lille avsnittet er skrevet av Joe Crews)

“Mange er blitt forvirret over det bildet Paulus bruker for å illustrere den gamle og den nye pakt. Slik beskriver han dem:

“For det står skrevet at Abraham hadde to sønner: den ene med trellekvinnen, den andre med den frie kvinnen. Men han som ble født etter kjødet, og han som ble født av den frie kvinnen, ble født i kraft av løftet. Og alt dette har en billedlig betydning. For disse to kvinnene er de to paktene, den ene fra Sinai-fjellet, som føder til trelldom, og det er Hagar - (Abrahams tjenestekvinne) for denne Hagar er Sinai-fjellet i Arabia og svarer til det Jerusalem som er nå, og som er i trelldom med sine barn.” (Gal.4,22-25)

Paulus gjør Isak og Ismael, Abrahams to sønner til et bilde på den gamle og den nye pakt. Han viser at Hagars sønn, Ismael, symboliserer den gamle pakt, mens Saras sønn, Isak, er et bilde på den nye.

“Nå er vi brødre, løftens barn slik Isak var. ...Altså, brødre, er ikke vi barn av trellkvinnen, men av den frie.” (Gal.28-31)

Dette er interessant. På hvilken måte kan sønnene til de to kvinnene representere de to paktene? Faktisk er de en perfekt illustrasjon på alt vi har lært så langt. Gud hadde lovet at Abraham skulle få en sønn med sin kone Sara, men fordi hun var blitt nesten 90 år gammel, trodde ingen av de to at en slik ting kunne skje. Sara visste at hennes livmor var død og at hun for lengst hadde passert den alderen hvor man kunne få barn. Hun foreslo derfor at hennes mann kunne ta Hagar, tjenestekvinnen hennes, og få et barn med henne isteden. Det virket som den eneste måten å redde Gud fra et umulig løfte. Til slutt ga han etter og fikk et barn med Hagar. Dette er en typisk illustrasjon av den gamle paktens prinsipp - “vi vil gjøre...” Abraham forsøkte å få det til ved kjødet, etter menneskelige bestrebelse og planlegging. Arrangementet feilet i likhet med den gamle paktens løfter, ettersom det ikke var noe avhengighet av guddommelig kraft.

Gud aksepterte aldri Ismael som det lovede avkom. Da Isak ble født, skjedde det ved et mirakel. Gud skapte et nytt liv i et biologisk dødt morsliv. De fysiske umulighetene underkastet seg den overnaturlige, skapende kraften fra Gud. Isak representerer prinsippene i den nye pakt på en perfekt måte; en degenerert kropp, en ny fødsel - erfaring som gjensker Guds Sønnens liv i alle som tror. Den naturlige, fysiske livmoren til Sara var absolutt ikke i stand til å produsere frukt. På samme måte kan ikke den naturlige, kjødelige kroppen og sinnet til en synder frembringe lydighetens frukt. Da Gud brukte Sin kraft til å lage et nytt liv inne i Sara, skjedde det umulige, og hun fødte en sønn. Når Gud bruker Sin kraft til å skape et nytt liv i sjelen, skjer det umulige igjen - et menneske blir åndelig og lydig.

Isak ble ikke født “etter kjødet”, men “etter Ånden.” (Gal.4,29) Ettersom mennesket er kjødelig og “svak i kjødet”, har det ikke makt til å oppnå lovens rettferdighet. Det må også bli født etter Ånden. Et hvert forsøk på å lyde paktens menneskelige bestrebelse (som ved den gamle pakt) vil produsere barn i trelldom. (Fordi de ender opp med å bryte loven) Loven må bli skrevet inn i hjertene ved Den Hellige Ånd og bli oppfylt ved at man har “Kristus i Seg”.

Lovtrelldom

Begrepet «å være en lovtrell» er blitt flittig brukt i mange kristne samfunn. Jødene på Jesu tid var «loviske» og bare opptatt av å holde loven, blir det hevdet. De som i dag forkynder at mennesker også i dag må holde loven, og som selv søker etter å gjøre det

loven sier, får ofte begrepet lovtrell på seg. Lovtrelldom er i dag også knyttet til begreper som «selvrettferdig» og «de som prøver å frelse seg selv».

Det er viktig å ha den bakgrunnskunnskapen at det er ingenting galt i å søke etter å være et rettferdig menneske. Gud ønsker å omvende alle mennesker til å bli i harmoni med det rettferdige. Vi skal være rettferdige i vår ferd. Rettferdighet er ikke noe vi må flykte fra som noe ondt, men noe vi må oppelske. Jesus sa ikke at vi måtte bli mindre rettferdige i vår ferd enn fariseerne, men mer rettferdige.

«For Jeg sier dere at hvis ikke deres rettferdighet langt overgår rettferdigheten til de skriftlærde og fariseerne, skal dere aldri komme inn i himmelens rike» (Matt.5,20)

Jesus begrunner dette senere til Johannes:

«Men det skal aldri noen sinne komme noe inn i den (Det himmelske Jerusalem. 21,10) som gjør den uren eller er en årsak til styggdom eller løgn...» (Åp.21,27)

Hvis fariseerne hadde vært rettferdige ville ikke Jesus ha vært i konflikt med dem. Hvis fariseerne hadde holdt Guds lov hadde de vært lik Jesus i fremferd. For Jesus sa:

«Jeg har holdt Min Fars lov og blir i Hans kjærlighet.» (Joh.15,10)

Og Jesus Selv var Ordet som ble kjød. (Joh.1,14) De skriftlærde pugget Guds ord hver dag, men så ikke Jesus som var ordet i praksis. Dette fordi de ikke selv var i harmoni med Ordet, og fordi de hadde vrangtolket det og tillagt det menneskelige lover og bud. På Jesu tid ble fariseerne og de skriftlærde beundret og regnet som rettferdige, men Jesus avslørte dem å være lik:

«hvitkalkede graver som nok ser vakre ut utenpå, men som innvendig er fulle av dødningebeen og all urenheter...»

Han avslørte videre:

«På samme måte gir også dere menneskene inntrykk av å være rettferdige i det ytre, men innvendig er dere fulle av hykleri og lovløshet» (Matt.23,27-28)

Jesus sa at den som gjør synd er syndens trel. (Joh.8,34) Paulus forteller om synden:

«Men jeg ser en annen lov i lemmene mine...(som) tar meg til fange under syndens lov som er i lemmene mine» (Rom.7,23)

Jesus fortalte oss at fariseerne og de skriftlærde ikke var rettferdige og at de syndet og holdt ikke loven. Ifølge Jesu egen definisjon var de treller under synden. Jesus var Guds tjener og Sønn, ordet som ble kjød, og Han var rettferdig. Jesus var ingen lovtrell fordi Han levde ut Guds lov, og de som søker å følge i Hans fotspor er heller ingen lovtreller:

«For til dette ble dere kalt, fordi Kristus også led for oss og etterlot oss et eksempel, for at dere skulle følge i Hans fotspor: Han som ikke gjorde synd, heller ikke ble det funnet svik i Hans munn» (1.Pet.2,21-22)

«For Herrens øyne er over de rettferdige, og Hans ører er åpne for deres bønner. Men Herrens åsyn er imot dem som gjør ondt.» (1.Pet.3,12)

Når Jesus fortalte historien om den barmhjertige samaritan var det fordi Han ville at mennesker skulle gjøre gode gjerninger mot hverandre. Når samaritanen hjalp den skadde mannen gjorde han det ikke for å frelse seg selv, men i barmhjertighet. Hans gode gjerning var ikke å være «lovtrell», hans handling var heller ikke for «å rettferdiggjøre seg selv». Men handlingen var der likevel, og Jesus roste mannen for hans gode gjerning.

I dag flykter mange fra å gjøre det gode, fordi de tror at om de søker å følge Guds bud så søker de å rettferdiggjøre seg selv eller frelse seg selv. Når et menneske gjør rettferdige handlinger i dag blir det ofte sammenlignet med noe ondt. Men Gud roser de som gjør rettferdighet i hele Bibelen. Når Gud vil kle oss i Sin rettferdighet er det for at Åndens frukter, Guds frukter, skal bli synlige i våre liv. Er ikke vår rettferdighet større en fariseerne og de skriftlærdes (Matt.23,27) så er heller ikke Jesus Herre i våre liv og Åndens frukter er døde i oss.

Kan vi bli lovtreller av Guds lov?

Det er ikke noe galt i gode gjerninger, det er motivet bak dem som er av betydning. Man kan bli en trell av Guds lov eller man kan bli fri av den. (Jak.1,25) Vårt ståsted er det avgjørende, ikke bare om vi er en trell av noe, men hva trelldom vil lede oss til.

Det som gikk så forferdelig galt med den gamle pakt var ikke Guds rettferdige lover. Det var folkets synder.

Da Israel fikk Guds lov lovte de alle å gjøre etter loven. Ikke lenge etter brøt de lovene, og slik fortsatte det igjen og igjen. Nye løfter, nye løftebrudd. Gud hadde aldri gitt Israels barn sine lover om Han visste at det var umulig å leve etter dem. Han ville aldri bedt oss om å ikke stjele om det var umulig for oss å la være. Som i den nye pakt hadde Gud også i den gamle et tilbud om å fylle dem med Sin rettferdighet og gi dem kraft og styrke til å leve rett. Det er Gud som må gjøre Sin gjerning i våre hjerter for at vi kan leve rett. David sa:

«Skap et rent hjerte i meg, Gud, og forny en stødig ånd i mitt indre! Kast meg ikke bort fra Ditt åsyn, og ta ikke Din hellige ånd fra meg! Gi meg tilbake gleden over Din frelse, og hold meg oppe ved Din Ånd som leder meg. Så skal jeg lære overtredere Dine veier, og syndere skal omvende seg til Deg.» (Salm.51,12-15)

Å være en trell er å være fanget i noe. Vi kan være fanget av syndens lov, av loven som sier vi må dø og av, ja, Guds lov.

Hvis vi under tvang må følge en lov er vi en trell av den loven. Men hvis vi følger en lov etter vårt eget ønske og lyst, da er vi frie i loven og ikke dens trell.

Det var dette som gikk galt for så mange av jødene. De sa ja til å holde en lov de ikke ønsket å følge. Gjennom Israels barns historie kan vi lese om hvordan de gjorde alt for

å følge de andres guder, deres tradisjoner og deres ritualer. En halvhjertet omvendelse gjorde at de prøvde å være loyale mot Gud og mot sine egne ønsker samtidig. Resultatet ble en blanding av godt og ondt, noe Gud anklagde dem for igjen og igjen. Om Judas omvendelse sa Han engang:

«Til tross for alt dette vendte hennes troløse Juda ikke om til Meg av hele sitt hjerte, men bare lot som hun hadde gjort det, sier Herren» (Jer.3,10)

Man kan ikke tjene to herrer, likevel prøver mange nettopp det i dag og. Man prøver å tjene Gud og sine lyster samtidig. Resultatet er en hvitkalked grav med dødningshoder inni. Resultatet er at man føler seg som en trell av Guds bud, for man ønsker ikke å leve etter dem. Igjen, resultatet, er at man bryter Guds bud med hjertet og senere med ord og gjerning. Det var dette som var situasjonen hos fariseerne på Jesu tid, hos Israel i den gamle pakt og hos mange kristne i dag. De fleste av oss har erfart striden mellom Guds bud og synden som utkjemperes inni oss.

Guds rene lov oppfattes som en undertrykker, en frihetsberøver og som ond hos de som ikke elsker det Gud står for og hvem Gud er. (1.Joh.2,3-4) Deres tjeneste til Gud blir erstattet med deres egen gudsyndelses-form. Blandingen gir dem en frihetsfølelse. Slik som Israel etter å ha lovet å holde Guds bud bygde gullkalven. De valgte den tilbedelses-form de lystet etter fremfor den Gud ba om og de sa: «Dette er din gud, Israel, som førte deg opp fra landet Egypt.»

Guds plan var ikke å fjerne loven for at lovbrytere ikke lenger skulle bli fordømt av loven som ba om det de ikke ville gi. Gud ville fjerne lovens fordømmende stemme ved at menneskene ikke levde slik at loven fordømte dem.

Paulus og de ulærde

De som føler Guds lov som frihetsberøvende ønsker å være uten lov. Uten lov kan de jøre etter sin egen lyst og mening uten å føle seg fordømt. Noen er ateister og frigjør seg for Guds moral på den måten. Andre ønsker alt det gode Gud har lovet dem som vender seg om, men de ønsker ikke innholdet i det å leve ett liv som en omvendt. Helt fra begynnelsen av har derfor kristne søkt å få begge deler, akkurat slik som Israel engang gjorde det. De leter, og tolker skriften slik at de kan få tjene to herrer, Gud og synden (syndens herre, Satan 1.Joh.3,7-9). Slik som fariseerne la til og tok fra Guds bud etter sin egen visdom, gjør mange kristne det med Det nye testamentet. Egne bud opphever Guds bud.

I dag oppfattes Paulus sine skrifter meget forskjellig, alt etter som hvilket ståsted man har når man leser, eller hva man ønsker å lese ut av det han skriver. Paulus sine ord kan lett tolkes til leserens fordel fordi det han skriver er så komplekst. Mest vanlig i dag er det å tolke Paulus dit hen at det er loven som er problemet, ikke vårt brudd på den. Hver gang en kristen som er opplært i denne tankemåten blir konfontert gjennom skrift eller tale at hans ferd ikke er i harmoni med Guds vilje, brukes Paulus for å rettferdiggjøre hans ferd. Når noen ønsker å følge sine lyster, lage egne bud eller tjene to herrer, brukes Paulus sine skrifter. Paulus sine skrifter blir brukt som unnskyldning til å leve i lovløshet, uten Guds lov.

Kun en av Bibelens skribenter har Bibelen direkte advart mot å mistolke. Det er Paulus. Gud visste på forhånd at disse brevene ville bli en snublestein for mange som ikke ville omvende hele sitt hjerte, men gjøre det i det ytre. Derfor la Han denne spesielle advarselen i Skriften ved Peters hånd. Vi får også vite hvorfor de mistolker og hva vrangtolkingen vil lede til. Peter skriver:

«I disse brevene (Paulus brev v.15) er det noen ting som er vanskelig å forstå. Og de som er ulærde og ubefestede, forvrenger dette, slik de også gjør med de andre skriftene til sin egen undergang. Siden dere, mine kjære, altså vet dette på forhånd, så vær på vakt så ikke dere også blir ledet bort ved de ugudliges (athesmos=lovløses) villfarelse

og faller bort fra deres faste stand» (2.Pet.3,16-17).

Peter skriver at de «lovløse» som vrangtolker er ulærde. Ulærde i Guds lære. Det er nettopp dette som blir problemet med tolkningen av Paulus og alle brevene. Leseren tolker det etter sitt eget hode uten kunnskap om hvem Gud er og hva Han står for. Det blir tolket etter dagens debatter, alt etter hva siste samtale dreide seg om. Det som blir skrevet blir ikke lest i sammenheng med den lære Paulus siterer. For i alle sine brev forklarer han frelsen utfra Det gamle testamentets skrifter. Som Jesus henviser han fra Skriften hvor Guds ord har blitt vrangtolket i tidligere tider, og hvorfor det da gikk galt. Han bruker ordet for å bevise at Jesus er Messias, og hvorfor Israel falt under den gamle pakt. Har man ikke kunnskap om hva som blir sagt i Det gamle testamentet har man ikke riktig fundament for å tolke Paulus sine skrifter.

Paulus skrev:

«Men onde mennesker og bedragere blir stadig verre og verre. De forfører og blir forført. Men du må holde fram i de sannhetene som du har blitt lært og er blitt overbevist om, for du vet hvem du har lært dem av. Og helt fra barndommen av har du kjent De hellige skrifter (Gamle testamentet/Tanakh) som har kraft til å gjøre deg vis til frelse ved troen på Jesus Kristus. Hele Skriften (hele det gamle testamentet) er innåndet av Gud, og den er nyttig til lærdom, til overbevisning, til rettleiding og til opplæring i rettferdighet, for at Guds menneske skal bli satt i stand og godt utrustet til all god gjerning.» (2.Tim.3,13-17)

Paulus skriver ikke at det gamle testamentet ikke lenger er gyldig til å opplære om rettferdighet, derimot at den er viktig å stå fast ved som sannhet.

Når Paulus skriver om de omstridte temaene i sine brev, forklarer han utfra det gamle testamentet hvordan man skal lese Skriften rett og hva det betyr. Han opphever ikke eller lager en ny lære, men forklarer skriftene som i så mange år har blitt tolket feil i forhold til menneskets forhold til Guds lov og om hva som frelser, Kristus, og hva som ikke frelser, offertjenesten.

I Paulus sitt brev til Romerne siterer eller henviser han til Det gamle testamentet for å hjelpe dem til å forstå det gamle testamentet bedre og for å vise dem Kristus. Paulus skriver ikke ett eneste brev uten at det han skriver bygger på Skriften. Her vises hvor mange ganger han henviser til, eller siterer, Gamle testamentet i sitt brev til Romerne:

Rom.1,17 à Hab.2,4

Rom.2,6 à Salm.62,13/Ord.24,12

Rom.2,15 à Jer.31,33

Rom.2.21 à 2.Mos.20,15

Rom.2.24 à Jes.52,5, Esek.36,20

Rom.3.4 à Salm.51,6

Rom.3.9-18 à Salm.5,10; Sal.14,1-3; 53,1-3; Salm.140:4, Salm.10,7; Jes.59:7-8; Ord.1,16; Salm.36,2

Rom.3.20 à Salm.143,2

Rom.3.30 à 5.Mos.6,4

Rom.4.3 à 1.Mos.15,6
Rom.4,7-8 à Salm.32,1-2
Rom.4.13 à 1.Mos.15,3-5
Rom.4.17 à 1.Mos.17,5
Rom.4.18 à 1.Mos.15,5
Rom.4.22 à 1.Mos.15,6
Rom.7.7 à 2.Mos.20,14; 5.Mos.5,21
Rom.8.36 à Salm.44,23
Rom.9,7 à 2.Krøn.20,7; Salm.105,6; 1.Mos.21,12
Rom.9.9 à 1.Mos.18,14
Rom.9.12 à 1.Mos.25,23
Rom.9.13 à Mal.1,2-3
Rom.9.15 à 2.Mos.33,19
Rom.9.17 à 2.Mos.9,16
Rom.9,21 à Jes.29,16;

Et nytt bud og en ny lære?

I den misforståelsen at alle bud i Det gamle testamentet er kastet vekk i den nye, har mange skapt den ideen at når det står vi skal holde Guds bud i Det nye er det snakk om nye bud.

Jesu oppgave var ikke å skape en ny religion, men å oppfylle løftene som var gitt gjennom «loven og profetene». (Matt.5)

Det gjorde Han, og dette var den troen disiplene trodde og forkynte.

Det Gamle Testamentet	Jesus:	Apostlene:	Paulus:
<p>“Den rettferdige skal leve ved sin tro” (Hab.2,4)</p> <p>”Heller barmhjertighet enn offer” (Ord.21,3)</p>	<p>«Din tro har frelst deg...» (Luk.17,19)</p> <p>“Gå og lær hva dette betyr: Jeg vil ha barmhjertighet og ikke offer.” (Matt.9,13)</p>	<p>«Men noen vil si: «Du har tro, og jeg har gjeminger.» Vis meg din tro uten dine gjeminger, og så vil jeg vise deg min tro ut fra mine gjeminger.» (Jak.2,18)</p> <p>»For dommen er uten barmhjertighet over den som ikke har vist barmhjertighet.» Jak.2,13</p>	<p>«Derfor holder vi fast på at et menneske blir rettferdiggjort ved tro uten lovgjerninger.» (Rom.3,28)</p> <p>» Som Guds utvalgte, hellige og elskede, må dere ikke dere inderlig barmhjertighet...» Kol.3,12</p>

Det Gamle Testamentet	Jesus:	Apostlene:	Paulus:
<p>“For en prests lepper skal holde fast på kunnskap, og folk skulle få søke loven fra hans munn. For han er hærskares Herres budbærer. Men dere har vendt dere bort fra veien, og dere har fått mange til å falle ved loven. Dere har fordervet Levis pakt, sier hærskares Herre. Derfor har Jeg også gjort dere foraktet og fornædret for hele folket, fordi dere ikke holder dere til Mine veier, men dere har gjort forskjell på folk for loven.” (Mal. 2,6-9)</p>	<p>“ Men hvis du vil gå inn til livet, så hold budene” Matt.19,17</p> <p>« Hvis dere elsker Meg, så hold Mine bud.» (Joh.14,15)</p> <p>»Jeg er Alfa og Omega... Salige er de som gjør Hans bud, slik at de kan ha rett til livets tre og kan komme inn gjennom portene til Staden.» Åp.22,11</p> <p>«Jeg vet at Hans bud er evig liv. Det som Jeg da taler, taler Jeg slik som Faderen har sagt Meg.» (Joh.12,48)</p> <p>Den som bryter et av de minste av disse bud og lærer menneskene det samme, skal kalles den minste i himlenes rike. Men den som gjør etter dem og lærer andre dem, han skal kalles stor i himlenes rike.» (Matt.5,17)</p>	<p>“For dette er Guds kjærlighet, at vi holder Hans bud. Og Hans bud er ikke tunge å bære.” (1.Joh.5,3)</p> <p>» Og den som holder Hans bud, blir i Ham, og Han blir i ham. Og på dette kjenner vi at Han blir i oss, av den Ånd som Han har gitt oss. “ (1.Joh.3,24)</p> <p>» Og dragen ble rasende på kvinnen, og han gikk for å føre krig mot de andre av hennes ætt, dem som holder Guds bud og har Jesu Kristi vitnesbyrd.» (Åp.12,17)</p> <p>» For den som holder hele loven, men snubler på ett punkt, er blitt skyldig i hele loven.» Jak.2,10</p> <p>« Her er de helliges tålmodighet. Her er de som holder fast på Guds bud og troen på Jesus» Åp.14, 12</p>	<p>“ Omskjærelse er ingenting, og mangel på omskjærelse er ingenting. Men det som betyr noe er å holde Guds bud.” 1.Kor.7,19</p> <p>«For kjødets sinnelag er fiendskap mot Gud, for det bøyer seg ikke inn under Guds lov, og har heller ikke evne til å gjøre det. De som da er i kjødet, kan ikke være til behag for Gud. Men dere er ikke i kjødet, men i Ånden, så sant Guds Ånd bor i dere.» Rom.8,7-9</p> <p>«La det stå fast at loven er hellig, og budet er hellig og rettferdig og godt» (Rom.7,12)</p> <p>«For dette er pakten Jeg vil opprette med Israels hus etter de dager, sier Herren. Jeg vil legge Mine lover i deres sinn og skrive dem på deres hjerter. Og Jeg vil være deres Gud, og de skal være Mitt folk.» Heb.8,9</p>

Det Gamle Testamentet	Jesus:	Apostlene:	Paulus:
<p>“Fordi du ikke tjente Herren din Gud med glede og hjertets lyst, selv om du hadde rikelig av alt, så skal du tjene dine fiender.” 5.Mos.28,47</p> <p>” For dette er pakten Jeg vil opprette med Israels hus etter de dager, sier Herren. Jeg vil legge Mine lover i deres sinn og skrive dem på deres hjerter. Og Jeg vil være deres Gud, og de skal være Mitt folk.”</p> <p>« Herrens forskrifter er rette, de gleder hjertet. Herrens bud er rent, det opplyser øynene.» Salm.19,9</p> <p>« For med sin munn taler de om stor kjærlighet, men deres hjerte jager etter urett vinning.» Esek.33,31</p>	<p>“Dere har hørt at det er sagt til de gamle: “Du skal ikke drive hor.” Men Jeg sier dere: Den som ser på en kvinne for å begjære henne, har allerede drevet hor med henne i sitt hjerte.” Matt.5,25</p> <p>« For ut fra hjertet kommer onde tanker, mord, ekteskapsbrudd, hor, tyveri, falskt vitnesbyrd, bespottelser. Disse ting er det som gjør et menneske urent.» Matt.15,19</p> <p>« Da sa Herren til ham: «Dere fariseere renser utsiden av begeret og fatet, men deres indre er fullt av grådighet og ondskap.» Luk.11,39</p> <p>« Hyklere! Jesaja profeterte rett om dere da han sa: «Dette folket kommer nær Meg med sin munns tale og ærer Meg med sine lepper, men deres hjerte er langt borte fra Meg. Og forgieves tilber de Meg, når de underviser menneskebud som om det var den rette lære.»</p> <p>Matt.15,7</p>	<p>“Hver den som hater sin bror er en morder” 1.Joh.3,15</p> <p>«Mine barn, la oss i elske med ord eller med tunge, men i gjerning og sannhet.» 1.Joh.3,18</p> <p>«Hvem av profetene ble ikke forfulgt av deres fedre? Og de drepte dem som på forhånd forkynte om Den Rettferdiges komme. Dere ble nå de som forrådde Ham og ble Hans drapsmenn, dere som har mottatt loven ved englers anvisning og ikke har holdt den.» Apg.7,49</p>	<p>“ Og dersom den som i fysisk betydning er uomskåret, oppfyller loven, har han ikke da rett til å dømme deg, du som til tross for at du har bokstaven og omskjærelsen, er en lovbryster? For rett jøde er ikke den som er det i det ytre, og den egentlige omskjærelse er ikke den som er gjort i det ytre, på kjødet. Men den er i sannhet jøde, som er det i menneskets skjulte indre. Og sann omskjærelse er hjertets omskjærelse, i Ånden, ikke i bokstaven.” Rom.2,27-29</p>

Det Gamle Testamentet	Jesus:	Apostlene:	Paulus:
<p>“Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte, av hele din sjel, og av all din makt.” 5 Mos 6:5</p> <p>“Du skal ikke ta hevn, og du skal ikke bære nag til ditt folks barn. Men du skal elske din neste som deg selv” 3.Mos.19,18</p> <p>“Den fremmede som bor blant dere, skal elskes” (3.Mos.19,34)</p>	<p>“Jesus sa til ham: “Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte, og av hele din sjel, og av all din forstand.” Matt 22:37</p> <p>“Han sa til Ham: “Hvilke?” Jesus sa: “Du skal ikke drepe. Du skal ikke drive hor. Du skal ikke stjele. Du skal ikke si falskt vitnesbyrd. Hedre din far og din mor, og du skal elske din neste som deg selv.” Matt 19:18-19</p> <p>«For dersom dere elsker dem som elsker dere, hvilket lønn har dere da?» Matt.5,46</p>	<p>“På dette kjenner vi at vi elsker Guds barn, når vi elsker Gud og holder Hans bud. For dette er Guds kjærlighet, at vi holder Hans bud. Og Hans bud er ikke tunge å bære.» 1 Joh 5:2-3</p> <p>«Hvis dere virkelig oppfyller den kongelige loven etter Skriften: Du skal elske din neste som deg selv, da gjør dere det rette.» Jak 2:8</p>	<p>“Hvis da en uomskåret mann holder lovens rettfærdige krav, må ikke da hans manglende omskjærelse likevel regnes som omskjærelse? ..Og sann omskjærelse er hjertets omskjærelse..” (Rom.2,26.29)</p> <p>«For budene: Du skal ikke drive hor, Du skal ikke slå i hjel, Du skal ikke stjele, Du skal ikke vitne falskt, Du skal ikke begjære, og hvilket annet bud det skulle være, blir alle sammenfattet i dette ord: Du skal elske din neste som deg selv.» Rom 13:9</p>

Det Gamle Testamentet	Jesus:	Apostlene:	Paulus:
<p>Bedt om å spise uren mat. Esek.4,12-14</p>		<p>Bedt om å spise uren mat. Apg.10,13,14</p>	
<p>Tåler ikke ondskap med hellig samling. Jes.1</p>	<p>Tåler ikke ondskap med hellig samling. Joh.2,14-17</p>	<p>Tåler ikke ondskap med hellig samling. Jak.2,1-9</p>	<p>Tåler ikke ondskap med hellig samling. 1.Kor.10,21</p>
<p>Åndsutgytelse med spesielle åndsgaver for den tid de levde. * 4.Mos.11, 17-29 * 1.Sam.10,10 * 2.Kong.2, 9,15</p>	<p>Åndsutgytelse Luk.3,22</p>	<p>Åndsutgytelse med spesielle åndsgaver for den tid de levde. Apg.2,4; 10,47; 9,17</p>	<p>Åndsutgytelse med spesielle åndsgaver for den tid de levde.Apg.9,17</p>
<p>Vekket en død til live. 1.Kong.17,21-22 og 2.Kon.4,31-36</p>	<p>Vekket en død til live. Apg.9,36-40</p>	<p>Vekket en død til live. Apg.9,36-40</p>	

Gamle Testamentet
(Abraham)

Nye Testamentet (oss)

Guds plan var hele tiden for alle folkeslag, ikke bare jøder.

«Og i din ætt skal alle folkeslag på jorden bli velsignet»
(1.Mos.26,4)

«På den dagen skal de skje: Isais Rot skal stå som et banner for folkene. Til Ham skal hedning-folkene søke, og Hans hvilested er herlighet.» (Jes.11,19)

«Han skal føre retten ut til folkeslagene.» (Jes.42,1)

«Han skal ikke utmattes og ikke knuses før Han har grunnlagt retten på jorden. Fjerne kyster venter på Hans lov.» (Jes.42,4)

«Jeg skal også gjøre Deg til et lys for hedningefolkene, så Du skal være Min frelse til jordens ende.»
(Jes.49,6)

Guds plan var hele tiden for alle folkeslag, ikke bare jøder.

«Så sa Han til dem: «Slik står det skrevet, og derfor var det nødvendig at Kristus måtte lide og oppstå fra de døde den tredje dag, og at omvendelse og syndenes forlatelse skulle forkynnes i Hans navn for alle folkeslag. Dere skal begynne i Jerusalem. dere er vitner om alt dette.» (Luk.24,46-48)

«I Jerusalem bodde det jøder, gudfryktige menn, fra hvert folkeslag under himmelen.» (Apg.2,5)

«Da åpnet Peter sin munn og sa: «I sannhet skjønner jeg at Gud ikke gjør forskjell på folk. Men i hvert folkeslag blir hver den som frykter Ham og gjør rettferdighet, tatt imot av Ham.» (Apg.10,28)

«Han har gjort hvert folkeslag av ett blod og latt dem bo over hele jorden, og har fastsatt deres forutbestemte tider og grensene for deres bosteder, for at de skulle søke Herren i håp om at de kunne famle seg fram til Ham og finne Ham, selv om Han ikke er langt borte fra en eneste av oss.»
(Apg.17,26-27)

Gamle Testamentet (Abraham)

Guds bud for alle folkeslag

«Også de fremmede som holder seg til Herren for å tjene Ham, og for å elske Herrens navn, for å være Hans tjenere, hver den som holder sabbaten og ikke vanhelliger den, og som holder fast på min pakt, dem skal jeg føre til Mitt hellige berg... For Mitt hus skal kalles et bønnens hus for alle folk» (Jes.56,6-7)

«Han skal ikke utmattes og ikke knuses før Han har grunnlagt retten på jorden. Fjerne kyster venter på Hans lov.» (Jes.42,4)

Jorden blir vanhelliget av dem som bor der, fordi de har overtrådt lovene, brutt forskriften og aktet den evige pakt for intet. Derfor blir jorden fortært av forbannelsen, og det er de som bor på den som må bære skylden.» (Jes.24,5-6)

Vær ulastelig!

Da Abram var nittini år gammel, viste Herren seg for Abram og sa til ham: «Jeg er Den Allmektige Gud. Du skal vandre for Mitt åsyn og være ulastelig. 1.Mos.17,1

Nye Testamentet (oss)

Guds bud for alle folkeslag

«Ved Ham har vi fått nåde og aposteltjeneste for at troens lydighet skal bli skapt blant alle folkeslag, for Hans navn.» (Rom.1,5)

«Han som makter å styrke dere etter mitt evangelium og forkynnelsen av Jesus Kristus, etter åpenbaringen av hemmeligheten som har vært holdt skjult fra evige tider, men som nå er blitt åpenbart og ved De profetiske Skrifter gjort kjent for alle folkeslag, etter Den Evige Guds befaling, for å virke troens lydighet ...» (Rom.16,25-27)

«For Gud gjør ikke forskjell på folk. For så mange som syndet uten lov skal også gå fortapt uten lov, og så mange som syndet i loven, skal bli dømt ved loven» (Rom.2,12)

Vær ulastelig!

«Men Han som har kraft til å bevare dere fra å snuble og til å framstille dere ulastelige framfor Sin herlighet med umåtelig glede» (Jud 24)

«slik som Han utvalgte oss i Ham før verdens grunnvoll ble lagt, for at vi skulle være hellige og ulastelige framfor Ham i kjærlighet.» (Efes. 1,4)

Gamle Testamentet
(Abraham)

Nye Testamentet (oss)

Hold budene!

Og i din ætt skal alle folkeslag på jorden bli velsignet, fordi Abraham lød Min røst og holdt Min befaling, Mine bud, Mine forskrifter og Mine lover.»

1.Mos.26,4

Søk Gud ved troen!

Han som gir dere Ånden og virker kraftige gjerninger blant dere, gjør Han det ved lovgjerninger, eller ved å høre troen? Slik var det med Abraham: Han trodde Gud, og det ble regnet ham til rettferdighet. 1.Mos.15,6; Gal.3,5-6

Hold budene!

«Den som har Mine bud og holder dem, han er den som elsker Meg.

Og den som elsker Meg, skal bli elsket av Min Far, og Jeg skal elske ham og åpenbare Meg for ham.» (Joh.14,21)

«Hvis dere elsker Meg, så hold Mine bud.» (Joh.14,15)

Søk Gud ved troen!

«Men fordi vi vet at et menneske ikke blir rettferdiggjort av lovgjerninger, men ved tro på Jesus Kristus, så trodde også vi på Kristus Jesus, for at vi skulle bli rettferdiggjort ved tro på Kristus, og ikke av lovgjerninger. For av lovgjerninger blir intet kjød rettferdiggjort.» (Gal.2,16)

Det er verdt å merke seg at både Jesus, Paulus og disiplene siterer og bruker Det gamle testamentet for å forklare frelsen og sannheten.

Og Jesus sier om det gamle testamentet:

«skriften kan ikke gjøres ugyldig». (Joh.10,35)

Dette gjør han fordi det gamle testamentet ikke er en «gammel utdødd bok», men er høyst aktuell i å fortelle om den uforanderlige Gud og den uforanderlige frelsesplanen.

Forskjellen mellom det gamle testamentet og det nye, var at de i det gamle så frem til og profeterte om Messias komme, mens Det nye forteller om Hans komme. Det gamle testamentet blir brukt som beviset på at Jesus er Messias. På en måte er det ett av de to vitnene om frelsesplanen.

Forskjellen mellom Sinai – pakten og Det nye pakt er slik Bibelen forklarer det. Istedenfor å utføre ofringer og seremonier for syndtilgivelse (som pekte på Messias komme) skulle de nå bare «tro» på Jesu offer for dem. Istedenfor å tjene i helligdommen for å sone folkets synder, skulle nå Jesus tjene i den himmelske helligdom for dem. Jesus skulle være offer og yppersteprest. Den jordiske helligdomstjenesten og offersystemene skulle ikke lenger fortsette. Nå måtte de se hen til Jesus alene for soning og tilgivelse. Gud har ikke forandret verken Sin plan eller Sin karakter fra tiden før Messias komme til tiden etter.

«Hos Ham er det ingen forandring eller skiftende skygge» (Jak.1,17)

Jesus kom ikke for å presentere en ny lære, men for å stadfeste at Gud er den samme i går som i dag. Han kom for å forkynne Faderens lære, for å holde budene og for å gjøre Hans vilje. (Joh.6,38) Han kom for å vise Guds ord i praksis, får også å gjøre til skamme de skriftlærde som hadde gitt menneskene et forvrengt bilde av Guds ord. Jesus var skriften, Guds ord, i handling, likevel kjente ikke de skriftlærde Han igjen til tross for at de kunne Guds ord på rams.

Jesus kom for å vise at Guds bud i praksis er kjærlighetens fullkommenhet, og for å avsløre de skriftlærdes forvrengninger om hvem Gud er og av Hans ord. Men mest av alt: Han kom for å bli menneskenes forløser, for å sone for deres synd, slik det hadde blitt gitt løfte om til Adam og Eva fra begynnelsen. Jesu frelsesgjerning som Abraham og Moses så frem mot, og hvis løfte beseglet deres kjærlighet og håp til Gud.

Det var ingen ny lære, men en åpenbaring i kjød av den samme lære som ble presentert for Guds barn gjennom århundrer.

Ville menneskene forstå at Gud er kjærlighet? Og at Hans bud er kjærlighet? (Salm.119) Mange vil fortsatt ikke forstå. Mange tror at Jesus kom for å presentere en ny Gud og en ny lære. Men Jesus sa:

«Jeg er ikke kommet for å oppheve, men for å oppfylle.» (Matt.5,17)

Kristus, lovens ende

Mange har blitt litt forvirret av dette skriftstedet:

«For Kristus er lovens ende til rettferdighet for hver den som tror» (Rom.10,4)

I grunnteksten er ordet «ende» (som er brukt i oversettelsen) «telos». Det ordet betyr «mål, hensikt, oppfyllelse, bevis og dokumentasjon». Å oversette dette ordet til «ende» kan derfor bli misvisende for de som ikke setter det i sammenheng med resten av Skriften. Paulus har brukt ordet «telos» et annet sted i sine brev og der er den oversatt i med et annet, mer forklarende, ord.

«Budets «siktemål» (Telos) er kjærlighet som kommer av et rent hjerte, av en god samvittighet og fra en oppriktig tro» (1.Tim.1,5)

Brukte man samme oversettelse på det samme ordet i Rom.10,4 ville man fått: «For Kristus er lovens siktemål, til rettferdighet for hver den som tror.» Bruker man andre betydninger av dette ordet kan man si: «Kristus er lovens oppfyllelse...» Oversetter man det rett får man at Paulus ikke hevder noe annet enn det Jesus Selv gjorde i Matt.5,17. Forhåpentligvis tolker man ikke Paulus til å mene noe annet enn det Kristus Selv mente da Han sa det, og forklarte hva dette betød.

For da Paulus skrev at Kristus var lovens «telos», skrev han også videre i det han siterte 5.Mosebok:

«Men hva sier rettferdiggjørelsen av tro? Ordet er deg nær, i din munn og i ditt hjerte, ...»

Ikke så underlig at det er samme tema Kristus velger da Han sa Han kom for å oppfylle

loven. For det Jesus fortsetter med å si er at budene ikke må være i det ytre, men i det indre hjertet. (Matt.5,27-28)

Uansett hva man studerer må man ikke stanse ved et ord eller en setning, men lete etter setningens plass i helheten. Bibelen motsier ikke seg selv, om man lar Skriften tolke seg selv og ikke tolker den etter sitt eget hode. Siterer Paulus Gamle Testamentet, må man lese de kapitlene han siterer fra for å forstå hva han prøver å formidle.

Sabbater og Sabbaten i det nye testamentet

Det viktigste å forstå når man studerer Paulus sine brev, er hvilken lov konflikten dreier seg om. Vet man det, vil man ikke finne noen motsetninger hos skribentene i Det nye testamentet. Følgelig er man også fri for å være forvirret. Johannes som på en side sider: «På dette vet vi at vi har lært Ham å kjenne, om vi holder Hans bud.» og Paulus som sier vi ikke kan motta rettferdiggjørelse gjennom seremonilovene eller budene.

Får man ikke med seg hva konflikter handler om, står man i en ny forvirrende situasjon når Paulus begynner å snakke om sabbatene. I grunnen er det dette budet og det andre budet i ti-budsloven som moderne kristne mener er opphevet. De plasserer sabbatsbudet sammen med sermoniloven og beholder det meste av de ti bud som gyldige. For resten av de ti bud (foruten også det andre) er for mange kristne en selvfølgelighet. Hvem som kristen tror vel Gud tillater at de dreper, driver hor, stjeler eller misbruker Hans navn? Paulus skriver:

«Og Han slettet ut håndskriftet som stod imot oss med bud, det som vitnet imot oss. Og han tok det bort, ved at Han naglet det til korset. Han avvæpnet myndighetene og maktene, og vanæret dem offentlig da han triumferte over dem på korset. La derfor ingen dømme dere for mat eller drikke eller i spørsmål om en høytid eller en nymånedag eller sabbater, som bare er en skygge av de kommende ting, da legemet tilhører Kristus.» (Kol.2,14-16)

Dette skriftstedet blir ofte tolket dit hen at Guds sabbat ikke lenger er gyldig. Men ved å tolke det slik bryter man ethvert sunt fortolkningsprinsipp. For det første kunne aldri Paulus oppheve Guds bud og det som Gud har innstiftet uten å begå et ran mot Gud. Både Paulus og disiplene sier Guds bud er viktige å holde. Sabbaten er det fjerde bud i den loven. Motsier Paulus seg selv? Selvfølgelig ikke. Debatten er den samme som før. Paulus skriver «høytid, nymånedag eller sabbater». Her skriver Paulus nok engang

om sermoniloven. I sermoniloven og høytidene var det høytidssabbater. Disse sabbater kunne komme på hvilken som helst ukedag i uken og var bestemt etter månen. Sabbatene var en del av den loven som ble holdt som minne om Kristi gjerning som offerlam.

Skriftstedet nevnt er også brukt til å støtte folk i å spise uren mat, men heller ikke dette stemmer med skriftstedet som oppklarer seg selv. Loven om uren og ren mat pekte aldri på “de kommende ting”, og var aldri en “skygge” av korset, altså Kristi sonoffer. Men det var noe annet som var det. Drikkofferet og matofferet som ble gitt under sermoneiene pekte på Kristi gjerning for oss og var skygger av det Kristus skulle gjøre for menneskeheten. Som tidligere nevnt, viser skriften oss at mange av de første kristne jødene fortsatt holdt disse forskrifter nøye og hevdet at også andre måtte gjøre det. Matofferet og drikkofferet var lagt under flere bestemmelser om hva som kunne og skulle spises og drikkes.

I likhet med lovene om ren og uren mat ikke var et forbilde på Kristi offer, kun offermaten, var heller ikke Guds syvende dags sabbat et skygge av korset. Ti buds-sabbaten var et minnesmerke over Skapelsen og Gud som vår Skaper og Herre. Paulus snakker tydelig om matofferet og drikkofferet og om ofringene som ble utført på høytidssabbatene i Kolosserbrevet 2, 16. Dette er tilkjennegitt i hans forklaring at det han omtaler var et forbilde på Kristi kjød, eller legeme. Disse tingene han omtaler forklarer han bare var en “skygge”, og at det legemet det symboliserte, Kristus, er det som nå er viktig. Skyggene, disse matoffrene og høytidsofferene har møtt sitt motbilde og er ikke lenger viktige. En fortsettelse av disse ritualene kunne lede dem bort fra Kristus og igjen under en lov som i seg selv aldri kunne frelse.

Situasjonen var igjen den at jødene på Paulus’ tid hadde misforstått sermonilovene. De trodde ikke Messias skulle bli deres endelige offerlam, de så heller ingen nødvendighet av det. De trodde de mottok rettferdiggjørelse gjennom sermoneiene og ofringene de hadde mottatt av Gud gjennom Moses. De forsto ikke at disse var symboler på Kristus, og som ville bli unødvendige når Kristus hadde lidd døden.

Sermoneiene var viktig for identitet og minnestunder, men de var ikke et spørsmål om synd. Når ofringene var borte fra sermoneiene ble dagene minnedager. Det var ikke disse lovene Jesus døde for å tilgi oss fra. Det var ti buds loven. Disse sabbater og høytider var ikke et frelsses spørsmål. Men det var de blitt gjort til på den tiden.

Israels historie og blant annet Qumran-dokumentene kan fortelle at det var en diskusjon på Paulus sin tid om hvilken dag(er) som var rett høytidssabbat(er). Diskusjonen var blant annet mellom Esserne og de ledende jødene på Jesu tid. Esserne holdt sine høytidssabbater på en annen tid en de andre jødene. De gjorde dette til en stor debatts-

sak. Karaittene (også jøder) hadde sine høytids-sabbater på andre dager og begynte først å holde høytidsabbatene på samme dag som de andre jødene på slutten av 1800-tallet. Noen karaitt jøder bruker likevel ennå den Bibelske utregning i dag. Diskusjonen om hvordan man skulle regne frem høytidssabbatene og hvilken av dagene det landet på, forteller Paulus oss, er ikke lenger vesentlige i samme grad som det tidligere var. Det var ikke et frelsesspørsmål. Nå er det Kristus, ikke seremoniene og høytidene og sabbater, som skal gi oss rettferdiggjørelse. Mange av disse sabbatene pekte mot Jesu komme og Hans misjon som det sanne offerlam og ble oppfylt ved Hans død. Igjen sto de som minnestøtter over Kristi gjerning.

Men det er også en annen sabbat, den som er skrevet i de ti bud. Den hadde ikke en seremoniell funksjon. Den var en del av de bud som det er dødssynd å bryte og som Jesus kom for å ta straffen for på våre vegne. Derfor var det for brudd på disse bud blod ble sprinklet over Paktsarken. I helligdomstjenesten skulle blod sprinkles i retning av Arken, og en gang i året på og foran Arken. Alle offerdyrene var et symbol på Kristus. Det er derfor disse bud som krever blod eller vår død. Disse bud er definisjonen på hva synd er. Og på grunn av våre brudd mot dem måtte Kristus død for å kunne frelse oss. Hvorfor er Sabbaten så viktig? Gud lot det være det fjerde bud, ett blant fire bud som handlet om respekt for, og lojalitet til, Gud som Skaperen. Selv om vi ikke skulle forstå hvorfor det er så viktig, så vet vi at Gud skrev det fjerde bud blant de andre med Sin Egen finger. Han satte budet på lik linje med mord, bespottelser og hor. Gud gjorde det, ikke mennesker.

En oppsummering av nødvendig bakgrunnskunnskap om Sabbaten og sabbater:

- Sabbaten å Paktsdag, til minne om skaperen og båndet mellom den skapte og Skaperen. En av de ti bud som ble gitt adskilt fra sermoniloven. Dette budet skrev Gud med Sin Egen finger, og ble lagt inni Paktens ark.

- Sabbater à Høytidssabbater (kunne lande på hvilken som helst ukedag) var en del av høytidene gitt Israels folk, og hvor det ble utført sermonier. Disse sabbatene var en del av sermoniloven som pekte frem til Kristus. Disse sabbatene, som symbolskt skulle fri Israel fra sine synder, ble gitt ved mellommenn (Engler Gal.3,19) og skrevet av Moses. Denne lovbooken ble plassert ved(i) siden av Arken.

Hvis vi plasserer Sabbaten sammen med sabbatene i sermoniloven river vi ut det fjerde bud som Gud skrev midt iblant de ti bud og som lå inni paktskisten og slenger det inn i boken som omhandlet seremonilovene. Hvis du ser for deg at du gjør dette fysisk kan du selv se at man tukler med Guds håndskrevne lov og ugyldiggjør Guds plan og atskillelse av de to lovene og deres hensikt og budskap. Gjorde Gud en feil i å skille sabbaten fra de andre sabbatene? Skrev Han et feil bud i moralloven og glemte at det ikke hadde noe

der å gjøre? Gjorde Gud en feil og ga mennesket oppgaven å unnskyldte Han og rette opp feilen? En slik tanke er ikke å gi Gud ære, men å være vis i egne øyne og gi ære til den menneskelige forstand.

Tenk på tempelet som pekte på Kristi tjeneste for menneskene. Tenk på blodet på Paktkisten som er et symbol på Jesu straff for våre overtredelser av loven som lå inni. Hva ville skjedd med frelsesplanen, som dette var et symbol på, om du hakket ut det fjerde bud, tok det ut av Kisten og la det ved siden av Arken? Du vil stå uten tilgivelse for ett av Guds bud som krever din død, eller Kristi forsoningsdød.

Den synder som vil vende seg om til Gud, er nødt til og angre og søke omvendelse også fra brudd mot Sabbatsbudet.

Om antikrist er det skrevet:

«Han skal tale ord mot Den Høyeste, han skal sette seg fore å forandre tider og lov.»
(Dan.7,25)

Det sier seg selv at det ikke er etter Guds behag om vi tukler med Hans soningsplan og Hans lov.

Paulus selv holdt Sabbaten og når han forkynte for hedningene tok han også de med for å holde Sabbat. Jesus viste at Sabbaten var viktig etter Hans død ved å minne sine etterfølgere om å be at de ikke møtte rømme Jerusalem på Sabbaten.

I dag tolker Bibelleserne det de leser ut fra debatter som pågår i dag, fremfor debattene som var da Paulus skrev det. De ser kristne som holder lørdag (sabbaten) mens flertallet holder søndag. De tenker: «hva er rett?», og leser det Paulus skriver om sabbater og høytider. Dette tolkes inn i dagens debatt om det fjerde bud istedenfor det debatten var på Paulus' tid. Resultatet er at de forkaster Guds bud og søker heller ikke tilgivelse for brudd på dem.

Søndag og lørdag var ikke en debatt blant de første kristne, fordi alle holdt Sabbaten.

Dette viser historien oss, og også Bibelen. Disiplene samlet seg noen ganger på søndagen, men dette endrer ikke Guds bud. Fordi disiplene fortsatte å gå i synagogen på sabbaten var det nødvendig for dem å treffes etter sabbaten for å dele erfaringer og for å be.

Jesus og Sabbaten.

Angrepet på ti buds loven og ombyggingen av denne loven med sermoniloven i Paulus skrifter er populært å forkynne i dag. Når gjerninger blir satt opp mot tro får de det til å høres ut som om Guds morallov konkurrerer med troen istedenfor at moralloven kommer nærmere den kristne ved troen. Det var en slik misforståelse Jakob ville til livs:

«Hva ganger det, mine brødre, om noen sier at han har tro, men ikke har gjerninger? Kan troen frelse ham? Hvis en bror eller søster er naken og mangler sin daglige føde, og en av dere sier til dem: «Gå i fred, varm dere og mett dere,» men dere ikke gir dem til legemets behov, hvilken nytte blir det da? Slik er det også med troen, hvis den ikke har gjerninger, er den død i seg selv. Men noen vil si: «Du har tro, og jeg gjerninger.» Vis meg din tro uten dine gjerninger, og så vil jeg vise deg min tro ut fra mine gjerninger» (Jak.2,14-18)

Det var sermonilovene som for jødene ble en konkurrent til troen på at Jesus er vårt offerlam og frelser, ikke Guds morallov.

Mange som holder fast på Guds bud kan på grunn av den populære forkynnelsen om lov og tro oppleve å nesten bli fordømt for å holde loven. Man blir selvfølgelig ikke foraktet for å ikke stjele, lyve og videre disse bud, men hvis man holder Sabbaten kan man oppleve fordømmelse. Det har vært forkynt lenge nå at Jesus gikk mot Sabbaten og de som holdt den. Resultatet av forkynnelsen er at andre kristne har begynt å forfølge med sitt ordbruk de som holder Sabbaten. De føler ved dette at de går i «Jesu fotspor». Men da er det viktig å merke seg følgende ting om Jesus og Sabbaten:

- Gud har innsatt Sabbaten ved skapelsen, og gjort den hellig som et minne om skapelsen og skaperen. Jesus kom ikke for å forkynne sine egne ting, men Faderens lære. Betraktet ikke Jesus Sabbaten som hellig gjorde Han ikke det Han sa Han gjorde.

- Jesus holdt selv Sabbaten hele Sitt liv.

- Mange anklaget Han for å bryte Guds bud (mange hevder det samme i dag hvis de sier han opphevet sabbaten), men til disse sa Han: «Jeg har holdt Min Fars bud og blir i Hans kjærlighet» (Joh.15,10) Johannes skrev: «Den som syndet er av djevelen» (1.Joh.8)

Skulle man påstå Jesus overtrampet Guds bud, setter man Han sammen med Satan i hans opprør mot Gud.

- Jesus anklagde ingen for å holde Sabbaten. Han anklagde fariseerne for å tillegge Guds bud sine egne restriksjoner og lover som igjen tok vekk budets hensikt og gjorde det til et åk. Dette skjedde lenge før Jesu tid, omgjørelsen av Guds lov til et verk av mennesker skjedde også på Jeremias tid: «Hvordan kan dere si: «Vi er vise, vi har Herrens lov hos oss? Sannelig, de skriftlærdes løgnaktige penn OMSKRIVER den til løgn» (Jer.8,8) Gud hadde altså hatt samme strid med Israel lenge.

- Jesus sa at Han var Herre over Sabbaten. Han sa ikke at Han opphevet den.

- Mange har omgjort Søndag til helligdag fordi Jesus sto opp på denne dag. Det er verdt å merke seg grunnen til at Han sto opp denne dagen. Etter Jesu frelsesverk for menneskene og etter Han gjenkjøpte menneskene ved Sitt blod på korset hvilte Han i graven på Sabbaten. Da Sabbaten var over sto Han opp fra graven.

- Ingen steder i verken Det gamle testamentet eller det nye står det at Sabbaten er opphevet. Jesus viser en naturlig forventning om at Sabbaten skal anses som hellig også etter Hans himmelfart. (Matt.24,20)

- Ingen steder står det at disiplene anså søndag som ny helligdag. De var samlet den første dag i uken flere ganger, men det var ikke uvanlig å samles slik på den tiden. Det står imidlertid at disiplene fortsatt gikk og samlet seg til hellig samling på Sabbaten.

- Sabbaten var ikke forbeholdt jøder. Den ble gitt ved Skapelsen til alle mennesker. Israels folk ble prøvet i Sabbatsspørsmålet før de kom til Sinai. (2.Mos.16,4) Bibelen gir link mellom de som elsker Gud og å holde Sabbaten, og forteller at dette også gjelder andre folkeslag. (Jes.56,3-6) Det uttales også en refs til de som får folk til å overtre Guds lov og som gjør forskjell på folk ved loven.

«..dere har gjort forskjell på folk for loven. Har vi ikke alle en Far? Er det ikke den ene Gud som har skapt oss?» (Mal.2,9-10)

- I Åpenbaringsbokens kapittel 14 gis det en oppfordring til alle mennesker og folkeslag om å tilbe Gud som Skaperen «Ham som gjorde himmelen, og jorden, havet og vannets kilder!» I Bibelen er det bare innsatt en minneshandling for å gi Skaperen ære som nettopp Skaper, og det er Sabbaten. I sin helhet slik Gud nedskrev den på stentavlene og slik den er gjengitt i 2.Mosebok 20 står det som en begrunnelse for at man skal holde budet:

«For på seks dager dannet Herren himmelen og jorden, havet og alt som er i dem, og Han hvilte på den sjuende dagen. Derfor velsignet Herren sabbatsdagen og helliget den.» (20,11)

Åpenbaringsbokens budskap til alle folkeslag om å tilbe og gi Gud ære som himmelens, jordens og havets Skaper blir problematisk hvis man vanhelliger Sabbaten eller holder menneskelige sabbatsordninger fremfor den gudgitte.

I versene like etter defineres de som vil stå til slutt og som ikke vil tilbe dyret og dets merke som «de som holder fast på Guds bud og troen på Jesus» (v.14) De som er beskrevet her, er de som har tatt imot budskapet om å tilbe og gi Gud ære som Skaper.

- Jesaja forteller om den aller siste tid og dom. Han skriver at jorden blir vanhelliget «av dem som bor der, fordi de har overtrådt lovene (torah), brutt forskriften og aktet den evige pakt for intet.» Videre står det: «Derfor blir jorden fortært av forbannelsen, og det er de som bor på den som må bære skylden. Derfor brennes de som bor på jorden, og de menneskene som blir igjen er få» (24,5-6) Jesaja 24 viser at jorden vil forgå fordi menneskene (alle!) har brutt Guds lover og forkastet Guds pakt. Jesaja 24 viser derfor Guds forventning om at Hans bud skal holdes gjelder ALLE mennesker, og ikke bare jøder. Dette er i full harmoni med Åpenbaringen 14,10-12. Dette er også i harmoni med Paulus:

«For Gud gjør ikke forskjell på folk.» (Rom 2,10)

- Sabbaten ble innstiftet av Gud, forkynt ved Guds munn og skrevet ned av Gud. Budet er senere blitt forandret av mennesker, og forandringen skrevet ned av mennesker. Da kirken i Rom og Alexandria begynte å innføre Søndag som den nye kristne sabbat ble det starten på en tradisjon som har gått i arv og er en del av mange av de kristne forsamlinger i dag. Jesus talte aldri imot Guds ord og bud, men Han talte imot mennesker som plasserte menneskebud istedenfor Guds bud. Jesus sa:

«Og forgjeves tilber de Meg (Jesus), når de underviser menneskebud som om det var den rette lære. For dere setter Guds bud til side og holder fast på menneskers forskrifter...» (Mar.7,7)

Det var dette Jesus refset fariseerne og de skriftlærde for. I dag har de kristne gjort det samme, og setter Guds talte og skrevne ord til side for å ta vare på menneskers lære og tradisjoner.

For å kunne gjøre alt dette bruker de Paulus sine skrifter, de eneste skriftene i Bibelen som Bibelen selv advarer mot å mistolke. Peter sier at de som mistolker Paulus kan lede seg selv til undergang.

Når mennesker lager et Gudebilde

Modernismens kristendomsreligion kan oppsummeres i at alt er ok om du er ok med det. I dag skal vi lage vårt eget gudebilde. Så sant det du tror ikke skader eller støter noen. Tanken virker riktig – men Jesus Selv hadde havnet på siden av dagens populære religions-holdning da hans praksis og ord støtet mange mennesker, og mange konflikter oppsto på grunn av Hans forkynnelse.

I dag fortsetter mennesker å skape sine egne gudebilder. De skaper Hans personlighet, Hans vilje og Hans holdninger; «Jeg syntes, jeg mener, jeg føler, jeg tror», er begynnelsen på setningene når man skal diskutere hva Gud mener om noe.

Utfra et menneskes erfaring og opplevelser av rett og galt plasseres Gud – og menneskets erfaring overføres til menneskets bilde av Gud.

Med tanke på hvor forskjellige mennesker og deres erfaringer er, er det ikke underlig at det er så mange syn på hvem Gud er og hva Han mener. Forskjellige kirkesamfunn oppstår utfra forskjellige menneskers syn på Gud og hvem Gud er. Andre mennesker deler seg opp i de forskjellige menighetene alt etter hvor de føler seg «hjemme». Noen har opplevd strenge religionsforhold og har valgt opposisjon og dermed liberalistisk kristendomsform. Andre som har opplevd strenge religionsforhold føler det utrygt med det liberale og holder seg med det de er vant med.

Etter menneskets egen konklusjon på «jeg føler, jeg tror, jeg syntes,» finner de sin plass blant de som har kommet til lignende konklusjoner som dem selv.

Slik har mennesket «skapt Gud» og Hans personlighet og presenterer den videre til andre.

At Gud kanskje har en Egen mening velges bort.

Bibelen er et gjenskinn av hvem Gud er, hva Han står for og hva Han syntes. Likevel, i dagens populære religionsoppfatning blir Bibelen lagt til side til fordel for menneskers mening om hvem Han er. Bibelen er full av Jesu Egne ord – og av Guds ord, men det Han har sagt er mer eller mindre uvesentlig i dagens populær-kristendom. Hva men-

nesker mener og syntes og føler Han mener, kommer først.

Men også blant bibelstuderende finnes de samme vanskene som skaper splid. Menneskets mening bygger på menneskets erfaring – denne gang deres erfaring med ord. Begreper som «tro», «far», «kjærlighet» osv, blir overført til personens erfaring med ordene. Ordet «tro» kan for en være og bety noe helt annet enn for en annen. Resultatet blir at vers kan få forskjellig betydning for forskjellige mennesker. To mennesker kan sitte med den samme Bibel og oppleve Gud helt forskjellig.

En ung pike mente det mest kjærlige hun kunne gjøre for sin syke mor var å ikke fortelle om alternative helbredelses metoder. Hun ville ikke at moren skulle få håp som kanskje ikke ville resultere i at hun ble frisk. Datteren mente at det var bedre å la naturen gå sin gang. Hun holdt tilbake opplysninger som kanskje kunne hjelpe moren, og hun mente selv at det hun gjorde var kjærlighet. Ville moren oppfattet det som kjærlighet om hun visste hun hadde flere muligheter til å bli bedre, men opplysningen var blitt holdt borte fra henne?

Mennesker har forskjellige definisjoner av hva kjærlighet er og hvordan den skal praktiseres.

Men er den kjærlighet som er av Gud også en menings og vurderingssak? Eller har Guds kjærlighet allerede en form og et begrep beskrevet av Gud Selv? Når vi leser at Bibelen setter fokus på kjærlighet, kan vi da fritt ta begrepet kjærlighet og overføre det til hva vi mener er kjærlighet og likevel kalle vår tro Bibelsk?

Bibelen kan for noen være en helt annen bok en det den er for en annen. Resultatet er forskjellig religionspraksis. Likevel kan de alle si: Bibelen er vårt fundament og på den er vår tro bygget. Slikt kan være forvirrende, og de som ikke er kristne spotter kristendommen for det.

Er vi solgt under det å ikke kunne vite hva som er rett tolkning – eller å vite hvem Gud egentlig er?

Vil vi aldri kunne vite helt sikkert om det vi tror og har oppfattet er det rette? Eller har også vi mest sannsynlig skapt vårt eget gudebilde eller adoptert en annens gudebilde?

Mange føler seg sikker på at det de tror er rett etter hvor mange andre som tror det samme. Fellesskapet skaper «sikkerhet i troen» for mange. Men er dette kun falsk trygghet? Det er kjent at mennesker er flokkdyr. De fleste av oss kjenner oss selv igjen i flokk-mentaliteten. Mye vi aldri ville turt å gjøre alene, er lett om mange andre gjør det sammen med oss. Andre ting som er uprøvd er utrygt helt til vi får vite at andre har gått veien før oss.

Bibelen som forteller om Guds arbeid med mennesker opp gjennom historien, bør avskrekke kristne fra å finne tryggheten i troen hos flertallet eller mengdene. For disse historiene viser at nesten alltid har Guds sanne ord vært hos få – og de som har fulgt massene har latt seg lure.

I dramaet som utspilte seg før Babylon inntok Jerusalem gikk mesteparten av folket fortapt og ble drept fordi de hadde fulgt massene og lederne, mens Jeremia som var utledd

og forhatt var den som hadde snakket sant om Gud og om det som kom til å skje. De andre hadde laget sin «egen» gud og hevdet det var den sanne Guds ord og vilje de representerte.

I kristne debattprogrammer på TV, under bibelstudier og også under taler kommer menneskets egenskapte bilde av Gud frem. «Jeg mener, jeg føler og jeg syntes» er av mange omgjort til «Gud mener, Gud føler, Gud syntes». Dermed oppnår det større effekt hos de lyttende.

I dag finner vi de ekstreme som tror på Gud, men forkaster en skapelse. Bibelen selv identifiserer hele Guds makt ved at Han nettopp er Skaper. Når de gjør dette, er det fritt frem for å mene hva man vil om hvem Gud er og hva Han mener. Henvisning til Skriften er nyttesløst uansett tema – for det som ikke passer med disse menneskers gudebilde av det som står i Bibelen blir ansett som lite troverdig.

Det er vel litt verre når de som hevder å tjene Bibelen Gud og høyakte Skriften egentlig ikke gjør det. Et meget ømfintlig emne, men et godt eksempel, er homoseksualitet. Bibelen er klar i sitt språk om dette emne og etterlater ikke rom for tvil i verken det gamle eller nye testamentet. Likevel er det oppstått som en problemstilling blant kristne. Vår oppfatning av homofili er etter hvert blitt annerledes enn det Bibelen kategoriserer homofili som, dermed velger mange prester å «modernisere» kristendommen ved å nettopp forkaste det Bibelen sier og sette menneskers vett i dag høyere enn Guds vett da.

Noen hevder Jesus gikk på tvers av og opphevet slike synspunkter med sin personlighet. Dette passer ikke med verken Jesu Egne ord eller apostlenes.

Dermed står mange på et valg. Skal jeg velge kristendommen og tro Skriften? Skal jeg velge kristendommen og være selektiv når det gjelder Skriften? Eller skal jeg velge å gjøre Bibelen synonym med kristendom, og om jeg ikke liker kristen moralisme så velger jeg meg vekk fra kristendommen. Eller skal jeg forkaste Bibelen, eller kalle den en god bok med bra ting, men erklære en egen gudetro og gudelære basert på hva jeg føler er rett?

Å være kristen, selve ordet «kristen» i seg selv, er basert på å være «etterfølger av Kristus». Nå er det slik at uansett hva mennesker skulle mene og syntes, så har vi bare Bibelen som forteller om hvem Kristus var og hva Han sto for. Den forteller også hva Hans aller første etterfølgere trodde og sto for. Skal vi være «kristne» så er Skriften det eneste vi kan forholde oss til. Skal vi være etterfølgere av en mann, må vi vite hvem Han var og hva Han sto for. Vi kan lage våre egne religioner, våre egne guder, men skal vi være etterfølgere av en manns ideologi må vi la den mannens ideologi være vår. Ellers er vi ikke noe annet en løgnere når vi kaller oss selv kristne. Det blir som om en politisk høyremann kom på døren for å samle stemmer og representerte venstrepartiets ideologi. Han ville lurt velgere og misrepresentert navnet han bar. Dette er galt og feigt, men likevel er det blitt en «hobby» for mange å kalle seg kristne mens de lager sine egne ideologier som ikke er i samsvar med Kristus som navnet sier de er en etterfølger av. Resultatet er at de gir et falskt bilde av Kristus.

Det er greit å ikke være enig med Bibelens ideologi, eller synes Bibelen tar feil. Men det er ikke greit å hevde man er etterfølger av noe man egentlig ikke er etterfølger av. Derfor hadde det vært enklere om mennesker hadde valgt seg vekk fra kristendommen om de ikke var enige i dens synspunkter enn at de søker å endre kristendommens ved å forkaste dens grunnvoll.

Er det noe sannhet å finne?

Paulus skriver at Skriften kan gjøre oss «vis til frelse». Det betyr at det virkelig er mulig å finne sannheten, Guds versjon av sannheten, ikke menneskets skiftende følelser.

Jesus sa: «For hver den som ber, han får, den som leter, han finner, og den som banker på, skal det bli åpnet for.» (Matt. 7,8)

Bibelen er en kompleks bok, og den er lagt opp på en måte som gjør at vi ikke trenger å lure på hva Bibelen mener med ord og begrep den bruker. Noen steder er det historiske fremstillinger, andre steder er det noen som skriver om hvem Gud er. Til sammen så viser alt hvordan det som er blitt skrevet skal tolkes i praksis, og hvordan praksisen skal harmonere med det som står.

Det sier seg selv at måten vi lever og tenker i dag er annerledes enn på de tidene Bibelen ble skrevet. Ja, Bibelen selv tok over tusen år å skrive, og viser hvordan tiden ikke endrer hvem Gud er. Menneskers begreper og ordforklaringer kan endres, men Gud endres ikke.

«Hos Ham er det ingen forandring eller skiftende skygge». (Jak. 1,17)

Når så mye forvirring kan skapes av forskjellige holdninger og syn på ord, er det enda mer forståelig at det kan bli splid over profetier i Skriften som er mindre opplagte å tolke enn ordene som Skriften selv gir definisjon på. Men heller ikke profetiene skal, ifølge skriften tolkes etter menneskenes visdom:

«Da dere først og fremst vet dette at ikke noen profeti i Skriften er gitt til egen fortolkning.» (2.Pet. 1,20)

Også her må Bibelen få gi svarene og fortolkningen ved å lete gjennom skriften etter andre steder de samme bilder og symboler er brukt og der finne svar på hva de skal bety og hvordan de skal tolkes.

Kristne av vår tid

Det mest interessante av det hele er at når Bibelen forteller om menneskers bruk av egen visdom og om hvordan menneskene vil bli i de siste dager, så slår den fulltreffer!

«For selv om de kjente Gud, æret de Ham ikke som Gud, men de ble tomme i sine tanker, og deres dåraktige hjerte ble formørket. Mens de gjorde krav på å være vise, ble de bare dåraktige, og de byttet bort den uforgjengelige Guds herlighet med et bilde gjort lik et forgjengelig menneske, og bilder av fugler, firbeinte dyr og krypdyr.» (Rom. 1,21-23)

Bibelen forteller om troende, mennesker som er gudstroende i det ytre, men som følger sine lyster istedenfor Gud:

«Men vit dette, at i de siste dager skal det komme harde tider. For da skal menneskene være slike som elsker seg selv, elsker penger, skryter, er stolte, spotter, er u lydige mot foreldre, er utakknemlige, vanhellige, uten naturlig kjærlighet, utilgivende, baktalere, slike som er uten selvtukt, brutale, slike som er uten kjærlighet til det gode, forrædere, framfusende, oppblåste og slike som elsker lysten høyere enn de elsker Gud. De har en ytre form for gudsfrykt, men forneker dens kraft.» (2.Tim.3,1-5)

Skriften forteller det følgende om kristne i de avsluttende tider:

«For den tid kommer da de ikke skal holde ut den sunne lære, men etter sine egne lyster hoper de seg opp lærere, og det etter hva som klør dem i øret.» (2.Tim.4,3)

Dette er nettopp det vi finner hos kristne i dag. Bibelen tolker ikke lengre seg selv. Alt som kan regnes som «ikke-populære» troslinjer i Skriften blir omgjort eller luket ut og forkynnere gir folket det de vil ha, ikke det Gud har bedt dem om å gi. Kjærlighetens evangelium kaller de dette, og forvrenger skriftens egen tolkninger av hva de uttrykkene de hevder å representere betyr.

Kristendom i dag handler ikke om hva Gud vil, men hva mennesket vil, føler og tror. Så lenge mennesker er forskjellige og opplever ting forskjellige vil antall trosretninger fortsette å stige, og antall tolkninger av enkle skriftsteder og profetier. Hva vi selv ønsker å gjøre avhenger av oss.

Bibelens sannhet er ikke umulig å finne om man leter etter svar i skriften. Men man må være klar over at ikke alt man vil finne i Skriften «vil klø i øret». Jesus sa Han ville sende menneskene Den hellige ånd for å lede dem «til hele sannheten». (Joh.16,13). Men Den hellige ånds oppgave ville være mer en det. Samtidig som den skulle lede mennesket til hele sannheten ville den overbevise mennesket om «synd, og om rettferdighet og om dom» (Joh.16,8). Å få sine feil opplyst gjennom Skriften og å bli irttesatt er en del av det kristne budskap til mennesket. Hovedbudskapet er «omvend dere»! (Matt.3,2; 4,17). Mange ønsker et liv etter døden. Men når de setter seg ned og begynner å studere Skriften og gjennom studiet føler seg irttesatt kan mange mennesker vandre vekk fra kristendommen eller velge vekk Bibelens autoritet i sitt kristne liv..

Om de som ifølge Bibelen vil gå fortapt er det skrevet at de hadde ikke «kjærlighet til sannheten». Dette passer med beskrivelsen av de som skaffet seg lærere etter det «som klør dem i øret». Om kristne som hevder å være etterfølgere av Jesus forteller Jesus Selv:

«Ikke alle som sier til Meg: «Herre, Herre», skal komme inn i himlenes rike, men den som gjør Min himmelske Fars vilje.» (Matt.7,21) Mange vil hevde å tjene Jesus og gjøre gjerninger i Hans navn. Men Jesus hevder Han ikke kjenner dem, nettopp fordi de har forkastet Guds retningslinjer og erstattet dem med egne. (Se Matt.7,22-23) Man kan ikke endre Jesus selv om man bruker Hans navn til støtte for sine gjerninger.

Det viktigste budskapet her blir vel at vi kan velge å forkaste Skriftens retningslinjer for kristendommen, eller man kan følge dem. Forskjellen vil være om vi tilber Bibelens Gud eller om vi lager vårt eget bilde av Gud for å tilbe vårt eget gudebilde. Tross alle

trosretninger innen kristendommen, så må alle vite at ifølge Skriften er det mulig å finne sannheten blant all forvirringen. Det er mulig å vite hva som er sant, og det er mulig å finne ut hva Gud mener og syntes uten å spørre bibellærere og bibelforskere.

Den nye pakt kom med følgende løfte til alle som «leter», og «banker på»:

«Ingen av dem skal lenger lære sin neste, og heller ikke sin bror, og si: Kjenn Herren! For alle skal kjenne Meg, fra den minste til den største av dem.» (Jer.31,34; Heb.8,11)

Spørsmålet til det moderne mennesket er vel om det bryr seg om hva som er sant? For det moderne mennesket leter etter tilfredsstillelse og elsker selvklokskap. Filosofien til mange er jo: «om det er sant for deg, så er det greit». Vil vi egentlig vite hva som er sant? Vil vi like Bibelens sannhet? Eller vil vi heller lage vårt eget bilde av Gud etter hva vi syntes, føler, tror og mener, og tilbe det? Kan vi ta en slik sjanse og håpe på frelse gjennom vårt gudebilde? Hva om mange har laget et likt gudebilde, er sjansen da større for at vi blir frelst gjennom det gudebildet? Hva sier Bibelen? Hva ønsker vi å tro, hva sier Bibelen, og harmonerer de to? Hvis ikke, hva velger vi?

Men dette må vi vite:

«...det var Guds visdom at verden ikke skulle kjenne Gud ved sin egen visdom...» (1.Kor.1,21)

Fordi Han elsket først...

Har du noengang opplevd at en person som du syntes var på villspor i enten liv eller lære fortalte om Guds spesielle bønnesvar i deres liv? Du lurte kanskje litt på hvorfor Gud var ”på deres side”, og ga dem slike opplevelser når du gjorde alt du kunne for å gjøre det rette og ikke hadde en slik vakker erfaring å fortelle?

Jeg opplevde engang at noen jøder, som vel og merke forkastet Jesus, hadde opplevd mirakuløse bønnesvar. Bønnesvar som ga dem en følelse at Gud brydde seg om dem og var nær hos dem.

Noen tenker at Guds inngripen, hjelp og bønnesvar er et tegn på at man har nådd det målet i tro og lære Gud ønsker, og at dette er en slags ”respons fra Gud” fordi Gud nå elsker deg. Opplever du lite, blir det fort et tegn på at Gud er misfornøyd med deg.

Johannes skriver:

”Vi elsker Ham fordi Han har elsket oss først.” (1.Joh.4,6)

Når Gud søker å nå et menneske, søker Han det med kjærlighet. Det første Gud trenger å gjøre synderen oppmerksom på er at synderen er elsket. Når ikke dette budskapet inn til synderen, vil synderen aldri forstå Jesu offer for dem. I forrige århundre skrev en av tidenes største kristne forfattere at:

”Kjærlighet er ikke noe en kan forlange, og den kan heller ikke vinnes ved makt eller myndighet. Kjærlighet kan bare vekkes ved kjærlighet.” (Ellen G. White, Slektenes Håp, s.11)*

Guds plan for mennesket i dag er å nå deres hjerter. Han søker ikke etter slaver til sin regjeringsform, Han søker etter Sine skapninger, Sine bortkomne barn som Han elsker og vil redde. Det er viktig å forstå at dette er Guds utgangspunkt. Han kom ikke for å dømme, men for å frelse. (Joh.12,47) Hvis vi har behov for frelse betyr det at vi allerede er dømt. Mennesket har allerede fått dommen over seg. Derfor kom ikke Jesus for å

sette dom over menneskeheten, men for å frelse mennesket fra dommen.

Guds første budskap til mennesket er derfor å få dem til å forstå at Han elsker dem. Mange har opplevd at lenge før de tok standpunkt for Ham så hørte Han deres bønner. Kanskje de var i en livskrise, kanskje de var i fare eller lignende situasjoner og ba Gud om hjelp. Selv om du ikke søkte Han før situasjonen og kanskje heller ikke etter, så valgte Gud å høre og hjelpe. Hvorfor? Fordi Han vil vise mennesket at Han er der og at Han bryr seg. Det Gud ber mennesket om, ber Han ikke om for noen annen grunn enn av kjærlighet til menneskene. Hver lov, hvert bud Gud har gitt ble gitt for menneskets skyld. Hans bønn om menneskets omvendelse er også basert på dette samme: for menneskets skyld. For Hans Egen skyld har Han frelst mennesket, fordi Han elsker og vil ikke miste de Han elsker. Derfor var Han beredt på å gjøre alt det som kunne gjøres for at ikke de som hadde gått til opprør mot Han skulle gå evig fortapt.

For hva tror du? Hvis noen du elsket meget høyt var i ferd med å dø, og du ikke skulle få se personen igjen, ber du for hans eller hennes liv for kun den døenes skyld? Ville du ikke mest av alt bedt for personens liv for din egen skyld? Fordi du selv ikke orket å kjenne smerten og tapet? Når noen vi elsker lider og har det vondt, lider ofte vi også. Tapet over en kjær som dør er aller størst for de som elsket og som måtte leve med tapet.

Gud elsker menneskene, derfor, og ikke bare for menneskets skyld, men for Sin Egen skyld, ønsket Han å frelse og lege.

En bekjent av meg viste engang fortvilelse over at en person han søkte å hjelpe og som var syk, ikke ville være med på de ting som kunne hjelpe personen til å bli bedre. Hvert forslag og hver iver ble møtt med avvisning. Personen ønsket kanskje helsen, men valgte å avvise den hjelpen som kunne gi ham helsen. Mange har dødd fordi de ikke har ønsket å kjempe eller søke mer hjelp. Å gjøre alt for å redde en person, men oppleve at personen selv ikke vil gå med på det og dermed miste personen er vondt. Dette opplever Gud hver dag i det Han søker å nå mennesker som Han elsker med sitt frelsestilbud. Gud får mange avvisninger når Han og Hans engler søker å påvirke et menneske til det gode og til frelse. Det er sorg over hvert tap. Gud kan ikke tvinge frelse på noen, Han kan ikke tvinge legedom på noen, de må ta imot selv.

De fleste kristne i dag har blitt kristne nettopp fordi de har opplevd Guds kjærlighet i deres liv mens de ennå var uomvendte. Nesten ingen opplevde Gud for første gang etter de var blitt kristne. Gud vinner mennesker ved nettopp å vise dem at Han elsker dem. Hvor mange har ikke blitt vendt om til Gud og vekk fra synd ved å oppleve at Gud har hørt deres bønner og hjulpet dem i vansker til tross for at man har sviktet Gud eller trasset mot Han.

Jesus sa:

”Men Jeg sier dere: Elsk deres fiender, velsign dem som forbanner dere, gjør godt mot dem som hater dere, og be for dem som ondskapsfullt utnytter dere og forfølger dere”.
(Matt.5,44)

Hver dag følger Gud dette prinsippet Selv idet Han søker å nå Sine bortkomne barn. Mange har gjort Han stor urett i tale eller handling, og likevel møter Han dem med kjærlighet. Resultatet er for mange at denne kjærligheten driver dem til frelse og til Gud. Det vekker tillit og gjensidig kjærlighet.

Etter at apostelen Peter hadde sveket Jesus var han fullstendig knust. Han kjente Jesus og Hans godhet og hadde opplevd Hans kjærlighet. Den sorgen Peter følte var ekte og fra hjertet og ledet Han rett tilbake til Jesus.

”I dette er kjærligheten, ikke at vi har elsket Gud, men at Han har elsket oss og har sendt Sin Sønn til soning for våre synder. Elskede! Hvis Gud elsket oss slik, så skylder også vi å elske hverandre.” (1Joh. 4:10)

Fordi vi elsket først...

Ønsker vi å hjelpe Gud i å vinne mennesker til Ham må også vi vinne dem med kjærlighet. En kjærlighet kun Gud kan skape i oss. Det å møte et menneske som har gjort oss ondt, eller som vi føler gjør oss urett daglig, med det gode kan være veldig vanskelig. For vår første innskytelse er å ”ta igjen”, ”mislike” og ”avvise”. Hvis mennesker avviser oss, gir vi dem en kald skulder tilbake. Det som er verdt å legge merke til er at mennesker gjør unntak med sine barn. Her kan de tåle mye urett og opprør. Mange må tåle avvising, men tålmodig venter de med kjærlighet. Dette orker de og utholder de fordi nettopp kjærlighet er involvert. Denne kjærligheten trenges også i vårt møte med andre mennesker, for med en slik kjærlighet kan vi vinne menneskers hjerter. Kanskje ikke i dag, eller i morgen, men en dag i fremtiden vil tålmodigheten og utholdenheten og det gjentatte ”svare ondt med godt” gi de beste resultater.

Hvordan Gud møter oss, og hvordan vi møter andre, er av vesentlig betydning. Vi kan aldri lede noen til frelse ved tvang, makt, stridighet, fordømmelse, men kun ved å elske i tålmodighet. Tvang skaper opprør, makt skaper undertrykkelse, stridighet skaper gjensidighet og fordømmelse skaper forsvar. Kjærlighet føder erkjennelse, ønske om bedring og gjensidig kjærlighet. Kjærlighet er det eneste våpen i kamp mot det onde som kan skape en varig endring hos et annet menneske.

Det bortkomne får

Jesus ville forklare hvem Gud var. Han fortalte historien om det bortkomne får:

”For Menneskesønnen er kommet for å frelse det som var fortapt. Hva tror dere? Hvis en mann har hundre sauer, og en av dem kommer bort, forlater han ikke da de nittini og går opp i fjellene for å lete etter den som er kommet bort? Og hvis han skulle finne den, sannelig sier Jeg dere: Han gleder seg mer over den ene sauen enn over de nittini som ikke var kommet bort. På samme måte er det heller ikke deres himmelske Fars vilje at en eneste av disse små skulle gå fortapt.” (Matt.18,11-14)

Slik møter Gud mennesker hver dag der ute. Han leter etter dem blant verdens mas i håp om å nå dem. Slik vil Han søke å nå våre fiender og kanskje også mennesker som har gjort oss vondt. Han sier: ”tilgi dem”. (Matt.6,12) Han sier: ”elsk dem” (Matt.5,44), kanskje kan vi nå dem!

Kjærligheten og Guds bud

Vi elsker Gud fordi Han elsket oss først. Vi vender oss vekk fra det som er urett av kjærlighet og ikke av tvang eller undertrykkelse. Dette er også den eneste form for lydighet Gud ønsker av oss. En vilje til å gjøre det gode fra hjertet og ikke p.g.a en ytre bokstav. Loven som ble skrevet på steintavler er den samme som Gud ønsker å skrive på hjertets tavle. Det er ikke innholdet i loven som er anderledes i Paulus sine brev og det gamle testamentet. Det er hvordan lovens skal bli oppfylt i oss. Ved tvang og makt vil aldri Guds lov kunne bli opprettholdt uten at opprør blir et resultat. Kun ved at loven er et valg av kjærlighet kan freden opprettholdes. Paulus skriver

”Og dersom den som i fysisk betydning er uomskåret, oppfyller loven, har han ikke da rett til å dømme deg, du som til tross for at du har bokstaven og omskjærelsen, er en lovbrøyer? For rett jøde er ikke den som er det i det ytre, og den egentlige omskjærelse er ikke den som er gjort i det ytre, på kjødet. Men den er i sannhet jøde, som er det i menneskets skjulte indre. Og sann omskjærelse er hjertets omskjærelse, i Ånden, ikke i bokstaven. Den som er uomskåret på denne måten, har sin ros, ikke fra mennesker, men fra Gud.” (Rom.2,27-29)

Herren sa:

”For dette er pakten Jeg vil opprette med Israels hus etter de dager, sier Herren. Jeg vil legge Mine lover i deres sinn og skrive dem på deres hjerter. Og Jeg vil være deres Gud, og de skal være Mitt folk.” (Heb.8,10)

Johannes skrev:

”På dette kjenner vi at vi elsker Guds barn, når vi elsker Gud og holder Hans bud. For dette er Guds kjærlighet, at vi holder Hans bud. Og Hans bud er ikke tunge å bære.” (1.Joh.4,8) Jesus Selv sa: ”Hvis dere elsker Meg, så hold Mine bud. Og Jeg vil be Fad-

eren, og Han skal gi dere en annen Talsmann, for at Han skal bli hos dere til evig tid, sannhetens Ånd, som verden ikke kan få, siden den verken ser Ham eller kjenner Ham. Men dere kjenner Ham, for Han blir hos dere og skal være i dere.” (Joh.14,15-17)

Jesus sa ikke at ”om dere frykter meg, så hold Mine bud”, men Han sa ”hvis dere elsker Meg...” Guds bud har aldri handlet om noe annet enn kjærlighet, de ble laget i kjærlighet og opprettholdt i kjærlighet. Når Gud ber oss om å ikke stjele, lyve, misunne og så videre er det ikke utfra en trang til herskesyke, men for å opprettholde kjærligheten blant menneskene. Enhver som elsker sin neste ville aldri ønsket å gjøre disse ting mot ham. Kjærligheten ville gjøre det til en selvfølge og en naturlig ting å ikke gjøre dette. Derfor er Guds bud og kjærlighet omtalt som samme sak i Skriften. Når Gud ber mennesket om lojalitet i de fire første av de ti bud er dette også en kjærlighetssak. En mann kan si til sin kvinne: ”om du elsker meg er du meg tro,” uten at noen ville oppfattet det som noe annet enn kjærlighet. Var kvinnen utro mot han ville dette være et tegn på lite kjærlighet fra hennes side. Har mannen rett til å be om kvinnens troskap? Er det en byrde for kvinnen? Hvis kvinnen elsker mannen er troskap en selvfølge, en naturlig ting, ikke en ytre lovbokstav. På samme måte er det med de budene hvor Gud ber om menneskets troskap mot Ham. Får Gud skrive dem på hjertet vårt, når Gud har elsket oss først og vi elsker Ham, vil ikke loven lenger være en ytre pekefinger men en naturlig respons. Derfor er også de budene som handler om troskap til Gud kjærlighetsbud. Det er dette Gud ønsker for og med oss. Å gjenopprette Sitt bilde i mennesket, å gjenopprette kjærligheten i mennesket. Dette er en ny fødsel og et nytt liv, ikke basert på frykt men på kjærlighet. Og kjærligheten oppfyller loven i oss.

”Kjærligheten er altså lovens oppfyllelse.” (Rom.13,10) Johannes skriver: ” Og vi har lært kjærligheten å kjenne og kommet til tro på kjærligheten, den som Gud har til oss. Gud er kjærlighet, og den som blir i kjærligheten, blir i Gud, og Gud i ham. Ved dette er kjærligheten gjort fullkommen blant oss: At vi kan ha frimodighet på dommens dag. For som Han er, slik er vi i denne verden. Det er ingen frykt i kjærligheten. Men den fullkomne kjærligheten driver frykten ut, for frykten regner med straff. Men den som frykter, er ikke gjort fullkommen i kjærligheten. Vi elsker Ham fordi Han har elsket oss først. ... Hvis noen sier: «Jeg elsker Gud,» og hater sin bror, da er han en løgner. For den som ikke elsker sin bror, som han har sett, hvordan kan han elske Gud, som han ikke har sett? Og dette budet har vi fra Ham: At den som elsker Gud, skal også elske sin bror. Hver den som tror at Jesus er Kristus, er født av Gud. Og hver den som elsker Faderen, elsker også den som er født av Ham. På dette kjenner vi at vi elsker Guds barn, når vi elsker Gud og holder Hans bud.” (Joh.4,17-21;5,1-2)

Hvor det er lite kjærlighet...

Hvor det er lite kjærlighet er det mange lover. Dette syntes i våre samfunn. Hele tiden blir det behov for å vedta nye lover og forskrifter alt etter som noen har gjort noe nytt

som har hatt en uheldig følge for andre samfunnsborgere. For mange blir disse lovene en enorm byrde. Noen regler blir vedtatt fordi enkelte har misbrukt posisjon eller tillit, for andre som ikke er skyldig i dette gir reglene mye arbeid. Nesten alltid kommer det nye lover og regler fordi noen har enten bedratt andre, noen har latt egenkjærlige tendenser få vonde konsekvenser for andre, noen har stjålet eller svindlet. Hvis kjærligheten til vår neste er der, hvis Guds ti bud ligger i menneskets hjerte, vil ikke disse tingene forekomme og det er heller ikke behov for alle reglene og lovene.

I Norge trer det en ny lov i kraft på nyåret. En lov mot mobbing i skolen. Forekommer det mobbing kan de som ikke har forhindre det bli anmeldt. En slik lov ville vært unødvendig å bruke blekk og papir på å lovfeste om det var kjærlighet. Men fordi ”kjærligheten er blitt kald” hos de fleste, fremmes det flere og flere lovforslag som skal kontrollere menneskene. Jo mindre kjærlighet blant menneskene, jo mer behov er det for kontroll. Hvor Guds bud ikke er skrevet på hjertene til menneskene i kristne forsamlinger blir det også her mye regler og ytre kontroll. Kjærligheten blir erstattet med former, enten det er konservative eller liberale former. Former hos liberalister kan ofte være like kontrollerende som hos konservative. Mange har gått ut av karismatiske og såkalte ”frie forsamlinger” og sitter med en vond bismak av ledes kontroll av menighetens medlemmer.

Paulus skriver: ”For så mange som syndet uten lov, skal også gå fortapt uten lov, og så mange som syndet i loven, skal bli dømt ved loven -for lovens hørere er ikke rettferdige for Guds åsyn, men lovens gjørere skal bli rettfærdiggjort, for når hedningene som ikke har loven, av naturen gjør det loven lærer, er disse sin egen lov, selv om de ikke har loven; de viser at lovens gjerning er skrevet i hjertene deres; om det vitner samvittigheten sammen med dem; det samme gjelder tankene deres, som innbyrdes enten anklager dem eller unnskylder dem” (Rom.2,12-15)

Satans filosofi gir motstridende resultat

Satans opprør var først et opprør mot Gud. Satan var misunnelig på Kristus og ønsket seg Hans posisjon. (Jes.14,12-13) Kjærligheten og lojaliteten til Gud ble erstattet med egenkjærlighet, og her begynte problemene. Satan var imot Guds styre og ville ha mer frihet. Resultatet av Satans egenkjærlige frihetsfilosofi kan sees blant menneskene på jorden. For at menneskene kunne holde orden og overleve var det nødvendig å lage tusener flere lover enn det Gud noensinne hadde laget. Guds lov var alltid der men ikke som en trussel. Guds lov var i skapningenes hjerter og holdninger ikke i bøker. Hvorfor skulle Gud skrive ned i en lovbok ”du skal ikke stjele”, hvis tanken på å stjele ikke var i noen skapningers hjerte eller sinn? Når Satans kjærlighet til Gud forsvant og ble erstattet av egenkjærlighet følte Satan en følelse av tvang. Han opplevde å bli irettesatt for sine idèer og dermed var Satans anklage ute blant alle himmelens hærskarer klar: Gud

hemmet deres frihet til utfoldelse. Bildet av en kjærlig Gud ble erstattet med et bilde av en herskesyk Gud. Satan utnevnte seg som en frihetsforkjemper, og vant en stor del av englene på sin side. Deretter vant han mennesket på sin side.

Der det ikke var synd er det ikke behov for noen lov. Paulus skrev:

”Hvorfor kom så loven? Den ble lagt til for overtredelsenenes skyld” (Gal 3,19)

På en måte kom ikke Guds lov til syne som en lov før overtredelsene begynte å komme. Anklagen var da at Gud var urettferdig som straffet og bestemte over individene.

Satans frihets filosofi skulle vise seg å være den filosofi som ville skape behov for mest kontroll, ikke Guds styremåte. I en verden der alle setter seg selv først, vil de sterke ta kontrollen over de svake. Selv om et land vedtok å ha fullstendig anarki ville dette forekomme. Om ikke staten satte regler ville enkeltmennesker sette regler. Når alle kan følge sine lyster og ønsker på tross av andre mennesker vil noen herske og noen styre over andre. Det ville ikke vært frihet, men mange regler laget av mennesker som ønsker å holde en viss posisjon overfor andre. Også i Satans verden vil man finne makt utøvelse over de som ikke følger hans regler. Satan selv har satt seg øverst over de alle og hersker.

Guds ønske om å gjenopprette kjærligheten i mennesket dreier seg om å gi mennesket friheten tilbake. Satan hadde påstått at han var frihetens forkjemper, men hans filosofi ledet ikke til likestilling og fred, men til vold, undertrykkelse, tvang og krig mellom enkeltmennesker og folkegrupper. Jesus ville at mennesket skulle se og forstå dette, og at Guds vei ledet til sann frihet. Hvis Guds bilde kunne gjenopprettes i mennesket, hvis Hans Ånd kunne få bo der, kjærlighetens ånd, ville Guds lov være en del av mennesket. Ikke tvang, ikke undertrykkelse, ikke frihetsberøvelse, men menneskene ville bli frie. Kjærligheten ville lede til et naturlig lystbetont ønske om troskap til en Gud de elsket, og ville naturlig hindre dem i å ville gjøre deres «neste» noe vondt. Dermed ville det ikke være behov for titusener av lover, og løvbøker som er for tunge til å bæres. Det ville ikke bli behov for kontroll av hverandre slik som alle mennesker vil oppleve et behov for kontroll i dagens samfunn. Kontroll i menigheter, kontroll på arbeidsplasser, kontroll i hjemmene og hvor eller man kan tenke seg. Jesus hevdet at Satans anklage mot Gud rettes mot ingen andre en han selv. Det var synd (opprør mot Guds veier) som ledet til undertrykkelse og ”fangenskap”, og Guds vei ledet til frihet for mennesker.

Jesus sa:

”Sannelig, sannelig sier Jeg dere: Den som gjør synd er syndens trell. Trellden blir ikke i huset til evig tid. Sønnen blir der til evig tid. Så hvis Sønnen gjør dere fri, da blir dere

virkelig fri.” (Joh.8,34-36)

Jakob, Jesu bror, sa: ”Men den som ser inn i den fullkomne lov, frihetens lov, og fortsetter med det og ikke blir en glemsom hører, men en gjerningens gjører, han skal være salig i alt han gjør.” (Jak.1,25)

Var Guds kjærlighetsbud i menneskets hjerte ville det bli frihet hos mennesket og i hele samfunnet. Kontroll og maktbruk ville bli unødvendig. Var loven i hjertet var det frihetens lov, var den en bokstav i det ytre ville den være en tuktemester.

Når Jesus sier til Sine:

”Jeg går for å gjøre i stand et sted for dere” (Joh.14,2), og når Han snakker om en ”ny himmel og en ny jord”, er det snakk om å gjenopprette Guds rike i mennesket og hos mennesket slik det engang var. Undertrykkelse vil opphøre.

Guds lov misbrukt

Jesus var i dialog med fariseerne. Kjærligheten var blitt kald hos dem. I det ytre hadde de loven og roste seg av å holde den. I tillegg til Moseboken hadde de en mengde lover og regler for å få mer kontroll over menneskenes religionsutøvelse. (5.Mos.4,2; Mark.7,7-8) De følte de på denne måten oppfylte Guds vilje. Dette bestred Jesus. Han anklaget dem for å bryte Guds lov til fordel for egne forskrifter. Kjærligheten til nesten var borte i den form for religionsutøvelse som de hadde laget. Guds lov var en tuktemester, en bokstav i det ytre som de skulle leve under. Loven var ikke skrevet i hjertene, i menneskets indre. Guds Ånd hadde ikke fått rom i deres hjerter, og Guds bilde var ikke blitt gjenopprettet i mennesket. Guds ønsker for Sitt folk var ikke oppfylt og Gud hadde ikke fått slippe til i deres hjerter. Fordi loven ikke var i hjertene deres ble alle reglene og lovene lagt til loven, og ytre kontroll skulle sørge for at menneskene holdt dem. Dette var ikke det samfunn Gud hadde ønsket og heller ikke det Han ønsker å tilby i himmelen. Dette var ikke Guds frihetslov, men Guds lov tuklet med av mennesker. Da en lærer i Israel, Nikodemus, oppsøkte Jesus prøvde Jesus å forklare han nettopp dette. Han sa:

«Sannelig, sannelig sier Jeg deg: Den som ikke blir født på ny, kan ikke se Guds rike.» Nikodemus sier til Ham: «Hvordan kan en mann bli født når han er gammel? Kan han for andre gang komme inn i sin mors liv og bli født?» Jesus svarte:

«Sannelig, sannelig sier Jeg deg: Den som ikke blir født av vann og Ånd, kan ikke komme inn i Guds rike. Det som er født av kjødet, er kjød, og det som er født av Ånden, er ånd. Undre deg ikke over at Jeg sa til deg: Dere må bli født på ny. Vinden blåser dit den vil, og du hører lyden av den, men du vet ikke hvor den kommer fra, og hvor den går hen. Slik er hver den som er født av Ånden.» Nikodemus svarte og sa til Ham: «Hvordan kan dette skje?» Jesus svarte og sa til ham: «Er du lærer for Israel og forstår ikke dette? .. Når dere ikke tror når Jeg har talt til dere om det jordiske, hvordan skal dere da tro hvis Jeg taler til dere om det himmelske?» (Joh.3,1-12)

”Er du lærer for Israel og vet ikke dette?” sa Jesus til Nikodemus. Guds ønske om å legge kjærlighetens lover i hjertene på mennesket, Hans ønske om å gjenopprette sitt bilde i dem ved Sin Ånd var ikke et nytt budskap. Herren Selv hadde sagt at dette var Hans ønske for Sitt folk. (Jer.31-31-34; Esek.36,25-29) Nå gjentok Jesus det samme for Nikodemus. Han var kommet for å frelse det fordømte mennesket og forløse dem, ikke bare forløse dem fra straff men fra det fangenskapet syndens mentalitet ga.

Jødene var veldig opptatt av alt som var i det ytre, men resultatet av deres strev var nyttesløse. Hvordan de en bevegde seg var de i syndens trelldom. Deres forventninger til Messias var også forbeholdt det ytre. De ventet en Messias som skulle kontrollere mennesket i det ytre slik de selv gjorde, men i større omfang. Det var for dem ”Guds rike”. Jesus kom i dialog med dem: ” Da Han ble spurt av fariseerne om tiden for Guds rikes komme, svarte Han dem med å si:

”Guds rike kommer ikke slik at en kan se det med øynene. Heller ikke skal de si: Se her! eller: Se der! For sannelig, Guds rike er inne i dere.” (Luk.17,20-21)

Jesus motsa ikke at Guds rike skulle få en fysisk gjenoppbyggelse, men det var noe ved Guds rike som de ikke hadde forstått og som de måtte påminnes. Guds rike begynte ikke ved makt og ytre kontroll, men Guds rike begynte inne i menneskene. Kun ved at kjærligheten igjen fikk plass der når egenkjærligheten rådet kunne Guds rike komme til dem og de bli en del av Guds rike. For at Guds rike skulle kunne råde i samfunnet måtte Guds rike først komme til deres hjerter.

Gud elsket David til tross for at David hadde gjort noen grusomme feil. Gud elsket og godtok ikke Davids synd, men valgte å tilgi ham dem fordi David søkte omvendelse og søkte etter det Gud ønsket å gi. David sa:

”Skap et rent hjerte i meg, Gud, og forny en stødige ånd i mitt indre! Kast meg ikke bort fra Ditt åsyn, og ta ikke Din Hellige Ånd fra meg! Gi meg tilbake gleden over Din frelse, og hold meg oppe ved Din Ånd som leder meg. Så skal jeg lære overtredere Dine veier, og syndere skal omvende seg til Deg. Fri meg fra den skyld jeg fikk ved blodsutgytelse, Gud, min frelses Gud, og min tunge skal juble høyt over Din rettferdighet.” (Salm.51,12-16)

I denne Davids bønn finner vi alle de samme ingrediensene som i Jesu samtale med Nikodemus. En ny fødsel, en ny Ånd i menneskets indre til å lede og Guds tilbud om nåde og tilgivelse. David sa også:

”De som elsker Din lov har stor fred, og det er ingenting som får dem til å snuble”

(Salm.119,165)

Gud elsker

Mens verden snører sammen maktstrukturer og lager mer og mer kontroll ettersom menneskenes ondskap og falskhet bare øker og øker, står Gud med en hånd utstakt til hvert eneste menneske. Som en hyrde på leting etter sine bortkomne får, eller som en Far som søker å redde livene til Sine barn. En verden lurt til å tro at Guds veier leder til fangenskap og undertrykkelse, mens det i sannhet det mennesket tror er frihet er nettopp det som drar dem lengere og lengere ned. Satan har lurt mange til å tro at Gud er den som berøver menneskets frihet i full visshet om at den agenda han startet ledet til den verste form for fangenskap blant menneskene. Fortsatt er Gud ansett som tyrannen og den herskesyke. Gud sender engler og sin Ånd for å hjelpe mennesker til å se at dette ikke er tilfellet. Når de Han elsker og ønsker å frelse er lurt til å tro at Han vil dem vondt eller søker dem for å undertrykke dem, møter Han forakt. Blir Guds navn nevnt rister mange på hodet i forakt. Mange steder når ikke Gud inn til mennesket, og Han får ikke vist dem at Han er blitt løyet på. Mennesker vil ikke høre, de er sinte på Han og viser forakt for Selv Hans navn. Gud har gjort alt for å vise mennesket hvem Han er og hva Han ønsker. Jesus hadde sagt til Nikodemus:

”For så har Gud elsket verden at Han gav Sin Sønn, Den enbårne, for at hver den som tror på Ham, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv.” (Joh.3,16) Gud elsker.

Gud er baktalt og anklaget av mennesker. De samme som baktaler Han og anklager Han møter Han med et tilbud om frelse og sann frihet, men av de fleste blir Han avvist. Få ønsker å finne ut om anklagene mot Gud er sanne eller et produkt av fiendens løgn.

Hver dag, hvert minutt, hvert sekund fortsetter Gud sin søken etter fortapte mennesker som Han elsker. De som finner og tar imot Gud får et nytt syn på hvem Gud er og hva Han står for. Troskap mot Han og de andre menneskene som Han elsker blir mer og mer en kjærlighetssak og ikke en byrde. Ved kjærlighet har Gud vekket kjærlighet. Ved å tilgi har Gud vekket tilgivelsens ånd, og ved barmhjertighet har Gud vekket barmhjertigheten hos mennesker. En endring starter i mennesket, Guds rike får vokse i dem. De blir frie. Når man spør hvorfor de valgte å gå over til Guds side vil de fleste minnes hvordan Han nådde dem og viste dem omsorg mens de selv var full av urett og gjorde urett mot andre. De fleste vil svare:

”Vi elsker Ham fordi Han har elsket oss først.” (1.Joh.4,6)

7 ganger i Jordan elven.

Det populære i dag, er å tro at tro er uten gjerninger, og gjerninger er uten tro. Men den tro Paulus snakker om er tillit til Guds ord, og Bibelens tro er aldri uten gjerninger. Så hva er forskjellen?

1) Da Naaman søkte Elisjas råd for å bli frisk fra spedalskhet, ble han bedt om å bade seg 7 ganger i Jordan elven. Han ble bedt om å utføre en gjerning som i seg selv ikke frelste. Jordanelven kunne ikke gjøre Naaman frisk fra spedalskhet, kun Gud kunne. Den gjerning Naaman gjorde var ikke en lovgjerning, men en trosgjerning. I tro badet han seg 7 ganger i Jordan elven og visste at kun Guds anstrengelse kunne gjøre han frisk. Likevel ville han ikke bli frisk om han ikke dukket seg, eller dukket seg selv bare 6 ganger.

Ble han så frisk på grunn av sine gjerninger? Alle vet det var Gud som gjorde han frisk.

Hadde Naaman dukket seg en, to, tre, fire, fem eller seks ganger i Jordan elven hadde han vist tillit til sine egne gjerninger.

Men fordi han dukket seg under 7 ganger, viste han tillit til Guds ord. Dette var derfor en trosshandling.

Begge deler innebar en anstrengelse fra Naamans side, men kun den ene typen anstrengelse kunne gi han den Guds gave som han søkte. Det var å vise tro og lydighet til Guds ord.

2) Abraham ble ikke frelst ved å sitte i sitt hjemland og bare ”tro”. Likevel står det at Abraham ble frelst ved tro. Hva slags tro er dette?

Gud ba Abraham dra til Kaanans land. Hadde Abraham besluttet seg for å bosette seg i Europa isteden, for der var det mer fredelig og mer passende for den lovede slekt å gå videre, så ville Abraham ha søkt Guds frelse utfra egne gjerninger.

Men Abraham gjorde ikke det, han gjorde heller som Gud sa og dro mot det avguderiske landet Kaanan og bosatte seg der. Alene på grunn av sin tro tok han denne reisen. Reisen var derfor en troshandling. Troshandlingen besto av å tro det Gud talte og gjøre etter det.

3) Da Abraham ble lovet en sønn, og det tok lang tid før løftet ble innfridd, tok Abraham seg en trellkone. Ved sine egne handlinger søkte han å oppfylle Guds løfte. Dette var en gjerning som ikke ga frelsens frukt. Gud holdt løftet sitt, og fortalte Abraham at han skulle få en sønn med sin første hustru. Da Abraham trodde dette og gikk inn til sin eldre kone, var dette en troshandling.

Den største troshandlingen Abraham utførte, var å lyde Guds ord og ta med Isak for å ofre ham. Den fullkomne lydigheten til Guds ord er kreditert Abraham som tro.

4) Da Jakob søkte å få oppfylt Guds løfter om at han skulle være hans utvalgte, lurte han sin far Isak til å gi ham velsignelsen. Han lot som om han var sin bror Esau. Dette var å søke Guds løfter ved egne gjerninger.

Da Gud senere kalte på han og ga han løfter, og Jakob dro tilbake mot Kanaan, var det en handling i tro.

5) Da Moses slo ihjel en egypter og ville utfri Israel, søkte han å utfri dem ved egne gjerninger. Da Gud sendte ham, og Moses var lydige mot Guds ord og utførte det Gud ville, da var han en troens mann. Han viste med sine handlinger at han trodde Gud og dro opp til stormakten Egypt med kun en stav i hånden for å utfri titusener av slaver.

6) Da Gideons hær skulle knuse midianittene, skulle hæren først reduseres til kun noen få hundre. Resten ble sendt hjem. Da disse få hundre gikk til krig, gikk de til krig i tro. Det var en troshandling. Da hæren var på titusener og om de gikk til krig da, ville de søke å frelse seg selv ved sin egen hånd.

Troshandlingen også her var å vise at man trodde Gud ved å gjøre det Gud ba om.

7) Gjennom hele Israels historie, vises det til at de konger som var tro mot Gud var de som var lydige. Lydighet sto sammen med troen. Saul var Israels første konge, men ble forkastet av Gud. Saul ble bedt om å gå i krig og fikk en instruks av Gud. Saul gikk til krig, men fulgte ikke alle instruksene Gud hadde gitt. Saul gjorde ikke en troshandling, men viste tillit til sine egne gjerninger. Han trodde til og med at han hadde vært flink og gjort en god jobb da han offret slaktoffer til Herren med dyr som Gud hadde villet skulle bli lyst i bann. Men hadde Saul vært en troens mann, hadde han fulgt hele instruksene Gud ga, ikke kun en del av den. Saul trodde han kunne endre eller omgjøre på Guds ord så lenge det ble gjort til Guds ære. (1.Sam.15,22) Han fikk dermed vite: "Så sa Samuel:

“Har Herren like stort velbehag i brennoffer og slaktoffer som i lydighet mot Herrens røst? Se, lydighet er bedre enn slaktoffer, og lydhørighet er bedre enn fett av værer. For gjenstridighet er spådomsånd, og trass er avgudsdyrkelse. Siden du har forkastet Herrens ord, har Han og forkastet deg, så du ikke skal være konge.” (1.Sam.15,22-23)

Naaman kunne ikke dukke seg 6 ganger i Jordan elven, bare 7 ville være en troshandling. Troen er i bibelen alltid knyttet mot lydighet.

8) Da Kain la frem sitt offer på alteret, grønnsaker og alt han hadde dyrket, fulgte han delvis Guds befaling. Gud hadde bedt om et offer, men han hadde bedt om et blodoffer. Da Abel bar frem det offer Gud hadde bedt om, viste han at han trodde på Gud. Det var en troshandling. Da Kain bar frem sitt offer, var det egne gjerninger han stolte på. Begge to utførte en handling og gjorde en anstrengelse, men bare en av handlingene er beskrevet som tro. Begge hadde gjort det de gjorde til Guds ære, men bare en av dem var lydig. Kain var nok oppriktig da han samlet sammen grønnsakene og bygde et alter. Men han hadde erstattet det Gud hadde bedt om med sin egen visdom. Da Gud korrigerter han, var ikke Kain lengere interessert i å tilhøre Ham som elsket han så høyt. Mange kristne forlater også Gud når de blir korrigeret og får vite at deres gudsdyrkelse ikke er til Guds behag. Noen vil bare tilbe Gud om de får gjøre det etter sine egne regler og metoder.

Det er ingen frelse i å være ulydig og trasse mot Guds veier. Hvis man gjør dette er man ikke omvendt. De kristne som hører Guds ord, og gjør etter dem, de viser tillit og tro til Gud og de alene utfører den bibelske tro.

Vi kan ikke dukke oss seks ganger i Jordan eleven og tro Gud vil frelse oss fordi vi har vist innsatsvilje og vilje til å høre på Guds ord. Vi må dukke oss 7 ganger og vise at vi tror på Han og det Han har sagt.

Som med Naaman vil vi vite at selve vår handling ved å bade oss i Jordan elven ikke kan helbrede spedalskhet. Men ved å gjøre det Han har bedt oss om viser vi tro på Ham, og Han vil utføre Sitt verk i oss.

Paulus selv var en av de største troens menn, da han ga avkall på hele sitt liv og omdømme for å bringe evangeliet til hedninger og jøder overalt. I tro gjorde han dette.

Gud har kommet med 10 bud, 10 morallover. Mens de fleste ser viktigheten av å holde budene som forbyr misbruk av Guds navn, avgudstilbedelse og drap, hor og vold, ser de ikke viktigheten i det fjerde bud, sabbatsbudet. Derfor holder de gjerne alle Guds morallover foruten den. Det er å prøve å tilbe Gud ved egne gjerninger.

Har de ti bud noe med frelsen å gjøre? Ja, for det er brudd mot disse vi trenger en omvendelse. For synd er lovbrudd. (1.Joh.3,4) Det er på grunn av våre lovbrudd vi ber Gud om nåde og tilgivelse. Har du bedt Gud om tilgivelse for å ha brutt det fjerde bud? Eller er du fortsatt i opprør mot et av Guds bud og nekter for at du har syndet?

Holder man Sabbaten er det en troshandling. Vi gjør det fordi vi tror på det Gud har sagt og har tillit til Ham. Sabbatshelligholdelsen er en trosprøve. Gjør vi som Kain eller som Abel? Bygger vi et alter etter Guds ord og ofrer det Han har bedt om, eller legger vi til våre egne prestasjoner i akten.

Holder vi søndag, som er innstiftet av mennesker, har vi gått i Saul og Kain sine fotspor. Selvom det blir gjort til Guds ære, blir ikke Gud æret. Nettopp fordi vi har erstattet det Han har bedt om med menneskers påfunn. Mange forstår ikke hvorfor det fjerde bud er opphøyet med de ni andre, de forstår ikke hvorfor det er så viktig. Det er nettopp derfor å holde sabbaten er en troshandling. Vi gjør det Gud har bedt oss om, i troen på at Han ikke ber om det uten grunn. Vi tror på Guds ord og er lydige mot det.

KONFRONTASJON

Kampen mellom

Paktens ark og dyrets merke

I 1977 begynte arkeologi interesserte Ron Wyatt å arbeide ved en båtformasjon i Ararat-regionen i Tyrkia. Ron Wyatt jobbet senere ved flere bibelsk-arkeologiske steder. Etter at han i flere år hadde foretatt utgravninger i Jerusalem, kom han med en påstand som skulle sjokkere både den religiøse og den ikke-religiøse verden: funnet av Paktens ark, gullkisten hvor de ti bud ble oppbevart, og som lenge har vært tapt.

Ron Wyatt hevdet ikke bare å ha funnet Paktens ark, men med dette funnet et bevis på en av historiens største personligheter.

Denne boken forteller Ron Wyatt's historie om funnet. Den forteller historien bak Paktens ark, og går i dybden på den jødisk-kristne tro. I tillegg tar den tak i tradisjonell kristen tankegang og tradisjoner, og kaster lys over årsakene til de ulike religiøse og kristne trossamfunn. Hvordan startet historien? Hva har skjedd underveis? Finnes det en Gud, hva vil Han og hva gjør Han i dag?

Tillegg

Ekstra bok:

Paulus og loven